

Hương Lạc Lối

Contents

Hương Lạc Lối	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	28
8. Chương 8	33
9. Chương 9	37
10. Chương 10	41
11. Chương 11	45
12. Chương 12	49
13. Chương 13	54
14. Chương 14	58
15. Chương 15	62
16. Chương 16	66
17. Chương 17	71
18. Chương 18	75
19. Chương 19	80
20. Chương 20	84
21. Chương 21	88
22. Chương 22	92
23. Chương 23	97
24. Chương 24	102
25. Chương 25	107
26. Chương 26	113
27. Chương 27	118
28. Chương 28	122
29. Chương 29	127
30. Chương 30	131
31. Chương 31	136
32. Chương 32	141
33. Chương 33	146
34. Chương 34	150
35. Chương 35	153
36. Chương 36	157
37. Chương 37	161
38. Chương 38	165
39. Chương 39	170
40. Chương 40	175
41. Chương 41	181

42. Chương 42	185
43. Chương 43	190
44. Chương 44	195
45. Chương 45	201
46. Chương 46	205
47. Chương 47	210
48. Chương 48	214
49. Chương 49	219
50. Chương 50	224
51. Chương 51	228
52. Chương 52	232
53. Chương 53	237
54. Chương 54: Phần Kết : Phong Thư Vượt Qua Năm Tháng	248
55. Chương 55: Ngoại Truyện 1	256
56. Chương 56: Ngoại Truyện 2	265
57. Chương 57: Ngoại Truyện 3	273
58. Chương 58: Ngoại Truyện : Phiên Bản Động Vật	280

Hương Lạc Lối

Giới thiệu

Editor: SamThể loại: hiện đại, nữ truy, nam phạm nhânĐộ dài: 57 chươngPosters: Thu Hoài, Vy VyTrong lòng anh thật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huou-lac-loi>

1. Chương 1

Qua khỏi khu náo nhiệt, xe chạy xuống cầu vượt, vòng quanh đường hình cung đi thẳng về phía tây, chạy ra tám kilomet, cảnh sắc ngoại thành hoang vắng dần dần chiếu vào tầm mắt.

Quốc lộ nối liền vô tận, càng đi về phía trước tầm nhìn càng trống trải, xe cộ qua lại thưa thớt, trên đường không hề gặp trở ngại.

Hai bên đường là cây cối màu mỡ của khu vực nông trường, nhà kính nhựa đủ loại hình dạng, cột điện nổi bật xếp hàng thẳng tắp đứng lặng lẽ tới phía xa.

Hoàn cảnh bên này hiển nhiên hơi vắng vẻ.

“Sắp đến nơi rồi.”

Người lái xe đằng trước lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng dài lâu trong xe.

Bốn cô gái trên xe nghe tiếng liền tỉnh lại, từng người chống người ngồi thẳng ngáp dài.

Chặng đường khoảng hai tiếng, lúc này đã gần chín giờ sáng, mong mọi người bị ngồi đến mức đau nhức tê dại.

Khương Kỳ ngồi ở ghế phó lái bóp vai: “Rất cuộc sắp tới rồi, cái chỗ quỷ quái này thật hẻo lánh.”

“Chính là vì hẻo lánh mới đến đây, chính phủ sẽ không phê duyệt mảnh đất nào tốt, đủ quản lý là được.” Đường Giai ngồi giữa phía sau lý luận, hỏi người lái xe, “Cô Phương, cô nói có phải không ạ?”

Giáo sư Phương cười cười: “Các em đó, cứ duy trì tâm tính như bây giờ, đợi lát nữa đi vào đừng suy sụp, coi như giúp cô hoàn thành nhiệm vụ hạng nhất.”

“Không đâu, cô Phương, bọn em muốn đi giúp cô, nếu sợ thì ban đầu đã từ chối rồi.”

Ngồi bên trái Đường Giai chính là Hà Thanh Thanh, nói xong cô nghiêng người nhìn người ngồi sát cửa sổ bên phải, nói: “Em thấy Bạch Lộc là khẩn trương nhất, lúc tới nơi sẽ không nói gì.”

Giờ phút này Bạch Lộc đang mơ mơ màng màng mở mắt nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt dờ dẩn ngẩn ngơ, còn chưa lấy lại tinh thần. Vừa rồi cô mơ thấy ác mộng, lúc tỉnh lại mỗi chỗ toàn thân đều toát ra mồ hôi nóng, sau đó lại bắt đầu lạnh run.

Cô run cầm cập, đã vào tháng mười, ý thu dần dày đặc.

May mà bên trong xe không ngột ngạt, chưa đến một lúc cô lại cảm thấy không khí trở về ẩm áp.

Đường Giai cãi lại thay cô: “Bạch Lộc mới không như vậy, nhà người ta tiếp xúc với cơ quan tư pháp, chỉ nghe thôi đã gặp nhiều việc đời hơn chúng ta rồi.”

Cô nghiêng đầu thấy sắc mặt Bạch Lộc là lạ, lại hỏi: “Lộc Lộc, cậu suy nghĩ gì đó?”

Bạch Lộc nhú mày: “Tớ vừa mơ một giấc mộng.”

“ nằm mơ lúc trời sáng trưng?” Khương Kỳ quay đầu lại cười, “Cậu mơ cái gì?”

Bạch Lộc lắc đầu.

“Cậu bị ảnh hưởng bởi yếu tố tâm lý rồi? Có lẽ tới đây con người quá hưng phấn.”

Bạch Lộc vẫn lắc đầu, cô dựa đầu vào cửa kính xe, nhắm mắt lại, định cố gắng nhớ lại, thu hoạch một chút cảnh tượng bên trong, nhưng trong đầu lại trống rỗng.

Mơ cái gì cô thật không nhớ gì cả, loại cảm giác này khổ không nói nổi, vô cùng khó chịu.

Cô cầm chai nước uống một ngụm, nói với mọi người: “Là ác mộng.”

“Đừng nghĩ nhiều.” Giáo sư Phương từ kính chiếu hậu nhìn qua, “Cô nhớ đã từng nói với các em, mộng xảy ra trong tình huống ý thức con người dao động, bình thường chỉ có vài phút hoặc vài giây. Ban nãy trước khi cô gọi các em thức dậy thì có chạy qua một đoạn đường gồ ghề, dựa vào lúc các em ngủ cảnh trong mơ sẽ tương quan với hoàn cảnh cơ thể ngủ trong lúc đó, có lẽ là chịu ảnh hưởng bởi yếu tố cảm giác của cơ thể.”

Hà Thanh Thanh gật đầu: “À, thảo nào em cảm thấy xe chạy qua núi.”

Đường Giai đuổi người: “Em không có ngủ, chỉ nhắm mắt thôi.”

Khương Kỳ nghĩ ngợi sâu xa: “Mộng không thể giải thích, có người nói cảnh mơ là tương phản, có người lại cho rằng rất chuẩn xác, điều này khó mà kết luận.”

Giáo sư Phương tán thành: “Thế nên như các em nghiên cứu tâm lý học, bình thường đừng bẻ nguyên xi nghiên cứu người khác để nghiên cứu chính mình, nếu không các em sẽ phát hiện một mặt đau khổ.”

Hà Thanh Thanh bổ sung: “Chính là hiểu rõ bản thân một cách thấu đáo.”

Lúc này, Bạch Lộc ở phía sau hỏi: “ nằm mơ nhất định không nhớ ra thì làm sao? Cô Phương, cô có phương pháp gì không?”

Giáo sư Phương nói: “Đừng có chấp điều này, xem tình trạng hiện giờ nhiều hơn thì tốt rồi.”

Đường Giai ngạc nhiên: “Cậu còn định trở về cõi mộng à?”

Bạch Lộc đương nhiên cho rằng điều đó không có khả năng, nhưng tâm lý học không phải còn có rất nhiều bí ẩn chưa được nghiên cứu rộng rãi sao, cô cảm thấy điều này có thể tính là tồn tại.

Đường Giai ở bên cạnh tỏ vẻ thần bí, vươn hai tay nắm vai Bạch Lộc, nói đùa: “Gần đây tớ đọc một quyển sách chuyên ngành về cơ bản của thuật thôi miên, nếu không bây giờ chị đây thôi miên để cậu trở về thử xem?”

Bạch Lộc còn chưa nói gì, giáo sư Phương ngồi đằng trước thay đổi sắc mặt, ngăn cản nói: “Ngàn vạn lần không thể thử, phương pháp này nghiêm lệnh cấm đoán, không có bất cứ kỹ thuật chuyên nghiệp nào được thông qua, cũng không thể tùy tiện thôi miên người khác, các em đừng tự cho mình thông minh.”

Đường Giai thè lưỡi nhỏ giọng nói: “Tớ chỉ là dân nghiệp dư thôi.”

Khương Kỳ quay đầu lại dọa dẫm: “Cậu coi chừng phạm tội, chú cảnh sát bắt cậu đấy.”

.....

Bạch Lộc nhìn bầu trời xanh thẳm bên ngoài, sạch sẽ không dính một hạt bụi, xa xa có nhà dân nuôi đàn bồ câu, bay lượn vòng qua lại trên túp lều thấp bé.

Bên trong xe mọi người thay phiên nhau nói chuyện, tiếng hoan hô nói cười, Bạch Lộc lắng nghe âm nhạc vui tươi trong tai nghe, thấm thoát dần dần tiêu tan cảnh trong mơ khó mà nói rõ kia.

*

Chỉ chốc lát sau, xe chạy qua một cây cầu dài, phía dưới là mấy đoạn đường ray đan xen, một chiếc xe lửa chạy qua âm vang, cuốn lấy huyền ảo, từ gần đến xa.

Đến phía trước, là một khu rừng cây cối cao to, khu vực cây xanh rất hoàn thiện, kiến trúc được che chắn như ẩn như hiện.

Dần dần, cây cối thưa thớt, bức tường cao màu đỏ sẫm hiện ra, trên đỉnh tường cao dần ra lưới sắt có gai nhọn hình tròn rậm rạp, cùng với đường dây cao thế xếp ngang kín mít, trong trời cao mấy mét cách trở tất cả liên lạc giữa trong và ngoài.

Bức tường cao ngất bao vây ven đường, tìm được cổng vào, mấy người trong xe không hện mà cùng nhìn về phía mấy chữ to trang trọng uy nghiêm lọt vào tầm mắt.

Nhà giam Giang Tư tỉnh XX.

Tốc độ xe chưa chậm lại, bầu không khí trong xe lại lắng xuống nghiêm túc trước.

Khương Kỳ ngồi đằng trước gấp gấp lục túi của mình, sốt ruột kêu lên: “Haiz, kính râm của mình đâu, kính râm đâu rồi?”

Đường Giai cầm một cặp trên tay: “Ở chỗ tớ này, lúc ra ngoài không phải cậu nói cậu không đủ chỗ để sao?”

Hà Thanh Thanh đang bận rộn hóa trang.

Bạch Lộc im lặng không lên tiếng, lấy ra một cái khẩu trang, lặng lẽ đeo vào.

Giáo sư Phương thấy các cô mỗi người đều bao vây kín mít, bà tò mò vừa buồn cười nói: “Các em sao đều thế này, giờ coi mình là ngôi sao rồi.”

Khương Kỳ ở bên cạnh chợt dạ giải thích: “Cô ơi, chẳng phải là lần đầu bọn em tới sao, ở đây loại người nào cũng có, ngộ nhờ bị người ta nhớ kỹ thì phiền toái. Hơn nữa...” Cô thấp giọng nói, “Nghe nói bên trong nhiều đàn ông, lâu rồi chưa từng gặp phụ nữ, bọn em suy nghĩ cho sự an toàn của mình thôi.”

Giáo sư Phương nghe xong càng cười bất đắc dĩ: “À được thôi, các em suy nghĩ rất chu đáo. Các em đều như vậy, cô thân là giảng viên đến lúc đó hệ số nguy hiểm không phải cao hơn sao?”

Đường Giai xen vào khoa trương nói: “Cô không giống bọn em, cô gọi về lương thiện trong lòng bọn họ, cứu chuộc linh hồn nằm tận sâu bên trong lòng họ, đối với bọn họ cô chính là chúa cứu thế phổ độ chúng sinh.”

Giáo sư Phương bị chọc cười: “Em đừng cất nhắc cô.”

Phương Thư Bình là giáo sư thâm niên của khoa tâm lý học thuộc học viện xã hội học đại học C, có án lệ thành công trong việc nghiên cứu tâm lý nhiều năm, tâm lý xã hội học căn bản, tâm lý học giáo dục, tâm lý học sức khỏe cùng với tâm lý học hình sự. Những năm gần đây bởi vì kinh nghiệm nghiên cứu tâm lý học hình sự phong phú, bởi vậy trở thành chuyên môn đặc biệt của hệ thống tư pháp, trước khi mãn hạn tù thỉnh thoảng tiến hành mấy kỳ chương trình học tư vấn tâm lý sức khỏe.

Mỗi lần trước kia vốn là một mình giáo sư Phương đi, bởi vì lần này sinh viên năm tư mới có đề tài báo cáo, người trong nhóm của bà ở cùng ký túc xá thích xem phim Mỹ vì thế say mê tâm lý học hình sự, để cho các cô có tài liệu thực tế khảo sát tại hiện trường, do đó chuyến đi lần này giáo sư Phương đặc biệt gọi các cô đi cùng.

Mấy cô gái hồi trước nghe mới mẻ, chẳng hề do dự đồng ý ngay.

Không nghĩ tới lúc này vừa tới cổng, tâm tư đề phòng nặng nề, quả nhiên là một nhóm người còn chưa từng trải trong xã hội. Ý nghĩ đơn giản, xử sự thận trọng.

Phương Thư Bình dừng xe ở cổng bảo vệ, nói với sinh viên của mình: “Các em lấy ra giấy chứng minh đi, đến chỗ bảo vệ làm đăng ký.”

Quá trình đăng ký khá nghiêm ngặt, bảo vệ ở cổng nhìn thấy nhóm nữ sinh viên trẻ tuổi đầy sức sống, trêu chọc nói: “Sinh viên tới đây tham quan à, hiếm thấy ghê.”

Sau khi xong xuôi, mọi người lại yên lặng trở về xe.

Một cánh cổng phía trước từ từ mở ra, xe chạy vào nhà giam, đi về hướng bảo vệ chỉ dẫn, sau khi tìm được chỗ trống thì đậu xe lại.

Lúc này mặt trời gay gắt chiếu xuống, ánh nắng xuyên qua khe hở lá cây ngoài vách tường cao vẩy tới, trước mặt là từng đợt gió mát hiu hiu, nhiệt độ vừa phải.

Nhóm người Bạch Lộc không dám chạy loạn, đi theo giáo sư Phương hướng về tòa nhà cảnh sát trung tâm.

Dọc theo con đường nhỏ, ở một bên đều là lưới sắt bọc kín mít, bao vây vững chắc không dễ vượt ranh giới, tách ra thành hai khu vực, trong ngoài là hai thế giới.

Các cô đi qua một chỗ, không hẹn mà cùng tò mò nhìn xung quanh về phía lưới sắt, xuyên qua bụi cây và dây leo diện tích chật chội ngăn cản tầm mắt, có thể trông thấy chỗ kia có một mảng bóng người màu xanh xám lần lượt chạy qua, theo đó còn truyền đến tiếng ồn ào tương tự trên bãi cỏ mênh mông, thỉnh thoảng hàm chứa tiếng hô đầy khí thế của đàn ông.

“Đây là các phạm nhân đang thả gió*, hoặc là đang tập vận động.” Giáo sư Phương giải thích cho các cô nghe.

(*) tù nhân được đi lại trong sân hoặc được phép đi đại tiểu tiện.

Bạch Lộc hỏi: “Nơi này có bao nhiêu phạm nhân ạ?”

“Hơn năm ngàn, cơ mà bọn họ dựa theo thời hạn thi hành án còn lại mà chia khu vực quản lý.”

Hà Thanh Thanh cũng có thắc mắc: “Sao em nghe được tiếng đàn ông thôi, ở đây không có phụ nữ ư?”

Đường Giai nói: “Nhà giam nam nữ tách ra quản lý, có thể để bọn họ thấy mặt thôi, vậy còn không xảy ra chuyện lớn à.”

Khương Kỳ tò mò dừng bước, hai tay nắm lấy lưới sắt, bắt lấy vài nhánh cây mở ra khe hở, hai mắt neho lại: “Thật sự đều là đàn ông, bọn họ đang vận động trên sân thể dục, già trẻ đều có, mặc đồ tù thống nhất.”

Bạch Lộc quay đầu lại, thấy Khương Kỳ rút ở phía sau, cô vội vàng đi qua níu cô bạn xuống, cảnh giác nói: “Đừng nhìn nữa, trên này đều là máy quay đó, người không biết còn tưởng rằng cậu muốn leo qua.”

Khương Kỳ vừa nghe cả người đều giật mình, ánh mắt sau kính râm dè dặt lướt qua đầu lưới sắt, quả nhiên cách mấy mét là hai máy quay nằm ngược nhau, luôn hướng về các góc trong khu vực theo dõi.

Mỗi một chỗ tại đây, canh phòng nghiêm ngặt.

Tới ngoài cửa tòa nhà trung tâm, có hai giám ngục đứng thẳng tắp.

Giáo sư Phương lấy ra giấy tờ cho bọn họ xem, một hàng năm người được cho phép tiến vào.

Có chỉ đạo viên đi ra nghênh đón, đưa bọn họ đi qua hành lang lạnh lẽo không ánh sáng, tới phòng khách nằm phía cuối, nói chờ sau khi phạm nhân tập hợp trở về, buổi giảng dạy có thể bắt đầu.

Bạch Lộc vừa muốn chọn chỗ ngồi xuống, đã thấy Đường Giai không an phận hưng phấn chạy tới trước một cửa sổ, kích động gọi những người còn lại nói: “Mau qua đây nhìn, rất nhiều người!”

Giáo sư Phương nhìn quen không trách, lắc đầu.

Khương Kỳ bị thu hút chạy tới trước tiên, Bạch Lộc và Hà Thanh Thanh theo sau vây quanh, mấy người chen nhau nhào ra bệ cửa sổ, như là thấy thứ mới lạ, ánh mắt nhìn chăm chăm các phạm nhân được triệu tập chính giữa sân thể dục ở phía xa.

Bọn họ mặc đồ tù màu xanh xám thống nhất, trên vai và lưng là từng đường kẻ sọc xanh trắng, hàng ngũ đứng ngay ngắn nghe theo chỉ thị. Tiếng huýt còi sắc bén của giám ngục thổi lên, từng hàng ngũ giống như học sinh luyện tập trở về, theo quy luật thứ tự hướng về một lối đi.

Giữa bọn họ, có người ở đây cả đời, đến chết cũng không ai biết; có người thì sống một ngày bằng một năm, chờ đợi năm tháng ra khỏi cánh cửa sắt nhìn lên một bầu trời khác.

Con người luôn ý thức được thời điểm gây tội lỗi, bắt đầu sợ hãi phải chịu cái giá phải trả, có tỉnh ngộ nhiều bao nhiêu đều là phí công.

.....

Lúc giám khu trưởng của khu vực số tám tiến vào cửa, nhìn thấy hình ảnh tĩnh lặng như vậy, ông ta mặc cảnh phục màu xanh đậm, đầu tiên bắt tay với giáo sư Phương đã quen thuộc, sau đó chỉ vào cửa sổ hỏi: “Đây đều là học trò của cô phải không?”

Nhóm Bạch Lộc nghe phía sau có tiếng, mau chóng rời khỏi cửa sổ, phép tắc đứng trở về.

Giáo sư Phương chỉ nói: “Chào hỏi giám khu trưởng đi!”

Bốn người đồng thanh: “Chào giám khu trưởng!”

Giám khu trưởng ôn hòa gật đầu, nhìn thấy các cô cải trang không khỏi kinh ngạc: “Ồ! Bây giờ học trò ăn mặc thế này à?”

Giáo sư Phương cười ngượng ngùng, lập tức ra lệnh các cô sửa chữa: “Mau tháo ra, bình thường một chút, cảnh sát đều ở đây, sợ gì chứ.”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, Bạch Lộc tháo khẩu trang ra trước, mấy người còn lại cũng bắt đầu tháo kính râm.

Giám khu trưởng nhìn một cái biết được chuyện gì xảy ra, ông ta cười hiểu chuyện: “Ha ha, con gái tính cảnh giác khá cao, đây là một việc tốt. Có điều hôm nay các cô đừng lo lắng, lát nữa người đến nghe giảng chính là phạm nhân của khu số tám, thời hạn thi hành án còn lại cũng không vượt quá ba tháng, sau đó mãn hạn được phóng thích. Những người này đã cải chính tư tưởng, điểm biểu hiện cũng tốt, cứ coi bọn họ là người ngoài xã hội, đừng đi lung tung khắp nơi là được.”

Tuy nói vậy, nhưng hễ là một ngày vẫn ở trong nhà giam, cũng sẽ không được người ở thế giới bên ngoài chấp nhận.

Mọi người đợi một lúc, trên hành lang ngoài cửa dần dần truyền đến tiếng nhộn nhịp, sau đó là bước chân nhịp nhàng đều đặn mang theo hỗn loạn, các giám ngục chỉ huy từng phạm nhân đi vào phòng nghe giảng.

Bọn họ sắc mặt thoải mái tự nhiên, tứ chi đều tự do, theo cửa nối đuôi nhau đi vào.

Các người đàn ông đều cắt tóc húi cua, mặc đồ tù một màu, tuổi trung bình khoảng chừng ba mươi.

Đợi đến lúc được phóng thích sớm, khát vọng đối với sự tự do càng rõ rệt, thái độ đều nghiêm chỉnh tốt lành.

Chờ đến khi toàn bộ tù nhân của khu số tám ngồi vào chỗ, giáo sư Phương và giám khu trưởng cùng ngồi trên bục chuẩn bị giảng dạy.

Trong quá trình này, nhóm Bạch Lộc chọn hàng ghế đầu tiên ngồi xuống.

Khương Kỳ ngồi sát cửa sổ, sau đó là Đường Giai, Bạch Lộc, Hà Thanh Thanh.

Khoảnh khắc nhóm tòng phạm đi vào, Bạch Lộc bắt đầu để ý, vừa rồi ánh mắt cô lướt qua, đối diện một số ánh mắt sắc bén trẻ tuổi, bên trong là ánh lửa, tuy rằng mỗi người đều không có biểu cảm trông rất tùy ý, nhưng trong vô hình bắt đầu hiện ra nguy hiểm tối tăm.

Sự phân biệt của Bạch Lộc về phương diện tâm lý học luôn luôn rất chính xác, để nghiệm chứng kết quả suy đoán, cô hỏi người bên cạnh, nhưng không thu hoạch được gì.

Ba người còn lại đều tỏ vẻ ban nãy không ngẩng đầu.

Bạch Lộc chẳng nói gì, được, vậy để mình cô lộ diện.

Nghe cô nói vậy, ba cô bạn đều tỏ ra vẻ khấn trương.

Đường Giai không dám quay đầu, chỉ nghiêng người dựa sát qua đây nhỏ giọng hỏi: “Cậu thật sự thấy được ánh mắt nguy hiểm hả?”

Bạch Lộc chỉ nói: “Không lương thiện.”

Hà Thanh Thanh bị dọa hết hồn, sợ hãi hỏi: “Bọn họ sẽ không nhào tới chứ?”

Bạch Lộc khẽ cười: “Hai hàng phía sau chúng ta không có ai.”

Lời cô vừa nói xong, chợt nghe được hàng ghế phía cuối phòng có tiếng người huyết sáo, cùng giọng điệu trêu đùa: “Mấy em gái sinh viên tới đây làm gì?”

2. Chương 2

Tay Bạch Lộc đang viết chữ chợt dừng lại, cô lấy tay che nửa khuôn mặt, quay đầu đi tìm cái góc vừa truyền ra âm thanh kia.

Nhóm Đường Giai tò mò, cũng bỏ xuống cảnh giác quay đầu lại.

Giờ phút này, phòng giảng dạy chứa gần trăm người đã yên tĩnh lại.

Bạch Lộc không tìm được ban nãy là ai nói chuyện, chỉ thấy quần áo tuần tra đứng ở sau cùng đi tới một chỗ nào đó, lấy tay vỗ đầu một người, cúi cùi trên tay gõ xuống mặt bàn, quát to nói: “Phép tắc một chút!”

Bạch Lộc tìm khoảng trống nghiêng qua nhìn, đó là một chàng trai nước da ngăm đen, khuôn mặt dài nhọn, cánh tay khuỷu tay mảnh mai như thân tre, bộ dạng trông như con khỉ thành tinh. Trong lúc cảnh giáo nghiêm khắc cảnh cáo, người này nhếch miệng cười vô lại, cười đến mức rất dung tục.

Mấy người đàn ông ngồi song song với cậu ta đều cười, tầm mắt cô bị ngăn chặn không thể thấy rõ, nhưng khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, đoán chừng là một nhóm phạm tội, bên ngoài không an phận ở trong cũng không đứng đắn.

Nhóm Đường Giai nhìn thấy liền ớn lạnh, mau chóng quay đầu nhắm mắt làm ngơ.

Bạch Lộc nhìn chăm chú mấy giây rồi mới quay đầu lại, trong quá trình này, cô lại nảy sinh cảm giác nào đó mãnh liệt, hình như phía sau có một tầm mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mình, nhưng vừa rồi khi cô nhìn qua lại không phát hiện ngọn nguồn tiêu điểm, chỉ cảm thấy như có mũi nhọn ở sống lưng.

Cô gãi đầu, không rõ loại cảm giác này là tại sao, cô cầm bút chuyên tâm lắng nghe giáo sư Phương giảng dạy.

Hình thức giảng dạy gần giống như giảng đường đại học, người trong ký túc xá các cô ngồi ở hàng ghế trước, dãy cuối cùng là những người gây rối lớp học bị kỷ luật, chỉ một điểm khác biệt là, nơi này là lớp giáo dục xã hội.

Sau đó Bạch Lộc chú ý, trong lớp này không phải ai cũng còn trẻ, chỉ là cái nhóm phía sau quá ảm ỉ, mỗi lần cười to giống như ma chướng không thể loại trừ.

Ngồi nghe được một nửa, Đường Giai nói muốn đi toilet, ban này uống nước hơi nhiều.

Khương Kỳ thấp giọng nói: “Cậu không thể nhịn một chút sao?”

Đường Giai kiềm nén đến nóng nẩy: “Tớ không nhịn được.”

Hà Thanh Thanh: “Giám khu trưởng bảo chúng ta đừng đi loạn khắp nơi.”

Đường Giai kêu khổ: “Vấn đề sinh lý của tớ dù sao cũng phải giải quyết chứ?”

Bạch Lộc thả bút xuống, nói: “Tớ đưa cậu đi.”

Hà Thanh Thanh chừa ra không gian trước, Đường Giai và Bạch Lộc động tác như mèo đi ra ngoài.

Vừa ra cửa phòng, Đường Giai thở ra một hơi, như là thoát khỏi bầu không khí u ám, cô nói với Bạch Lộc: “Tớ sắp bị áp lực đè chết, cùng một đám phạm nhân ngồi nghe giảng bài, ngấm lại thật là có chút kích thích, nhưng mà không được tự nhiên cho lắm.”

Bạch Lộc không phản ứng lớn như vậy: “Giám khu trưởng nói, đây là những người sắp mãn hạn tù, không có loại biến thái giết người tồn tại như cậu nghĩ đâu.”

Đường Giai phản đối: “Thế trước đó cậu cũng đeo khẩu trang đấy thôi...”

“...” Bạch Lộc sờ mặt, “Cô tớ nói lòng đề phòng người không thể không có.”

Đường Giai bĩu môi, túm lấy Bạch Lộc, hai người nắm cổ tay đi cùng.

Hành lang rất dài, có nhiều cửa phòng, lúc đầu hai người mò mẫm không tìm ra, sau đó hỏi người mới tìm được.

Sau khi vào toilet nữ Đường Giai còn nói: “Tớ thấy mấy người phía sau rất láu cá, cậu thấy bộ dạng kia không, nói không chừng chính là cướp bóc. Kể gian bán thuốc phiện bị bắt, tớ nói người còn trẻ như thế không biết tỉnh ngộ, sau này đi ra khỏi định còn phạm tội nữa, dứt khoát đừng phóng thích cho rồi.”

Bạch Lộc mím môi, còn chưa nói ra ý kiến, lại dường như nghe được tiếng đùa cợt ở chỗ gần đây khó mà nghe rõ, cô nghĩ rằng mình nghe nhầm, không để trong lòng.

Bạch Lộc đi đến trước gương nhìn mình, nói: “Con người luôn luôn có cơ hội sửa sai, pháp luật chỉ nhằm vào người phạm tội, cậu thấy không quen không có nghĩa bọn họ còn có thể phạm tội.”

“Bởi vậy giáo sư Phương nói cậu thích hợp làm tư vấn tâm lý nhất, bởi vì cậu không có thành kiến với bất cứ người nào.”

Mùi trong toilet hơi nặng, Bạch Lộc rửa tay vẩy khô vệt nước, vừa lau tay vừa đi ra ngoài: “Đó là bởi vì khi bọn họ đến tư vấn, thái độ đầu tiên là lựa chọn tin tưởng cậu...”

Một chân vừa bước ra cửa toilet, Bạch Lộc đột ngột dừng lại, nói đến một nửa thì im bật, biểu tình của cô thoáng chốc cứng đờ, đôi mắt nhìn thẳng người đồng thời đi ra cửa bên trái.

Một người đàn ông mặc đồ tù, bên cạnh đi theo một quần giáo, xem ra mới vừa nghe giảng ở hiện trường.

Người đàn ông thân hình cao to cường tráng, chỉ để lại khuôn mặt nghiêng, ấn tượng đầu tiên của Bạch Lộc là ngũ quan rất sâu sắc, hình dáng đường nét lập thể, thoát nhìn khí chất và cách ăn mặc chẳng hề tương xứng.

Bạch Lộc im lặng không nói gì quan sát hai giây, người đàn ông liền có cảm ứng quay đầu, một đôi mắt đen nhánh sâu thẳm dọa nạt nhìn qua, giống như thị lực xuyên thấu, nhìn thẳng vào bộ não của cô.

Bạch Lộc đứng tại chỗ ngơ ngác, sau khi tỉnh ngộ lập tức rút chân lại, cơ thể thúc giục trở về bên trong cánh cửa toilet, ngăn cách tầm mắt tiếp xúc với bên ngoài.

Dựa vào cảm giác trực quan, đó là một khuôn mặt trẻ tuổi kiêu ngạo, tuổi tác xấp xỉ với những nam sinh trong trường.

Cô mới suy nghĩ một lúc, nghe thấy một giọng nam rõ ràng vang lên: “Anh Long, anh chờ em với.”

Là tên khỉ gầy luộm thuộm ban này.

Cơ mà trước mắt Bạch Lộc chẳng quan tâm tại sao bọn họ ở gần đây, mà tò mò về sức xuyên thấu của âm thanh này, hình như ở ngay sát vách...

Bạch Lộc hoài nghi ngẩng đầu, nhìn về góc trần nhà toilet, lúc này mới phát hiện đây là thiết kế giống như ngày trước, trên trần vách tường giữa toilet nam nữ có mở rộng một khoảng trống dài.

Nói cách khác, vừa rồi cô và Đường Giai oán thán, đều bị bọn họ nghe từng chữ không sót chút nào.

Bạch Lộc bỗng nhiên nhớ ra một tiếng khinh khi nhỏ nhẹ ban này bị cô quên mất, cùng với ánh mắt người đàn ông bên ngoài nhìn sang mình.

Lúc này, Đường Giai giải quyết xong đi ra rửa tay, cô lẩm bẩm: “Anh Long là ai?”

Sát vách không ai nói chuyện, đồng thời truyền đến tiếng nước.

Bạch Lộc dùng tay ra hiệu dừng lên tiếng.

Đường Giai nuốt nước bọt, sắc mặt xanh xao e ngại nhìn Bạch Lộc, hình như cũng hiểu được xảy ra chuyện gì.

Qua một lúc, bên kia không còn động tĩnh, có quản giáo thúc giục: “Xong rồi thì mau đi ra!”

Có tiếng bước chân vang lên ngoài cửa.

Bạch Lộc rất nhanh đi tới cửa, trốn ở cửa toilet, ngăn cản tầm mắt người ngoài đi ngang qua nhìn vào trong.

Đường Giai đi tới, lấy tay chỉ sát vách: “Vừa rồi ở đó có người.”

Bạch Lộc nhún vai, cô nghe được tiếng bước chân lần lượt đi xa.

Đường Giai ra về bình tĩnh, tự mình an ủi: “Không việc gì, dù sao bọn họ cũng không biết chúng ta là ai.”

Bạch Lộc trầm tĩnh không nói gì, chẳng biết tại sao, cô rất khẳng định, cái người đàn ông gọi là anh Long chính là người trước đó ở trong phòng giảng dạy luôn nhìn cô chăm chú.

Loại suy đoán này khó mà nói rõ.

Trở lại phòng giảng dạy, Bạch Lộc xác minh suy nghĩ này lần nữa, tầm mắt cô hướng thẳng đến góc phía sau, rất nhanh tìm được nguồn gốc tiêu điểm, người đàn ông cường tráng quả thật ngồi ở chỗ kia, khoanh tay lại, ánh mắt thản nhiên nhìn thẳng cô, trông rất nhàn nhã.

Bạch Lộc cúi đầu đi về chỗ, sau đó không quay đầu lại nữa.

Sau khi kết thúc khóa học, giáo sư Phương gặp mặt trao đổi với giám khu trưởng, rồi tạm biệt với từng vị lãnh đạo, tiếp đó đón nhóm Bạch Lộc đã thu xếp xong, rời khỏi trước tiên.

Mấy người ra khỏi tòa nhà, ánh mặt trời bên ngoài càng chói chang hơn.

Bạch Lộc cảm thấy hơi chói mắt, trong đầu luôn có một cây kim đâm vào, cô theo bản năng quay đầu nhìn một cửa sổ ở lầu hai, nơi đó có ánh sáng phản chiếu mạnh mẽ, không thấy rõ bên trong.

Khương Kỳ đi tới vỗ bụng nói: “Cô Phương, đã trưa rồi, trở lại trường chắc muộn mất, chúng ta tìm chỗ nào gần đây bọn em mời cô ăn cơm nhé.”

Giáo sư Phương nhìn các cô: “Các em đói bụng rồi ư? Nơi này hẻo lánh, không có bao nhiêu quán ăn.”

Đường Giai lo âu: “Thế chúng ta ăn ở đâu? Em rất đói bụng, các cậu đói không?”

Lúc này có hai vị cảnh sát đi ngang qua Bạch Lộc, trên tay bọn họ bưng hộp cơm, là định quay về phòng trực vừa canh gác vừa ăn.

Bạch Lộc thuận miệng hỏi: “Thức ăn ở căn tin bên này thế nào ạ?”

Đường Giai vừa nghe liền sợ hết hồn: “Cậu còn định ăn ở đây? Đồ ăn cho phạm nhân, có thể ngon chỗ nào chứ.”

Khương Kỳ cũng không biết nghe được từ đâu: “Đồ ăn trong nhà giam khó ăn muốn chết, không béo bở không xào rán, trên cơ bản chỉ là nước đun sôi, rau cải gì đó còn nguyên gốc rễ, nghe nói không rửa sạch.”

Hà Thanh Thanh không cho là vậy: “Ở đây còn có những vị lãnh đạo đấy, tất cả mọi người là con người, sao lại ăn uống khác biệt.”

Giáo sư Phương thấy các cô người này một câu người kia một câu tranh luận, bà lắc đầu thở dài: “Các em xem từ đâu ra thế, phim ảnh cũ xưa à? Đừng tự suy đoán lung tung, hồi trước cô từng ăn một lần, đồ ăn gần giống như trường chúng ta, giá cả có lẽ còn rẻ hơn một chút, nếu các em đói quá có thể ăn thử xem.”

Mọi người lần lượt nhìn nhau, cuối cùng Khương Kỳ nhìn Bạch Lộc, Đường Giai nhìn Bạch Lộc, Hà Thanh Thanh cũng nhìn Bạch Lộc.

Bạch Lộc: “Các cậu đều nhìn tớ làm gì? Cho dù tớ là một con hươu, cũng không thể ăn đồ sống.”

“...”

Thật ra mọi người nhìn cô, chỉ vì trong bốn người các cô, Bạch Lộc có khả năng đưa ra quyết định hơn.

Giáo sư Phương thấy thế lại bổ sung: “Các em đừng nghĩ nhiều, đồ phạm nhân ăn đều trong nồi lớn, căn tin rộng lớn xếp hàng ăn, cũng không tệ như lời kể lại, lãnh đạo và nhân viên ăn riêng ở khu vực ngăn cách.”

Hồi trước Bạch Lộc từng nghe cô mình nhắc tới, hình như có nói chuyện như vậy, hiện giờ hiếm khi đi vào một chuyến, cảm giác mới lạ đang dâng tràn, muốn đi tham quan thử nghiệm một lần, cô nói: “Vậy chúng ta đi xem thử.”

Thời gian đã đến buổi trưa.

Mọi người không có ý kiến đối với lời đề nghị, thế là giáo sư Phương dẫn đầu các cô đi về phía căn tin.

Đường đến căn tin từ cửa hông đi vào, đối diện gặp được giám khu trưởng khu số tám, ông ta nhìn các cô, nhiệt tình chào hỏi: “Ồ kìa, giáo sư Phương, tôi đang muốn gọi điện tìm cô đấy, vừa rồi cô đi nhanh quá, cũng không kịp kêu mọi người lại, cùng ăn ở đây đi, tôi mời khách.”

Nhóm Khương Kỳ khoát tay: “Không cần không cần ạ, bọn em tự mang tiền đến.”

Giám khu trưởng ôi một tiếng lắc đầu: “Các người không có thể cơm, ở đây không thể dùng tiền mặt.”

Thế là mọi người không từ chối lòng tốt của giám khu trưởng, dọc đường vừa đi vừa nói tiến vào căn tin riêng.

Bởi vì chỗ này phạm vi nhỏ, chỉ làm một vách ngăn độc lập tách với căn tin phạm nhân, trách nhiệm vừa này không vào bằng cửa chính. Hai bên không tương tác, nhưng tấm ngăn làm bằng vật liệu trong suốt, mặc kệ nhìn từ trong ra ngoài, hay từ ngoài vào trong, tấm nhìn đều rất rõ ràng.

Bàn ở khu riêng nhỏ, đặt chừng năm mươi chỗ ngồi.

Một bàn bốn người, sắp xếp đều đặn.

Bạch Lộc không ăn uống gì, cùng Hà Thanh Thanh tìm chỗ trống ngồi xuống, để Khương Kỳ và Đường Giai đi gọi thức ăn.

Tay cô đặt trên bàn ăn, lòng bàn tay chạm đến một chỗ hơi dính nhầy, là một lớp dầu tích lũy nhiều năm nổi lên, còn dày hơn cả ở căn tin trường.

Bạch Lộc theo thói quen rút ra khăn giấy, cùng Hà Thanh Thanh cúi đầu lau bàn.

Lau chùi lau chùi, cô cảm giác bên cạnh có một người ngồi xuống, ánh sáng tại một góc bị bao phủ.

Không phải ở bàn bốn người của cô có người đến, mà là ngoài tấm ngăn tới gần cạnh cô.

Lúc này Bạch Lộc mới phát hiện, tấm nhựa chắn hai bên bàn đều cùng bộ, bởi vậy phân chia hai khu vực riêng, một chỗ dành cho nhân viên, chỗ khác thì thêm vào cho các phạm nhân có nhu cầu ăn uống.

Mà lúc này người đàn ông ngồi bên trái tấm ngăn của cô, trên người mặc bộ đồ tù lưng thùng, lúc ngồi xuống phần lưng và ống quần ôm chặt, hiện ra đường nét cơ thể hoàn mỹ lưu loát, rắn chắc lại khỏe khoắn.

Không cần nhìn kỹ, Bạch Lộc liền biết người này là ai, anh Long trong miệng tên khỉ gầy ban nãy.

Khóe mắt Bạch Lộc liếc qua, anh không nhìn qua đây, vén tay áo hai bên, lật mấy tờ giấy trong tay, vẻ mặt đặc biệt chuyên tâm, cầm bút không biết đang vẽ gì.

Chưa đến một lúc, có một nhóm người đi qua ngồi cùng anh, có ba người đàn ông, đồ tù thống nhất, mặc trên người trông thùng thình. Cơ mà họ không để ý những điều này, cũng hai người đi gọi món, chỉ để lại tên khỉ gầy ngồi đối diện anh Long.

Hai cái bàn cách nhau quá gần, nếu không có tấm chắn, suýt nữa sẽ bị người ta nhìn nhầm là cùng một bàn, mà Bạch Lộc không hề nghi ngờ cái ghế dưới móng và người đàn ông bên trái là cùng một băng ghế dài.

Bởi vì vừa rồi khi anh ngồi xuống, cô có thể rõ ràng cảm nhận được sức nặng đè xuống.

Cô ngửa đầu nhìn lên đầu tấm chắn, trên đó không khí lưu động, có lẽ ban đầu không hề có cách ngăn, không biết sau đó có yêu cầu gì, mới dựng lên một vách ngăn.

Hà Thanh Thanh sợ sệt, lau chùi được một nửa thì dừng lại, nhẹ giọng thương lượng với Bạch Lộc: “Chúng ta đổi chỗ đi.”

Bạch Lộc nhìn sang khu vực xung quanh, lọt vào tầm mắt đều là cảnh sát mặc đồng phục, mỗi bàn đều có người.

Cô lắc đầu tỏ vẻ thôi đi.

Đặt chồng khăn giấy bẩn đen ở một bên, Bạch Lộc lấy ra di động xem tin tức, trong quá trình này cô mau chóng lướt tầm mắt sang bên trái, khá giống thuận theo tự nhiên.

Cô thấy hình trên tờ giấy giống như phác họa trên bản vẽ thiết kế.

Cái liếc mắt kia nhanh quá, cô không thấy rõ cụ thể là gì, chỉ gạt mình trong lòng, người này còn có thể vẽ thiết kế?

Mà khi thu lại tầm mắt, Bạch Lộc không hẹn lại đối diện tầm mắt với anh chàng gầy gò ngồi xéo đối diện, đối phương cười trêu chọc, nhếch miệng hình như huyết sáo, ánh mắt càn rỡ nhìn thẳng cô.

Bạch Lộc theo bản năng sờ mặt, mày cau lại.

Cô uống công dùng tay trái che đầu, khuôn mặt chuyển hướng nghiêng qua, nhưng chỉ là việc thừa.

Anh chàng gầy đen đó hình như còn nói thêm câu gì, Bạch Lộc nghe không rõ cũng không thấy, cô cúi đầu đem tầm mắt hướng về dưới bàn, bất ngờ phát hiện hai chân của thằng nhóc này bị anh Long đối diện cậu ta đập liên tục mấy cái.

3. Chương 3

Phía trên khu vực ăn riêng.

Tiếng kêu rên bị đá từ một chỗ rơi vào chỗ khác.

Cạnh bên có người đang nhảy bật lên.

Hà Thanh Thanh và Bạch Lộc làm như không nhìn thấy, liếc mắt nhìn nơi khác, chuyên tâm đợi Khương Kỳ và Đường Giai bụng thức ăn trở về.

Sau khi chờ được Khương Kỳ và Đường Giai đi tới gần, phát hiện sắc mặt hai cô bạn rất lúng túng, thế là ngẩng đầu nhìn sang đối diện, nhóm tù nhân ở bàn sát vách đang càn rỡ nhìn các cô, như hổ rình mồi, cho dù cách tấm chắn, cũng có thể tưởng tượng ra tiếng cười dung tục.

Khương Kỳ bất bình thay nhóm người mình, nói nghĩ ra một phương pháp, xoay người bỏ chạy không thấy bóng dáng.

Cách một lúc sau, Khương Kỳ trở về, trên tay cầm ấm nước và xấp báo vứt bỏ.

Mọi người lập tức hiểu được là chuyện gì, rót nước vào cốc, vẩy lên tấm chắn, dòng nước theo đường cong chảy xuống, khuôn mặt mấy người đàn ông dần mơ hồ.

Tờ báo được mở ra nhanh chóng dán lên, dính đầy trên mặt tấm chắn.

Dán khoảng năm sáu tờ báo, diện tích to lớn đủ để che kín tầm mắt ăn cơm.

Khương Kỳ vỗ tay hả giận nói: “Hừ! Xem bọn họ còn ngông cuồng thế nào.”

Hà Thanh Thanh lấy tay đè tờ giấy mấy cái, nói với Bạch Lộc: “Lộc Lộc, không sao rồi.”

Thật ra Bạch Lộc cũng không phải sợ đám đàn ông bên kia trêu chọc cái gì, chỉ là vị bên cạnh cô, hiển nhiên đã sớm nhận ra cô ở đây. Cô vẫn luôn cảm thấy anh sẽ liếc nhìn qua đây, nhưng ngoài dự liệu, từ đầu đến cuối anh đều không ngẩng đầu.

Không phải xem thường, mà là hình như nhìn thấu từ sớm, thế nên cũng chẳng tò mò cho lắm.

Bạch Lộc nhớ tới ánh mắt sắc bén khiến cô không thể lẩn trốn.

Đồ ăn bưng lên, nhóm người vây quanh bàn bắt đầu ăn.

Năm món mặn một món canh, thức ăn khá phong phú, cá chép kho, bốn cái trứng chiên, thịt băm cà tím, bắp cải xào đậu phụ, gà kho hạt dẻ, canh trứng cà chua.

Cá chép kho ăn rất phiền toái, Đường Giai và Khương Kỳ không thích ăn, để cho Bạch Lộc và Hà Thanh Thanh kiên nhẫn lựa xương.

Thế là hai cô dời đĩa sang một bên, cùng nhau giải quyết.

Đường Giai nói: “Không ngờ đồ ăn ở đây cũng được, thực đơn còn nhiều hơn mấy cửa sổ ở trường chúng ta.”

Khương Kỳ lựa mấy miếng cơm, liếc nhìn về phía xa, nhỏ giọng nói: “Ban này tớ bảo cậu đừng chọn, cậu còn chọn, gà kho hạt dẻ đắt nhất, tớ đoán chừng chính giám khu trưởng bình thường cũng không ăn như vậy.”

Đường Giai không đồng ý, cô bỏ xuống miếng thịt gà trong đĩa, bắt đầu giải thích: “Tớ chọn món tính là nhiều sao? Giờ chỉ có mấy món, hồi trước chúng ta liên hoan bên ngoài, còn không phải gọi thêm mấy món nữa sao? Vả lại, chính giám khu trưởng bảo chúng ta ăn hết mình, cậu nhìn đâu ra nói ông ấy không vui.”

Bạch Lộc nói xen vào: “Được rồi được rồi, mau ăn cơm đi, đừng lãng phí là được.”

Hà Thanh Thanh cũng nhìn xung quanh: “Đúng vậy, đừng ồn ào.”

Đường Giai không hài lòng, trong lòng cô đầy bức tức, vừa dời tầm mắt, nhìn về phía “tường báo chí” kia.

Dưới mép giấy lộ ra một góc của bàn ăn đối diện, các người đàn ông xắn tay áo đang bận rộn ăn uống.

Con người Đường Giai vừa xoay vòng, tâm huyết dâng trào, buông đĩa trên tay xuống, cầm lấy di động.

Bạch Lộc nhai cơm, ngẩng đầu nhìn cô bạn: “Cậu muốn làm gì?”

Đường Giai cười với cô: “Khảo sát hiện trường.”

“Cậu không phải đang khảo sát hiện trường sao?” Khương Kỳ nhúc nhích đầu gọi cô bạn, “Mọi người bên cạnh đang nhìn cậu đấy.”

Trên thực tế, căn tin lúc này không còn lại bao nhiêu người.

Đường Giai chẳng quan tâm, mở ra chức năng chụp ảnh, nhón chân nhướn người đặt di động ở mép tờ báo phía trên, nhắm ống kính, ngón tay bấm vài cái, tiếng chụp ảnh “rắc rắc” liên tục nhanh chóng truyền đến.

Có lẽ phía đối diện phát hiện, khi Đường Giai bấm liên tục xong trở về chỗ, làm như không có việc gì tiếp tục dùng bữa, có người ở đối diện gõ mấy cái trên “tường báo chí”.

Đây là cảnh cáo.

Vị trí gõ ở bên phía Hà Thanh Thanh, cô bị dọa đến mức đứng ngồi không yên, không nói gì nhìn về phía Đường Giai với vẻ oán trách: “Cậu xem cậu...”

Đường Giai không sợ nhún vai, ngược lại trông có chút hả hê, vừa ăn vừa mở xem mấy tấm ảnh vừa rồi, kiểu hình cũng gần giống, cô chọn ra một tấm phóng to xem kỹ.

Mọi người tò mò châu đầu lại.

À, đồ ăn đối diện lại còn tốt hơn các cô, gần như đĩa nào cũng là thịt.

Gà luộc thái lát, thịt kho tàu, sườn heo chua ngọt, thịt chiên, cùng với gà kho hạt dẻ...

Các cô gái trên bàn không khỏi giật mình.

Khương Kỳ mở to miệng: “Đây là thức ăn của người đi vào trong của truyền thuyết sao?”

Bạch Lộc lắc đầu: “Không thể nào ngày nào cũng ăn như vậy.”

Đường Giai suy đoán: “Có lẽ người nhà bọn họ gửi tiền sinh hoạt, có tiền muốn ăn gì không được.”

Hà Thanh Thanh không hiểu: “Nhưng muốn thường xuyên ăn như thế, chi phí ăn uống rất cao đó.”

Bạch Lộc nắm chắc trong lòng: “Tớ từng nghe dưỡng tử nói, chi phí ăn uống trong nhà giam có kiểm soát, người trong nhà không thể gửi nhiều lắm, bằng không việc cải tạo sẽ không có ý nghĩa. Bọn họ có làm việc tự mình kiếm tiền, hình như mỗi tuần có một dịp ăn thịt.”

Khương Kỳ à một tiếng, chỉ ngoài căn tin, không dám tin: “Nói cách khác, mấy món này bên trong không có chút thịt?”

Đường Giai cười nhạo: “Có lẽ bỏ vào mấy con ruồi bọ sâu trùng.”

Hà Thanh Thanh lắng nghe khó mà nuốt xuống.

Bạch Lộc chuyển tầm mắt nhìn sang ống quần lơ lửng dưới bàn của người đàn ông bên trái, nói: “Bữa cơm như vậy, có lẽ đủ bọn họ cộng lại mấy ngày làm việc.”

Khương Kỳ lắng nghe lòng hiếu kỳ càng nhiều hơn: “Bọn họ làm một ngày kiếm bao nhiêu tiền?”

Bạch Lộc lắc đầu: “Tớ không rõ lắm.”

Cô của cô là luật sư, dưỡng là thẩm phán, bình thường giao tế đủ loại, cô nghe kể cũng biết chút ít, hôm nay tận mắt nhìn thấy căn tin phạm nhân, vẫn không khỏi cảm thấy thu hút.

Vừa rồi cô thấy đồ ăn bên kia, một đám tù nhân bưng chén đĩa đi tới, trên đó chất đầy cải trắng xào cao giống như ngọn núi nhỏ, hoặc là khoai tây chiên, tới chút củ cải miến bánh bao, bên trong trộn chút thịt băm, kết hợp với muống cơm to, cùng một màu sắc, khiến người ta không có khẩu vị.

Hoàn cảnh thế này trường kỳ, ăn uống thanh đạm nhạt nhẽo, khu ăn riêng bên này quả thật chính là thiên đường.

Đường Giai cắn thịt, cúi đầu nhìn qua khe hở, thở dài nói: “Bọn họ còn rất hưởng thụ, tội nghiệp buổi tối phải ăn cải trắng.”

Bạch Lộc liếc nhìn cô bạn một cái: “Cậu lo ăn của mình đi.”

Khương Kỳ cũng không hài lòng, oán trách Đường Giai: “Chi phí ăn uống của cậu quá cao, mỗi bữa ăn thịt heo, không hiểu được cảm nhận ăn đồ chay.”

Đường Giai xoa bóp thịt trên lưng, phản bác: “Ai nói tớ không ăn rau, dạo này tớ béo lên, tớ phải ăn rau cải giảm béo.”

Hà Thanh Thanh cười lật tẩy cô bạn: “Những lời cậu nói còn nhiều hơn rau cải cậu đã từng ăn.”

.....

Mọi người oán thán một trận, lại lần lượt ăn cơm, kết quả mấy món này có chút dầu mỡ, mỗi đĩa đều để lại một chút, vẫn đành phải lãng phí.

Bạch Lộc chùi miệng, tầm mắt dời xuống, lơ đãng nhìn sang bên trái, bất ngờ phát hiện người ở bàn kế bên vẫn chưa đi, cô tưởng rằng các cô đã ăn đủ chậm, không ngờ còn có người chậm hơn.

Người đàn ông gọi là anh Long thật ra ăn xong rồi, tờ giấy và bút đặt ở sau lưng, thân trên dựa ra sau, một chân vắt trên một chân khác, hiển nhiên ăn no đang ngồi nghỉ.

Nhờ tờ báo che chắn, Bạch Lộc chuyên tâm thanh thần nhìn qua, ống quần màu xanh xám bao quanh đùi người đàn ông, chỗ nối bên ngoài là đường vằn ngang màu trắng, kéo dài đến ống quần, phía dưới mang một đôi giày quân dụng, thoạt nhìn rất mộc mạc.

Cơ mà cô nghĩ tới khuôn mặt lạnh lùng kia, cảm thấy điểm mộc mạc này đủ để biến mất không còn tung tích.

Bạch Lộc không biết giờ phút này người đàn ông đang làm gì, cả ngày bọn họ tiếp xúc với tường cao cửa sắt, không có giải trí tiêu khiển như người trẻ bên ngoài, ngay cả di động mà người bình thường tay không rời khỏi cũng chẳng có, nghĩ vậy liền cảm thấy buồn chán biết bao.

Nghĩ tới đây, Bạch Lộc đột nhiên dâng lên can đảm, bắt chước như Đường Giai ban nãy, mở chức năng chụp ảnh của di động, cơ mà cô lạnh trí tắt âm thanh trước, sau đó thay đổi góc ngắm, bàn tay để chính giữa dưới bàn, nhẹ nhàng nhắm chuẩn góc độ, ung dung bấm chụp vài cái.

Cô có tật giật mình, rất sợ anh cũng đột nhiên dùng nắm đấm gỗ qua đây, cô đoán chừng não bộ sẽ bị chọc thẳng tới chết ngay tại chỗ.

Bởi vì bàn tay ở phía dưới, người cô cũng khom xuống, thấy cổ tay anh xấn lên mấy tầng, lộ ra cánh tay cường tráng mạnh mẽ, làn da màu lúa mạch, bởi vì thường xuyên lao động, phía dưới chỗ nổi lên gân xanh tràn trề sức lực.

Bạch Lộc nhìn say mê, chưa đến một lúc lại phát hiện anh đứng dậy, thu dọn chén đĩa trên bàn.

Bọn họ muốn đi.

Cô mau chóng thu lại di động, bỏ vào trong túi, tạm thời đè nén lòng hiếu kỳ, cũng theo nhóm Khương Kỳ dọn dẹp chuẩn bị rời khỏi.

Lúc đứng dậy, Bạch Lộc nhìn mép tờ báo, đầu cô không cao tới đó, mà người đàn ông đối diện lại cao hơn nhiều, nửa cái đầu lộ ra phía bên kia, cô phỏng đoán chiều cao của anh.

Bạch Lộc hỏi Khương Kỳ bình thường tinh mắt nhất: “Cậu đoán anh ta cao bao nhiêu?”

Khương Kỳ nhìn kỹ, suy đoán nói: “Ít nhất một mét tám lăm.”

Bạch Lộc múm môi, cô chỉ mới cao một mét sáu bảy.

Đường Giai chỉ sợ không loạn nhắc tới: “Cao hơn luật sư Kiều nhà cậu phải không?”

Bạch Lộc ngẹn lời không thốt ra câu nào.

Luật sư Kiều tên là Kiều Minh Kiệt, là con trai của đồng nghiệp cô Bạch Lộc, vào dịp hè hai người được giới thiệu quen biết, lúc ấy nói chuyện khá hợp nên kết bạn, sau đó luật sư Kiều thổ lộ với cô nói anh làm bạn trai em nhé, Bạch Lộc ngấm lại không có lý do từ chối nên nói được.

Bây giờ nghĩ lại lúc ấy thật sự rất qua loa, hiện nay anh ta cả ngày bận làm việc lên tòa án cùng với nhận vụ án mới, còn cô lại nhàn rỗi đến mức tiến thoái lưỡng nan trong việc tuyển chọn đề tài luận văn, hai người trên cơ bản chỉ nói chuyện gửi tin nhắn qua điện thoại, gặp mặt cũng rất khó khăn.

Bạch Lộc cảm thấy chuyện yêu đương này chẳng hề mãnh liệt, không ấm không nóng trông như ngọn lửa sắp lụi tàn.

Tình yêu mà cô hướng tới nên điên cuồng nóng bỏng, tấn công bá đạo, bạo dạn không sợ hãi, dường như trong thâm tâm có một người như vậy, luôn đứng tại một góc nào đó chờ cô, chỉ là cô chưa phát hiện mà thôi.

Cô dám khẳng định, Kiều Minh Kiệt không phải người kia.

Trên đường trở về, mọi người mệt mỏi ngủ thẳng trên xe, Bạch Lộc mở album ảnh trên di động, xem mấy tấm ảnh mới chụp trộm ban này.

Kết quả không tấm nào khiến cô hài lòng.

Cô chụp tổng cộng mười tấm, hơn một nửa là bóng đen góc chết hoặc là mơ hồ không rõ, cô xóa từng tấm.

Còn lại năm tấm, cô đều nhìn mỗi tấm, cho dù tìm kiếm cũng không tìm ra điểm khác nhau.

Để không chiếm bộ nhớ, cô xóa bỏ bốn tấm, cuối cùng chỉ để lại một tấm.

Trong ảnh chụp, người đàn ông không lộ ra ánh mắt, trên ảnh chỉ có phần mũi và cằm, đường nét cương nghị khiến cô liên tưởng đáng vẽ bên trên nên như thế nào.

Cô đắm chìm trong ảo tưởng của mình, mấy phút sau cô phân tích lại tấm ảnh này, bất ngờ phát hiện một thông tin trên đó.

Bạch Lộc phóng to bức ảnh đến mức lớn nhất, tại một chỗ trước ngực bộ đồ tù, hiện ra rõ ràng lại mờ nhạt, cô nheo mắt nhìn kỹ, là bốn con số.

— 1025.

Đây là số của anh bên trong nhà giam.

4. Chương 4

Tần Long dọn xong khay đồ ăn, đi về hướng trở về phòng giam.

Trên đường, đi qua cửa hàng trong nhà giam, anh đi vào mua bao thuốc lá, tìm khu hút thuốc dừng lại hút.

Viên Hậu đi theo anh trên đường, cũng lấy một điếu hút, hưởng thụ mùi nicotine đã lâu không gặp chui vào phế quản, tràn đầy khoan khoái.

Hàng hóa ở đây bằng giá bên ngoài, nhưng không có nhiều chủng loại, kể cả thuốc cũng là cấp thấp nhất.

Đàn ông thích hút thuốc, người nằm trong tầng lớp thấp nhất, chẳng hề so đo với những điều này.

Lần lượt có không ít người sau khi ăn xong nghiện thuốc lá tiến vào, một làn khói to lớn tràn ngập bên trong, khắp nơi vang lên tiếng tán dóc của mọi người.

Đều là người tách rời với xã hội, không có tin tức nóng hổi thảo luận, những người lớn tuổi sẽ nhắc tới cụ già đứa nhỏ trong nhà, người trẻ tuổi thì dự tính sau khi rời khỏi sẽ kiếm sống như thế nào, hoặc là làm phân xướng có đơn hàng gì, một số đề tài bình thường, nghe ra đều nhàn rồi.

Tần Long im lặng nhả khói, đôi mắt hướng về ánh sáng từ ngoài cửa sổ nhỏ chiếu vào, rọi xuống tia sáng vàng rực trên mặt đất, làn khói xám bốc lên lượn lờ trước mắt, tựa như ảo mộng, hóa thành hư không tại một góc không ánh sáng.

Anh nheo mắt suy nghĩ sự việc, Viên Hậu gọi anh hai tiếng, anh không trả lời.

Viên Hậu người gầy lại đen, biệt hiệu là Hắc Tử.

Sau khi vào nhà giam rồi chia khu, cậu ta ở cùng phòng giam với Tần Long, hai người giường trên giường dưới, sau đó phân công làm việc cùng nhau.

Lúc ấy Hầu Tử vừa tròn mười tám tuổi, còn nhỏ tinh ranh, trong phút nhất thời mà phạm tội, nhận tội ngồi tù, ngược lại cảm thấy rất mới lạ.

Khi đó Tần Long đã vào gần một năm, anh co chân ngồi dựa đầu giường, hất cằm hỏi cậu ta: “Phạm tội gì?”

Hầu Tử vẻ mặt non nớt nhìn anh: “Trộm cắp, hai năm rưỡi.”

Tần Long lại hỏi: “Tại sao cướp tiền?”

Hầu Tử nói thẳng: “Không có tiền ngứa tay, muốn làm một cú.”

Khóe miệng Tần Long mỉm cười: “Kết quả đến nhà giam.”

Hầu Tử cũng cười cười, còn bênh vực cho mình: “Ông nội nó em vốn muốn lấy mấy ngàn thôi, em nói thật đó, không ngờ tay cầm nhầm thêm cái máy ảnh kỹ thuật số, đối phương vu cáo nói dắt tiền, số tiền lớn phán quyết càng dài.”

Tần Long gối đầu lên cánh tay nhìn trần nhà, lười nhác liếc nhìn cậu ta một cái: “Đều giống nhau.”

Hầu Tử hỏi lại: “Anh, anh vào thế nào?”

Tần Long nhìn cậu ta, khẽ cười một tiếng, như đáp như không: “Là một người đàn ông đều sẽ phạm sai lầm.”

Thời hạn thi hành án của Tần Long dài hơn Hầu Tử, nhưng trong thời kỳ ngồi tù có biểu hiện tốt, nhận được phía trên phê chuẩn giảm nửa năm hình phạt, thời gian còn lại tính ra gần bằng Hầu Tử, hai người cũng càng trò chuyện hợp hơn.

Sau đó, có thêm mấy người cùng tuổi tiến vào phòng giam, thời hạn thi hành án cũng chừng hai năm.

A Hoa, tội cố ý gây thương tích.

Lão Yêu, tội cướp bóc.

Giữa bốn người, chẳng phân biệt tuổi tác, dựa vào Tần Long ở lâu nhất, bởi vậy những người còn lại gọi anh là anh Long, bình thường làm việc ăn cơm đều đi theo anh, chuyện gì cũng để anh ra mặt.

Trong nhà giam cũng là một xã hội, tuy rằng thân không tự do, nhưng đối mặt vô số người có tình huống tương tự, bên ngoài xung đột nhiều, khó tránh khỏi sẽ dấy lên một số tranh chấp.

Mỗi một tù nhân từ khi vào đều khoanh tay bó gối, đến sau đó người mới vào tù càng ngày càng nhiều, mọi người tự phong lão đại đủ loại khu vực, lão đại đứng đầu phòng giam, nếp sống này gần như đã là quy tắc sinh tồn bất thành văn, chỉ cần không vi phạm quy tắc ứng xử của quản lý nhà giam, các cán bộ quản giáo cũng ngầm thừa nhận mở một mắt nhắm một mắt.

Tần Long chính là lão đại trong phòng giam của mình, bình thường không nói nhiều, khí chất lại rất mạnh mẽ, cho dù còn trẻ, nhưng các anh em trong phòng giam đều tôn kính nghe theo anh.

Anh đối xử phóng khoáng với bạn cùng phòng, sẽ vay tiền cho người cần tới, cũng sẽ đến cửa hàng mua đồ ăn trở về chia sẻ, trên cơ bản qua một ngày tính một ngày. Nếu phí sinh hoạt thiếu thốn, thì sẽ ở lại công xưởng tăng ca, mọi người tình cảm gắn bó, có phúc cùng hưởng.

Thế nên thứ nghĩa khí này, ở đâu cũng rất quan trọng.

*

Bữa ăn trưa lúc ấy, Hầu Tử liền phát giác cảm xúc Tần Long không bình thường, bây giờ lại im lìm hút thuốc, rất khiến người ta sinh nghi.

Phải biết rằng mấy tháng trước mọi người cùng nhau nói muốn cai thuốc, bây giờ thì hay rồi, lão đại phá lệ trước, cậu ta cũng không muốn nhịn, tiện thể hút theo.

Cậu ta gọi Tần Long vài tiếng không thấy anh phản ứng, thế là dựa vào vách tường không gọi nữa, đợi sau đó Tần Long hút xong một điếu, lấy hộp thuốc định châm một điếu khác, cậu ta tiến lên ngăn cản: “Haiz...anh Long, giờ sao lại nghiện hút rồi?”

Tần Long nghiêng đầu nhìn cậu ta một cái, động tác trên tay không ngừng, đầu mẫu thuốc mới châm lên, anh ném cái cũ sang một bên, tiếp tục hút.

Anh hút một hơi thật mạnh, thở ra thật mạnh, bàn tay kẹp điếu thuốc buông xuống, chỉ đồng hồ trên tường: “Thời gian còn sớm quá!”

Hầu Tử nhìn trên tường, mười hai giờ hai mươi phút, cách giờ đi làm buổi chiều còn mười phút nữa.

Cậu ta dời ánh mắt khỏi vách tường, chuyển qua khuôn mặt Tần Long, nhích tới gần, cười xấu xa: “Anh Long, anh nói thật đi, mấy em gái sinh viên ban này, anh không phải thích người nào rồi chứ?”

Ánh mắt Tần Long ngưng đọng, trong mắt hơi lóe lên tia sáng, nhả ra một làn khói nhỏ, anh đổi bàn tay vậy điếu thuốc, khoe miệng khê nhếch: “Thế nào?”

Hầu Tử chà bàn tay, cười dung tục: “Muốn phụ nữ muốn đến gấp gấp rồi hả?”

Trên mặt Tần Long là ý cười nhạt nhẽo, không có phủ nhận.

“Em biết mà!” Hầu Tử hiểu rõ, đẩy vai anh một cái, truy hỏi, “Có phải là cái cô mái tóc rất dài, dáng người gầy gò, khuôn mặt trắng nõn, bộ dạng xinh đẹp nhất phải không?”

Tần Long nhìn chăm chăm sâu kín ngoài cửa sổ, giống như chỗ ấy có một điểm, khiến người ta ngẩn nhìn.

Anh vẫn không nói gì, nhưng ngầm thừa nhận.

Hầu Tử thấy thế trên mặt là nụ cười đắc ý, đi qua bá vai anh, giống như hạ quyết tâm nói: “Anh, anh hẳn nhận thêm chút nữa, đợi tới khi ra ngoài, em tìm một đứa còn đẹp hơn cho anh, tuyệt đối cho anh sướng luôn...”

“Còn ở chưa đủ hả?” Tần Long liếc mắt nhìn cậu ta, ánh mắt mang theo vẻ khinh thường, “Với kinh nghiệm và cái dạng kích động của cậu, cậu muốn tính kế còn chưa đủ khả năng đâu, cạm bẫy bên ngoài đang chờ cậu đó.”

Hầu Tử giương miệng: “Không phải, anh Long, anh hiểu lầm rồi, em không phải nói đi chơi gái, với vóc dáng mặt mũi của anh, đừng nói những đứa con gái thích vẻ ngoài, mấy bà nhà giàu nhìn thấy đều phát thèm muốn ngay. Anh yên tâm, em không lừa anh đâu, em lấy thân thử hiểm đi tìm loại hình anh đặc biệt thích. Hi hi, đến lúc đó anh có thể...”

Tần Long lắng nghe chẳng hề thấy thích thú, trên mặt không có chút dao động.

Hầu Tử thấy anh như vậy, chần chừ im miệng, sau đó không xác định hỏi: “Anh Long, anh thấy thế nào?”

Tần thuốc động một đoạn dài ở đầu ngón tay Tần Long, anh nghe được thoáng lấy lại tinh thần, đoạn tàn thuốc yếu ớt rớt xuống theo, rơi nát bấy xuống ống quần, tích tụ thành một vệt bẩn.

Anh giẫm chân, cúi đầu trút giận nặng nề, hơi khàn khàn bị sặc thuốc, âm thanh có một tia mất kiên nhẫn: “Đừng lại gây thêm chuyện cho tôi!”

Anh mau chóng nói xong, quay đầu nhìn vách tường, thời gian đã gần đến.

Tần Long ném tàn thuốc trên tay, chợt thấy trong phòng ngột ngạt đến sặc mũi, sắp khiến người ta khó thở, anh cởi một khuy áo trên bộ đồ tù, sải bước đi nhanh ra ngoài.

*

Ra cuối hành lang, bên ngoài ánh sáng chói mắt, gió thu từ từ thổi tới, chiếu xuống vẻ dịu dàng trên sống lưng người ta.

Hai tay Tần Long khê nắm thành quyền, một tay cầm điếu thuốc thừa lại, anh ngẩng đầu nhìn về phía không trung, một mảnh xanh thẳm trong treo, mây trắng cuộn cuộn.

Cảnh sắc như vậy thường có, nhưng anh nhìn quen cùng góc độ, sẽ không cảm thấy đặc biệt.

Nghĩ lại anh co vào một ngón tay, đã trôi qua ba năm tròn.

Đây là mùa thu thứ tư anh ở trong này.

Hơn hai tháng nữa, anh sẽ được phóng thích, thời gian lại nhanh đến vậy, tâm trạng anh ngược lại càng thêm tỉnh hơn, không hề có vẻ gấp gáp.

Tần Long đi trên đường khu thể thao thông qua nhà xưởng, Hầu Tử ở đằng sau đuổi theo, gọi một tiếng anh Long, sau đó đi sánh vai cùng anh.

Hai người tới phân xưởng nhà máy, bên trong chất đống vải vóc bán thành phẩm, một mớ lộn xộn, chờ đợi các phạm nhân gia công hậu kỳ.

Chi phí gia công của nhà giam thấp, phạm nhân phải chấp nhận cải tạo lao động, mỗi người làm theo ca, cho nên hàng hóa chờ đợi hoàn thành ngoài này được một xe chở vào, liên tục mỗi ngày.

Mặc dù công việc nhàm chán, nhưng thời gian đi làm cố định, có thể hóng mát nghỉ ngơi, bình thường cũng có giải trí, ngược lại không tỏ ra vất vả.

Một nhất chính là trái tim, mỗi năm mỗi tháng bị giam giữ, tinh thần cũng xuống dốc, vào mỗi đêm vắng lặng, sự trống rỗng khiến người ta khó thở.

Tần Long ban ngày không nghĩ tới chuyện không cần thiết, anh là tổ trưởng của một nhóm phân xưởng, gần đây tranh thủ hoàn thành một số lượng lớn rèm cửa, nhân công cố định không đủ đành phải tăng ca thêm giờ, anh đi vào liên thúc giục mọi người bắt đầu làm việc.

Thù lao nhận được đều tính theo số sản phẩm, mọi người làm việc chăm chỉ, cũng có thể tạm thời chi tiêu cho mình trong nhà giam, miễn cưỡng trải qua ngày tháng gian khổ cay đắng.

A Hoa và Lão Yêu đều tới phân xưởng trước, thấy Tần Long và Hầu Tử vừa đến đúng giờ, liền truy hỏi vừa rồi hai người làm gì.

Hầu Tử nhanh mồm lên tiếng: “Cùng anh Long hút hai điếu thuốc, thuận tiện nghĩ tới mấy cô em sinh viên hôm nay ăn cơm ở đối diện.”

Tần Long vung tay vỗ ót cậu ta, ra lệnh: “Làm việc!”

Hầu Tử rụt cổ, lấy ta sờ sờ.

A Hoa còn nhớ mặt mũi của những cô gái ban nãy, nói: “Tôi nhớ cái cô ngồi bên phải anh Long, hình như trông rất xinh.”

Hầu Tử cho một ánh mắt khăng định.

Lão Yêu ngồi trong góc, đang bận rộn làm việc, anh ta lẩm bẩm: “Những cô gái này đoán chừng đều sắp tốt nghiệp đại học, vừa thấy là biết xuất thân gia đình tốt, ánh mắt nhìn người cũng rất cao, không thể nào tiếp cận.”

Hầu Tử tỏ vẻ đồng ý: “Đang lúc nghe giảng em và anh Long đi toilet, chợt nghe người ta nói xấu chúng ta ở sau lưng, con nhóc kia mang thành kiến, mẹ nó hỏng mắt mù màu rồi.”

Tần Long không đánh giá, chỉ nói: “Cậu ở trong phòng học trêu chọc các cô ấy trước mặt mọi người, người ta không coi cậu là lão lưu manh mới lạ.”

Hầu Tử huýt sáo, tự trở về chỗ làm việc.

Còn chưa động tay thì đã hô một tiếng trước: “Một tá rèm cửa sáng nay ông xâu đâu rồi?”

Nói xong, người xung quanh đều ngẩng đầu nhìn qua đây.

Tần Long nghe vậy xoay người lại, nhìn bàn làm việc của Hầu Tử, tất cả chum tua ở mép rèm cửa đều trống không, chẳng có hột cườm trang trí, hoàn toàn là sơ phẩm.

Anh đi trở về, hỏi: “Sao vậy?”

Hầu Tử ném một xâu chuối lớn, như là biết ai làm chuyện này, cậu ta xoay người đối diện nhân viên tổ hai ở đằng sau, chỉ vào sau lưng bọn họ mắng: “Tụi bây! Mẹ nó đưa nào hoán đổi rèm cửa của tao.”

Nhân viên tổ hai vội vàng đẩy nhanh tiến độ, không ai để ý tới cậu ta, tổ trưởng tổ hai nghe tiếng liền đi tới, nhìn Hầu Tử hỏi: “Kêu la cái gì?”

“Người của anh...” Ngón tay Hầu Tử chỉ qua, vô cùng khẳng định, “Trộm thành quả lao động của tôi.”

Tổ trưởng tổ hai nghe xong bật cười, lập tức lắc đầu: “Sao lại thế chứ, tôi ở đây cả buổi sáng, những người này ngay cả móng cũng chưa rời khỏi ghế, làm sao đi qua lấy đồ của cậu? Cậu khẳng định nhớ nhầm rồi, không chứng không cứ, không thể tùy tiện oan uổng người khác.”

Tần Long ở một bên im lặng lắng nghe, thấy Hầu Tử không chịu bỏ qua, có lẽ thành phẩm kia sắp hoàn thành, tiền làm một chiếc vốn đã khó kiếm, đương nhiên không thể để người ta không công lấy đi.

Anh đi qua nói xen vào: “Lão Lưu, buổi sáng trước khi chúng tôi đến lớp học, Hầu Tử quả thật làm không ít, sau đó xảy ra chuyện gì, theo như lời anh thì đều nằm trong mắt anh, anh nên hỏi người của anh, tay chân có với qua hay không.”

Lão Lưu im bật, còn muốn biện bạch, há miệng ra cuối cùng quay người hỏi nhân viên trong tổ: “Các cậu hôm nay có ai động đến rèm cửa của tổ một không?”

Các người đàn ông nhìn lẫn nhau, tất cả không biết gì, tỏ vẻ khó hiểu.

Tần Long đi từ đầu đến cuối tổ hai, rồi vòng trở về, ánh mắt mang theo vẻ dò xét, anh lại hỏi lão Lưu bản kê khai sản phẩm hoàn công, sau khi đối chiếu số liệu một lần thì ngẩng đầu.

Ánh mắt anh nhìn thẳng mọi người, trong lời nói có ý sâu xa: “Là ai lấy trong lòng tôi đã rõ, đừng tưởng rằng cất giấu sẽ không bị người khác phát hiện, bây giờ không thành thật khai báo, tôi có thể bảo cảnh sát dùng máy quay theo dõi điều tra. Thích rèm cửa như vậy, sau này tôi cho anh làm nhiều một năm, có hài lòng không?”

Mọi người trong tổ hai đều cúi đầu, im lặng không tiếng động.

Ánh mắt Tần Long dời chuyển, dần dần nằm tại một người đàn ông hói đầu.

Đối phương vẫn không dám ngẩng đầu, cách mấy giây dè dặt nhìn sang đây, đúng lúc gặp phải ánh mắt sắc bén của Tần Long, sợ tới mức da đầu run lên, tức khắc đứng lên thừa nhận: “Là tôi...anh Long...là tôi lấy, tôi sai rồi.”

Lão Lưu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ngón tay chỉ vài cái: “Anh đi ra cho tôi!”

Người đàn ông khom lưng, xoay người lấy một thành phẩm dưới bàn ra, cuộn lại rồi cấp tốc đưa tới trước mặt Hầu Tử, luôn miệng xin lỗi: “Xin lỗi, Hầu Tử, đầu óc tôi nhất thời hồ đồ...”

Hầu Tử miễn cưỡng liếc xéo nhìn ông ta, trong lỗ mũi hừ một tiếng, không cho phản ứng.

Người đàn ông hói đầu, vóc dáng thấp bé, tuổi tác còn lớn hơn bọn Hầu Tử, bề ngoài trông là người hiền lành, lại không ngờ ích kỷ tay chân không sạch sẽ.

Tại nơi làm việc này, chuyện tương tự thường xảy ra, trước kia là một số đồ đạc, có thiếu mọi người cũng chẳng để ý, nhưng tình hình hiện tại lại khó nói, ai cũng bấm tay ngày qua ngày, không ai sẽ qua nổi với tiền bạc.

Tần Long nhìn người đàn ông trước mắt cúi đầu nhận sai, anh chỉ nói câu: “Không có lần sau!”

Người đàn ông cúi đầu khom lưng bỏ đi, Tần Long từng nghe nói về tình huống gia đình của ông ta, hiện tại có một đứa con trai ngã bệnh nằm viện, mẹ già trong nhà nhật ve chai kiếm sống, toàn bộ đều dựa vào tiền lương ít ỏi của vợ, e là cùng đường mới nghĩ ra mảnh khoe như vậy.

*

Chập tối kết thúc công việc, mấy trưởng nhóm ở lại mở cuộc họp ngắn, Tần Long đứng dựa tường, đang trí mắt nhìn bên ngoài.

Quản giáo ở đằng trước phát ra mấy tờ giấy trắng, nói sau khi trở về phòng giam mỗi người viết một phần báo cáo, cảm tưởng có liên quan về bài giảng dạy hôm nay, số lượng từ cần khoảng tám trăm, không tính những người không biết chữ.

Tần Long cười tự giễu, giống như làm văn ở trường vậy.

Sau khi phát cho mỗi người từ đầu đến cuối, lại bất ngờ phát hiện có thêm một bức thư giới thiệu giấy trắng mực đen.

“Đây là cái gì?” Anh hỏi người bên cạnh.

Vừa rồi hình như quản giáo có giải thích, anh không nghiêm túc lắng nghe, lúc này mới để ý.

“Tư vấn tâm lý đó...” Một trưởng nhóm bên cạnh giải thích, “Lộn xộn gì chứ, đều sắp ra ngoài rồi, ai muốn đi làm thứ này, thật là nhàn rồi không có việc nên kiếm chuyện.”

Tần Long nắm tờ giấy trong tay, sau khi lướt qua từ trên xuống dưới, ánh mắt dần dần thẳng tắp.

5. Chương 5

Chủ nhật Bạch Lộc nhận được điện thoại của em họ Trâu Oánh, nhắc cô buổi tối về nhà ăn cơm.

Sau khi bố mẹ bị tai nạn xe cộ qua đời, cô luôn sống ở nhà cô của mình, phải trở về cũng chỉ có chỗ ấy.

Trâu Oánh nhỏ hơn cô hai tuổi, cũng học tại đại học C, chuyên ngành văn học.

Chập tối Bạch Lộc chuẩn bị xong từ sớm, đến dưới lầu ký túc xá Trâu Oánh chờ cô em họ đi ra, sau đó hai người ra cổng trường ngồi xe về nhà.

Lúc chờ xe buýt, gần đó có một tiệm trái cây, Bạch Lộc thừa lúc còn kịp giờ đi vào dạo một vòng, Trâu Oánh đi theo bên cạnh hỏi: “Chị, dạo này chị và luật sư Kiều nói chuyện nhiều không?”

Bạch Lộc lựa táo, ánh mắt bận rộn phân biệt ngon dở, cô thờ ơ đáp: “Bình thường thôi.”

Trâu Oánh lựa giúp, hỏi: “Chị không thích anh ấy rồi!”

“Không có cảm giác gì cả.” Bạch Lộc tỏ vẻ bình thản, “Chủ yếu là bọn chị chưa gặp mặt, lần sau có cơ hội chị muốn nói rõ trước mặt anh ấy.”

Cô lựa xong một bịch táo lớn, xoay người nhìn cái khác.

Trâu Oánh lẹ chân bước qua: “Đừng nha chị, mẹ em có kỳ vọng rất cao đối với chị, cứ gọi điện hỏi em tiến triển sao rồi, lát nữa về khẳng định bắt chị truy hỏi tới cùng. Tuy rằng luật sư Kiều bận rộn, nhưng bình thường hai người tán gẫu rất nhiều, dù sao cũng có thể nói ra chuyện tình cảm chứ.”

Bạch Lộc thán một tiếng, sụp hai vai nói: “Oánh Oánh, nếu đổi là em, cho em một người bạn trai cả ngày không thể gặp mặt, em muốn không?”

Trâu Oánh chớp mắt, nghĩ rồi nói: “Chị, em không có bạn trai, không hiểu cảm giác này, nhưng luật sư Kiều thật lòng thích chị, chị đừng khiến người ta đau lòng mà.”

Bạch Lộc cầm một nải chuối trong tay, nhắc lên kiểm tra trước sau, không phát hiện đốm đen nào, cô lấy túi bọc lại.

Cô vừa đi vừa nói: “Bây giờ chị nhớ lại lúc ấy cảm thấy mình hồ đồ quá đi, nghĩa vụ của bạn gái chị chưa từng làm tròn, ngoài ra anh ấy cũng rất bận rộn, chị cảm thấy chị và anh ấy vẫn thích hợp làm bạn bè hơn.”

Trâu Oánh lắng nghe dường như hiểu được, nhưng đột nhiên toát ra ý tưởng nào đó, hỏi cô: “Chị, không phải có người đang theo đuổi chị chứ?”

Bạch Lộc lấy quả quýt gõ đầu cô em họ: “Không có!”

Trâu Oánh lần tìm manh mối: “Không có thì sao chị đột nhiên nghĩ tới chia tay.”

Bạch Lộc hoài nghi quay đầu nhìn cô em họ của mình, chắc một tiếng: “Chị phát hiện em còn rất nhiều chuyện, hy vọng chị và anh ấy tốt đẹp, sao em cũng giống như mẹ em, muốn mau gả chị ra ngoài à?”

Trâu Oánh vừa nghe liền ôm lấy Bạch Lộc, làm nũng cười nói: “Em mới không nỡ để chị lấy chồng, em chỉ cảm thấy con người luật sư Kiều rất tốt, con người đáng tin cậy làm việc cũng đáng tin cậy, lại có tri thức, hai anh chị rất xứng đôi.”

Bạch Lộc cười nhạt, xách túi trái cây đầy tay, đi tới chỗ tính tiền, cô thì thảo trong miệng: “Chị không thích túp người như anh ấy.”

*

Tới nhà cô Bạch Lộc vẫn còn trước bữa tối, Bạch Tuệ Tiệp đang ở phòng bếp nấu đồ ăn, thấy hai đứa con gái trở về bà ân cần hỏi han.

Dương Trâu Quốc Tín hiếm khi ở nhà, mới vừa xét xử xong một vụ án, cùng các cô ngồi sofa trò chuyện, giăng một bài về pháp luật.

Bạch Lộc nhớ tới luận văn trong tay, cùng với hôm đến nhà giam, cô buột miệng hỏi: “Sau khi phạm nhân đưa tới nhà giam, cụ thể là cải tạo thế nào ạ?”

“Nhà giam?” Trâu Quốc Tín cười, “Sao con lại cảm thấy hứng thú với nơi đó?”

Bạch Lộc tỏ vẻ hiếu kỳ: “Đột nhiên muốn hiểu biết ạ, muốn biết bình thường họ làm những gì. Dương, dương có từng đi vào xem chưa?”

Bạch Tuệ Tiệp bày đồ ăn trên bàn, nghe vậy đi qua nói xen vào: “Dương con thường xuyên bận rộn không ở nhà, ngoại trừ tòa án là ngôi nhà thứ hai của ông ấy, ông ấy còn có thể đi đâu.”

Bạch Lộc lắng nghe, nhất thời cảm thấy kiêu ngạo: “Dương à, cái này thì dương không bằng con rồi, mới đây con vừa đi một chuyến tới nhà giam, cùng giáo sư và bạn học của con, những người phạm nhân đó được thả gió, đứng ở sân thể dục trông rất hùng tráng.”

Bạch Tuệ Tiệp nghe vậy không tin nổi, ngồi xuống xác nhận: “Con đến nhà giam?”

Bạch Lộc gật đầu: “Vâng.”

Bạch Tuệ Tiệp nghi hoặc: “Đến nhà giam làm gì?”

“Dự thính lớp tâm lý học, khi viết luận văn cần dùng tới.”

“Nhà giam nào?”

“Nhà giam Giang Tư.”

“...”

Bạch Lộc phát hiện trong nháy mắt mọi người đều im lặng, cô liền hỏi: “Sao vậy? Nhà giam này có vấn đề gì?”

Biểu cảm của Trâu Oánh hơi thay đổi, cô tiến lại gần, như thật như giả trịnh trọng nói ra chuyện lạ: “Nhà giam Giang Tư đó, bên trong giam giữ toàn là trọng phạm.”

Bạch Lộc bị biểu tình của cô em họ chọc cười: “Làm chị hết hồn, nhà giam nào không nhốt trọng phạm chứ.”

“Chị không biết đâu, nhà giam Giang Tư là nổi tiếng nhất.”

Nghe nói vậy, Bạch Lộc hỏi: “Nổi tiếng bao nhiêu?”

“Ừm, giống như đại học C của chúng ta ấy, trọng điểm của tỉnh.”

Bạch Lộc ăn quýt bị nghẹn, liếc xéo nhìn cô em: “...Còn tiến cử đi vào?”

Trâu Oánh nói: “Không, là tuyển thẳng.”

Bạch Lộc: “...”

Trâu Oánh hù Bạch Lộc giống như thật, ngược lại cô và đương không nói gì nhiều, chỉ nói sau này bớt đến chỗ như vậy.

Bạch Lộc mượn lời an ủi bọn họ: “Giám khu trưởng ở đó nói, khu vực của bọn họ cải tạo gần xong rồi, đều sắp thả ra, thả về xã hội chúng ta cũng không tiếp xúc như trước kia, không thể dùng ánh mắt khác thường đối đãi.”

Trâu Oánh nhìn cô một lúc, hỏi: “Chị, chị không cảm thấy sợ hãi sao?”

Bạch Lộc không hiểu: “Sợ cái gì?”

“Trong bọn họ có một số cướp bóc, cưỡng bức, chém người... mỗi ngày mẹ em đều tiếp xúc với những vụ án như vậy, chị không phản cảm sao?”

Bạch Lộc cười nhạt với cô em: “Để chị dùng tâm lý học đơn giản nói với em, khoảnh khắc bọn họ biết mình gây tội cũng đã nhận ra sai lầm; khoảnh khắc bọn họ chịu hình phạt cũng đã chuẩn bị phải chuộc tội; khoảnh khắc bọn họ sắp được phóng thích cũng đã chuẩn bị một cuộc sống mới...”

Trâu Oánh nghe cô nói có lý, nói: “Chị, chị nhìn thấu đáo quá.”

Bạch Lộc tiếp tục phân tích: “Không ai là người hoàn mỹ, là con người mỗi ngày đều sẽ phạm lỗi nhỏ, chẳng qua bản thân chúng ta không nhận ra, cũng gần như không có ai chỉ trích. Thì nói tới em này, em đến tiệm trái cây ném trái tươi ngon không thành vấn đề, lên ăn anh đào đắt nhất, em là chủ tiệm em có bằng lòng không?”

“...” Trâu Oánh nói, “Em ăn thử thôi, cũng không phải không mua.”

“Phải, vấn đề này đặt ở chỗ em không cảm thấy đáng ngại, em biết có chừng có mực. Nhưng mà đối lại người cảm thấy sẽ làm theo lẽ thường, quen sờ lấy thì trở thành phạm tội trộm cắp, vi phạm giới hạn pháp luật, sẽ có điều khoản pháp luật ràng buộc bọn họ, hình phạt giam giữ ngồi tù cả quá trình này tâm lý bọn họ sẽ xảy ra một loạt biến hóa, cho dù có hối hận hay không, đều phải chịu trừng phạt cải tạo nhiều năm. Thế nên, con người suy nghĩ sai lầm liền rơi vào vực sâu tội ác, sau đó hướng thiện sẽ trả giá tất cả, là con người đều không thắng nổi thời gian và tự do.”

Trâu Oánh nghe cô thao thao bất tuyệt nói xong, nêu ra ví dụ ngược lại: “Nhưng mà cũng nhiều người phạm tội lần thứ hai, làm sao chị khẳng định bọn họ ra rồi nhất định hoàn lương chứ.”

Bạch Lộc nói: “Vậy nên, công việc này cần bọn chị đến làm, luận văn của chị chính là đặc biệt phân tích điểm này.”

Trâu Oánh vẫn không yên tâm cho lắm: “Chị, chị cẩn thận nhiều hơn đi.”

Bạch Tuệ Tiếp nấu xong món cuối cùng, gọi hai chị em đi qua xếp bát đĩa, bữa tối chính thức bắt đầu.

Giống như thường ngày, Bạch Tuệ Tiếp rót đồ uống cho Bạch Lộc, quan tâm hỏi: “Con và Tiểu Kiều thế nào rồi?”

Trâu Oánh và chị liếc nhìn nhau, ý là trúng chiêu rồi.

Bạch Lộc không lảng tránh, nói thẳng: “Không liên lạc gì cả, con cảm thấy không thích hợp cho lắm.”

“Sao lại thế?” Bạch Tuệ Tiếp kinh ngạc hỏi, “Cảm thấy Tiểu Kiều bạn quá không rảnh ở cùng con?”

Bạch Lộc đồng ý gật đầu.

Bạch Tuệ Tiếp gấp rau cho cô, nói lời sâu xa: “Tiểu Kiều đứa nhỏ này có tham vọng, hiện tại đang ở trong thời kỳ thăng tiến sự nghiệp, bận rộn kiện tụng là bình thường, cô nghe mẹ cậu ấy nói, chờ mọi việc ổn định rồi, đến lúc đó sẽ hùng vốn với bạn bè mở công ty luật, con nên nhẫn nại.”

Trâu Oánh nói xen vào: “Ồ? Thế không phải càng không có thời gian ở cùng chị sao?”

Bạch Tuệ Tiếp bực bội liếc con gái mình một cái: “Con biết cái gì, đàn ông sau khi lập nghiệp thì mới thành gia, đây là bảo đảm cơ bản nhất, cậu ấy đặt chỗ đứng trên xã hội, quen biết bạn bè cũng nhiều hơn, có thể

tìm đường công việc tương lai cho chị con, hoặc là hai người cùng dốc sức cũng được, xe cộ nhà cửa đều có, kết hôn cũng càng thuận theo tự nhiên, không cần bận tâm đến gì nữa có phải không?”

Nói xong câu cuối bà nhìn sang Bạch Lộc, hy vọng cô có thể nghe lọt những lời này.

Phản ứng của Bạch Lộc vẫn là bình thản, cô cũng nói thẳng: “Cô ơi, cô nói đúng lắm, con rất đồng ý. Nhưng quan trọng là, trong khoảng thời gian không gặp nhau, ngay cả hình dáng anh ấy ra sao con cũng không nhớ, bình thường tán gẫu giống như lúc nói chuyện về vụ án với cô, con nghe mà thấy nhàm chán buồn ngủ, sở thích của con và anh ấy không giống nhau, chính là loại cảm giác không thích hợp nhạt nhẽo.”

Ban đầu Bạch Lộc muốn nói chẳng hề có cảm giác, suy nghĩ lại vẫn nên giữ thể diện cho người ta.

“Đừng cứ nói cảm giác này cảm giác nọ, cảm giác đều là ý tưởng của một mình con, con chê người ta nói chuyện kiện tụng nhàm chán, người ta còn sợ con học tâm lý lần mò tâm tư đó. Hai người ở cùng nhau sẽ thông hiểu bao dung lẫn nhau, cậu ấy chỉ lớn hơn con hai tuổi, có cái gì mà nói chuyện không hợp chứ.”

Bạch Lộc tỏ vẻ bất đắc dĩ, than nhẹ một tiếng, lúc này không muốn nói gì.

Trâu Quốc Tín biết vợ rất quan tâm đến cháu gái, bởi vì anh cả chị dâu qua đời, bà muốn tìm gia đình tốt đáng tin cậy cho cháu gái, nhưng trước mắt rõ ràng quá gấp gáp, ông nói thay Bạch Lộc: “Được rồi được rồi, bà gấp gấp làm gì, con bé còn chưa tốt nghiệp, công việc ổn định trước rồi hãy nghĩ tới chuyện khác.”

Trâu Oánh cũng lập tức tỏ thái độ: “Đúng đó, còn con muốn ngủ cùng giường với chị thêm mấy năm nữa. Mẹ, ba với một, mẹ thua rồi.”

Bạch Tuệ Tiệp gấp một đĩa đồ ăn cho con gái, nhìn chằm chằm nói: “Mau ăn đồ ăn của con đi.”

“Không nói chuyện này nữa.” Bạch Tuệ Tiệp chuyển đề tài, nhìn sang Bạch Lộc nói, “Luận văn của con là thể nào, sau này phải thường xuyên đến nhà giam à?”

Bạch Lộc nhanh chóng lắc đầu: “Không ạ, cái này chỉ là thăm dò thực tế, đề tài chính thức còn chưa quyết định, cũng có thể không viết về đề tài này.”

Có kinh nghiệm từ cuộc đối thoại vừa rồi, Bạch Lộc hiểu được cô mình là một người khắt khe, cho dù thường xuyên tiếp xúc với án hình sự lớn nhỏ, nhưng đối với tội phạm vẫn giữ nguyên thành kiến riêng.

Đề tài của Bạch Lộc mặc dù còn chưa xác định, nhưng cô đã quyết định muốn nghiên cứu tâm lý tội phạm đặc trưng, cơ mà tạm thời lừa người trước thôi.

Bạch Tuệ Tiệp rút cuộc buông tha đề tài có tính nghị luận, mọi người thoải mái vui vẻ ăn xong một bữa cơm.

Bởi vì nhà cô cách trường một khoảng cách, qua bữa tối cũng muộn rồi, Bạch Lộc và Trâu Oánh liền ở nhà ngủ một đêm.

Hai cô gái nằm trên chiếc giường lớn, ngủ từ hồi Bạch Lộc học năm nhất tới giờ, đã được vài năm rồi.

*

Sáng thứ hai, Bạch Lộc vừa mở mắt thức dậy thì nhận được thông báo mở hội nghị tạm thời tại học viện, còn phải về trường nghe giảng.

Trâu Oánh ngủ đến mơ mơ màng màng, bị chị mình kéo mạnh dậy, sửa soạn cấp bách ngồi xe trở về trường.

Tới cổng trường, hai người chia tay.

Bạch Lộc không quay về ký túc xá, đi thẳng tới đại sảnh buổi hội nghị trong học viện.

Nhóm Khương Kỳ đã ngồi ở đằng kia, chừa lại một chỗ trống cho Bạch Lộc, sau khi cô tới vừa lúc buổi hội nghị bắt đầu, người ở đây phát ra tài liệu tuyên truyền tâm lý.

Giảng viên chính của buổi hội nghị là chuyên gia nổi tiếng trong lĩnh vực, giáo sư Phương và bà ấy là bạn học cũ quen thân, đứng trên bục trao đổi một lúc.

Bạch Lộc lật xem tài liệu gấp lại, rồi nhìn chăm chú người thật trên bục, so sánh qua lại mấy lần, thật sự không nghĩ ra, cô lẩm bẩm: “Người này nhìn hơi quen mắt.”

Khương Kỳ ngồi bên cạnh nghe được, giải thích nghi hoặc của cô nói: “Đây là bác sĩ tâm lý nổi tiếng nhất trong thành phố, hồi trước trên lớp có từng nói qua những ca thành công, bác sĩ Trương Hải Tân.”

Hà Thanh Thanh nhớ ra: “Chính là bác sĩ ở bệnh viện phụ thuộc đại học C, cái người từng khiến một tên giết người biến thái cung khai tự thú?”

“Phải.”

Trong nháy mắt Đường Giai trở nên sùng bái: “Chuyên gia tâm lý trị liệu à, khi nào tớ có thể giống như bà ấy thì tốt rồi.”

Khương Kỳ chỉ ra thực tế: “Đừng hy vọng, người ta là bác sĩ, chúng ta chỉ có thể coi như là chuyên gia tư vấn.”

Đường Giai chấp tay cầu nguyện: “Không thể thành bác sĩ, giống như giáo sư Phương cũng tốt, mau ném cho tớ vài người có vấn đề tâm lý đi, tốt nhất là một nhà triệu phú có tiền bị mắc chứng hoang tưởng, vậy tớ giàu to rồi...”

Bạch Lộc ngồi phía dưới, trông cô rất yên lặng.

Cô vẫn quan sát bác sĩ Trương đứng trên bục, qua giải thích của mấy cô bạn mới hơi có ấn tượng, nhưng lại hình như không chỉ ấn tượng về điểm này, thế là cô nhìn kỹ phần giới thiệu chuyên ngành trên tay.

Cô đọc một chi tiết nhỏ: “Phương pháp trị liệu thôi miên lâm sàng...”

Đường Giai giành nói: “Chỉ dựa vào những điều này mà tâm lý tổn thương, ngấm lại quá cảm tính rồi, không chế tư tưởng người khác, tớ rất muốn học, nếu bà ấy nhận học trò, tớ nhất định là người đầu tiên đăng ký.”

Bạch Lộc cười: “Cậu tỉnh lại đi, đừng dẫn dắt tư tưởng con người sai lệch.”

Buổi hội nghị mất cả buổi sáng, mục đích là phổ cập kiến thức tâm lý học rộng rãi hơn, cùng với phương hướng nghề nghiệp tương lai, cuối cùng bác sĩ Trương quả thật có ý mở lớp thu nhận thực tập sinh, để lại hòm thư cho những sinh viên có hứng thú muốn gửi lý lịch.

Đường Giai rất hưng phấn, ngay tức khắc ghi lại trên di động.

Lúc tan họp, đám đông chen chúc di chuyển ra ngoài.

Nhóm Bạch Lộc bị dồn ở phía sau, chậm chậm đi tới cửa trước.

Cô mới tới cửa, nghe thấy đằng sau có tiếng hô: “Bạch Lộc!”

Bạch Lộc quay đầu, là giáo sư Phương đang gọi cô.

Bạch Lộc đã đến chính giữa đám đông, không thể quay lại, đành phải chờ giáo sư Phương đi ra.

Tới bên ngoài đại sảnh, giáo sư Phương đưa cho cô một phong thư, bì thư bằng giấy dai, trông rất thông thường, trên đó viết tay địa chỉ chuyên ngành của trường, người nhận thư viết tên Bạch Lộc.

Bạch Lộc cầm thư nhìn, nghi hoặc ngẩng đầu: “Ai gửi ạ?”

Giáo sư Phương nói: “Vừa đến sáng nay, tự em cầm về xem đi.”

6. Chương 6

Thời buổi này còn nhận được thư viết tay, quả thật khiến Bạch Lộc cảm thấy bất ngờ, phương thức liên lạc truyền thống như vậy, cô không nghĩ ra người viết thư lạc hậu bao nhiêu.

Bạch Lộc còn muốn hỏi nữa, giáo sư Phương phát tay nói: “Trở về hẵng xem.”

Trong lòng Bạch Lộc càng tò mò hơn, nội dung bên trong bức thư này, có lẽ giáo sư Phương biết phần nào. Cô dần dần hiểu rõ bức thư này không đơn giản, thế nên không hề lập tức mở ra, mà là nhét vào túi, định tìm một nơi không người xem.

Trên đường trở về, nhóm Khương Kỳ muốn về ký túc xá nghỉ ngơi, Bạch Lộc thuận tiện đến dưới lầu sử dụng máy rút tiền tự động, tạm thời tách ra với các cô bạn.

Bạch Lộc mau chóng lấy tiền xong, đứng trong một không gian nhỏ độc lập xé mở thư ra.

Bàn tay cô vói vào, bên trong là tờ giấy viết thư hơi mỏng.

Mở ra tờ giấy viết thư, trên tờ giấy thuần trắng viết mấy chữ ngắn ngủn, lướt nhìn một cái, định dạng bức thư rất tiêu chuẩn.

Chữ viết to mà rõ nét, mạnh mẽ có lực, cô đoán là chữ viết của nam giới.

Bạch Lộc tập trung đọc nội dung trong thư.

Chào cô Bạch!

Tôi là một tên phạm nhân tại nhà giam Giang Tư. Có lẽ cô đã từng gặp tôi, hôm đó từng cùng nhau nghe lớp tâm lý sức khỏe. Sau buổi học chúng tôi nhận được thư giới thiệu tư vấn, trên đó có địa chỉ liên lạc của trường các cô, tôi lựa chọn trao đổi với cô, không biết cô có bằng lòng chấp nhận không.

Nếu cô không muốn, có thể không cần hồi âm. Quấy rầy rồi!

Khu vực giam số tám 1025

Chưa đến nửa phút Bạch Lộc đã xem xong, cô nảy sinh ngờ vực, thế là lại dùng nửa phút nữa đọc tỉ mỉ lần thứ hai.

Xác nhận không bỏ sót điều gì, cô thả thư xuống, hơi hé miệng nhớ lại hôm đó.

Đã trôi qua một tuần, nếu không bởi vì bức thư này, Bạch Lộc quả thật sắp quên mất còn có chuyện như vậy.

Ngày đó trên xe trở về, giáo sư Phương thuận miệng nhắc tới, chuyển tên họ và liên lạc của bốn người các cô giao cho tổ quản giáo, để cho phạm nhân cần tư vấn tâm lý trao đổi tư tưởng, đồng thời cũng có thể cho các cô tài liệu ví dụ thực tế, tăng thêm kinh nghiệm tư vấn.

Phương thức này vốn chỉ là một thử nghiệm nhỏ, nhưng không ngờ nhanh như vậy đã có thư gửi tới.

Trong nháy mắt Bạch Lộc hiểu được ánh mắt của giáo sư Phương khi đưa thư cho cô.

Bạch Lộc là người đầu tiên trong ký túc xá, giống như nhân viên nghiệp vụ lần đầu nhận được đơn hàng, hưng phấn ngăn ngủi qua đi nhưng lại không khỏi tràn đầy nghi hoặc.

Điều cô nghi hoặc là trong bức thư này không có nội dung gì, cô còn chờ mong lời giải thích bên dưới, nhưng sự thăm dò của đối phương quá cẩn thận, giống như trước khi gửi tin nhắn cho người ta phải hỏi một câu “Có ở nhà hay không”.

Lời giới thiệu của anh ngược lại rất rõ ràng, cách diễn đạt cũng chân thành, nhưng sự kết thúc đột ngột cuối cùng khiến cô hơi sốt ruột.

Bạch Lộc nhìn đến ngày tháng nằm sau cùng, không khỏi kinh ngạc hôm nay mới chỉ là ngày 20, sao lại đẩy tới ngày 25?

Cô vắt óc suy nghĩ một phen, nhất thời nhận ra, trước mắt hiện ra đôi mắt sắc nhọn kia, cùng cô ở cửa toilet. Khi ấy giao nhau hai bên không nói gì, nhưng lại giống như gợn sóng bốn phía.

Trong đầu Bạch Lộc có giây phút trống rỗng, cô lấy lại tinh thần mở album ảnh di động, tìm được tấm ảnh từng chụp lại kia.

So sánh với nhau, cô mới hiểu ra, 1025 không phải ngày tháng, chính là số hiệu trong nhà giam.

Thì ra là anh ta, cái người được gọi là anh Long kia.

Bạch Lộc bỗng nhiên cảm thấy hơi khó tin, đối với sự lựa chọn viết thư của anh, với lại vừa lúc gửi thư cho cô. Không biết trùng hợp hay là cái gì, cô không truy đến cùng nữa, cũng không nghĩ nhiều nữa.

Bên ngoài có người tiến vào rút tiền, Bạch Lộc nhường chỗ, cất thư đi ra ngoài.

Bởi vì đột nhiên nhận được thư tư vấn, trong lòng Bạch Lộc hơi kích động, nhất thời không thể kiềm nén, lúc này cô đột nhiên có một loại xung động mau chóng viết thư hồi âm.

Có lẽ chưa từng có kinh nghiệm viết thư, cô cảm thấy mới mẻ lại hiếu kỳ, cảm giác sứ mệnh thể nhân được soi sáng tự nhiên nảy sinh.

Nghĩ vậy, cô bước nhanh đến tiệm văn phòng phẩm nhỏ nằm gần đây, vào cửa liền hỏi: “Chỗ này có bán bì thư không?”

Cô lo trong tiệm nhỏ không có, dù sau thời buổi này internet trở thành trào lưu chính, gửi tin nhắn chỉ mất mấy giây.

Ông chủ đang xem tivi, nghe cô nói, vẻ mặt hơi kinh ngạc, lễ mễ đứng lên vừa đi qua vừa nói: “Hình như có, tôi đi tìm cho cô.”

Bạch Lộc lại thêm một câu: “Còn cần giấy viết thư và tem nữa.”

Dặn dò xong, cô cúi đầu nhìn bức thư trong tay, ở trên góc phải có dán một con tem hình hoa mẫu đơn, được đóng dấu bưu điện màu đỏ, cô cầm lên nhìn kỹ, còn có thông tin.

Giang Tư gửi đi, thời gian là ngày mười sáu, sau hôm cô đến nhà giam.

Quá trình chuyển đưa rất dài, cô nghĩ có thể nào đối phương luôn đợi hồi âm không, hoặc là cho rằng cô mặc kệ.

Đợi một lúc, ông chủ rút cuộc đi ra, như là lục lọi rất lâu, phủ bụi dính trên mấy chồng giấy bọc bì thư, trên tay còn cầm đủ loại giấy viết thư và tem.

Bạch Lộc tiến qua nhìn, bì thư màu trắng, màu sắc tô điểm ở phần mép, một chồng giấy viết thư thật dày, trông vẫn còn đẹp dễ.

Thế nhưng, cô không biết có thể cùng đối phương viết thư bao lâu.

Cô hỏi: “Cái này có bao nhiêu bì thư?”

Ông chủ: “Một bao mười cái, năm đồng.”

Cô lại hỏi: “Thế giấy viết thư và tem thì sao?”

Ông chủ: “Giấy viết thư cũng năm đồng, tem thì phải xem cô gửi đi đâu.”

“Phía ngoại thành.” Bạch Lộc nói, “Gần nông trường Giang Tư.”

Ông chủ tính toán: “Cô mua mười tấm, tôi tính rẻ cho cô một chút, tám đồng.”

Bạch Lộc gật đầu, ánh mắt nhìn xung quanh một vòng, nhìn thấy keo dán, tay cô chỉ chỉ: “Thêm cái kia nữa.”

Mua đủ mọi thứ cần dùng viết thư, tâm trạng Bạch Lộc rất tốt, như vội vàng muốn hoàn thành nhiệm vụ lớn đầu tiên, cô trở về ký túc xá không làm gì cả, xé ra bao bọc giấy viết thư, bật đèn bàn cúi đầu suy nghĩ.

Đường Giai ở sau lưng sậy tóc, tiến qua nhìn: “Lộc Lộc, cậu viết gì đó?”

Bạch Lộc còn chưa viết, lấy tay che lại: “Viết thư.”

“Viết thư?” Đường Giai cảm thấy hứng thú, hai mắt phát sáng, “Viết cho ai thế?”

“Một người cần tư vấn.”

“Tư vấn cái gì?”

“Bí mật.” Bạch Lộc đương nhiên sẽ không nói ra, “Đây là việc riêng tư của người ta.”

Đường Giai biết điều tránh ra: “Ồ, vậy cậu chọn đề tài luận văn xong rồi à? Tớ định thay đổi, tớ muốn báí bác sĩ Trương làm thầy, tớ muốn trở thành bậc thầy thôi miên.”

Bạch Lộc: “...”

Đường Giai tâm ý đã quyết, bắt đầu nói liên tục về giấc mộng thôi miên của mình.

Khương Kỳ và Hà Thanh Thanh cảm thấy chẳng thực tế, bảo cô bạn đừng ôm ý tưởng quá hư ảo.

Bạch Lộc không hề hứng thú với điều này, một lòng suy nghĩ nên viết thư hồi âm thế nào.

Trước tiên ở dòng thứ nhất viết tên họ “1025”, dù sao cô không biết tên thật của đối phương, mà ở trong thư anh cũng không nói rõ.

Người như vậy, cô phân tích, mặc dù chỉ là một số hiệu, nhưng bản thân cô biết anh là ai, mà anh có lẽ đoán được cô là người nào, nhưng anh lại không biết cô đã biết chuyện của anh.

Vòng qua vòng lại, hình như mức độ hiểu biết của cô cao hơn đối phương, điều này khiến cô có chút cảm giác an toàn.

Lại cân nhắc đây là việc riêng tư, Bạch Lộc nghĩ đến lúc đó anh sẽ hồi âm, vì thế đoạn mở đầu cô viết thế này ——

Xin chào! Cảm ơn anh đã gửi thư.

Tôi là một sinh viên chuyên ngành tâm lý, anh có thể tin tưởng tôi, tôi rất cảm ơn, có thể giải quyết vấn đề cho anh là vinh hạnh của tôi, cho dù anh có khó khăn gì, tôi sẽ dùng hết sức giảng giải cho anh.

Nếu có hồi âm, anh có thể gửi đến cổng bảo vệ của trường chúng tôi, tôi sẽ thường xuyên đến kiểm tra cũng hồi âm kịp thời.

Học viện không có nơi nhận thư cụ thể, mà cô lại không muốn tiết lộ số lần ký túc xá mình ở, thế nên viết chỗ bảo vệ là an toàn nhất.

Đến đây, Bạch Lộc dừng bút, cô đắn đo tiếp theo viết gì.

Hỏi anh có chương ngại tâm lý gì? Muốn nhận lời khuyên gì?

Một hỏi một đáp hiệu suất kéo dài không quá cao, đây là tai hại của việc viết thư, luôn là một phía hồi âm, không giống internet bây giờ liên hệ ngay lập tức.

Gửi một bức thư rất phí thời gian, Bạch Lộc dứt khoát viết ra tất cả vấn đề, thế là cô liệt kê viết ra.

Để việc cố vấn có thể tiến hành thuận lợi, trước tiên tôi cần hiểu rõ tình huống cơ bản của anh.

Nếu anh có việc riêng tư cần bảo vệ, có thể trả lời vấn đề phía dưới thích đáng theo ý anh.

- 1, anh phạm tội gì? Nếu tiện hãy nói về vụ án.
- 2, tình hình gia đình của anh, cùng với tuổi tác và bằng cấp của anh.
- 3, về sai lầm từng vi phạm, tâm lý cảm nhận và ý nghĩ hiện nay của anh.
- 4, sau khi ra tù, anh có sắp xếp hoặc kế hoạch mới gì cho cuộc sống?
- 5, anh cảm thấy hiện tại chương ngại tâm lý lớn nhất của anh là cái gì?

Đối với những vấn đề kể trên, anh có thể thoải mái nói ra tất cả ý nghĩ trong lòng anh với tôi, tôi cũng cam đoan sẽ tôn trọng sự riêng tư của anh, tuyệt đối không có người thứ ba biết được.

Chờ mong hồi âm của anh!

Bạch Lộc

Viết xong, gần cả một trang giấy, Bạch Lộc đặt bút xuống, cầm giấy viết thư thổi thổi, chờ nét bút khô đi.

Đường Giai vừa rồi mượn nước hoa của Bạch Lộc, lúc trả lại đây nắp không siết chặt, có mùi nước hoa tỏa ra, làn sương bay vào trong không khí, Bạch Lộc vội vàng cầm xa giấy viết thư.

Cô kiểm tra một lần từ đầu đến đuôi, không phát hiện lỗi chính tả, lại rơi vào trầm tư đối với mấy vấn đề cô nêu ra.

Là một chuyên gia tư vấn, trong quá trình giao tiếp với khách lần đầu, trước tiên phải giành được tín nhiệm của đối phương, về phương diện thăm dò cách diễn đạt phải hết sức chính thức thận trọng, cho nên bất cứ thời điểm nào cũng không thể mang tư tưởng ngồi lê đôi mách để bới móc riêng tư của người ta.

Nói nghe hay một chút, phải quanh co chậm rãi hướng dẫn người ta tự nói ra, mở ra cánh cửa trái tim của đối phương, đến lúc đó công việc khai thông sau đó sẽ càng thêm triệt để, hợp lý lẽ.

Mỗi người đều sẽ bố trí tuyến phòng ngự đối với người xa lạ, không chỉ riêng khách đến tư vấn, Bạch Lộc cũng sẽ như vậy với người cần tư vấn, hồi trước cô từng giao tiếp trên mạng, lúc ấy chưa có kinh nghiệm thực tế, cô còn chưa hỏi đối phương cái gì thì đối phương lại trêu đùa cô trước, kỹ năng phản sát* điển hình.

(*) ý là trong tình huống bất lợi, chuẩn bị phản công phía địch.

Hiện giờ có chuẩn bị, cô phải xử lý tốt quan hệ giữa chuyên gia tư vấn và khách cần tư vấn.

Có điều, ngoại trừ giờ phút này cô là thân phận chuyên gia tư vấn, trong tư tưởng riêng giữ lại lòng hiếu kỳ đối với anh, thế nên cô rất mong chờ nội dung hồi âm của anh.

Sau khi làm khô giấy viết thư, Bạch Lộc gấp lại ba lần, bỏ vào trong bì thư, dùng keo dán kín, sau đó lên mạng tìm địa chỉ cụ thể của nhà giam Giang Tư, ghi lại số hiệu của anh, cuối cùng bổ sung mã vùng và tem, thư hồi âm liền hoàn thành.

Đối diện trường học có một bưu điện, buổi chiều Bạch Lộc ra ngoài gửi thư, đang định ném thư vào thùng thư, thoáng thấy một người đưa thư qua đây lấy thư, cô nhân tiện chỉ vào bức thư hỏi: “Gửi đến chỗ này cần khoảng bao lâu ạ?”

Ông chú đeo túi bưu kiện màu xanh lục, híp mắt nhìn: “Ngoại thành à, chậm nhất là bốn ngày, bốn ngày khẳng định tới.”

Bạch Lộc nói: “Cám ơn.”

7. Chương 7

Tiết sương giáng. (ngày 23 hoặc 24 tháng 10)

Sáng sớm hơi lạnh thổi qua, trời đất là một mảng trắng xóa mù mịt.

Tối gần giữa trưa, sương mù tan đi, nhiệt độ tăng cao, một tia nắng cuối thu chiếu vào trong bức tường cao, dừng tại cổng chính của nhà xưởng.

Tiếng chuông chói tai vang lên, cho biết kết thúc công việc buổi sáng.

Tần Long đứng dậy từ dưới bệ máy, trục xoay của lão Tú rút cuộc vận hành nhanh nhẹn, ông bạn tù khom lưng nhìn, quả thật sửa lại hoàn thiện, vỗ vai cảm ơn: “Tổ trưởng lợi hại, không ngờ cậu còn trẻ mà có năng lực như vậy, trước khi vào đã từng làm gì? Từng học sửa máy móc rồi à?”

“...”

Tần Long im lặng không trả lời, Hầu Tử đi qua nói chen vào: “Anh Long cái gì cũng biết hết, tốt nghiệp trường dạy nghề Lam Tường, ngẫu không?”

Người kia cả tin, trong nháy mắt giơ lên ngón cái: “Ngẫu! Năng lực như vậy, sau này ra ngoài kiếm sống cũng không lo âu.”

Tần Long lấy một miếng giẻ lau chùi dầu máy dính trên tay, liếc xéo nhìn Hầu Tử: “Cậu lại ba hoa thổi phồng tôi à?”

“A, cái này không phải gọi là thổi phồng, gọi là năng lực.” Hầu Tử chẳng hề keo kiệt khoe khoang, “Năng lực của anh tuyệt đối tài giỏi hơn người ngoài nhiều.”

A Hoa vóc người nho nhỏ, anh ta cũng rất giỏi giang, đi tới: “Tôi đồng ý.”

Lão Yêu cũng qua đây, cười ngây ngô: “Anh Long, sau khi rời khỏi nhờ anh dẫn dắt chúng tôi đó.”

Tần Long gật đầu, không nói gì, cúi đầu nhìn bàn tay, dầu máy quá nhờn, chùi mãi không sạch, phải dùng tới bột giặt.

Thế là anh quần tắm vải bẩn vài cái rồi ném sang một bên, phát tay: “Ăn cơm thôi.”

Trên đường tới căn tin đi ngang qua phía ngoài khu nhà giam, đúng lúc gặp được quản giáo đứng gác cửa, anh ta nhận ra Tần Long, vẫy tay gọi: “1025, qua đây.”

Hai mắt Tần Long đen thẫm, lúc không có biểu tình luôn có cảm giác u ám trôi nổi, anh nhìn chằm chằm quản giáo, thông thả đi qua: “Cảnh sát viên, chuyện gì?”

“Thư của anh.”

Một bức thư được đưa qua, Tần Long không ngờ tới, sắc mặt rõ ràng ngơ ngác.

Qua vài giây, anh nhìn chữ viết bên ngoài bức thư, khóe miệng hơi nhếch lên, tươi cười tự nhiên.

Sau khi giao cho anh, quản giáo lẩm bẩm tác dục một câu: “Anh còn cần cố vấn tâm lý à?”

Sắc mặt Tần Long cứng đờ trong phút chốc, sau khi hiểu ra cũng không so đo, nhưng trong lòng không thoải mái, chẳng nói cảm ơn mà xoay người bỏ đi ngay.

Bọn Hầu Tử đứng ở đằng xa, thấy Tần Long cầm thư trên tay trở về, khó tránh khỏi hiếu kỳ: “Anh, ai gửi thế? Có phải con nhóc lần trước gửi thư hỏi âm cho anh không?”

Lão Yêu: “Haiz, đừng gọi con nhóc nữa, người ta có tên có họ, tên là...tên là gì nhỉ?”

A Hoa nhớ rõ: “Tên là Bạch Lộc.”

“Đúng, tên là Bạch Lộc.” Lão Yêu nhớ ra, “Tên này nghe rất xuôi tai, rất xứng với anh Long.”

Tần Long không nói câu nào, tiếp tục dẫn đầu tiến về phía trước, lòng bàn tay nắm chặt bức thư, anh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, có dấu vết cơn gió thổi qua, bước chân anh trở nên nhẹ nhàng hơn.

Tới gần cửa căn tin, Tần Long đột nhiên dừng lại ở chỗ bậc thang, căn dặn bọn lão Yêu: “Các người ăn trước đi, tôi đợi một lúc nữa.”

Lão Yêu không rõ: “Anh, cơm dù sao cũng phải ăn mà, anh không ăn đợi một lát không còn gì nữa.”

Hầu Tử ở đằng trước lùi về, kéo cổ áo lão Yêu, dẫn đi nói: “Anh ấy muốn đọc thư, muốn ở một mình, anh đừng quần.”

Ba người cùng đi vào, không ai hỏi thêm Tần Long nữa.

Tần Long đứng dưới ánh mặt trời, nhiệt độ buổi trưa làm khô quần áo tuôn ra mồ hôi, anh đi một vòng thăm dò, tìm một góc bậc thang không người ngồi xuống.

Phần đầu bức thư đã bị xé ra.

Đây là lệ thường, phạm nhân trong nhà giam được phép thư từ qua lại với bên ngoài, nhưng nội dung trong thư phải trải qua sự kiểm tra của cấp trên, xác nhận không có bất cứ tác dụng tiêu cực nào đối với sự cải tạo của phạm nhân, mới có thể được gửi ra hoặc là nhận lấy.

Tần Long mở chỗ dán thư ra, lấy ra giấy viết thư, mở ra bằng phẳng, tất cả động tác tiến hành thông thả.

Như là nén đủ một hơi, trong quá trình này anh tưởng tượng bên trong sẽ viết những gì, dù sao anh không nghĩ tới sẽ nhận được thư hồi âm.

Giấy viết thư mang theo mùi hương thoang thoảng bay vào mũi, Tần Long đưa đến gần ngửi mùi hương, không đến mức ngạt mũi, là loại mùi nước hoa phụ nữ đã nhạt dần, vẫn chưa tan đi hết.

Nét chữ màu đen trên giấy rõ ràng mềm mại, tự nhiên xinh đẹp.

Đập vào tầm mắt trước tiên chính là số hiệu của anh.

Anh nghĩ, trên bì thư cũng có viết, cô xem hiểu được rồi.

Sau đó ánh mắt anh lướt xuống, đọc hết không bỏ sót chữ nào.

*

Bọn Hầu Tử ăn cơm được một nửa thì Tần Long mới lê bước chân đi tới.

Trên tay không có thư, anh đã nhét vào túi quần.

Tần Long ngồi xuống chỗ của mình, trên khay đầy ắp thức ăn, ngoài vài món cay, không có bao nhiêu dầu mỡ, không cần nhìn cũng biết, mùi vị quen thuộc muốn nôn mửa.

Anh đi xem mấy người còn lại, gần như toàn rau cải, vì thế hỏi: “Hôm nay không có thịt à?”

A Hoa ngẩng đầu lên, giọng điệu căm phẫn nói: “Cái thằng mập phát đồ ăn hôm nay tâm trạng không tốt, xảy ra xung đột với một phạm nhân, liên lụy tới mọi người ở đằng sau, lúc lấy đồ ăn không cho lấy thịt.”

Tần Long hiểu được, loại chuyện này xảy ra không ít, một khi phát sinh, mọi người không phản kháng phần ăn, chỉ có thể cho gì ăn nấy. Nhưng nếu vừa rồi anh ở đây, nhất định nói chuyện rõ ràng, bây giờ đã vậy, cũng không còn lòng dạ đi qua.

Nhà giam Giang Tư có mấy ngàn phạm nhân, phần ăn mỗi ngày trên cơ bản dựa vào nông trường Giang Tư gần đó vận chuyển, chi phí thấp, ăn được nhiều, nhưng cứ ăn quanh năm suốt tháng, là người cũng không chịu nổi.

Vì thế mới có sự tồn tại của khu ăn riêng, cơ mà ăn mỗi ngày cũng không thực tế, trước kia dựa vào biểu hiện, giờ dựa vào tiền giấy.

Chất lượng thức ăn quả thật rất kém cỏi, thực đơn một tuần thay một lần, chưa bao giờ biến đổi đa dạng, tới nửa tháng là có thể thuộc lòng, cũng không ai dám nêu ra ý kiến. Cũng may có thể ăn no, ăn xong còn có thể lấy thêm đồ ăn, không khống chế số lượng, cơ mà với trù nghệ của đầu bếp nơi này, cơ bản không có ai muốn đi khen tặng cổ vũ.

Nghe nói hồi trước là đầu bếp chuyên môn, ít nhất lộc ăn được bảo đảm, sau đó không biết như thế nào, một đám bị sa thải, thế là đành phải đích thân ra tay, tẩy rửa cắt xén chiền xào qua loa, miễn cưỡng cũng coi như không có trở ngại.

Tần Long cầm đũa, phát hiện lòng bàn tay còn bẩn, cũng không muốn phí thời gian đi tẩy rửa nữa.

Anh gấp một đũa rau, miếng rau bị cắt mất một nửa, còn bám đầy nhớt gì đó, giống như bèo rong, anh trực tiếp nhai trong miệng, xen lẫn với miếng cơm để lót bụng.

Sống ở đây lâu năm, người vốn có chứng nghiện sạch sẽ đến đâu cũng sẽ bị đồng hóa bởi hoàn cảnh thực tế, trở thành đám đàn ông cầu thả ăn gạo lức sinh sống.

Hầu Tử ăn một miếng, lấy đũa chọc khay thức ăn, thở dài tưởng tượng: “Thời tiết thế này, nếu ở bên ngoài, mình sẽ mua mấy chai bia, uống từng hớp, cắn thịt xiên, chắc chắc mùi vị kia...”

Cảnh tượng này mọi người đều hướng tới, tục ngữ nói đàn ông thuốc không rời tay rượu không rời miệng, thuốc lá ngược lại thỉnh thoảng có thể thỏa mãn, nhưng rượu không thể hâm nóng trong dạ dày, thì tựa như phụ nữ khóc không ra nước mắt, không thể trút ra hết mọi thứ.

Không nơi trút ra thì sẽ tích lũy thành bệnh tật.

Nghe nói từng có một anh bạn tù, không biết từ đâu giấu một chai Lão Bạch Kiền, có một lần uống quá nhiều mùi rượu bay ra, sau khi bị quản giáo phát hiện, không chịu nhận sai cũng không nộ lên, kết quả bị kéo đến một căn phòng đánh một trận. Cũng không biết chịu hình phạt gì, trở về say ngà ngà còn chưa tỉnh lại, trên mặt hai hàng nước mắt, người xem cũng thấy lo lắng.

Nhà giam cấm bia rượu, thế nên bình thường mọi người không nhắc tới chữ này.

Đang ăn bữa cơm, lão Yêu đột nhiên kêu ôi một tiếng, cái miệng đang nhai bất động, trưng ra khuôn mặt rối rắm ở đẳng kia.

A Hoa hỏi: “Anh cần trứng gì à?”

Lão Yêu lấy tay che miệng, vẻ mặt đau nhức.

Hầu Tử nói: “Có phải ăn phải cái gì không sạch sẽ không?”

Lão Yêu gật đầu.

Tần Long: “Nhỏ ra đi.”

Lão Yêu chần chờ một chút, từ từ há miệng, tay phải luồn vào trong, đầu ngón trỏ khẩy hàm răng phía trên, đoán rằng ăn gì đó trong hàm răng.

Gian nan một lúc lâu, rốt cuộc lấy ra nhìn, là miếng chùi dùng để rửa bát, một mảnh nhỏ xen lẫn trong đồ ăn. Lão Yêu không thấy rõ, cắn một cái, nướu răng chảy máu, hết sức đau đớn.

Mọi người nhìn thấy chỉ thở dài, chẳng có gì lạ, đồ ăn ở đây cái gì cũng rơi vào bên trong, sợi tóc, mảnh vụn bát sứ, vết nhơ không rõ, còn trùng... Nếu không thể lấy ra được gì thì mới khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Ăn xong bữa cơm nhạt nhẽo, Tần Long giơ tay lau miệng, nói: “Buổi chiều ăn tiểu táo.” (tiêu chuẩn ăn tập thể cao nhất)

Lời nói của anh như mệnh lệnh, mọi người nghe cảm thấy vui vẻ: “Được, lát nữa đổi tiền giấy đi.”

Trong nhà giam, một người đi ăn thường tốn tiền, vả lại cũng ăn không được bao nhiêu, nhiều người chia đều một bàn, ăn uống đủ loại, thế nên trên cơ bản đều ăn chung.

Nếu quyết định ăn, đương nhiên phải ăn cho thoải mái, muốn ăn gì thì gọi nấy, nếu không cứ lớn vồn trong đầu đến tối không ngủ được, làm gì cũng không xong.

Có niềm tin chống đỡ, tốt xấu gì ngày tháng suy sút trải qua có bốc đồng, cũng không cảm thấy khó khăn như vậy.

Bọn Hầu Tử đi đổi phiếu cơm, tiền trong tay tiêu phí như nước chảy ra ngoài, vẫn có chút đau lòng, dù sao cũng cực nhọc kiếm ra.

Tần Long tách khỏi bọn họ, một mình đến văn phòng quản giáo, tìm nhân viên hành chính xin giấy và bút, đến căn phòng nhỏ sát vách đặc biệt dành cho để viết thư, chọn một cái bàn ngồi xuống, cầm bút viết.

Đối với bức thư này anh không có vấn đề rối rắm gì lớn, như là đáp lại câu hỏi, dựa theo trình tự phối hợp viết xuống, sắc mặt chuyên chú tập trung tinh thần.

Trong phòng chỉ có một mình anh, không gian đặc biệt im lặng, lúc sắp viết xong, bên ngoài truyền đến tiếng người, có bước chân xa lạ tiến vào.

Tần Long vừa lúc thu bút lại, giấy viết thư gấp xong, nhìn qua, trông thấy bọn Miêu Đầu.

Miêu Đầu là phần tử không hợp nhóm nhất trong khu vực số tám, thường xuyên gây rắc rối, rất nhiều chuyện không an phận đều do hắn ta gây ra.

Tần Long không muốn phản ứng với hắn ta, cầm giấy viết thư định đi tìm bì thư dán tem, rất nhanh có thể gửi ra ngoài.

Nhưng lại có người theo dõi anh, không định để anh thuận lợi ra ngoài.

Một đám người lộ liễu chặn ở cửa.

“Anh Long! Sao vậy, vừa thấy tôi liền sốt ruột rồi ư?” Miêu Đầu miệng ngâm điều thuốc, không châm lửa, không tính là phạm quy.

Tần Long nhìn ra ý đồ xấu của hắn ta, màu mắt trở nên sâu thẳm, anh nhìn chăm chăm vài giây, lạnh lùng nói: “Có việc nói mau.”

Miêu Đầu lúc trước chém người trọng thương, đến nay đã nhốt được sáu năm, hiện giờ có quan hệ bắt đầu giảm hình phạt, mới được chuyển tới khu vực số tám, nhưng vẫn là một phần tử không tuân thủ luật pháp, hình người dạng chó.

Miêu Đầu quay đầu không nói lời nào, người đứng đằng sau hắn ta giống như chó săn, tiến lên xòe tay: “Nghe nói người trong nhóm anh Long thường xuyên ăn tiểu táo, mới đây lại đổi tiền giấy, xem ra dạo này kiếm không ít, anh Miêu chúng tôi muốn mượn một ít tiêu xài, chúng tôi anh em rất nhiều, anh Long ra tay hào phóng chút nha.”

Đòi tiền tự nhiên như vậy, giống như cướp bóc.

Tần Long cười lạnh một tiếng, hai tay đút túi. Đặt bức thư nằm ổn thỏa trong túi quần xong, trong nháy mắt anh bình tĩnh, giọng nói thản nhiên thốt ra hai chữ: “Cút ngay!”

Miêu Đầu nhú mày, sắc mặt dần dần tỏ vẻ bức dọc, hắn ta ngắc đầu: “Mày nói cái gì? Lặp lại lần nữa.”

Tần Long không sợ hắn ta, cho dù bọn họ chặn ở cửa, nhưng ở hành lang bất cứ lúc nào cũng có cảnh sát đi ngang qua, bọn họ có lá gan lớn bao nhiêu cũng không ngu xuẩn đứng như vậy.

Tần Long đã sớm nhìn ra bức dọc của hắn ta, đi vào ham ăn biếng làm, chuyện gì cũng xen vào rồi lén lút chuồn êm, tắm rửa cũng chen ngang thô bạo. Điểm quản thúc kỷ luật đã thấp nhất, còn dám đi ra trước đám đông gây chuyện.

Anh chỉ cười không nói lời nào, cứ vậy đứng đối diện bọn họ, qua một hồi lâu, anh đi một bước tới gần bọn họ, nghiêng người đứng đối diện Miêu Đầu, khom lưng kề sát tai hắn ta khẽ cười một tiếng: “Tiền không ở chỗ tao.”

Miêu Đầu quay đầu qua, không nhìn rõ sắc mặt khó hiểu của anh, hắn ta lên tiếng: “Ở đâu?”

Tần Long cắn răng, âm thanh thổi vào lỗ tai đối phương: “Ở dưới tấm ván giường tương lai của mày.”

“...”

Nói xong anh lùi ra sau một bước, đứng thẳng người, không có động tác gì.

Miêu Đầu mắng chửi một tiếng, tiến lên trợn mắt chỉ vào Tần Long: “Mẹ nó mày có gan lặp lại lần nữa.”

Âm thanh Tần Long lại trở nên nhẹ nhàng, chán ghét liếc nhìn hắn ta: “Lỗ tai của mày hỏng rồi, gần vậy mà không nghe rõ, nên đi khám khoa tai đi.”

Miêu Đầu: “...”

8. Chương 8

“Tao nói ——” Tần Long chậm rãi lặp lại, “Ở dưới tấm ván giường tương lai của mày.”

Lúc này Miêu Đầu không đứng yên nữa, cảm xúc hiển nhiên bị chọc giận, hắn ta không nói thêm lời vô ích nữa, miệng mắng chửi liên thoắt, tay không vung quyền đánh qua.

Tần Long phản ứng nhanh hơn hắn ta, nghiêng người tránh né, thấy hắn ta còn muốn đánh tiếp, anh không chế ngược lại bắt cổ tay hắn ta vặn ra sau, với cả bàn tay còn lại không yên phận cũng khóa giữ sau đó, hai ba cái quay lưng qua, hai tay ở phía sau bị vặn thành tư thế quái dị.

Vóc dáng Miêu Đầu không nhỏ hơn Tần Long bao nhiêu, lúc này hắn ta bị bắt nửa ngồi xồm xuống, hai cánh tay không có không gian hoạt động, mấu chốt là xương cánh tay cảm thấy đau đớn như sắp bị chặt đứt.

“Buông, buông, buông tay...” Tiếng hít thở của Miêu Đầu đứt quãng, “Đau muốn chết...”

Tần Long nhìn hắn ta từ trên cao xuống: “Còn gây sự không?”

Miêu Đầu gục đầu, cơ thể cứng đờ: “Không gây sự, không gây sự.”

Đám bè phái ở cửa nhìn ngây ngốc, muốn tiến lên nhưng chẳng thể di chuyển bước chân.

Tần Long duy trì tư thế kia suốt một phút đồng hồ, nhận định hắn ta không còn sức gây chuyện, anh mới buông tay ra.

Miêu Đầu không chống nổi, xụi lơ trên mặt đất.

Tần Long chẳng thèm ứng phó, đẩy ra đám người chuẩn bị đi ra ngoài.

Phía sau, Miêu Đầu nhất thời đổi quẻ, mau chóng gọi đồng bọn: “Mau lên, soát người nó cho tao.”

Dứt lời, Tần Long bị đám người chặn lại, vô số đôi tay giữ lấy người anh.

Có người đẩy anh vào trong phòng, có người giữ cánh cửa khép lại, lấy nhiều vây một cạ thể hiếp người.

Tần Long lui về chính giữa, sắc mặt không thay đổi, bình tĩnh liếc nhìn đám người một vòng, cười nhạt: “Bữa trưa tụi bây ăn gì hả? Chỉ có chút sức vậy? Muốn đánh nhau sao?”

Miêu Đầu không thuận mắt với vẻ tự tin sắp chết vẫn không sợ của anh, khí thế đòi tiền của hắn ta càng trở nên can quấy hơn, giờ có người bảo vệ, hắn ta cầm đầu quấy rối: “Đừng nói nhảm với nó nữa, vừa rồi cất giấu cái gì trong túi quần, đừng tưởng tao không biết, lục ra cho tao.”

Thủ lĩnh tăng thêm can đảm, Tần Long không cho bọn họ cơ hội tới gần, trực tiếp dùng lòng bàn tay bực bội đẩy ra, nhưng đám người này giống như da trâu, đẩy ra vẫn trở về, trong lúc nhất thời chậm rãi quần quanh.

Chỗ này là nơi công cộng, sát vách là văn phòng giám ngục, hướng hồ ở góc phòng đều có máy quay theo dõi, mọi người sống ở đây lâu trong lòng đã có phòng bị, cho nên không có ai dám ra tay đánh người trước.

Bọn họ lợi dụng chiến thuật bao vây, lục soát người Tần Long, có người đưa tay vói thẳng vào túi quần của anh, hình như cầm được thứ gì đó giống tờ giấy, hưng phấn lòi ra ngoài.

Tần Long biết đó là cái gì, trên người anh không có một phân tiền, chỉ có hai bức thư, một bức nhận được, một bức định gửi đi.

Mà bọn họ lấy ra bức thư chưa gửi đi.

Tầm mắt Tần Long chợt rét lạnh, con người đen lấy sắc lẹm, hai tay muốn bảo vệ bức thư, thế nhưng người đông thể mạnh, chưa đến một lúc bọn họ đã lấy “tiền” ra.

“Xoẹt” một tiếng, còn chưa lòi ra hết, phân nửa nằm trong tay bọn họ.

Tần Long chậm một bước, bức thư đã bị hủy hoại rồi, trong tay cầm nửa còn lại, nắm tay anh dần nắm chặt, gân xanh ẩn hiện chợt gồ lên.

Tên cầm đầu cảm thấy kỳ quái nhìn giấy trắng mực đen trên tay, lúc này mới phát hiện lấy nhầm đồ, nhưng hắn ta không trả lại, vò thành một cục quăng đi, phối hợp với những tên còn lại định lực lợi tiếp.

Lần này Tần Long không khách khí nữa, nắm đấm tích góp từng chút sức lực từ sớm, tên lấy ra bức thư đầu tiên đứng mũi chịu sào, mặt trước bị dính một đòn mạnh, bùm mặt không nhìn thấy phương hướng, liên tục hô tiếng đau đớn.

“Ai da...”

Những tên còn lại thấy anh ra đòn, một chút lý trí bình tĩnh còn sót lại không còn nữa, đồng loạt vung quyền giơ cánh tay qua vây đánh, cảnh tượng hỗn loạn không thể khổng chế, nhưng có không ít người cũng trúng quả đấm thép kia.

Hồi trước Tần Long cũng từng ra tay ở phương diện này, chẳng qua anh không dùng hết sức, chỉ định đánh lui bọn họ, đuổi người ôm mộng chạy đi.

Nhưng hành động thực tế của anh tiến hành đến một nửa, cửa phòng bị người bên ngoài phá mở, sau đó quần giáo giám ngục la hét tiến vào, ngoài miệng thối còi, trong tay vung côn sắt, chỉ thẳng những người vẫn còn dây dưa.

“Dừng tay hết cho tôi! Ai còn động nữa thử xem! Không muốn ra ngoài hả?!”

Các giám ngục cao giọng gào thét, bắt người dừng tay trên người Tần Long, không hẹn cùng ôm đầu gối xồm xuống.

Tần Long đứng thẳng ở chỗ kia, bộ đồ tù trên người nhăn nhúm, sắc mặt như dạng người cường tráng không sợ hãi.

Qua vài giây, anh cũng chậm chậm khom lưng ngồi xồm xuống.

*

Tù nhân lén đánh nhau một trận, trong nháy mắt xông vào đến nhà giam chính, giám khu trưởng và chỉ đạo viên cùng sang đây, lắng nghe từng người bọn họ giải thích.

Trong văn phòng, người gây chuyện xếp thành một hàng đứng thẳng ở mép tường, mấy vị quần giáo đi tới đi lui giám sát quát mắng.

Bên phía Miêu Đầu vu khống nói Tần Long thiếu tiền không trả còn ăn sang, kẻ xấu điển hình tố cáo trước, bịa đặt xong còn khiêu khích lườm liếc Tần Long một cái.

Mà đồng bọn của hắn ta thì nói năng không rõ ràng, lúc nói chuyện xảy ra thế này, lúc thì nói không biết rõ về chuyện này, ấp a ấp úng nóng lòng phủ sạch tự bảo vệ mình.

Viên quần giáo ghi chép biên bản gõ bút hỏi: “Vậy các anh ở bên trong kích động vớ vẩn đánh đấm gì hả?”

Một tên đầu trọc ánh mắt tinh quái, tay chỉ qua Tần Long: “Anh cảnh sát, là thằng đó ra tay trước, nó cứ...” Hắn ta làm tư thế quả đấm hướng về khuôn mặt mình, “Hung hăng đánh thế này, tôi cảm thấy cái mũi cũng sắp muốn gãy, ta muốn đi gặp bác sĩ.” Nói xong hít mũi xoa một cái.

Tần Long chấp tay sau lưng dựa vào tường, ngẩng đầu đứng thẳng, rất bình tĩnh.

Viên quần giáo nhắc nhở hướng về phía Miêu Đầu: “Anh cầm đầu?”

Miêu Đầu đợi cơ hội có thể lên tiếng liền nhắc lại trình bày rõ ràng: “Anh cảnh sát, không phải tôi đã nói rồi sao, tôi đến đòi tiền. Nó không trả, tôi chỉ có thể làm vậy, hết cách rồi, giờ không có chứng cứ, đối mặt với kẻ vô lại chỉ có thể dùng biện pháp vô lại.”

Viên quần giáo không hề tin lời nói của hắn ta, viết chữ được một nửa rồi ngẩng đầu: “Chúng tôi đã xem máy quay theo dõi, là anh ra tay trước, tại sao lại ra tay?”

Miêu Đầu run giò, hiển nhiên hơi chột dạ, cao giọng nói: “Nó dùng lời nói kích động tôi!”

Viên quần giáo nhìn về phía Tần Long: “Anh nói cái gì?”

Tần Long sắc mặt nghiêm nghị: “Anh ta bịa đặt, tôi chưa từng hỏi mượn anh ta.”

Viên quản giáo lại chuyển sang Miêu Đầu.

Miêu Đầu buột miệng biện bạch: “Nó chơi xấu!”

Viên quản giáo: “Có chứng cứ không?”

Miêu Đầu: “...”

Viên quản giáo lại hỏi: “Anh chi tiêu bao nhiêu? Thù lao cải tạo lao động bao nhiêu? Cho anh ta mượn bao nhiêu?”

Miêu Đầu sững sốt: “Khoảng...”

Hắn ta chưa nói ước chừng, viên quản giáo lấy tay cản lại bảo hắn ta đừng nói nữa, rồi cầm biên bản trên tay, sau đó cùng giám khu trưởng và chỉ đạo viên ở đằng sau bàn bạc một trận, tiếp đó đưa ra quyết định cuối cùng.

“Anh không có bằng chứng rõ ràng chứng minh anh ta vay tiền của anh, anh ta cũng không có chứng cứ chứng minh không vay tiền anh, hai chuyện này trung hòa. Về việc đánh nhau, máy theo dõi đã quay rõ ràng, tất cả mọi người ra tay, đều bị giam kín nửa tháng giống nhau. Mỗi người trừ điểm kỷ luật, ở đây ngoài 1025 ra, những người khác rút xuống khu vực giam số bảy, nếu muốn ra ngoài thì phải xem biểu hiện tương lai, mấy người các anh sau này chú ý cho tôi. Phục tùng ngay lập tức!”

Miêu Đầu vừa nghe hai chữ “số bảy” liền nóng nảy, tròn mắt như sắp lòi ra: “Cái này... anh cảnh sát à, anh không lầm chứ, tôi làm sao...làm sao lại tới số bảy chứ, dựa vào gì mà nó khỏi phải đi?”

Mấy tên cùng bè phái với hắn ta cũng cảm thấy oan uổng, miệng mồm chen nhau tranh luận, âm thanh xôn xao nối tiếp nhau.

Viên quản giáo bị làm cho mất kiên nhẫn, dùng sức gõ cây côn mấy cái trên bàn, không hề giải thích: “Câm miệng hết, phục tùng mệnh lệnh!”

Miêu Đầu nhếch miệng, muốn nói gì đó, cuối cùng nuốt xuống: “Phục tùng!”

Những người còn lại khí thế cũng yếu đi: “Phục tùng!”

Tần Long đứng đằng kia không có biểu cảm dư thừa, anh nhìn bên ngoài song sắt, tay đút túi quần, sắc mặt u ám.

*

Buổi trưa đổi tiền giấy đi ra, bọn Hầu Tử chẳng nói nên lời, bên văn phòng không cho xem, ngay cả mặt Tần Long cũng không nhìn thấy, nghe nói có kết quả trừng phạt, mấy người gây chuyện lúc đó đã bị giam kín, riêng biệt không được gặp.

Nơi giam cầm là một căn phòng nhỏ tối tăm, một ngày chỉ có hai tiếng thả gió, thời gian còn lại đều ở bên trong, thuộc loại giam cầm trong giam cầm, âm u sợ hãi cô độc cả ngày, không gì tệ hơn.

Chập tối kết thúc công việc, tại cửa nhà xưởng, văn phòng làm việc, chỗ thông báo tại tòa nhà giam đều dán thông tin về sự kiện ẩu đả lần này, cũng cho biết hậu quả, lấy làm cảnh cáo.

Tay Hầu Tử đặt trên tờ giấy thông báo, nhỏ nước bọt mắng một câu: “Mẹ nó, nếu biết sớm tôi đã ở đó.”

A Hoa tỏ vẻ lo lắng: “Anh Long chỉ là đi viết thư, lại không trêu chọc bọn nó, thật là xui xẻo.”

Lão Yêu lắc đầu thở dài, chuyện trước mắt đã có kết quả, cũng không còn cách cứu vãn.

Đối với bọn họ, nửa tháng đã khó khăn, ở trong phòng tối tăm, càng khó mà tưởng tượng hơn, nghe nói còn có người từng bị dồn ép đến phát điên.

A Hoa lại không khỏi tò mò: “Cơ mà hồi trước anh Long không ra tay, lần này sao lại mất bình tĩnh?”

“Cái thằng Miêu Đầu này không phải đồ ruồi bu, hồi trước anh Long đã muốn trừng trị gã, giờ lại dính vào.”
Hầu Tử nản lòng nói, “Có điều đám mèo này cũng muốn chết, điểm gom góp ban đầu sắp trừ hết, còn đám làm ẩu, cũng làm anh Long thiệt thòi bị trừ điểm, chưa đến mức giáng xuống khu vực giam.”

Khu vực giam số bảy và khu vực giam số tám tuy rằng thuộc khu vực giam thứ ba, nhưng không thuộc cùng một bộ phận giáo dục và cải tạo. Nói cách khác, sau này ít nhất mấy tháng, khu vực số tám không có bóng dáng bè phái của thằng Miêu Đầu kia.

“Chẳng lẽ anh Long cố ý ra tay với bọn nó, chính tụi nó trong đó? Cậu xem kết quả chính tới số bảy rồi.”
Lão Yêu tự suy đoán.

Hầu Tử không tin: “Anh nghĩ nhiều rồi, anh ấy chẳng thêm phản ứng với tụi nó.”

*

Bên kia, khi Bạch Lộc đang lo về luận văn, đồng thời cũng chờ thư của 1025.

Cô đếm mỗi ngày, nhẩn nại đợi suốt một tuần, thường xuyên đến thăm chỗ thư từ ở cổng bảo vệ, nhưng không tìm được tên mình.

Cô bắt đầu hoài nghi lời người đưa thư, có lẽ thư của cô rơi mất giữa đường, hoặc là bên kia rơi mất trên đường gửi lại, dù loại yếu tố khả năng không xác định đều được cô lần lượt suy đoán.

Xa xôi không tin tức, giống như đối phương bốc hơi khỏi nhân gian.

Nhưng Bạch Lộc nghĩ tới hoàn cảnh đặc thù của anh, tính cách nhân vật phức tạp, có lẽ một người không muốn thì sẽ không tiếp tục, anh có thể không nói gì mà đơn phương chấm dứt, sợi dây cổ vấn tự nhiên cắt đứt, loại tình huống này cũng có khả năng.

Làm tâm lý, vốn nên có quan niệm như vậy, quyền chủ động là từ đối phương đề xuất, chuyên gia cổ vấn chỉ là một phía phục vụ quần chúng.

Bạch Lộc không khỏi cảm thấy đáng tiếc, tiếc cho một tài liệu tâm lý thực tế về một tội phạm.

Sau đó lại qua một khoảng thời gian, giáo sư Phương nhận được một nhiệm vụ, đến trại tạm giam dạy khóa trình tâm lý cho nhân viên tạm giam, biết Bạch Lộc bị người ta cho leo cây, vì thế bà đưa cô đi cùng.

Cũng đối mặt với người phạm tội, nhưng trong đầu óc Bạch Lộc luôn nghĩ tới nhà giam hôm đó, khuôn mặt nghiêng nhìn thấy ở cửa, trong phút chốc quá ngắn ngủi kia, cô nhớ một dáng vẻ mơ hồ.

Cho dù cô có tấm ảnh nửa khuôn mặt mờ mờ kia, nhưng cô nhìn người đoán tâm tư vĩnh viễn chỉ nhìn ánh mắt, ánh mắt một người sẽ không nói dối, nơi đó nhất định cất giấu rất nhiều chuyện xưa.

Anh là một người có câu chuyện xưa, cô khẳng định.

Ngày đó cô chỉ nhìn vài giây, cảm giác đặc biệt mãnh liệt, mãnh liệt đến nỗi bây giờ cũng không nói rõ loại cảm nhận khó mà nói ra, cô hơi hối hận.

Sau khi trở về, giáo sư Phương thấy cô không yên lòng cả quá trình, đề nghị với cô: “Nếu em thấy không thuận lợi, có thể cân nhắc đổi phương hướng nghiên cứu khác.”

Bạch Lộc suy nghĩ một lát, lại kiên định nói: “Không, em muốn nghiên cứu đề tài này.”

Hoặc là, nói chính xác hơn, cô muốn nghiên cứu người đàn ông kia.

Có lẽ nhờ niềm tin, qua thêm mấy hôm, Bạch Lộc đột nhiên nhận được hồi âm.

Ngày ấy, thời gian cách hôm cô gửi thư trước đó đã qua tuần thứ ba.

9. Chương 9

Bạch Lộc đã định bỏ cuộc, cô đi một lần thất vọng một lần, nhưng lần này trở lại cô còn chưa đi tới cổng trường, anh gác cổng đã nhận ra cô trước, ngăn lại hỏi: “Này, Bạch Lộc phải không? Thư của cô tới rồi.”

Bạch Lộc tưởng anh ta nhìn nhầm, đi theo vào xác nhận, kết quả rõ ràng viết tên của mình, nét chữ giống như lần trước, cô nhìn một cái là nhận ra ngay.

Sau khi nói cảm ơn, Bạch Lộc tiến vào con đường nhỏ của sân trường, chọn một chỗ dưới tàng cây yên lặng, dừng lại đọc thư.

Trong quá trình xé mở bức thư, Bạch Lộc hy vọng bên trong có thể giải thích rõ ràng, về nguyên nhân muộn như vậy mới hồi âm.

Mấy ngày này, nói dài cũng không dài, nhưng nhoáng một cái đã là đầu đông, ngay cả quần mùa thu cô cũng mặc.

Đồng thời cô cũng chờ đến trông mòn con mắt.

Lá thu héo vàng theo gió bay đi, dừng trên vai Bạch Lộc, cô quên phải đi, mở thư ra đọc.

Mở đầu vẫn là cách xưng hô giống như lần trước.

Cô Bạch:

Chào cô!

Về chuyện cô là sinh viên, tôi không có thắc mắc và thành kiến gì, có lẽ chúng ta có thể coi như bạn bè trò chuyện, không cần chính thức như vậy.

Tôi không hiểu tâm lý, cô hỏi tôi nhất định đáp.

Tôi học tới cao trung thì tốt nghiệp, có lẽ lớn hơn cô một tuổi, trong nhà chỉ còn mẹ tôi.

Lúc ấy tôi chịu hình phạt bốn năm, nói ra thế này có lẽ cô có thể bị dọa tới, còn có lẽ sẽ kỳ thị tôi, không sao, đã phạm lỗi lầm nhất định phải nhìn thẳng, tôi phạm tội cưỡng hiếp.

Khi đó còn trẻ không hiểu chuyện, cưỡng ép cô gái mình thích, sau đó luôn hối hận, rất muốn biết hiện tại người ta có sống tốt không.

Có điều tôi biết, cô ấy và người nhà cô ấy vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho tôi, bởi vì từ đó về sau tôi chưa từng gặp lại bọn họ, nhưng hồi trước tòa án xét xử, cô ấy cũng không xuất hiện.

Hiện giờ tôi có một vấn đề, đổi lại cô là cô ấy, qua nhiều năm như vậy, cô sẽ có thái độ gì.

Về chương ngại tâm lý cô đã nói, tôi không hiểu cho lắm, hiện tại ý nghĩ lớn nhất của tôi là, sau khi ra ngoài có thể làm chút chuyện đền bù, trong khả năng cho phép. Cô có thể cho tôi một vài đề nghị không?

Ngoài ra, chúng tôi ở đây từng trải qua rất nhiều khóa học về phương diện tâm lý, nhưng lần trước thấy các cô tới lần đầu tiên, xem ra là muốn nghiên cứu trường hợp thực tế. Nếu cần cô cứ việc tìm tôi, tôi sẽ phối hợp với cô.

Cám ơn cô đã lắng nghe.

1025

Bạch Lộc xem xong, cô buông thư xuống, cơ thể dựa vào thân cây.

Cô ngẩng lên nhìn lá cây rậm rạp trên đầu, trong đầu xuất hiện rất nhiều ý nghĩ, đủ loại, mang theo bất ngờ, tò mò, kinh ngạc...hỗn loạn không từ ngữ có thể tả được.

Đọc xong bức thư, cô nhìn ra trong hàng chữ cảm nhận được sự thẳng thắn thành khẩn của anh, ít nhất về vấn đề do cô đưa ra anh đều không e dè mà trả lời, hơn nữa mạch lạc rõ ràng, tâm tư điềm tĩnh.

Nhưng đồng thời với việc kể rõ nhưng không quá đi sâu, anh hình như có điều giữ lại thỏa đáng, không tốn nhiều lời nói rõ chi tiết cụ thể.

Từ trong thư cô nhìn ra được, anh hẳn là người ít nói, và lại hiểu biết, có thể ăn năn về quá khứ, hiểu rõ tình cảnh hiện tại, cũng khát khao tương lai.

Theo lý thuyết, đây là một chuyện tốt, ít nhất trước mắt xem ra, trong sự đánh giá ban đầu Bạch Lộc đưa ra, không cảm thấy anh có vấn đề về phương diện tâm lý, có lẽ công việc tâm lý trong nhà giam làm khá tốt, phạm nhân đều có thể tự nghĩ lại biết ăn năn hối cải.

Nhưng ở trong thư anh viết rất trôi chảy, dù sao cũng khiến cô cảm thấy có chỗ không thích hợp, suy nghĩ hồi lâu vẫn không nói ra được, loại cảm giác này làm cô nhớ tới lúc trước ánh mắt đối diện với anh, hai loại cảm giác khuấy vào nhau, khiến cô nảy sinh ảo giác ngỡ ngàng.

Giống như trong phút chốc cô không hiểu tâm lý, ngược lại là anh đang dẫn dắt cô đẩy ra sương mù, tìm kiếm quá khứ của anh.

Bạch Lộc loáng thoáng cảm giác được, anh đang dẫn cô hướng về một phía nào đó.

Cô nghĩ không ra, đầu óc hỗn loạn, tạm thời không biết hồi âm thế nào, thế là đứng dậy, trước hết không nghĩ tới tình huống của anh.

*

Bạch Lộc trở lại ký túc xá, mở máy tính lên mạng, ở trên mạng cô là một nhà tư vấn tâm lý trên danh nghĩa thực tập, bình thường sẽ có người đủ loại tuổi tác đến xin giúp đỡ các loại vấn đề, học tập, hôn nhân, tình cảm, chức vụ đủ loại phương diện.

Trong những người này, có một phần chỉ là khách qua đường, tư vấn một lần thì mất tiêu, còn có thể kéo theo những chuyện không liên quan gây rối một trận, hiếm khi có người chân thành xin giúp đỡ, sau khi được cô giảng giải một phen, sẽ phối hợp lưu lại phương thức liên lạc, thuận tiện định ngày hẹn trước sau này.

Cô xử lý xong mọi thư từ chưa đọc, tắt trang web, lần tìm ý nghĩ, cảm thấy linh hoạt chút rồi.

Đứng dậy rót cốc nước uống, cô lại cầm bức thư kia trong tay, mở ra đọc lại lần nữa.

Giờ đây, có chút thu hoạch.

Sự chú ý của cô nằm ở chỗ tội anh đã phạm, khiến cô cảm thấy hơi bất ngờ, với trực giác của cô, thà tin anh là một kẻ cướp chuyên nghiệp thông minh, cũng không tin anh phạm tội cưỡng hiếp.

Trong sự hiểu biết của tiềm thức con người, tội cưỡng hiếp đều đáng khinh, có lẽ còn có trạng thái không bình thường về sinh lý hoặc tâm lý, bọn họ tham lam dục vọng không thể tự kiềm chế, mới làm ra hành vi mất đi lý trí, cô không có cách nào liên hệ anh với loại người kia.

Bạch Lộc đọc lại tự thuật của anh, anh nói cưỡng ép cô gái mình thích, một người đàn ông đến giờ còn dùng chữ thích này, chứng tỏ mấy năm nay anh không hề quên được cô gái kia, ngược lại có động cơ tiếp cận lần nữa.

Anh muốn bù đắp, hỏi cô có đề nghị gì, còn hỏi quan điểm của cô.

.....

Bạch Lộc đột nhiên không muốn tiếp lấy gian hàng khó giải quyết này, chẳng biết tại sao, cô luôn cảm thấy trong lòng anh biết nên làm như thế nào, nhưng lại tự dừng tới hỏi cô, là muốn tìm kiếm sự an ủi và ủng hộ của nhà tư vấn này sao?

Bạch Lộc hừ lạnh dưới đáy lòng, trước đó cô chờ anh giải thích về việc hồi âm chậm, nhưng cô chẳng thấy được chữ nào.

Cô không phải giận hờn, chỉ đơn giản mất đi hứng thú về trường hợp này, cô có một ý nghĩ buông tay mặc kệ, tuy rằng biết không lý trí, nhưng chỉ là trước mắt không muốn để ý tới.

Bạch Lộc đưa ra quyết định này, nói mặc kệ sẽ không lo, cô ném thư vào trong tủ sách, chỗ đó còn bức thư nhận được lần trước, cô nhìn mấy giây ngẩn ngừ, sau đó lấy chìa khóa khóa lại.

Thời gian trôi qua một tuần.

Mỗi ngày Bạch Lộc đều mở tủ ra, lọt vào trong tầm mắt chính là hai bức thư kia, nhưng cô không cầm lên lần nào, cô đang do dự đồng thời tính toán ngày tháng.

Thời gian lại qua một tuần.

Bạch Lộc vẫn mỗi ngày mở tủ ra, ngày cuối cùng cô không còn thờ ơ mặc kệ, anh cho cô leo cây hơn nửa tháng, cô cũng làm vậy nửa tháng, nghĩ rằng đã xấp xỉ, cô định bắt đầu viết thư hồi âm.

Hôm nay giữa trưa ra ngoài trường một chuyến, sau khi trở về đi qua cổng trường, đột nhiên bị anh gác cổng chặn lại.

“Này này, Bạch Lộc là cô phải không? Có thư tới sao nhiều ngày rồi không đến nhận hả?”

Đã từng mỗi ngày tìm tới cửa, hiện giờ đối mặt, đối phương liền nhận ra cô.

Bạch Lộc không ngờ tới, vẻ mặt kinh ngạc: “Có thư của tôi?”

Anh gác cổng không nói lời thừa, đưa thư qua: “Cầm đi.”

Bạch Lộc nhận lấy, nhìn chữ viết phía trên, bỗng dưng ngẩn ra.

Là chữ viết của 1025.

Bạch Lộc nhìn thời gian gửi ở chỗ tem, là một tuần trước, trừ đi thời gian trên đường, đã tới hai ba ngày trước rồi.

Đây là tình huống gì hả, cô lật qua lật lại bức thư trong tay, không gấp gấp mở ra, đoán rằng anh tưởng mình không nhận được, nên lại gửi một bức khác giống hệt như trước?

Cô sờ bức thư, bên trong là một tờ giấy hơi mỏng.

Bạch Lộc vừa nghĩ ngợi vừa đi về phía trước, tới chỗ cũ lần trước đọc thư, dưới tàng cây hòe già cỗi, cô dừng bước, lưng dựa thân cây bắt đầu xé mở bức thư.

Cô mở ra xem ngay, không hề ngập ngừng.

Cô Bạch:

Chào cô!

Cô đã nhận được bức thư thứ hai của tôi chưa? Tôi đã hỏi người khác, cùng thành phố gửi đi tốc độ tuy rằng chậm, nhưng chỉ mấy hôm thì cô nên nhận được.

Tôi đoán cô sắp tốt nghiệp, gần đây nhất định bận rộn, nếu cô không thể phân tâm, không rảnh giải quyết việc tư vấn cho tôi, có thể tạm thời không cần lo tới tôi.

Viết thư quả thật là chuyện phiền toái, nhưng ở bên trong không thể dùng di động, cũng không thể gọi điện thoại bất cứ lúc nào, cho nên việc trao đổi với cô có chút khó khăn.

Qua hơn một tháng nữa, tôi cũng sắp ra ngoài, nếu thuận lợi tôi sẽ chọn tìm việc trước, sau khi yên ổn sẽ liên lạc với cô sau.

Cô yên tâm bận chuyện của cô, đừng hồi âm.

1025

Bạch Lộc khép lại giấy viết thư, đầu óc trống rỗng nhìn mặt đất, nhất thời không biết nên làm thế nào. Suýt nữa, chỉ chút nữa thôi, cô lập tức viết thư hồi âm cho anh, lại nhận được câu dừng hồi âm của anh. Người đàn ông này hơi nhạy cảm, Bạch Lộc suy nghĩ.

Anh hình như vừa đợi đến lo lắng, vừa nhanh chóng viết một bức bày tỏ sự thông hiểu, hơn nữa đứng ở góc độ của cô suy nghĩ, còn quan tâm cô xử lý chuyện của bản thân trước.

Lần đầu tiên cô gặp người cần tư vấn như vậy, rốt cuộc anh gấp gáp cần tư vấn hay là mâu thuẫn hóa trong lòng, mới nửa kéo nửa tạm dừng việc trao đổi này.

Bạch Lộc cười bất đắc dĩ, cô còn nói gì nữa đây, người này trái lại nghĩ trước mọi phương diện, giống như tưởng rằng cô sẽ từ chối.

Đáp ứng yêu cầu của anh, Bạch Lộc không hồi âm.

Cô cũng chẳng lo lắng cho luận văn của mình chút nào, bởi vì thông qua bức thư này, cô tin người này đến lúc đó nhất định còn có thể liên lạc với cô.

Cô sẽ từ từ chờ đợi.

*

Một tháng sau.

Nhà giam Giang Tư.

Bên trong tòa nhà hành chính, một đám đàn ông mệnh mông xếp hàng cắt tóc.

Mới qua một tháng, tóc mọc dài như măng mùa xuân sau cơn mưa, cạo tóc là nghĩa vụ bên trong, bọn họ đã quen với mọi thứ từ lâu.

Tần Long từ ghế dựa đứng lên, sờ tóc trên đỉnh đầu đâm vào tay, vuốt tới vuốt lui mấy cái, mấy vụn tóc ngắn rơi xuống, anh lắc đầu đi ra ngoài.

Phía sau, người kế tiếp chuẩn bị ngồi lên.

Bọn Hầu Tử chờ ngoài cửa, thấy Tần Long đi ra, nhin không được hỏi: “Anh, vì sao còn cắt tóc hử, anh sắp ra ngoài rồi, quần giáo đã nói không cần, cái này không phải để người bên ngoài xem thường à.”

Tần Long tùy ý giải thích: “Bắt đầu lần nữa, để làm kỷ niệm.”

A Hoa còn phải chờ một khoảng thời gian, thấy anh mãn hạn tù vừa vui mừng lại không nỡ: “Anh, ở bên ngoài sống tốt nha.”

Lão Yêu đáy mắt có lệ, nhăn nhin nói: “Anh, bọn em ra rồi sẽ tìm anh.”

Tần Long cười cười, vỗ vai bọn họ, nói: “Lần sau các cậu ra ngoài, tôi tới đón.”

Nói không bao nhiêu, anh bước nhanh đi qua hành lang, đến bên ngoài khu thả gió, hoàn cảnh quen thuộc, anh đã ở đây hơn một ngàn ngày.

Anh dừng lại ngẩng đầu, nhìn về bầu trời phía trên xa xăm, màu xanh lam không gì khác biệt giống như mọi ngày, nhưng anh lại nhìn ra chút xanh thẳm thuần khiết, giống như chọc thủng phía chân trời, kéo đến phương xa vô biên.

Anh ngửa cổ, thay đổi một góc độ nhìn qua, tầm mắt theo không kịp, trái tim anh đã bay xa từ sớm.

Ngay sau đó, anh muốn được cứu chuộc.

10. Chương 10

Qua nguyên đán.

Chuyện trường học tạm gác một thời gian, các sinh viên bắt đầu tìm công việc thực tập.

Bạch Lộc gửi sơ yếu lý lịch trên mạng, có một trung tâm tư vấn tâm lý hồi âm cho cô, cô đúng hẹn đến phỏng vấn, đối phương báo tin cô có thể tới công ty thực tập bất cứ lúc nào.

Bạch Lộc đã lên mạng tìm hiểu trung tâm cố vấn này, đánh giá coi như đáng tin cậy, từng có không ít vụ việc xã hội tư vấn thành công.

Địa điểm công ty không phải một tòa cao ốc, là một cửa hiệu ẩn nấp trong hẻm nhỏ trung tâm thành phố.

Địa bàn rất trống trải, môi trường xung quanh tươi đẹp yên tĩnh, đằng sau có vườn hoa hồ nước nhân tạo.

Bạch Lộc đúng hạn đi thực tập, mỗi ngày sẽ gặp gỡ khách khứa phức tạp khác nhau, nhìn quen đáng vẻ.

Đối với cô coi như nhàn nhã, ngoại trừ bưng trà rót nước thu dọn, thì dự thính quá trình cố vấn, hoặc là trao đổi kiến thức tâm lý với tiền bối, đưa ra phương án giao tiếp trôi chảy thích hợp.

Làm việc tại trung tâm cố vấn đa số là phụ nữ, có người thực tập bằng tuổi với cô, cũng có các chị phụ nữ đầy kinh nghiệm.

Một đám phụ nữ tụ tập, rảnh rỗi tán gẫu thì là đủ chuyện tầm phào.

Chưa đến mấy ngày, bọn họ liền trò chuyện dính tới Bạch Lộc.

“Tiểu Bạch, thấy em phương diện tình cảm rất đơn thuần, chưa từng có bạn trai phải không?”

Bạch Lộc đang cầm cốc nước uống nước, cô cúi đầu nhìn di động, thản nhiên gật đầu: “Vâng, chưa có ạ.”

“Vậy sao không tìm một người, có phải yêu cầu quá cao hay không? Bạn trai ấy, tìm một người đáng tin cậy là quan trọng nhất.”

Bạch Lộc chẳng hề muốn đáp lại loại vấn đề này, cô biết một khi nói tiếp thì sẽ dính tới đủ chuyện, để bọn họ nghĩ nhầm mình muốn tham gia thảo luận.

Bạch Lộc cụp mắt xem tin tức, không có tâm tư tham gia, than thở có lệ: “Đúng vậy.”

Quả nhiên vẫn có người hỏi: “Em có yêu cầu gì, xem chị có thể tìm được một người có điều kiện tốt chút giới thiệu cho em.”

Bạch Lộc ngoại hình điều kiện không tệ, ngũ quan xinh đẹp, vóc dáng thướt tha, tỉ lệ đường cong toàn thân tuyệt đẹp, trước sau lồi lõm có đủ, không thuộc loại thể chất quá gầy gò.

Trong trường đại học, nam sinh có ấn tượng tốt về cô muốn tiếp cận không ít, nhưng thật sự theo đuổi thì không có bao nhiêu, mà trong số ít đó cô lại chẳng thích ai, thế nên loại chuyện yêu đương dần dần không có duyên với cô.

Bạch Lộc sẽ không trả lời cụ thể thích tuýp người nào, cô biết loại chuyện này khó nói, nhưng cô tin vào nhân duyên*, gặp được người có nhân duyên thì ấn tượng của cô sẽ rất sâu sắc.

(*) giống như nhất kiến chung tình

Cô từng làm một thí nghiệm, kết quả chứng minh cô là một người rất dễ vừa gặp đã yêu.

Kết quả này được cô hết sức chấp nhận, bởi vì trong những nam giới cô từng tiếp xúc, hễ là lần gặp thứ hai, vẫn không có cảm giác động lòng, cô liền hiểu rõ giữa hai bên là không thể.

“Không có yêu cầu gì, ánh mắt của em sẽ nói cho em biết.” Cô nói đơn giản, bỏ đi làm chuyện khác.

Trước buổi trưa, Bạch Lộc đang đọc một trường hợp thực tiễn, điện thoại trong tay vang lên, cô hơi ngó ra nhìn cái tên của cuộc gọi đến, ngay sau đó sắc mặt như thường bắt máy.

“Bạch Lộc.” Âm thanh đối phương trong trẻo.

Bạch Lộc cũng đáp lại: “Luật sư Kiều.”

Bên kia cười một tiếng: “Đã nói nhiều lần rồi, em gọi tên anh là được, gọi anh thế này xa lạ lắm.”

Bạch Lộc cũng cười, có điều cô cũng không nói tiếp.

Khép lại quyển sổ, cô đứng dậy bước nhanh đến phòng tiếp khách sát vách, đóng cửa lại, không gian lập tức yên tĩnh.

Kiều Minh Kiệt bình thường chỉ gửi tin nhắn, không thường gọi điện thoại, điều này khiến cô không khỏi tò mò, anh ta có chuyện gì quan trọng muốn nói.

Tiếp theo, anh ta hỏi như thường: “Em đang đi làm?”

Bạch Lộc sửa lại: “Là thực tập.”

“Ồ, thực tập, ở đâu thế?” Bên chỗ anh ta có tiếng dòng xe cộ bắt đầu khởi động, hình như ở tại con đường giao thông đang bị kẹt, “Bây giờ anh đang trên đường đi qua tìm em, cùng nhau ăn bữa trưa nhé.”

Bạch Lộc dừng một chút, hỏi anh ta: “Anh có chuyện gì muốn nói sao?”

“Không có chuyện gì, chỉ đơn giản mời em ăn cơm, chúng ta đã lâu không gặp rồi, ăn một bữa trò chuyện.”

Bạch Lộc do dự một lúc, nhìn lên đồng hồ trên tường, nói: “Được.”

Cúp máy, cô gửi qua địa chỉ công ty mình, không qua bao lâu, luật sư Kiều tới nơi.

Xe của Kiều Minh Kiệt dừng ở đầu hẻm không chạy vào, Bạch Lộc đã chuẩn bị xong sớm ra ngoài nghênh đón, đúng lúc nhìn thấy anh ta muốn mở cửa xuống xe, cô vẫy tay từ xa: “Luật sư Kiều!”

Kiều Minh Kiệt lớn hơn cô hai tuổi, nhưng trông đáng dấp đã là một tinh anh của ngành luật, mặc âu phục đeo cà-vạt, tay xách cặp hồ sơ màu đen, trên mũi đeo một cặp kính đen.

Theo cảm nhận bề ngoài của Bạch Lộc nhìn qua, anh ta thuộc loại khá nho nhã, nhưng thông qua một số trao đổi quan điểm bình thường, cô có thể nhận ra anh ta thuộc phái hành động xử sự đầy kinh nghiệm.

Người như vậy, thường rất coi trọng kết quả công việc.

Qua lại hơn nửa năm, Bạch Lộc đưa ra đánh giá toàn diện là, con người anh ta tâm tư hay thay đổi, khiến người ta có cảm giác chột xa chột gần, lúc thì nhiệt tình lúc thì thờ ơ hững, giống như trong đầu anh ta có một loại tư tưởng mâu thuẫn hóa, không ngừng đánh sâu vào anh ta.

Bạch Lộc không hỏi han cụ thể, cô sẽ không làm tâm lý tư tưởng đối với người quen, đối với tình huống như vậy, cô càng thiên về mẫn cảm rãi quan sát, mà không phải đối mặt chất vấn. Chẳng qua, hiện tại ngay cả hứng thú quan sát cô cũng không có.

Kiều Minh Kiệt mở cửa xe cho cô, nhắc nhở cô lần nữa: “Gọi tên anh là được rồi.”

Bạch Lộc cười nhạt nói: “Em quen rồi.”

Kiều Minh Kiệt đã đặt trước chỗ ăn cơm, Bạch Lộc không có ý kiến khác.

Cô đi theo anh ta tới gần một nhà hàng Tây, hai người gọi một phần bò bít tết giống nhau.

Người phục vụ vừa đi, trên bàn rơi vào trầm tĩnh.

Kiều Minh Kiệt ngồi đối diện quan sát Bạch Lộc, nói: “Em hình như gầy rồi.”

Bạch Lộc sờ mặt: “Thế à? Gầy chỗ nào?”

Kiều Minh Kiệt chỉ thuận miệng nói, không thể trả lời cụ thể, chỉ đành ngó ra cười cười, thay lời nói khác: “Em phải ăn nhiều chút.”

Anh ta cầm bình nước chanh trên bàn, rót thêm vào cốc của cô, hỏi: “Thực tập cảm thấy thế nào? Thuận lợi chứ?”

Bạch Lộc cầm cốc nước, lắc nhẹ một cái, bên trong ánh lên tia sáng trắng của bầu trời ngoài cửa sổ.

“Như bình thường, cũng được.” Cô nhấp một ngụm, hỏi lại, “Anh thì sao? Vụ án trộm cướp nói lần trước, tiến hành thế nào rồi?”

“Sáng nay vừa thẩm tra, mới xong ban này nên giờ anh mới có thời gian rảnh rỗi.”

“Vậy kết quả thế nào?”

Kiều Minh Kiệt: “Phán quyết một năm tám tháng, đương sự của anh bỏ việc kháng án, cứ vậy kết án.”

Bạch Lộc gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới gì đó, giọng nói như thường hỏi: “Anh đã từng nhận vụ án cưỡng hiếp chưa?”

“Án cưỡng hiếp?” Kiều Minh Kiệt rõ ràng rất kinh ngạc, anh ta nhanh chóng che giấu, sắc mặt như thường, “Em nói án cưỡng hiếp à...”

Bạch Lộc chậm rãi đặt cốc xuống, hai tròng mắt lẳng lặng quan sát anh ta.

Vừa rồi cô nói rất rõ ràng, không cần lặp lại nữa.

Kiều Minh Kiệt không phản ứng như trước, anh ta nhìn về phía cô, gật đầu nói thẳng: “Có chứ, cơ mà không nhiều lắm...”

Bạch Lộc: “Ồ.”

Anh ta thấy cô ngược lại yếu đi, tò mò: “Vì sao em hỏi cái này?”

Bạch Lộc lắc đầu: “Không có gì, thuận miệng hỏi thôi.”

Kiều Minh Kiệt: “...”

Qua một lát, Bạch Lộc đắn đo một lúc, tiếp tục đề tài ban này: “Anh có biết tội cưỡng hiếp chịu hình phạt bốn năm, mức độ phạm án đại khái thế nào không?”

Kiều Minh Kiệt đang uống nước, lại bị vấn đề đột ngột của cô làm sặc một ngụm, sau khi hắng giọng hỏi: “Ai chịu hình phạt bốn năm?”

Bạch Lộc chớp mắt, nhanh chóng nói dối: “Tại chỗ tư vấn của bọn em, có một người khách không chịu nói rõ tình huống, thế nên em muốn hỏi anh một chút.”

Kiều Minh Kiệt lấy tay cầm mắt kính, thay đổi tư thế chuyên nghiệp, phân tích cho cô: “Tội cưỡng hiếp đều được phán từ ba năm đến mười năm, tình huống nghiêm trọng có tù chung thân cũng có tử hình. Có điều loại thời hạn em nói tới, chắc là coi như phổ biến nhất, thuộc loại xâm phạm cơ thể thuần túy, không có nhân tố phức tạp khác nằm bên trong.”

Xem ra là phân tích không ra được gì, tiếp đó Bạch Lộc hỏi nữa: “Tội cưỡng hiếp có án oan không?”

Lời này thốt ra, bản thân Bạch Lộc cũng ngó ra, cô nghi ngờ một khắc trước đầu óc mình co rút.

Kiều Minh Kiệt đương nhiên hơi giật mình: “Hả? Không có, tòa án tuyệt đối không xử oan một người tốt, cũng sẽ không phạt nhẹ một kẻ xấu.”

Bạch Lộc lúng túng cười cười cúi đầu, uống nước che giấu.

Cô suy nghĩ, có lẽ cô bị 1025 làm cho hồ đồ, nếu không sao lại có ý nghĩ giúp anh thoát tội.

Cô thay đổi biểu cảm, lại ngẩng đầu, mỉm cười với người đối diện.

Bọn họ bắt đầu tán gẫu chuyện khác.

Cơm được bưng lên, hai người im lặng dùng bữa.

Kiều Minh Kiệt vừa cắt thịt bò, vừa thường dùng nét mặt xem xét nhìn sang Bạch Lộc.

Bạch Lộc hơi nhúm mày, cúi đầu nhìn giữa bàn ăn, miệng hỏi: “Anh muốn nói gì sao?”

Kiều Minh Kiệt đi thẳng vào vấn đề: “Anh đang suy nghĩ, quan hệ giữa hai chúng ta, có nên tiến thêm một bước hay không?”

Bàn tay cầm dao nĩa của Bạch Lộc hơi khựng lại, sau đó lại động đậy, hỏi lại: “Thế nào là tiến thêm một bước?”

Kiều Minh Kiệt biết cô nghe hiểu, nói năng càng cẩn thận hơn, giọng điệu cũng chính thức: “Bạch Lộc, chúng ta quen biết hơn nửa năm, anh biết khoảng thời gian trước anh bận rộn không lo tới em, có thể khiến em cảm thấy trong lòng không quá cân đối. Hiện tại, công việc của anh có thay đổi, anh định hùn vốn mở công ty, anh thấy em cũng sắp tốt nghiệp, không thì rời khỏi trường, hai chúng ta sống cùng nhau đi...”

Anh ta nói đến đây thì chậm lại, chờ đợi phản ứng của cô, Bạch Lộc cũng dần ngừng động tác trong tay, ngẩng đầu tỏ vẻ khó hiểu nhìn anh ta.

Sau một lúc lâu, cô nhét một miếng thịt vào miệng, giọng điệu đều đều: “Em thích ở tại trường.”

Kiều Minh Kiệt chạm vào cái đỉnh lạnh, mím môi, tiếp tục thử: “Dù sao em cũng phải tốt nghiệp, sau khi tốt nghiệp sẽ ở đâu chứ?”

Nhà cô ở phía Tây thành phố, cách trường học nằm phía Đông bên này rất xa, Bạch Lộc không thể nào vĩnh viễn ở tại nhà.

Dự định sau khi tốt nghiệp, cô đã trù tính xong xuôi, đến lúc đó thuê một căn hộ, trang trí một căn hộ độc thân cho mình.

Cô không thay đổi ý kiến của mình đã quyết định từ sớm: “Em sẽ tìm nhà.”

Kiều Minh Kiệt kinh ngạc: “Em không ở cùng anh sao? Em tìm nhà ở còn phải chi tiêu rất nhiều.”

Bạch Lộc rất quả quyết lắc đầu: “Em tìm nhà là nhà của em, cái anh nói là nhà của anh.”

Cô không còn bố mẹ, sống nhờ nhà cô dưỡng, cô muốn có một căn nhà thuộc về chính mình, đây luôn là nguyện vọng đơn giản nhất của cô.

Cô dùng xưng hô “em” và “anh” phân chia rất rõ ràng, điều này khiến Kiều Minh Kiệt hơi xấu hổ, anh ta ho nhẹ một tiếng nói: “Anh tưởng em là một cô gái tính tình khá yếu ớt, không ngờ em rất độc lập.”

Bạch Lộc liếc nhìn anh ta một cái: “Đó là bởi vì anh vẫn không hiểu em.”

Ý kiến trước đó của Kiều Minh Kiệt bị cô làm yếu đi, nhưng anh ta vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi lại lần nữa: “Thật sự không cần nhắc về đề nghị của anh sao?”

Bạch Lộc đáp lại anh ta bằng một cái lắc đầu.

Bữa cơm ăn xong trong bầu không khí trầm lặng không hài hòa.

Sau khi rời khỏi, Bạch Lộc ăn hơi no, cô không quen ăn đồ Tây cho lắm, nhưng chẳng muốn lãng phí, thể nên bụng hơi căng khó chịu.

Kiều Minh Kiệt tỏ ý đưa cô về nhà, Bạch Lộc khoát tay: “Không cần, chỗ không xa, vừa lúc em đi bộ tiêu hóa, cảm ơn anh đã mời cơm trưa.”

Kiều Minh Kiệt: “Em khách sáo rồi. Nếu em thích, ngày mai anh sẽ tìm em.”

Bạch Lộc đang vận động thất lưng, bị lời này đột ngột thốt ra làm cô há hốc miệng ngớ ra, ý tưởng trong đầu lúc trước càng rõ ràng hơn.

Cô nói với chính mình, thời gian không đợi người, thời gian chẳng thể kéo dài, không thể bởi vì anh ấy mời khách mình liền mềm lòng.

Bạch Lộc đến gần anh ta một bước, hô lên: “Luật sư Kiều!”

Kiều Minh Kiệt quay đầu lại: “Hửm?”

“Chúng ta chia tay đi.” Bạch Lộc rất điềm tĩnh nói, “Em tin anh cũng có cảm giác này, giữa chúng ta không có lửa không phải sao? Kỳ thật so với bạn trai bạn gái, chúng ta càng thích hợp làm bạn bè bình thường hơn.”

Kiều Minh Kiệt sững sốt một hồi lâu, mới tìm về biểu cảm và âm thanh: “Có phải anh có điểm nào khiến em không hài lòng?”

Bạch Lộc cảm thấy nói ra rồi tâm tình thoải mái rất nhiều, cô lắc đầu: “Không phải, không phải bởi vì em, cũng không phải bởi vì anh, nguyên nhân là vì hai ta không hợp nhau.”

*

Bạch Lộc thốt ra lời giải thích kia, bản thân cô cũng suy nghĩ rất lâu, vấn đề suy cho cùng cũng không phải bọn họ không hợp mà chia tay, là vì bọn họ chưa từng thử hòa hợp với nhau.

Người yêu chia tay là thoát khỏi cuộc sống của lẫn nhau, hai người họ chia tay là bởi vì không thể hòa nhập cuộc sống của đôi bên.

Bạch Lộc không biết luật sư Kiều nghe có hiểu không, nhưng cô đã bày tỏ ý nghĩ của mình, ít nhiều anh ta cũng có thể cảm nhận được.

Thế nhưng, chấp tối ngày ngày hôm ấy trên đường về trường, cô lại cảm thấy phiền toái đến rồi.

Bạch Tuệ Tiếp gọi điện thoại tối.

Bạch Lộc dự cảm cái gì đến, theo bản năng không bắt máy, nhét vào túi chờ tự động tắt máy, nhưng ngay sau đó cuộc điện thoại thứ hai lại thôi thúc.

Cô gãi đầu, trong lòng biết tránh không khỏi, lấy ra nhắm mắt bắt máy.

Bạch Lộc giành giải thích trước: “Cô ơi, con thật sự không thích anh ấy, cô hãy tôn trọng sự lựa chọn của con được không? Lời cô nói con đều hiểu, nhưng con có sức phán đoán, con có mắt nhìn, con học tâm lý mà, cảm giác đối với con rất quan trọng...”

“Là Bạch Lộc phải không?” Đối phương ngắt lời cô, là một giọng nam, hình như nhấn nạt trong thời gian này.

“...” Bạch Lộc lấy di động ra, nhìn thấy một dãy số hoàn toàn xa lạ, “Anh là ai thế?”

“Cô có đồ chuyển phát nhanh, dưới lầu ký túc xá số 5, trước sáu giờ tối nhận.”

Bạch Lộc: “...”

11. Chương 11

Bạch Lộc chen chúc trên tàu điện, bên tai lướt qua từng đợt gió.

Cô cầm di động kiểm tra tài khoản mua sắm trên mạng, lúc này mới nhớ ra lần trước có một thương hiệu có hoạt động khuyến mãi, cô đã mua một bộ nội y.

Lúc ấy ngày giao hàng lùi lại, cô cũng tạm thời không đặt trong lòng, lúc này sức nhớ ra, thậm chí đánh giá kém cho công ty phân phát.

Gửi từ thành phố lại dùng hết thời gian bốn ngày.

Ra khỏi tàu điện, chuyển lối ra ở đường số hai.

Cô xem thời gian, đi bộ đến trường trước sáu giờ dư sức, vì thế cô lấy di động ra vừa đi vừa gọi điện cho cô mình.

Bên phía Bạch Tuệ Tiếp cũng đang chờ cô, vừa mở miệng là chất vấn: “Con và Tiểu Kiều nói không hợp nhau chia tay rồi ư?”

Bạch Lộc nhắm mắt, mỗi lần nghe được xưng hô Tiểu Kiều này đều khiến cô không thể không nghĩ tới phái nữ.

Cô không có tâm tư biện luận: “Vâng, như anh ấy đã nói với cô.”

“Con thật là...” Bạch Tuệ Tiệp muốn trách móc gì đó, lại nói không được, chỉ nói, “Sau này con sẽ hối hận.”

Bạch Lộc kiên định nói: “Con sẽ không hối hận.”

Bạch Tuệ Tiệp biết tình tình cô cứng rắn, giọng điệu mềm dịu khuyên bảo: “Lộc Lộc, cô muốn tốt cho con thôi.”

Bạch Lộc nói: “Con biết, cô à, con không tìm bạn trai để được tốt.”

Bạch Tuệ Tiệp khó hiểu: “Ý con là tìm bạn trai để cho con tăng thêm phiền toái sao?”

Bạch Lộc nghĩ nghĩ, nghiêm túc trả lời: “Vây phải xem là chủ động hay là bị động, nếu con đứng ở phía chủ động, con năng nổ nhiệt tình với người ta, nếu là tương phản, đối lại người ta hết sức nhiệt tình con cũng không nói tới.”

Bạch Tuệ Tiệp bị lời nói của cô làm hết hồn, có chút không dám tin: “Lộc Lộc, cô luôn tưởng rằng con là một cô gái dè dặt.”

Bạch Lộc còn nói: “Dè dặt phải xem đối xử với ai, có một số người dè dặt là cho người mình thích xem, con dè dặt hoàn toàn là vì không có hứng thú.”

“...”

Bạch Tuệ Tiệp hoàn toàn không còn gì để nói.

Thế giới người trẻ tuổi, bà nghĩ thật sự không có cách nào hiểu được.

*

Bạch Lộc đi vào khu sinh hoạt của ký túc xá, vào lúc chập tối người đến người đi.

Có người xuống lầu mua đồ ăn về, có người ra ngoài hẹn ăn cơm, cũng có trạch nam trạch nữ đi ra lấy đồ chuyển phát nhanh...

Chuyển phát nhanh trong trường từ trước đến nay không gián đoạn, vì để tiện quản lý việc phân phát kiện hàng, quản lý tòa lầu bảo nhân viên chuyển phát thống nhất tiến hành ở dưới tòa lầu số năm.

Tòa lầu số năm cửa vào thứ nhất của khu sinh hoạt, Bạch Lộc đi thẳng tới, ánh mắt nhìn sang hai bên, có hai chỗ đang đặt kiện hàng đợi người tới lấy.

Cô từng thấy công ty phân phát hồi trước, biết là chỗ bên trái.

Chiếc xe máy đưa hàng đậu ở mép lề, có hai nữ sinh vừa mới nhận xong đi ở phía đối diện, nhân viên chuyển phát đằng sau đặt đồ trên mặt đất lần nữa.

Tầm mắt Bạch Lộc đảo qua, ở đấy chỉ còn một gói hàng.

Không hề nghi ngờ, đó hẳn là đồ của cô, dùng cái bao màu đen bọc ngay ngắn cái hộp.

Người đàn ông đưa hàng đội mũ lưỡi trai màu xanh đậm, lộ ra cái ót không có tóc, trên người mặc đồng phục hình thức thống nhất, rộng thùng thình lại rất dày.

Anh ngồi xổm trên mặt đất, một tay cầm điều thuốc đang hút, tay kia cầm di động không biết đang xem cái gì.

Bạch Lộc từ bên cạnh không thấy rõ bộ dạng của đối phương, nửa dưới khuôn mặt anh nằm trong phần áo dựng thẳng lên, mặt mũi phía trên bị vành mũ che chắn. Cô mang theo lòng hiếu kỳ thỏa đáng đến gần, âm thanh rơi trên đỉnh đầu người đàn ông: “Lấy đồ.”

Ngón tay ấn phím của người đàn ông khựng lại, di động bị thu lại, hành động của anh rất chậm, cầm lấy gói đồ xách lên, khi đứng dậy thì hỏi cô: “Tên gì?”

Ánh mắt Bạch Lộc theo người đàn ông từ dưới hướng lên trên, cô cảm thấy giọng nói của người đàn ông trầm thấp, nghe vào lỗ tai có sức hút gợi cảm.

“Bạch Lộc.” Cô nói.

Người đàn ông đứng thẳng lưng, rót cuộc ngừng đầu, hoàn toàn lộ ra khuôn mặt dưới vành mũ, về mặt tìm tòi của Bạch Lộc tức thì cứng đờ.

Cô còn chưa nghĩ ra người trước mắt tên là gì, cảm giác đối diện quen thuộc kia dâng lên trong lòng trước tiên.

Sự mãnh liệt từng có đánh sâu vào giác quan của cô.

Trong khoảnh khắc đó, cô liền nghĩ tới, trùng hợp với cái nhìn thoáng qua hồi mấy tháng trước.

Bạch Lộc tính toán ngày hôm nay, đúng vậy, đã qua hơn một tháng rồi.

Anh ra ngoài bao lâu rồi, mấy ngày? Một tuần?

Cô muốn nói gì đó nhưng không hỏi, trơ mắt nhìn người đàn ông gần trong gang tấc cao hơn cô gần một cái đầu, cô muốn nghe anh nói câu tiếp theo.

Tần Long cũng im lặng nhìn cô chăm chú, hai mắt đen nhánh sâu lắng, anh đứng đối mặt với cô mấy giây, hai người không hề nói chuyện, bầu không khí giữa hai bên giống như ngưng đọng.

Anh đưa ra phản ứng trước, cup mắt lướt nhìn gói hàng trong tay, đưa tới trước mặt cô: “Cầm lấy.”

Hai chữ ngắn gọn mạnh mẽ, Bạch Lộc nghe được trái tim đập mạnh.

Cô nghe theo gơ hai tay lên, nhận lấy gói đồ, hai mắt từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi khuôn mặt đối phương, không đợi anh quay đầu lại bận rộn, cô hỏi một câu trước:

“Anh ra hồi nào?”

Lời này vừa thốt ra, bầu không khí giữa hai người thay đổi trong nháy mắt.

Bạch Lộc quan sát tỉ mỉ trông thấy lông mày anh hơi nhíu một cái, chỉ lướt qua chút thôi.

Khuôn mặt Tần Long vừa nghiêng qua liền xoay lại, anh nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt đã thay đổi, trở thành cái nhìn chăm chăm sắc bén, cảnh giác, hoài nghi, thăm dò, tỉnh ngộ, cuối cùng chậm rãi trở về bình tĩnh.

Bạch Lộc không nghiên cứu kỹ quá trình biến hóa tâm lý của anh, ngược lại mong chờ anh có thể nói nhiều lời hơn, anh không thể nào không có ấn tượng đối với cái tên của cô.

Ngay sau đó, người đàn ông gật đầu chậm chậm, nói năng xa cách khách khí: “Thật trùng hợp!”

Người đàn ông này lần lượt viết ba bức thư xin cô giúp đỡ, khoảnh khắc gặp mặt đặc biệt trấn tĩnh nói với cô câu “Thật trùng hợp”.

Đáy lòng Bạch Lộc âm thầm đánh giá ba chữ: rất thâm trầm.

Trong tay người đàn ông thâm trầm còn cầm điều thuốc, sau khi Bạch Lộc qua đây anh không hút ngậm nào nữa, tàn thuốc sắp cháy đến đầu ngón tay, sau khi anh cảm ứng được thì cúi đầu, tiện thể buông tay ném xuống đất, dùng mũi giày giẫm lên, ngọn lửa lập tức bị dập tắt.

Bạch Lộc nhìn theo động tác của anh, bỗng nhiên cảm thấy điều thuốc này thật đáng thương.

Làm xong, anh ngừng đầu, cô cũng ngừng đầu, tầm mắt hai người lại đối diện.

Anh tiếp lời câu hỏi vừa rồi của cô, trả lời: “Một tuần trước.”

Bạch Lộc gật đầu, hỏi anh: “Không viết thư?”

Anh dừng một chút, hỏi lại: “Cô làm sao nhận ra tôi?”

“Ánh mắt tôi tốt, đã gặp qua là không quên được.”

Anh hé miệng, nói bổ sung: “Ý tôi là làm sao cô biết người viết thư là tôi?”

Cuối cùng có chút ý nói chuyện rồi, Bạch Lộc cong khóe miệng: “Tôi biết mà.”

Lúc cô nói lời này, mang theo sự thân thiết tự nhiên giữa bạn bè quen thuộc, giống như anh là một người bạn cũ cô đã lâu không gặp, giờ phút này chỉ là hỏi han, điểm này ngay cả bản thân Bạch Lộc cũng chưa ý thức được.

Tần Long không nói nữa, anh bị cái nhìn liên tục cô làm cho khó chịu, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua nhìn đám người thỉnh thoảng qua lại bên cạnh, tư thế đứng vẫn thẳng tắp như lúc ban đầu, ở trước mặt cô chẳng hề hiện ra vẻ thận trọng.

Bạch Lộc quan sát anh từ đầu đến chân một lần, hỏi: “Tìm được việc rồi ư?”

Đầu anh xoay qua: “Ừm.”

Cô gật đầu: “Không tệ, nhưng trông hơi vất vả.”

Anh thò tay vào trong túi, lên tiếng: “Không vất vả.”

Bạch Lộc cúi đầu theo nhìn sang quần anh, cả bàn tay nhét bên trong, một nắm tay đầy đủ, cô tò mò anh đang lục lọi gì vậy.

Chỉ chốc lát, lấy ra một xấp thẻ giao hàng, anh trở về bên cạnh chiếc xe máy, tự kiểm tra lại, không phản ứng với cô nữa.

Bạch Lộc biết mình nên biết điều tránh ra, nhưng cô còn nhớ một chuyện muốn hỏi anh, thế nên đứng yên đợi tại chỗ.

Trong khoảng thời gian chờ đợi, cô cũng lấy ra di động, mở trang web, xem thông tin giao hàng.

Trên đó có tên và số di động của người giao hàng.

Trong di động của cô đã có dãy số, tên là Tần Long.

Tần Long, anh Long, quả nhiên là anh.

Bạch Lộc ngẩng đầu liếc nhìn bóng lưng của anh một cái, bản thân xác định gật đầu, ngay sau đó lưu lại dãy số này.

Cô nghĩ, cái tên này thật có phong độ của đại ca.

Chẳng qua, con người anh che giấu bản thân quá nhiều, một số khí chất rõ ràng bị anh tận lực đè nén.

Bạch Lộc cất điện thoại trong túi, thấy anh vẫn còn bận rộn, mà trong tay cô cầm gói hàng cũng hơi mỏi, cái bao màu đen không biết lần lộn bao nhiêu lần, vì khuôn mặt lan tràn bên ngoài dơ bẩn dính tay, cô nghĩ dù sao bên trong cũng có cái hộp, cô quyết đoán xé cái bao ra.

Trong quá trình xé ra, ánh mắt lơ đãng lướt qua chỗ thông tin người nhận trên tờ đơn chuyển phát, Bạch Lộc chợt ngó ra, nhìn kỹ lần nữa, ngay sau đó muốn cắn vỡ răng.

Người bán tuyệt vời lại viết ra màu sắc kích cỡ áo ngực của cô ở dưới cột địa chỉ, ngoài ra còn có lời nhắn lúc đó của cô: xin đừng nhầm kích cỡ, cảm ơn!

Giờ phút này, Bạch Lộc quả thật muốn tức giận ném đồ, anh gọi điện cho cô, ánh mắt không thể nào kém đến nỗi không phát hiện một hàng chữ bất mắt như vậy.

Đổi là lúc thường, Bạch Lộc gặp phải tình huống này, cũng chỉ che mặt nhanh chóng rời khỏi.

Nhưng, người này lại khác, vừa rời trong ánh mắt anh nhìn cô, chẳng hề pha lẫn vẻ hứng thú đùa bỡn.

Nếu nói mất mặt, cô đã mất từ lâu rồi, cũng không để ý thêm nữa.

Bạch Lộc vừa hậm hực suy nghĩ, vừa làm như trút giận dùng sức xé cái bao.

Cô nhìn bốn phía một cái, thoáng thấy bên trái cách đó không xa có thùng rác, đi qua vứt đi cái bao rách nát.

Tần Long thấy cô đi qua, từ bên kia nhìn qua đây hỏi: “Cô ném gì đó?”

“Ném cái bao.” Hiện tại cô không dám nhìn anh.

Trong khóe mắt, anh đã đi tới, chặn lại nói: “Điện thoại tên họ đều ở trên đó, cứ ném vậy, cô không chú trọng sự riêng tư sao?”

“Hử?” Bạch Lộc nhất thời không nghĩ tới, cô nghiêng đầu, “Vậy tôi nên làm gì đây?”

Sau đó nghĩ lại, ban nãy đầu óc cô chập mạch, vẫn là anh lý trí hơn, rút ra cái bao lần nữa, cây bút trong tay vạch ngang dọc trên tờ giấy, lập tức che đầy một lớp bóng mờ thật dày.

Khuôn mặt Bạch Lộc hơi đỏ, anh nhất định lại nhìn thấy hàng chữ trên đó.

Tần Long hành động rất nhanh, hoàn toàn không thấy rõ tên họ và dãy số, anh nhanh nhẹn ném vào thùng rác, sự việc kết thúc.

Anh quay đầu nhìn Bạch Lộc, cô ôm cái hộp đứng cúi đầu, dáng dấp trông như đi vào cõi tiên.

“Còn chưa đi?” Anh hất cằm nhắc nhở cô.

Bạch Lộc nghe anh nói chuyện, chậm rãi ngẩng đầu, trải qua giai đoạn ngưng ngừng ban nãy, cô hỏi: “Anh đưa hàng xong rồi thì tan tầm phải không, có thời gian không?”

Anh không nói chuyện, mím môi nhìn cô, chờ câu tiếp theo của cô.

“Mời tôi ăn cơm đi.”

12. Chương 12

Bạch Lộc đánh cuộc với chính mình, anh nhất định chấp nhận lời yêu cầu này.

Sự thật chứng minh, cô thắng rồi.

Đương nhiên, cô cũng đưa ra giải thích, cô muốn tìm một chỗ nói chuyện với anh.

Nghĩ lại, nếu cô nói “Tôi mời anh ăn”, kết quả cuối cùng nhất định tương phản.

Tuy rằng, đây là ý nghĩ ban đầu hiện ra trong đầu cô. Anh ra ngoài sau nhiều năm, tách khỏi xã hội bên ngoài đã lâu, vào một khoảnh khắc nào đó trái tim cô nảy sinh sự đồng cảm, muốn giúp đỡ anh.

Cơ mà lấy sự quan sát gần gũi ban nãy của cô ra xem, người đàn ông này có cá tính, sẽ không tiếp nhận sự giúp đỡ và thương hại của bất cứ ai.

Nghĩ ngược lại, một bữa cơm mà thôi, ai mời cũng giống nhau, không thể phá sản.

Cô chỉ là muốn nhân dịp này hiểu anh nhiều hơn, để cô thêm chút thông tin có thể nghiền ngẫm phân tích.

Nhưng đồng thời, cô không biểu hiện quá cố ý.

Con người anh, tính cảnh giác cao, ít nói, đầu óc rất hiểu biết.

Bạch Lộc hơi sợ làm cổ vấn cho người như vậy, một là bọn họ sẽ dùng chiến thuật tâm lý tương phản, hai là phòng tuyến tâm lý do chính cô dựng nên cũng sẽ sụp đổ. Cô còn chưa có đủ kinh nghiệm, có một số lúc cần phải tỏ ra nghiêm túc, có sợ bị phá hoại.

*

Từ khu sinh hoạt đi ra ngoài, quẹo vào chỗ rẽ, trong một cái hẻm gần đây đều là những quán ăn bình dân, món nướng ngoài trời, đủ mùi thức ăn ở đối diện xông vào mũi.

Ban nãy bọn họ trò chuyện, sắc trời đã lơ mờ, chưa tới một lúc thì đã đen kịt, đèn bảng hiệu cao cao phát sáng.

Chiếc xe đưa hàng của Tần Long bỏ lại cổng khu sinh hoạt, nhưng quần áo trên người không cởi ra, rất dễ nhận thấy nghề nghiệp của anh.

Bạch Lộc không thấy mất tự nhiên chỗ nào, cô và đi trong hẻm người đến người đi, vừa đi vừa chọn chỗ ăn cơm.

Bốn năm đại học, từng chỗ ở đây cô đều ăn qua, quán nào có món gì đặc sắc cô hết sức quen thuộc. Bản thân cô sao cũng được, vì thế hỏi anh: “Anh muốn ăn gì?”

Tần Long thản nhiên liếc nhìn một cái, nói: “Tôi mời cô ăn, cô làm chủ.”

Anh ngược lại khách khí, giao quyền lựa chọn cho cô.

Bạch Lộc không thoái thác, cô không thích vòng qua vòng lại rối rắm, mục tiêu bước chân rõ ràng, đi thẳng vào một quán há cảo bên phải.

Tần Long bắt kịp cô, đi theo sau, dừng chân tại cạnh quầy, hai người cùng xem thực đơn trên tường.

Bạch Lộc gọi trước: “Tôi muốn một bát mì thịt bò, bát nhỏ đừng cho hành.”

Nhân viên thu ngân hỏi: “Cần thêm ớt cay không?”

“Không cay.”

“Được.”

Bạch Lộc gọi xong, đứng ở một bên chờ xem anh gọi món.

Tần Long hình như chưa từng đến chỗ thế này, ngửa đầu nhìn cả thực đơn, lâu đến mức nhân viên đứng ngó ra.

Cuối cùng anh nói: “Tôi giống cô ấy.”

Bạch Lộc suýt nữa không nhận được, khoe miệng khe khẽ, bổ sung cho anh: “Anh ấy cần bát lớn.”

Nhân viên thu ngân lại theo thường lệ hỏi: “Thêm ớt cay không?”

Bạch Lộc nhìn anh.

Tần Long gật đầu: “Được.”

“Được. Còn cần gì khác không?”

“Thêm một phần há cảo tôm.” Anh dừng một chút, hỏi Bạch Lộc, “Cô ăn được không?”

Bạch Lộc không cần nghĩ ngợi, mỉm cười gật đầu.

Tần Long nói: “Vậy hai phần.”

Nhân viên thu ngân: “Được.” Bắt đầu lấy ra hóa đơn.

Bạch Lộc: “...”

Bạch Lộc đã quên nói rõ, cô nói ăn được là chỉ có thể ăn được một cái.

Một phần bốn cái, cô sợ dạ dày căng cứng.

Một bát mì còn thêm một phần há cảo, anh tính toán chia đều, hai người không can thiệp lẫn nhau.

Tần Long chuẩn bị trả tiền, Bạch Lộc không chờ anh, xoay người đi tìm bàn ăn.

Vào đúng giờ cơm, chỗ ngồi sát tường đều bị chiếm hết, chỉ còn mấy bàn nằm chính giữa người đã rời khỏi nhưng không ai rảnh thu dọn.

Bạch Lộc đợi một lát, người phục vụ đi qua dọn bàn lau bàn, cô chọn một cái bàn hai người ngồi xuống.

Diện tích mặt bàn nhỏ, ở góc mép bàn còn đặt dấm chua và dầu ớt.

Lúc Bạch Lộc ngồi xuống, mới phát hiện mình còn đang cầm hộp nội y, rất là vướng tay, may mà hộp giấy là một màu, không in ấn nhãn hiệu gì, cô đặt ở mép bàn.

Tay Bạch Lộc chống cằm, tay kia gõ mặt bàn, có vẻ chờ đợi.

Cô nhìn về phía quây, có không ít thực khách tiến vào, nhưng quần áo Tần Long rất dễ thấy, cộng thêm thân hình cao lớn, liếc mắt một cái liền có thể nhận ra.

Anh đội mũ, khuôn mặt nghiêng trầm tĩnh, hình như từ khi nhìn thấy ban này, thì không có thêm biểu cảm nào.

Bạch Lộc suy nghĩ trong lòng, người biết cách giữ cảm xúc thường có EQ không thấp.

Giao tiếp với người như vậy, cô phải đánh trận chiến tâm lý lâu dài.

Nghĩ vậy, cô lại hơi khó hiểu, tại sao anh còn cần cố vấn tâm lý, anh nghĩ sao mà muốn cố vấn tâm lý.

Lúc cô ngây người với mặt bàn, Tần Long đi qua, trên tay cầm khay, mì còn chưa tới, bên trên là hai đĩa há cảo, cộng thêm hai cái đĩa không và thìa dũa.

Bạch Lộc vừa muốn cầm dũa, sức nhớ trước đó đụng vào cái bao, trên tay dính bẩn, không thể nào ăn trước.

Cô đặt túi xuống đứng dậy, nói với anh: “Tôi đi rửa tay, anh ngồi trước đi.”

Anh tỏ ý cô cứ tùy tiện.

Bạch Lộc nhắc chân đi được hai bước, lại trở về nhắc anh trông coi đồ trên bàn: “Đồ tôi đặt đây, anh trông giúp tôi một chút.”

Tầm mắt Tần Long lướt qua theo, sau khi ánh mắt tiếp xúc, dời đi không có cảm xúc gì, nói: “Cô đi đi.”

Bạch Lộc nhìn anh hai cái rồi bỏ đi, đến chỗ rẽ ở góc tường thì dừng lại quay đầu quan sát.

Tần Long ngồi tại chỗ không nhúc nhích, người dựa nghiêng nhìn chỗ nào đó phía trước, cũng không vội vàng ăn trước.

Cô nhìn chăm chú năm giây, không thấy được gì, xoay người đi rửa tay.

Khi Bạch Lộc trở về bàn, từ phía sau Tần Long đi qua, cô hơi cup tầm mắt xuống, phát hiện anh thật đúng là cường tráng, không gian chỗ ngồi vốn cỡ bình thường, anh ngồi hơi khó khăn.

Tần Long thấy cô đã trở lại, cũng đứng dậy nói: “Tôi đi rửa tay.”

Bạch Lộc mỉm cười.

Anh đi rồi, cô nhìn sang mặt bàn, đôi dũa có tờ giấy bọc lại, dựng thẳng ngay ngắn.

Mì thịt bò đã mang tới, cô cầm dũa cắm trong bát, rồi đặt thìa vào.

Tiếp theo cô lấy cái đĩa không, đổ một chút dấm chua bên trong, rồi lấy qua cái đĩa không còn lại, đặc biệt để phòng lúc ăn nhiều đồ ăn quá, để sang một bên dùng sau.

Khi Tần Long trở về, cảm thấy cái bàn hơi là lạ, lúc đầu anh không nhận ra, đợi sau khi ngồi xuống mới biết, hóa ra cô dời cái bàn sang phía bên kia mấy phần, chỗ anh rộng rãi hơn.

Bạch Lộc người gầy, không gian nhỏ chút đối với cô chẳng hề có ảnh hưởng.

Cô không nhắc tới chuyện này, anh cũng không nói, hai bên hiểu nhau không nói gì chỉ liếc nhìn một cái.

Loại cảm giác này rất tế nhị.

Trong lòng Bạch Lộc trở nên gọn sóng, trước đây cô cảm thấy người đàn ông này ít nói, bây giờ cảm thấy ánh mắt nhìn người của anh cũng hơi hột, nhưng không khiến người ta cảm thấy tùy tiện, ngược lại nhận thức một loại ánh nhìn khắc sâu.

Người đàn ông này, bề ngoài trông đơn giản tùy tính, nhưng cô biết trong lòng anh chất chứa không ít chuyện.

Lúc này, cô chuẩn bị công kích.

Bạch Lộc cắn há cảo, nóng đến nỗi không ngậm miệng lại được, cô ngược lại đi thổi mì, vừa gấp vừa nói: “Bức thư cuối cùng của anh, tôi đã nhận được.”

Tần Long ừ một tiếng, không hỏi nhiều.

Bạch Lộc nhìn phản ứng của anh, quả thật nghi ngờ những bức thư kia không phải anh viết.

“Không phải anh nói ra ngoài sẽ viết thư cho tôi sao?” Cô gấp một miếng thịt bò ăn, giương mắt nhìn anh, “Sao một tuần rồi cũng chưa viết?”

Người đàn ông đối diện làm như da dày thịt béo, hoàn toàn không sợ nóng, ăn một ngụm mì lớn, nhai trong miệng hai cái rồi nuốt xuống.

“Sau khi ra ngoài bận rộn quên mất.”

Bạch Lộc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: “Ồ.”

Cô lại hỏi: “Anh ra ngoài một mình sao?”

Anh hiểu ý cô: “Một mình.”

“Tự mình tìm công việc à?”

“Tìm bên trong, có hội tuyển dụng việc làm giúp chứng thực.”

Bạch Lộc lại gật đầu, mì trên tay đã thối nguội, cô ăn một ngụm nhỏ, nghĩ ngợi anh làm sao trùng hợp đến trường phân phát kiện hàng.

“Đại lý của các anh nằm ở đâu?” Cô liên tục đặt câu hỏi.

Anh kiên nhẫn giải đáp: “Đối diện cửa phía Đông của trường các cô.”

Bạch Lộc nhớ ra: “Rất gần đó.”

“Không xa.”

“Mỗi ngày đều đến khu sinh hoạt của chúng tôi giao hàng à?”

Anh nói ngắn gọn: “Có thì giao.”

Bạch Lộc suy nghĩ, nếu mình không dùng chuyển phát nhanh, không chắc gặp được anh lúc nào.

“Bây giờ anh đang ở đâu?” Cô hỏi.

“Tìm phòng cho thuê.”

Lúc trả lời anh cũng tự ăn, Bạch Lộc thấy anh như vậy, bỗng nhiên cảm thấy mình giống một người vương bận, nhưng cô không ngừng đề tài.

“Người nhà anh đâu? Còn...bạn bè hồi trước, có liên lạc không?”

Tần Long đang muốn ăn một ngụm, anh buông đũa xuống, mì trở về trong bát, ánh mắt sâu sắc nhìn cô: “Cô muốn hỏi, tôi có đi tìm cô gái kia không?”

Bạch Lộc không phải có ý đó, nhưng cô cũng muốn biết vấn đề này, vì thế gật đầu.

“Không có.”

“Bạn bè khác của anh thì sao?”

“Không liên lạc.”

“...”

Bạch Lộc im miệng, đến lúc này cô sẽ không hỏi tiếp.

Đây là đạo lý đối nhân xử thế, một người phạm tội đi vào, lại trải qua nhiều năm, con người luôn đi về phía nơi cao, không bao nhiêu người còn có thể nhớ đến.

Cô nhớ anh từng nói lớn hơn cô một tuổi, bạn cùng lứa với anh hẳn là đều đi làm rồi, mà anh lại lãng phí thời gian tốt đẹp, rút lại phía sau một khoảng lớn.

Trong quán tiếng người ồn ào, lướt nhìn một cái chủ yếu đều là sinh viên, đoán chừng tại đây thân phận của anh là đặc thù nhất.

Bạch Lộc vừa suy nghĩ vừa im lặng ăn mì, cô ngừng một lát, ăn sang há cảo, cô thích ăn tôm, nếu đổi thành thịt heo thì sẽ không nhất định.

Cô cầm đũa chấm một cái trong dấm chua, bên phía Tần Long cũng vừa khéo đưa qua, hai đôi đũa chạm vào nhau trong đĩa dấm chua, động tác hai bên đều khựng lại.

Lúc này Bạch Lộc mới sực nhớ, nguyên nhân anh lấy anh hai cái dĩa không ban nãy, đoán chừng chỉ dùng để chia đều đồ dấm chua, cô lại lấy một cái đựng đồ ăn.

Cô ho nhẹ một tiếng, lúc muốn rút tay về thì bên phía anh đã dời trước, trên mặt không thấy một chút lúng túng, trực tiếp ăn lấy.

Bạch Lộc nhìn anh nuốt vào miệng, hầu kết trượt lên trượt xuống, có lẽ ăn hơi nóng, màu da anh càng trông đậm hơn, từ cổ tới bên tai có chút mồ hôi thấm ra.

Cô nhìn thấy cũng nóng, hỏi anh: “Không tháo mũ xuống sao?”

Anh cân nhắc lời nói của cô, không đáp lời, chuyển vành mũ ra sau đầu, tiếp tục ăn.

Rất nhanh, mì trong bát anh đã thấy đáy, so sánh với nhau, Bạch Lộc chỉ ăn được hơn một nửa.

Cô biết thời gian chênh lệch ở đâu, phần lớn thời gian cô đều ngắm nghía tư thế ăn mì của anh.

Bạch Lộc cầm dầu ớt bên cạnh, hướng về mép bát anh, nói: “Anh thích ăn cay, còn nữa này.”

Anh chẳng hề nhắc dầu lên: “Không cần.”

“Anh là dân địa phương à?”

“Phải.”

“Nhà ở đâu?”

Anh ngẩng đầu, lần đầu tiên hỏi lại: “Chuyện này cũng cần biết rõ sao?”

Bạch Lộc biết hỏi chuyện, tò mò nói: “Dân địa phương rất ít ăn cay.”

Anh giải thích: “Ăn ở trong kia.”

Bạch Lộc nhớ lại cảnh tượng ăn cơm ở Giang Tư hồi trước, nói: “Tôi thấy các anh ăn ở bên kia cũng không tệ.”

“Có dở cũng có ngon.”

Tần Long ăn xong ngụm cuối cùng, anh tắc lưỡi, đặt đũa xuống, thanh thản nhìn cô.

Bạch Lộc cười cười: “Có lộc ăn bên ngoài vẫn tốt hơn.”

Anh không đáp, hất cằm lên, chỉ vào bát mì của cô: “Nói vậy, cô không đói bụng ư?”

Bạch Lộc cup mắt thoáng nhìn, lại nhìn sang phía anh, ăn hết rồi, không lãng phí chút nào.

Cô gõ đũa ở mép bát, uể oải, hít sâu thở dài: “Tôi ăn không hết ——”

Tần Long nhàn nhã tựa lưng vào ghế, khoanh tay chờ cô nói chuyện.

Ánh mắt Bạch Lộc ngó qua hai cái há cảo còn thừa của mình, nhẹ nhàng đẩy về phía anh: “Anh giúp tôi giải quyết nó đi.”

Lời tác giả:

Lộc: bên ngoài tốt hay là bên trong tốt?

Long: đều tốt cả.

Lộc: nếu phải lựa chọn thì sao?

Long: bên trong.

Lộc: tại sao?

Long: có một loại ý nghĩ, gọi là đi vào rồi thì sẽ không muốn ra.

Lộc: chỉ cần anh muốn, đi ra còn có thể đi vào.

Long: vậy nếu thường xuyên ra vào thì sao?

Lộc: nhớ phải nguy trang.

Long: kỹ thuật anh tốt, không cần nguy trang.

13. Chương 13

Ngọn đèn chiếu rọi cả không gian, mu bàn tay Bạch Lộc mịn màng bóng loáng, ngón tay dài thon non mềm, dưới ánh sáng càng trông sáng sủa hơn.

Ngón tay cô không đeo trang sức gì, ngược lại đeo một chuỗi tràng hạt màu trà ở cổ tay, kiểu dáng trông bình thường, rất thường thấy.

Tần Long bình thần liếc nhìn một cái, nhìn sang cái đĩa cô đẩy qua, không có hành động gì nói: “Buổi tối cô chỉ ăn một chút thế sao?”

Điệu bộ này của cô, hình như không muốn ăn thêm gì nữa.

Bạch Lộc quả thật ăn uống ít, chủ yếu là bữa trưa ăn quá no, đến giờ vẫn hơi khó chịu căng cứng, nhưng cô nhất định ăn hết mì, nếu không cũng sẽ không chủ động gọi bát nhỏ, chẳng qua sẽ ăn rất chậm.

Cô ăn rất chậm, có thể hỏi anh càng nhiều hơn.

Bạch Lộc trả lời anh trước: “Buổi tối có đôi khi tôi không ăn cơm.”

Sắc mặt anh hơi kinh ngạc: “Vậy cô ăn gì?”

“Ăn một quả táo, hoặc là ăn cháo.”

Anh hơi nhíu mày: “Để giảm cân?”

Bạch Lộc húp một ngụm nước lèo: “Để duy trì vóc dáng.”

Anh nhìn cô một lúc, giống như đang tiêu hóa hành vi tư tưởng kỳ quái này.

“Nửa đêm đói bụng thì làm sao?”

“Vậy ăn hai quả táo.”

“...”

Bạch Lộc vẫn trở lại đề tài vừa rồi: “Cần tin chỗ các anh, quanh năm suốt tháng đều là đồ ăn như vậy, ăn không ngán sao?”

“Ăn riết quen thôi.”

Lời này dùng để an ủi chính mình, dù là ai cũng muốn mau chóng thoát khỏi, thói quen chính là sự khuất phục đối với hiện thực.

Bạch Lộc đánh giá anh: “Tôi thấy trông anh có vẻ ăn rất tốt.”

Cô nhớ tới tên khỉ gầy đi theo anh lần trước, trông giống như chưa bao giờ ăn no.

Tần Long nói: “Trước khi đi vào tôi đã trông như vậy.”

Anh ngồi đối diện nhìn cô, giống như kiểu vừa rồi cô quan sát anh vậy. Nhưng so với sự hiếu kỳ tìm tòi hứng thú nồng nhiệt của cô, anh lại ung dung điềm tĩnh có hỏi thì đáp.

Bạch Lộc suy nghĩ, anh rất có khả năng chờ đợi.

Cô ăn càng chậm hơn, để anh chờ tiếp.

Thời gian giống như qua rất lâu, bên cạnh thay một bàn thực khách khác, những người vào trước đó chủ yếu đều đi gần hết.

Hôm nay thứ sáu, mai mốt không có lớp được nghỉ, mọi người đều tranh thủ thời gian xem phim dạo phố.

Bạch Lộc chưa từng nghĩ đến, cô sẽ cùng anh ăn cơm trò chuyện tại chỗ này.

Mì nước sắp nguội lạnh, Bạch Lộc một hơi ăn hết những gì còn thừa, lại húp mấy ngụm nước ấm bụng.

Cô liếc xéo thoáng nhìn hai cái há cảo tôm kia, nằm tròn vo trong đĩa, bóng loáng mê người.

Tần Long theo tầm mắt cô dời qua.

Bạch Lộc liếm nước lèo ở khóe miệng, lấy khăn giấy lau chùi, ánh mắt nhìn anh nói: “Tôi thật sự ăn không vô.”

Anh không tỏ thái độ, cũng chưa từng nói gì bắt ép cô ăn.

Nhưng Bạch Lộc để ý điểm đó, nói tiếp: “Hơi lãng phí, anh không ăn ư?”

Cô không cảm thấy vừa rồi anh đã ăn no. Ở trong tưởng tượng của cô, anh là người có thể nuốt trôi ba bát cơm to.

Tay phải Tần Long đặt bên mép bàn, trong tay xoay di động, lúc này tiếng chuông vang lên, có điện thoại gọi tới.

Anh không trả lời cô, ấn phím nhận máy.

“A lô, đang ăn cơm...được...biết rồi.”

Vội vàng mấy câu, anh liền tắt máy.

Bạch Lộc đoán là cấp trên hoặc đồng nghiệp của anh gọi tới, dự cảm anh phải đi, cô không khỏi ngồi thẳng lưng hỏi: “Anh phải về à?”

Anh không có hành động gì lớn, vẫn biếng nhác tựa vào chỗ ngồi, gật đầu.

“Có việc gấp?” Cô hỏi.

“Không gấp.”

Bạch Lộc mới yên tâm lại, cô nói: “Vây ngồi thêm một lúc nữa đi.”

Anh không tỏ rõ ý kiến, mà nói tiếp vấn đề vừa rồi của cô: “Cô thế này nên ăn nhiều một chút.”

“Cô thế này”, anh không nói đầy đủ, chỉ cô trông như người gầy.

Câu này nghe giống như chẳng có dao động cảm xúc, Bạch Lộc nghĩ rằng người đàn ông này ít khi ân cần.

Vậy lúc anh quan tâm người khác thì trông thế nào, chắc là còn mang theo chút biểu cảm và hành động.

Nhưng bên cạnh anh có bạn bè sao, cô thậm chí hoài nghi mình là “người quen” thứ nhất anh gặp được sau khi ra ngoài.

Bạch Lộc ho nhẹ một tiếng, cầm thìa khuấy nước lèo, lơ đãng hỏi: “Tiếp theo anh có dự tính gì không?”

Anh chẳng hề do dự đáp ngay: “Trước hết tìm công việc ổn định đã.”

Bạch Lộc nhìn anh một cái: “Về vấn đề lần trước anh hỏi tôi nên làm thế nào...chuyện của anh ấy, tôi thấy rằng...”

Tần Long ngược mắt nhìn sang đây, sắc mặt mang theo vẻ chuyen tâm.

Bạch Lộc hơi nhướn mày nói: “Tôi thấy khó mà nói, dù sao tôi cũng không biết quá trình sự việc là như thế nào, đương nhiên anh không cần phải nói tôi cũng có thể tưởng tượng được, tổn thương đã xảy ra rồi, đổi lại bất cứ cô gái nào là đương sự, cũng sẽ không dễ dàng tha thứ.”

Anh nghiêm túc lắng nghe, không làm gì ngắt ngang.

“Cô ấy chỉ có thể dựa vào thời gian để quên đi, có lẽ đến giờ đã không còn nhớ, nếu anh không xuất hiện trước mặt cô ấy nữa.” Cô tạm dừng một chút, “Cũng có lẽ là mấy năm nay cô ấy sống rất đau khổ, có ám ảnh ở phương diện tâm lý, vậy anh càng không nên đi quấy rầy cô ấy. Bù đắp theo lời của anh, ở phương diện tinh thần không thể bù lại cho cô ấy.”

Tần Long nhìn chằm chằm ánh mắt cô, trong lòng giống như đang cân nhắc, hỏi: “Vậy tôi cần làm những gì?”

“Anh không cần làm gì hết, cho dù anh ra ngoài, anh vẫn là anh, vẫn có thể trở về chính mình trước kia. Nhưng trong lòng anh sẽ không dễ chịu, anh vẫn quan tâm đến cô gái kia, muốn biết hiện tại cô ấy sống như thế nào. Hoặc là nói, chỉ cần đối phương bằng lòng, anh có ý nghĩ chịu trách nhiệm với cô ấy cả đời.”

Tần Long mím môi không nói, bởi vì Bạch Lộc nói trúng tâm tư của anh.

Anh không cảm thấy không ổn, anh cần khơi thông với người khác, cô là một sự tồn tại đúng lúc.

Bạch Lộc không đợi anh gật đầu thừa nhận, nói tiếp: “Người thật sự cần cố vấn tâm lý không phải anh, mà nên là cô gái kia. Đương nhiên nếu cô ấy vượt qua cái bậc kia, cũng không cần thiết đi vạch vết sẹo của người ta nữa.”

Tần Long im lặng lắng nghe, anh cúi đầu, âm thanh cũng trở nên khê khàng: “Tôi không tìm thấy cô ấy.”

Phút chốc đó Bạch Lộc không nghe thấy âm thanh, qua một lát mới hơi hiểu ra, hỏi: “Anh và cô ấy hồi trước là quan hệ gì?”

“Bạn học.”

“Có lẽ anh có thể tìm bạn học chung của hai người hỏi thăm.”

“Tìm rồi.”

“Nói thế nào?”

Anh ngẩng đầu: “Không có tin tức.”

Bạch Lộc an ủi anh: “Không tin tức có lẽ là tin tốt, biết đâu người nhà cô ấy vì muốn tốt cho cô ấy, rời khỏi nơi này thì sao?”

Anh không tỏ vẻ chuyện này có khả năng, hình như trở nên trầm lặng, ánh mắt xuất thần nhìn chằm chằm nước lèo Bạch Lộc đang khuấy thành ba vòng.

Bạch Lộc cúi đầu thả tay, có giọt nước bắn ra, nước mỡ dính trên tay, cô lấy khăn giấy chùi, vừa nói: “Anh nghĩ nhiều quá cũng không phải chuyện tốt, loại chuyện bù đắp cũng phải nói tới hai bên tình nguyện, anh đơn phương cảm thấy tốt, người ta chưa hẳn sẽ chấp nhận.”

Tần Long tiếp tục im lặng, nhưng ánh mắt anh hơi lay động, hình như rất thoải mái về lời nói của cô.

Bạch Lộc đang ở trong trạng thái, nói: “Con người không phải thánh nhân, ai có thể không sai lầm. Biết sai để sửa, chẳng phải việc thiện sao. Anh đi đón nhận cuộc sống mới của anh, đừng phạm sai lầm nữa là được.”

Bạch Lộc nói xong những lời này, cảm thấy tiêu hóa không ít đồ ăn trước đó, đảo mắt lại nhìn thấy hai cái há cảo kia, lúc này cô đột nhiên muốn ăn, chẳng hề suy nghĩ cầm lên đôi đũa, gấp một cái ăn.

Cô lẩm bẩm: “Giờ lại hơi đói rồi.”

Cô đẩy một cái thìa lại cho anh, không biết nói lần thứ mấy rồi: “Tôi cũng chỉ ăn được một cái, đừng lãng phí mà, tôi cảm thấy quán này ăn rất ngon, sau này anh có thể đến thường xuyên.”

Chấp niệm Bạch Lộc mời anh ăn quá mạnh mẽ, Tần Long nhìn chằm chằm cái bọc nhỏ trước mắt, cũng cầm đũa gấp bỏ vào miệng, nuốt vào một ngụm.

Món ăn cuối cùng trên bàn được bọn họ chia đều.

Bạch Lộc vẫn còn đang trong giai đoạn nhai nuốt, anh đã nuốt xuống hết đứng dậy: “Tôi phải đi.”

*

Bạch Lộc nhờ bữa cơm này trò chuyện rất nhiều với Tần Long, đối với vấn đề trong thư lần trước cũng khơi thông một chút, mặc kệ sau khi anh trở về sẽ nghĩ thế nào, cô biết anh cuối cùng nhất định nghĩ thông suốt.

Có lẽ giờ phút này, anh hiểu rõ một chút.

Bởi vì khoảnh khắc Bạch Lộc cùng anh đi ra, thông qua ánh sáng của đèn đường bên ngoài chiếu rọi, cô quan sát thấy biểu cảm trên khuôn mặt anh không nghiêm nghị như trước đó.

Trở về cổng khu sinh hoạt, anh khách sáo nói cảm ơn với cô.

“Cảm ơn cô đã nói những lời này với tôi, cô Bạch.”

Bạch Lộc khẽ nhún mày vì nửa câu sau của anh, ở trong thư anh xưng hô với cô như vậy cô có thể tưởng tượng được, nhưng thật sự mặt đối mặt gọi thế này, khiến cô có cảm giác kỳ lạ bất ngờ.

“Không sao, anh có điểm hoang mang, sau này vẫn có thể tìm tôi.” Cô chỉ di động của anh, bên trong có danh sách cuộc gọi.

“Cô đang thực tập?” Anh hiếm khi hỏi tới việc tư.

“Ừm.”

“Vậy chắc là cô bận lắm, tôi không quấy rầy nữa.”

Bạch Lộc thấy thế vội nói: “Không quấy rầy, tôi cũng có thời gian rảnh rồi, các trường hợp cần tư vấn cũng không nhiều lắm, hướng hồ tôi vừa lúc muốn tìm trường hợp như anh, tôi muốn viết một bài luận văn.”

Cô nói trắng ra, anh nghe xong gật đầu: “Được rồi, tôi có thời gian thì sẽ tìm cô. Cô Bạch, tạm biệt!”

Tần Long xoay người hướng về phía chiếc xe của anh, Bạch Lộc lại chau mày không lý do, đi theo tiến lên trước hai ba bước, gọi anh lại: “Này, cái đó ——”

Tần Long mới vừa ngồi lên xe, thân xe theo động tác hơi lung lay, anh còn chưa khởi động máy, nghiêng đầu nhìn qua, khuôn mặt bị bóng đêm bao phủ.

Bạch Lộc đến gần, liếm môi, vô duyên vô cớ sửa lời anh: “Anh đừng gọi tôi là cô Bạch.”

Vậy gọi là gì, Tần Long không hỏi.

Trên tay anh cầm di động, ngón tay tùy ý bấm phím, ánh ra tia sáng trắng, hình như đang muốn gọi điện thoại cho ai đó, hay là xem thời gian.

Nhưng anh không cúi đầu xem, mà chờ cô nói rõ nguyên nhân.

Bạch Lộc quả thật không quen với xưng hô cô Bạch này, chỉ có điện thoại chào hàng bình thường hoặc là nhân viên công vụ mới gọi như vậy.

Anh hiện tại là người tìm cô cố vấn, cô cảm thấy nên thống nhất lại.

Bạch Lộc nói: “Anh có thể gọi tôi là cô giáo Bạch.”

Trong bóng đêm, Tần Long chớp mắt, có lẽ còn chưa phản ứng lại, anh khẽ nhếch miệng, kinh ngạc gật đầu.

Anh tưởng rằng cô sẽ yêu cầu anh gọi tên đầy đủ.

Xuất phát từ sự tôn trọng cơ bản giữa người với người, anh cũng tự giới thiệu đơn giản: “Tôi tên là Tần Long.”

Trong lòng Bạch Lộc đã biết từ sớm, cũng biết là hai chữ kia, nhưng cô cũng giả vờ như là mới biết được, cười trả lời.

Tần Long nhìn cô lần cuối cùng, khách khí gật đầu một cái, trong tay xoay chìa khóa, nhanh nhẹn vặn xuống, né tránh đám người ở cổng chạy nhanh ra ngoài.

Chưa tới một lúc, đèn sau màu đỏ biến mất trong dòng xe cộ trong bóng đêm.

Bạch Lộc đứng tại chỗ một lúc, con đường đối diện đã không còn bóng dáng từ lâu, cô sức nhớ tới một chuyện.

Không phải cô muốn nói, mà là một loại cảm nhận, cảm nhận về buổi gặp mặt mới đây, giờ phút này dưới đáy lòng dần dần rõ ràng sáng tỏ.

Anh khác với lúc ở bên trong.

Cởi ra bộ đồ tù, giống như tháo ra xiềng xích, không bị không gian giam cầm trói buộc.

Anh tựa như một con rồng bị nhốt đã lâu, cuối cùng đến một ngày bay ra khỏi nhà giam, ẩn náu tại một góc thành phố này, tìm kiếm mảnh đất cho mình sinh tồn, trải qua ngày tháng hết sức bình thường.

Nhưng Bạch Lộc lại nghĩ, lần sau gặp được con rồng này, sẽ là khi nào.

14. Chương 14

Cuối tuần Bạch Lộc được nghỉ, không cần đến phòng cố vấn tâm lý.

Ban ngày cô không có gì làm đi dạo trong sân trường, từ thư viện đi ra, đi ngang qua tòa lầu học viện gần đó, trùng hợp gặp được giáo sư Phương.

Giáo sư Phương đang tản bộ với giáo sư khác, bà sống tại khu nhà ở dành cho giáo sư của trường, bình thường có rất nhiều cơ hội chạm mặt.

Bạch Lộc chờ bà nói tạm biệt với vị giáo sư kia, mới tiến lên chào hỏi: “Giáo sư Phương!”

Giáo sư Phương kéo cô đi dạo trên con đường mòn, vừa đi vừa hỏi: “Hôm nay không có gì làm à?”

“Không ạ, em ra ngoài đọc sách.”

Giáo sư Phương nhìn cô: “Thế nào? Gặp phải vấn đề khó giải quyết ư?”

Bạch Lộc lắc đầu.

“Vậy em đã xác định phương hướng của bài luận văn rồi?”

Nói tới điểm này, Bạch Lộc cũng muốn chia sẻ sự việc với bà.

Cô tiến đến gần khẽ nói: “Cái người lần trước hỏi âm cho em, em mới gặp hôm kia.”

“Ồ?” Giáo sư Phương hỏi, “Là người trong nhà giam Giang Tư?”

Bạch Lộc gật đầu: “Mới vừa ra không bao lâu.”

Giáo sư Phương đã từng trải nói: “Em đã tiến tới phương hướng nào rồi? Đối phương tín nhiệm em không?”

Bạch Lộc đương nhiên muốn giữ bí mật, tỏ vẻ thần bí nói: “Bây giờ còn chưa thể nói ạ, đến lúc nộp luận văn cô sẽ biết.”

Học trò biết cách tạo ra sự mong đợi, giáo sư Phương cũng không tò mò, bà cười cảm khái: “Ồ ký túc xá bọn em, chỉ có em là có lòng kiên nhẫn, mấy em khác hồi trước thề thốt nói nghiên cứu đề tài này, bây giờ ngược lại chỉ còn em ở lại.”

Bạch Lộc nghĩ đúng rồi, trong mấy tháng ngắn ngủn, phương hướng phát triển của mọi người đều khác nhau.

Khương Kỳ muốn làm nhà hướng dẫn, cung cấp dịch vụ EAP cho một số doanh nghiệp; Hà Thanh Thanh thì lựa chọn đến trường cao đẳng làm giáo viên sức khỏe tâm lý, hướng dẫn phát triển giáo dục tâm lý cho thanh thiếu niên; chỉ có Đường Giai đi lối khác, quả thật được bác sĩ Trương tuyển nhận, chuyên tâm nghiên cứu phương pháp điều trị tâm lý y học.

(*) EAP: chương trình trợ giúp nhân viên

Cô nhắc tới điều này với giáo sư Phương, bà ngược lại cho cô hay: “Đường Giai vốn không vào được trong thời gian này, là em ấy nhờ cô nói với bác sĩ Trương, đối phương mới chấp nhận ngoại lệ này.”

Về chuyện này, Bạch Lộc từng nghe Đường Giai than phiền ở ký túc xá, nhưng không ngờ ở giữa còn có một đoạn trắc trở như vậy, cơ mà nghĩ kỹ cũng đúng, lần trước lắng nghe hội nghị kia là một khóa học, đối phương nghiên cứu tâm lý y học, đối tượng nhắm tới là một số bệnh nhân có chứng ngại tâm lý nghiêm trọng hoặc có bệnh về tinh thần, sau đó về phương diện yêu cầu bằng cấp, đều có chút không hợp với chuyên ngành của các cô, như là có đề cập tới cũng cần một số giúp đỡ về mặt tâm lý.

Cơ mà Đường Gia đã quyết ý, quả thật bắt đầu đọc rất nhiều bộ sách chuyên ngành, dự định thi trình độ chuyên môn của nhà điều trị tâm lý.

Trò chuyện một lúc, giáo sư Phương hỏi Bạch Lộc: “Em có hứng thú với phương diện này không? Thật ra nếu không có Đường Giai, cô sẽ chọn giới thiệu em. Về phương diện điều trị thôi miên, em cần phải có lòng nghiên cứu tìm tòi.”

Bạch Lộc mỉm cười: “Em muốn học nhiều lắm, sau này có cơ hội rồi nói, bây giờ em chỉ muốn cho những người đó khôi phục cuộc sống bình thường. Cậu kia nói thế nhỉ, giúp người khiến em vui vẻ.”

Giáo sư Phương hí hóp mắt cười cười, không nói thêm nữa.

Hai người đi dạo đến gần cổng phía Đông, giáo sư Phương hỏi: “Giờ em định đi đâu?”

Bạch Lộc tách khỏi bên cạnh bà, lập tức đi về phía cổng, quay đầu lại phát tay: “Em đi ra ngoài mua một thứ. Chào cô, em đi trước!”

*

Bạch Lộc không có gì làm, đột nhiên nghĩ tới ra ngoài đi dạo.

Khu sinh hoạt nối liền cổng trường phía Bắc, mỗi ngày phải băng qua đường đi học.

Vùng này là thành phố đại học, lân cận đều là trường cao đẳng đại học kiến trúc.

Đông tây nam bắc đều là cổng trường, cô hiếm khi đi qua cổng phía Đông nhất, bên này cơ bản đều là tòa nhà văn phòng, ít phương tiện giải trí, bởi vậy cô không thường qua đây.

Bạch Lộc dọc theo ngã tư đường ngoài trường đi chậm chậm, thuận tiện lấy ra di động xem bản đồ trên mạng.

Di động định vị rất chuẩn xác, biểu thị vị trí đối diện trước mắt cô là một ngân hàng, cùng với một quán cà phê.

Biểu thị có hạn, không còn cái nào khác.

Bạch Lộc cầm di động nhìn qua đối diện, đảo qua từ trái sang phải, đa số là quán ăn cơm, ngược lại nằm trong đó có một nơi giao nhận hàng, nhưng không phải là công ty nằm trên đồng phục của anh.

Có lẽ nằm ở góc ngách nào đó, đi tìm trước, Bạch Lộc suy nghĩ.

Cô cúi đầu xem thời gian, sắp mười một rưỡi trưa, thấm thoát đến giờ ăn cơm rồi.

Đúng lúc bụng đói, cô băng qua con đường đi tới một quán mì nước đối diện, tiến vào gọi một phần gnocchi*.

(*) là một món ăn đặc trưng của nước Ý. Có rất nhiều loại gnocchi cũng như cách thức làm khác nhau nhưng đều có một đặc điểm chung là vừa đặc vừa mềm. Gnocchi có thể làm từ bột mì semolina, bột mì, khoai tây, bột mì trộn trứng, polenta (bột bắp vàng), vụn bánh mì. Gnocchi là từ gốc Đức nghĩa là “vón cục” hay “cái nút”, về mặt hình thức và cách làm nó khá giống bánh trôi) hay sủi cảo (TQ).

Trong tiệm đủ loại người ra vào, tiếng thét to trầm bổng trong hơi nóng.

Ăn được nửa bát, Bạch Lộc cảm thấy món này nở ra trông giống như con sâu róm, chỉ nhìn thôi là no rồi.

Đang nghĩ có nên ăn hết hay không, cô giương mắt thoáng thấy một bóng dáng quen thuộc.

Bạch Lộc neho mắt, theo bản năng nín thở, nhìn chằm chằm vào hai người.

Hai giây sau, cô lại thở dài, không phải Tần Long, mà là nhân viên giao hàng mặc giống đồng phục với anh thôi.

Hai người đàn ông kia rõ ràng không cao bằng anh, hình như đã gọi đặt trước với ông chủ, đi tới cửa sổ bên kia thanh toán tiền rồi cầm thức ăn mang đi, hai người nói nói cười cười.

Bạch Lộc nhìn thấy bọn họ đi qua trước mắt, cô đoán chắc là sẽ không đi quá xa.

Cô chẳng hề nghĩ ngợi, lập tức gọi ông chủ tính tiền, rồi đuổi theo về phía hai người đàn ông rời khỏi.

Đi dọc theo con đường, qua chỗ một trăm mét, Bạch Lộc phát hiện bọn họ quẹo sang bên trái, cô có chút ấn tượng, tiến vào phía bên kia là một cái hẻm nhỏ.

Bóng dáng hai người đàn ông biến mất trước, cô bước nhanh tới chỗ rẽ, tầm nhìn bị một chiếc xe chở hàng lớn ở đầu hẻm chặn lại.

Bạch Lộc từ thân xe đi tới đầu xe, tầm mắt rõ ràng, lọt vào tầm mắt vừa lúc là một nơi giao nhận hàng.

Có hai chiếc xe máy nhỏ đậu ở cửa, bên hông chiếc xe là ký hiệu tên nơi giao hàng, trong tiệm trên mặt đất chất đầy một đồng bao chuyển phát nhanh và các loại hộp giấy.

Trong tiệm có bốn người, ngoại trừ hai người đàn ông vừa mới tiến vào thì còn có hai người ngồi xổm trên mặt đất phân chia chọn lựa kiện hàng.

Bạch Lộc đứng tại chỗ quan sát một lúc, lại dò xét xung quanh một vòng, xác định không có bóng dáng của Tần Long, cô nhắc chân tiến lên, dừng lại trước cửa tiệm, tầm mắt hướng vào bên trong, như là tùy ý nhìn xem.

Hai người đàn ông đang ăn cơm trong tiệm, cầm hộp cơm ngồi xổm trên mặt đất, lớn giọng trò chuyện, nhìn thấy bên ngoài có người, cao giọng hô lên: “Cô lấy hàng hay là gửi hàng?”

Bạch Lộc thấy bọn họ chú ý tới mình, chỉnh lại cái túi trên vai, đi hai bước vào trong, thử hỏi: “Tiệm các anh có tuyển nhân viên giao hàng không?”

Hai người đàn ông im lặng, đoán chừng đang cân nhắc lời của cô.

Một người đàn ông trông như quản lý cửa tiệm đi tới, hỏi cô: “Cô muốn làm nhân viên giao hàng?”

“Không phải tôi.” Bạch Lộc xua tay lia lịa, nhất thời nghĩ ra cái cớ, “Em trai tôi muốn tìm việc, tôi tới hỏi đấi ngộ tại nơi này của các anh.”

Có lẽ coi như hơi đột ngột, người đàn ông có chút đề phòng quan sát cô nhiều lần, hỏi: “ Bao nhiêu tuổi? Người địa phương?”

Bạch Lộc nói: “Người địa phương, hơn hai mươi.”

Người đàn ông lại hỏi: “Có quen thuộc với tất cả tuyến đường ở khu này không?”

Bạch Lộc suy nghĩ, nếu có yêu cầu về phương diện này, mấy năm nay anh ở bên trong, làm sao trong khoảng thời gian ngắn quen thuộc hết.

“Cũng được, như bình thường.” Cô hỏi, “Các anh yêu cầu phải chạy toàn khu sao?”

“Phân chia khu vực, cô chuyển hàng trong phạm vi này, anh ta chuyển hàng trong phạm vi kia, quen thuộc tuyến đường hiệu suất cũng nhanh hơn. Cơ mà công việc này cực nhọc, phụ thuộc vào việc cậu ta có chịu đựng được không, dừng tới nửa đường rồi dừng lại, làm chậm tiến độ của chúng tôi.”

Bạch Lộc nói: “Cái này tôi biết, vậy đãi ngộ của các anh là như thế nào?”

“Lương thử việc ba ngàn, trích phần trăm thì phải xem tình hình cụ thể, sau khi chuyển sang chính thức thì sẽ tăng lên, ngũ hiểm nhất kim*, ngoài ra cung cấp xe còn phí điện thoại...” Người đàn ông nói tới đây thì dừng lại, “Nếu không cô bảo cậu ta đến gặp mặt bàn bạc đi, chỗ chúng tôi rất bận rộn, đặc biệt mấy hôm nay, vội vàng chuyển hết hàng hóa năm ngoái, trên cơ bản chưa được nghỉ ngơi.”

(*) bảo hiểm hưu trí, bảo hiểm y tế, bảo hiểm thất nghiệp, bảo hiểm chấn thương công nghiệp và bảo hiểm thai sản.

Bạch Lộc biết không thể nói dối thêm nữa, cô nhìn vào bên trong tiệm một cái, cố ý nói: “Các anh chỉ có hai nhân viên giao hàng, quả thật vất vả rồi.”

Người đàn ông nghe vậy mỉm cười: “Làm sao chỉ có hai, còn có mấy người đang giao hàng bên ngoài.”

Bạch Lộc hiểu rõ gật đầu, biết Tần Long hẳn là một trong mấy người kia.

Cô không ở lại nữa, coi như biết được thông tin cần hỏi, nói cảm ơn rồi bỏ đi.

Trong tiệm trở về bận rộn.

Bạch Lộc trở về bên cạnh xe chở hàng, dừng bước chân, ẩn mình trong khe hở giữa thân xe và vách tường.

Cô nhìn thời gian, mười hai giờ mười phút.

Bạch Lộc đã để ý, lúc này khi hai người đàn ông kia mua đồ ăn mang về, cầm tổng cộng bốn phần.

Hai người khác trong tiệm hiển nhiên đã ăn rồi, thế thì chỉ có thể chuẩn bị cho người khác.

Cô vừa kiên nhẫn im lặng chờ ở đầu hẻm, vừa lấy ra di động lướt mạng.

Chưa tới một lúc, từ xa truyền đến tiếng xe máy chấn động.

Bạch Lộc vểnh tai nghe, âm thanh phát ra ở phía đối diện đầu hẻm.

Cô giấu mình càng kín hơn, lộ ra nửa cái đầu, lặng lẽ nhìn về phía cửa tiệm.

Một chiếc xe máy chạy vững vàng tới nơi.

Trước xe một người đàn ông cao lớn bước xuống, mặc quần áo màu sắc đen đỏ đan xen, vừa đi vừa lấy ra một xấp hóa đơn trên người, bước qua đưa tới bàn công tác trong tiệm, sau đó cầm lấy một cái hộp đồ ăn nằm trong túi nhựa vốn đặt ở chỗ kia, dời cái ghế bên cạnh qua ngồi xuống, bắt đầu ăn trong hoàn cảnh hết sức lộn xộn.

Anh hơi khom lưng, đưa lưng về phía Bạch Lộc, im lặng ăn uống.

Người đàn ông trước đó nói về việc đãi ngộ với Bạch Lộc đi qua, hỏi một số tờ đơn chuyển hàng, hai người nói chuyện lúc có lúc không.

Bạch Lộc bám giữ đầu xe quan sát chặt chẽ, cô tự cảm thấy hành vi của mình rất lén lút đáng khinh, nhưng thâm hưởng thụ điệu bộ như vậy, ít nhất để cô hiểu được một số vấn đề cô vốn không biết.

Ăn xong thì làm gì nhỉ? Không cần nghỉ ngơi, tiếp tục giao hàng?

Bạch Lộc muốn chứng thực ý nghĩ của mình, vì thế định đợi anh ăn xong mới thôi.

Trong hẻm nhỏ không có bao nhiêu người qua lại, cho dù trong tiệm có người nói chuyện, cũng trên cơ bản nghe rõ trong ngoài.

Lúc Bạch Lộc đang nhìn chăm chú mê mẩn, thì nghe được một hồi chuông êm tai, ban đầu cô còn hiếu kỳ, ại dùng giọng tiếng chuông với cô.

Đến khi nhìn thấy người đàn ông ăn cơm trong tiệm hình như có cảm giác quay đầu lại, Bạch Lộc mới phát giác là di động của mình đang vang lên, mà ánh mắt sắc bén sáng ngời của anh hình như có chứa năng lực xuyên thấu, cách mấy lớp kính trước chiếc xe nhìn thẳng qua đây.

Bạch Lộc giật mình, vội vàng đẩy chặt cái túi, giống như con mèo chuồn đến đuôi xe, nhờ điểm mù che chắn quẹo vào một quán cà phê bên cạnh.

Bạch Lộc không biết Tần Long có phát hiện mình hay không, đây là một vấn đề rất hao tâm tổn trí mất thể diện.

Cô vừa thẫn mắng vừa lấy ra di động đang kêu vui vẻ không thôi, liếc nhìn biểu thị cuộc gọi đến một cái, là một dãy số xa lạ, cô do dự một lúc rồi nhận máy: “A lô?”

“A lô? Chào cô, hàng hóa công nghệ cao bắt đầu bán ra, tàu điện ngầm ven sông...”

“Không cần... đô đô đô...”

Bạch Lộc dậm chân đi ra ngoài, cực kỳ tức giận, đập mạnh vách tường ngoài cửa tiệm cà phê một cái.

15. Chương 15

Mặc kệ là suýt bại lộ hay bại lộ rồi, Bạch Lộc cũng không quay lại nữa.

Cô an ủi chính mình chẳng qua là tới thăm hiện trường một chuyến thôi.

Kết quả chứng minh, anh không nói sai, quả thật đối diện cổng phía Đông của trường các cô, lần này cô tìm cũng không tính là không thành công.

Nếu muốn hiểu thế giới nội tâm của một người, cũng phải xem tình hình sinh hoạt hiện tại của người này.

Nhưng đồng thời Bạch Lộc cũng biết, trong vô hình mình để tâm đến anh, cô vốn giấu kín lòng hiếu kỳ tại đây lòng, từ khoảnh khắc nhìn thấy người đàn ông này bắt đầu dần dần lên men. Chỉ một ngày, cô liền chủ động chạy tới chứng thực.

Đối với người cẩn tư vấn, cô ghét nhất loại người nên nói không nói để phải tự đoán, hoặc là tỏ ra thông minh bịa đặt giả dối.

Cô không giao thiệp với người không thành tín.

May mà, anh không phải loại người như vậy.

Nếu anh không nói những chuyện kia, cô sẽ khiến anh chủ động nói ra.

Trên đường trở về, Bạch Lộc nhận được một tin nhắn.

Là tiệm nội y trên mạng lần trước gửi quảng cáo tới, nội dung đại loại là hàng tồn đọng cuối năm khuyến mãi đặc biệt.

Bạch Lộc nhàn rỗi buồn chán, bấm mở đường link trang web, phát hiện giá cả đợt này còn rẻ hơn lần trước, nhất thời giống như nuốt phải ruồi bọ.

Cô tiện tay xử lý, xóa thẳng tin nhắn.

Sau đó trở lại ký túc xá, lúc đang thu dọn quần áo, trong đầu cô chợt lóe sáng, đột nhiên có một ý tưởng.

Cô cầm di động, theo đơn đặt hàng mua sắm lần trước bấm vào tiệm nội y lần nữa, lướt qua quýt mấy lần, chọn kích cỡ cô thường mặc, nhưng về phương diện màu sắc lại nhất thời rối rắm.

Bạch Lộc nghĩ nghĩ, lần trước mua cái màu đỏ, lần này phải chọn màu khác, nhưng màu sắc phổ biến cô đều có hết, xuất phát từ chứng bất buộc không muốn lặp lại, cuối cùng cô chọn một cái màu xanh.

Cô thường không đòi hỏi màu sắc tươi sáng, chẳng qua đều mặc bên trong, nghĩ lại cũng không có gì kiêng dè.

Đặt hàng trả tiền xong, Bạch Lộc bắt đầu tính toán ngày nhận hàng.

Từng ngày trôi qua đến gần cuối năm, bên phía trường học cũng chính thức bước vào tuần thi cử, một khi học kỳ này kết thúc, bên phía khu sinh hoạt sẽ đóng cửa, tất cả mọi người phải rời khỏi.

Mỗi ngày Bạch Lộc dán mắt theo dõi công ty chuyển phát, lần này ngược lại nhanh hơn lần trước, chuyển hàng ngay ngày hôm ấy, sáng hôm thứ ba đã ở gần nơi giao hàng.

Hôm nay, Bạch Lộc ở phòng tư vấn buổi chiều không có chuyện gì, rảnh rỗi chờ đợi cũng chẳng yên lòng, thế là nói dối có việc rời khỏi trước.

Trên đường đi cô xem thời gian, đoán trước không qua bao lâu, hàng hóa của cô sẽ gửi tới, nói không chừng chờ chút nữa, cô có thể gặp được anh.

Nghĩ vậy, Bạch Lộc mang theo chút khấn trương trong sự chờ đợi.

Khi gặp mặt lần nữa, cô nên làm những gì, nếu anh dùng ánh mắt ngờ vực nhìn mình, cô có phải nên nghĩ ra một cái cớ trước hay không, nói cô chỉ là được bạn cùng phòng nhờ mua mà thôi.

Sau đó trên mặt anh sẽ xuất hiện biểu cảm gì, có lẽ không có biểu cảm gì hết, lên tiếng trả lời ngắn gọn sau đó quay đầu lại bận rộn việc của mình...

Không đúng, Bạch Lộc không muốn nghĩ như vậy, cô nên tìm đề tài tán gẫu với anh.

Vì thế trên tuyến tàu điện ngầm, Bạch Lộc vắt óc suy nghĩ đề tài trò chuyện.

Tới trạm, Bạch Lộc vẫn đang suy nghĩ, có mấy ý tưởng trong đó bị cô gạt bỏ, nguyên nhân là anh biết nhìn người, lời cô nói không nhất định lừa được anh, chỉ đi thẳng vào vấn đề.

Cô lắc đầu, tạm thời dừng nghĩ vớ vẩn nữa, khi sắp đến cửa khu sinh hoạt, cô thấy là lạ thế mà không nhận được điện thoại giao hàng.

Đi tới dưới tòa lầu số năm, từ xa cô nhìn thấy chiếc xe có in ký hiệu kia.

Anh quả thật đang giao hàng.

Bước chân Bạch Lộc trở nên nhẹ nhàng, cho dù cô nói cái gì cũng không sao cả.

Nhưng mà, khi cô càng đến gần, ngược lại càng trở nên thất vọng hơn.

Nhân viên giao hàng chẳng phải là anh, cho dù là hình thể hay chiều cao đều kém xa, người kia không đội nón, mái tóc trên đầu vừa dài lại rối bời.

Bạch Lộc đi tới đứng trước mặt anh ta, nhìn xung quanh một vòng, không thấy bóng người quen thuộc trong ấn tượng.

Anh chàng giao hàng hỏi cô: “Tên gì?”

Bạch Lộc nghi ngờ bọn họ chia hai nhóm giao hàng, vì thế lấy di động ra xem tiến độ.

Nhưng hiển nhiên cô lại thất vọng một lần nữa, trên mạng biểu thị đã ở chỗ giao hàng.

“Anh không gọi điện thoại.” Bạch Lộc buông di động nói.

Anh chàng giải thích: “Tôi vừa muốn gọi đây, hôm nay sinh viên thi cử, bây giờ gần như xong rồi, mới qua đây đưa hàng.”

Bạch Lộc gật đầu, đồng ý: “Vậy có đồ của Bạch Lộc không?”

“Bạch Lộc...” Anh chàng lục lọi một đồng đồ trong túi giấy, cuối cùng tìm được đưa qua, “Này, ký tên.”

Bạch Lộc muốn nói, lần trước không bảo tôi ký tên.

Cơ mà cô vẫn cầm qua ký, thuận tiện nói: “Trước đó hình như không phải anh giao hàng.”

Anh chàng nói: “Không phải tôi.”

Bạch Lộc tỏ ra thờ ơ, nói: “Ồ, thế cái người lần trước đi đâu rồi?”

“Lần trước?” Anh chàng nhớ lại nói, “Đi rồi, đi lâu rồi, đổi công việc khác rồi.”

Bạch Lộc buông bút, nhú mày: “Đổi công việc?”

“Ừm, đi được nửa tháng rồi.”

Bạch Lộc không hiểu gì hết, lúc này mới phát hiện hai người không nói cùng một điểm.

Tần Long ra ngoài còn chưa được nửa tháng, người mà anh chàng này nói tới hiển nhiên không phải anh.

“Không phải?” Bạch Lộc lắc đầu, “Tôi nói cái người mấy hôm trước qua đây giao hàng, dáng người rất cao ấy.”

Nói xong, cô khoa tay múa chân, tay giơ qua đầu.

Anh ta biết cô nói là ai, hiểu rõ nói: “Anh ta à, anh ta không giao hàng chỗ này.”

“Không giao?” Bạch Lộc hoang mang, “Không giao mà anh ấy vẫn giao?”

Cô hỏi gấp gáp, nói ra mới phát hiện nói đến lú lẫm.

Anh chàng kia ngược lại không phiền toái vì bị hỏi nhiều, trông có vẻ rất thích bắt chuyện, nói: “Ồ, lần trước trong nhà tôi có việc, anh ta giúp tôi qua đây giao hàng.”

Bạch Lộc giật mình, hóa ra là vậy, nói cách khác khu vực này không do anh phụ trách chuyển giao.

Nhưng lần trước trong lúc bọn họ nói chuyện, anh chẳng hề nói rõ điểm này.

Bạch Lộc ghen một hơi, muốn hỏi đến cùng, cô tiếp tục: “Thế anh ấy giao hàng ở đại học khác à?”

“Đại học chỗ này, tất cả đều do tôi chuyển giao.” Anh chàng cười cười, vươn tay chỉ, “Anh ta đi giao hàng ở phía trước bờ sông, khu thương mại tòa nhà văn phòng kia.”

“À.” Bạch Lộc cười che giấu, “Giờ chắc đang bận giao hàng nhỉ?”

Anh chàng thở dài một hơi: “Hôm nay còn bận hơn trước đó, buổi chiều anh ta xin nghỉ, có việc không đến, chúng tôi phải chuyển giúp, bằng không gom tới ngày mai càng mệt hơn.”

“Xin nghỉ?” Bạch Lộc lẩm bẩm, hơi nhú mày.

Anh chàng không phát giác sự khác thường của cô, tự nói: “Có việc, nói là đi đón bạn.”

Mi tâm Bạch Lộc càng nhíu chặt hơn, anh có bạn bè gì chứ.

“Này, cầm đồ của cô đi.” Anh chàng nhắc nhở cô.

Có mấy bạn học lần lượt đi qua lấy hàng, Bạch Lộc cầm đồ của mình bỏ đi, ánh mắt lướt qua nó, đột nhiên nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt.

Quả nhiên phụ nữ dễ xung động, xung động là ma quỷ, nói đúng không sai chút nào.

Trở lại ký túc xá, Bạch Lộc chẳng có tâm tư mở ra gói đồ, cầm di động xoay trong tay, ánh mắt bay bổng.

Cô bấm mở danh bạ, chú thích bên trong đều là tên đầy đủ, đây là một loại thói quen mang tính bắt buộc của Bạch Lộc.

Thứ tự của anh nằm ở phần sau, Bạch Lộc lướt xuống vài cái, ngón tay vừa lúc đặt trên tên của anh, bấm mở ra, rồi bấm vào tin nhắn gửi đi.

Cột tin nhắn trống không, bọn họ chưa từng liên lạc.

Bạch Lộc chuẩn bị phá lệ chủ động, cô có dự cảm, cô không tìm anh, tới năm thìn bảo lụt anh cũng không liên lạc.

Chẳng biết có phải là ảo giác của cô hay không, sau khi ra tù, anh hình như trở nên càng trầm lặng kiệm lời hơn.

Tuy rằng cô cũng không biết tính cách ban đầu của anh là thế nào, nhưng chuyện hình phạt ngồi tù đối với bất cứ ai cũng là đả kích không nhỏ.

Bạch Lộc bấm bàn phím, gõ chữ lung tung, biên soạn hồi lâu, cuối cùng chỉ gửi đi một câu:

“Anh đang bận gì đó?”

Cô buông di động, chống khuỷu tay gõ bàn, ánh mắt nhìn chằm chằm màn hình, kiên nhẫn chờ bên kia trả lời.

Nhưng cô đột nhiên nhận ra, mình không kèm thêm tên, nếu anh còn chưa lưu lại dãy số, hỏi lại một câu “Ai thế”, vậy thì hơi xấu hổ rồi.

Màn hình tắt đi, được cô bấm sáng, tắt rồi lại sáng. Lặp đi lặp lại như thế, có lẽ qua hơn mười phút, vẫn không có tin nhắn.

Bạch Lộc hậm hực, nghĩ đến chiếc điện thoại cũ kỹ không còn sản xuất nữa của anh, theo lý nên đổ chuông lớn nhắc nhở cộng thêm rung máy, sao giờ vẫn chưa có tin tức.

Cô đứng dậy, cầm trái táo đi rửa, rửa xong ăn ở ban công, nhìn xuống phong cảnh dưới lầu.

Ăn xong cô trở về, cầm di động, kinh ngạc vui mừng phát hiện anh trả lời.

Bạch Lộc bất giác cong khóe miệng, mặc dù câu trả lời của anh rất tiết kiệm.

Hai chữ —— đón người.

Bạch Lộc không hỏi đón ai, tóm lại cô cũng không quen biết, vì thế thay đổi cách hỏi.

“Đón người ở đâu?”

Lần này chưa đến mười giây, anh trả lời.

“Nhà giam.”

Bạch Lộc buông di động, cô đại khái đoán được, hẳn là người ở cùng với anh bên trong.

Cũng đúng, anh như vậy, có thể gọi là bạn cũng chỉ có những người này.

Cô không hỏi nữa, vậy mới có dấu hiệu ngừng lại, cô không cần phải truy đến cùng làm phiền.

Bạch Lộc quen bắt buộc chính mình, nhưng cô sẽ không bắt buộc người khác.

Lần trước bảo anh mời ăn cơm, xem như là lần đầu tiên miễn cưỡng.

*

Lại qua mấy hôm, người trở về nhà nghỉ lễ dần dần nhiều hơn, mỗi ngày ở hành lang đều nghe rõ tiếng bánh xe va ly lăn vòng.

Cuối tuần, người cùng một phòng ký túc được nghỉ, ngủ thẳng gần tới mười giờ sáng.

Bởi vì ngay hôm đó còn có vài người phải đi về, để ăn liên hoan năm cũ lần cuối, Bạch Lộc đề nghị buổi trưa ra ngoài ăn cơm.

Nơi được chọn là ở đường phố buôn bán dành cho người đi bộ, sinh viên thành phần tri thức đi dạo phố xem phim ăn cơm đều thích đến chỗ này.

Bạch Lộc đặt bàn ở trên mạng trước, mọi người đi ăn tiệc đứng.

Bốn người đi bộ xuất phát, khi đi tới vừa lúc bắt kịp đèn đường.

Các cô băng qua đường cái, chỉ chút nhóm người qua lại lối đi bộ.

Bên này nhà cao tầng nằm san sát nhau, tầng ba trở lên đều là công ty doanh nghiệp, mấy tầng còn lại phía dưới là quán ăn cửa hàng.

Khi Bạch Lộc ở thang máy ngoài trời nhìn xuống dưới lầu, đột nhiên ngó thấy một bóng dáng, nói đúng ra là bộ đồng phục thu hút tầm mắt của cô.

Cô nhìn chăm chăm không chớp mắt, nhưng người này đưa lưng về phía chỗ cô đứng, một người phụ nữ khoa tay múa chân đứng trước mặt, hình như xảy ra tranh chấp không nhỏ, mấy người bên cạnh vây xem náo nhiệt.

Bạch Lộc không dám bỏ qua, cô bước lên chỗ cầu vượt của trung tâm mua sắm, lập tức đi về phía bên kia, theo bóng dáng người đó rồi đến mặt nghiêng của người đó, cô dần dần xác định, chính là anh.

Bọn Đường Giai cùng cô qua đây, tò mò hỏi: “Lộc Lộc, cậu thấy ai hả?”

“Không có.” Bạch Lộc lắc đầu, nói với các cô bạn, “Các cậu vào trước tìm chỗ đi, tớ đột nhiên muốn xuống lầu mua kem ốc quế, lát nữa mang lên cho các cậu.”

“Được, vậy cậu nhanh lên.” Ba người không nghi ngờ, trở về đi qua bên kia.

Tầm mắt Bạch Lộc nhìn xuống lần nữa, người vây xem chỗ ấy từ từ nhiều hơn, người phụ nữ kia hình như không dễ dàng từ bỏ ý đồ, hành vi cử chỉ đều rất quyết liệt, chỉ thẳng người đàn ông trước sau vẫn đứng thẳng lưng.

Anh đội mũ màu xanh đậm, đầu nghiêng qua, chẳng biết có nói gì không, không nhìn thấy rõ mặt mũi.

Bạch Lộc chẳng hề nghĩ ngợi, từ thang máy đang trước đi xuống, vượt qua đám người vây kín, đi tới phía sau anh.

16. Chương 16

Người phụ nữ đáng chấp bệ vệ kiêu ngạo, có bằng có chứng, há miệng nói quang quác không ngừng.

Cùng góc độ đó, sự im lặng của người đàn ông ở trong mắt mọi người, trông như cam chịu không hề lo lắng.

Bạch Lộc đứng một lát, nghe hiểu đại khái, ý tứ là người phụ nữ doanh nhân này nhận được điện thoại chuyển phát đi xuống lấy hàng, nhưng được cho hay đã có người vừa mới lấy đi.

Cái này do Tần Long giao, cái túi đồ của anh còn đeo trên người, người ngoài đoán có lẽ có hiểu lầm chẳng, biết đâu nhớ nhầm công ty chuyển phát hoặc là người quen biết giúp lấy đồ.

Người phụ nữ lập tức phủ quyết, khẳng định đã kiểm tra đối chiếu, xác định là người này giao hàng, hơn nữa chị ta nhận được điện thoại đi xuống đây, trên đường căn bản không ai biết.

Cái này còn chưa xong, quan trọng là người phụ nữ này nói trong kiện hàng có trang sức trị giá hơn mười nghìn, cũng nói xa nói gần chỉ người giao hàng tay chân không sạch sẽ, nói cái gì cũng không chịu tha anh đi.

Lôi ra chuyện đồ vật đắt tiền, việc này liền trở nên khó giải quyết.

Bạch Lộc từ phía sau ngó nhìn khuôn mặt nghiêng của Tần Long, anh tỏ ra bình tĩnh, không có phản bác gì, im lặng chờ người phụ nữ nói hết, giống như vụ khổng người khác không hất trúng người.

Nhưng mà người nói nhiều luôn có vẻ có lý, người ngoài nghe một hồi, dần dần đứng về phía lập trường của người phụ nữ kia.

Thối đời là vậy, tình thế diễn biến mãnh liệt, dư luận luôn thiên về một phía.

Bạch Lộc cuối cùng không nhìn được nữa, nhấc chân đứng ra, đứng trước mặt người phụ nữ, vóc dáng ngang bằng với đối phương mang giày cao gót, đôi mắt nhìn thẳng chị ta.

Người phụ nữ doanh nhân trông thấy một cô gái đột nhiên ngăn chặn ở giữa, ánh mắt quan sát chứa vẻ hoài nghi, chị ta không hiểu hỏi: “Cô là ai?”

Bạch Lộc hừ chị ta: “Tôi là luật sư.”

Nói xong lời này, cô rõ ràng cảm nhận được một ánh mắt bắn ở sau lưng, có điều cô không nhìn lại, tiếp tục nhìn chăm chăm người phụ nữ trước mắt.

Người phụ nữ bị Bạch Lộc ngó nhìn đến nổi mắt tự nhiên, chị ta lui ra sau một bước, khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt kiêu căng: “Cô nhìn tôi làm gì?”

Bạch Lộc làm như thật xem xét mặt mũi người này nhiều lần, lẩm bẩm đánh giá: “Hai con mắt không nhiều không ít, ngược lại miệng thì nhiều lắm.”

Người phụ nữ nghe ra sự châm chọc trong lời nói của cô, chị ta tức giận nói: “Cô mắng ai đấy!”

Bạch Lộc lắc đầu, giọng nói mang vẻ thương tiếc: “Xem ra lỗi tai cũng không tốt.”

Người phụ nữ thở gấp: “Cô...”

“Cô mọc ra con mắt thứ ba sao?” Bạch Lộc giành nói, tranh luận với chị ta, “Cô tận mắt thấy anh ấy cất giấu ư? Cô làm sao chứng minh bên trong nhất định là cái gì? Nói chuyện phải chú trọng bằng chứng, nếu không tôi có thể tố cáo cô vu khống phỉ báng.”

Người phụ nữ nghe cô nói xong, chẳng hề lùi bước, chị ta hừ lạnh một tiếng rồi nói với mọi người: “Giờ có người đến giúp à, bọn họ khẳng định cùng một bọn, luật sư lợi hại, tuy nhiên ba tôi là thẩm phán đấy!”

Bạch Lộc thấy chị ta ngang ngược không nói lý, chỉ có thể để sự thật nói chuyện, cô xoay người, đi tới bên cạnh Tần Long, ngửa đầu kẻ sát anh, hỏi: “Anh giao cho người ta ở đâu?”

Tần Long cup mắt nhìn cô nửa khắc, ánh mắt không nhìn thấu suy nghĩ, nhưng sắc mặt lạnh lùng của anh hơi dịu đi, hất cằm chỉ đại sảnh lầu một đằng trước: “Bên trong, bảo an không cho đi lên, có máy quay giám sát.”

Bạch Lộc nhìn sang phía kia, trong đại sảnh trống trải không người, cũng không biết người quản lý đang ở đâu, trong lúc nhất thời thật chẳng thể nói rõ ràng.

“Anh đưa cho ai?” Cô lại hỏi.

“Một cô gái, nói quen biết cầm đi.” Tầm mắt anh dừng tại khuôn mặt cô, không biết đang nhìn cái gì, cho cô ảo giác trên mặt mình có hoa.

Bạch Lộc sờ má phải: “Anh còn nhớ cô gái đó trông như thế nào không?”

Anh gật đầu.

Bạch Lộc tin tưởng anh nói thật.

Cô đi tới bên cạnh người phụ nữ kia lần nữa, chỉ vào di động đối phương nói: “Cô gọi điện xác nhận với bàn tiếp tân của công ty cô đi, dù sao cũng phải có thường thức cơ bản chứ, cũng không thể dựa vào lời nói một phía của cô mà đưa ra kết luận.”

Người phụ nữ nín thính trong thời gian ngắn, hiển nhiên chưa xác định thông tin.

Chị ta liếc nhìn Bạch Lộc hai cái, không cam tâm tình nguyện lấy ra di động, tự đi sang một bên gọi điện thoại.

Ngay sau đó, chị ta lại trở về, khí thế càng cao hơn trước đó, như là tuyên bố với mọi người: “Đã hỏi, trên lầu nói không có!”

Bạch Lộc chẳng nói gì.

Người phụ nữ tưởng rằng cô không phản đối, chị ta thừa dịp miệng lưỡi lạnh lẽo xoi mói: “Tôi nói việc này không liên quan tới cô, cô hãy mau đi đi, bây giờ tôi muốn gọi điện thoại báo cảnh sát, để cảnh sát đứng ra giải quyết chuyện này, nói không chừng là kẻ cắp chuyện nghiệp đó.”

Câu cuối cùng âm thanh rất nhỏ, bốn chữ kia rất chói tai, Bạch Lộc tin Tần Long cũng nghe được, cô không biết anh có cảm tưởng gì, nhưng chỉ bản thân cô nghe được thôi đã hết sức khó chịu.

Cô giận dữ kích động, ngón tay chỉ người phụ nữ kia, nói không lựa lời: “Miệng cô sạch sẽ chút đi, nói mấy lời mù quáng gì hả?”

Người phụ nữ ngược lại mỉm cười: “Ôi, then quá hóa giận rồi? Không bịa đặt nổi nữa phải không?”

Bạch Lộc thở gấp trong lòng từ sớm, nhưng còn phải điều chỉnh cảm xúc bên ngoài, tranh luận với loại vô lại này, cô cũng muốn để người có thẩm quyền địa phương tham dự, nhưng một khi dính tới cảnh sát, hồ sơ của anh không khỏi bị lục ra, chẳng ai muốn bị vạch trần quá khứ.

Cái gọi là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Cô đảo mắt đột nhiên thoáng thấy bảo an đang trực ở bên ngoài, thế là dùng tay làm động tác mời với người phụ nữ kia: “Đi tới chỗ bảo an xem máy quay lần nữa rồi kết luận, là ai lấy có lẽ cô quen biết.”

Người phụ nữ phớt lờ đề nghị của cô, ngược lại tự đứng trở nên cảnh giác: “Giờ cô muốn tôi dời tầm mắt, để anh ta chạy trốn phải không, tôi cho cô biết, cho dù các người chạy thoát tôi cũng tới công ty chuyển phát khiếu nại các người!”

Bạch Lộc đầu đầu đối diện với người như vậy, cô nản chí: “Mọi người cùng đi, cô không thiếu tay chân, đi hai bước cũng không chịu, muốn dựa vào cái miệng sinh sống thôi phải không?”

Nói xong, cô ra vẻ kéo cổ tay người phụ nữ, muốn để cô ta thuận tiện yên tâm mình sẽ không chạy đi, nhưng lòng cảnh giới của đối phương quá cao, cô vừa muốn đụng vào chị ta liền hất tay giơ cao, sức lực không nhẹ, Bạch Lộc mất thăng bằng lùi ra sau...

Cô không bắt được vật chống đỡ, nhưng cuối cùng chẳng hề ngã xuống, một bức tường thịt rắn chắc đỡ phía sau lưng cô, mới phòng ngừa nguy cơ té ngã.

Bạch Lộc cúi đầu, một đôi tay nam giới rộng lớn đỡ hai vai cô, chặt chẽ còn chất chứa nhiệt độ.

Cô quay đầu lại, anh cũng đang cúi đầu nhìn cô, mày chau lại, giọng nói thờ ơ mà vững chãi: “Cẩn thận một chút.”

Không có quả trách, nhưng chẳng nghe ra có quan tâm hay không.

Bạch Lộc đứng thẳng người, lấy tay vuốt mái tóc hơi rối, khẽ ừm.

Cô bắt đầu nhớ lại ban nãy, hành động của mình có quá khích hay không, nhưng cho dù có cũng nằm trong lẽ phải, cô chưa bao giờ hy vọng người bên cạnh mình bị tổn hại.

Nhưng khi cô cúi đầu nhìn kỹ càng, ban nãy anh không đứng ở vị trí hiện tại, thế nên không phải cô đụng vào anh, mà là anh đón đỡ cô.

Phát hiện này khiến cô ung dung thản nhiên mím môi.

Bên kia, Tần Long trước sau không lên tiếng giờ đây lại ra mặt, anh chặn ngang trước mặt Bạch Lộc, bờ lưng trông cao to cường tráng, ngăn chặn kín đáo tầm mắt của cô.

Cô nghe thấy anh nói chuyện, giọng nói đột ngột vang dội: “Tới đồn cảnh sát không thành vấn đề, nhưng nếu cô động tay động chân, đừng trách tôi không khách sáo!”

Khí thế Tần Long theo giọng nói dần dần hiện ra rõ ràng, khí thế của người phụ nữ kia ở trước mặt anh nhất thời thấp một đoạn, vì thế chị ta dùng lại bài cũ, xuyên tạc lời nói của anh coi là uy hiếp, khốc lốc kể lể đối phương chiếm lời còn bị tấp ngược lại, yêu cầu người xung quanh phân xử công bằng.

Tần Long chẳng thêm phản ứng, anh nói xong rồi trở lại, nhìn Bạch Lộc nói: “Cô còn đứng ở đây làm gì, làm chuyện của cô đi.”

Bạch Lộc gãi cổ nói: “Tôi không có việc gì cả.”

“Vậy tại sao cô ở đây?”

“Tùy tiện dạo chơi thôi.”

Cô nói dối không chớp mắt, mới vừa nói xong điện thoại liền vang lên, lấy ra xem, là Khương Kỳ gọi tới.

Bạch Lộc tiện tay tắt máy, giương mắt nhìn anh, nói tới lời vừa rồi: “Anh đừng nghe cô ta, việc này không phức tạp, cảnh sát đến đây xem máy quay, đây là quy trình tìm bằng chứng.”

Tần Long liếc nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên cười một tiếng: “Bằng chứng có thể làm gì chứ, cho dù đối phương không có đầy đủ bằng chứng, chỉ cần có lòng tố cáo tôi, thì cũng có thể vào trở lại thôi.”

Nụ cười kia của anh ít nhiều mang chút tự giễu, khiến Bạch Lộc cảm thấy hơi hoang mang.

“Không phải, anh phải tin tưởng pháp luật.” Cô nói.

Anh không trả lời, nghiêng người, tầm mắt chuyển sang nơi khác.

Bạch Lộc cảm thấy theo góc độ hiểu biết của anh thì lời giải thích của cô hơi yếu.

Bạch Lộc không đi, cô lùi sang một bên, nhỏ giọng gọi điện cho Khương Kỳ, nói gặp bạn học cũ, tán gẫu một chút.

Cúp máy, cô lại đi trở về, người phụ nữ vẫn đang đặt chuyện vô căn cứ.

Nhưng sự việc hình như có chuyển cơ, một cô gái còn trẻ đột nhiên xông vào trong đám người, vội vàng bắt lấy người phụ nữ nói.

Bạch Lộc cảm thấy bầu không khí hơi khác lạ.

Cô gái kia hình như là cấp dưới của người phụ nữ, nói năng ôn tồn nhã nhặn, Bạch Lộc để ý trên tay cô ta cầm một cái bọc, bị người phụ nữ tháo ra ngay tại chỗ.

Cô gái vừa giúp vừa giải thích: “Giám đốc, xin lỗi, buổi sáng chị nói có đồ chuyển phát nhanh sắp tới, ban nãy em thấy tên chị, nên nhân tiện lấy giúp chị.”

Người phụ nữ vừa nghe được liền nổi giận, to tiếng quát cô gái: “Tôi nói có đồ chuyển phát nhanh hồi nào, là cô đoán mò phải không?”

Cô gái tỏ ra khó xử: “Hồi sáng...rõ ràng chị có nói mà...”

“...”

Sau đó họ nói gì không nghe được tiếng nữa, chỉ thấy người phụ nữ mất mặt trước quần chúng, kéo cánh tay cô gái hướng vào trong tòa lầu.

Bạch Lộc nhìn thấy, hiểu rõ tình hình cơ bản, cô nhắc chân đuổi theo: “Này này này...cô đi đâu hả...”

Sự việc điều tra ra manh mối, đám người xung quanh xem trò dần tản đi, Bạch Lộc đuổi theo tới cửa, muốn giữ lại người phụ nữ kia bảo chị ta xin lỗi, nhưng đối phương rõ ràng muốn chạy thoát, bước chân tăng tốc thật nhanh.

Bạch Lộc ở phía sau hô to: “Cô có mặt chữ bới lại không có mặt nhận lỗi, thói xấu gì hả!”

Người phụ nữ vội vàng vào thang máy, chẳng hề đưa ra khuôn mặt chính diện.

Bạch Lộc tức giận đến nghiến răng, còn định đuổi theo, nhưng cánh tay bị người ta giữ lại.

Cô kinh ngạc quay đầu nhìn anh.

Tần Long chẳng nói câu nào kéo cô ra bên ngoài, buông tay ra, cầm hất về phía xa, nói: “Cô đi ăn cơm đi, để bạn cô chờ, như vậy không tốt lắm.”

Bạch Lộc hé miệng, nhìn chằm chằm khuôn mặt nghiêng của anh: “Anh thấy rồi.”

“Tôi còn thấy hôm đó cô đến tiệm chúng tôi.”

“...”

Bạch Lộc không đáp lại, khuôn mặt nhanh chóng nóng lên, cô ho nhẹ, vén sợi tóc bên tai, sau đó ngẩng đầu, suy đoán sắc mặt của anh.

Anh không hỏi tới cùng vì sao cô đến, trước khi rời khỏi để lại một ánh mắt mang ý sâu xa khác nhìn cô.

Bạch Lộc thấy anh sắp đi, lấy hơi một cái rồi đuổi theo đi lên: “Ban nãy tại sao anh có thể nhẫn nhịn được, tuy rằng nói loại chuyện này không nói rõ ràng thì chịu thiệt, nhưng không thể từ đầu đến cuối để người ta chèn ép mắng chửi, tính tình anh hồi trước không phải vậy chứ.”

Tần Long dừng bước quay đầu lại: “Tôi không chấp nhận với phụ nữ.”

Ánh mắt Bạch Lộc không dời đi, cái hiểu cái không hỏi: “Vậy thế nào mới tính là phụ nữ không giống vậy?”

Khuôn mặt Tần Long dăm chiêu, giống như đang suy tư.

Bạch Lộc không đợi được câu trả lời của anh, lại nghe anh đột nhiên gọi cô: “Cô giáo Bạch!”

Anh ngược lại còn nhớ rõ xưng hô này, cô nghe xuôi tai nhoén miệng cười: “Tôi đây!”

Tần Long xoay người đối diện với cô: “Ban nãy cô không cần phải đi qua đây, càng không nên nhúng tay vào chuyện này.”

Bạch Lộc ngoài miệng kháng nghị: “Cô ta nói chuyện khó nghe như vậy.”

Tần Long: “Có khó nghe đến mấy cũng không ảnh hưởng tới tôi.”

Bạch Lộc nói trong lòng, anh tỏ ra cứng đầu cứng cổ, vở kịch nhà giam màn cuối.

Cô nhớ lại ban nãy, vẫn không hối hận, ngẩng đầu tiến đến trước mặt hỏi: “Ban nãy biểu hiện của tôi thế nào?”

Anh cup mắt nhìn cô, vẻ mặt giống như muốn được khen ngợi ản chút đắc ý, điều này khiến đáy lòng anh trầm xuống, anh lạnh lùng nói: “Cô gái tốt không nên thốt ra lời lẽ thô tục.”

Bạch Lộc hơi ngớ ra, quả thật ban nãy cô nói năng thiếu lễ độ.

Cô hé miệng muốn hỏi gì đó, cẩn thận nhìn mắt anh, cuối cùng nhịn xuống.

Cô thay đổi đề tài, hỏi: “Anh đã ăn chưa?”

Anh nghe ra hàm ý khác trong lời nói của cô, để cô nhìn mình giao xong đồ chưa giao, nói: “Tôi còn bận.”

“Bận mấy cũng phải ăn chứ.”

Anh nói: “Tôi sẽ không để mình đói chết.”

Bạch Lộc thấy đáng về đề phòng của anh, nói: “Anh đừng hiểu lầm, tôi không phải bảo anh mời khách, bữa trưa tôi có hẹn với bạn, có chỗ ăn rồi.”

Tần Long khó hiểu cảm thấy cô còn có câu sau, anh nghiêng đầu nhìn cô, lẳng lặng chờ đợi.

Quả thật lại nghe cô thở dài một hơi nói: “Nhưng buổi chiều các cậu ấy đều về nhà nghỉ lễ, một mình tôi thật biết không ăn gì. Mì phở gì đấy ngán rồi, một mình ăn cơm cũng không ngon, tốt nhất là ăn lẩu gì đó, nhưng không hẹn được người...”

“Cô nói đi, buổi tối mấy giờ?” Anh lên tiếng ngắt lời cô, giống như chưa từng nghe cô nói câu “Buổi tối bình thường không ăn cơm”.

Bạch Lộc vui mừng quá đỗi, loáng thoáng đắc ý thắng thế trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì vẻ dè dặt, cô trầm tư suy nghĩ vài giây, chấp tay sau lưng nghiêng đầu nhìn anh.

“Bây giờ tối, gặp ở cửa khu sinh hoạt.”

17. Chương 17

Mùa đông trời tối rất sớm, hơn nữa vẫn còn trong sắc trời âm u như vậy.

Mới đầu Bạch Lộc muốn nói sáu giờ, nhưng nghĩ tới anh còn việc bận, vì thế sửa miệng nói bảy giờ.

Bảy giờ ra ngoài, trở về cũng khoảng tám giờ rưỡi, không sớm cũng không tính là muộn.

Tần Long không có ý kiến, khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, rồi sau đó rời khỏi.

Hai tay Bạch Lộc dút túi, nhìn bóng lưng anh dần mất hẳn đến khi không nhìn thấy nữa, cô nhướn mày rồi xoay người đi.

Trong tiệm tiệc đứng, bọn Khương Kỳ thấy cô hai tay trống trơn trở về, thay nhau chất vấn: “Cậu đi lâu như vậy làm cái gì?”

Bạch Lộc cúi đầu, lúc này mới phát hiện mình đã quên lời hứa trước đó, mang kem ốc quế cho các cô.

“Các cậu chờ đó, tớ đi ngay.” Cô xoay người muốn đi.

Đường Giai nói: “Đứng lại!”

Các cô bạn cùng dùng sức kéo Bạch Lộc quay về, đè cô trên ghế sofa, ép hỏi: “Sẽ không phải là tình cờ gặp được đối tượng thầm mến chứ, viện cớ không muốn để bọn tớ biết phải không?”

Bạch Lộc chìa tay về phía bàn ăn, cầm một miếng sushi bỏ vào trong miệng, che giấu nói: “Các cậu suy nghĩ nhiều rồi, là bạn học nữ hồi trước.”

“Quý mới tin cậu, bạn học nữ có thể trò chuyện lâu như vậy, nói đến nỗi mất hồn.”

“Tớ phát hiện mới đây cậu có thêm một bộ nội y màu khác trong tủ quần áo, có phải muốn quyến rũ ai không?”

“Khai thật đi!”

“...”

Bạch Lộc nuốt nước bọt, nói: “Để tớ uống nước trước đã.”

Hà Thanh Thanh đẩy trà đá qua, Bạch Lộc hút một ngụm, toàn thân mát lạnh.

Uống đủ giải khát rồi, cô nhìn mấy cô bạn, bọn họ cũng đang nhìn cô, ba cặp mắt nhìn chằm chằm một cặp mắt, chẳng hề buông tha ngọn nguồn buồn chuyện.

“Thì là, một khách cần tư vấn mà thôi.” Bạch Lộc biết không thể gạt các cô bạn, nhưng chỉ có thể lộ ra một chút.

“Cần tư vấn gì, có trở ngại gì?”

Bạch Lộc nghĩ nếu cô nói là người từ nhà giam Giang Tư mới ra ngoài, đám phụ nữ này thế nào cũng sẽ tò mò đến chết.

“Là người ở phòng tư vấn, mắc chứng sợ hãi đám đông, thấy người lạ là muốn chạy trốn, cho nên tớ không nói với các cậu.” Bạch Lộc nói tóm lược, nhìn chằm chằm bàn ăn, “Có thể để tớ ăn chưa, đói chết rồi.”

“...”

Khương Kỳ đẩy đồ ăn tới trước mặt cô, nói: “Ăn đi ăn đi, cậu thật đáng thương.”

Bạch Lộc ngẩng đầu: “Đáng thương cái gì?”

Khương Kỳ nói: “Sau này cậu phải đối mặt với một đám người không bình thường, không dễ tìm đối tượng.”

Bạch Lộc: “...”

Bạch Lộc đang nhai nuốt, nói trong lòng, có không bình thường bao nhiêu đi nữa, ít nhất anh bình thường là được.

Bữa cơm trưa này, là tiệc chia tay năm cũ, nhưng Bạch Lộc ăn rất thỏa mãn, tâm tình tăng cao vui sướng cũng tăng theo.

Trên đường trở về, cô đã suy nghĩ buổi tối nên đi đâu ăn cơm.

Cơ mà bữa cơm này cô sẽ không để anh mời, nhưng để cô mời thì anh khẳng định không chịu, thế nên cô đã dự định sẽ chia đều.

Buổi trưa trở về, ba người còn lại mau chóng thu xếp hành lý, từng người một rời khỏi.

Trong phòng ký túc lập tức tĩnh lặng, lọt vào tầm mắt là không gian trống trải.

Bạch Lộc lên mạng, nhìn thời gian giờ là hai giờ trưa.

Cô tìm phim xem, nhoáng một cái trôi qua hai tiếng, cũng mới hơn bốn giờ.

Bạch Lộc chê thời gian trôi qua quá chậm, cô cầm di động muốn gửi tin nhắn cho anh, hỏi anh có thể sớm một chút không, cô thì lúc nào cũng được.

Nghĩ lại vẫn thôi, phụ nữ trong mắt đàn ông rất dễ thay đổi, không phải là chuyện tốt.

Bạch Lộc đi tới tủ quần áo, thử quần áo trước một lúc, áo len trắng bên trong cổ rất thấp, cô chọn một chiếc khăn quàng cổ quần vài cái, rồi phối hợp với áo khoác ngoài màu tối, soi trước gương một lúc mới quyết định.

Di động vang lên, trái tim Bạch Lộc xao động, chạy tới xem, là Trâu Oánh gọi tới.

“A lô! Chị, buổi tối về nhà ăn cơm.” Hôm nay không phải thường lệ, Bạch Lộc vốn có kế hoạch tự do.

Cô không hề suy nghĩ: “Buổi tối chị có việc ra ngoài, không trở về.”

Trâu Oánh khó hiểu: “Đã nghỉ rồi vẫn có việc ư, vậy em chờ chị về trễ một chút.”

Nhà cô dựng gia giáo nghiêm khắc, Trâu Oánh và Bạch Lộc đều rất có ý thức tự giác, bình thường ngoại trừ tụ họp với bạn bè, trên cơ bản rất ít khi ở bên ngoài.

“Chị ăn bên ngoài cùng bạn học, em nói với cô giúp chị.”

Trâu Oánh không bỏ qua: “Chị, bạn học nào thế, nam hay nữ?”

Nói nam thì sẽ lớn chuyện, Bạch Lộc đương nhiên nói nữ.

Trâu Oánh à một tiếng, tạm thời yên tâm.

Cúp máy, Bạch Lộc đặt di động trên bàn, đáy lòng lại dâng lên cảm giác tội lỗi yêu đương vụng trộm nào đó, nhưng nghĩ tới người đàn ông thanh tâm quả dục không lãng phí biểu cảm kia, cô lại cảm thấy mình tự chịu khổ.

Phản nhiệt tình lúc trước anh viết thư hình như sau khi ra ngoài đã biến mất không còn nữa.

Chẳng lẽ những gì cô nói hôm đó đã kích tới anh, dập tắt hy vọng ban đầu của anh?

Bạch Lộc đã nghĩ xong tiêu đề luận văn, “Nghiên cứu điều tra tâm lý đặc trưng của phạm nhân mãn hạn tù”, hiện tại anh là nhân vật chính trong trường hợp điển hình của cô, lần này phải nghiên cứu thấu đáo.

Bạch Lộc giao nhiệm vụ cho mình, tối nay nhất định nắm bắt người đàn ông này.

Thời gian đây đưa thông thả trôi qua một tiếng.

Bạch Lộc đi rửa mặt, nằm trên giường đắp mặt nạ, xong rồi trang điểm tự nhiên trên mặt.

Làn da cô trắng bảo dưỡng kỹ càng, chỉ thoa đơn giản một chút liền đẹp lên không ít.

Mái tóc dài xõa ra, chải chuốt một lần, cô dùng máy uốn tóc xoắn phần đuôi tóc một chút, cô vừa ngâm nga vừa kiên nhẫn giết thời gian.

Sau đó cô đến ban công ngắm phong cảnh, đói bụng tiện thể ăn một trái táo.

Khi đồng hồ báo thức vang lên, đúng lúc sáu giờ bốn mươi, là Bạch Lộc đã đặt trước.

Cô sợ anh sẽ đến sớm, vì thế đi xuống trước, lúc ra khỏi tòa lầu ký túc xá, trời đã tối hẳn, trong bóng đêm gió lạnh thổi mạnh, lạnh đến thấu xương, giống như muốn tập kích vào xương cốt.

Bạch Lộc rút người trong chiếc khăn quàng cổ, bỗng nhiên nhớ tới dự báo thời tiết nói tối nay sẽ đổ mưa nhỏ, cô do dự có nên trở lại lấy ô không, nhưng mà đường xa lại rất phiền toái, cửa khu sinh hoạt đã gần ngay trước mắt, cô từ bỏ ý nghĩ trong đầu, bước chân tăng tốc đi qua.

Trên đường ánh sáng lấp lánh đầy màu sắc, dòng xe cộ lướt qua liên tục.

Bạch Lộc chọn một sạp báo chí bên đường đã đóng cửa, dựa nghiêng người im lặng chờ đợi.

Tới phút thứ năm mươi, Tần Long xuất hiện.

Bạch Lộc nhìn một cái là nhận ra ngay, anh lái một chiếc xe máy điện đã sử dụng qua, dừng tại lối đi chật hẹp cạnh trạm bảo an, người không đi xuống, ngồi trên xe chống chân xuống đất, ánh mắt nhìn thẳng tắp lối ra vào của khu sinh hoạt.

Trời vừa tối lại lạnh, khăn quàng cổ của Bạch Lộc quấn nửa dưới khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt và cái trán bóng loáng, cho dù ở gần cũng rất khó có người nhận ra cô.

Cô vốn muốn trực tiếp đi qua, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này cô liền ngắt ngang ý tưởng, cứ vậy cách thân cây làm tấm chắn, âm thầm ở bên hông quan sát anh.

Còn có một số sinh viên cũng ở lại trường như Bạch Lộc, trên cơ bản mấy hôm nữa mới về nhà, bởi vì không có gì làm buổi tối chuồn ra ngoài thả lỏng tiêu khiển.

Ánh mắt Tần Long dò xét nửa phút, bỗng nhiên thu hồi tầm mắt cúi đầu, trên tay anh có thêm một tia sáng, xem di động trong thời gian này.

Trong phút chốc Bạch Lộc nắm chặt cái túi nhỏ cạnh người, tưởng rằng sắp truyền đến tiếng chuông, lại nhìn thấy anh ở bên kia cất di động, bỏ vào túi quần, thuận tay cầm ra một gói thuốc lá, rút ra một điếu ngậm trong miệng.

Tần Long đem tầm mắt nhìn về phía cửa lần nữa, sinh viên qua lại ăn mặc chỉnh tề xinh đẹp, tốp năm tốp ba, hai mắt anh nhìn chằm chằm trong đó, không để nhìn nhầm.

Bạch Lộc vẫn chưa có hành động gì, im lặng đứng yên ở chỗ cũ, bao phủ dưới bóng mờ của mặt sau sạp báo, gió thổi hơi lạnh lần nữa, cô ôm chặt mình.

Tần Long lấy ra bật lửa, anh châm lửa, bởi vì gió lớn anh dùng tay trái che lại, hơi cúi đầu, tức thì trong gió đêm thổi ra một làn khói trắng, ánh lửa tại đầu thuốc chọt lóe lên.

Anh hút một hơi rồi kẹp điếu thuốc trong tay, ho nhẹ vài tiếng thay đổi tầm mắt, nhìn ra người đi đường xe cộ bận rộn ngoài đường phố.

Bạch Lộc ở trong phạm vi tầm nhìn lướt qua của Tần Long, cô vẫn không bị nhận ra.

Trong lòng cô càng cảm thấy thú vị, đột nhiên muốn thưởng thức dáng vẻ hút thuốc của anh.

Anh im lặng kiên nhẫn chờ đợi, hút hai phút nhìn thời gian một lần, rồi nhìn về phía cửa, sau đó buồn chán nhìn xe người đi qua xung quanh cùng với phong cảnh xanh hóa.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy mấy lần, điếu thuốc cũng sắp tàn.

Anh vẫn đội cái nón cũ, khuôn mặt nghiêng bị bao phủ dưới bóng mờ của vành nón, lúc sáng lúc tối.

Ngược lại anh thay áo khoác, không phải đồng phục hồi ban ngày, nhưng cũng không tỏ ra đặc biệt chải chuốt, áo khoác không cài khuy, mở rộng ra, lộ ra áo len màu tối bên trong, hai chân thon dài phía dưới được ống quần rộng rãi bao bọc, bàn chân mang đôi giày quân đội bình thường.

Bạch Lộc rút cuộc cảm thấy anh mặc ra cảm giác đặc biệt thuộc về chính mình, nhưng đồng thời cô lại có dự cảm mình đợi thêm một lúc nữa sẽ có vẻ không hay lắm.

Cô nhìn mình rồi nhìn qua anh, nếu hai người đứng cùng nhau, giống như...anh xe ôm và hành khách.

Tại cửa khu sinh hoạt, thời gian dài anh dừng xe ngưng đọng, tựa như một không gian màn sân khấu, mọi thứ xung quanh là hình ảnh chạy nhanh.

Bạch Lộc thấy sắp tới giờ, nhắc chân đi thẳng về phía anh.

Tần Long nhàn nhã hút xong hơi cuối cùng, khóe mắt thoáng thấy có người ở bên trái đi qua, anh quay đầu nhìn, vẻ kinh ngạc lướt qua giây lát trên khuôn mặt.

Trước khi cô tới gần anh ném tàn thuốc xuống, cúi đầu giẫm chân lên, ngay sau đó cô đã tới trước mặt.

Bạch Lộc đứng trước mặt anh, thấy anh không nói gì, biểu cảm trên khuôn mặt không rõ ràng.

Tần Long khẽ nhếch khóe miệng, quan sát cô từ trên xuống dưới, nhìn sang phía cô đi tới, hỏi: “Mới từ bên ngoài trở về?”

“Đúng vậy, tôi đúng giờ chứ.”

Anh cúi đầu nhìn thời gian, trên đó vừa biểu thị bảy giờ: “Ừm, rất chuẩn.”

“Anh chờ bao lâu rồi?” Bạch Lộc hỏi.

Anh dời tầm mắt: “Không lâu, tôi vừa tới.”

“Vừa tới là mấy phút?”

“Chỉ một phút trước.”

“Ồ...” Bạch Lộc liếc nhìn tàn thuốc vừa bị anh giẫm lên, gật đầu nói, “Vừa chạy xe vừa hút thuốc, không phải việc an toàn.”

Con người đen nhánh sâu sắc của anh liếc nhìn cô một cái, chẳng biết có nghe ra ý tứ trong lời nói của cô hay không.

Anh không đáp, Bạch Lộc lại hỏi: “Anh tới rồi sao không gọi điện thoại cho tôi?”

Tần Long nói: “Đã hẹn bảy giờ, không cần phải hối thúc.”

Bạch Lộc thấy anh còn rất có khái niệm về ý thức, nhưng loại này cùng với hành vi lịch sự hiểu ra trong mắt cô, lại cho rằng anh không muốn lãng phí thời gian gọi điện thoại.

Bạch Lộc chọn hỏi tới cùng: “Vậy nếu nhớ ra tôi quên thời gian đến muộn thì sao? Anh cũng không gọi điện nhắc tôi à?”

Anh trả lời: “Cô biết tư vấn tâm lý, khẳng định có khái niệm thời gian.”

Bạch Lộc không nói gì, người đàn ông này lòng dạ giống như tấm gương sáng.

“Được rồi, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Bạch Lộc bỏ tranh luận, cô vừa định sải bước tới yên sau chiếc xe của anh, còn chưa nghĩ xong rốt cuộc nên ngồi chính diện hay ngồi nghiêng, anh lại trượt chiếc xe về phía trước một đoạn, tiến vào khu đỗ xe.

Bạch Lộc hoang mang, bắt kịp hỏi: “Anh làm gì đó?”

“Đỗ xe.” Anh cảm thấy kỳ quái quay lại nhìn cô, “Không phải nói đi ăn sao?”

Bạch Lộc há miệng, hiểu được anh có ý gì: “Phải đi ăn cơm, cơ mà không phải con đường lần trước, đổi chỗ khác.” Dừng một chút cô lại hỏi, “Anh không có nói đã đặt chỗ trước mà?”

Anh nghe cô nói vậy, động tác khựng lại, hơi khó hiểu: “Chỗ ăn uống còn để ý nhiều như vậy?”

“Đương nhiên phải để ý, cuộc đời trăm vị, phải tìm kiếm khẩu vị khác nhau.”

Bạch Lộc cũng không nói, bản thân cô vốn không suy nghĩ quá nhiều, nhưng trông thấy phía sau xe anh còn có chỗ chỗ thêm người, không hiểu sao cô rất muốn ngồi một chút.

Hiện tại anh hành động như vậy, cắt đứt tâm tư riêng của cô, đương nhiên phải cố hết sức xoay chuyển.

“Xem ra anh chưa nghĩ tới.” Bạch Lộc biết anh không quen thuộc vùng lân cận bên này, tự động quyết định, “Vậy chúng ta đến trung tâm mua sắm bên cổng phía Nam trường tôi, ở rạp chiếu phim dưới lầu có một quán lẩu, nghe nói việc buôn bán rất tốt.”

Tần Long thấy nét mặt cô tràn trề hưng phấn, anh tỏ ra hơi nghi hoặc: “Cô ăn được không?”

Bạch Lộc biết anh chỉ chuyện há cảo lần trước.

“Đương nhiên ăn được.” Thật ra lúc này cô rất đói bụng, thời gian buổi chiều giống như chuẩn bị cho bữa cơm này, cô hỏi ý kiến anh, “Hơi xa, lấy xe anh chạy nhé?”

Tần Long còn có thể nói gì, bàn chân anh chống dưới đất, quay xe trở lại, xác định vị trí chuyển phương hướng xong, ánh mắt nhìn cô phía sau: “Còn không ngồi lên?”

Khuôn mặt tươi cười của Bạch Lộc ngay tức khắc trở nên rụt rè, cô đi qua, nghiêng người, hai tay giữ chắc yên xe sau rồi nhảy lên.

18. Chương 18

Tần Long không rõ tay ga, Bạch Lộc chờ đợi cảm thấy là lạ: “Sao anh còn chưa chạy?”

Tần Long nghiêng người: “Cô ngồi vững chưa?”

Bạch Lộc ngồi nghiêng, xe anh không có cái hộp phía sau, cô thiếu vật có thể giúp mình giữ vững cơ thể, chỉ có thể nắm lấy đuôi sau xe, gắng gượng ngồi ổn định.

Cô nói: “Vững rồi.”

“Đừng ngã đó.” Nói xong câu đó, anh quay đầu lại, xe máy điện từ từ chạy đi.

Bạch Lộc hoàn toàn không sợ ngã xuống, một chân cô có thể chạm đất, ngược lại cô sợ trọng tâm mình không vững, khiến anh lệch phương hướng.

Cô cố gắng dịch mình vào giữa, cơ thể cách một khoảng với sau lưng anh, ánh mắt nhìn hai bên và đằng sau giúp anh.

Lối đi qua đường vắng vẻ không có đèn đỏ, chỉ có đường vắn xe người cùng thỏa thuận, tại thành phố này giao thông văn minh, một khi có người đi qua đường, xe cộ sẽ chủ động cho đi.

Trong lúc đèn xe chớp tắt, Tần Long nhân lúc đó nhanh chóng chạy qua đối diện cổng trường phía Bắc, đang muốn từ con đường chật hẹp men theo tường ngoài trường vòng qua, lại bị Bạch Lộc kêu dừng lập tức.

“Đừng đi bên ngoài, từ trong trường đi qua, ít xe và lại gần hơn.”

Đây là ý kiến sáng suốt, Tần Long thuận theo đề nghị của cô, quay đầu xe trở về.

Trên xe chở hai người trưởng thành, dừng lại quay đầu hơi tốn sức, Bạch Lộc thấy thế tự động nhảy xuống, chờ anh quay về hướng chính.

Tần Long cảm thấy phía sau chột nhẹ, anh quay đầu nhìn, thấy cô đứng yên đằng sau, trong ánh mắt lại mang theo chút yên tâm.

Bạch Lộc ung dung nhìn lại, sau đó ăn ý ngồi trở về lần nữa.

Cô dời trọng tâm tới chính giữa, bám vai anh làm điểm tựa, mấy ngón tay đặt tại chỗ, cảm nhận sống lưng anh truyền tới sức đẩy ngược.

Sau khi ngồi thẳng Bạch Lộc lấy tay ra, nghiêng đầu nhìn anh qua kính chiếu hậu bên trái, trong phạm vi tầm nhìn bé nhỏ, chiếc cằm anh kéo căng.

Cô hơi nghiêng đầu, thừa dịp ánh sáng đèn đường lướt qua trong kính, cô thấy rõ bờ môi mím chặt của anh, cái mũi cao mà thẳng, trở lại một chút, là khuôn mặt bình tĩnh của anh và vành tai rắn chắc to lớn.

Cô lại cúi người xuống, từ bộ mặt hướng lên trên...

“Cô ngồi không vững?”

Người đàn ông trong kính đột nhiên quay đầu lại, Bạch Lộc bị sự nghiêm túc làm hết hồn, cô giữ tư thế ban đầu, ngẩng đầu chạm ngay mặt anh.

Lúc này xe đã quẹo vào cổng trường, đang tăng tốc chạy tới phía trước, sau khi đối diện một giây anh quay đầu lại, đầu xe hơi lệch, đèn trước xe cũng nhoáng theo một cái.

Bạch Lộc nhanh chóng ngồi thẳng lưng nghiêm chỉnh, liếc nhìn cái ót của anh, không có đáp lời và giải thích, cô ngửa đầu hóng gió trước mặt, để làm tan đi vẻ mất tự nhiên ban nãy.

“Tối nay hình như sẽ mưa.” Bạch Lộc nhìn bầu trời tối đen hà hơi.

Người đằng trước sửa lại: “Không phải đổ mưa, là mưa tuyết.”

“Ồ?” Cô tò mò, “Tôi xem dự báo thời tiết nói là đổ mưa nhỏ.”

“Cô xem nhầm rồi.”

Ngữ khí của anh vô cùng chắc chắn, cứ như anh là nhà khí tượng học.

Bạch Lộc nhớ ra mình chỉ vội vàng nhìn một cái, không xem kỹ càng.

“Thế à?” Cô chẳng hề nghi ngờ, đổi sang giọng điệu vui mừng, “Vậy cũng tốt, trời tuyết ăn lẩu rất hợp.”

Tần Long không nói gì, anh chuyên tâm nhìn tình hình giao thông đằng trước, thỉnh thoảng cụp mắt mấy lần liếc nhìn kính chiếu hậu, mỗi lần đều có thể nhìn thấy khóe miệng cô mang nụ cười.

Bạch Lộc cười là vì cô chưa từng có loại thể nghiệm chạy vùn vụt ở sân trường trong đêm, trước đây cô từng đi qua con đường này, cũng thấy một cặp người yêu lái xe chạy qua trước mắt.

Khi đó cô chẳng hề hâm mộ, mà là bản thân cũng muốn đi mua một chiếc xe máy, gần thì dạo chơi công viên, xa thì đến bờ đê hóng gió.

Giờ phút này, cô ngồi tại yên sau, mà người trước mắt này, khiến trong đầu cô xuất hiện bốn chữ lâu dài mãi mãi.

Tất cả khóa trình của học kỳ này đều kết thúc, trong trường tĩnh lặng rất nhiều so với mọi khi, rất nhiều tòa lầu học viện không như ngày thường đèn đuốc sáng trưng ồn ào xôn xao, chỉ có mấy gian phòng học còn để lại chút ánh sáng mỏng manh.

Dưới đèn đường, vài bóng người lác đác đi qua, bầu không khí yên tĩnh.

Trong trường có rất nhiều đoạn đường đan xen lẫn nhau, người mới tới rất dễ dàng đi lòng vòng bị lạc.

Đi tới gần một khoảng đất trống trước sân vận động, Bạch Lộc lên tiếng: “Quẹo phải đằng trước.”

Cô quen đường, anh lắng nghe điều khiển của cô.

Xe máy điện quẹo vào, đi tới sau một dãy tòa lầu, tiến về phía Tây, bên tai ngoài tiếng bánh xe thì chỉ có tiếng gió thổi qua tai.

Bạch Lộc không cảm thấy lạnh, cơ thể anh che chắn trước mặt cô, gió lạnh đều thổi trên người anh.

Đèn đường chiếu rọi, hắt ra lỗ hổng nhàn nhạt, Bạch Lộc trông thấy đằng xe sau lưu lại một cái bóng kéo dài, hình dáng của họ chồng lên nhau.

Đi qua chiều dài của mấy tòa nhà, phía trước xuất hiện lối rẽ, hẳn là người có cảm giác phương hướng thì sẽ chọn con đường phía Nam.

Tần Long còn chưa định cập sát phía bên trái, cảm thấy người phía sau đang vỗ nhẹ bờ vai anh.

“Sao vậy?” Anh nghiêng đầu.

Bạch Lộc chỉ về bên phải: “Đi đường phía sau.”

Anh khó hiểu: “Đó là đường vòng.”

Cô biết, nhưng vẫn kiên trì: “Không mất bao nhiêu thời gian đâu, anh chạy đường đó đi.”

“...” Nếu không phải đang lái xe không thể quay đầu, Tần Long rất muốn thấy rõ biểu cảm trên mặt cô lúc này, có ý đồ gì.

“Tại sao đi hướng đó?” Anh nhìn mặt đường càng ngày càng gần hỏi.

Bạch Lộc không đáp, mà là giơ tay chỉ đường cho anh, làm như sợ anh không nghe sẽ lỡ mất.

Họ dần dần đến gần mặt phía Đông của thư viện, bên này mặt đường rộng lớn, đèn đường chiếu sáng cũng nhiều hơn, ánh sáng sáng trưng, chiếc xe được chiếu rọi ra vô số cái bóng chông chênh nông sâu.

Tần Long chạy phía bên trái nhìn qua, đằng trước thư viện là một mảnh đất xanh hóa, tầm mắt nhìn ra xa, có thể thấy được lối ra của cổng trường phía Nam.

Cuối cùng anh chẳng nói gì, theo ý cô chạy ra đằng sau, tiến vào một con đường cong, vòng qua phía Tây thư viện, ở đây có các tòa lầu mang đậm chất riêng biệt.

Tần Long thăm dò sơ sơ đoạn đường tiếp theo, tốc độ xe cũng dần nhanh hơn, xung quanh ít thấy bóng người, đèn đường chỉ còn lác đác mấy ngọn đèn.

Chạy qua trước một tòa lầu nào đó, Bạch Lộc đột nhiên giới thiệu: “Đây là tòa lầu học viện của chúng tôi.”

Tần Long nghiêng đầu liếc nhìn một cái, ừ một tiếng, tỏ vẻ đã nghe được.

Qua hai giây, anh hỏi: “Cô bảo tôi chạy đường này, là vì để nói chuyện này?”

“Ừm.” Bạch Lộc nghĩ nghĩ bổ sung, “Bức thư đầu tiên anh viết, gửi tới chỗ này đấy.”

“...” Anh không có gì để nói.

“Không chỉ vậy, còn có ——” cô ngoan ngoãn nói ra, “Tôi muốn ngồi lâu một chút, anh chạy chậm chút.”

Tiếng bánh xe lăn vòng liên tục vang lên, tốc độ xe giảm xuống, nhoáng một cái lại quẹo vào con đường tiếp theo.

Bạch Lộc nhân bầu không khí lúc này, hỏi anh: “Lần trước bức thư thứ hai của anh sao lại hơn nửa tháng mới gửi tới? Tôi còn tưởng anh từ bỏ việc tư vấn.”

“Xảy ra chút tình huống.” Anh không kể rõ ràng.

Bạch Lộc tiến đến gần phía sau tai trái của anh, hỏi: “Tình huống gì?”

Khi nói chuyện hơi thở ấm áp của cô nhẹ nhàng làn tỏa ra, khiến mang tai anh khẽ co rúm.

Bạch Lộc không để ý, ngược lại thấy anh nghiêng đầu, hình như muốn giải thích gì đó, nhưng lại thôi.

Cô tiếp tục truy hỏi: “Tình huống gì vậy?”

Tần Long trả lời cô: “Bên trong muốn tiến hành việc đào tạo, tạm thời không cho liên lạc với bên ngoài.”

“Thật hay giả đó?” Bạch Lộc nửa tin nửa ngờ, “VẬY sau đó anh cũng không giải thích với tôi.”

Tần Long: “Không ảnh hưởng.”

“Không ảnh hưởng cái gì?”

“Không ảnh hưởng tới việc tư vấn.”

“...”

Lúc này Bạch Lộc đã hiểu triệt để người này không nói nhiều, thà để người ta hiểu lầm cũng không giải thích thừa thãi.

Bạch Lộc hỏi: “Anh không phải là không giỏi giao tiếp với người khác chứ?”

Tần Long lại hỏi: “Cô từ đâu nhìn ra?”

“Mỗi một chỗ toàn thân anh.”

“...”

“Đùa thôi.” Ngờ khí Bạch Lộc trở nên thoải mái, trêu chọc nói, “Tôi thấy anh càng thích hợp với việc viết thư hơn.”

“Chuyện viết thư, cô coi như qua đi.” Anh có cảm ứng nhìn qua kính chiếu hậu, không bắt ngờ đối diện với cô, hai tròng mắt cô sáng ngời mà trong suốt, cứ vậy thản nhiên nhìn thẳng vào nhau, giống như nhìn chăm chăm con mồi hồi lâu, anh dời tầm mắt nói tiếp, “...Tôi hẳn là không phải đối tượng cô muốn tìm.”

Lời này nghe ra kỳ lạ, anh còn chưa kịp đưa ra lời bổ sung nói rõ, chợt nghe cô nói: “Anh chính là đối tượng mà tôi muốn tìm.”

Ánh mắt anh trở nên âm đạm.

Sau đó nghe cô giải thích: “Đối tượng cần tôi tư vấn.”

Không biết Bạch Lộc tìm góc độ nào đó, cho dù sau đó Tần Long né tránh thế nào, cũng không tránh khỏi tia sáng rạng rỡ trong kính chiếu hậu.

Bạch Lộc không kiên nhẫn nhìn anh, phát hiện người đàn ông này còn có thể đổ mắt.

Nhưng giây tiếp theo, cô lại không nhìn thấy.

Kính hậu bị anh đẩy ra bên ngoài, bên trong là bóng cây dưới bầu trời đêm tối đen.

Bạch Lộc khẽ cười, rơi vào trong tai anh giống như là cử chỉ chột dạ châm biếm.

Sau một lúc lâu, xung quanh trở nên tĩnh lặng.

“Tôi có một vấn đề...”

“Tôi có một vấn đề...”

Hai người đồng thời cất tiếng, mức độ ăn ý khiến hai bên đều kinh ngạc.

Tần Long bảo cô nói trước, Bạch Lộc lại càng hứng thú đối với vấn đề của anh hơn.

Bạch Lộc: “Hay là anh nói trước đi.”

Tần Long không đẩy đưa nữa, lên tiếng: “Cô...”

Anh đột nhiên dừng một chút, Bạch Lộc nhắc nhở: “Cô giáo Bạch.”

“Cô giáo Bạch.” Anh hô một tiếng, Bạch Lộc nghe ra vẻ kính trọng.

Anh tiếp tục: “Tôi rất hiếu kỳ, người giống như tôi, tại sao cô không sợ tiếp cận chứ?”

Bạch Lộc chẳng hề suy nghĩ: “Tôi không sợ.”

Đây là lời nói dối, cô dám cùng anh ra ngoài, nhưng sẽ không đến chỗ xa lạ hẻo lánh.

Anh hỏi: “Tại sao?”

“Anh cũng không phải ma quỷ.”

Tần Long lặng lẽ mỉm cười một cái.

Bạch Lộc thấy được, từ một chỗ khác của kính chiếu hậu.

Cô xoay cổ, cố hết sức nhìn trộm góc độ có thể.

Tần Long cũng nhận ra lần nữa, lần này anh cố ý không phát hiện, cũng không xoay kính chiếu hậu, chỉ là hơi dời cơ thể về phía trước.

Anh nói: “Cô ngồi cho vững, tôi tăng tốc.”

“Ừm.” Bạch Lộc nói, “Nên tới phiên tôi hỏi anh.”

“Cô hỏi đi.”

“Chiếc xe này anh mua ở đâu?”

“Khu chợ bán hàng đã sử dụng.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Tám trăm.”

“Cũng được, máy xe không tệ.” Cô gật đầu, nhìn quanh dưới thân, “Chỉ là âm thanh hơi lớn, còn có...”

“Cái gì?”

“Phía sau thêm một cái hộp giữ đồ thì tốt hơn, có thể tựa trên đó ngủ.”

“...”

Tần Long: “Đây là kiểu nam.”

Bạch Lộc hỏi: “Có kiểu nữ không?”

Tần Long đáp: “Chỗ ấy cái gì cũng có.”

Bạch Lộc nhất thời có hứng thú: “Lần sau hỏi giúp tôi một chút.”

Tần Long nghi hoặc: “Cô muốn mua hàng đã sử dụng?”

Bạch Lộc: “Ừm, không được sao?”

Anh không nói không được, chỉ nói: “Cô không cần mua đồ đã sử dụng, cô nên mua đồ mới, hơn nữa với điều kiện của cô hẳn là...”

“Hẳn là cái gì?”

“Hẳn là mua xe ô tô.”

Bạch Lộc không đồng ý: “Đó là dự định tương lai, hiện tại tôi cũng muốn mua một chiếc, đúng lúc đi làm tan làm, không cần sợ kẹt xe trên đường.”

Tần Long còn muốn nói gì đó, cuối cùng im lặng.

Bạch Lộc ở phía sau anh cảm nhận được nguyên do, nói: “Con người không phân chia giai cấp, anh dùng đồ đã sử dụng, kẻ có tiền cũng dùng đồ đã sử dụng, không ai để ý nhiều vậy. Giống như có một số người bề ngoài sáng sủa, có lẽ chính họ cũng dùng đồ đã sử dụng.”

Nói xong là sự tĩnh lặng lâu dài.

Bạch Lộc không nhìn thấy biểu cảm của anh, cũng chẳng biết anh nghe lọt tai hay không, vừa định muốn tiếp lời nói với anh, thì chợt nghe anh nói: “Trường học các cô rất rộng.”

Bạch Lộc giương mắt nhìn phía trước, thẩm thoát bọn họ đã tới cổng phía Nam.

Nhanh như vậy, Bạch Lộc khẽ nhú mày.

Cô quay đầu nhìn phía sau, thở dài nói: “Đúng vậy, học viện chúng tôi không chỉ có một khu này.”

Tần Long chẳng nói gì.

Bạch Lộc biết mình giẫm trúng một đề tài nhạy cảm nào đó, nhưng vẫn thử thăm dò hỏi: “Nếu anh học đại học, anh sẽ lựa chọn chuyên ngành nào?”

Trả lời cô là sự trầm lặng đột xuất, Bạch Lộc chợt cảm thấy bầu không khí xung quanh trở nên khác lạ.

Mà lúc này, bọn họ đã ra cổng phía Nam.

19. Chương 19

Mới ra cổng trường, đối diện là chiếc đèn đỏ lóe sáng chói mắt.

Tần Long bóp tay thắng dừng lại, thân mình Bạch Lộc rõ ràng nghiêng về phía sau lưng anh, cánh tay phải đung vào, giống như đập vào tảng đá.

Cô cup mắt, nhìn hai cái đùi của anh sải ra.

Bạch Lộc nghĩ nếu anh không muốn trả lời, cô cũng không truy hỏi nữa.

Nhưng phản ứng của anh hình như chậm nửa nhịp, sau đó mới thận trọng nói: “Có lẽ học thiết kế.”

Cô hỏi: “Thiết kế về phương diện nào?”

“Thiết kế kiến trúc.”

Bạch Lộc sức nhớ tới căn tin tại nhà giam, thấy bản vẽ anh đặt trên bàn.

“Anh đã học rồi à?”

“Chưa.”

“Vậy là vì sở thích?”

“Cũng không phải.” Anh hơi khó chịu hắng giọng, thấp tiếng nói: “Hồi trước đã hứa với người ta.”

Bạch Lộc nhạy bén phát hiện: “Với cô ấy?”

Tần Long nói câu gì đấy, đúng lúc trên đường có một chiếc xe tải bấm còi liên tục chạy qua, bén nhọn chói tai, hoàn toàn bao trùm lời nói của anh.

Bạch Lộc thấy anh bình tĩnh trở lại, tạm thời coi như anh cam chịu, cô nói: “Tôi thấy về mặt này anh rất có thiên phú.”

Tần Long nghe ra cô chỉ gì, giải thích: “Ở bên trong sách gì cũng đọc, thuận tiện học chút thứ, trên cơ bản đều là về lung tung, tự giải trí tự vui thôi.”

Bạch Lộc kinh ngạc: “Anh tự học ư?”

“Ừm.” Anh tự giễu, “Vẽ tập luyện cho mình, không có ích gì.”

Bạch Lộc đột nhiên nhìn anh với cặp mắt khác xưa, nói: “Tiết học văn hóa của nhà giam các anh phong phú lắm, anh cũng rất nỗ lực.”

Anh ừ một tiếng.

Cô nói thêm một câu, lấy tư cách cổ vũ: “Tốt lắm.”

Giống như thầy cô khen học trò vậy, nhưng học trò không đưa ra phản ứng.

Chạy thẳng một đường, chiếc xe rút cuộc đưa bọn họ tới phía đối diện.

Lúc này Bạch Lộc mới nhận ra một đường sang đây rất phong phú, hình như trò chuyện rất nhiều, nhưng lại giống như chưa nói gì cả, chỉ là một chút nội dung đối thoại rất phổ biến.

Nhưng ít nhất cô có thêm hiểu biết về anh.

Tần Long tìm một chỗ trong bãi đỗ xe ngoài trời đỗ xe lại, Bạch Lộc nhảy xuống từ sớm, đi theo sát phía sau anh.

Đèn đường rực rỡ, bầu trời lại càng tối hơn, không khí cũng giống như thấm nước.

Bạch Lộc ngửa cổ lên, híp mắt nhìn những hạt tròn trôi nổi hình như màu trắng xuất hiện dưới ánh đèn trên đầu, cô giơ tay lên về phía bầu trời, một lát sau trở nên hơi lạnh, sờ tay tất cả hóa thành nước.

Cô lau tay, đi tới phía sau Tần Long, anh đang rút ra chìa khóa xe, vừa muốn xoay người thì đụng phải cô ở đối diện.

“Tuyệt rồi rồi.” Cô nhắc anh nhìn.

Anh ngẩng đầu nhìn lên, con người đen thoáng ướt át, gật đầu: “Chắc là không lớn.”

Nhiều người qua lại trên đường phố, anh đi ra ngoài trước, chừa ra không gian để cô đi bên trong.

Bạch Lộc nghiêng đầu nhìn anh: “Anh nói đúng rồi, thật sự có tuyết rơi.”

Anh sửa lại: “Không phải tôi nói, dự báo thời tiết nói.”

Lưu lượng khách trong trung tâm mua sắm rất nhiều, bình thường là sinh viên nhân viên là chính, mấy hôm nay gần cuối năm, đã bớt đi một nửa, cũng không ít cửa hàng đã đóng cửa, nhưng vẫn náo nhiệt như trước.

Bên trong chia thành ba tầng lầu, hai bên lầu một đều là đủ loại món ăn bình dân, chính giữa đặt đầy bàn cố định, đặc biệt dành chỗ ngồi dùng cơm, trên bàn chồng chất một ít đồ ăn còn thừa rác rưởi đồ đóng hộp.

Tần Long đi chậm lại về sau, để cô đi phía trước: “Cô biết cô đi trước đi.”

Bạch Lộc chỉ cái thang dài bên cạnh: “Từ đây đi lên, lầu hai quẹo vào là tới.”

Anh gật đầu, hai người cùng đi.

Hành lang không chật hẹp, hai người đi song song cũng còn rộng.

Đi được nửa đường, Bạch Lộc nhất thời nôn nóng, tăng tốc bước chân liên tục chạy lên trên.

Đúng lúc phía trên có năm sáu cô sinh viên đi xuống, vui cười líu ríu, ngoài miệng đang thảo luận về bộ phim điện ảnh đang nổi tiếng.

Các cô gái không chú ý, lúc tới sát Bạch Lộc, bất cẩn đụng phải bả vai.

Bạch Lộc có tính trước cũng không kịp, luống cuống vịn tường dừng lại ổn định thân mình.

Đồng thời, phía sau có một bàn tay đứng lúc đỡ lấy cô, khê khàng nắm lấy khuỷu tay cô, nhưng có vẻ làm việc thừa rồi.

“Tôi xin lỗi.” Cô gái kia nói xin lỗi.

Bạch Lộc xua tay: “Không sao.”

Cô nhìn các cô gái đi xuống, rồi dời tầm mắt sang cánh tay mình, sau khi đón nhận ánh mắt của cô anh buông tay ra, âm thanh cũng trở nên khê khàng: “Lúc lên xuống cầu thang nên đi chậm một chút.”

Bạch Lộc mỉm cười nhìn ánh mắt trốn tránh của anh, cô nghiêng người nhường đường nói: “VẬY anh đi trước đi.”

Anh không nhìn cô, ngằm chịu đi qua cô, cô ngẩng đầu nhìn vóc dáng cao lớn của anh, cong khóe môi, bước đi thông thả bất kịp.

Bạch Lộc lần đầu tới quán lẩu này, trước kia mỗi lần đi ngang qua đều xếp hàng, chờ không được chỉ có thể tiếc nuối bỏ qua.

Có lẽ bởi vì thời tiết, hôm nay vừa mới vào cửa quán đã thuận lợi được người phục vụ dẫn vào.

Bạch Lộc đi bên cạnh Tần Long, nói rõ trước: “Tiền bữa ăn hôm nay chúng ta chia đều.”

Anh khó hiểu nhìn cô một cái, nói: “Tôi mang đủ tiền.”

Bạch Lộc cười cười: “Không phải không cho anh mời khách, tôi cũng có năng lực kiếm tiền, mọi người đều công bằng với nhau.”

Anh làm như suy tư, hỏi: “VẬY cô nói bữa ăn này có ý nghĩa gì?”

“Ban ngày không phải nói rồi sao?” Cô đứng bên cạnh anh, bước chân tăng tốc bất cứ lúc nào, “Tôi không có ai ăn cùng, anh cũng không có người ăn cùng, đúng lúc có thể hẹn một bữa ăn.”

Tần Long: “Ai nói tôi không có ai ăn cùng?”

Bạch Lộc tỏ vẻ kỳ quái nhìn anh: “Vậy anh ăn với ai?”

“Bạn.”

“Bạn nào?” Trong nháy mắt cô hiểu ra, “Là bạn lần trước anh đi đón?”

Giọng anh thản nhiên: “Ừ.”

Bạch Lộc cười đến mặt mày giãn ra: “Vậy anh bỏ người đó cùng tôi ra ngoài, người ta không trách anh chứ?”

“Tôi nói tôi đến tư vấn.” Anh nhìn cô, “Cô cho là sao?”

Bạch Lộc nghiêm túc hỏi rõ anh: “Anh lúc thì nói chuyện viết thư coi như qua đi, lúc thì nói tới tìm tôi tư vấn, vậy rốt cuộc là thái độ gì đây?”

Hình như bị cô nói trúng, anh trở nên trầm lặng.

Bạch Lộc nghiêng đầu: “Tôi phát hiện, con người anh còn rất mâu thuẫn.”

Tần Long gật đầu: “Bị cô phát hiện rồi.”

Bạch Lộc: “...”

Lúc gọi món, xuất hiện sự khác biệt nho nhỏ.

Người phục vụ thuận miệng hỏi: “Cay hết chứ?”

Bạch Lộc không đưa ra ý kiến.

Tần Long lên tiếng: “Cô ấy không ăn được, chỉ một chút thôi.”

“Được mà.” Bạch Lộc vội vàng phản đối, “Tôi có thể ăn cay.”

Người đối diện dùng ánh mắt ngờ vực nhìn qua, hiển nhiên vẫn nhớ rõ lời cô nói lần trước.

Bạch Lộc cười với anh: “Không cay không vui, tôi có thể chịu được.”

Tần Long không tin cô: “Cứ theo lời tôi đi.”

Lòng muốn thử nghiệm của Bạch Lộc càng mạnh mẽ hơn: “Khỏi cần, tôi ăn được.”

“...”

Người phục vụ nhìn trái rồi nhìn phải, ngòai bút không viết xuống được: “Xin hỏi rốt cuộc nghe theo ai đây?”

Tần Long nói: “Nghe theo tôi.”

Ánh mắt Bạch Lộc nghiêng ngẫm, bỗng nhiên cười, âm thanh cũng trở nên êm dịu: “Nghe theo anh ấy đi.”

Lời này rơi vào lỗ tai người ngoài nghe có vẻ khá mập mờ, giống như bọn họ là cặp người yêu bất đồng ý kiến, trước đó chỉ là một trận cãi cọ nhỏ không có gì nguy hại.

Lúc này cô chịu thua, ngược lại càng hiện ra thể mạnh của anh.

Tần Long thu nụ cười của cô vào đáy mắt, nhưng biểu hiện lại như chưa từng xảy ra chuyện gì, tiếp tục căn dặn người phục vụ mọi thứ, xong rồi hỏi ý kiến cô: “Cô xem có gì cần bổ sung không?”

Bạch Lộc tùy ý nhìn thực đơn đưa qua: “Đủ rồi.”

Người phục vụ đưa hóa đơn tới đặt tại mép bàn bọn họ.

Tần Long để lại hóa đơn, hỏi cô: “Cô nói xem tôi gọi cái gì?”

Cô chớp mắt: “Gọi cái gì?”

“Vừa rồi cô không phải đã xem rồi ư?”

“Không thấy rõ.”

“...”

Hầu kết anh lẩn lộn, nhìn cô không nói lời nào.

Bạch Lộc chẳng hề chột dạ, cô cầm lấy ấm nước ở mép bàn, vừa thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, vừa rót trà đầy qua cho anh.

Tần Long nhận lấy, ngửa đầu uống cạn.

Tách trà quá nhỏ, Bạch Lộc đổi sang cốc thủy tinh, rót một cốc nữa rồi đẩy qua.

“Đủ rồi.” Anh nói.

Bạch Lộc rót nước cho mình, nhìn anh: “VẬY anh nói xem tôi rót bao nhiêu mililit nước, không uống anh làm sao biết đủ rồi?”

Lời này của cô rõ ràng bác bỏ ngờ vực ban nãy của anh, trong lòng hai bên hiểu rõ, nhưng không nói thẳng ra.

Bạch Lộc cầm cái cốc, uống chậm chậm, ánh mắt ung dung thản nhiên nhìn thẳng vào anh, cảm giác được con mắt đối diện trở nên sâu thẳm, giống như hành vi thái độ của cô đọng chạm đến anh.

Hai người cách cái bàn nhìn nhau chăm chú.

Phá vỡ bầu không khí chính là cú điện thoại gọi tới của Bạch Lộc.

Là Bạch Tuệ Tiệp gọi tới.

Bạch Lộc không e dè, chống khuỷu tay trên bàn tự nhiên bắt máy.

“A lô!”

Tần Long dựa vào lưng ghế, quay đầu nhìn sang bên cạnh, là một hồ cá dùng để trang trí, những con cá nhỏ màu sắc sặc sỡ bơi trong hồ cá.

“Lộc Lộc, con ở bên ngoài à?”

Bạch Lộc nghịch bát thìa: “Vâng, con đang ăn.”

“Ăn với ai thế?” Bạch Tuệ Tiệp rất khôn khéo, nghe ra lời nói mơ hồ của Bạch Lộc, “Có phải cùng bạn học nam không?”

Bạch Lộc nhìn người đối diện coi chuyện không liên quan tới mình, âm thanh cổ ý thả nhẹ: “Không phải con nói với Trâu Oánh rồi à, là nữ.”

Tần Long quay đầu, thấy ánh mắt cô ngênh đón tựa như khiêu khích.

Bạch Tuệ Tiệp không nghi ngờ cô, chỉ bảo cô nghỉ lễ rồi mau chóng thu dọn đồ đạc về nhà.

“Dạ, vâng ạ...con biết rồi, ngày mai con về.”

Cúp máy, di động đặt trên bàn, giao diện là danh sách cuộc gọi.

Tần Long cup mắt lướt nhìn một cái, thấy chữ “cô” to đùng.

“Cô nói dối với người nhà.”

“Nói dối cái gì?” Cô biết còn hỏi.

Anh không đáp mà hỏi lại: “Cô không phải là lần đầu tiên nói dối chứ?”

Bạch Lộc cúi đầu nhận sai: “Đây là lời nói dối thiện ý.”

“Nói dối thiện ý.” Anh nhai lại mấy từ này, “Cô cùng bất cứ ai ra ngoài, đều là lời nói dối thiện ý ư?”

Bạch Lộc nói: “Đương nhiên khác rồi, thân phận anh đặc thù, là khách của tôi.”

“Vậy tại sao cô không nói thật?”

“Nói thật phiền toái lắm.” Cô liếm bờ môi khô ráo, lật ngược mặt di động, thẳng thắn với anh, “Cô tôi là luật sư, đương tôi là thẩm phán. Nếu tôi nhắc tới anh, bọn họ nhất định sẽ có chút ý kiến.”

Tần Long gật đầu, tỏ vẻ hiểu được và có cùng nhận thức: “Vậy ngay từ đầu cô không cần để ý tới tôi.”

Bạch Lộc lắc đầu: “Bọn họ mắc bệnh nghề nghiệp, ở trong mắt họ chỉ có biện hộ và định tội. Tôi cũng có bệnh nghề nghiệp, ở trong mắt tôi, chỉ có bình thường và không bình thường.”

Tần Long nhìn cô chăm chăm: “Vậy tôi tính là bình thường sao?”

Bạch Lộc dùng ánh mắt lướt qua người anh, nửa đùa giỡn nói: “Anh nhìn không thôi trông rất bình thường.”

Anh làm như nghe ra gì đó, hơi buồn bực, âm thanh cũng trở nên lạnh lùng: “Đối với khách của mình cô đều giữ loại quan hệ này sao?”

Bạch Lộc ngớ ra: “Quan hệ gì?”

Sau khi nhìn chăm chăm một lúc lâu, anh không nói gì, mà lấy cốc của hai người đổi lại.

Bạch Lộc nhìn vào mắt, cốc nước anh gần ngay trước mắt, vẫn là cái cốc vừa rồi cô rót cho anh, một cốc nước đầy.

Cô không hiểu nguyên do nhìn anh.

Tần Long hất cằm, chỉ: “Giống như vậy, mức độ trao đổi tâm linh tương thông.”

Lời anh có ý tứ, Bạch Lộc nghe ra được, cảm thấy người đàn ông này rất thú vị, không giống như bề ngoài thô lỗ không thú vị.

Cô sửa sang mái tóc, trong lòng chuẩn bị một chút, rồi mới ngẩng đầu nói: “Không, khách cần tư vấn đều có phân chia trong lòng tôi. Thứ nhất, anh là phái nam ——”

Cô còn chưa nói xong đã bị anh ngắt lời: “Không phải, ban nãy cô nói tôi là nữ.”

“...”

Bạch Lộc bật cười trong lòng, không tệ, còn có thể mang thù nói đùa.

20. Chương 20

Người nói đùa trên mặt chẳng hề tươi cười, cho nên đây là một trò cười lạnh.

Bạch Lộc nhảy qua đoạn này, nói tiếp: “—— thứ hai, anh là một người có câu chuyện xưa.”

“Ghép lại, anh chính là một người đàn ông có câu chuyện xưa.”

Tần Long nhướn miệng cười: “Vậy thì chứng minh cái gì?”

Hai tay Bạch Lộc chồng lên nhau đặt trên bàn, cơ thể nghiêng về phía trước, dáng vẻ nghiêm túc: “Làm học trò của tôi thì không thể bỏ dở nửa chừng. Thứ là do anh viết, vậy anh phải có trách nhiệm với luận văn của tôi.”

Anh cũng nhìn cô chăm chăm: “Chịu trách nhiệm thế nào?”

Nghe lời này khiến Bạch Lộc có liên tưởng, nhưng lần này cô không ba hoa, chỉ nói: “Nói ra ý nghĩ nằm sâu trong lòng anh, bao gồm câu chuyện của anh và cô gái kia.”

Anh nhíu mày: “Chuyện này cũng có liên quan đến bài luận văn cô cần viết ư?”

Bạch Lộc uống ngụm nước rồi đặt xuống: “Nhân quả tương quan, anh ở bên trong mấy năm nay là vì ai, trong lòng anh rõ ràng nhất.”

Tần Long bưng tỉnh: “Đây là lời cô kiềm nén cả đêm muốn hỏi phải không?”

Bạch Lộc cười đáp lại.

Bầu không khí trên bàn trở nên tĩnh lặng.

Người phục vụ đẩy xe qua, một mâm món chính món phụ được bưng lên bàn, Bạch Lộc giúp cầm vài cái đĩa, đa số phần còn lại đều để cánh tay dài của anh sắp xếp.

Vị cay chiếm một nửa nồi nước lèo, lúc này đã bốc lên bọt nước tí tách.

Một bàn đồ ăn tràn trề, Bạch Lộc nhìn một lượt liền đói bụng, suýt nữa quên mất ra đây để đi ăn.

Cô cầm đĩa lên, gấp vài miếng rau diếp bỏ vào nồi, dưới đáy nồi toàn là cay.

Tiếp theo, nắm kim châm, tàu hũ ky, giò, tảo biển...mỗi phần đều bỏ vào không ít.

Tần Long thấy đáng vẻ làm liên tục của cô, có lòng nhắc nhở: “Bỏ vào nhiều quá lát nữa dính nồi đấy.”

“Dính thì anh ăn.” Bạch Lộc nói đương nhiên.

Cô vừa nhấc đồ ăn rau cải xuống vừa nhìn anh: “Anh ăn gì? Sao không động đĩa?”

Tần Long hít vào một hơi, lấy cái muôi gõ vào mép nồi, ý bảo cô nhìn: “Cái cô bỏ vào đều là địa bàn của tôi.”

“Ồ.” Cô hình như mới chú ý, cười khách khí với anh, “Vậy không được rồi, anh trực tiếp ăn đi.”

Tần Long đoán được một nửa ý đồ của cô, ngăn cản không được cái gì, cũng gấp một ít bỏ vào trong nồi nước lèo.

Bạch Lộc thấy thế, buột miệng hỏi: “Anh nấu cho tôi ăn hả?”

Tần Long vừa nhấc đồ ăn xuống, vừa biếng nhác liếc cô một cái, khóe miệng hơi nhếch lên, Bạch Lộc để ý anh đang cười, nét mặt kia khiến trái tim cô khẽ run.

Cô nhìn chằm chằm anh, hỏi: “Anh cười cái gì?”

Tại khoảnh khắc ấy, người nào đó mím môi lại: “Tôi không cười.”

“Vừa rồi anh rõ ràng mỉm cười.”

“Được rồi, tôi cười.”

“...”

Sự thừa nhận đột ngột khiến cô không lời nào để nói, Bạch Lộc đã chuẩn bị sẵn sàng cùng anh đấu miệng, sự phục thù của anh lại làm cho cô cảm thấy thất bại dồn dập.

Mà cô cũng không muốn truy hỏi nữa rồi cuộc anh đang cười cái gì, điểm đó không có ý nghĩa.

Rau rất mau chín, Bạch Lộc vớt lên thổi vài cái, lúc cần vẫn còn nóng miệng, cô cấp tốc bỏ đĩa xuống, vội tìm nước uống.

Mặt bàn nhìn đến hoa cả mắt, cuối cùng vẫn là Tần Long đưa qua cốc nước.

Bạch Lộc cầm trước rồi nhìn, hỏi: “Đây là của anh hay của tôi?”

Tần Long cũng tỏ ra kinh ngạc, trước đó bởi vì ví dụ của anh mà đối cốc của hai người, sau đó vì để có không gian lại dời sang một bên, hoàn toàn lẫn lộn hai bên.

Anh đang nhớ lại do dự, bên này Bạch Lộc đã chờ không kịp uống hết cốc nước, xong rồi dùng tay quạt miệng: “Nóng chết!”

Thấy thế, anh đứng dậy rời khỏi bàn đi gọi nước, cố ý dặn phải ấm.

Thực ra Bạch Lộc không chỉ nóng, cái chạm miệng vừa rồi vừa tê vừa cay.

Cô đẩy cái cốc qua trả lại cho anh, mượn lời nói trước đó của anh, có ý tứ: “Đây không phải là mức độ trao đổi tâm linh tương thông theo lời anh nói chứ?”

Tần Long nhận cốc đặt bên ngoài, cầm ấm nước vừa được bưng tới rót đầy cho cô, rồi thêm đá vào cái cốc không, hai người đặt tách ra, trước sau có thứ tự.

Bạch Lộc nhìn thấy anh ân cần mà bận rộn, lại cố sức xem nhẹ vấn đề của chính mình, lòng nói không phải chột dạ trốn tránh thì là cái gì.

Bạch Lộc ăn rau lần nữa, nhai mấy lần rồi nuốt vào.

Tiếp theo cô còn muốn gấp rau, bị Tần Long ngăn lại.

Anh giơ tay muốn bắt của cô, Bạch Lộc nhìn hiểu, nghe theo đưa qua, anh bắt đầu vớt thực phẩm chín cho cô, cay và không cay đều có, chất đầy cả bát, lúc đưa trở về thuận tiện dặn dò: “Đừng gấp đến độ giống như con sói bị đói.”

Bạch Lộc mím môi cười nhẹ, nghe anh nói vậy, trong lòng cũng không thừa nhận, cô chỉ thỉnh thoảng hơi giương mắt liền có thể nhìn thấy người đàn ông đối diện ăn cũng rất mau.

Rau xanh vớt lên nhét toàn bộ vào trong miệng, giống như ăn đồ chay trưởng thành, chuyên chọn những thứ này mà ăn.

Bạch Lộc cúi đầu nhìn bát mình lần nữa, ngoại trừ trên cùng có mấy miếng rau, lúc đầu vớt vào đều là thịt thà.

Trong lòng cô đau xót, cái đũa gấp hồi lâu không vào miệng, cô đẩy bát về phía anh: “Cho tôi thêm chút đi.”

Tần Long thấy cô còn chưa ăn xong lại muốn thêm, anh không nói gì, nghe theo cầm lấy, giống như ban nãy vớt đồ ăn cho cô một cách chu đáo.

Xong rồi, đưa trở lại, chuẩn bị tiếp tục bỏ rau vào nồi.

Nhưng tay anh nâng bát đến môi cũng chẳng thấy cô tỏ vẻ gì cả.

Đang muốn hỏi, lại nghe cô nói: “Tôi ăn không hết, anh ăn hết đi, phần tôi thừa lại ăn bao nhiêu nấu bấy nhiêu.”

Nói xong cô liền tự bận việc của mình, ánh mắt không đáp lại anh.

Rõ ràng cố tình gây sự, hình thức này dường như đã từng quen biết.

Tần Long nghe vậy, đặt bát sang một bên, âm thanh đặt xuống hơi nặng nề.

Bạch Lộc giương mắt nhìn, mặt mày anh mang chút bất mãn.

Cô không sợ nhìn thẳng: “Sao vậy? Anh không thích ăn thịt ư?”

Anh gật đầu, trả lời cô: “Tôi coi như biết tại sao cô không hẹn được người ăn cơm.”

Bạch Lộc tỉnh bơ chớp mắt, trong lòng suy nghĩ về lời nói này một lúc, rồi thử dò xét: “Vậy lần sau anh còn theo tôi ra ngoài ăn không?”

“Không.” Anh cúi đầu ăn gì đó, âm thanh quả quyết, “Đây là lần cuối cùng.”

Bạch Lộc buông đũa: “Giận rồi?”

Sắc mặt anh hờ hững, rất khó nói không tức giận, cũng chẳng thêm nhìn tới cô, lỗ tai giống như không nghe thấy.

Lúc này Bạch Lộc mới hơi sợ, phút chốc nhìn anh chăm chăm không chớp mắt, cô vừa lặng lẽ cầm lại bát của mình, vừa nói: “Vậy thì tôi ăn hết, thật ra khẩu vị của tôi rất nhỏ, ăn hết là rất tốt rồi.”

Không ai trả lời.

Bạch Lộc nhớ trước khi lên xe, anh đã hỏi cô có ăn được không, lúc này quả là thời khắc mất mặt.

Bạch Lộc tiếp tục nhìn anh chăm chăm, phát hiện rõ ràng anh cái gì cũng nghe được lại giả vờ mất điếc tai ngơ.

Cô uống nước anh rót cho cô, cảm thấy chua vô cớ, thử rằng hít hơi, âm thanh khiến người đối diện ngược mắt nhìn cô một cái.

Bạch Lộc đột nhiên cười với anh: “Chúng ta nói chút chuyện nghiêm chỉnh được không?”

Nguyên liệu bỏ vào gần hết, Tần Long đổ toàn bộ đồ còn thừa vào trong, lúc nhìn cô không nói chuyện, nhưng ánh mắt cho phép cô có thể nói tiếp.

Bạch Lộc nhận được sự chấp thuận, hỏi: “Anh nói ở bên trong đọc sách, đã đọc những gì?”

Anh bận làm việc trong tay, rốt cuộc cất tiếng: “Đọc rất nhiều.”

Cô hơi hướng người tới gần: “Cụ thể là gì? Chẳng hạn như quyển sách cho anh ấn tượng sâu sắc ấy?”

“Đa số không nhớ rõ, trong đó có một quyển nước ngoài, ‘The Shawshank Redemption’.”

Bạch Lộc tán thành: “Ừ, sách này rất hay.”

Anh không đáp lại, cô hỏi: “Đọc xong có cảm tưởng gì không?”

Anh cầm cái muối, khuấy miếng khoai tây bên trong, bốc ra mùng trắng một chút lại chìm xuống đáy.

Sắc mặt anh khá bình thản: “Cuộc đời con người, trên đầu là bầu trời, ngẩng đầu có trời trong cũng có âm u. Mang theo sức mạnh của sự hy vọng, để sau này có thể xem phong cảnh mình muốn nhìn.”

Lời nói ra còn rất có chiều sâu, không phải không có văn hóa.

Bạch Lộc cười dưới đáy lòng, múc một ngụm nước lèo nói: “Nhưng ngay từ đầu anh đã nói, anh ra ngoài là muốn làm chút việc bù đắp cho cô gái kia.”

Đề tài nhẹ nhàng được cô kéo ra, đúng là vẫn xoay tới điểm mấu chốt.

Tần Long chẳng hề phủ nhận: “Ngày đó sau khi cô nói với tôi, ý nghĩ của tôi có chút thay đổi.”

Bạch Lộc nhớ lại lời mình nói, nhất thời lại chẳng nhớ ra, cô cố gắng nhớ ra vài câu, đại khái khuyên anh đừng chấp nhất với quá khứ nữa.

“Chả trách anh cứ trông như muốn trốn tránh tôi.” Cô nghiêng đầu nhìn anh, giống như khó hiểu, “Vậy hồi sáng sao anh cuối cùng đồng ý cùng tôi ra ngoài chứ?”

Anh đáp ngắn gọn: “Vì giúp cô.”

“Anh tốt vậy.” Cô cười chân thành, hai gò má hơi ửng đỏ bởi vì làn khói bốc lên từ nồi lẩu, cái trán ứa ra lớp mồ hôi mỏng manh.

Bạch Lộc cởi áo khoác ra, giữ lại trên người chiếc áo len trắng mỏng manh, tôn lên làn da ửng đỏ của cô.

Đối với hành động cởi áo của cô Tần Long không để ý gì nhiều, mà bình tĩnh hỏi: “Cô không cần thêm đồ ăn chứ?”

“Không cần, tôi ăn không hết.”

“Được rồi, ăn xong thì đi.”

Lời này của anh nghe qua hình như có chút ngời không yên.

Bạch Lộc cầm bát, nhai đồ ăn trong miệng, đột nhiên cảm thấy hương vị của quán lẩu này cũng rất bình thường, lần sau nhất định đổi chỗ khác tốt hơn.

“Tôi còn muốn hỏi anh một vấn đề nữa.” Lúc này cô trở nên cực kỳ khiêm tốn, cuối cùng thêm một câu, “Được không?”

Anh đặt đũa xuống, cầm cốc uống nước, gật đầu.

“Cô ấy là người như thế nào?”

Bàn tay cầm cốc của Tần Long khựng lại, tầm mắt cách lớp thủy tinh trong suốt nhìn qua cô.

Bạch Lộc chuyên tâm chờ mong câu trả lời của anh, đồng thời quan sát sự thay đổi trên nét mặt anh.

Anh nhất thời trầm lặng, hình như rơi vào hồi ức chuyện xưa, quay đầu nhìn hồ cá bên cạnh, suy nghĩ thật lâu mới nói: “Đơn thuần hơn nữa lương thiện, sẽ rối rắm với chuyện không vui, nhưng là một người thường mắc bệnh hay quên.”

Bạch Lộc nhíu mày, luôn cảm thấy anh đánh giá nhân vật quá yếu, không có hình dung cụ thể sâu sắc.

Cô lại hỏi: “Đưa ra một ví dụ xem?”

“Hồi đi học, cô ấy thích một cậu nam sinh, người kia rất lãng nhăng, sau khi biết được cô ấy buồn bã rất lâu, làm chậm trễ việc học hành của mình.”

Bạch Lộc gật đầu: “Đã nhìn ra, phù hợp với hai điểm anh nói trước đó. Vậy nếu thường mắc bệnh hay quên, hẳn là nhanh chóng vượt qua.”

“Tôi không phải chỉ về phương diện này.” Anh nhìn cô một cái, cũng không định nói tường tận, “Nữ sinh các cô biết mình thất tình, không phải đều lén trốn đi lau nước mắt sao?”

Bạch Lộc cười: “Vậy còn anh, có đi an ủi không? Hay là ở sau lưng lặng lẽ quan sát người ta?”

Cô nghe ra được, hồi ấy anh không phải là người rất chủ động.

Sắc mặt Tần Long hoàn toàn chứng minh cho suy đoán của Bạch Lộc, vẻ mặt anh hơi cô đơn: “Khi đó tôi và cô ấy chỉ là bạn bè bình thường.”

Bạch Lộc hiểu được: “Cô ấy không thích anh?”

Tần Long nói: “Cô ấy yêu thích người có thành tích xuất sắc.”

“Đương nhiên rồi, anh chàng hư hỏng cũng có người thích, nhưng chỉ xứng với cô gái hư hỏng, học trò ngoan đương nhiên thích học trò ngoan.”

Khóe miệng anh khẽ nhếch chế giễu, không nói mình, hỏi lại cô: “Vậy còn cô, hồi cao trung đã từng thích người khác chưa?”

Lúc nói chuyện, ánh mắt anh nhìn thẳng cô.

Bạch Lộc ngẩng đầu ngó ra, lắc đầu cười yếu ớt: “Không có, hồi ấy tôi là học trò ngoan.”

“Cũng không có người theo đuổi cô?”

“Không có.”

Anh cười lạnh: “Vậy thì quá thất bại rồi.”

Bạch Lộc than thở: “Quả thật rất thất bại, tới đại học cũng không có.”

Nói xong, cô phát giác ánh mắt anh vẫn đọng lại trên người cô.

21. Chương 21

Bạch Lộc bị ánh mắt kia làm cho khó hiểu, nhưng không thấy bản thân chột dạ né tránh.

Cô luôn luôn tự tin, sự tự tin này bắt nguồn từ mong đợi của cô đối với tương lai, không cho phép cúi đầu trước mặt bất cứ sự việc gì, cô mong muốn cuộc sống quang minh chính đại.

Sau đó, cô không hỏi chuyện có liên quan đến cô gái kia nữa, cô biết anh cũng sẽ chẳng nói thêm.

Lúc trả tiền, hai người đều lấy tiền ra, Bạch Lộc không rõ cụ thể là bao nhiêu, chỉ biết mình đưa ra một tờ anh không từ chối mà thôi, còn bao nhiêu thì anh bỏ sung.

Lúc đi ra quán lẩu, Bạch Lộc cố ý nhìn thời gian hiện tại, còn chưa tới tám rưỡi, sớm hơn suy đoán của cô.

Cả tòa lầu trung tâm mua sắm đang náo nhiệt, trên phần vòm cạnh hành lang lầu hai có mấy người đang leo thang trang trí đèn lồng bằng lụa màu, biểu lộ chúc may mắn.

Khi xuống cầu thang, Bạch Lộc hỏi người bên cạnh: “Mùng năm mới anh có dự tính gì không?”

Anh đang đội mũ, chỉnh lại vạt áo vẫn rộng mở, đáp ngắn gọn: “Về nhà.”

“Về nhà làm gì?”

“Mùng năm mới.”

“...”

Ánh mắt Bạch Lộc lướt qua khuôn mặt anh, khuôn mặt trẻ tuổi trước mặt này đã bị dấu ấn xã hội khắc lên quá sớm, sau khi ra ngoài lại là một người xã hội mới toanh.

Không ai nợ anh, anh cũng từng trải độc lập tự tại.

Tới gần lối ra trung tâm mua sắm, Bạch Lộc cảm nhận được rõ ràng sự mát lạnh từ đối diện ập tới, cô co ro ôm chặt mình, ngỡ ngợ thấy được tuyết khê tung bay bên ngoài.

Mọi người đi qua bên cạnh đang cảm thán: “Tuyết rơi rồi! Đẹp quá!”

Đây là trận tuyết đầu năm nay, vào lúc giáng sinh không rơi, hồi nguyên đán cũng không rơi, ngược lại đột ngột xuất hiện vào ban đêm như vậy.

Bạch Lộc và Tần Long ra tới bên ngoài, phát hiện trong một giờ ngắn ngủi, ven đường đã bao phủ tầng lớp trắng mỏng.

Tuyết rơi không lớn, hai người ăn ý đứng sóng vai đối diện con đường một lúc.

Trong trời đất rất tĩnh lặng, hiện lên một tầng sáng mỏng lung, tiết tấu của dòng xe cộ trên đường cũng chậm rất nhiều, tất cả đều trông yên tĩnh mà tốt đẹp.

Dạ dày nóng hổi của Bạch Lộc còn chưa tiêu hóa, cô hít hơi lạnh rồi thở ra.

Hai tay cô đút túi, chẳng mấy chốc thấy người bên cạnh đi rồi, cô theo qua cùng.

“Hình như rất nhiều năm rồi tôi không thấy tuyết rơi.” Cô ở đằng sau anh lùi ngùi với cảnh tượng.

Anh tìm được chìa khóa xe cắm vào lỗ hổng, quay lưng lại, nghiêm túc nhìn cô: “Mấy năm?”

Bạch Lộc xoay con người nhớ lại: “Ặc...quên rồi.”

Cô quả thật không nhớ ra, vốn tưởng rằng anh sẽ bối vì vậy mà cười nhạo mình, nhưng không thấy anh có phản ứng, mà là chuyên tâm xử lý tuyết đọng trên yên xe.

Tuyết rơi thật sự rất nhẹ, tạm thời còn mỏng, lấy tay phẩy là tan đi, tựa như bụi màu trắng, rơi xuống ướt mặt đất, tan đi không thấy dấu.

Trên nệm yên xe dính chút nước, Bạch Lộc định lấy khăn giấy lau khô, nhưng động tác của anh nhanh hơn, không biết lấy giấy khô từ đâu ra, lau hai ba cái hút hết nước tuyết còn lưu lại.

Tần Long ngẩng đầu, phát hiện khăn giấy trên tay cô, nói: “Chút giấy của cô lau khô được sao?”

Bạch Lộc há miệng, cúi đầu nhìn tay mình, lặng lẽ rút trở về.

Tần Long vò miếng giấy lau thành cục ném vào cái giỏ trước xe, bản thân ngồi lên xe trước thoải mái quay đầu lại, Bạch Lộc ở bên cạnh đi theo hướng anh quay lại.

Chiều hướng tuyết rơi hình như yếu đi, Bạch Lộc nhìn bầu trời đêm, trong lòng đưa ra sự mong đợi tương phản.

Cô đợi đến khi anh dừng lại, đang định ngồi lên, đã thấy anh duỗi tay ra, chỉ vào cổ cô.

“Khăn quàng cổ tuột rồi.” Anh nói.

Bạch Lộc nghe vậy cúi đầu về phía bên phải, nhưng lại xoay nhằm hướng, cô nghe anh nói: “Là bên này.”

Nửa chiếc khăn quàng cổ của cô rớt ở phía sau vai trái, mảnh khăn dài rũ xuống, sắp đến gần gót chân, cái tua lay động ở đằng kia.

Tần Long không nói lời thừa chỉ dẫn cô nữa, dứt khoát thò người ra sau kéo lên, nâng qua đỉnh đầu cô, hơi khựng một chút trên không trung, rồi từ trước mặt cô vòng qua, giống như quần băng vải quần nửa vòng thật dày, cuối cùng ném trên vai phải, bao bọc ổn định.

Bạch Lộc cảm thấy trong nháy mắt hơi nóng ngưng tụ trên khuôn mặt, hô hấp hơi chậm chạp, nhưng cô không gấp gáp kéo khăn quàng cổ xuống, mà lộ ra một đôi mắt sáng ngời, chớp mắt nhìn anh.

Hành động vừa rồi của anh khiến đầu óc cô thiếu dưỡng khí, có nửa khắc ngừng hoạt động.

“Cô còn muốn trở về không?” Anh lạnh giọng ngắt ngang suy nghĩ của cô, âm thanh lạnh lạnh tựa như tuyết.

Bạch Lộc nhìn mắt anh, bản thân lại che giấu toàn bộ biểu cảm, giống như một cô bé run rẩy bầy: “Ừ.”

Lúc này cô vừa muốn đi lên, bước chân đột nhiên ngừng lại, cúi đầu xuống nhìn, cười ngượng ngùng với anh: “Chờ tôi buộc dây giày đã.”

Anh thuận thế cúi đầu nhìn, không nói gì ngầm ưng thuận.

Bạch Lộc rút hai tay ra từ trong túi, chậm chậm chỉnh lại dây giày lần nữa, sau khi xong mới phát hiện hai tay hơi tê cóng.

Cô chà tay hà hơi, động tác thẳng lưng hơi cổ sức, giống như vô ý nghiêng người, không phát giác cái gì khác thường, nhưng lông mày Tần Long chợt nhíu lại.

Trong phút chốc, ở trong tầm mắt anh, khăn quàng cổ của Bạch Lộc lại tuột xuống, rơi xuống trước vai trái, hình ảnh đó rất tự nhiên.

Bạch Lộc thấy biểu cảm của anh có biến đổi, vì thế hoang mang hỏi: “Anh nhìn gì đó?”

“Không có gì.” Anh quay đầu nhìn phía trước, “Chiếc khăn quàng này không thích hợp với cô, cô nên mua khăn ống đi.”

Bạch Lộc nghiêng đầu nhìn qua, đồng thời cầm chiếc khăn quàng trong tay ngẫm nghĩ, cô không đồng ý: “Nhưng tôi thấy hoa văn và màu sắc của chiếc khăn này đẹp lắm.”

Tần Long nhìn qua phong cảnh ở ven đường ngã tư đường, không phát biểu giải thích gì thêm nữa.

Qua một lát, anh nghe người đằng sau nói: “Anh chờ chút, tôi buộc khăn quàng cổ.”

“...”

Khăn quàng cổ của Bạch Lộc quần lại thật lâu, bởi vì cô muốn quần lại chừa ra một không gian thoải mái, lỏng quá sẽ tuột mất, chặt quá thì ngột ngạt, cuối cùng từ đầu đến cuối mất một phút đồng hồ.

Tần Long cuối cùng không nhịn được quay đầu lại, nhìn thấy hai tay cô vẫn quần sau đầu, nhíu mi khó hiểu: “Cô còn chưa quần xong?”

Hai cánh tay Bạch Lộc giơ lên trông rất tổn sức, bị bắt cúi đầu nhìn anh, cô yếu ớt nói: “Ở đây hình như buộc thành nút chết rồi.”

“...” Lông mày Tần Long càng nhíu chặt hơn, anh mím môi trút giận, không nói gì vẫy tay, “Cô quay qua tôi xem.”

Bạch Lộc nghe lời xoay lưng đưa về phía anh, lùi người ra sau một bước tới gần anh, lấy tay chỉ vào một chỗ cho anh xem: “Là chỗ này, anh nói lông giúp tôi một chút.”

Tần Long ngẩng cổ, mượn ánh sáng đèn đường, híp hai mắt lại, thấy rõ nút chết thật nhỏ kia, chính là hai cái tua cột vào nhau.

Tần Long càng cảm thấy không nói gì: “Cô buộc hai đầu này làm gì?”

Bạch Lộc: “Cảm thấy mót.”

Tần Long tức giận: “Cô thấy chơi vui lắm hả.”

Anh vừa ghét bỏ nói, vừa lấy tay tháo ra cho cô, nhưng bởi vì ngón tay có nhiều vết chai thô ráp, miễn cưỡng qua quýt thì vụng về, hơn nữa không để móng tay, trong thời gian ngắn hơi hao tâm tổn sức.

Nhưng Bạch Lộc rất kiên nhẫn chờ đợi, sợ anh tháo ra phiền toái, cô phối hợp kề sát anh, lộ ra cần cổ. Da thịt lộ bên ngoài chạm phải ngón tay lạnh như băng của anh trong nháy mắt dâng lên xúc cảm khác thường.

Tần Long cũng cảm nhận được, nhưng anh chẳng hề nhúc nhích, bắt được nút chết kia, trong quá trình này, hô hấp trong xoang mũi thở ra đều trở nên nóng hổi.

Bạch Lộc cảm thấy sau cổ hơi ngứa, đột nhiên rất muốn được cái tay kia gãi một chút, có lẽ sẽ rất thoải mái.

“Xong rồi!” Âm thanh của người đàn ông lại ngắt ngang cô, còn thuận tiện vỗ vai cô nhắc nhở.

Bạch Lộc liếm bờ môi bị gió thổi khô, xoay người nhìn anh, lại thấy anh đã quay người lại, để lại cho cô một bóng lưng kiên định.

Tần Long chờ cô ngồi lên, lập tức xuất phát chạy đi.

Đèn xanh phát sáng, con lừa nhỏ thuận lợi đưa bọn họ trở về cổng phía Nam.

Bầu trời đêm vẫn còn tuyết rơi nhẹ nhẹ, không nặng nề cũng không ảnh hưởng, Bạch Lộc cúi đầu thấy sau vai anh rơi xuống một ít, làm ướt áo khoác hơn một nửa, cô lấy tay sờ lên, lạnh lẽo khê khàng phải đi.

Có lẽ bị anh phát giác, chỉ nghe anh lên tiếng: “Biết rồi, tôi chạy từ bên trong.”

Bạch Lộc hơi ngớ ra, anh tưởng cô lại muốn nhắc nhở.

Khi nói chuyện, anh đã ổn định tốc độ chạy thẳng vào trong trường.

Bạch Lộc bĩu môi, giải thích dư thừa: “Tôi bảo anh chạy chậm chút.”

Xe quả thật chạy chậm một chút, bởi vì mặt đất ướt sũng trơn trượt, quẹo vào chỗ rẽ càng dễ trượt hơn.

Nhưng bởi vì trên đường trở về bầu không khí khá tĩnh lặng, hai người cũng không nói chuyện gì, chưa tới một lúc đã tới cửa khu sinh hoạt.

Xe dừng lại, Bạch Lộc nhảy xuống trước, người đứng sát ven đường, mặt hướng về phía anh, nửa dưới khuôn mặt giấu trong khăn quàng cổ, hai mắt im lặng nhìn anh chăm chú.

Không biết có phải bởi vì nhìn cả đêm hay không, cô cảm thấy giờ phút này sắc mặt anh hơi mất tự nhiên hơn.

Bạch Lộc vòng tới đầu xe, ngăn lại động tác tiếp theo của anh, hỏi trước: “Ngày mai anh còn làm việc không?”

Hai tay Tần Long nắm chặt tay nắm xe, hơi xoay phương hướng, dời khỏi vị trí cô đứng, không đáp hỏi lại: “Không làm việc thì tiền đâu ra?”

Bạch Lộc lập tức dịch người qua, lại ngăn chặn: “Vậy khi nào anh nghỉ? Mừng năm mới dù sao cũng phải nghỉ lễ chứ?”

Tần Long không vòng vo, buông một tay ra nhìn cô: “Có.”

“Khoảng mấy ngày?” Cô đứng thẳng, giống như chẳng hề sợ anh sẽ đột nhiên rồ ga xông qua đây.

Anh rõ ràng nói lấy lệ: “Vẫn chưa biết.”

Bạch Lộc gật đầu, vốn muốn nói chờ anh biết rồi thì nói cho tôi hay, thế nhưng thốt ra miệng lại sửa đi: “Vậy lần sau có chuyện tôi còn có thể tìm anh không?”

Anh buông cả hai tay, một tay lục túi quần: “Cô còn có vấn đề gì muốn hỏi?”

Ánh mắt Bạch Lộc theo động tác của anh dời xuống: “Rất nhiều, tạm thời còn chưa nghĩ ra.”

Tần Long lấy ra một gói thuốc lá, nhãn hiệu nhìn qua rất phổ biến.

Anh rút ra một điếu thuốc, không từ chối rõ ràng: “Vậy đợi tới lúc đó hãy nói.”

Bạch Lộc chỉ đang nói khách sáo, cô hơi kinh ngạc: “Anh muốn vượt qua chuyện này, hiện tại lại phối hợp với tôi như vậy, ý tưởng thật sự trong lòng anh là cái gì?”

“Coi như cảm ơn cô đi.” Anh lấy ra bật lửa, châm đầu điếu thuốc, trước mặt cô hút một hơi, sau đó kẹp trong tay, xuyên qua làn khói nhả ra nhìn cô.

“—— cảm ơn cô ban ngày đi tới nói chuyện giúp tôi.”

Lý do này không tính là gượng ép, Bạch Lộc thuận theo tự nhiên chấp nhận.

Anh thấy cô im lặng, ngay sau đó chuẩn bị rời khỏi.

Lúc Tần Long quẹo chạy đi, Bạch Lộc ở phía sau anh cao giọng nhắc nhở: “Khi lái xe hút thuốc thật sự không phải là chuyện an toàn.”

Chẳng mấy chốc người và xe đều biến mất, cũng không biết anh có nghe được hay không.

Bạch Lộc đứng tại chỗ không nhúc nhích, mùi thuốc anh đã hút vẫn còn lượn lơ quanh thân, cô hít sâu một hơi, không cảm thấy khó ngửi bao nhiêu.

Cứ đứng như vậy một lúc, chờ mùi thuốc nồng nặc bị gió lạnh thổi tan cô cũng xoay người bỏ đi.

22. Chương 22

Trận tuyết này không lớn, hình như mới có chút thể liên lặng lẽ kết thúc, để lại một mảng màu bạc nhàn nhạt phủ trên trời đất.

Bạch Lộc lấy hết quần áo ở ban công, muốn rót cốc nước ấm cho mình uống, nhưng phát hiện thùng nước đã bị uống cạn, chỉ đành thôi.

Cô cảm thấy choáng váng mệt mỏi, đi rửa mặt sớm rồi tiến vào chăn ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại lần nữa thì đã là sáng hôm sau, toàn thân Bạch Lộc lơ mơ khó chịu, nghẹt mũi khô họng khàn giọng đủ thứ khó chịu cuộn cuộn ập tới, triệu chứng cảm mạo ban đầu dần hiện ra.

Đầu cô choáng váng phình trương, đi qua lục lọi một đồng thuốc, nhìn thời hạn đã qua mấy tháng trước rồi, thế là thuận tiện thanh lý ném vào thùng rác.

Bạch Lộc day trán đi đánh răng, nhìn mình trong gương, vẻ mặt tiêu tụy, chẳng có chút tinh thần.

Có lẽ tối qua lạnh cóng một chút trong trời tuyết, hơi lạnh thấm vào người, toàn thân mềm nhũn không gượng dậy nổi.

Hình như vào mùa đông mỗi năm cô đều gặp một trận như vậy, và lại lần nào đến cũng không báo trước.

Sức đề kháng của cô từ trước đến nay đều kém, không biết có phải là vì uống nhiều thuốc quá mà gây ra hay không.

Nhưng nhiệm vụ hàng đầu vẫn là thu dọn quần áo đơn giản, cô tạm thời nhét tất cả những gì muốn mặc vào trong va ly, lười sắp xếp gọn gàng, sau khi kéo đóng va ly thì lên mạng gọi xe, trực tiếp chạy về nhà Bạch Tuệ Tiệp.

Trâu Oánh trở về từ trước, đang cùng mẹ mình ăn sáng, nghe chuông cửa vang lên, Trâu Oánh đi qua mở cửa, Bạch Lộc chỉ kéo theo một cái va ly sắc mặt mỗi mệ đi vào.

“Sao lại về lúc sáng sớm thế?” Bạch Tuệ Tiệp cảm thấy tò mò bất ngờ, thấy sắc mặt con gái rất tệ, bà đi qua cầm giúp va ly, ân cần hỏi, “Con ăn sáng chưa? Sao mặt mũi tái nhợt thế?”

Bạch Lộc ngủ trên xe tới đây, bây giờ hơi mệt rồi, toàn thân không sức lực nói: “Con hơi cảm mạo, cô tìm thuốc cho con uống với.”

Bạch Tuệ Tiệp nghe giọng cô không thích hợp, lấy tay đặt lên trán Bạch Lộc, vừa chạm vào liền thấy nóng hổi, bà nhất thời sợ hãi kêu lên: “Sao lại sốt cao như vậy?”

Trâu Oánh cũng đi qua, đỡ lấy Bạch Lộc: “Chị, tối qua mấy giờ chị về? Không phải ở bên ngoài ngắm tuyết chứ?”

Bạch Lộc mắc bệnh phờ phạc bất mãn, mí mắt mỏi đến mức không nâng lên nổi: “Để chị về phòng ngủ một lúc.”

“Trước hết đừng ngủ.” Bạch Tuệ Tiệp nhanh nhẹn tìm máy đo nhiệt kế điện tử, đo cho Bạch Lộc, trên đó lập tức nhảy ra con số.

“Ba mươi tám độ rưỡi!” Trâu Oánh hoảng sợ đọc ra, lo lắng nói, “Trời ơi, không được rồi, không thì đi truyền nước biển.”

Bạch Lộc còn chưa nói thôi đi, Bạch Tuệ Tiệp đã lấy chìa khóa xe, dặn dò Trâu Oánh: “Con dìu chị đi xuống.”

*

Một tiếng sau.

Bệnh viện nhân dân số 1 tỉnh.

Bạch Lộc đã khám bệnh xong, một mình đến khu truyền dịch để truyền nước biển.

Vừa qua trận tuyết đầu mùa, hình như không ít người đều bị bệnh, nam nữ già trẻ xung quanh ngồi nằm cùng người nhà, chỗ hành lang người đến người đi, tiếng ồn ào nổi lên bốn phía.

Bạch Tuệ Tiệp đưa hai cô tới rồi đi, dặn dò Trâu Oánh chăm sóc tốt cho chị mình.

Trâu Oánh đi xếp hàng trả tiền lấy thuốc trước, Bạch Lộc tìm chỗ trống ngồi xuống.

Vị trí rộng rãi không dễ tìm, rất nhiều chỗ đã bị người ta chiếm giữ, Bạch Lộc càng tìm càng đi vào trong, tới một góc khá sạch sẽ mới ngừng lại.

Một người phụ nữ mặc áo lông thời thượng như con chồn trắng ngồi vắt chéo chân bên kia, di động kề sát bên tai đang gọi điện thoại, Bạch Lộc cách cô ta một chỗ trống ngồi xuống, im lặng chờ đợi truyền nước.

Xung quanh ít người, bởi vậy tiếng nói chuyện của người phụ nữ lông chồn càng lớn hơn, cộng thêm một thân trắng như tuyết, khiến Bạch Lộc không khỏi liếc mắt nhìn.

“Tối qua ói ra hết đồ ăn cả đêm, định sau khi truyền nước thì trở về ngủ bổ sung...” Người phụ nữ kia tỏ vẻ uể oải, giương mắt nhìn bình nước treo trên đầu mình, ngoài miệng dự tính, “Chừng mười phút nữa, tới rồi gọi điện cho tôi, vào cửa phía tay phải là...”

Cúp máy, phát giác có người bên cạnh để ý, người phụ nữ lông chồn cảm ứng nghiêng đầu qua, nhìn Bạch Lộc khẽ cười.

“Uống hơi nhiều ha ha.” Cô ta mang sắc mặt đồ bưng giải thích, mang theo ý thức nửa tỉnh nửa say.

Bạch Lộc khẽ ngủ, quả thật ngủ được mùi rượu còn lưu lại.

Cô cũng đơn giản tùy ý cười lại, sau đó âm thầm đánh giá người phụ nữ này, mái tóc xoăn màu nâu, dáng người cao gầy và lại khuôn mặt đẹp đẽ, chân mang tất dài giày ống, gấu áo lông trắng che nửa chân, lộ ra hình dáng đôi chân mảnh khảnh. Trên mặt trang điểm dày đặc mấy lần, bờ môi đỏ tươi, nhưng cũng không che lấp được vẻ mệt mỏi buồn ngủ, ngáp liên tục mấy cái, đôi phương nhắm mắt rồi hơi lim dim.

Bạch Lộc nhàm chán dời tầm mắt, cũng dựa vào miếng đệm giữa cổ ngủ.

Chưa đến một lúc, Trâu Oánh đi tới.

Y tá đi theo qua, treo bình cắm kim truyền dịch cho cô, chất lỏng lạnh buốt theo mu bàn tay trái chậm rãi chảy vào.

Trâu Oánh ngồi bên trái cô, thấp giọng khuyên bảo: “Chị à, thuốc này đừng uống nữa, dù sao không có hiệu quả gì. Đây là thuốc cảm mạo mới lấy ban này, nhưng phải ăn xong mới uống được, chị còn chưa ăn sáng, muốn ăn gì giờ em đi mua cho chị.”

Bạch Lộc không có hứng thú khoát tay: “Thôi đi, bây giờ chị ăn không vô.”

Trâu Oánh vừa định đứng dậy lại ngồi trở về, an tâm ngồi cùng chị mình.

Xung quanh phòng truyền dịch thối ra hơi ẩm, chỉ có một góc nhiệt độ hơi yếu, khó trách chỗ này không ai vào, Bạch Lộc cảm thấy mới một lúc tay trái đã lạnh run nảy sinh đau đớn, bên trong hình như có một sợi gân bị buộc chặt.

Trâu Oánh thấy cô xoa tay, hỏi: “Lạnh không?”

Bạch Lộc khẽ gật đầu, lấy khăn quàng trên cổ đỡ bàn tay, cẩn thận quấn vài vòng.

Khăn quàng cổ vẫn là chiếc đeo tối qua, Bạch Lộc sức nhớ lời nói của người kia, chợt nảy sinh ý nghĩ lấy ra đi động lên mạng, một tay đánh chữ tìm kiếm.

Nhìn qua loa một chút, Bạch Lộc kéo Trâu Oánh qua hỏi: “Em tham khảo giúp chị, màu nào đẹp?”

Trâu Oánh tò mò lộ đầu qua, sau khi thấy tên hàng hóa trên đó, khó hiểu hỏi: “Khăn ống nam giới, chị mua cho ai thế?”

Bạch Lộc không đáp: “Thì hỏi em cái nào đẹp?”

Trâu Oánh tùy tiện chỉ một cái: “Màu đen đi, mặc gì cũng hợp.”

Bạch Lộc cầm di động trở về, nghiêng đầu vừa nhìn vừa lẩm bẩm: “Có thể quá đen hay không?”

“Chị.” Trâu Oánh hoài nghi nhìn cô, “Lẽ nào chị có bạn trai rồi, tặng cho người ta phải không?”

Bạch Lộc mỉm cười xoa đầu Trâu Oánh, nói: “Đừng đoán mò chị có bạn trai hay không, có rồi đương nhiên nói với em.”

“Chị mua kiểu nam, em đương nhiên tò mò rồi.” Trâu Oánh cười nịnh nọt với cô, “Thỏa mãn lòng hiếu kỳ của em đi.”

“Có cái gì tò mò chứ, cơ mà chị là trợ lý của nhà tư vấn, chị tặng ấm áp cho khách thôi.”

Trâu Oánh không tin cho lắm: “Thân thiết thế à, sao em không thấy chị tặng khách nữ?”

Bạch Lộc véo má em gái mình, giống như chỉ bảo nói: “Oánh Oánh, ở mặt tình cảm giác ngộ của em cao thêm chút nữa thì hiện tại khẳng định không phải độc thân.”

“Nhưng chị không phải cũng độc thân sao?” Trâu Oánh phản đối, “Em nghe mẹ nói, chị tuyệt tình từ chối đề nghị của luật sư Kiều, anh ấy đang đau lòng đấy.”

Bạch Lộc không đồng ý: “Giả dối quá rồi, anh ta sẽ không đau lòng, tình cảm cơ bản đối với chị anh ta cũng không có.”

Trâu Oánh hết hồn rút cằm: “Sao lại không có tình cảm?”

Bạch Lộc bình thản hờ hững nói ra: “Đáy mắt, né tránh, không nhìn ra sự chân thành thật lòng.”

Trâu Oánh há hốc miệng, âm thanh yếu xuống: “Có thể nào chị nghĩ nhiều rồi không?”

Bạch Lộc chẳng có hứng thú thảo luận chuyện này, cúi đầu tiếp tục lựa chọn màu sắc và kiểu dáng.

Cân nhắc nhiều lần, tạm thời vẫn chọn cái màu xanh thẫm đi.

Bạch Lộc cất di động, cảm giác toàn thân tụ tập chút sức lực, dạ dày rỗng tuếch ập tới cảm giác đói khát, cô nói với Trâu Oánh: “Giúp chị mua chút đồ ăn đi.”

Trâu Oánh thấy thế vội nhận lời, đứng dậy rời khỏi.

Bạch Lộc nhắm mắt lại, cánh tay trái vắt lên mép tay vịn, nghỉ ngơi một tí.

Thời gian thong thả trôi qua.

Đánh thức cô là một hồi chuông lời cuốn, nơi phát ra là di động của người phụ nữ lông chồn ngồi bên phải, đột ngột vang lên trong không gian tĩnh lặng, chấn động đến mức hai bên đều mở to mắt ngỡ ngàng nhìn nhau.

Bạch Lộc lắng tai nghe, người phụ nữ bắt máy: “Tới rồi? Chỗ nào? Cửa? Đi vào là thấy tôi vậy tay.”

Người phụ nữ nói xong liền hơi nhồm dầy, tay cầm di động giơ lên, dùng sức vẫy tay về phía cửa vào.

Bạch Lộc nhàn nhàn ngồi tựa ở đó, tầm mắt có chút hứng thú nhìn ra xa, nhưng vì ngồi nghiêng không nhìn thấy mục tiêu, cô đoán là một người đàn ông tới đón người phụ nữ này, đoán chừng là loại cậu ấm thường ra vào hộp đêm.

Mang thái độ của người ngoài cuộc, Bạch Lộc nhìn sang ánh mắt của người phụ nữ lông chồn, một mực đi theo chuyển động của người kia, biểu tình trên mặt cô ta phát sáng, giống như mê mết gặp được bảo bối hiếm lạ.

Bạch Lộc cười thầm ở đáy lòng, chờ xem đó là bảo bối gì.

Rốt cuộc, trong tầm nhìn đầu tiên chiếu ra một cái đầu đàn ông, đội mũ màu xanh đậm, bước chân vững vàng về mặt lạnh nhạt, một tay còn nắm di động, đang định cất vào trong túi. Mà quần áo trên người anh, đã không giống như ngày hôm qua, mà thay chiếc áo da mỏng màu đen, mở rộng ra, phía dưới là quần jeans đơn giản, tôn lên vóc dáng cao thẳng hai chân thon dài, khí chất toàn thân sáng bừng.

Ban đầu anh vẫn nhìn người phụ nữ lông chồn kia, ngay sau đó hình như bị cái gì thu hút ánh mắt, xoay người nhìn cô gái tóc dài ngồi bên cạnh người phụ nữ, cô gái kia cũng đang nhìn anh chăm chú, mặt không biểu cảm, có lẽ còn mang theo vẻ thờ ơ ở bên cạnh nhìn.

Sự kinh ngạc của Bạch Lộc dưới đáy lòng chợt lóe qua từ trước, giờ đây trên khuôn mặt cô thản nhiên không gợn sóng, nhìn anh giống như nhìn thấy người xa lạ.

Cô còn nhớ rõ tối hôm qua, đối với vấn đề nghĩ lẽ cô đã đặt ra anh chỉ ậm ừ cho qua.

Thì ra người này tới đây đón khách.

Bạch Lộc chẳng nói lời nào, nhìn hai người trước mặt với vẻ coi thường.

Người phụ nữ lông chồn hình như rất bất ngờ ngạc nhiên, chất lỏng trong bình còn chưa truyền xong, cô ta đã gấp gấp vội rút ra kim tiêm trên tay, giơ tay gọi y tá: “Ồ đây xong rồi!”

Tần Long còn chưa lên tiếng nói gì, từ lúc anh nhìn thấy Bạch Lộc liền tỏ ra giật mình, đứng cách người phụ nữ kia một cánh tay nhìn qua đây, thấy trên mu tay trái của Bạch Lộc cắm kim tiêm, sau đó ánh mắt liếc nhìn bình treo phía trên.

Anh hình như muốn tiến lên một bước, có động tác gì đó, cơ thể người phụ nữ hơi nhồm lên, chặn tầm mắt của anh và Bạch Lộc, cũng ngăn cản hướng đi của anh.

Sau lưng, Bạch Lộc nhếch khóe miệng, lạnh lùng hừ một tiếng.

Cô ngồi yên trên ghế dựa, vẫn không nhúc nhích.

Lúc này người phụ nữ lông chồn cất tiếng: “Haiz, anh giúp tôi khởi động xe trước, tôi lập tức ra ngay.”

Nói xong cô ta lấy ra chìa khóa đưa cho người đàn ông trước mặt, đối phương sững sốt nửa khắc, không biết đang lằng nhằng cái gì.

Bạch Lộc liếc xéo nhìn hai người họ, chỉ thấy người phụ nữ hình như lại đưa về phía trước, người kia nhận lấy, sau đó không hề quay đầu rời khỏi phòng.

Y tá đi tới, rút kim ra cho người phụ nữ, lấy bình treo ném vào cái thùng bên cạnh.

Người phụ nữ bắt đầu thu dọn đồ đạc trên ghế, Bạch Lộc nhìn cô ta thuận miệng thở dài: “Ban nãy là bạn trai cô hả, trông rất đẹp trai.”

Người phụ nữ sững sốt, rõ ràng giật mình đối với lời nói của cô, sau đó mỉm cười rất nũng nịu: “Không phải, anh ấy không phải bạn trai tôi.”

Lời này nghe vào trong tai giống như lời phản bác yếu ớt, có mang theo vẻ chấp nhận sự hiểu lầm.

Bạch Lộc không nói tiếp, cô nghe được người phụ nữ ngậm nga, vén tóc xoắn bên tai, tinh thần dỗi dằn xoay người bỏ đi.

*

Khi Trâu Oánh trở về, chỉ thấy hai mắt chị mình ngẩn ngơ nhìn về phía trước, như là nhìn một điểm trong không khí, nhìn chăm chăm không ai quấy nhiễu.

“Chị.” Trâu Oánh hươ tay trước mắt cô.

Bạch Lộc lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn em gái, ngồi thẳng người nói: “Em về rồi à.”

“Chị, ai chọc giận chị hả?” Trâu Oánh ngồi xuống.

Bạch Lộc không hiểu: “Hửm?”

“Chị trông rất tức giận đó.”

Bạch Lộc thấy lạ liếc nhìn cô em gái: “Em từ đâu nhìn ra chị giận?”

Trâu Oánh bắt chước dáng vẻ của cô, yếu ớt nói: “Thì ban nãy, ánh mắt giống như đánh người.”

Bạch Lộc mím môi, cầm lấy sữa đậu nành nóng hổi, cầm ống hút bắt đầu uống, im lặng không nói gì.

“Ồ? Người phụ nữ ban nãy đâu rồi?” Trâu Oánh để ý chỗ trống bên cạnh, nhìn xung quanh, “Cô ta đi rồi sao?”

Bạch Lộc tiếp lời: “Đi rồi, cùng một tên lừa đảo đi rồi.”

Lúc nói chuyện, cô cắn mạnh ống hút trong miệng.

“...” Trâu Oánh không hiểu nguyên do, nhưng lại nhận ra mấy phần mùi thuốc nổ, thăm dò hỏi, “Lẽ nào là người phụ nữ ban nãy chọc tới chị?”

Bạch Lộc đột nhiên ngẩng đầu, hỏi Trâu Oánh: “Em thấy người phụ nữ kia đẹp không?”

“Mặt mũi cũng được.” Trâu Oánh đánh giá khách quan, “Cơ mà trang điểm đậm quá, em không thích lắm.”

Bạch Lộc gật đầu: “Vậy em thấy cô ta đẹp hay là chị đẹp?”

Đầu óc Trâu Oánh linh hoạt, lập tức nói: “Đương nhiên là chị đẹp rồi.”

Lúc này trên khuôn mặt Bạch Lộc mới hiện ra nụ cười, vừa định nói thật tình mắt, nhưng —

“Bởi vì chị là chị em, ở trong mắt em chị đẹp nhất, em làm sao có thể nói người khác chứ.”

“...”

Nụ cười Bạch Lộc đông cứng lại, trừng mắt nhìn Trâu Oánh, cô em gái cảm thấy quái lạ, thân thiết kẻ sát, tò mò hỏi: “Rốt cuộc là sao? Người phụ nữ kia khoe khoang với chị à?”

Bạch Lộc chẳng muốn nhiều lời, hừ nhẹ một tiếng: “Không thèm.”

Nói xong cô lấy ra di động, Trâu Oánh cảm thấy còn phần sau, nghiêng người qua nhìn, trong nháy mắt biểu cảm trở nên khó hiểu: “Sao chị hủy bỏ đơn đặt hàng? Không mua khăn quàng cổ nữa à?”

“Nhìn xấu quá.”

“...Ồ.”

23. Chương 23

Tần Long tìm được khu đỗ xe của bệnh viện, chìa khóa xe cầm trong tay liên tục kêu vang, anh nhờ vào âm thanh mới tìm được một chiếc Ferrari màu đỏ choét.

Anh hơi giật mình, cái này chẳng hề giống như anh tưởng tượng.

Sau khi đến gần anh dừng bước, không mở cửa xe ra mà dựa vào cạnh thân xe chờ đợi, bình tĩnh hút thuốc trong miệng.

Chưa tới một lúc, anh nghe được tiếng bước chân cấp tốc, gót giày đập xuống đất kêu lộc cộc, dần dần tới gần sau lưng.

Người phụ nữ lông chồn đã đi tới, dọc đường lắc mông vén mái tóc xoăn dài, thấy người đàn ông đứng im ở đuôi xe, hai mắt cô ta phát sáng tiến lên hỏi: “Sao anh không vào?”

Tần Long thản nhiên liếc nhìn cô ta một cái, thở ra mùi thuốc, nghiêng đầu hỏi: “Đây là xe của cô?”

“Đương nhiên!” Người phụ nữ nói chắc chắn, nghiêng đầu hỏi, “Không hài lòng à? Hay là không biết lái?”

Tần Long hút một hơi thuốc, không kiên nhẫn híp mắt, chẳng nói câu nào ném chìa khóa về phía không trung, ném ra đường cong hoàn mỹ, cuối cùng thành công rơi vào lòng người phụ nữ.

Cô ta bị động lui người đón lấy, nhanh chóng nắm chặt chìa khóa xe trong tay, cúi đầu nhìn rồi ngẩng đầu kinh ngạc nhìn sang người đàn ông trước mặt, sau đó cô ta tới gần bên người anh, ngón tay dài mảnh đặt trên vai đối phương, ngữ điệu nũng nịu quyến rũ: “Anh đẹp trai, bao nhiêu tuổi?”

Tần Long cup mắt nhìn sang vai trái, móng tay người phụ nữ được cắt tỉ mỉ, trên năm ngón tay đều nhuộm màu sắc lòe loẹt, giống như đang móc lấy linh hồn nào đó.

Anh sụp bả vai nghiêng người né tránh, bàn tay kẹp điều thuốc đặt bên hông, nhú mày âm thanh lạnh lùng nói: “Tôi không lái, cô tìm người khác đi.”

Người phụ nữ nhất thời không hiểu: “Tại sao? Chê xe tôi xịn quá à? Rất nhiều người muốn lái tôi cũng không cho lái.”

Tần Long nói thẳng: “Phô trương quá, tôi dùng không nổi.”

Người phụ nữ nghe vậy cười, liếc mắt tán tỉnh: “Anh không cần vậy, đây là xe tôi, cùng lắm thì hôm nào tôi đổi chiếc khác cho anh lái, dù sao cũng có loại anh thích.”

Ý ở ngoài lời, khiến người ta mơ mộng.

“Tôi thấy cô có đủ tinh thần rồi.” Tần Long hơi ghét liếc nhìn cô ta một cái, lười nói lời thừa thãi nữa, người bỏ đi ra ngoài, âm thanh anh cũng xa dần, “Cô tự lái về đi, tôi đi đây, sau này đừng tìm tôi nữa.”

Người phụ nữ mang giày cao gót không đủ sức, muốn ngăn cũng đã không kịp, khoanh tay dựa thân xe, nản lòng hừ nói: “Lái xe hộ mà còn cẩu kính như vậy.”

*

Tần Long đi ra khu đỗ xe, tới lân cận tòa lầu nội trú phía Bắc, dừng chân dưới một tàng cây um tùm, anh lấy ra di động gọi một dãy số, còn chưa đợi đối phương nổi máy phản ứng thì anh đã mắng xối xả: “Mẹ nó cậu tìm phụ nữ ở đâu hả, chạy xe phô trương như vậy, người và xe đều giống như nhau.”

Đối phương giật mình nói qua loa: “Anh, việc lái xe hộ cho người khác này là đối phương tìm chúng ta, đâu có lý nào chúng ta tìm đối phương.”

“Ặc ——”

“Đừng có dông dài, nói chuyện!”

Bên kia lúc này mới thẳng thắn: “Cũng không có gì, thì đối phương là một phú bà, nghe nói thích tìm trai trẻ mạnh mẽ, hơn nữa trả giá cao, em thấy gần đây anh muốn kiếm thêm tiền...”

“Cho nên không nói rõ ràng gọi tôi qua đây? Tôi lái xe hay cậu lái xe hả?”

“Cái này, không đến nỗi nào chứ...” Hầu Tử ở bên kia chẳng hiểu đầu đuôi, không biết mình chạm nhầm dây thần kinh nào rồi chịu bị mắng chửi, “Anh, đối phương có làm phiền anh thế nào đi nữa, anh nắm quyền điều khiển, còn không chịu nổi đưa người tới địa điểm ư? Em ra ngoài làm gì cũng đều vì tiền, đừng cản trở tiền bạc mà...”

Tần Long hừ lạnh: “Không cản trở tiền bạc, tìm việc thế này nữa thì tôi không thể đi cùng cậu!”

Lời vừa nói xong anh cúp máy trước, cất vào túi, giương mắt nhìn đường lối trước sau, tạt qua con đường lân cận chuẩn bị đi về hướng đại sảnh phòng ngoại trú.

Đi được một nửa, anh dọc theo đường ngoài, nghiêng đầu phát hiện bên trái chính là khu truyền dịch, xuyên qua cửa sổ sát đất liếc nhìn vào một góc bên trong, cô gái tóc dài lẳng lặng nằm đó nhắm mắt không ngủ sâu, sắc mặt yên ả.

Anh nhìn chằm chằm, lại đi hai bước thì phát hiện gì đó, thân hình dừng lại đứng lẳng yên. Trải qua thời gian trì hoãn ngắn ngủi, bước chân anh tăng tốc, quẹo vào chỗ rẽ đằng trước, trực tiếp đi ra bệnh viện.

*

Bạch Lộc truyền dịch xong, hồi phục chút tinh thần, thời gian gần tới giữa trưa.

Có lẽ là Trâu Oánh đã báo cho Bạch Tuệ Tiệp, mới ra cổng bệnh viện, xe của Bạch Tuệ Tiệp đã đỗ ở đó.

Bạch Lộc mở cửa đi lên, hỏi: “Cô, hôm nay không đi làm à?”

“Cô xin nghỉ mấy tiếng.” Bạch Tuệ Tiệp quay đầu nhìn cô nói, “Bữa trưa ăn bên ngoài, buổi chiều cô đưa hai đứa đi xem nhà.”

“Xem nhà?” Bạch Lộc hơi bất ngờ.

Bạch Tuệ Tiệp giải thích: “Con không phải luôn nói muốn mua nhà sao? Hồi trước cho con xem nhiều vậy vẫn chưa hài lòng, lần này dựa theo yêu cầu của con tìm kiếm, mỗi chỗ đều phù hợp, quan trọng là bạn bè quen biết bán khu nhà này, đến lúc đó có thể xem tình hình giảm giá.”

Bạch Lộc quả thật luôn mong muốn mua nhà, hồi năm thứ ba đã có ý tưởng này, một là muốn có một không gian thuộc về chính mình, làm nơi trở về độc lập, mặt khác tiểu khu của căn nhà hồi trước chuẩn bị phá dỡ, khoản tiền bồi thường nhất định phải dùng để thu xếp một căn nhà mới.

Một trong những lý do từ chối luật sư Kiều trước đó cũng là bởi vì vậy.

Sau khi Bạch Lộc nói ra ý tưởng này, cô dựng tỏ vẻ tán thành, âm thầm giúp cô tìm rất nhiều bất động sản, nhưng bởi vì cô không gấp gáp, với lại đa số đều không hợp mắt, thế nên tạm thời gác lại.

Hiện giờ có tin tức, thời cơ đúng lúc, Bạch Lộc cũng để tâm, hết sức hứng thú lộ đầu lên: “Ở khu vực nào ạ?”

Ngón tay Bạch Tuệ Tiệp chỉ về một hướng: “Gần ngay đây, cách chỗ con thực tập cũng không xa.”

Ăn xong bữa trưa, Bạch Tuệ Tiệp chở hai cô gái đến trung tâm bán nhà, tìm được nhân viên quen biết như đã nói, nhóm người cùng vào thang máy đi lên tham quan.

Khu vực tiểu khu cao cấp quả thật sầm uất, xung quanh ngoài những nơi như bệnh viện chính quyền ngân hàng cùng các cơ quan dịch vụ khác, còn các tòa cao ốc trung tâm mua sắm đang trong quá trình xây dựng, đi mấy bước là có xe điện ngầm, tương lai còn có trạm trung chuyển, có thể nói ra ngoài rất thuận tiện.

Căn hộ bọn họ xem nằm ở tầng mười sáu, từ cửa sổ sát đất nhìn xuống đã là cao tầng, nhưng ở trên tầm nhìn rộng rãi hoàn cảnh không ồn ào, để lại ấn tượng tốt cho Bạch Lộc.

Tuy là căn hộ đơn thân, nhưng không gian cũng không nhỏ hẹp, tỷ lệ phòng bếp phòng ngủ phòng khách phân phối cân bằng, nam bắc đều có ban công, trừ tính không gian không có hạn chế, hoàn toàn có thể trang trí theo phong cách của mình.

Sau khi nghe nhân viên giới thiệu giải thích rõ ràng, tự Bạch Lộc dạo một vòng rồi đi ra, nghe được Bạch Tuệ Tiệp hỏi ý kiến: “Thế nào?”

Bạch Lộc gật đầu tỏ vẻ hài lòng, thận trọng đáp lại: “Nếu chất lượng của bản thân căn hộ không thành vấn đề, coi như nhìn được.”

Người bán nhà kia lập tức cam đoan: “Điểm này cháu hãy yên tâm tuyệt đối, tôi và luật sư Bạch là bạn bè, chúng tôi không thẹn với lòng, quan trọng vẫn là lo lắng vấn đề chất lượng, đến lúc đó thủ tục kiểm tra căn hộ này đó có thể làm từng cái một.”

Bạch Lộc thật ra chẳng hiểu những thứ đó, chỉ nói vài lời mạnh dạn, rồi quay đầu lại nói với Bạch Tuệ Tiệp: “Vậy trước hết quyết định căn này đi, con cảm thấy cũng được.”

Bạch Tuệ Tiệp cười: “Con nói được là tốt rồi, chỉ sợ con nói không được.”

Vì thế nhóm người tạm thời đặt mua ngoài miệng, hẹn thời gian gặp lần sau, rồi ở một lúc nữa mới ra ngoài xuống lầu.

Bên trong thang máy, Trâu Oánh ôm Bạch Lộc làm nũng: “Chị, nếu chị mua thật, sau này em có thể thường xuyên đến chỗ chị ở không?”

“Được chứ.” Bạch Lộc hào phóng nhiệt tình với em gái, “Chị ngủ trên giường em mấy năm rồi, em muốn đến lúc nào thì đến, cơ mà trước hết chị phải mua cái giường đôi lớn, nếu không tới lúc đó sẽ bị em đá xuống không tìm được cửa.”

Trâu Oánh nhất thời thở hổn hển dậm chân: “Em đâu có!”

Bạch Lộc cười: “Chị không chê đâu.”

Ngồi trên xe trở về, Bạch Tuệ Tiệp thay cháu gái xác nhận lần nữa: “Lộc Lộc, mua nhà không thể dùng ánh mắt tùy tiện, nếu con cảm thấy còn có điểm không hài lòng, cô sẽ giúp con để ý cái khác.”

“Thôi ạ, cứ vậy đi.” Bạch Lộc nằm ở hàng ghế sau, ánh mắt nhìn dòng xe cộ bên ngoài, “Con cảm thấy tốt lắm, còn có cái tốt hơn con cũng không cần, con định khi tốt nghiệp sẽ dọn vào, mua xong thì bắt đầu trang trí.”

Bạch Tuệ Tiệp ngồi đằng trước hỏi: “Thật sự quyết định rồi?”

“Vâng ạ.” Bạch Lộc gật đầu khẳng định, bổ sung một câu, lại giống như nói với chính mình, “Cô, con nhìn người nhìn sự việc một cái là quyết định ngay.”

Trâu Oánh giơ ngón cái: “Chị, em thưởng thức điểm này của chị.”

Bạch Lộc cong khóe môi: “Cuối cùng cũng tỉnh mắt rồi.”

Trâu Oánh cười hì hì nói thêm: “Bây giờ nhà cũng xem rồi, vậy bước tiếp theo có phải nên mua xe không?”

Bạch Lộc lười biếng liếc nhìn cô em gái: “Em coi chị là kho bạc lớn à.”

Trâu Oánh dùng ánh mắt biết người nhìn việc: “Phải rồi, chị hiện tại chị chính là một tiểu phú bà.”

Trâu Oánh không nói sai, tài sản mang tên Bạch Lộc quả thật không ít, điểm này chỉ có người trong nhà rõ ràng. Năm đó bố mẹ xảy ra tai nạn xe cộ qua đời, cô may mắn sống sót, người gây chuyện bồi thường một khoản tiền lớn, cộng thêm một ít tài sản để lại, hiện giờ lại tính thêm khoản tiền bồi thường nhà phá dỡ, tổng tài sản cũng đã có ít trăm vạn.

Bạch Lộc không nói nhiều về tình hình gia đình với người ngoài, mấy năm nay cô cũng không sử dụng tiền bạc, đối với cô mà nói, khoản tiền không tiêu nổi, hiện giờ để có một khu định cư, mua nhà là việc cần thiết.

“Mua xe rất đắt, chị tiêu xài không nổi.” Bạch Lộc lắc đầu bác bỏ.

Trâu Oánh khó hiểu: “Chị, vậy bằng lái xe chị cực khổ thi được trở thành phế thải sao?”

Bạch Lộc chẳng hề gấp gáp, nói: “Để dành trước, chờ tới lúc đó chị của em kiếm tiền tự mua.”

Trâu Oánh tán thưởng: “Lợi hại, chị thật sự là chị của em mà!”

Xe chạy được một đoạn, Bạch Tuệ Tiệp đưa các cô đến một trạm xe, để hai người ngồi xe trở về.

Đợi xe Bạch Tuệ Tiệp chạy đi, Bạch Lộc lập tức kéo tay Trâu Oánh nói: “Cùng chị tới một chỗ, đi không?”

Trâu Oánh tò mò: “Đi đâu vậy?”

Bạch Lộc kéo em gái lên một chiếc taxi: “Đi rồi em sẽ biết.”

*

Mười phút sau, chợ mua bán xe đã sử dụng.

Bạch Lộc chợt có ý nghĩ muốn tới nơi này, nhìn quanh một vòng tại địa điểm, mới phát giác nơi này rất lớn, thoạt nhìn có vẻ giống như Taobao.

Ở đây cơ bản bán ô tô cỡ nhỏ, tiến vào bên trong giống như đi vào buổi triển lãm ô tô quy mô lớn, đủ màu đủ kiểu xe trưng bày, một hàng ngay ngắn, xem thôi cũng cảm thán.

Trâu Oánh theo Bạch Lộc đi vào, cùng bị hấp dẫn, ngơ ngác hỏi: “Chị không phải vừa nói không mua xe à? Lẽ nào chị muốn tiết kiệm mua chiếc đã sử dụng?”

Bạch Lộc vừa ngẩng ngửa vừa đi về phía trước: “Ai nói mua ô tô, chị tới mua xe máy điện.”

Trâu Oánh nhất thời không lời nào để nói.

Trên đường Bạch Lộc tìm người hỏi, mới tìm được một cửa hàng bán xe máy điện đã sử dụng, có kiểu nam cũng có kiểu nữ.

Trâu Oánh thấy chị mình rất có hứng thú, càng thấy khó hiểu hơn: “Bên ngoài mua cái mới cũng không có bao nhiêu, làm gì phải mua đồ cũ chứ?”

Đối với điểm này, Bạch Lộc đáp ngắn gọn: “Bởi vì rẻ.”

Trâu Oánh không khỏi hoài nghi: “Chị, chị là một phú bà dỏm.”

Bạch Lộc vẫy tay gọi em gái: “Đừng nhiều lời, mau giúp chị chọn đi.”

Ông chủ trong tiệm nhìn thấy có khách tới, đi qua nhiệt tình chào hỏi: “Người đẹp thích chiếc nào?”

“Chất lượng xe chỗ chú không có vấn đề gì chứ?” Bạch Lộc ngẩng ngửa, nhất thời không thể so sánh.

Ông chủ phóng khoáng nói cam đoan: “Có vấn đề cô có thể tìm đến bất cứ lúc nào, tôi cũng sửa xe luôn.”

Bạch Lộc nói ngay: “Tôi ở ngay gần đây, vậy sau này tôi sẽ tìm chú.”

Ông chủ chẳng hề sợ hãi: “Thế thì tìm đúng rồi, tiếng tăm của tiệm tôi vang dội nhất chỗ này, chỉ sợ cô tìm nơi khác thôi.”

Bạch Lộc cười thầm, còn rất có khả năng khoe khoang.

Nhanh chóng dạo xong một vòng, Bạch Lộc không tìm ra chiếc nào đặc biệt.

Trâu Oánh ngược lại chọn trúng một chiếc, gọi cô: “Chị, lại đây xem cái này, màu sắc được đó.”

Bạch Lộc đi qua, quan sát cả thân xe, hơi nhú mào: “Chiếc này hồng quá đi.”

Ông chủ đi theo qua, lập tức giới thiệu: “Chiếc xe này tám phần mới, tôi mới thu vào mấy hôm trước, chủ cũ cũng không chạy bao nhiêu lần, thích hợp với mấy cô gái trẻ các cô, đi làm đi chơi đều được, tốc độ cao nhất là ba mươi, chặng đường xa nhất là bốn mươi lăm km, chạy đi tuyệt đối không thành vấn đề.”

Trâu Oánh xen vào hỏi: “VẬY bao nhiêu tiền thế?”

Ông chủ nói: “Một ngàn hai.”

“Một ngàn hai?” Bạch Lộc vừa lặp lại vừa trừng mắt, “Chú lừa chúng ta là người ngoài nghề à.”

Ông chủ nghe vậy mỉm cười: “Cái gì ngoài nghề trong nghề, chất lượng xe ở đây là vậy, đối tiệm khác nó vẫn là giá này.”

Trâu Oánh nhỏ giọng thương lượng: “Rẻ chút nữa đi.”

Ông chủ im lặng một lúc, trong lòng giống như đưa ra sự lựa chọn khó khăn, sau một lát làm động tác tay.

“Một ngàn một?” Trâu Oánh lắc đầu, “Vẫn còn đắt.”

Lúc này ông chủ dừng chân: “VẬY cô muốn rẻ hơn cũng có, những chiếc bên cạnh này...” Ông ta tiện tay chỉ, “Cái này, chín trăm, còn có cái kia, một ngàn...”

Hai chị em Bạch Lộc đi theo xem, giá cả rẻ hơn, nhưng tiền nào của nấy, theo quan điểm cũ mới mà nói, quả thật không hợp ý người.

“Chỗ chú thật sự đắt quá, còn gọi là đại lý xe hạ giá, một người bạn của tôi cũng mua bán hàng đã sử dụng, biết giá cả bao nhiêu không?” Bạch Lộc cũng làm động tác tay, “Con số này, còn là kiểu nam, chạy êm lắm.”

Ông chủ vừa nghe nhất thời cứng giọng nói: “Ồ, có xe như vậy tôi cũng muốn mua, cô bảo người bạn kia của cô cho tôi biết nhé.”

Bạch Lộc mím môi, trút giận trong lỗ mũi.

Trâu Oánh ở đằng sau kéo Bạch Lộc, tò mò hỏi: “Bạn nào thế, bên cạnh chị còn có người bạn nam nào chạy xe máy điện đã sử dụng?”

Bạch Lộc đánh lừa: “Ặc...là phòng tư vấn bọn chị, một người cần tư vấn, mắc chứng hoang tưởng, che giấu lớp vỏ giàu có chạy xe đã sử dụng.”

Trâu Oánh hoài nghi: “Không phải là người chị nói muốn tặng ầm ập kia chứ?”

Bạch Lộc không muốn nói tiếp.

Trâu Oánh tấm tắc than thở: “Tiết kiệm quá.”

Bạch Lộc cùng ông chủ thương lượng tiếp: “Chú xem chúng tôi đều là sinh viên, vốn không có bao nhiêu tiền, vì làm công ngay cả năm mới cũng không về nhà, mấy lần tăng ca đều không bắt kịp chuyển xe cuối cùng, hôm qua còn bị ngã trong trời tuyết, hôm nay mới từ bệnh viện ra, chú xem tôi vừa truyền dịch xong _____”

Nói xong cô chìa ra mu bàn tay trái để người ta nhìn, ngử khí điềm đạm đáng yêu: “Vị bác sĩ thực tập kia tiêm cho tôi giống như chích bông vải vậy, chảy máu rất nhiều, bây giờ còn sưng này. Ai cũng nói xã hội nhân gian đều có chân tình, ông chủ xem cái số xui xẻo của tôi mà giảm giá chút đi...”

Ban đầu Trâu Oánh còn cân nhắc làm sao giúp mặc cả, lúc này nghe chị mình hăng hái nói một tràng, trình độ kinh ngạc không thua gì nhìn thấy bò bay trên trời. Cô thông thả rút người nắm chặt tay Bạch Lộc, lặng lẽ phối hợp bên kia làm ra vẻ thương.

Ông chủ là người làm ăn khôn khéo, nhìn quen đủ loại hình thức mặc cả, nhưng đối mặt với cô sinh viên trải qua khó khăn như vậy, ông chủ vẫn hơi dao động: “Giá chỗ chúng tôi không phải thuận miệng nói ra,

đều qua đánh giá thị trường mà ra giá, cô cũng không thể giảm giá lung tung được. Vậy đi, cô nói thử giá cả trong lòng cô xem.”

Bạch Lộc xem tình hình nói: “Chín trăm.”

“Cô tìm tiệm tiếp theo đi.” Ông chủ phất tay, xoay người trở về trong tiệm.

Bạch Lộc quay đầu nhìn chiếc xe lần nữa, ngược lại xem có chút vừa mắt, không muốn bỏ qua như vậy, cô đuổi theo ông chủ: “Vậy chú giảm giá lần nữa đi, gặp nhau ở giữa.”

Ông chủ đi đâu Bạch Lộc theo đó, thoát đầu ông ta phớt lờ, cuối cùng than thở: “Được được, một ngàn bán cho cô, không giảm nữa, tôi cũng không phải không bán được.”

Bạch Lộc biết sẽ là kết quả như vậy, cô nhất thời tươi cười: “Vậy thì thỏa thuận!”

24. Chương 24

Bạch Lộc trả tiền tại chỗ rồi dắt xe đi, biết chiếc xe đã nạp đầy điện, đúng lúc đi dạo vài vòng hóng gió trên ngã tư đường thành phố.

Chiếc xe nhả bóng không có nhựa bọc, cảm giác chạy như bay tựa như đâm thẳng vào một ly trà chanh đá trong trời đông.

Cô không khỏi nhớ nhung cảm giác đêm hôm ấy có người ngồi phía trước chắn gió cho cô.

Cao lớn, dày rộng, còn có đủ cảm giác an toàn.

Những ngày cuối năm dần dần không còn lại bao nhiêu.

Bạch Lộc ở tại nhà cô dưỡng, thỉnh thoảng cùng bọn họ ra ngoài mua sắm đồ tết.

Lúc rảnh rỗi xem di động, cô luôn bắt giác tìm kiếm danh bạ, ngón tay dừng trên cái tên Tần Long, một mình thần thờ.

Ban đầu cô còn quan tâm hình thức mừng năm mới của anh là như thế nào, có ai ở cùng bên cạnh, muốn ăn mấy bữa liên hoan, nhưng nhớ tới tình huống gặp mặt tại bệnh viện hôm đó, cô lại không nhìn được dâng lên một tia giễu cợt.

Cô có năng lực phân biệt, thông qua cử chỉ của người phụ nữ lông chồn kia mà nhìn ra, không phải phụ nữ được bao nuôi phổ biến bên ngoài, ngược lại càng như là người phụ nữ giàu có thật sự.

Bọn họ đi đâu làm gì sau đó, Bạch Lộc vừa muốn biết lại không muốn biết, bỏ bớt thông tin không cần thiết đi, di động buông xuống rồi cầm lên vô số lần, cuối cùng cô thở dài một tiếng, thả lỏng bản thân ngủ một giấc cho qua chuyện.

Rất nhanh đến đêm ba mươi, trong nhà già trẻ tụ họp ăn bữa cơm tất niên, rồi dựa theo phong tục thờ cúng bái lạy bố mẹ.

Mỗi lần tới lúc này, Bạch Lộc đều tỏ vẻ nghiêm nghị, không có nhiều bi thương cũng không có nhiều nước mắt, chỉ là một mình lẳng lặng đứng đó, nhớ lại chuyện đã qua...

Đến khi cô hồi phục tâm tình đi ra, Trâu Oánh lấy hoa quả gọi cô: “Chị, qua đây xem tivi.”

Bạch Lộc đi qua ngồi vây quanh với mọi người, Xuân Văn đang chiếu tiết mục tiểu phẩm, ngoài cửa sổ luôn có tiếng pháo nổ vang, lẫn át tất cả tiếng cười đùa.

Trong đầu Bạch Lộc trống không, không có tâm tư lắng nghe tiết mục hài ngắn, đáy lòng trống rỗng, cô lấy ra di động lướt mạng, cũng không biết muốn xem cái gì.

Một vài tài khoản mạng xã hội đã đầy tràn lời chúc tết từ sớm, cái này tới cái khác không dứt.

Bạch Lộc sử dụng công cụ gửi hàng loạt, trả lời mọi người ngắn gọn “Chúc mừng năm mới”.

Xử lý xong tất cả tin tức, cô lại xem tin nhắn di động, bên trong im lặng quanh quẽ, không có biến động.

Cũng phải, mấy năm nay tất cả mọi người đều dùng WeChat, trên cơ bản không liên lạc qua tin nhắn nữa.

Cô tìm được tên anh bên trong, sau khi biên soạn lời chúc tết thật lâu trong khung tin nhắn, cô đắn đo nhiều lần, vẫn chọn xóa bỏ.

Bạch Lộc hết sức nhàm chán, bắt đầu nhìn số di động của anh, đọc thầm trong lòng một lần, bắt đầu thuộc lòng.

Nhắm mắt lại, đọc một lần, lại xem lần nữa, đọc lại lần nữa.

Lặp lại mấy lần như thế, cô đột nhiên nghĩ ra gì đó, nhớ kỹ dãy số này vào WeChat tìm kiếm.

Ngay sau đó, thế mà tìm ra kết quả.

Hóa ra anh mở WeChat, giờ cô mới nhận ra.

Trong lòng Bạch Lộc kích động tựa như tiếng pháo nổ ngoài cửa sổ, đầu óc cũng trở nên tỉnh táo, hai mắt nhìn chăm chăm thông tin cá nhân của anh.

Tên là một chữ độc nhất “Long”, hình đại diện là tấm ảnh màu đen không gì để nói, phạm vi bạn bè không có quyền xem xét, không có chữ ký cá nhân, ngược lại thông qua phân biệt số WeChat, xác định chắc chắn là anh.

Chẳng qua ——

Hiểu được dòng ký tự này khiến người ta miên man bất định.

qinlong_xr

Bạch Lộc tò mò hai chữ cái cuối cùng kia, chắc là hai chữ đầu tên ghép lại, dựa theo quy cách trước sau, rất có khả năng là tên của một người khác.

Là tên ai có thể nghĩ ra đây.

Bạch Lộc bất giác nhíu mày, cô tiện tay nhập vào hai chữ cái vào khung, hiện ra đủ loại từ như “tươi cười”, “tín nhiệm”.

(*) tươi cười: xiàoróng, tín nhiệm: xìnren

Kho từ nhiều như vậy, cô làm sao có thể đoán được.

Bạch Lộc cười tự giễu, không biết là chế giễu mình hay chế giễu anh, không thể nào đưa ra đánh giá về chuyện này.

Người thấy được tự nhiên hiểu, nhưng dụng ý của anh như vậy là gì, không cần nói cũng biết, thậm chí có chút khác người, nhưng điều này hình như nằm trong tình lý, cô chưa bao giờ cho rằng anh đã lãng quên triệt để.

Số hiệu này khó sửa, cũng không biết có trước khi vào tù hay sau khi ra ngoài.

Bạch Lộc không nghĩ thêm nữa, nếu đã tìm ra thì dứt khoát xin thêm bạn thân, ở cột xác minh thông tin điền “Lộc”.

Gửi xong, cô ôm di động lẳng lặng chờ đợi.

Tiểu phẩm trên tivi đã kết thúc, bắt đầu tới phần ca hát, cô chuyên tâm thưởng thức.

Khi hát đến bài cuối cùng, âm nhắc nhở của di động rung lên.

Bạch Lộc vội vàng cầm lên xem, hệ thống nhắc nhở yêu cầu đã được thông qua.

Cô hé miệng cười, bắt đầu bấm chữ.

Viết tới giữa chừng thì thấy đối phương đang nhập chữ vào, cô dừng lại, để anh gửi qua trước.

“Bạch Lộc?” Anh gửi qua hai chữ cộng thêm một dấu chấm hỏi.

Bạch Lộc xóa bỏ hàng chữ kia, gửi qua một biểu tượng cảm xúc mỉm cười.

Đối phương tạm thời không trả lời.

Bạch Lộc không muốn tạm dừng, nhất thời sao chép lời chúc tốt dài từ người khác dán qua, mới vừa gửi đi thành công, trong nháy mắt hiệu ứng đặc biệt tung hoa rơi xuống.

Bản thân Bạch Lộc cũng giật mình, đã quên còn có hiệu ứng đặc biệt, lại còn có hiệu ứng đặc biệt.

Hiệu ứng đặc biệt này rơi suốt năm giây, Bạch Lộc xấu hổ năm giây.

Cô suy đoán biểu cảm anh khi nhìn thấy trong năm giây này, bỗng nhiên cảm thấy mình ngốc quá.

Hay có lẽ anh không thấy được, Bạch Lộc khuyên mình đừng đăng xuất.

Lúc này bên kia trả lời.

“Đang làm gì?”

Lúc gửi tới, hiệu ứng đặc biệt cuối cùng vừa lúc biến mất.

Bạch Lộc đột nhiên ngồi thẳng, may mà tốc độ tay của mình không nhanh như vậy.

“Buồn chán, xem tivi. Còn anh?”

Anh trả lời: “Gói sủi cảo.”

Bạch Lộc tưởng tượng thấy anh vừa bận bịu gói bánh, vừa xem di động trả lời tin nhắn, đoán chừng trên ngón tay đều dính đầy bột mì trắng.

“Nhân gì đấy?” Cô nóng lòng mong đợi, cũng thông cảm tốc độ trả lời của anh chậm.

“Nhân thịt thêm hành.”

“Ừ, anh gói đẹp không?”

Cách một lúc, bên kia gửi tới một tấm ảnh.

Bạch Lộc lập tức bấm mở, hai ngón tay kéo to ra.

Trên tấm ảnh là cảnh cái thớt trong phòng bếp, một bát canh lớn đựng thịt trộn nguyên liệu, một đôi đũa cắm bên trong, bên cạnh là một đồng vỏ bánh xếp thành hình, xung quanh đặt không ít sủi cảo hình hoa đã được gói tỉ mỉ hoàn chỉnh. Có đường kẻ ở giữa, cũng có đường kẻ phía trên, đủ loại hình bán nguyệt, có thể thấy được kỹ thuật của người gói bánh không tệ.

Bạch Lộc gửi qua: “Anh một mình ở nhà làm.”

“Còn có mẹ tôi.”

“Chờ lại ngày mai ăn?”

“Thức khuya, ăn trong đêm luôn.”

“Thoạt nhìn ngon miệng lắm.”

Bạch Lộc muốn nói muốn nếm thử, nhưng cảm thấy không thực tế, vì vậy thay lời khác nói: “Tôi càng thích nhân tôm hơn.”

Chẳng biết có phải anh ngừng gói bánh hay không, gửi sang đây không chậm lắm.

“Tại sao thích?”

“Có sức nhai, là hải sản lại ngon.”

“Thế hôm nay cô ăn gì?”

“Chỉ là ăn bữa cơm đoàn viên, có điều tôi thích kiểu như anh hơn, một bát đủ no.”

“Cô có thể ăn mấy cái?”

“Có lẽ mười cái.” Cô nghiêm túc đếm.

Nhưng anh trả lời: “Tôi cảm thấy năm cái thôi.”

Bạch Lộc thật sự cho rằng bởi vì chuyện trước đó mình bị anh coi thường, vì thế hào phóng nói: “Nếu không tin, tôi ăn tại chỗ cho anh xem.”

Cô cũng không nói rõ tại chỗ là ở chỗ nào, chờ bị anh hiểu lầm tới chỗ anh.

Nhưng anh không dựa theo suy nghĩ của cô.

“Ăn cái gì cũng không cần liều mạng, có thể ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu là tốt nhất.”

Bạch Lộc không biện giải nữa.

Cô kéo kỷ lục trò chuyện lên trên, mấy phút trò chuyện ngắn ngủi hai người đã hàn huyên không ít, nói chuyện cũng rất hài hòa, giống như cuộc gặp tình cờ khó hiểu hôm ấy không tồn tại.

Thoạt đầu cô rất muốn hỏi người phụ nữ kia là thế nào, bây giờ nghĩ tới rất sát phong cảnh, lại có vẻ không có ý nghĩa.

Cô thay đổi đề tài hỏi: “Mấy hôm nay anh cảm thấy thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Ra ngoài lâu như vậy, cảm tưởng tâm trạng nhận thức.”

Anh chỉ đáp lại ba chữ: “Cứ vậy thôi.”

Nghe ra không có gì nhấp nhô chênh lệch, khả năng cân bằng tâm trạng của anh rất ổn định. Người như vậy, trải qua biến cố cùng phí hoài năm tháng, tất cả mũi nhọn trên người đều được mài đi, chỉ để lại chút ánh mắt dừng dừng nhìn thấu việc đời.

Trước mắt anh còn có thứ gì để quan tâm và theo đuổi, Bạch Lộc nghĩ nghĩ, cuối cùng nghĩ đến hai chữ cái kia.

Đó hẳn là bài học kinh nghiệm đau thương cho cuộc đời vấp ngã của anh.

Cô tạm thời gọi người kia là tươi cười.

Cô gái tươi cười hiện tại ở đâu, nếu có một ngày bọn họ gặp mặt, có thể nào phát ra tia lửa không.

Nghĩ vậy, cô đột nhiên muốn nhờ Bạch Tuệ Tiệp giúp đỡ, nhưng lại sợ cô mình hỏi quá nhiều, vì thế tạm dừng ý nghĩ này.

Cô lấy lại tinh thần, bên kia chủ động hỏi: “Cô đã khỏe lại chưa?”

Bạch Lộc nhướn mày, hiếm thấy anh còn nhớ rõ.

Cô trả lời: “Khỏe rồi.”

“Vậy là tốt rồi.”

Đêm ba mươi, hai người cứ thế bình thản trò chuyện.

Nghe ra không có bất cứ trọng điểm nào, nhưng lại coi như cách gần cuộc sống đối phương một bước.

.....

Sau tết rảnh rỗi, Bạch Tuệ Tiệp cho Bạch Lộc hay lại đi xem nhà.

Lần này, chủ yếu là ký tên hợp đồng mua căn hộ.

Giấy tờ cá nhân chuẩn bị đầy đủ, lại có Bạch Tuệ Tiệp đi cùng xem qua xét duyệt, quá trình tiến hành rất thuận lợi.

Bạch Lộc ký tên mình ở phần cuối vô số trang giấy, khi thu bút trong lòng hết sức cảm khái, cảm nhận sâu sắc nhất chính là cô rốt cuộc cũng có cái nhà thuộc về chính mình.

Bạch Lộc nhận được sơ đồ căn hộ, cầm trong tay nghiên cứu, nóng lòng tưởng tượng căn hộ này nên thiết kế ra sao, cây bút trên tay cũng theo đó đánh dấu xuống, vẽ lên bản nháp không có kết cấu.

Bạch Tuệ Tiệp ở bên cạnh nhìn, nói với cô: “Cô đã giúp con tìm xong công ty trang trí rồi, đợi lát nữa cô đưa số điện thoại cho con, tự con đi liên lạc.”

Bạch Lộc không chọn lựa so sánh nhiều công ty như vậy, tại phương diện này tất cả đều dựa vào cô mình làm trung gian giới thiệu, cô bèn nhận lời ngay.

Ngay sau đó, bắt đầu tiến hành trang trí căn hộ.

Trường học còn chưa khai giảng, phòng tư vấn tâm lý cũng không có thông báo, Bạch Lộc luôn chạy về bên này, giám sát tiến độ của công ty trang trí.

Để tiện ra ngoài mua đồ đạc, cô còn mang theo chiếc xe màu hồng kia đỗ ở dưới lầu, thỉnh thoảng ra ngoài dạo một vòng.

Chẳng hạn như lúc này, cô mới vừa đẩy xe ra, định tới chợ hoa cảnh chim chóc mua cây trầu bà vàng, còn chưa tới cửa tiểu khu, từ xa thoáng thấy có một người đi qua con đường bên ngoài, bóng dáng quen thuộc suýt nữa khiến cô không vịn xe vững vàng.

Bạch Lộc tính toán kỹ lưỡng dưới đáy lòng, từ năm cũ đến giờ quả thật hơn nửa tháng chưa gặp lại.

Người kia không đội mũ, mái tóc rất đen rất ngắn, một thân màu đen, đôi chân sải bước rất dài, nhưng lại đi rất thong thả, hình như muốn đi bộ đến nơi nào đó.

Bạch Lộc tò mò, sao anh lại đến khu gần đây, nhưng cô lại sợ nhìn nhầm, vì thế hấp tấp chạy xe đi theo ra ngoài.

Người đàn ông đi phía bên phải đằng trước, Bạch Lộc lái con lừa nhỏ của mình chậm rãi theo sau.

Sợ đối phương quay đầu lại bắt gặp, Bạch Lộc lấy ra kính râm trong túi, mới vừa đeo lên, còn chưa chỉnh lại ngay ngắn thì người đàn ông dừng bước quay đầu lại.

Bạch Lộc theo phản xạ cúi người xuống, nhưng đối phương không nhìn qua đây, ánh mắt quan sát tùy ý, rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ một cái liếc mắt kia, càng khiến cô xác định đó chính là anh.

Bạch Lộc chợt dạ thả chậm tốc độ, giống như một người khách du lịch, chạy một đoạn dừng một đoạn.

Cứ vậy đi theo một đường.

Cô dần dần hiểu rõ hành vi lúc này không thỏa đáng, nhưng lại ngẫm hy vọng loại hành vi này có thể bị anh vạch trần ngay trước mặt, thế là cô càng quang minh chính đại theo sát hơn.

Tới sau đó, cô thậm chí tháo kính râm xuống, nhưng lại chẳng thấy anh quay đầu.

Có lẽ đi qua hai đường giao lộ, khi Bạch Lộc nghĩ rằng anh không thuần túy tản bộ, bóng người đằng trước chợt tiến vào một cái hẻm nhỏ, mất tiêu trong thời gian ngắn ngủi.

Bạch Lộc kinh ngạc một lát, tưởng rằng mắt mình kém.

Cô tăng tốc theo sau, tới đầu hẻm thì dừng lại, nghiêng đầu nhìn vào trong, là một con đường lát đá chật hẹp, hai bên là cửa hàng buôn bán lâu đời, dấu chân không nhiều lắm.

Đợi một lúc lâu, đằng trước không người đi ra.

Người ở ngay dưới mí mắt cũng trốn đi được?

Bạch Lộc không tin kỳ lạ như vậy, có lẽ anh qua hẻm đến một đầu khác, ngẫm lại rất có khả năng này.

Thế là cô nhanh nhẹn xoay đầu xe tiến vào, âm thanh bánh xe ma sát mặt đất kêu rạt rạt, trong hẻm vào buổi trưa tĩnh lặng hết sức rõ ràng.

Nhưng đường nối của mặt đường đá này cũng không bằng phẳng, có mấy miếng còn nứt ra, lúc chạy qua kêu ùm một cái, giống như cô giờ phút này muốn tìm được tâm tĩnh của anh, vừa kích động lại nhút nhát.

Bạch Lộc vừa chạy vừa nhìn về phía trước, đến đầu hẻm đối diện nhìn không sót thứ gì, nếu anh thật sự đến đầu này, có bốn chân cũng không thể đi nhanh như vậy.

Đang lúc cô cầm tay lái không vững, trong điểm mù bên phải vừa mới chạy qua có một người đi ra, đứng lúc ở phía sau cô hô lên: “Đi đâu đó?”

25. Chương 25

Bạch Lộc luôn cho rằng đàn ông có sức hấp dẫn không chỉ thu hút ánh mắt người khác giới ở ngoại hình cử chỉ, giọng nói cũng phải có một phong cách riêng.

Đối với anh ban đầu cô không cảm thấy vậy, nhưng ở trong hoàn cảnh không thấy người nghe được tiếng này, nghe vào trong tai cũng khiến cô không khỏi trầm mê.

Ba chữ ngắn ngủn, hô lên thoáng biếng nhác, nhưng âm cuối hơi kéo dài chút, mang theo vẻ êm tai.

Cô thắng lại ổn định thân xe trước, tựa như ổn định nội tâm rối loạn của mình, phát hiện anh từ phía sau đi tới, cô buông tay bóp nặn bàn tay, ra sức cổ vũ chính mình, sau đó chuẩn bị xong biểu tình quay đầu lại.

Cô thấy Tần Long một tay dứt túi, chậm rãi dời bước đi tới trước mặt cô.

Hai mắt anh nhìn cô chăm chú, đáy mắt tràn đầy tin tưởng, giống như biết cô sẽ đi qua nơi này.

“Ồ! Anh ở đây à.” Cô chào hỏi rất tự nhiên, trên khuôn mặt mang nụ cười thân thiện.

Tần Long liếc nhìn cô từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt dừng ở khuôn mặt cô, vạch trần thẳng thừng: “Tôi phát hiện, cô còn rất thích theo dõi người khác.”

Anh nói những lời này, là giọng điệu trần thuật sơ sài, như đang đánh giá sở thích của cô, không nghe ra quả trách và bất mãn.

Bạch Lộc mím môi, lúm đồng tiền hơi lõm vào hai má, cô cười tươi lên thuộc về kiểu ngọt ngào, nhưng cô không thường cười, phần lớn hơi nhếch lên thôi, bởi vậy người chưa từng thấy qua không biết cô còn có lúm đồng tiền.

Giờ phút này, bên tai có làn gió nhẹ nhàng thổi qua, thổi bay sợi tóc hai bên của cô, có sợi bay lên tới mặt, có sợi bay ra sau đầu.

Bạch Lộc không gờ tay vén tóc lại, ánh mắt không né không tránh, cười nhẹ với anh: “Lại bị anh phát hiện rồi.”

Sự thừa nhận của cô cũng rất có sức mạnh, giống như một loại biểu hiện dùng để khoe khoang, cũng coi đây là sự quang vinh.

Anh nhìn trong mắt, không tỏ rõ ý kiến đối với loại hành vi này, cũng không phê phán bao nhiêu, rất bình tĩnh tiêu hóa thông tin truyền ra im ắng từ trong mắt cô.

Cô đặt câu hỏi: “Vậy anh ở đây chờ tôi hả?”

Tần Long ngầm thừa nhận không đáp, tầm mắt anh thấp xuống, lặng lẽ đánh giá yên xe của cô.

Anh nhìn một lúc bất giác cười ra tiếng: “Mới mua à?”

Bạch Lộc hiểu được ý cười của anh, nói tới cái này, cô đắc chí.

“Tôi mua đó, đẹp không?”

Anh nhếch khóe miệng, gật đầu: “Cũng được.”

Bạch Lộc như nhận được khen ngợi, bàn tay vỗ chiếc xe toàn thân màu hồng, yêu cầu anh trả lời: “Đoán xem bao nhiêu tiền?”

Ánh mắt anh ước lượng: “Mua ở đâu?”

“Chợ bán hàng đã sử dụng, chỗ anh từng mua ấy.”

Tần Long tỏ vẻ sửng sốt, không ngờ cô thật sự sẽ tới chỗ đó mua, anh tưởng rằng cô chỉ vô tình nói qua thể mà lại ghi nhớ trong lòng thực hiện.

Trong lòng anh hơi phức tạp, không muốn bị cô nhìn chăm chăm, anh đi quanh một vòng phía sau xe cô, mượn cớ xem xét giá cả xe mới của cô, cuối cùng lùi sang một bên nói: “Trông không khác hàng mới cho lắm, chắc là không rẻ.”

“Vậy anh đoán là bao nhiêu?” Cô chờ câu trả lời của anh.

“Một ngàn hai.”

Bạch Lộc không ngờ anh đoán ngay trong đó: “Sao anh giống ông chủ ở đây thế, chú ấy cũng nói vậy, có điều còn phải tính xem lời tôi nói nữa, hạ giá cho tôi, đoán nữa đi bao nhiêu?”

“Một ngàn.”

Bạch Lộc nhất thời hết lời: “Sao lại đoán đúng rồi.”

Anh không nói tiếp chuyện mua xe nữa, chỉ hỏi cô: “Theo tôi một đường, chuẩn bị đi đâu?”

Bạch Lộc nhàn nhã ngồi nhìn anh: “Anh biết suy đoán như vậy, đoán lần nữa đi.”

Tần Long: “...”

Cô nhìn ra anh chần chừ, cũng không vòng vo, hỏi lại anh: “Anh nói trước anh đi đâu, xa không? Nếu không tôi đưa anh nhé?”

Cô nhoẻn miệng cười, nói chuyện giống như cam đoan, nghiêm túc lại nhiệt tình.

Anh hình như đang đánh giá chiếc xe của cô, từ chối nói: “Không cần.”

Bạch Lộc tưởng anh lo âu, xóa đi lo nghĩ của anh: “Đừng khách sáo, chiếc xe này của tôi có khả năng chịu được, không sụp đổ đâu.” Nói xong còn vỗ yên sau.

“Không cần.” Giọng anh bình bình lặp lại, “Tôi đã tới rồi.”

Nói xong, cầm anh nghiêng về phía sau mình.

Bạch Lộc nghiêng người tránh anh nhìn qua, thấy phía sau là một cái hẻm, giao với góc vuông cô tiến vào, buổi chiều trong hẻm không ai đi ra, lắng tai nghe chỉ có tĩnh lặng. Từ góc độ của cô nhìn qua, đó đều là tòa nhà dân cư thấp bé hơi cũ kỹ, giai đoạn sau được sửa lại cải cách chút ít, nhưng mặt tường ngoài vẫn để lại không ít dấu tích cũ kỹ loang lổ.

Bạch Lộc lại liếc mắt nhìn cột điện bên cạnh anh, trên đó dán giấy quảng cáo thuê mướn to nhỏ, cô đoán nơi này đều là những người từ bên ngoài đến đây cư ngụ.

Ánh mắt Bạch Lộc nhìn xung quanh một hồi, nhìn anh nói: “Anh ở chỗ này hả?”

Tần Long: “Ừ.”

“Một mình.”

“Thuê chung.”

“Có phụ nữ không?”

“...” Ánh mắt anh âm đạm, “Phụ nữ gì?”

Đáy lòng cô thầm cười, liếm môi che giấu: “VẬY là ở cùng đàn ông.”

“...”

Bạch Lộc thấy anh đứng thẳng tại chỗ, cô dường như vì để đối phó vấn đề của mình, liền hỏi: “Trong nhà có người không?”

Anh suy tư: “Chắc là không có ai.”

“Tốt lắm.” Cô yên lòng, thử hỏi, “Có thể lên chỗ anh ngồi một tí không?”

Anh nhú mày: “Đi làm cái gì?”

Cô nói bừa: “Uống ngụm nước.”

Tần Long: “...”

Anh do dự thật lâu, Bạch Lộc tưởng rằng anh không chịu, nhưng lại thấy anh gật đầu: “Được.”

.....

Bản thân Bạch Lộc cũng không nói rõ rốt cuộc đi vào xem cái gì, có lẽ giống như hồi trước tới nhà giam Giang Tư, mang theo tâm trạng tham quan nhìn xem những hoàn cảnh mình chưa từng tiếp xúc. Tuy rằng cô chưa từng tới loại địa phương có đủ loại người dân công đến từ bên ngoài, nhưng đại khái đoán được cấu trúc bên trong như thế nào.

Kết quả gần giống như suy nghĩ của cô, đường lối chật hẹp, âm u ẩm ướt, cực kỳ dơ bẩn lộn xộn, chó sủa lung tung.

Bạch Lộc hơi có ấn tượng với khu phố này, tuy rằng lệch hướng với khu vực tốt đẹp của khu nhà cô, nhưng cô biết được từ trong tin tức quy hoạch thành phố tương lai, sáu tháng cuối năm nay tuyến đường trạm xe chỗ này cũng sẽ bị dỡ bỏ, xây dựng cửa hàng ven đường hoặc là địa điểm thử nghiệm có giá trị.

Nếu là thuê, đối với anh chẳng hề có ảnh hưởng. Vả lại người từng ở trong tù như anh, hình như ra ngoài rồi cũng không để ý điều kiện cư trú như vậy.

Tần Long im lìm không nói chuyện, lặng lẽ đi đằng trước, thỉnh thoảng dừng lại vài lần quay đầu nhìn, thấy cô đuổi theo sát, thế là anh yên tâm đi tiếp.

Lúc chuẩn bị lên lầu, anh nhắc nhở cô: “Vịn tay đi lên.”

Hành lang nơi này chật hẹp, phía dưới là xi-măng cứng rắn có góc cạnh, trông không rộng rãi, không có mép lề.

Tay Bạch Lộc sờ tay vịn cầu thang, trên đó rơi xuống chút bụi bặm, phần sơn đã muốn tróc ra, đâm vào lòng bàn tay, cô cạy ra một miếng chơi đùa trong tay, giống như con nít xé tờ quảng cáo trên cột điện, hào hứng lại cạy ra miếng nữa.

Tần Long nghe phía sau không có tiếng bước chân theo sau, anh quay đầu nhìn, thoáng chốc không còn lời nói.

Anh hỏi: “Cô làm gì đó?”

Bạch Lộc ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt đều là vẻ chơi đùa, không hề cảm thấy hành vi của mình ấu trĩ.

“Anh xem.” Ngón tay cô chỉ, “Ở đây tróc ra rồi, còn chưa sơn lại, tay làm sao vịn được, đương nhiên phải cạy ra cho bằng phẳng.”

“...”

Tần Long dừng chân xoay người, đứng ở chỗ cao cúi xuống nhìn cô, sợ cô giống như đứa nhỏ cũng bất động theo, rồi lại hy vọng cô giống như một đứa nhỏ chân chính, chơi xong tự về nhà, không cần anh phải ứng phó.

Anh đau đầu suy nghĩ, day trán, nhìn lần nữa, cô vẫn còn cạy, cạy một đường cũng sắp tới trước mặt.

“Cô định cạy bao lâu?” Anh chặn đường cô.

Bạch Lộc chẳng hề ngắc đầu, bận việc trong tay nói: “Đèn điện hành lang chỗ các anh cũng tẹt, có phải buổi tối hay hông không?”

Anh nghe không hiểu: “Hông thì thế nào?”

“Hông là chuyện lớn, ngã một cái thì thảm rồi, cho nên phải vịn, nhưng vịn cũng phải thoải mái chút chút.”

Hóa ra là một lý lẽ như vậy, nhưng nghe ra lại chẳng có ích gì, anh bình thường lên xuống lầu hai ba bước dài, căn bản không cần vịn.

Nhưng cô thích cạy thì để cô cạy, anh cũng không quan tâm, xem công trình của cô tiến hành chậm như vậy, đột nhiên anh muốn lấy thuốc lá ra hút.

Bạch Lộc thấy anh dừng lại ở cùng cô, hỏi: “Anh ở tầng mấy?”

“Tầng năm.”

“À...” Cô khê than, “Vậy tôi phải cạy tới tầng năm.”

“...”

Anh lấy thuốc lá ra, cũng lấy ra bật lửa, còn chưa châm lửa, ngó nhìn đầu cô: “Cô không phải có chứng bắt buộc chứ?”

Bạch Lộc gật đầu thừa nhận: “Tôi mắc chứng bắt buộc.”

“Là hành vi hay là tư tưởng.”

“Cả hai.”

Anh thấy miếng nước sơn lớn cô cạy ra rơi xuống đất, khiến cho nơi này càng trông dơ bẩn lộn xộn hơn.

“Bắt đầu thế nào?”

“Tôi cũng không biết, giống như đột nhiên xuất hiện.” Cô ngắc đầu nhìn anh, thẳng thắn thành thật cho biết, “Bác sĩ đã nói, bệnh này không trị được, càng nghĩ thần kinh càng suy sụp, thế nên tôi không nghĩ, có một số việc thuận theo tự nhiên là tốt rồi.”

Anh mới vừa cắn thuốc trong miệng, nghe câu như vậy liền khựng lại: “Chuyện gì đã khiến cô suy sụp?”

“Nói ra anh có thể không tin.” Cô quay đầu nhìn anh một cái, “Hồi trước vào ban đêm tôi sẽ mơ thấy ác mộng.”

Cô nói ra rất bình thản, giống như đang nói về một chuyện hết sức bình thường.

Nói xong cô lại cúi đầu vội vàng cạy tiếp, giống như từ lâu đã không để trong lòng chuyện nóng vội này, cũng không nhìn thấy biểu cảm của người sau lưng hơi biến đổi.

Qua một lúc, bọn họ tới nửa tầng hai, cô ngửi được mùi thuốc lá, nghe thấy anh nói: “Ác mộng đều là giả, cô sợ gì chứ.”

“Loại chuyện này khó nói lắm, mỗi người trải qua khác nhau, ý nghĩa giấc mộng cũng không giống, cái cảm giác cụ thể tôi cũng không nói rõ.”

Anh khê cười: “Cô học tâm lý, còn sợ không thể giải quyết bản thân?”

“Thật đúng là không giải quyết được.” Cô lắc đầu, sắc mặt ngưng đọng, “Anh đừng xem chúng tôi tư vấn cho người khác, có đôi khi bản thân chúng tôi cũng sẽ hồ đồ, nhưng phải giữ tỉnh táo. Phương pháp của tôi là tìm kiếm người có sự phức tạp giống như tôi, dùng tâm tính của người quan sát đối xử vấn đề của mình, chữa khỏi bọn họ cũng đồng thời chữa khỏi chính mình.”

Nghe ra có chút đạo lý, anh gật đầu hỏi: “Thế bây giờ còn mơ thấy ác mộng không?”

Bạch Lộc không nghĩ tới, lúc này cần thận nhớ lại, bản thân cũng nghi hoặc: “Hình như không.”

Anh hỏi: “Trị hết rồi?”

Bạch Lộc đứng thẳng dậy nhìn một điểm nào đó đằng trước, trong nháy mắt mê man: “Tôi cũng không biết, hình như đột ngột có cái gì đó xuất hiện, có chút biến hóa, sự việc hình như hướng về phía sáng sủa, sau này chắc là sẽ rõ ràng.”

Cô tự nói, nói xong mới phát giác anh nghe không hiểu, cô liền cười với anh: “Tôi nói lung tung thôi, anh đừng tưởng thật.”

Tần Long không đáp lại, anh xoay người, đứng ở nửa cầu thang bên kia, người đứng hướng ra ngoài, lặng lẽ hút thuốc.

Bạch Lộc nhìn bóng lưng của anh, không rõ vì sao anh đột nhiên hút thuốc.

Chỗ nhỏ hẹp, mùi thuốc bay về phía trong hành lang, Bạch Lộc lấy tay vẫy vẫy, ngửi được giống như lần trước.

Tần Long không hút bao lâu, còn thừa lại nửa điếu thuốc thì ném đi, anh bước tới bên cạnh cô, chẳng nói gì hết, trực tiếp kéo tay cô qua nhìn, Bạch Lộc hoảng sợ bởi động tác của anh.

Anh lật lòng bàn tay cô qua, cầm ngón cái và ngón trỏ xem, trên đó sưng đỏ một mảng, con ngươi anh hơi co lại: “Cô không phải ngốc chứ?”

Một tay Bạch Lộc bị anh trói buộc, cô nhìn không hiểu thần sắc trong mắt anh, cô rụt ngón tay về, nhỏ giọng nói: “Tôi sắp cạy xong rồi.”

Tần Long cúi đầu nhìn lâu dưới, trên tay vịn tất cả đều được cạy bằng phẳng, không sót chỗ nào, chẳng lẽ là sự cẩn thận của chúng bắt buộc?

Anh không lời nói để nói, nhưng không muốn để cô tiếp tục như vậy nữa, anh nói với cô: “Cô còn lên không, chẳng phải nói muốn uống nước sao?”

Bạch Lộc à một tiếng, hình như mới nhớ ra: “Vậy lát nữa tôi lại cạy?”

Tần Long: “...”

Lúc Tần Long tìm chìa khóa mở cửa, Bạch Lộc ngoan ngoãn đứng phía sau, nghe anh ở đằng trước nói: “Cô bình thường cũng sẽ tùy tiện đến nhà đàn ông xa lạ sao?”

Bạch Lộc liếc nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, quyết đoán lắc đầu, phát hiện anh không nhìn thấy, lại bổ sung: “Không đâu.”

Anh cầm chìa khóa vào lỗ, quay đầu liếc nhìn cô một cái, sau đó đẩy cửa đi vào.

Bên trong nửa sáng nửa tối, nằm gần cửa là một chiếc bàn ăn đơn sơ, trên đó nằm đầy đủ loại thức ăn, mì hộp, vỏ chai rượu, hộp thức ăn nhanh còn thừa, còn có một bộ bài xếp lại qua loa, trên mặt đất rải rác dép kiểu nam, quần áo bẩn chồng chất một chỗ, lộn lộn đủ loại mùi khó ngửi.

Tần Long dừng chân ở cửa, không muốn để cô đi vào, anh nói trước: “Bên trong rất bẩn lại lộn xộn, tôi thu xếp một chút rồi cô hãy vào.”

Bạch Lộc không có ý kiến, cô đứng ngoài cửa, cho anh thời gian thu dọn, nhìn thấy anh bận từ chỗ này đến chỗ khác, động tác khá nhanh nhẹn, nói vậy bình thường bạn cùng phòng của anh rất lười, hiếm khi anh chịu khó như vậy.

Lúc Tần Long thu dọn xong một đồng rác cuối cùng, anh xoay người muốn tìm chỗ, lại phát hiện Bạch Lộc không biết đã đi vào hồi nào, tự đi dạo một vòng quan sát phòng khách chật chội, cuối cùng cô đứng trước một tủ đồ linh tinh, tùy ý nhìn xem.

Tần Long nhanh chóng thu dọn xong rác rồi ném ngoài cửa, lại tới phòng vệ sinh rửa tay, sau đó vào phòng bếp tìm cái cốc không, nhưng lại khiến anh rơi vào khó xử.

Căn hộ của những người đàn ông không dễ ý như vậy, không giống nhà bình thường khách đến còn phải dùng ly tách mới tiếp đãi, bọn họ thường dùng bát sứ uống rượu dùng bữa, hoàn toàn không có cái cốc sạch dư.

Anh đang suy nghĩ cân nhắc, đột nhiên nhớ tới lần trước có mua một chai nước chưa uống, thế là tìm ra cầm trong tay ra ngoài.

Bạch Lộc đang lật một quyển sách, Tần Long đi qua tùy ý nhìn, biết là cái gì.

“Anh định thi thiết kế nội thất hả?” Cô thấy anh đi ra hỏi.

Tần Long không phủ nhận: “Ừ, tạm thời có ý tưởng này.”

“Anh tự học?”

Anh đưa qua chai nước: “Đăng ký một khóa học đào tạo.”

“Học ở đâu thế?” Cô hứng thú ngay, còn rất muốn biết, hai mắt đều lóe sáng.

Tần Long liếc môi dưới, qua lại nhiều lần, anh không thể nào không biết lúc này trong đầu cô suy nghĩ cái gì.

“Qua tết mới đi học, bây giờ còn chưa biết thời gian địa điểm cụ thể.”

Bạch Lộc không tin, tưởng rằng anh lại giống lần trước lừa mình, giọng điệu chua chát nói: “Ồ, cho nên mấy hôm nữa anh lại tới bệnh viện đón người nhĩ?”

Vừa thốt ra, bản thân cô cũng ngỡ ngàng, giống như có thể nghe thấy ghen tuông đang không ngừng phun trào trong căn phòng này.

Tần Long cũng sửng sốt, anh không nói tiếp, nhưng ngược lại bầu không khí có vẻ càng xấu hổ hơn.

Bạch Lộc ho nhẹ một tiếng, nhìn thấy trên đầu mình có thêm một chai nước, không biết anh đưa khi nào, cô nói sang chuyện khác: “Nhà anh không có nước nóng?”

Cho khách uống nước chai, không giống như đối đãi bình thường.

Anh nói dối: “Không có nước nóng, không kịp đun.”

Bạch Lộc à một tiếng, cầm cái chai trong tay ước lượng, xoay người nhìn cái khác.

Hai người nhất thời không lên tiếng, bầu không khí bức bối ngột ngạt thở.

Qua hồi lâu, Bạch Lộc phát giác trước đó mình có thể chịu đựng, lúc này thì không nhịn được, cô khẽ cắn môi vẫn hỏi ra: “Trong khoảng thời gian này anh có tìm phụ nữ hay không?”

Tần Long đang lau ghế cho cô ngồi, nghe vậy ngẩng đầu: “Tìm ai?”

Cô đứng trước cửa sổ, xoay người lại nhìn thẳng anh: “Tìm phụ nữ giải quyết nhu cầu về phương diện nào đó.”

Tần Long đứng thẳng lưng nhìn qua, sau lưng cô là bối cảnh không trung thoáng đãng, làm nổi bật biểu cảm của cô có chút ảm đạm mơ hồ, không biết là nghi ngờ hay là tra hỏi.

Mà anh trả lời là: “Ngày đó tôi lái xe hộ người ta.”

“Sau đó thì sao?” Cô cố ý hỏi câu này, tuy rằng không biết ý nghĩa câu hỏi là cái gì.

Anh nói rõ: “Sau đó tôi trả lại chìa khóa cho cô ta.”

“Cuối cùng thì sao?”

“Cuối cùng tôi bỏ đi.”

*

Bạch Lộc ở lại không lâu, khi rời khỏi nhà Tần Long cô cúi đầu nhìn thời gian, chợ hoa cảnh chim chóc sắp đóng cửa, chỉ có thể đi lần sau.

Tần Long tiến cô tới cửa, cố ý dận dò cô dừng cạy tay vịn cầu thang nữa, Bạch Lộc hỏi: “Tại sao? Làm được một nửa rồi không cho làm, đây mới là ép chết chúng bắt buộc.”

Tần Long nói: “Cô phải trị chúng bắt buộc của cô.”

Cô lắc đầu: “Không nhẫn nhịn được, phương pháp trị chúng bắt buộc chính là tiếp tục bắt buộc.”

Anh đưa ra ánh mắt cảnh cáo: “Nhịn không được cũng phải nhịn.”

Bạch Lộc im miệng không trả lời, thấy anh định giám sát tại hiện trường, cô mới không tiếp tục hành động, trực tiếp vịn tay vịn cầu thang bước xuống.

Vừa tới dưới lầu, chỉ thấy hai cụ già chần ở bên hông cầu thang, sờ miếng sơn thiếu hụt trên tay vịn, miệng cần nhằn mắng: “Đứa nhỏ nhà ai, mỗi tầng đều cạy sạch sẽ như vậy, thật khó xem...”

Lúc Bạch Lộc đi qua nhìn thoáng qua, quả nhiên hài lòng với kiệt tác của mình, cô hết sức tỉnh bơ đi ra rất xa, sau đó mới thề lưỡi, nhìn có chút hả hê.

26. Chương 26

Từ khi biết chỗ ở của Tần Long, Bạch Lộc giống như chủ nợ được uống thuốc an thần, chỉ cần anh không chuẩn mất, cô có thời gian qua tìm, lúc nào cũng có thể tìm được người.

Thế nên cô không nóng lòng nhất thời, hướng hồ cô thấy anh trông rất bận bịu, không giống như người chỉ có một công việc.

Cô đã trò chuyện với anh vài lần trên WeChat, biết được hiện nay anh đã bỏ công việc nhân viên giao hàng gần trường kia, đổi sang lái xe hộ người ta vào ban đêm, nghe nói chạy đường đêm càng kiếm nhiều tiền hơn.

Cô hỏi anh: “Anh thiếu tiền ư?”

Anh nói ngược lại: “Không làm việc thì tiền đâu ra.”

Lại dùng những từ này để lấy lệ, tuy rằng là một đạo lý không thể chối cãi, tục ngữ nói đàn ông biết tiêu tiền mới có thể kiếm tiền, nhưng Bạch Lộc không cảm thấy anh là người xài tiền như nước, kiếm tiền chăm chỉ như vậy lại còn thuê nhà giá rẻ, chắc là rất có khả năng dành dụm không ít.

Cô thầm suy đoán động cơ anh liều mạng kiếm tiền, cuối cùng dùng lý do mạnh mẽ để thuyết phục.

Thói đời này ai không yêu tiền.

Anh lãng phí nhiều năm như vậy trong tù, sau khi ra ngoài vì kiếm tiền mà nỗ lực sinh sống, chỉ cần không phạm cùng sai lầm nữa, đây là một chuyện khả quan tích cực hướng về phía trước cỡ nào.

Nhưng mặc dù biết anh bận rộn, Bạch Lộc vẫn muốn đi tìm anh, ai bảo họ cách nhau gần như vậy.

Khu sinh hoạt của trường mở lại trước một ngày, Bạch Lộc lại đến căn hộ đi quanh một vòng, công trình tiến hành rất chậm, làm chậm thì kỹ lưỡng, cô giám sát một lúc rồi đi.

Đẩy ra Tiểu Phấn của mình, cô chạy thẳng tới khu phố chỗ ở của Tần Long.

Hôm đó lúc cô bám theo chạy rất chậm, chưa tính thời gian và chặng đường cụ thể, lần này dọc đường đi không có đèn đỏ ngăn cản cũng không dừng lại, tốc độ đều đặn chạy tới đầu hẻm, chỉ mất hai phút mà thôi.

Cô xem thời gian, hơn mười giờ sáng, cũng không biết anh có ở nhà hay không, cô chỉ đến đây dạo một lúc, không mang mong đợi lớn anh có thể xuất hiện.

Bạch Lộc ngồi trên xe, chân chống mặt đất, chậm chậm đẩy xe tới chỗ rẽ lần trước bị anh phát hiện.

Cô đổ lại bên cạnh một cây cột điện, đầu tiên đứng dậy lo đầu nhìn vào trong, không phát hiện bóng dáng của bất cứ ai. Cô rút đầu về, nhàm chán ngó nhìn đủ loại giấy quảng cáo dán bên cạnh.

Lúc này cô xem rõ ràng, có thông báo tìm người, có rao vặt tuyển công nhân, bán thức ăn mang đi, thuê mượn sang tiệm, đủ loại thông báo nhiều vô kể.

Bạch Lộc không đi vào trong hẻm nữa, cô xuống xe, đổ Tiểu Phấn sát vách tường.

Thời tiết năm mới rất tốt, mấy hôm nay nhiệt độ cũng dần dần tăng lên, chỗ cô đứng bởi vì được bóng cây bao phủ, tia sáng chiếu xuống hơi ẩm rất thoải mái.

Bạch Lộc nhìn quanh bốn phía, thấy bên tay trái có một cửa tiệm tạp hóa, vì thế cô đi vào tùy ý xem thử, cuối cùng mua kẹo cao su, xé ra một viên bỏ vào miệng nhai.

Cô đứng ở cửa tiệm, nhìn phía đối diện bên hông hẻm, chẳng hề bỏ qua chút động tĩnh, cứ luôn cảm thấy giấy tiếp theo anh sẽ từ bên trong đi ra.

Bạch Lộc nghĩ vậy, cũng không gửi tin nhắn xác nhận cho anh, dù bây giờ anh đang ngủ trong nhà, cô cũng không muốn đánh thức anh.

Có lẽ, cô đến để hưởng thụ một loại cảm giác, loại cảm giác cách gần anh.

Ông chủ cửa tiệm đằng sau đang có khách, từ nãy tới giờ vẫn luôn tán gẫu trò chuyện, Bạch Lộc nghe vào trong tai tự động sàng lọc, lúc này cô không khỏi dừng thẳng lỗ tai, chỉ vì nghe được chút chuyện mới mẻ.

Một người khách nói: “Căn nhà cũ gần ba mươi năm rồi, nghe nói giờ chính phủ đã thành lập nhóm phá dỡ, lão Lý này, tương lai cái tiệm này của ông có phải cũng được chút bồi thường không?”

Ông chủ lão Lý thở dài: “Cũng được bồi thường chút ít, cơ mà đâu có nhiều như ở đối diện, nghe nói mỗi nhà mỗi hộ đều được ít nhất nhiều đây...”

Người khách khác hít một hơi: “Nhiều thế à! Cái này còn nhiều hơn cả nhà cửa ở phố Bắc...”

Bạch Lộc bị đề tài bồi thường khiến cho nghiêng đầu ngó nhìn, cô mới phát hiện hai ông cụ đã tỏ vẻ thần bí khoa tay múa chân xong rồi, cô vốn tùy tiện nghe sơ lược, cũng không nhúng vào chuyện này.

Miệng cô nhai ra vị ngọt, hai tay dứt túi, đi xuống bậc thang cửa tiệm, trở về bên cạnh Tiểu Phấn, lại đứng cảm nhận một lúc.

Bạch Lộc chưa từng sống ở hẻm nhỏ eo hẹp chật chội thế này, nơi này đủ loại người tới lui, nhưng cô lại vô cùng thích nơi này.

Bỏ đi hoàn cảnh vệ sinh của nơi này, cô thích mô hình nhân văn tại đây, chỗ rẽ chính là một trời đất, trong lẫn lộn có sự thú vị ngăn nắp, lần trước anh tránh ở góc tối, đột nhiên xuất hiện gọi cô, đối với cô là một sự ngạc nhiên mừng rỡ.

.....

Bạch Lộc nán lại chừng hơn mười phút, đoán chừng thời gian lâu vừa lúc ông chủ tiệm dùng ánh mắt nghi ngờ ngó sang đây, cô cười nhẹ chuẩn bị rời khỏi.

Đang dắt Tiểu Phấn chuẩn bị quay đầu, khóe mắt nhìn thấy đầu hẻm đối diện có ba thanh niên đang đi tới.

Bạch Lộc theo bản năng nheo mắt nhìn, cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Ba người bên kia đều tự xách túi mua hàng siêu thị, bên trong như là đủ chai rượu nước, còn có thức ăn nhanh đóng hộp, Bạch Lộc liếc nhìn sơ qua là nhận ra ngay.

Cô dừng động tác, lẳng lặng quan sát tại chỗ, ba người đàn ông lớn giọng trò chuyện trên đường, nhất định đi qua góc cô đang đứng, có lẽ sẽ nhận ra cô, cũng có lẽ không nhìn mà đi qua.

Giờ phút này Bạch Lộc đột nhiên ý thức được, cho dù là người theo anh ra ngoài, có trải nghiệm tương tự, nhưng cô lại có ý nghĩ tôn trọng như không gần gũi đối với bọn họ.

Tại sao đối với anh lại không nghĩ như vậy, bản thân cô cũng chẳng nói được, hình như ngay từ đầu cô đã có đủ tự tin, cái loại tự tin này còn bắt nguồn từ anh chuyển sang bản thân cô, nghĩ kỹ lại cũng không quan trọng, ít nhất đã tới tình trạng hiện giờ, đối với cô anh không phải là người cần tư vấn bình thường.

Ở trong mắt cô, anh là một người đàn ông bình thường, trẻ tuổi có năng lực, phần đầu vươn lên.

Bạch Lộc không muốn ăn năn chính mình, bởi vậy ba người đàn ông có thị lực rất tốt đi về phía cô cũng rất dễ dàng nhận ra cô.

Người đến gần cô chào hỏi trước nhất chính là anh chàng vóc dáng gầy gò hồi trước, cậu ta hoài nghi tới gần nói: “Cô không phải cái cô kia...sao cô ở chỗ này?”

Bạch Lộc nhìn bọn họ, khoe miệng khẽ cười.

“Cô đến tìm anh Long hả?” Một người vóc dáng cao lớn tiến lên nói.

Bạch Lộc không nói dối, thuận tiện hỏi: “Anh Long của các anh ra ngoài rồi à?”

Cái người bên trái hơi thấp nói: “Anh Long ra ngoài hồi sáng sớm.”

Bạch Lộc à một tiếng gật đầu, nói vậy anh lại đi làm, hỏi xong vẫn phát hiện bọn họ còn ở trước mặt, ba cặp mắt im lặng quan sát cô, giống như chưa từng thấy phụ nữ.

Nhưng sau đó, một người trong bọn họ khởi xướng một vấn đề.

Hầu Tử: “Cô chính là Bạch Lộc?”

Bạch Lộc hồi hộp trong lòng: “Là tôi.”

Lão Yêu: “Cô tới bao lâu rồi?”

Bạch Lộc nhìn cửa tiệm tạp hóa: “Tôi vừa đi qua chỗ này.”

A Hoa: “Tìm anh Long có chuyện gì?”

Bạch Lộc tùy tiện bịa đặt: “Tìm anh ấy trả tiền.”

Hầu Tử vừa nghe liền chìa tay ra: “Bao nhiêu tiền, chúng tôi giúp cô giao cho anh ấy.”

Bạch Lộc nuốt nước bọt, cũng coi như cảm nhận được cảm giác tự bẽ mặt đập vào chân mình.

Nhưng cô không muốn để chính mình khó xử, quả thật từ trong túi móc ra tờ mười đồng, muốn tùy tiện đánh lừa, bọn họ lại không biết rõ chân tướng.

Tiền vừa tới tay, ba người đàn ông đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không nói gì.

Hầu Tử nhìn mười đồng nhân dân tệ nằm trên bàn tay, cậu ta có phần không dám tin, vốn nghĩ anh Long làm công không dễ dàng, cho mượn trăm đồng đương nhiên phải trả về.

Nhưng mà, để một người phụ nữ hoàn trả mười đồng, hình như có chút không thể nào nói nổi.

“Cái đó...” A Hoa cầm lấy tờ tiền kia trước, đẩy trả lại Bạch Lộc, “Mười đồng thì khỏi cần, tiền lẻ mà thôi.”

Bạch Lộc chẳng quan tâm đến mười đồng kia, để bọn họ cầm cũng được, cô thuận tay cản lại nói: “Không có gì không có gì, tôi chỉ muốn hỏi các anh chút chuyện.”

A Hoa khựng lại bàn tay cầm tiền, tò mò hỏi: “Chuyện gì?”

Bạch Lộc sửa lại cách diễn đạt: “Anh Long của các anh dạo này đang bận việc gì?”

“Chuyện này ——”

Cô nói tiếp: “Tôi nghe nói anh ấy đăng ký một lớp đào tạo.”

Lão Yêu đứng bên cạnh nói tiếp: “Đúng vậy, sao cô biết thế, sáng nay anh ấy đi học.”

“Học ở đâu?” Cô hỏi ngay.

“Hình như ở giao lộ Hán Đường thì phải, tôi đã hỏi anh ấy hồi sáng.”

Lão Yêu thành thật lại lạnh lùng lạnh miệng, trực tiếp thốt ra, Bạch Lộc nghĩ thuận lợi như vậy, nhưng cô cẩn thận quan sát tên khỉ gầy đứng chính giữa đúng lúc chạm vai lão Yêu, hình như muốn ngăn cản gì đó cũng đã không kịp rồi.

Bạch Lộc không hỏi nhiều, cô đã biết đáp án, nói cảm ơn xong rồi bỏ đi.

Mà ba người đàn ông thì đứng tại chỗ, A Hoa giờ mới nhận ra phản ứng lại: “Ồ kìa, cô ấy còn chưa lấy tiền này!”

Lão Yêu sau đó cẩn thận ngẫm lại thấy hơi là lạ: “Cô ấy hình như đi tìm anh Long.” Qua một lúc, lại bừng tỉnh hiểu ra, “Cô ấy không phải đang theo đuổi anh Long chứ?”

Hai người còn lại hình như cũng cảm thấy vậy, Hầu Tử làm như nhìn chuyện hiểu người: “Cô ấy đang cố ý tiếp cận anh Long.”

A Hoa cười nói: “Thì là theo đuổi rồi!”

“Thế anh Long có thái độ gì, lúc trước không phải cũng có ý sao? Ra ngoài lâu như vậy chẳng lẽ không tốt hơn ư?” Lão Yêu tỏ vẻ kỳ lạ nói.

Hầu Tử vỗ vai hai người bạn họ, thừa nước đục thả câu nói: “Chuyện này hai anh không biết rồi?”

“Gì hả gì hả?” Hai người họ tò mò sáp tới gần, “Hình như cậu biết chuyện gì phải không?”

Hầu Tử cười sâu xa: “Các anh đã từng thấy tranh do anh Long vẽ chưa? Từng có một bức chân dung, biết trên đó là ai không?”

“Ai hả?”

“Hồi trước tôi từng lên nhìn một cái, giống, rất giống.”

“Ý là giống Bạch Lộc?”

“Chẳng lẽ anh Long cảm thấy cô gái mình thích lúc trước rất giống Bạch Lộc sao?”

“...Mẹ nó hai người ngốc quá!”

*

Bạch Lộc chạy ra hẻm nhỏ, lập tức tìm kiếm giao lộ Hán Đường trên bản đồ, tính toán chặng đường cũng không xa xôi, vì thế trực tiếp lái con lừa nhỏ của mình chạy đi.

Dọc đường đi, cô suy nghĩ nhiều lần, lát nữa nhìn thấy mình xuất hiện anh sẽ có biểu cảm gì.

Sửng sốt hoặc bất ngờ, hay là bình thản hỏi “Sao cô ở chỗ này?”

Bạch Lộc đột nhiên hơi căm ghét loại hình thức bị mình đoán ra.

Cô cho rằng, dù nói thế nào, cô cảm thấy mình xuất hiện rất nhiều lần trước mặt anh, cũng nên ngang bằng với thân phận người quen, bởi vậy tặng cho một nụ cười tự nhiên là việc hết sức bình thường.

Cùng với sự mong đợi vẫn vợ, Bạch Lộc mất hơn mười phút chạy tới giao lộ Hán Đường, cô nhìn phải trái xung quanh, trông thấy một dòng chữ cơ sở đào tạo, quyết đoán chạy sang hướng bên kia.

Tới phía ngoài tòa nhà, Bạch Lộc dừng xe lại.

Cô cúi đầu xem thời gian, đúng lúc mười một giờ, anh không nên tan học sớm như vậy.

Đi vào đại sảnh, Bạch Lộc tìm nhân viên lễ tân xác nhận: “Trên lầu có những lớp đào tạo nào?”

Nhân viên lễ tân cho cô biết mấy lớp, Bạch Lộc nghe từng cái rồi xác định.

Cô lại hỏi: “Khoảng bao lâu thì tan học?”

Cô gái lễ tân nói: “Còn nửa tiếng nữa.”

Bạch Lộc gật đầu, xoay người dạo một vòng ở đại sảnh, cuối cùng ngồi xuống một chỗ tiếp khách nằm trong góc.

Cô dựa lưng vào ghế, ngửa mặt lên không có gì làm, thế là tìm tập sách quảng cáo tuyển sinh của cơ sở đào tạo, mở ra từ từ xem.

Bạch Lộc ngồi bên trái một cô gái xấp xỉ tuổi, nhìn thấy cô đọc nội dung trên giấy, cô ấy bắt chuyện: “Ai cũng nói con gái nên thi kế toán, hồi trước tôi không học hành đàng hoàng, bây giờ thật hối hận muốn chết.”

Bạch Lộc nghiêng đầu nhìn cô ấy, chậm rãi nở nụ cười: “Bây giờ cô có thể đăng ký.”

“Bây giờ hết nghị lực rồi, công việc cũng rất tốt.” Cô gái nói đến đây mặt đỏ lên, “Tôi tới đây chờ vị nhà tôi, anh ấy chuẩn bị thi nhà thiết kế nội thất.”

Bạch Lộc gấp lại quyển sách trong tay, nhìn sang cô gái: “Trùng hợp quá, bạn trai cô cũng thi cái này?”

“Ừ.” Cô gái gật đầu, “Chẳng lẽ bạn trai cô cũng vậy.”

Bạch Lộc: “Tôi...phải.”

Cô chợt dạ thừa nhận, lo cô ấy là ai, lại không quen biết mà.

Cô gái đột nhiên giống như tìm được tri âm, cười vui vẻ: “Vây tốt rồi, hồi xưa tôi thấy anh ấy vô dụng không tiến bộ, bố mẹ tôi cũng không đồng ý chúng tôi ở bên nhau, bây giờ nhìn thấy anh ấy đột nhiên vì giấc mộng mà bốc đồng, thật sự tốt lắm. Anh ấy còn nói tương lai dự định thiết kế ngôi nhà của chúng tôi thật đẹp...”

Cô gái nói không ngớt về tương lai trong tưởng tượng của mình, Bạch Lộc nửa nghe nửa không, đa số là đang nhìn thời gian, thỉnh thoảng liếc sang đầu cầu thang bên trái, không thấy ai xuống trước.

“Đúng rồi, hồi trước bạn trai cô làm gì?” Cô gái nói xong chuyện của mình, đột nhiên hỏi Bạch Lộc.

Bạch Lộc à một tiếng, ngẩn ra, cười che giấu: “Anh ấy vừa học xong đại học.”

Cô gái tự nhiên hỏi tới: “Đại học nào, chuyên ngành gì?”

Bạch Lộc tỉnh bơ, rất bình thường nói: “Khá nổi tiếng, đại học Giang Tư.”

“Đại học Giang Tư?” Giọng cô gái nghe ra giống như người từ vùng khác, đương nhiên không biết ý nghĩa cụ thể của hai chữ sau, cô ấy lại hỏi, “Là tỉnh khác sao? Tôi chưa từng nghe qua.”

Bạch Lộc canh đúng thời gian, không trả lời cô gái nữa, chỉ đầu cầu thang nói: “Bọn họ có phải nên tan học rồi không?”

Cô gái vừa thấy liền đứng dậy: “Đúng vậy, tôi thấy cô lần đầu tới, bạn trai biết không?”

Bạch Lộc hơi quen với xưng hô kia, lắc đầu nói: “Anh ấy không biết.”

Cô gái cười mờ ám: “Ha.”

Cơ sở đào tạo còn có chuông điện, âm thanh vừa vang lên trên lầu liền truyền đến tiếng ồn ào, ngay sau đó ở đầu cầu thang xuất hiện không ít người, nam nữ đều có, đa số còn trẻ.

Bạch Lộc nhìn chằm chằm hướng kia, lúc Tần Long mới chỉ lộ ra nửa cái đầu, trái tim cô liền đập rất nhanh, dần dần tựa như nổi trống, khiến cả trái tim cô nóng lên.

Bạn trai của cô gái bên cạnh đi ra trước, sau khi hai người tìm được đối phương thì ôm nhau, ở bên cạnh Bạch Lộc rỉ tai thì thầm thân mật một lúc.

Bạch Lộc vẫn còn chờ Tần Long thoát ra khỏi đám đông, cô đứng tại chỗ dễ thấy ở chính giữa đại sảnh, chỉ cần anh vừa ngẩng đầu là có thể thấy cô.

Trên thực tế, Tần Long đã phát hiện ra cô từ sớm, chỉ là người bên cạnh không ngừng chen chúc, phải nhìn kỹ bước chân.

Đến khi anh rút cuộc xuống cầu thang, bước vững vàng đi tới trước mặt cô, còn chưa hỏi cô cái gì thì một cô gái xa lạ bên cạnh đi tới, giọng vui sướng cố ý nhắc nhở: “Bạn gái anh chờ anh lâu rồi đấy!”

Tần Long không hiểu ra sao cả, đảo mắt thấy cô gái như là chỉ đến thông báo lại xoay người đi rồi, anh quay lại nhìn khuôn mặt Bạch Lộc, phát hiện cô ngượng ngùng cúi xuống gãi đầu, thế là anh hiểu được chút ít đã xảy ra chuyện gì.

Anh thấy nhiều người đi qua bên cạnh, có mấy người suýt nữa quệt trúng vai cô, anh tiến lên một bước, rất tự nhiên nắm cổ tay cô, kéo cô đi ra ngoài.

Bạch Lộc còn chưa phản ứng lại, đã nghe được âm thanh của anh từ trên đầu rơi xuống: “Lẽ nào em đã định đời này ở bên anh sao?”

27. Chương 27

Bạch Lộc cảm thấy lúc này mình hơi lơ lửng, cơ thể ý thức sắc mặt đều bay lơ lửng, may mà anh luôn dắt cô đi, tách khỏi đám đông chen lấn, cô không đến mức bị lạc bên trong.

Nhưng kỳ lạ là cảm giác được anh nắm tay không hề xa lạ.

Cô cúi đầu, thấy anh nắm lấy cổ tay cô, bàn tay nắm lấy không lỏng không chặt, thoải mái vừa đúng.

Bạch Lộc nhìn nhìn rồi sinh ra ảo giác, cô đột nhiên cảm thấy cái tay kia nên nắm trong lòng bàn tay của cô, sao lại chạy lên cổ tay.

Cô không hiểu, nhưng cảm giác trước mắt lại chân thật, không thể lay chuyển suy đoán ở đáy lòng, Bạch Lộc thành linh trở tay hướng lên trên, nắm ngay lòng bàn tay anh.

Bàn tay người đàn ông hơi thô ráp, nhưng dày rộng lại ấm áp, hoàn toàn có thể bao bọc bàn tay cô.

Ngón cái của Bạch Lộc khê khàng cọ sát xương đốt ngón tay của anh.

Khoảnh khắc ấy, trái tim cô cũng ngứa ngáy, giống như có bản chất nào đó đang lặng lẽ biến hóa.

Cảm nhận được sự chủ động đột ngột của cô dưới lòng bàn tay, Tần Long không hề giãy dụa, mà quay đầu nhìn Bạch Lộc một cái, nắm bắt chuẩn xác vẻ đặc trưng và thỏa mãn trong mắt cô.

Đáy mắt Bạch Lộc mỉm cười: “Anh nói ở bên ai?”

Tần Long thấy cô biết rõ còn hỏi, anh chẳng thêm trả lời.

Anh thừa nhận vừa rồi miệng mồm quá mau lẹ, bởi vì một góc nào đó trong lòng mềm xuống, không suy nghĩ liền thốt ra. Nhưng nếu đã nói ra thì cũng không tồn tại sự hối hận.

Bạch Lộc tưởng rằng anh muốn chơi xấu, lập tức định đoạt cho mình: “Ừ, chính là người anh nghĩ đó.”

Hai người vừa lúc ra cổng, bên ngoài ánh nắng tràn trề.

Bạch Lộc cảm giác anh có dấu hiệu buông tay, cô âm thầm nắm chặt trước, cơ thể kề sát bên phải anh, ánh mắt nhìn đường phố bên ngoài, miệng lẩm bẩm: “Em đã khẳng định rồi, anh cũng không có phản ứng.”

Giọng cô thấp hơn trước đó, nhưng cố ý để anh nghe được, Tần Long khựng lại nhìn cô: “Em muốn phản ứng gì?”

Bạch Lộc cảm thấy hai người giống như đang dùng thủ ngữ, nhưng đều nghe hiểu lẫn nhau, bởi vậy đối với người qua đường đi qua bên cạnh cũng chẳng có gì lo ngại.

Cô thẳng thắn chỉ rõ: “Vừa rồi ở bên trong, tuy rằng anh không thừa nhận, nhưng không có nghĩa là anh phủ nhận.”

Tần Long nhướn mày: “Anh cần thừa nhận cái gì?”

Bạch Lộc nín thở: “Anh biết em đang nói gì.”

Giờ khắc này trở nên rất quan trọng, Bạch Lộc cảm thấy lần đầu tiên trong đời gặp loại cảm giác bất cứ giá nào, chưa bao giờ ám chỉ với một người đàn ông như lúc này, có lẽ vì trước đó cô gặp người mình không hề thích.

Thích mà đi thổ lộ một người, chưa bao giờ phân biệt thời gian trường hợp, cho dù hiện tại trên đường phố ồn ào, sau lưng có tiếng rao hàng của người bán rong, bên cạnh có tiếng khóc ầm ĩ của con nít, cô cũng cảm thấy hết sức lãng mạn, khiến bầu không khí xung quanh cũng tốt đẹp theo.

Cơ mà điều giày vò chính là thời gian trôi qua rất chậm, ánh nắng rơi xuống khiến cô hơi chóng mặt, không thấy rõ sắc mặt của anh, mà cô vẫn đang chờ câu trả lời của anh.

Trong mấy giây ngắn ngủi này, Bạch Lộc nhớ lại rất nhiều thứ.

Cô nhớ tới lần đầu bọn họ gặp mặt, tại nơi thân phận chênh lệch, cùng với sau đó mấy lần chạm mặt có thể đếm trên đầu ngón tay, mỗi lần đều khiến cô không thể quên, hứng thú của cô đối với anh đã không giống với mục đích đơn thuần ban đầu. Giống như cô là một bác sĩ, cuối cùng yêu bệnh nhân của mình.

Đây cũng không phải là một chuyện khó mở miệng. Bạch Lộc cho rằng mình thích cũng không mù quáng, qua mấy lần quan sát anh cô nhìn ra được, anh cũng chẳng phải không có ý với cô, nếu không tất cả sự khởi đầu đều sẽ không tồn tại. Anh sẽ không lưu lại một ánh mắt khắc sâu như vậy cho cô, cũng sẽ không chủ động gửi ra bức thư kia, lại càng không ngầm hẹn với cô sau này.

Cho dù anh quá khứ thế nào hiện tại ra sao, Bạch Lộc chỉ chấp nhận câu trả lời từ anh, dù sao giờ phút này bọn họ vẫn nắm tay nhau.

Cô nắm chặt không buông, anh cũng không bỏ ra.

Có điều kiện tiên quyết như vậy, kết quả dự tính có phải không chênh lệch quá không.

Thời gian không biết trôi qua mấy giây, có lẽ ánh nắng rơi xuống hừng hực, giọng anh hơi khàn khàn, nhưng dù sao cũng đáp lại.

Anh nói: “Dù có thừa nhận hay không, đều là đáp án trong lòng em.”

Khoảnh khắc nhận được câu trả lời kia Bạch Lộc hơi ngớ ra, cô tự xưng trình độ ngữ văn không tệ, nhưng cứ luôn xác định mãi, có phải như cô hiểu không.

Đến thật lâu sau, cô di chuyển bước chân, tránh né tia sáng để quan sát sắc mặt anh, rồi mới xác định ý nghĩ trong lòng.

Người này, ngay cả thừa nhận cũng quanh co lòng vòng, nhưng may mà cũng là kiểu cô thích.

Bạch Lộc không kìm nổi nhếch khóe môi, nhưng không dám biểu hiện ra quá đắc ý.

Cô phát hiện anh hình như không thích bộc lộ tình cảm, cũng không buộc anh nói thêm gì nữa: “Anh tới thế nào?”

“Ngồi xe tới. Em thì sao?”

Câu trả lời này rất được lòng cô.

Bạch Lộc lập tức kéo anh tới ven đường, tỏ vẻ thần bí nói: “Đoán xem em tới với ai?”

“Ai?”

Bạch Lộc đi tới bên cạnh chiếc xe điện màu hồng, lấy tay vỗ vỗ: “Tiểu Phấn.”

Tần Long: “...”

Bạch Lộc nói đùa, thấy anh nở nụ cười, tự cô cũng trở nên thoải mái hơn.

Mức độ yêu thích chiếc xe này hiện nay của cô giống như đứa trẻ nhặt được bảo bối, liên tục khoe khoang trước mặt anh, mấy lần cũng không thỏa mãn.

Cô thậm chí còn giành công với anh: “Em tới đón anh, đúng lúc kịp giờ.”

Anh nhìn thấy cô bận bịu trên xe: “Ừ.”

Bạch Lộc nhớ tới trước đó, lại ra vẻ kỳ quái hỏi: “Ban nãy anh thấy em không kinh ngạc sao?”

Tần Long nói: “Bọn Hầu Tử đã nói với anh.”

Bạch Lộc đang mở khóa, nghe xưng hô vậy không khỏi bật cười: “Hóa ra cái anh chàng rất gầy kia gọi là Hầu Tử, tên này rất thích hợp với anh ta.”

Tần Long hỏi: “Trước khi tìm anh vì sao không hỏi anh?”

Bạch Lộc nói: “Em tưởng anh đang ngủ, không muốn đánh thức anh.”

Cô vừa lúc đẩy xe ra, vẫy tay, ý bảo anh ngồi yên sau.

Tần Long nhìn chiếc xe này, kiểu nữ xinh xắn điển hình, ngồi lên không có không gian duỗi người, ngay cả gác hai cái chân cũng hơi khó khăn.

Nhưng do dự một hồi, anh vẫn vắt qua một chân ngồi lên, nửa đường dè xuống vai cô, thân cốt dưới lòng bàn tay rất mềm mại.

“Đặc biệt tìm anh có chuyện gì?” Sau khi ngồi lên, âm thanh của anh từ sau bay tới.

Bạch Lộc rờ tay lái, chiếc xe từ từ khởi động, nhưng hơi khó khăn, có lẽ chịu trọng lực không đủ.

“Tùy tiện xem thử, vừa rồi không có việc gì.” Cô cẩn thận kiểm soát đầu xe, ánh mắt không ngừng tìm kiếm quán ăn ven đường, “Cơ mà bây giờ đúng lúc, cùng nhau ăn trưa, anh muốn ăn gì?”

“Ăn gì cũng được, tự em chọn đi.”

Tần Long ngồi phía sau Bạch Lộc, không gian chỗ ngồi quả thật hơi chen chúc, thiết kế yên xe này luôn khiến nửa người dưới của anh trượt về đằng trước, bởi vậy phải chống hai tay ở phía trước để ổn định. Đôi chân dài của anh bị bắt gập khúc thành một độ cong, gác lên chỗ gần eo cô, thoáng nhìn còn tưởng rằng là chân của cô.

Anh vốn muốn nhẫn nại chờ cô chạy tới mục đích mới thôi, nhưng thấy cô lái xe còn không nhìn đường đằng hoàng, mắt thấy sắp đụng vào một chiếc xe rác đổ ở ven đường, anh đúng lúc xoay đầu cô nhìn về phía trước, âm thanh lạnh lùng cảnh cáo: “Lái xe đằng hoàng nhìn phía trước!”

Bạch Lộc phản ứng thẳng xe chậm lại, mắt nhìn qua kính chiếu hậu, đúng lúc thấy được ánh mắt không quá hài lòng của anh, cô không khỏi thẳng lưng: “Biết rồi!”

Tần Long không cảm thấy cô nghe lọt tai, qua hai giây ngắn ngủn, anh vẫn lo lắng mà vỗ vai cô, chỉ một chỗ ven đường nói: “Em dừng lại đi.”

Bạch Lộc không rõ, mới vừa dừng xe lại, đã thấy anh bước xuống, sau đó đi đến bên người cô, cầm tay lái trong tay cô.

Bạch Lộc thuận thế buông tay ra, chừa lại không gian giữa người và phía trước xe, Tần Long chẳng nói gì liền chen vào, vị trí chủ xe được anh thay thế, mà Bạch Lộc thì lùi xuống yên sau.

Bạch Lộc nhìn anh ngồi lên vững vàng: “Anh lái xe?”

“Ừ.” Để cô lái anh thật sự lo lắng, nghiêng đầu tỏ ý, “Em tìm chỗ ăn cơm đi, tìm được rồi thì nói với anh.”

Bạch Lộc còn chưa đáp lại thì anh đã chạy ra ngoài, toàn thân cô bổ nhào về phía trước, không đụng vào sau lưng anh, nhưng lúc ấy không biết làm sao đầu óc đặc biệt nhanh nhạy, thuận theo tự nhiên nhào lên trên, hai tay bắt lấy bờ vai anh, cằm cũng gác lên.

Sự tiếp xúc gần gũi này cô sẽ không buông tay.

Người ngồi đằng trước cô chẳng đưa ra phản ứng gì, Bạch Lộc càng không kiêng dè nhích tới một tí, anh ăn mặc không dày lắm, nắm lấy bờ vai dày rộng mạnh mẽ, khiến cô có một cảm giác muốn nằm nhào ra ngủ.

Cô chớp mắt nhìn cái ót của anh, sợi tóc mới mọc rất đen rất thẳng, không biết xúc cảm sờ lên sẽ như thế nào, là cứng hay mềm, cô suy nghĩ trong đầu một lần, bàn tay duỗi ra thật sự chạm vào...

Ừ, cứng, còn đâm vào tay.

Tần Long nghiêng đầu: “...Em làm gì đó?”

“Tóc anh mọc rất nhanh.”

“Em cũng vậy.”

Bạch Lộc tò mò nắm đuôi tóc của mình lên xem: “Em có sao?”

Anh nghiêm túc nhìn phía trước: “Lúc ở bên trong, tóc em mới đến bả vai.”

Bạch Lộc cẩn thận nhớ lại, hình như là thật, đã hơn nửa năm cô không để ý tới mái tóc rồi.

Bạch Lộc lại nằm nhoài trên vai anh, nhìn một bên mặt anh hỏi: “Vậy anh thích tóc dài hay tóc ngắn?”

Tần Long: “Em như vậy tốt rồi.”

Bạch Lộc nhân cơ hội hỏi: “Anh thích em không?”

Anh không chớp mắt: “Thích.”

Cái này đủ rồi, cô đã thỏa mãn.

Khóe miệng Bạch Lộc không thể đè nén cong lên, sợ bị anh phát hiện, cô dựng thẳng cổ áo lên, lén hiện ra biểu tình bên trong.

Qua thật lâu, cô nghe anh hỏi: “Em thích anh cái gì?”

Câu hỏi của anh còn cụ thể hơn cô.

Bạch Lộc nghĩ nghĩ trả lời: ““Chờ lần sau em nói với anh.”

“Tại sao là lần sau?”

“Có lần sau, chứng tỏ anh vẫn thích em.”

“Lần sau có thể nói không?”

“Đợi lần sau nữa.”

“...”

Anh không kiên trì hỏi nữa, đã thấy cả đầu cô sắp nhô ra tới đằng trước, anh vươn tay gõ trán cô.

“Ngồi vững.”

Thân hình cô bất động: “Em ngồi vững rồi.”

Anh không nói lời nào, đem một tay của cô trên vai kéo xuống, đặt tới bên hông mình dán lên, tay kia cũng nằm đối xứng.

Xong việc anh quay đầu thấy cô vẫn nhoài trên đầu vai, hỏi: “Gió lạnh không?”

Bạch Lộc lắc đầu.

Có anh ở đây, cô không cảm thấy có gió.

“Lạnh thì ôm chặt.” Anh nói.

“Ừ.”

Anh đã nói, cô liền nghe theo chỉ thị của anh, thuận thế vòng tay qua người anh, ôm lấy từ phía sau, chậm rãi buộc chặt.

Nơi ăn cơm cuối cùng là một quán cơm ở vùng này, bên ngoài trông sạch sẽ, không gian bên trong cũng lớn.

Bạch Lộc và Tần Long đều đói bụng, muốn ăn gì gọi thẳng ngay, thịt rau với canh, cuối cùng anh nói rõ trong đồ ăn đừng thêm ớt.

Người phục vụ bỏ đi rồi lại đưa trà tới, Bạch Lộc khát nước muốn rót ra uống ngay, lại bị anh cầm qua trước, rót vào cốc cô một chút, sau đó lắc cái cốc, rửa sạch một lần, cuối cùng rót vào trong cốc của cô.

Bạch Lộc kinh ngạc: “Cái này không phải khử trùng rồi sao?”

“Vẫn nên sạch chút mới tốt.” Anh ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Cô gật đầu, mặc anh bận rộn. Tiếp theo anh muốn bát của cô, cô đưa qua, anh muốn đĩa của cô, cô cũng đẩy sang. Một loạt hành động rất lưu loát, giống như đã làm rất nhiều lần rồi.

Làm xong tất cả, Tần Long rót trà vào cốc thủy tinh, đẩy qua cho cô.

Bạch Lộc vươn tay đón lấy, nhìn anh: “Anh nghiện sạch sẽ sao?”

Nhưng dáng vẻ của anh cũng không phải vậy, nếu không làm sao anh ở chung với bạn cùng phòng, hoàn cảnh như vậy chứng nghiện sạch sẽ sụp đổ từ sớm mất.

Anh cười với cô: “Không có, con gái không phải đều thích sạch sẽ sao.”

Nói xong, anh cúi đầu rót nước cho mình.

Bạch Lộc cầm cốc lên uống, suy nghĩ lời này mấy lần, tìm ra một chút ý tứ, trong lòng dần dần không thoải mái.

Anh hồi trước, cũng từng làm như vậy với cô gái tươi cười kia nhỉ.

28. Chương 28

Ở trong tiềm thức, Bạch Lộc không hề hoàn toàn coi nhẹ đại danh từ cô gái tươi cười này, cho dù cô hiểu lắm dòng ký tự kia, nhưng người này thật sự tồn tại.

Người như vậy cho dù vĩnh viễn biến mất, cảm giác tồn tại vẫn mãnh liệt.

Bạch Lộc cũng có thể từ trong biểu cảm trên khuôn mặt của anh nhận thức trước kia anh và người khác ở cùng thế nào. Đề cập đến điểm này, cô rất dễ dàng có thể đi sâu vào sự phỏng đoán, mặc dù cô biết kiểu tư tưởng như vậy không có lợi đối với mình, còn có thể khiến tâm trạng của mình trở nên tệ hại.

Một bữa cơm trưa, cô ăn không yên lòng, còn phải làm ra vẻ như chẳng có chuyện gì.

Đáy lòng có sự ghen tị đang lên men, muốn cố hết sức loại bỏ cũng vô dụng, tựa như một cây gai ẩn hình, lúc nào nhớ tới đều bị đâm một cái.

Thật không phải nói cô gái kia đáng ghét, mà là cô không chắc chắn về anh, sự không chắc chắn này vào lúc sáng cô thẳng thắn với anh, hoàn toàn không đi về phía tâm lý, thoáng như lúc ấy cô thật sự chỉ nghĩ tới hai bên.

Nhưng giờ nghĩ đến, chuyện cô cần nhất cũng là duy nhất chính là giúp anh thoát khỏi quá khứ, cô muốn ở trong cuộc sống hoàn toàn mới của anh, đây cũng là một phần công đạo đúng đắn lại lý trí đối với chính mình.

Bạch Lộc cảm thấy trước đây mình hồ đồ quá lâu, sau này mỗi một khắc ở bên anh đều phải luôn giữ tỉnh táo.

Có phần tỉnh táo này, cô càng xác định mình cần cái gì, cũng biết tương lai nên làm thế nào nói rõ cuộc sống của mình với Bạch Tuệ Tiệp.

Buổi chiều cuối đông, thời tiết vẫn rất đẹp, chỗ có nắng làn gió đều êm dịu.

Tần Long nắm tay Bạch Lộc, tản bộ trên đường phố.

“Tiếp theo em muốn đi đâu?”

Bạch Lộc ôm lấy cánh tay anh: “Em muốn đi hóng gió.”

Tần Long: “Đi đâu hóng gió?”

“Gần một chút, bờ sông.”

“Bờ sông gió lớn.”

Giọng cô bắt đầu dõ: “Nhưng em muốn hóng gió, gió hôm nay tuyệt đối không lạnh.”

Anh nắm tay cô: “Vậy đi thôi.”

Bạch Lộc mỉm cười với anh, ngưỡng cổ nhìn anh, nhìn từ góc độ này anh quả thật rất cao.

Nếu muốn ôm được cổ anh, trừ phi kiễng chân tới mức cao nhất.

Tần Long cảm nhận được ánh mắt của cô, anh nghiêng đầu nhìn qua, khuôn mặt cô mịn màng nõn nà trắng trong, trên má hiện ra lúm đồng tiền nhân nhật, theo chiều gió thổi qua, tựa như hồ nước tĩnh lặng gợn sóng.

Anh rút cánh tay mình ra, sửa thành vòng qua phía sau, tự nhiên ôm cô trong cánh tay, mà cô cũng phối hợp kè sát hơn nữa.

“Em cười cái gì?” Anh thấy cô vẫn cười.

“Em muốn cười thôi.” Ánh mắt Bạch Lộc chưa từng rời khỏi khuôn mặt anh, cô nhìn anh chăm chăm, “Anh thấy em đẹp không?”

Anh gật đầu: “Đẹp.”

“Có đẹp hơn những nữ sinh anh từng gặp hồi trước không?”

“Em đẹp nhất.” Lúc nói lời này, ánh mắt anh thản nhiên đối diện cô.

Bạch Lộc cảm thấy lòng hư vinh của mình được thỏa mãn một lúc, nhưng ngay sau đó tự nghĩ lại: mấy năm nay anh luôn ở bên trong, khiếu thẩm mỹ sẽ không bị thoái hóa chứ.

*

Vào đông, dưới ánh nắng ấm áp tại bờ sông.

Du khách hợp thành nhóm, vây quanh bờ sông ngắm cảnh tản bộ, hoa lá cây cảnh, dừng chân chụp ảnh.

Bạch Lộc nhào người trên lưng Tần Long, ánh mắt khẽ nhắm, cô cảm thấy khoan khoái bởi làn gió nhẹ hiu hiu, âm thanh cũng lười biếng: “Em muốn ngủ.”

Tần Long từ kính chiếu hậu nhìn qua, cô đội mũ liền áo, ở mép mũ có hai lỗ tai tương tự động vật, còn có một chùm lông màu trắng, thoạt nhìn còn tưởng rằng sau lưng vác một con gấu.

Trên khuôn mặt yên ả kia, lông mi cô dài mảnh, hiện ra độ cong dịu dàng.

“Em muốn xuống đi dạo không?” Anh nhẹ giọng hỏi.

“Không muốn.” Cô vẫn nhắm mắt, cái đầu quả quyết lắc lắc, khiến sau lưng anh ngứa ngáy, “Anh cứ chạy đi, chạy đến cuối hẻm ngừng.”

Anh không khỏi mỉm cười: “Em có biết điểm cuối ở đây là đâu không?”

Giọng cô ậm ờ truyền sang: “Biết.”

Biết còn nói, anh cho rằng ý thức của cô mông lung, đang nói mớ, thế là anh bổ sung một câu: “Trời tối chạy chưa xong, xe của em cũng hết điện.”

Thân xe xóc nảy một chút, rồi chạy đến đoạn đường bằng phẳng.

Bạch Lộc im lặng một lúc, hình như thật sự ngủ thiếp đi, lại qua một lát cô quay đầu về một hướng, giống như đang nói mơ: “Vây chạy đến khi hết điện.”

“...”

Con người của Tần Long từ kính chiếu hậu dời sang con đường phía trước, anh cần môi dưới, ánh mắt kiên định hướng về đằng trước, tốc độ xe cũng điều khiển ổn định hơn.

Anh ngẩng đầu nhìn lên trên, bầu trời vô cùng trong xanh, làn gió lướt qua đám mây, mang theo đường cong lưu loát.

*

Khi Bạch Lộc mở mắt ra, mặt trời đã ngã về phía Tây, chỉ là tia sáng rọi vào cô vẫn không thay đổi.

Cô tựa vào lưng anh, há miệng ngáp một cái, rồi khép miệng chớp mắt mấy cái.

Cô nhìn cảnh vật trên đường vẫn như trước một lát, nhận ra là con đường trở về, cô ngẩng đầu gác lên vai anh, ngồi thẳng lưng hỏi: “Chạy vòng xong rồi?”

“Xong rồi.” Anh nói.

Cô không tin: “Nhanh như vậy.”

Nghe cô nói thế, Tần Long phát giác cô ngủ rất sâu, ngay cả sự việc nhỏ phát sinh ban này cũng không thể ảnh hưởng tới cô.

Anh giải thích với cô: “Vừa rồi ở phía trước đóng đường, cảnh sát giao thông đặt vật chắn, phải vòng qua đường xa, hơn nữa tình hình giao thông chỗ kia quá kém, em còn muốn đi không?”

Bạch Lộc gãi đầu tỏ vẻ hiểu, cô nghiêng đầu qua kính chiếu hậu tìm anh, hỏi: “Vây anh không đánh thức em ư?”

Anh cảm ứng được, nhìn cô trong kính: “Gọi hai tiếng, em không phản ứng.”

“À.”

Cô cười ngượng ngùng, hai tay ôm thắt lưng anh, tiếp tục nọai người nằm trên lưng anh, tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Thời gian cả buổi chiều hình như đều ở trên đường, Bạch Lộc thích loại cảm giác này, gieo rắc tất cả tâm tình tuyệt vời ở ven đường, quay đầu lại nhìn liền tràn đầy vui sướng thoải mái, hình như có thể kéo dài nó vô hạn.

*

Lúc chập tối, sắc trời tối lại.

Ngón tay Bạch Lộc chỉ qua, Tần Long dừng xe ở cửa tiểu khu.

Anh ngẩng đầu nhìn khu chung cư cao tầng trước mắt.

Bạch Lộc thấy ánh mắt tìm tòi của anh, liền khiêm tốn giải thích: “Ngày đó anh đi ngang qua cửa tiểu khu, đúng lúc em phải ra ngoài, cho nên thuận tiện đi theo anh...”

Tần Long không tỏ vẻ để ý, khẽ cười.

Sau đó Bạch Lộc đẩy xe vào, ở dưới lầu tìm chỗ trống nạp điện.

Cô vội vàng quay người lại, thấy Tần Long đứng gần thang máy, cô liền hỏi: “Nếu không anh lên tham quan một lát? Nhà em vẫn đang trang trí, chẳng có gì tiếp đãi.”

Tần Long suy nghĩ, gật đầu.

Bạch Lộc bèn nhấn nút thang máy, tiếng thang máy chậm rãi tới gần.

Cửa mở ra, Bạch Lộc đi vào trước, Tần Long theo sau vào.

Anh thấy cô nhún nút tầng mười sáu.

“Bố mẹ em qua đời mấy năm trước, đây là nhà mới em dùng tiền bọn họ mua.”

Trong thang máy, lần đầu tiên cô giới thiệu tình hình trong nhà với anh.

Ánh mắt anh ngơ ngác nhìn cửa thang máy, âm thanh khàn khàn: “Bọn họ...qua đời thế nào?”

Bạch Lộc bình tĩnh đáp: “Tai nạn xe cộ.”

Sau một lúc lâu, anh nói: “Rất bi thảm.”

Bạch Lộc nghe hình dung của anh, trong đầu óc cô không khỏi hiện ra ảnh chụp hiện trường người ta cho cô xem hồi trước, quả thật cảnh tượng bi thảm, thân xe bị sự va chạm kịch liệt nghiền thành sắt vụn, lật ngược ở ngã tư đường, chỉ liếc nhìn một cái, đến giờ nghĩ lại vẫn còn rùng mình.

Giờ đây Bạch Lộc tưởng tượng lại tình cảnh kia, lồng ngực hơi phập phồng: “Lúc ấy em hôn mê, tỉnh lại mới phát hiện bọn họ đã đi rồi.”

Anh đi qua nắm chặt tay cô, truyền sức mạnh cho cô: “Thế nên, đây là cơn ác mộng em nói khiến em suy sụp sao?”

Bạch Lộc khẽ nhún mày, gật đầu: “Chắc là phải.”

Anh nhìn một bên mặt cô hơi tái nhợt, anh ôm vai cô, nhẹ giọng an ủi: “Đã là quá khứ rồi, em hãy học nhìn về phía trước.”

Ánh mắt Bạch Lộc ngơ ra, gật đầu.

“Còn có anh ở bên em.”

Ngược lại có một khoảnh khắc như vậy, trở thành anh đang an ủi cô, Bạch Lộc cười khổ, nhưng như nhận được sự cổ vũ lớn lao, cô cong khóe môi mỉm cười.

Công nhân trang trí căn hộ đã kết thúc công việc, bên trong không một bóng người, Tần Long theo Bạch Lộc đi vào, nhìn xung quanh căn hộ trống trải.

Bạch Lộc đi tới trước cửa sổ sát đất, ngắm cảnh đường phố dưới lầu, hỏi anh: “Thế nào? Chỗ này của em được không?”

Tần Long gật đầu khẳng định: “Còn hơn chỗ anh.”

Anh lấy căn nhà mình thuê ra so sánh, ngược lại khiến Bạch Lộc hơi xấu hổ, về điều kiện tài chính, hai người họ quả thật khác biệt giữa ngày và đêm.

Cô không muốn dính vào đề tài này nữa, nói sang chuyện khác: “Anh không phải học thiết kế nội thất sao? Giúp em đưa ra chút đề nghị đi, ánh mắt em không tốt lắm.”

Tần Long đi một vòng ở phòng khách của cô, cuối cùng đến bên cạnh cô, hỏi cô: “Bản thân em muốn như thế nào?”

“Ấm áp chút là tốt nhất, mặt khác không có yêu cầu gì.”

Anh xuyên qua cửa sổ nhìn bên ngoài: “Anh còn chưa có đủ tư cách, em nên tìm chuyên gia trước đi.”

“Em cho anh làm thử, anh đừng khách khí.” Bạch Lộc cùng anh nhào người trên lan can trước cửa sổ, mắt nhìn thẳng trước nói, “Hoặc là anh coi như làm cho căn nhà của chính mình, anh muốn thiết kế thành kiểu nào thì giúp em thiết kế thành kiểu ấy.”

Tần Long thu về tầm mắt, trở lại khuôn mặt cô.

Bên ngoài sắc trời đã tối, ánh đèn rực rỡ phát sáng, bên trong chỉ bật một ngọn đèn, lơ mờ u ám, xuyên qua cửa kính trước mắt lại yếu ớt rọi lên khuôn mặt của cô.

Tần Long dần dần thấy rõ, trái tim đè nén run rẩy một chút, đó là một sự nghiêm túc hết sức kiên định.

*

Trước bữa tối, Tần Long đưa Bạch Lộc về nhà cô dưỡng.

Dọc đường đi, cô lại giới thiệu sơ lược tình hình nhà cô dưỡng với anh, nói họ có ơn nuôi dưỡng dạy dỗ đối với mình, mấy năm gần đây chăm sóc cô giống như bố mẹ.

Tần Long im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng thấp giọng ừ một tiếng, không nói thêm gì.

Tới ngoài cửa tiểu khu nhà cô dưỡng, Tần Long dừng bước, tỏ ý tiến đến đây, anh không đi vào nữa.

Bạch Lộc quay đầu lại lưu luyến không rời: “Buổi tối anh còn phải làm việc à?”

Anh gật đầu: “Ừ.”

“Ban ngày anh ở cùng em, buổi tối lái xe có mệt không?”

Anh lắc đầu: “Không mệt.”

“Vậy anh lái xe cẩn thận.”

Anh vỗ tay với cô: “Em vào đi.”

Bạch Lộc không tình nguyện đi hai bước, lại quay đầu trở về: “Buổi tối anh sẽ xem di động chứ?”

Anh hiểu được ý cô: “Buổi tối anh sẽ trò chuyện với em, mau đi ăn cơm đi.”

“Em không đói lắm.”

“Ban ngày em ăn ít, buổi tối ăn nhiều một chút.”

Cô lắc đầu hơi mệt, dứt khoát đi trở về: “Vậy buổi tối anh ăn gì?”

Anh thấy cô như vậy, bản thân cũng không đi được, đành chịu cười: “Tự mình còn không biết tìm đồ ăn à.”

Bạch Lộc kéo tay anh, nhẹ nhàng đóng cửa: “Buổi tối khi bận thì đừng để ý tới em, lúc rảnh có thể để ý tới em.”

Anh cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, bên trong lấp lóe tia sáng đèn đường.

“Ừ.” Anh gật đầu, vươn tay vuốt tóc mái của cô.

Bạch Lộc nghĩ nghĩ lại thay đổi: “Nếu không hay là đừng đi, bớt làm một ngày cũng không thiếu tiền sống.”

“...” Anh bật cười, “Đàn ông không làm việc thì còn có thể làm gì.”

Cô nói trong lòng, em cho anh tiền, anh cùng em tán gẫu cả đêm.

Nhưng ý nghĩ này chỉ xuất hiện một lần, rốt cuộc chẳng thể nói ra.

Cô còn muốn giữ anh lại thêm lúc nữa, bèn kéo dài đề tài: “Buổi tối mấy giờ anh về?”

“Xem tình hình đã, có khi sớm có khi muộn.” Anh nhìn sang cửa tiểu khu đằng trước, nói tiếp, “Em đi ngủ sớm chút, anh xong việc gửi tin nhắn cho em.”

“Ừ, thế ngày mai anh có đi học không?”

Anh liếm môi dưới, kiên nhẫn trả lời: “Ngày mai không có lớp.”

Hai mắt Bạch Lộc nhất thời sáng ngời: “Có thời gian không?”

Tần Long nhận ra gì đó, nhìn cô: “Em muốn nói gì?”

“Ngày mai khu sinh hoạt trường em mở cửa, em muốn về trường, mang hơi nhiều đồ đạc.”

Anh hiểu ý, lập tức sờ mặt cô, khe khẽ dỗ ngọt: “Ngày mai anh tới đón em, điều kiện trước tiên là giờ em lập tức đi vào.”

“Được.”

Bạch Lộc nhận được sự chấp thuận, sắc mặt nhìn anh mang chút nghiêm túc, không dám lãng phí kéo dài nữa, quyết đoán xoay người chạy vào trong tiểu khu, vừa chạy vừa quay đầu lại vỗ tay với anh.

Tần Long nhìn cho đến khi bóng dáng cô biến mất, sau đó nhìn con đường, cầm một điều thuốc bắt đầu hút, bước đi thong thả xoay người hòa nhập vào dòng người trong cảnh đêm.

29. Chương 29

Trên đường đi trong tiểu khu, Bạch Lộc nhận được điện thoại của Bạch Tuệ Tiệp thúc giục.

“Còn chưa tới nhà à?” Trong lời nói Bạch Tuệ Tiệp lộ ra vẻ nôn nóng.

Bạch Lộc vòng tới dưới lầu, nhìn lên trên: “Con sắp lên lầu rồi.”

Bạch Tuệ Tiệp yên tâm: “Vội nhanh lên, trong nhà còn có khách, đang chờ con đó.”

Cúp máy, Bạch Lộc cảm thấy khó hiểu, trong bối cảnh trò chuyện ban nãy, hình như có tiếng nói chuyện và tiếng cười của vài người khác, đoán chừng lại là bạn bè tại nơi làm việc của cô dường đến nhà ăn bữa cơm xã giao.

Cô đã quen với điều này từ lâu, cùng Trâu Oánh lễ phép tiếp đãi bọn họ, không ngoài dự đoán đều được người ta khen ngợi trước mặt, khen trong nhà có hai cô con gái vừa xinh đẹp lại hiểu chuyện.

Bạch Lộc mang tâm trạng bình thường, đợi Bạch Tuệ Tiệp mở cửa trước cho cô, đi vào phòng khách nhìn qua, đáy lòng lại nổi lên sự chèn vênh, có chút không ngờ.

Gia đình luật sư Kiều ba người đến nhà chơi, đang ngồi trên sofa trò chuyện với dường, cảnh tượng hòa thuận vui vẻ.

Công việc của ba mẹ Kiều Minh Kiệt cũng liên quan đến pháp luật, có quan hệ rất tốt với gia đình cô dường, đây cũng không phải là lần đầu đến nhà, hình thức đã hết sức quen thuộc không thấy lạ.

Mặc dù có phần không được tự nhiên, Bạch Lộc vẫn ổn định tâm trạng, sau khi đi vào chạm mặt liền lễ phép chào hỏi một tiếng.

Kiều Minh Kiệt ngồi ở sofa bên cạnh, quay đầu thấy cô đến gần, anh ta dịch người sang bên trái, lặng lẽ để chỗ cho cô ngồi.

Mấy người lớn không hện mà cùng quan sát hai người bọn họ.

Bạch Lộc vốn muốn về phòng cất túi trước, mới vừa thả túi xuống cầm trong tay thì đã bị cô mình ở đằng sau nhận lấy, nghe bà thấp giọng nói: “Con qua ngồi trò chuyện với mọi người.”

Bạch Lộc từ chối không được, chỉ đành tay không đi qua ngồi xuống.

Bạch Tuệ Tiệp vào phòng bếp bận rộn, Trâu Oánh đoán chừng đang trốn trong phòng, Kiều Minh Kiệt im lặng không lên tiếng, ba người lớn đối diện trò chuyện vui vẻ, giống như không nhìn thấy bọn họ.

Bạch Lộc nhất thời hết sức gượng gạo, thoáng thấy trái cây đặt trên bàn trà, cô đứng dậy chia cho mỗi người đang ngồi.

Dì Kiều thấy cười khen: “Lộc Lộc à, mấy tháng không gặp cháu xinh đẹp hơn rồi!”

Bạch Lộc mỉm cười: “Cảm ơn dì, dì cũng còn trẻ lắm!”

Chú Kiều đứng lúc nhìn qua, đeo cặp kính mắt gọng đen cùng kiểu với Kiều Minh Kiệt, phía sau thấu kính lộ ra vẻ lãnh đạo uy nghiêm: “Bạch Lộc đang thực tập ở đơn vị nào thế?”

Bạch Lộc nói ra tên đầy đủ và địa chỉ của phòng tư vấn.

“À, rất tốt.” Chú Kiều gật đầu, tiếp theo nghĩ tới gì đó, ném đề tài cho con trai nhà mình, “Có điều Minh Kiệt quen biết rất nhiều bạn bè, cũng có tiếng tăm trong giới tư vấn, giới thiệu cho Bạch Lộc đi phỏng vấn thử xem, với điều kiện này khẳng định được chọn thôi.”

Bạch Lộc đang lột vỏ quýt, nghe vậy cô hơi nhú mào, không bày tỏ ý kiến gì, nhưng nghe Kiều Minh Kiệt bên cạnh đáp lại: “Được, con trở về hỏi thử.”

Nói xong, anh ta nghiêng đầu nhìn sang cô.

Từ lần trước Bạch Lộc nói chuyện thẳng thắn rõ ràng với Kiều Minh Kiệt, hai người vẫn không có liên lạc gì, mà cô trên cơ bản sắp quên mất sự tồn tại của anh ta. Nhưng giữa hai bên không có thù hằn gì, sau này có lẽ còn giống như hôm nay gặp mặt vài lần, thế nên không cần phải lần nào cũng cứ xử gượng gạo.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng cô cảm thấy thoải mái, mở lời trước phá vỡ tình thế khó xử: “Em ở bên kia tạm thời làm việc rất tốt, không muốn thêm phiền toái cho anh.”

Khi nói lời này, khuôn mặt cô hướng về Kiều Minh Kiệt.

Kiều Minh Kiệt thấy cô từ chối, cũng không bắt buộc: “Vậy sau này nếu em có cần gì thì cứ cho anh biết.”

Bạch Lộc gật đầu: “Được.”

Dì Kiều ngồi cách bọn họ gần nhất, thấy hai người nói chuyện khách sáo như vậy, bà ta nhìn không được chen vào: “Ồ kìa, mọi người là bạn bè, Lộc Lộc cháu khách sáo quá rồi, con gái có chỗ dựa vững chắc thì dựa vào, đừng luôn nghĩ rằng có thể một mình chống chọi, hình như dì nghe cô cháu nói cháu mua nhà rồi, còn một mình mua nhà làm gì, có bạn trai thì sống cùng nhau tốt hơn, tương lai tiết kiệm khoản tiền thì tốt hơn rồi.”

Bạch Lộc yên lặng nghe đối phương nói xong, đáy lòng hơi không thoải mái, nhưng cô chẳng muốn tỏ vẻ ghét bỏ ngay trước mặt, chỉ có thể giả vờ cười cười.

Dì Kiều tưởng rằng cô ngầm thừa nhận có tình ngộ, lại quanh co kéo sang chuyện người trẻ tuổi: “Lộc Lộc, cháu thích chàng trai như thế nào?”

Bạch Lộc ngẩng đầu: “Hử?”

Cô cố ý không nghe rõ.

Dì Kiều ngẩng đầu, nói tiếp: “Nghe nói cháu muốn tìm một người thích hợp ở cùng, vậy như cháu bây giờ thì như thế nào mới coi là thích hợp đây?”

Bạch Lộc nhét cả trái quýt vào miệng, sau khi nhai nuốt thì phủi tay, xem nhẹ coi khinh vấn đề sau, chỉ trả lời câu trước.

Cô nhìn sang đối phương, trịnh trọng hỏi lại: “Dì Kiều, dì có biết tại sao cháu muốn mua nhà không?”

“Tại sao?” Dì Kiều bị cô khơi ra lòng hiếu kỳ.

“Bởi vì bố mẹ cháu báo mộng cho cháu, bảo cháu đi mua nhà mới, còn nói giao cho cháu khoản tiền này, cháu muốn tiêu xài thế nào cũng ủng hộ cháu.”

“...”

Lúc Bạch Lộc đi vào phòng Trâu Oánh tiếng đóng cửa có hơi nặng nề, cô em gái đang chơi máy tính bị giật mình, xoay người lại vẫn còn hết hồn chưa ổn định: “Chị, chị vào hồi nào thế? Cũng không lên tiếng.”

Sắc mặt Bạch Lộc khó chịu, hạ giọng: “Em còn dám nói, người ta tới nhà sao không báo trước với chị?”

Trâu Oánh hiểu được: “Chị nói gia đình luật sư Kiều à, em muốn báo cho chị, nhưng mẹ bảo em đừng nói với chị, nói sợ chị xa cách không muốn trở về.”

“Mách lẻo không hiểu biết.” Bạch Lộc gõ nhẹ một cái trên đầu em gái, “Tốt xấu cũng để chị chuẩn bị tâm lý chứ.”

“Vậy chị không chuẩn bị tốt chỗ nào, bọn họ nói gì khiến chị không vui hả?”

“Cái gì cũng mất hứng.” Bạch Lộc nằm trên giường, trở mình, vẫn cảm thấy lồng ngực bức bối, liền thốt ra lời chế nhạo, “Một người thì ghét công việc thực tập của chị, một người lại đổ trách chị mua nhà mới phí

tiền, tiện thể nghỉ ngơi ánh mắt tìm đối tượng của chị, chẳng phải không thích con trai bọn họ thôi sao, có cần chống đối chị đến thế không.”

Trâu Oánh đi tới, nằm ngửa giường cô, nhìn cô nói: “Quả thật rất bức bối mà, lần này em đứng về phía chị, có điều chị và anh ấy chia tay sớm quá, cũng không cần phải khó xử như vậy, có lẽ luật sư Kiều rất ưu tú, họ chỉ kinh ngạc về phần chị, khiến cả nhà bọn họ cảm thấy mất mặt.”

Bạch Lộc vẫn còn giận dữ, càng muốn nói: “Khó chịu, chị cứ cảm thấy trong lời nói của mẹ anh ta có thành kiến rất sâu đối với chị.”

Trâu Oánh dẹt miệng: “Chị nghĩ nhiều rồi, cơ mà giờ đừng suy nghĩ nữa, em cũng không ủng hộ chị và luật sư Kiều ở bên nhau.”

Bạch Lộc véo má em gái: “Cám ơn em ủng hộ chị.”

Trâu Oánh chìa tay giải cứu má mình: “Cơ mà em có một ý tưởng, chị mau chóng tìm bạn trai đi, tất cả vấn đề đều kết thúc, bọn họ cũng không kéo chị vào nữa.”

Bạch Lộc nhìn thoáng qua Trâu Oánh, nở nụ cười có ý sâu xa khác.

Trâu Oánh thấy vậy, nhào qua truy hỏi: “Không phải là...đã có rồi chứ?”

Bạch Lộc liếm môi, lẩy di động ra xem, cố ý thừa nước đục thả câu.

“Thật sao? Trường chúng ta hả? Ngành nào thế?” Trâu Oánh càng tò mò hơn.

Bạch Lộc không nói gì nhìn em gái: “Em cho rằng chị là loại người tốt nghiệp rồi mới có tình cảm sao?”

Trâu Oánh nôn nóng: “Vậy chị nói đi!”

Bạch Lộc cảm thấy sự việc chỉ mới bắt đầu, còn phải giữ một khoảng thời gian, cô liền cắn chặt miệng: “Không nói, lần sau tìm cơ hội cho em xem.”

Trâu Oánh thất bại: “Được được được, lần sau gặp mặt mời ăn cơm.”

.....

Buổi tối người hai nhà ăn cơm, Bạch Lộc cố ý tìm Trâu Oánh làm vật chấn, để em gái ngồi giữa mình và luật sư Kiều, tránh người lớn chỉ trở vó vẩn.

Đang ăn cơm, chú Kiều đột nhiên hỏi: “Bạch Lộc định khi nào quay về trường?”

Bạch Lộc còn chưa nói, Bạch Tuệ Tiệp trả lời thay cô: “Ngày mai.”

“Ngày mai à...” Chú Kiều cân nhắc, sau đó hỏi Kiều Minh Kiệt, “Có phải ngày mai con nghỉ không?”

Kiều Minh Kiệt đoán chừng không nghĩ nhiều gì đáp lại: “Đúng ạ, được nghỉ.”

Thế là chú Kiều nói: “Bạch Lộc bây giờ còn ở trong trường phải không, từ đây đến đại học A cũng xa, có thứ gì cần cầm đi để ngày mai Minh Kiệt cho cháu đi nhờ xe.”

Miệng Bạch Lộc còn đang nhai thức ăn, trong lòng quyết đoán từ chối, ngoài miệng cũng không do dự: “Không được không được, cháu và Trâu Oánh đã hẹn ngày mai đi xem phim, tạm thời chưa biết sẽ về trường lúc nào.”

Lúc này Trâu Oánh trở nên thông minh, phụ họa gật đầu: “Vâng ạ.”

Các người lớn thấy bọn nhỏ không có ý kiến gì, tạm thời bỏ đi đề tài cổ ý tác hợp.

*

Một bữa cơm, Bạch Lộc ăn tốc chiến tốc thắng, lại nói dối có hẹn tư vấn trên mạng nên về phòng trước.

Đóng cửa phòng lại, cô lấy di động ra xem, bên trong chẳng có một cái tin nhắn.

Anh chưa gửi sang đây, cô chỉ có thể gửi qua, nhưng sức nhớ trước khi đi cô đã nói lúc bận thì không cần để ý tới cô, cô hơi hối hận như tự bẻ tảng đá đập vào chân mình.

Cô suy nghĩ nhiều lần, vẫn thận trọng gửi qua một tin nhắn: “Em rất rảnh rồi.”

Sau khi gửi xong, cô đăng xuất WeChat, tạm thời không xem anh có trả lời ngay hay không.

Cô thích và hưởng thụ lúc màn hình di động tối đen, cảm giác đột ngột hiện ra một tin nhắn, giống như đối phương chủ động gửi tới, tràn đầy sự kinh ngạc vui mừng và ẩn số.

Có lẽ nhầm tới giây ba mươi, âm nhắc nhở tin nhắn vang lên, Bạch Lộc cảm thấy lúc này âm thanh đặc biệt tuyệt vời.

Cô nhắm mắt trước, giống như người mù tìm tòi trượt mở màn hình, sau đó mở mắt ra xem.

“Ăn cơm xong rồi ư?”

Khóe miệng Bạch Lộc hơi cong lên, đánh chữ: “Ăn xong rồi.”

Vừa định gửi đi lại bổ sung một câu: “Em ăn rất no.”

Thực ra cô cố ý xới cơm ít hơn mọi lần, chỉ vì có thể ăn nhanh hơn.

Tần Long: “Ừ, anh cũng ăn rồi.”

Bạch Lộc: “Ăn ở đâu?”

Tần Long: “Quán ăn đối diện tiểu khu nhà em.”

Bạch Lộc: “Quán nào? Em thấy đối diện không có bao nhiêu quán ăn ngon.”

Tần Long: “Anh cũng cảm thấy ăn không ngon.”

Bạch Lộc: “Vây lần sau đừng đến ăn.”

Tần Long: “Ừm, lần sau không ăn.”

Bạch Lộc đọc tin nhắn âm thầm vui vẻ, ý tứ ẩn trong lời này, không phải là lần sau còn có cơ hội đưa cô về nhà sao, anh nhất định cũng nghĩ tới.

Bạch Lộc tiếp tục gửi qua: “Đêm nay anh về sớm chút, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai đến muộn chút, tới lúc đó em báo cho anh biết.”

“Ừ.”

Nghĩ nghĩ, cô lại gửi: “Còn có một vấn đề.”

Tần Long: “Vấn đề gì?”

Bạch Lộc: “Ngày mai đến trường thế nào?”

Tần Long: “Gọi xe.”

Bạch Lộc: “Gọi xe đắt lắm.”

Tần Long: “Chẳng lẽ anh tới công em?”

Bạch Lộc: “Được.”

Gửi xong câu này cô nằm trên giường lăn lộn, tưởng tượng anh bên kia có biểu cảm gì.

Đợi một lúc, tin nhắn gửi qua.

“Nếu em không có hành lý, anh có thể cân nhắc.”

Bạch Lộc xem xong những lời này, lập tức nhảy xuống giường, đến cạnh tủ quần áo đếm hành lý của mình, hai ba chiếc lớn nhỏ, thế là cô tận lực suy nghĩ, có nên lấy ra mấy thứ không.

Cô kể cả chưa trả lời, lại có tin nhắn mới gửi qua.

“Hay là đừng giảm bớt, có bao nhiêu anh cũng công em.”

Bạch Lộc nhìn hồi lâu, đáy lòng ảm áp hạnh phúc, cả người nằm sấp trên giường xem tiếp, nhưng lại không biết nên trả lời thế nào.

30. Chương 30

Bạch Lộc mơ một giấc mộng.

Trong mộng, cô mang theo hành lý đứng ở giao lộ xe đến xe đi, chờ một người thật lâu, đang lúc cô thất vọng thì nhìn thấy bóng dáng của anh từ đối diện đi qua, cô hô liên tục mấy tiếng vẫn không có phản ứng, dưới tình thế cấp bách cô chạy qua một mạch. Thế nhưng, vừa mới sải ra một bước, mặt đất dưới chân méo mó biến thành vực sâu, toàn thân cô ngã xuống...

Bạch Lộc đột ngột co nửa thân dưới, vẫn chưa mở mắt ra, ý thức còn trong nửa mộng nửa tỉnh, hơi hé miệng thở dốc.

Trong căn phòng tối đen, cô nín chặt tấm chăn trên người, đợi cơn lửa nóng trong lồng ngực dần dần lắng lại, sau đó cô mở mắt cảm nhận xung quanh, rồi mới yên tâm nhận ra mình đã trở lại hiện thực.

Cô nuốt nước bọt, quay đầu, Trâu Oánh ngủ bên cạnh cô, âm thanh bình ổn.

Nằm yên một lúc, cô vươn tay tìm di động, sau khi cầm lấy thì mở khóa, trên màn hình rọi ra một chùm ánh sáng.

Cô bị chói mắt liền nhắm mắt lại, hơi mở ra lần nữa nhìn thời gian, bốn giờ năm mươi sáng, mọi thứ đều đang ở trong giấc ngủ.

Trong di động đã có một tin nhắn, là anh gửi tới: “Anh đã về.”

Bạch Lộc xem thời gian gửi đi, một rưỡi sáng.

Bạch Lộc chớp mắt nhìn hồi lâu, cho đến khi ánh mắt hơi khó chịu, cô tắt di động đặt dưới gối đầu, đắp chăn lại lần nữa, xoay người tìm tư thế ngủ tiếp.

Buổi sáng thức dậy Bạch Lộc nhớ lại giấc mộng này, tình cảnh bên trong hơi mơ hồ lơ mơ, điều duy nhất khiến cô không thể tưởng tượng, đây là lần đầu tiên Tần Long xuất hiện trong mộng của cô.

Chỉ là một bóng dáng, lại khiến cô có ấn tượng sâu sắc.

*

Ăn xong bữa sáng, cô dựng ra ngoài trước.

Bạch Lộc cố ý hẹn thời gian hơi muộn, để anh bên kia từ từ đi qua.

Mà cô ở trong thời gian này thu xếp lại một số đồ linh tinh trong hành lý ban đầu, cuối cùng chừa ra một không gian hoàn mỹ, chắt vào tất cả.

Lúc chỉ mang theo một cái va ly ra ngoài, trong lòng Bạch Lộc hết sức mong đợi, không khỏi nhanh bước muốn mau chóng nhìn thấy anh.

Đi trên đường, bánh xe va ly lăn trên mặt đất, phát ra từng hồi tiếng vang, cô nhớ tới giấc mộng đêm qua, đột nhiên dừng lại, cô nhìn mặt đất bằng phẳng dưới đất là thật, lại nhìn phong cảnh xung quanh đều chân thật sống động, chú chim không biết tên bị kinh động từ ngọn cây bay lên.

Bạch Lộc lặng yên dừng một lúc, khẽ cười một tiếng, ngừng đầu tiếp tục đi về phía trước.

Tần Long không biết đã chờ trước bên ngoài tiểu khu bao lâu rồi, trên người mặc áo khoác màu xám nhạt, một tay đút túi, thân mình dựa nghiêng trên mặt sau bảng hiệu trạm xe, chỗ đứng giống như tối qua, tựa như chưa bao giờ rời khỏi.

Nhìn thấy anh, trong phút chốc Bạch Lộc quên hết tất cả, cô kéo hành lý chạy như bay, đến cuối cùng dừng chân, bánh xe không kịp ngừng, toàn thân bổ nhào lên người anh.

Tần Long thuận tay đón lấy cánh tay cô, nở nụ cười: “Em gấp cái gì?”

“Em sợ anh không thấy em rồi đi mất.” Cô hơi thở dốc nói.

“Không đâu, là anh nhìn thấy em trước.”

Tần Long kéo hành lý của cô qua, tự nhiên nắm tay cô, vừa đi tới giao lộ đường trước vừa hỏi: “Thật sự chỉ có một cái?”

Bạch Lộc dựa vào cánh tay anh, bước chân đồng đều với anh, ngửa mặt cười: “Phải, anh định công em sao?”

Anh hiểu được vẻ chờ mong tha thiết của cô, anh nắm chặt tay cô nói: “Qua đường trước hẵng nói.”

Đèn đỏ qua đường hơn mười giây, Bạch Lộc đợi hơn mười giây, lại cảm thấy trôi qua thật chậm.

Trong cả quá trình, lòng bàn tay cô được anh nắm lấy, ấm áp lại mạnh mẽ, tựa như sau đó có lạc đường cũng không rầu rĩ, anh là một người dẫn dắt rất tốt.

“Anh tới bao lâu rồi?” Cô hỏi anh.

“Không lâu, vừa tới thôi.”

Bạch Lộc không quá tin tưởng câu trả lời này, tuy rằng cũng biết mới đến muộn vài phút tranh cãi không có ý nghĩa gì. Nhưng trong tiềm thức cô cảm nhận được, anh hẳn là giống như lần trước ở cửa khu sinh hoạt, mới đến ít nhất mười phút.

Bạch Lộc kẻ sát đầu tới trước người anh, dùng sức hít hà, sau đó lui trở về.

Tần Long thấy thế khẽ cười: “Em mới làm gì đó? Giống như mèo vậy.”

Bạch Lộc sờ mũi nói: “Anh không hút thuốc.”

Đang qua đường, ánh mắt anh nhìn xung quanh: “Sáng sớm anh không hút thuốc.”

Cô nhìn anh: “Vậy khi nào thì anh hút thuốc?”

Anh cúi đầu: “Lúc muốn hút.”

Cô lại hỏi: “Là khi phiền muộn bởi một việc nào đó sao?”

Anh cam chịu: “Hút xong tâm trạng sẽ tốt hơn.”

Bạch Lộc im lặng, tưởng hiện tại trên người anh nhất định có mùi thuốc, cũng có thể đại diện hiện nay anh còn có chuyện lo lắng quá nhiều.

Tần Long thấy cô chẳng nói gì, tưởng rằng cô không vui, anh liền nói: “Nếu em không thích mùi thuốc lá, sau này anh sẽ bớt hút.”

Bạch Lộc lắc đầu: “Không phải, em có thể chấp nhận.”

Tần Long: “Không mâu thuẫn?”

Bạch Lộc: “Mùi của anh không khó ngửi.”

Bạch Lộc thấy anh mỉm cười một cái.

Hai người đi tới con đường đối diện.

Bạch Lộc hiển nhiên quên mất chuyện trước đó, đợi Tần Long từ từ dừng lại bước chân, bàn tay đang được anh nắm lấy chợt kéo một cái cô bèn quay đầu lại, thấy anh hơi khom lưng nửa ngồi xổm.

Bạch Lộc lập tức hiểu ra, thấy anh một tay cầm va ly, ngược lại cô thấy hơi ngượng ngùng, đi qua kéo anh, ngữ khí thoải mái vỗ vai anh nói: “Nói đùa thôi, công em nặng lắm.”

Trong mắt Tần Long chẳng hề có ý nói đùa, anh giữ nguyên tư thế không động đậy, vẫn kiên trì khom lưng, thuận tiện kéo tay cô, kiên định nói: “Đi lên, anh dư sức công em.”

Bạch Lộc do dự, bỗng nhiên cảm thấy vai diễn của hai người hoán đổi, cái tay kia vốn nên được cô nắm chặt, giờ phút này ngược lại bị anh khóa chặt, tựa như một khóa sau cô sẽ chạy trốn vậy.

Có đôi khi niềm tin một chiều cuối cùng sẽ biến thành hai chiều, ấy mà cô chờ được một khoảnh khắc như vậy.

Nhìn xem, giờ không phải đã tới rồi sao.

Bạch Lộc không xoắn xuýt nữa, đi tới sau lưng anh, hai tay bám lấy vai anh nằm sấp lên, hai chân nhảy lên trên, trong phút chốc toàn thân treo trên người anh, cánh tay thuận thế ôm lấy ở đằng trước, giống như một con tôm hùm giương nanh múa vuốt, kiểm chặt lấy anh.

“Em nặng (trọng) không?” Cô đi lên liền mở miệng hỏi.

Tần Long chẳng hề có cảm giác bị đè mất sức, sau khi đứng thẳng dậy lòng bàn tay phải đặt trên đùi bên phải của cô, mượn sức đẩy cô lên trên, để cô giữ chắc hơn. Giọng điệu nói đùa thoải mái: “Anh tưởng là anh công không khí.”

Bạch Lộc lập tức ôm chặt cổ anh, cái đầu quẹt bên tai anh giả trò: “Không cảm thấy sao?”

Động tác này của cô vốn là vô tâm, chỉ mượn điều này khiến anh mang chút sức nặng bị đè lên.

Nhưng Tần Long đột nhiên dừng bước, âm thanh lạnh lùng cảnh cáo: “Còn muốn anh đưa em tới đằng trước hay không?”

Bạch Lộc nghe vậy dừng tay, không hiểu được, lại là một hành động vô ý, cô vươn tay gỡ nhẹ vành tai của anh, thuận tiện nói: “Có phải vừa rồi hơi ngứa không, em gỡ cho anh nhé.”

Tần Long: “...”

Được rồi, anh vẫn nên dựa vào bản thân thôi.

Công cô đi được một đoạn ngắn, anh lại nghe cô nói: “Em lại hỏi một vấn đề.”

Tần Long: “Hỏi đi.”

Bạch Lộc nghĩ nghĩ nói: “Vẫn là vấn đề ban nãy, chỉ là sau chữ thứ hai thêm một chữ ‘yếu’”

(*) trọng yếu nghĩa là quan trọng, ý bạn Lộc hỏi là “Em quan trọng không?”

Tần Long bị cô làm choáng váng, vừa đi vừa ghép lại đó là câu hỏi gì.

Chỉ ba giây, anh liền hiểu được.

Mà người trên người anh luôn hết sức mong chờ, cả cái đầu gác trên vai anh, nhìn rõ biểu cảm trên mặt anh không sót cái gì.

Tại thời điểm này, anh mới nhớ ra cô học tâm lý, bất cứ một chút biến hóa nào của mình đều có thể bị đoán được.

Nhưng anh hoàn toàn trấn tĩnh, ngay cả bước chân cũng không dừng lại và lộn xộn, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước.

Một lát sau, anh liếm môi, cũng bắt đầu chơi trò chữ nghĩa: “Đáp án là hai chữ giữa của câu hỏi.”

(*) ý bạn Long là “quan trọng” đấy, mọi người lưu ý câu hỏi này sẽ dùng ở những chương sau nữa.

*

Cuối cùng đi được nửa đường thì hai người gọi xe tới trường.

Về đến cửa khu sinh hoạt, Bạch Lộc cảm thấy may mắn, mỗi lần gặp gỡ và chia tay với anh đều ở trong này, lần này rốt cuộc dẫn theo anh trở về.

Ngày mở cửa bạn học trở về không ít, phóng tầm mắt nhìn ra, còn chưa có gương mặt quen thuộc.

Bạch Lộc dẫn anh đi vào, chỉ vào một tòa lầu phía trước: “Em ở chỗ này, ở mặt sau cùng.”

Tần Long nhìn qua: “Ừ.”

Cô còn nói: “Đợi tốt nghiệp rồi thì sẽ dọn đi.”

Tần Long hỏi: “Dọn đến nhà mới bây giờ?”

Bạch Lộc cố ý than một tiếng: “Có mấy gian phòng vẫn đang suy nghĩ trang hoàng cụ thể thế nào.”

Tần Long nghiêng đầu nhìn cô giả vờ thờ dài, anh phối hợp nói: “Đến lúc đó anh giúp em tham khảo một chút.”

Bạch Lộc nghe thế không nhận được cảm thấy thích thú, nhưng lại đè nén hỏi: “Hôm qua anh không phải không đáp ứng sao? Nhanh như vậy đã nghĩ thông suốt rồi?”

Tần Long hỏi lại: “Có tiền tại sao không kiếm?”

Bạch Lộc cắn răng: “Anh có thể cho em biết, hiện tại anh dầm dục bao nhiêu tiền không?”

“Không nhiều lắm, đủ sống thôi.”

Bạch Lộc lại hỏi: “Dự định tương lai sống với ai?”

Tần Long: “Để dành hai năm nữa mới nghĩ tới vấn đề này.”

Bạch Lộc chậm bước, âm thầm quan sát đánh giá anh, cảm thấy anh không giống như người nói suông, nhưng lại cảm thấy mục tiêu của anh như là trống không.

Đến dưới lầu tòa nhà ký túc xá, dì quản lý ký túc không có ở phòng quản lý.

Bình thường lúc nào cũng nam sinh không được vào, nhưng hôm nay là ngày đầu tiên, những việc thu dọn hành lý rất rườm rà, Bạch Lộc thấy nhiều nam sinh ra vào ở cửa, cô không chút suy nghĩ mời Tần Long đi lên.

Tần Long hỏi: “Phòng ký túc của bọn em có người ở không?”

Bạch Lộc đáp: “Chỉ một mình em.”

Anh không từ chối, tiếp tục đưa cô lên lầu.

Lúc lên cầu thang không gặp bất cứ ai, đoán chừng người đi vào không nhiều lắm, một đường đến cửa phòng ký túc, Bạch Lộc cúi đầu lục lọi chìa khóa, quay đầu thấy anh đứng sau lưng, để ngăn ngừa anh rời khỏi, cô nói trước một câu: “Anh vào giúp em một việc.”

Tần Long không biểu hiện lập tức phải đi, đợi Bạch Lộc trở ra, anh kéo va ly vào theo, giúp cô đặt một bên, tiếp theo tùy ý đánh giá phòng ký túc của các cô.

Bởi vì trước khi đi đã thu dọn, liếc mắt nhìn cơ bản là trống không, thế nên nhìn thấy cũng không có gì bất tiện.

Bạch Lộc kéo ghế mời anh ngồi, Tần Long không định ngồi, hỏi lại: “Không phải nói cần anh giúp gì sao?”

Tầm mắt Bạch Lộc nhìn quanh một vòng, đi ra ban công bên ngoài, tới phía dưới cây sào phơi quần áo, xoay người lại vẫy tay với anh.

Tần Long đi qua, dừng lại bên người cô, hỏi: “Sao vậy?”

Bạch Lộc cầm một bên cái giá phơi đồ, Tần Long để ý, đầu này của cái giá kia trống không.

“Cái này hỏng lâu rồi, cái móc treo trên cây sào.” Bạch Lộc ngẩng đầu chỉ vào một chỗ phía trên, “Mọi người trong phòng bọn em đều không với tới, anh làm được không?”

Tần Long ngẩng đầu nhìn, quả thật nằm ở trên đầu cái giá kia, cũng không biết treo bao lâu, đáy lòng anh thuyết phục, liền hỏi: “Sao không đứng trên ghế bắt lại?”

Bạch Lộc nhìn anh: “Không bắt được.”

Tần Long dùng mắt ước lượng khoảng cách, nói bắt không được mới là gương ép, cơ mà anh không nói gì, đi vào cầm ghế ra, theo lời nói của cô giúp đi bắt cái móc lại.

Bạch Lộc thấy anh bận rộn, bản thân trở lại đi rửa cốc, định rót chút nước cho anh uống. Nhưng cô quên mất trước khi đi máy uống nước trống không từ lâu, một giọt nước cũng không có, lắc lắc thân thùng vài cái, than thở.

Tần Long móc vài lần mới bắt vào được, sau đó từ ghế nhảy xuống, mang ghế trở về bên trong.

Bạch Lộc từ phòng vệ sinh đi ra, nói với anh: “Hơi bẩn, anh rửa tay đi.”

Anh cúi đầu nhìn bàn tay mình, quả thật dính một tầng bụi bặm đen xì, thế là anh lướt qua vai cô đi vào.

Trước gương, có hai vòi nước, dưới một cái vòi có một chậu nước, bên trong đầy bọt trắng, phía dưới là quần áo vừa ngâm xuống, bắt đầu nổi lên.

Tần Long nheo mắt, loáng thoáng nhìn thấy hai hình dạng nửa vòng tròn trong bọt nước trắng, màu sắc là xanh da trời.

Con người đen nhánh của anh nhìn hai giây, chìa tay vịn vòi nước còn lại, mau chóng rửa tay xong vẩy giọt nước, bình tĩnh đi ra ngoài.

Mới ra cửa, Bạch Lộc đưa khăn giấy cho anh: “Lau tay.”

Tần Long rút ra tờ khăn giấy, ánh mắt nhìn kỹ cô một hồi, tiếp theo nói: “Anh phải đi rồi.”

Bạch Lộc gật đầu, vớ lấy chìa khóa cửa trên bàn, nói: “Em cùng anh đi xuống, phòng không có nước, em đi gọi thùng nước.”

Tần Long ra ngoài trước, Bạch Lộc ra sau, hai người ăn ý xuống lầu.

Tới dưới lầu, dì quản lý ký túc đúng lúc có mặt, trông thấy phía sau Bạch Lộc, dì ta chỉ ngay: “Vào hồi nào?”

Bạch Lộc quay đầu nhìn anh, tỏ vẻ quen thuộc lễ phép với dì quản lý: “Bạn trai cháu giúp cháu mang đồ sang.”

Cô đưa qua tờ tiền giấy: “508, đặt một thùng nước.”

Dì quản lý nhận tiền, nhìn thùng nước đặt phía sau, khó xử nói: “Nước thì có, nhưng thợ đưa nước không ở đây, ngày mai mới đến.”

Bạch Lộc ngớ ra: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Nếu không thì nhịn tới ngày mai, không nữa thì tự mình mang lên.” Dì quản lý lời ít ý nhiều.

Bạch Lộc chần chừ, phía sau có người tới gần: “Để anh mang lên.”

Bạch Lộc liếc anh một cái: “Tầng năm, anh chịu nổi không?”

Tần Long cũng nhìn cô, so với sự nghi hoặc của cô, anh lại khẳng định: “Tầng năm thôi mà.”

Dì quản lý mở cửa trước, Tần Long đi vào lấy một thùng nước, Bạch Lộc muốn đi thì bị dì ta ngăn lại, từ cửa sổ chuyển ra một bảng đăng ký đến thăm: “Cái này, bảo bạn trai cô đăng ký đi.”

Bạch Lộc không hiểu: “Đưa nước cũng đăng ký ư?”

Dì quản lý: “Ai biết hai người đi lên rồi thì khi nào xuống chứ.”

Dì quản lý quá rộng, Bạch Lộc chỉ đành nghe theo, lấy giấy bút qua, viết xuống tên phòng ký túc và tên của anh, viết xong cô muốn thu bút lại, nhất thời nghĩ tới gì đó, cười gian xảo, lại viết thêm một nét.

Quay đầu thấy Tần Long đã khiêng thùng nước đi lên cầu thang, Bạch Lộc vội đuổi theo anh, cẩn thận giúp anh nhìn đường dưới chân, rất sợ bất cẩn vấp ngã.

Hai người lại trở về phòng ký túc.

Bạch Lộc ở một bên nhìn anh mở ra nắp thùng nước, sau đó đổ ngược lên máy uống nước, lập tức có bọt nước nổi lên bên trong.

Bạch Lộc chuẩn bị sẵn một cốc nước cho anh, Tần Long không khách khí cầm lấy, ngửa đầu uống cạn.

Bạch Lộc tỏ ý: “Uống thêm cốc nữa nhé.”

Tần Long đặt cốc lên bàn: “Khỏi cần.”

Bạch Lộc còn nói: “Em rửa quả táo cho anh ăn.”

“...” Tần Long nhìn sang va ly của cô, “Em còn mang theo trái cây?”

“Mang theo năm quả.” Bạch Lộc thành thật nói.

Bạch Lộc đi hai bước về phía cửa, anh nói: “Thảo nào hơi nặng.”

Bạch Lộc cười cười: “Bởi vậy anh càng nên ăn.”

Tần Long quay đầu lại, thấy cô đã cầm hai quả táo, đi thẳng vào phòng vệ sinh rửa.

Chưa tới một lúc, cô đi tới, ở trước mặt chia một quả cho anh, lại mời anh: “Đến ban công ăn.”

Tần Long cầm táo, nhìn cô đi ra trước, anh cũng theo qua.

Thế là hai người đứng ở mép ban công, vừa ăn táo vừa thưởng thức phong cảnh dưới lầu.

Bạch Lộc cảm khái: “Bốn năm đại học, giờ sắp tốt nghiệp rồi, trôi qua nhanh quá.”

Tần Long gật đầu, cũng bình thản nói: “Mấy năm anh ở bên trong cũng trôi qua rất nhanh.”

Bạch Lộc liếc anh một cái, không nói gì.

Ăn xong quả táo, Tần Long quyết đoán rời khỏi.

Trước khi đi, Bạch Lộc kéo cánh tay anh hỏi: “Khi nào anh đến thăm em?”

Anh sờ mặt cô, tiếp đó hôn lên trán cô: “Lúc không nhớ cũng tới thăm em.”

Khi xuống dưới lầu ký túc xá nữ sinh, Tần Long bị dì quản lý ký túc gọi lại.

“Này này, cậu kia...tôi gọi cậu đấy...”

Tần Long liếc nhìn dì ta một cái, không ngừng bước chân, cũng chẳng phản ứng.

Dì quản lý thấy mình bị coi nhẹ thẳng thừng, liền nói lớn tiếng: “Tần Tiểu Long, nói cậu đấy, cậu lên lầu đưa nước nán lại lâu quá rồi, tôi nhắc nhở cậu, lần sau không được như vậy nữa.”

Tần Long khựng lại bước chân: “...”

31. Chương 31

Sau khi Tần Long rời khỏi, Bạch Lộc vẫn đứng ở ban công.

Hai tay cô chồng lên nhau nằm sấp tại đó, không hề chớp mắt nhìn góc bồn hoa ở dưới lầu.

Cô chú ý đếm số, quả thật nhìn thấy bóng dáng anh xuất hiện trong tầm nhìn.

Người kia đi đường rất nhanh, hướng thẳng về con đường đằng trước, chẳng hề có dấu hiệu tạm dừng.

Nếu có người đi ngang qua, nhìn bề ngoài của anh, giống như nam sinh thông thường phổ biến trong trường, nếu quan sát sâu chút nữa, sẽ cảm thấy trên người anh hiện ra vẻ kín đáo sâu lắng không hợp với tuổi tác.

Nhưng bây giờ chỉ có một mình cô biết, trên người anh đã từng xảy ra chuyện gì.

Nghĩ tới đây, Bạch Lộc lại cảm thấy giữa hai người họ có chút liên quan.

Như là rất nhiều, hoặc như là rất ít.

Cho tới giờ, cô chưa dám chạm vào nội tâm sâu thẳm của người này, tựa như ở đó có một góc được anh bảo vệ, không ai để lại dấu tích không ai tìm tòi, chỉ cần một mình anh âm thầm phần đầu nỗ lực, cho đến khi nghênh đón ánh rạng đông.

Ánh rạng đông nơi nào, tại ngưỡng cửa phía sau sao, Bạch Lộc muốn tự tay cạy ra.

.....

Sau khi khai giảng một khoảng thời gian.

Trường học gần như không có việc gì, Bạch Lộc chỉ ở phòng ký túc, trải qua cuộc sống một đường hai điểm.

Nhóm bạn cùng phòng cũng bận thực tập, nhưng chỉ có mình Đường Giai trở về, cùng Bạch Lộc làm bạn ở phòng ký túc.

Ban đêm tán gẫu, Đường Giai mời Bạch Lộc: “Lúc nào cậu đến phòng điều trị của bọn tớ tham quan một chút, chỗ bọn tớ người nào cũng có.”

Bạch Lộc lật di động lên xem tin nhắn: “Chỗ tớ cũng bận rộn, không đi đâu.”

Đường Giai bắt đầu tự kể chuyện lật vặt hằng ngày tại chỗ của mình: “Hôm nay nhiều người tới lắm. Không ngủ ngon, chứng uất ức trước khi kết hôn, ảo giác hoảng loạn... Ở đúng rồi, có một cô gái rất đặc biệt, mất trí nhớ còn thêm chứng hoang tưởng, cậu có biết cô ta vừa tiến vào liền hô lên cái gì không?”

Bạch Lộc ngớ ra, nghiêng đầu: “Hô cái gì?”

“Cô gái kia vừa vào là tìm chủ nhiệm Trương của bọn tớ, nói cô ta trước khi mất trí nhớ là vợ của con trai gia đình triệu phú, sợ đối phương trở mặt chối từ, lại quên mất giấy kết hôn giấu ở đâu rồi, cần bọn tớ giúp cô ta điều trị khôi phục trí nhớ, không đồng ý thì sẽ làm âm với bọn tớ.”

Bạch Lộc thốn thức thở dài: “Hơi nghiêm trọng.”

Đường Giai nhớ lại, trên khuôn mặt vẫn đầy vẻ hết nói nổi: “Nghiêm trọng đến mức khiến bọn tớ bó tay, tớ cũng không dám tiếp nhận, tớ nghĩ rằng cô ta có tiền án không muốn ai biết, so với hiện tại điên điên khùng khùng không biết gì cũng tốt.”

Bạch Lộc hỏi: “Cô ta một mình à? Không có người nhà đi cùng sao?”

Đường Giai nói: “Có người nhà, nhưng người nhà trông cũng có ẩn tình, không dám nhiều lời.”

Bạch Lộc buông di động, không khỏi phỏng đoán: “Chắc là đã từng chịu tổn thương rất nặng, chấp niệm quá mạnh mẽ thôi, tình huống như vậy càng nên hiểu biết rõ ràng, nói thẳng với người nhà cho chút đề nghị tốt.”

Nói xong cô tạm dừng, lại hỏi: “Người này tại sao mất trí nhớ?”

Đường Giai tiết lộ: “Tớ đã âm thầm hỏi người nhà cô ta, nói là bởi tai nạn xe cộ gây ra, đoán chừng đầu óc bị va chạm, sẽ không khỏi ngay trong thời gian ngắn.”

Bạch Lộc gãi đầu, nói: “Giờ nên tìm khoa chỉnh hình chứ.”

“Ai biết được, đoán chừng xương cốt vẫn ổn, còn thần kinh thì nói nhầm rồi.”

Bạch Lộc im lặng lắng nghe, thấp giọng tự nói: “Nếu đã từng chịu tổn thương, bản thân lại không có niềm tin rõ ràng, mất trí nhớ cũng không có gì không tốt.”

Cô xem di động lần nữa, vẫn là giao diện trước đó.

“Anh đang bận sao?” Cô gửi qua.

Cách năm giây, anh gửi lại.

“Không bận. Em chuẩn bị ngủ?”

Bạch Lộc xốc lại tinh thần, lại gửi qua: “Ừ, nhưng phát hiện có chuyện vẫn chưa làm.”

Tần Long: “Chuyện gì?”

Bạch Lộc: “Cùng với anh.”

Tần Long: “Cùng anh cái gì?”

Bạch Lộc: “Cùng anh trò chuyện.”

Cách một lúc, anh gửi qua: “Ngày mai em nghỉ phải không, anh học xong sẽ đi tìm em.”

Trái tim Bạch Lộc khẽ động, nhưng nghĩ anh sang đây phải đi chút khoảng cách, cô không muốn lãng phí thời gian của hai bên.

“Đừng, anh yên tâm đi học là được rồi.” Gõ tới đây, cô bấm gửi đi.

Qua hồi lâu.

Bên kia gửi sang: “Cho nên?”

Bạch Lộc đang đợi câu trả lời của anh, nhìn thấy hai chữ này cô liền mỉm cười, đem lời nói chưa hoàn chỉnh gửi qua –

“Cho nên em đi tìm anh.”

Ngay sau đó, anh lại trả lời: “Trên đường cẩn thận.”

Bạch Lộc: “Vẫn là giờ tan học lần trước phải không?”

Tần Long: “Phải, mười một rưỡi.”

Bạch Lộc lại nghĩ: “Vẫn là chỗ lần trước?”

Tần Long: “Vẫn vậy.”

Nụ cười Bạch Lộc phóng đại, cuối cùng gửi qua bốn chữ: “Ngày mai chờ em.”

Anh trả lời qua: “Đừng lái Tiểu Phấn của em.”

*

Sáng hôm sau, Đường Giai vẫn còn nằm nướng trên giường, Bạch Lộc đã thức dậy sớm rửa mặt xong.

Hai mắt Đường Giai lơ mơ, ngẩng đầu nhìn cô với vẻ hoài nghi: “Cuối tuần cậu đi đâu hả, lại không có bạn trai.”

Bạch Lộc đang buộc tóc, quay người qua nói với cô bạn: “Nửa câu sau tiền đề không thành lập.”

Đường Giai chớp mắt hai cái, chậm rãi tiêu hóa ý tứ của cô, qua nửa giây, cả đầu óc tỉnh táo lại, nửa người kích động nhào ra ngoài chần: “Hứ, cậu yêu đương hồi nào hả?”

Bạch Lộc điềm tĩnh soi gương: “Nói đúng ra, hẳn là vài tháng.”

Đường Giai vẫn không hiểu lắm: “Tình huống gì đây! Cậu và luật sư Kiều chẳng phải mới chia tay à? Cậu không chung thủy?”

Bạch Lộc liếc mắt sửa lại cô bạn: “Tớ và anh ta không phải chia tay, căn bản là ngay từ đầu đã không có tình cảm.”

Đường Giai kinh ngạc: “Thế người này là ai? Một luật sư khác à?”

Bạch Lộc dậm phần trên mặt, nói đơn giản: “Bạn qua thư từ.”

“Bạn qua thư từ?” Đường Giai sức nhớ, “Là cái người năm ngoái viết thư cho cậu hả?”

“Ừ.”

“Hai người gặp mặt rồi?”

“Ừ.”

Đường Giai nhíu mày: “Cậu nói chuyện với người đó thế nào, đối phương tư tưởng bình thường không?”

Bạch Lộc cũng nhíu mày: “Đương nhiên bình thường.”

Đường Giai bèn kéo sang nội dung quan trọng: “Trông thế nào?”

Thế nào...

Bạch Lộc có thể nhớ tới dáng vẻ của anh bất cứ lúc nào, cũng có thể miêu tả hình dáng cụ thể, nhưng cô không muốn chia sẻ nhiều với bên ngoài.

“Cũng được, tớ thích kiểu vậy.”

Cô chưa bao giờ biết mình thích loại người thế nào, đến hiện giờ cũng không nói rõ, nhưng rõ ràng đối với dáng vẻ của anh cô có thể chấp nhận mà còn yêu thích, giống như sự xuất hiện của người bạn đời không phải nhất định, mà là có một người như vậy, mới hình thành khái niệm được tạo ra xứng đôi với cô.

*

Chín giờ sáng, Bạch Lộc đứng giờ tới ngoài tòa nhà trung tâm đào tạo.

Cô ngồi xe tới, từ từ giết thời gian, không vội không trì trệ.

Tối qua cô cố ý hỏi giờ tan học, khiến anh tưởng là mình đến muộn để tạo ra sự bất ngờ, thuận tiện quan sát quá trình anh học tập.

Không biết anh đi học có thái độ thế nào, khiêm tốn nghiêm túc hay là lạnh lùng ngạo mạn.

Bạch Lộc vừa nghĩ vừa đi vào đại sảnh lầu một, cô gái lễ tân vẫn là người lần trước.

Bạch Lộc hỏi vị trí phòng học cụ thể, đối phương nói rõ chỉ đường cho cô.

Sau khi cảm ơn, Bạch Lộc đi thẳng lên cầu thang bên cạnh.

Tới lầu hai, cả hành lang đều là kiểu phòng học đóng kín, cửa phòng học đối diện nhau, trên đó lắp đặt một tấm kính nhìn thấu, có thể thấy tình hình tổng thể bên trong.

Bạch Lộc đi dạo nhìn dấu hiệu trên cửa phòng học, thuận lợi tìm được chữ “Khu vực đào tạo nhà thiết kế nội thất”.

Ngoài phòng học nhìn thấy không gian rất rộng, bên trong là phòng thiết bị, trước mặt mỗi người đặt một chiếc máy tính.

Để không quấy rầy anh, Bạch Lộc không đến cửa trước, cô tới gần cửa sau phòng học, ánh mắt tìm kiếm đầu người, nhìn thẳng về phía giảng viên đang trước, không nhận ra anh đang ở đâu.

Bạch Lộc đứng một lát, trông thấy vị giảng viên kia không ngừng di chuyển con trỏ trên màn hình, giải thích cụ thể thao tác vẽ.

Phía dưới là một đám trò ngoan hiếu kỳ, đều ngửa lên nghiêm mặt lắng nghe giảng bài.

Bạch Lộc ngáp một cái, suýt nữa ngủ thiếp đi, nhưng vẫn quan sát trong hai mươi cái đầu kia, cái nào thuộc về anh.

Cách một hồi lâu, giảng viên cạnh bực giảng rốt cuộc dừng tay, để người phía dưới tự làm thao tác.

Bạch Lộc tập trung tinh thần, nhìn thấy vài cái đầu di chuyển mọi nơi, dựa vào năng lực quan sát rất mạnh, cô rất cuộc xác định bóng dáng của Tần Long.

Anh ngồi ở vị trí ngoài cùng, suýt nữa ở điểm mù, Bạch Lộc kẻ sát cửa hơn, mới có thể để ý toàn bộ phạm vi của anh.

Cái này không là gì, có thể cho là có gì chính là Bạch Lộc neho mắt phát hiện, ngồi bên trái anh là một cô gái trẻ trung, trông hai mươi mấy, một bên mặt tươi cười xinh đẹp, mái tóc dài thẳng duyên dáng vén ra sau, có vài lần không biết vô tình hay cố ý, suýt nữa vén ra trúng vai anh.

Bạch Lộc nhìn Tần Long, anh ngược lại ngồi vững như bàn thạch, đầu chẳng hề dời chuyển, cũng không thấy có phản ứng với ai.

Bạch Lộc đang yên tâm, nhưng lại thấy cô gái xinh đẹp kia không an phận ngồi ở vị trí của mình, ngược lại nghiêng đầu kề sát tới trước mặt máy tính của Tần Long, lấy tay chỉ trỏ một hồi lâu, cũng chẳng biết thì thầm nói gì.

Những người còn lại trong phòng đều im lặng, chỉ có hai người họ ở góc kia tán gẫu sôi nổi.

Bạch Lộc nghĩ thầm, lẽ nào đàn ông không biết dùng máy tính, nếu không làm sao chỉ mình cô ta hỏi thôi.

Giảng viên từ phía trên đi xuống, Bạch Lộc nghĩ ông ta có thể tới giải cứu cô gái xinh đẹp, thuận tiện tách ra cái đầu của hai người kia, nhưng hình như ánh mắt ông ta cũng không tốt lắm, sau khi xuống bực đi thẳng tới góc ngược lại, hướng dẫn cho người không gặp khó khăn.

Bạch Lộc thầm nghĩ rằng, đáy lòng không thoải mái, xoay người đi xuống dưới lầu, tới khu vực tiếp khách cô ngồi xuống, lấy di động ra gửi tin nhắn.

“Chương trình học có khó không?”

Bạch Lộc khoanh tay đợi một lát, tin nhắn tới.

“Cũng được. Đầu óc anh còn dùng tốt.”

Bạch Lộc lặng lẽ mỉm cười, trả lời: “Vậy anh chuyên tâm học hành, mỗi phút mỗi giây đừng lơ đãng, đừng nói lời thừa thãi với bất cứ ai.”

“Nhưng anh còn phải xem di động.”

Bạch Lộc nở nụ cười, gửi qua: “Cho phép xem di động.”

Xong xuôi cô cất điện thoại trong túi, ra cửa chính tùy tiện đi dạo bên ngoài, đến siêu thị lân cận mua hai chai nước.

Sau khi trở về cô lại ngồi dưới lầu một lúc.

Canh đúng giờ giải lao sắp tan học, Bạch Lộc chạy lên lầu lần nữa, đi thẳng tới ngoài cửa phòng học bọn họ.

Trên hành lang không ít người ra vào nhà vệ sinh, Bạch Lộc từ cửa trước phòng bọn họ lén chuồn vào, bên trong ở đằng trước có một đám người chen chúc nói chuyện ồn ào.

Bạch Lộc vòng qua bọn họ bước chân không ngừng, nhìn thẳng anh đang nhìn chăm chăm máy tính không chớp mắt, cô trực tiếp nghiêng người xuất hiện trước mắt anh.

Tần Long phát hiện trong tay mình được người ta bỏ vào một chai nước, ánh mắt nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy cô anh hơi sững sốt một lúc, sau đó sáng tỏ cười tươi.

Bạch Lộc cũng im lặng nhìn anh một lúc, sau đó tầm mắt chuyển sang cô gái xinh đẹp ngồi bên cạnh, đối phương cũng đang quan sát cô, nhìn qua lại giữa cô và Tần Long.

Bạch Lộc không cho đối phương cơ hội tìm tòi, trực tiếp tiến lên ôm lấy một cánh tay của Tần Long, anh phối hợp theo, sau đó cô thuận tiện đứng bên người anh, tự nhiên kéo anh ra khỏi phòng học.

Ra phòng học, Tần Long trở tay nắm tay cô, cúi đầu nhìn thời gian, lại nhìn cô một cái: “Em đến lúc nào?”

Bạch Lộc gãi đầu: “Vừa tới, muốn gặp anh sớm chút.”

Anh nhìn cô chăm chăm: “Chỉ vậy thôi?”

Hành lang không ánh sáng hơi lờ mờ, Bạch Lộc ho một tiếng, phủ nhận: “Đương nhiên không phải.”

Cô nói xong cầm lấy cái túi đeo bên người, nói: “Mang theo một thứ cho anh.”

“Gì vậy?” Anh nhìn túi xách của cô.

Khóa miệng Bạch Lộc hơi nhếch lên, mở dây kéo túi xách, từ bên trong mau chóng lấy ra một vật cuộn tròn.

“Đây, tặng cho anh.” Cô đưa tới trước người anh.

Tần Long nhìn qua tay cô, kiểu vải cotton đen tuyền, anh cầm lấy nhìn, là một chiếc khăn ống kiểu nam.

32. Chương 32

Tần Long lật nhìn thứ trên tay, hình như đang nghiên cứu kiểu dáng, sau đó lấy hai tay choàng lên.

“Em mua hả?” Anh nhìn sang cô.

Bạch Lộc không đáp mà hỏi lại: “Anh thấy đẹp không?”

“Nhìn cũng được.” Anh nói xong quần quanh cổ mình, quần thành một chồng thật dày, bởi vì anh ăn mặc phong phanh, trông có vẻ công kênh lại nóng.

Bạch Lộc nhìn thấy nhin không được muốn cười, chìa tay giúp anh kéo ra: “Hay là đừng đeo, hôm nay tới mười độ, trông rất ngốc.”

Khăn ống tách khỏi đầu, lại bị Tần Long trở tay bắt lấy, bình luận: “Đường đan chỗ này hơi cầu thả.”

Bạch Lộc liếc nhìn anh một cái: “Chỗ nào cầu thả?”

Anh chỉ cô xem: “Chỗ này, có sợi vụn. Còn ở đây nữa, có chỗ hở, sắp tuột ra rồi.”

Bạch Lộc vừa nghe anh nói vừa bình tĩnh, khuyết điểm nhiều quá, nhưng dù sao cô cũng mất một tuần đọc sách đan xong.

Tóm lại, cô sẽ không nói chân tướng với anh.

Nhưng là vì chứng bất buộc, điểm này bản thân cô cũng không thể nhẫn nại.

“Thế à? Em về sửa lại giúp anh.”

Cô điềm tĩnh chuẩn bị cầm lại, nhưng bên kia vẫn bị nắm lấy, nghe anh nói: “Không sao, qua mấy hôm nữa nhiệt độ còn giảm thấp, anh dùng được.”

Bạch Lộc buông tay, thấy anh thu lại trong tay, đáy lòng thở phào nhẹ nhõm.

Cái này e rằng là thành phẩm thủ công đầu tiên cô đưa tặng trong đời.

Bây giờ tiếng chuông đúng lúc vang lên, bên cạnh lần lượt có người trong phòng học đi ra, Tần Long hỏi cô: “Tiếp đó em đi đâu?”

Bạch Lộc đang đưa hai tay bên người, dáng vẻ thanh thản: “Ngồi dưới lầu, chờ anh tan học.”

Tần Long nhìn thấy con người cô chuyển động, sự chột dạ viết trên khuôn mặt, anh không vạch trần, nhẹ giọng cười: “Em tới tìm nhầm chán phải không?”

Bạch Lộc không đáp lại, trong lòng nói: em thích.

Buổi trưa hai người đi tìm quán ăn dùng bữa, lần này là một quán ăn mang chút khẩu vị, Bạch Lộc chợt nảy sinh ý nghĩ muốn ném thử khẩu vị khác nhau, chọn mấy món đặc sản, kết quả giống như được mở mang, càng ăn càng không thể dừng.

Tần Long thấy cô ăn đến mức trên trán đổ mồ hôi, đột nhiên hỏi: “Bây giờ em còn mọc mụn không?”

Bạch Lộc ăn uống hăng say, không nghĩ gì đáp: “Em không có mụn.”

Cô vừa bẻ xong một con tôm, phát hiện anh vẫn còn nhìn mình, cô vuốt mặt mình hỏi: “Anh thấy em mọc mụn sao?”

Tần Long thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn thức ăn trên bàn, nói: “Hồi trước em nói không thích ăn cay, anh tưởng bởi vì em sợ mọc mụn.”

Bạch Lộc lắc đầu: “Đó đều là phản tâm lý, định luật Murphy sợ cái gì thì đến cái đó, nhưng em không sợ mọc mụn.”

Người đối diện lặng lẽ mỉm cười, cúi đầu dùng bữa.

Buổi chiều có nhiều thời gian, Bạch Lộc đã sắp xếp kế hoạch từ trước, kéo Tần Long vào rạp chiếu phim, cũng để anh chọn bộ phim.

Tần Long nhìn bảng quảng cáo chứa đầy phim ảnh, cuối cùng hỏi cô: “Em muốn xem gì?”

Bạch Lộc thuận miệng đáp: “Anh xem cái gì thì em xem cái đó.”

Tần Long tiến lên chọn lựa: “Vậy xem phim hành động.”

Bạch Lộc hỏi ngay: “Phim hành động là sao?”

Tần Long quay đầu nhìn cô chằm chằm: “Phim hành động giữa đàn ông.”

Bạch Lộc gật đầu: “Ừ.”

Bộ phim chính thức chiếu lên, kiểu 3D.

Mở đầu chính là màn ảnh rộng lớn, hiệu ứng thị giác âm thanh rất tốt.

Bạch Lộc nhìn rất chăm chú mười phút đồng hồ, nhân cơ hội điều chỉnh tư thế ngồi hơi nghiêng đầu, hai mắt dăng sau thấu kính liếc sang người bên cạnh.

Anh dựa lưng vào ghế, mặt trước hướng về màn hình, hai cánh tay đặt hai bên, một bên mặt điềm tĩnh không gợn sóng.

Nội dung phim tiến vào đoạn căng thẳng nho nhỏ, cả phòng chiếu không ai nói chuyện, ngay cả tiếng uống nước cũng không có.

Bạch Lộc ngược lại bắt đầu cảm thấy buồn chán, phim rất hay sao.

Cô lén ngó nhìn anh một phút đồng hồ, rồi quay đầu xem tình tiết trên màn hình, đã có chút khó hiểu.

Đại khái là hai bọn cướp tới địa điểm bảo tàng, bàn bạc làm sao lén chuyển ra ngoài.

Nếu là mọi khi Bạch Lộc khẳng định chuyên tâm phân tích nội dung phim, mà giờ phút này cô đột nhiên mất hứng thú, ánh mắt luôn lén nhìn sang người bên cạnh, tư thế anh ngồi, phương hướng của anh, tiếng ho của anh, vị trí anh đặt cánh tay...

Bạch Lộc nhìn không gian dưới người mình, bởi vì chỗ bên trái không có ai, cô lặng lẽ đặt hai chân nghiêng về bên trái, cơ thể dựa lưng từ từ trượt xuống, dần dần hình thành một tư thế biếng nhác.

Tần Long ngồi bên phải cô, vẫn ngồi nghiêm chỉnh, ngón tay chẳng hề động đậy.

Bạch Lộc liếc xéo một cái, nâng khuỷu tay chống đầu, vùi toàn thân vào trong chỗ ngồi, nhân lúc cơn buồn ngủ từ từ đậm hơn cô nhắm hai mắt lại.

Bạch Lộc vẫn duy trì một nửa tỉnh táo, bởi vì không thể hoàn toàn ngủ say trong hiệu ứng âm thanh đầu đá, đây là một chuyện hơi khổ sở.

Càng khiến cô khổ sở hơn là trong lúc cô đang lim dim ngủ lại mơ thấy một giấc mộng rất xuống vực sâu.

Lúc này, không có đầy đủ nguyên nhân hậu quả, cô nhìn lơ hổng không đáy dưới thân, chính mình chẳng thể khống chế, cứ rơi xuống không ngừng khắc nào, không tìm ra bờ mép, bất tận...

“A —— ha ha ha ——”

Một tiếng kêu the thé, thành công kéo Bạch Lộc trở về hiện thực.

Cô đột nhiên mở ra hai mắt, nhìn thấy bóng tối trước mắt, tiếng thở dốc dữ dội liên tục, ở sâu trong tối tăm có một con người sắc bén, dường như hiểu rõ đang nhìn xuống cô, ngay sau đó trên khuôn mặt có xúc cảm thô ráp ầm ập, nhẹ nhàng vuốt ve còn thêm lời nói: “Nằm mơ à?”

Âm thanh lành lạnh rơi vào lỗ tai, Bạch Lộc lại được kéo trở về hiện thực một phần nữa, cô phát hiện không biết khi nào thì mình đã tựa lên trước người anh, chân thật lại tin cậy.

Cô không muốn nghĩ nhiều vậy, thuận thế bắt lấy đôi bàn tay kia, miệng lưỡi khô khan nói: “Em muốn uống nước.”

.....

Cả con đường từ phòng chiếu đi ra đều tối om, Bạch Lộc không dám lần mò, kề sát người anh mà đi.

Tần Long túm lấy cả bờ vai cô qua, hỏi: “Sợ tối như vậy?”

Bạch Lộc nép sát trước người anh: “Em có chút quáng gà.”

Cô nghe thấy tiếng cười trong lồng ngực anh: “Em còn có rất nhiều khuyết điểm.”

Bạch Lộc cho mình xuống bậc thang: “Khuyết điểm nhiều lắm, thích anh cũng coi như một trong số đó.”

Cô rõ ràng cảm nhận được cơ thể anh hơi sựng lại, lần này đến phiên cô cười thoải mái, nhưng bàn tay trên vai lại nắm chặt hơn.

Ra tới bên ngoài, Tần Long mua chai nước trước quầy thức uống, trên đường trở về vịn mở cái nắp, đưa thân chai tới trước mặt cô.

Bạch Lộc cầm lấy giữa đầu uống mấy hớp, cảm thấy trong lòng khoan khoái rất nhiều, cô đóng nắp chai nhớ lại cảnh trong mơ ban nãy.

Song người bên cạnh mở miệng: “Em mơ thấy gì?”

Bạch Lộc trả lời không được, lại sợ anh tưởng rằng mình không muốn nói, cô nói úp mở: “Gần giống hồi trước.”

“Không phải em nói dạo này không mơ thấy nữa à?”

Trong lòng Bạch Lộc cũng phát rầu, cúi đầu suy ngẫm: “Loại chuyện này nói không được.”

Tần Long nhìn cô một hồi lâu, nắm tay cô nói: “Em đừng nghĩ gì hết, để đầu óc tỉnh táo một chút, đợi lát nữa buổi tối ăn đồ nướng.”

“Ăn đồ nướng?” Bạch Lộc bị lời nói của anh thu hút.

Tần Long gật đầu: “Không chỉ chúng ta, còn có bọn Hầu Tử.”

Bạch Lộc dè dặt nhìn anh: “Ba người họ à?”

Anh hiểu được ánh mắt của cô, lòng bàn tay truyền sức mạnh cho cô: “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Dùng một lúc, anh nói: “Em không phải nói không sợ anh sao?”

Bạch Lộc dùng một nụ cười kiên định trả lời anh.

Cô không phải sợ hay không sợ, mà là vấn đề cô lựa chọn có tín nhiệm hay không. Giả thuyết này, trước mắt chỉ áp dụng trên người anh.

*

Màn đêm buông xuống.

Phố chợ đêm bày bán đủ loại quán ăn vặt, mùi thức ăn ngon tràn ngập cả đường phố, mê hoặc khứu giác của người qua đường.

Bạch Lộc được Tần Long dẫn đi lòng vòng quanh co tới một bàn ăn, ở đây đã có ba người đàn ông ngồi uống rượu trò chuyện.

Hầu Tử ngồi ngay chính diện thấy Tần Long đi qua, vội đứng dậy kéo ghế ra: “Anh Long tới rồi!”

A Hoa và lão Yêu quay người lại nhìn, cũng giúp thu dọn cái bàn, dành ra chỗ đặt đồ ăn ly tách cho bọn họ.

Bạch Lộc ngồi kế bên Tần Long, ban đêm đầu xuân lạnh lạnh, cái mông bị ghế nhựa đông lạnh đến mức co ro một chút.

Anh để ý, hỏi cô: “Mua ly trà sữa cho em ấm tay nhé?”

Bạch Lộc nhìn thấy một bàn đồ ăn mới nướng nóng hổi, cảm thấy uống trà sữa có vẻ quái đản, cô quyết đoán lắc đầu: “Không cần, ăn rồi nóng lên thôi.”

Hầu Tử ở đối diện ân cần hỏi: “Em gái, em uống cái gì?”

Bạch Lộc gương mặt quan sát cậu ta, cười hỏi: “Năm nay cậu bao nhiêu tuổi hả?”

Hầu Tử vừa nghe liền phản ứng ngay, vỗ mình lia lịa: “Chao ôi, đầu óc tôi hỏng rồi, năm nay chị tốt nghiệp rồi phải không, thế khẳng định lớn hơn bọn tôi rồi. Chị, nên gọi là chị, chị Lộc, chị uống gì, tôi gọi giúp chị.”

Bạch Lộc thấy đáng vẻ thành khẩn của cậu ta, cũng không khách khí: “Một lon nước dừa, đủ rồi.”

“Được được, chị chờ nhé.” Hầu Tử xoay người đi vào tiệm lấy giúp cô.

Bạch Lộc nhìn tên khỉ gầy chạy xa như bay, rất giống như một đứa nhỏ không trưởng thành, cô quay đầu nhìn hai người còn lại, cũng cung kính giúp cô lựa ra mấy xâu thịt đưa qua đây, thậm chí quan tâm hỏi: “Chị Lộc, ăn hết mình đi, ăn xong chúng ta lại gọi thêm.”

“Cám ơn!” Bạch Lộc cầm một xâu bắt đầu ăn.

Cô nghe bọn họ một mực gọi “chị Lộc”, rồi lấy tôn xưng tương tự gọi người bên cạnh, nghe thế nào cũng thấy tương xứng, càng nghe càng hưởng thụ.

Tâm tình cô rất tốt, ăn liên tục mấy xâu thịt, sau đó nghe người bên cạnh hỏi: “Tất cả cái này đều cay, em không cảm thấy à?”

Bạch Lộc lau miệng, uống thức uống, lắc đầu: “Không cảm thấy, em thấy ăn rất ngon, không dừng được.”

Tần Long cười: “Khẩu vị em thay đổi rồi.”

Bạch Lộc vui vẻ ra mặt, vừa định nói còn không phải bị anh dẫn đi à, đảo mắt nhìn thấy Hầu Tử ở đối diện từ trong một cái túi to lấy ra mấy quả trứng, làm như bảo bối chia cho mỗi người đang ngồi.

Tới trước mặt Bạch Lộc, cô chần chừ không cầm lấy: “Đây là cái gì? Cậu còn mua trứng vịt muối à?”

Đồ nướng kèm theo trứng vịt muối, quái lạ nói không nên lời.

“Không phải.” Hầu Tử tỏ vẻ thần bí lại giải thích mơ hồ với cô, “Đây là tinh phẩm trong những loại trứng, có khi muốn ăn còn ăn không được đấy.”

Bạch Lộc lắng nghe không khỏi tò mò, cô cầm trong tay, cảm giác nặng trĩu, bèn hỏi Tần Long: “Cái này không phải trứng vịt muối?”

Tần Long chẳng hề giải thích, trực tiếp lấy đi quả trứng trong tay Bạch Lộc, ném vào tay Hầu Tử đối diện, quả trách: “Cô ấy không ăn thứ này, đừng dụ cô ấy.”

Hầu Tử ở bên kia cười ranh mãnh.

Mặc dù nghe Tần Long nói vậy, nhưng nhìn thấy trong tay anh cũng cầm một cái, Bạch Lộc càng khó hiểu: “Tại sao anh cũng ăn cái này, em không thể ăn.”

Lúc này cô nghe được tiếng đập gõ, bọn Hầu Tử ở bên kia đã đập vỡ cái vỏ, tiếp theo mút chất lỏng bên trong vỏ trứng, còn phát ra tiếng mút nước, trông đáng vẻ ăn rất ngon lành.

Bạch Lộc quay đầu lại nhìn Tần Long, thấy anh cũng làm thế, cô khẽ sát nhìn: “Bên trong là cái gì?”

Tần Long đẩy đầu cô ra, lại cầm xa quả trứng, nói: “Đây là đồ bổ, nhưng nhìn thấy sẽ ảnh hưởng tới khẩu vị của em.”

Bạch Lộc thấy không hề gì, cơ thể sát gần anh: “Em đã ăn no rồi.”

Tần Long nhìn cô do dự một hồi, vẫn không định đưa qua.

Bọn lão Yêu ở đối diện nhìn thấy hai người họ, làm loạn nói: “Chị Lộc, anh Long không cho xem, chị xem của chúng tôi này.”

Dứt lời, ba người đối diện đồng thời duỗi cánh tay ra, phớt bầy cho Bạch Lộc biết bọn họ đang ăn cái gì.

Bạch Lộc hiểu kỳ không thôi, cơ thể tiến gần, ánh mắt lần lượt nhìn qua ba quả trứng, đến khi thấy rõ thành phần bên trong, cô lập tức thay đổi sắc mặt, xoay người che miệng nôn ra một trận.

“Ha ha ha ha...” Sau lưng truyền đến tiếng cười hả hê của ba người đàn ông.

Bạch Lộc không quên được cái liếc mắt kia, nhìn thấy vịt con bên trong đã sắp thành hình, cô bỗng nhiên hiểu được, đây là một loại trứng sống người địa phương thường ăn, sau khi được người ta xử lý coi như đồ bổ bán đi.

Trong lòng Bạch Lộc buồn nôn một trận, nhưng không thật sự nôn ra, chỉ là không muốn nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi nữa, ngay cả lắng nghe tiếng bọn họ ăn cũng khó chịu.

Tần Long thấy cô vậy, đặt thứ trong tay lên bàn, nói với bọn Hầu Tử: “Các cậu đi ra xa ăn đi.”

Hầu Tử kinh ngạc: “Anh, không ăn hả? Em rất vất vả lấy được...”

Tần Long trừng mắt liếc cậu ta một cái, Hầu Tử hậm hực thu lại câu tiếp theo.

Sau đó Bạch Lộc cũng không còn xoắn xuýt, đây là một loại đồ ăn bình thường, chỉ là khẩu vị nặng một chút, nhưng cô tuyệt đối không dám ném thử, mặc dù sau đó bọn Hầu Tử luôn miệng khen ngợi ăn ngon.

*

Trên đường đưa Bạch Lộc trở về, Tần Long thấy cô im lặng không nói, anh hỏi: “Còn vì chuyện vừa rồi khó chịu sao?”

Bạch Lộc lắc đầu: “Không phải.”

Qua một lúc, Bạch Lộc dừng bước, nhìn anh nói: “Anh ở trong mấy năm nay không ăn được bao nhiêu bữa ngon phải không, sau này đối với mình tốt một chút, muốn ăn gì thì ăn, theo dõi dinh dưỡng.”

Anh lắng nghe không khỏi cười nói: “Hồi trước không phải em có nói anh ăn rất tốt sao?”

Bạch Lộc nhớ lại mình đã từng nói những lời này, nhưng bây giờ nói ra ý nghĩa khác biệt.

Giờ đây cô nhắc lại: “Ý em là anh có cơ thể khỏe mạnh, mới có thể thực hiện nguyện vọng lớn nhất trong lòng anh.”

Cô không nói cụ thể là cái gì, mà anh hiểu được cô đang chỉ cái gì.

Tuy rằng điều này chỉ nhiều thứ, chỉ có một mình anh rõ ràng.

Trong con người anh là một mảnh trầm tĩnh, một lúc lâu sau anh gật đầu: “Được.”

Bạch Lộc mỉm cười, nhắc chân tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này bọn họ đang đi trên một con đường nằm ở ngoài trường, ban ngày chỗ này vắng vẻ không có cái gì, vừa đến tối thì có không ít xe hàng qua vật cùng với quầy hàng do sinh viên bày bán, đủ loại mua bán tiếng thét to liên tục.

Bạch Lộc đã thấy quen rồi, mọi khi đi ngang qua đều êm đềm, nhưng hôm nay hình như xảy ra chút tình huống, phía trước có đèn cảnh sát đang chớp tắt, một chiếc xe bảo vệ dân phố đậu ở đó, không ít người tụ tập một chỗ ở trước xe, tranh chấp ồn ào.

Bạch Lộc lẩm bẩm: “Đoán chừng không cho bày hàng, hồi trước cũng từng có chuyện như vậy.”

Lúc đi qua, Bạch Lộc tùy ý liếc nhìn bên trong đám người tụ lại, cũng không định xen vào việc người khác, nhưng ngay sau đó bước chân cô đột ngột dừng lại.

Bạch Lộc nghiêng người, đẩy ra đám đông nhìn vào trong, hô lên một tiếng: “Trâu Oánh, em làm gì hả?”

Trâu Oánh ngẩng đầu, nhìn thấy Bạch Lộc, trong giọng nói uất ức còn sùt sùi: “Chị, bọn họ tịch thu đồ đặc của em.”

33. Chương 33

Bạch Lộc ra mặt tiến lên, kéo Trâu Oánh từ mặt đất đứng dậy, hỏi em gái: “Có chuyện gì thế?”

Bạn cùng phòng của Trâu Oánh cũng ở hiện trường, thay bạn trả lời: “Bọn em bày hàng hàng hoàng, bọn họ lái xe tiến vào, chúng em liền thu dọn đồ đặc, kết quả người khác đều đi mất, bọn họ bắt bọn em không thả.”

Bạch Lộc nhìn sang bên trái, mấy người bảo vệ dân phố mặc đồng phục đứng uy nghiêm, trong tay có vẻ đang cầm hàng hóa mà nhóm Trâu Oánh dùng để bày hàng, cô lại nhìn xuống một mớ hàng trang sức linh tinh trên mặt đất, giờ phút này chồng chất hơi lộn xộn.

Khoảng thời gian trước Bạch Lộc có nghe Trâu Oánh nói, tính toán cùng bạn bè buổi tối bày hàng kiếm tiền, để vào ngày lễ lao động dùng tiền của mình đi du lịch, lúc ấy Bạch Lộc còn rất ủng hộ, nhưng không để ý tới tiến triển, không ngờ tối nay xảy ra tình huống như vậy.

Nhóm bảo vệ dân phố đầy khí thế, nhưng cũng không muốn ức hiếp các cô sinh viên, thế là luận sự: “Chúng tôi đã tuần tra vài lần, ở đây ra lệnh rõ ràng cấm bày hàng, lần trước tha cho các cô, lần này phải phạt, chúng tôi tạm tịch thu đồ đặc trước, ký tên vào giấy phạt này, qua mấy hôm nữa gửi đơn khiếu nại đến đội bảo vệ dân phố chúng tôi.”

Mấy nữ sinh không nhân nhượng, thu dọn xong đồ đặc còn thừa, trực tiếp chống đối, có mấy người đã gọi điện cho giáo sư hướng dẫn của mình, định để nhà trường ra mặt.

Lúc này Bạch Lộc cũng không biết làm sao mới được, đang muốn lấy di động ra, lại bị Trâu Oánh ngăn lại.

Trâu Oánh lắc đầu: “Chị, đừng nói với mẹ em, mẹ biết được sẽ mắng em một trận.”

Bạch Lộc quả thật muốn gọi cho Bạch Tuệ Tiệp, ở phương diện này Bạch Tuệ Tiệp quen biết nhiều người, cho dù thế nào cũng có thể dàn xếp.

Bạch Lộc nhìn đáng vẻ tủi thân của em gái: “Không gọi thì làm sao đây, trừ phi em đánh thắng bọn họ.”

Trâu Oánh không nói, dụi khóe mắt, liếc nhìn đám người xung quanh xem náo nhiệt, bỗng nhiên nhìn ra có người đàn ông cao lớn đứng phía sau Bạch Lộc.

Bạch Lộc đã muốn nắm số của cô mình, một khắc trước nghĩ thông suốt nhưng lại dừng tay, cô suy nghĩ kỹ càng thấy vẫn nên hoãn lại, Bạch Tuệ Tiệp vốn không đồng ý việc bày hàng buôn bán, thậm chí đến việc đi du lịch của Trâu Oánh kéo ra một mớ chuyện bị nhỡ, thế là cô cắt đứt ý nghĩ này trong đầu.

Cô hỏi nhóm bạn cùng phòng của Trâu Oánh: “Không có sạp hàng bọn em còn đủ tiền sinh hoạt không?”

Nhóm bạn gật đầu lia lịa: “Đủ ạ, chỉ là chi phí mua vào, nếu nhỡ ra bị gì, bọn em lỗ vốn mất.”

Bạch Lộc có thể hiểu được cảm nhận của các cô, thở dài thật sâu, vì thế chuyển hướng sang một anh chàng bảo vệ dân phố trẻ tuổi bên cạnh, nói phải trái: “Các anh không công bằng như vậy, có thời gian bắt nạt nữ sinh viên vừa học vừa làm, tại sao không vội vàng bắt lại hết những người buôn bán trên vỉa hè, không nói rõ ràng trước mặt, chỉ một lần như vậy thì có hiệu quả gì.”

Anh chàng bảo vệ dân phố tỏ vẻ ngạo mạn: “Cái này không phải đặc biệt nhằm vào các cô, hể là cô làm trái pháp luật, chúng tôi phải bắt, nếu là sinh viên cũng phải nói chút kiến thức pháp luật, chúng tôi không chỉ bắt ngày hôm nay, mai mốt cũng bắt, không quan tâm là lúc nào, chỉ cần bị chúng tôi bắt thì phải chịu phạt.”

Bạch Lộc chẳng muốn nói lời vô ích nữa, cầm tờ giấy phạt ra xem, nhìn thời hạn đề nghị trên đó thương lượng: “Một tháng quá dài, coi như là lần đầu, một tuần được không?”

Anh chàng kia chẳng hề có chút cảm tính nói: “Ai không có lần đầu tiên chứ, tôi đã để ý các cô ấy, mấy lần đều chuẩn mất, lần này lại để chạy nữa, coi công việc chúng tôi là bữa cơm nghĩa tình à?”

Bạch Lộc thấy thái độ khắt khe của anh ta, chẳng còn đường để thương lượng, nhưng trông anh ta không giống như nói là làm được, cô liền hỏi: “Lãnh đạo của các anh đâu? Anh không phải người đứng đầu phải không?”

Anh chàng kia thấy Bạch Lộc không để mình trong mắt, thái độ càng ngang ngược hơn: “Lãnh đạo tới rồi, cô đừng hòng dằn xếp ổn thỏa.”

Tiếp theo, anh ta vươn ngón tay chỉ phía sau: “Lãnh đạo chúng tôi đang ở một bên bàn chuyện, không rảnh trả lời cô.”

Bạch Lộc theo hướng ngón tay anh ta nhìn qua, xuyên qua bóng người vây xem, dưới ánh đèn hai bên đường chiếu xuống, bên kia có hai người đàn ông đang đứng nói chuyện.

Một người trong đó là lãnh đạo trong miệng anh chàng kia, người kia...không phải Tần Long thì là ai.

Cô quay ngược lại hướng ban đầu nhìn phía sau, quả thật không thấy bóng dáng anh, ban nãy qua đây tranh luận suýt nữa quên mất sự tồn tại của anh, không biết chạy đi xa như vậy hồi nào, hơn nữa hai người kia trông như có chút giao tình.

Bên kia, Tần Long và người kia vỗ vai vỗ lưng, không biết đang nói chuyện gì, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về bên này một cái, trùng hợp chạm vào ánh mắt Bạch Lộc, ngược lại khiến cô đoán ra tình huống cơ bản.

Bạch Lộc đột nhiên cảm thấy thả lỏng, mặc dù không biết kết quả như thế nào, nhưng cô vỗ vai Trâu Oánh làm như an ủi, sau đó từ trong đám người vòng ra ngoài, đi về phía chỗ Tần Long.

Còn chưa đi tới mục đích, hai người đàn ông đã nói chuyện xong, chấm dứt cuộc đối thoại trước.

Bạch Lộc nhìn Tần Long từ đối diện đi tới, hỏi anh: “Quen biết à?”

Tần Long khẽ gật đầu.

Bạch Lộc không hỏi cặn kẽ, lại nghe người lãnh đạo kia lên tiếng: “A Long, hôm nay nể mặt cậu, sau này không có lần sau nữa.”

A Long, Bạch Lộc cân nhắc trong lòng một lúc, trông người này tuổi tác lớn hơn Tần Long, quả thật không thể gọi anh.

Tần Long đáp lại đối phương, hai người lại kín đáo thăm thì một trận, cuối cùng hình như hẹn thời gian sau này gặp lại, tiếp đó tách ra tự bận chuyện của mình.

Bạch Lộc nhìn anh đi tới trước mặt, trấn an mình: “Chuyện em gái em giải quyết rồi, đúng lúc là người quen, dễ xử lý.”

Bạch Lộc quay đầu nhìn phía sau, quả thật nhìn thấy đồ đạc bị tịch thu thả lại trên mặt đất, người lãnh đạo đang cảnh cáo ngoài miệng.

Cô quay trở lại nhìn anh, tò mò nói: “Anh quen biết thế nào vậy?”

Anh giải thích đơn giản: “Hồi trước từng ở cùng bên trong.”

Bạch Lộc gật đầu: “À.”

Một trò hề cứ vậy trở mình, người ven đường vây xem đủ náo nhiệt cũng tản đi, thậm chí có người ở lại thảo luận lần này đội bảo vệ dân phố có nhân tính, hiếm khi nói chuyện cảm tình.

Bạch Lộc nghe đã xong việc, còn muốn chạy trở về quan sát nữa, bàn tay lại bị người khác giữ chặt, quay đầu nhìn anh.

Tần Long nhìn về bên kia một cái, nói với cô: “Tối đây thôi, anh đi trước, sau khi trở về em cũng ngủ sớm một chút.”

Bạch Lộc thấy đường trở về cũng không xa, chẳng muốn làm phiền anh nữa, cô liền cho anh một cái ôm, khuôn mặt vui thật sâu trong áo anh, hít hà mùi hương trên người anh một hồi, sau đó ngửa đầu nhìn anh nói: “Trở về gọi điện cho em.”

“Được.”

Anh thả lỏng vòng tay ôm cô, lại từ phía sau xoa đầu cô, ánh mắt chứa sự nuông chiều khê cười, lấy cánh tay cô ra, nói một tiếng xoay người rời đi.

Bạch Lộc nhìn bóng lưng anh xa dần, được đèn đường bên đường kéo dài, cuối cùng biến mất tựa như hư ảo, qua chỗ rẽ không thấy người đâu.

Sau đó Bạch Lộc xoay người, phía đối diện gặp được anh chàng bảo vệ dân phố, Bạch Lộc ngẩng đầu ưỡn ngực đi qua, không nhìn tới sắc mặt khó hiểu của đối phương, trong lòng cô vui sướng một trận.

Trở lại bên cạnh nhóm nữ sinh, Bạch Lộc nhìn các cô vui vẻ thu dọn đồ đạc, cũng khuyên răn nhắc nhở: “Lần sau không may mắn như vậy đâu.”

“Biết rồi biết rồi, cảm ơn chị Bạch Lộc!” Bạn cùng phòng của Trâu Oánh khôn khéo nói cảm ơn.

Xem ra hình như biết chút gì rồi.

Bạch Lộc cười cười, còn muốn nói gì đó với Trâu Oánh, lại nghe em gái hỏi trước: “Chị, vừa rồi người kia là bạn trai chị hả?”

Bạch Lộc đoán lúc ôm nhau đã bị nhìn thấy, cô cũng không định giấu diếm nữa, thừa nhận: “Coi như em gặp may thấy được, cơ mà trễ rồi, không có thời gian mời em ăn cơm.”

Trâu Oánh thả tay xuống, sắc mặt hơi nghiêm nghị, đáng vẻ muốn nói nhưng không mở miệng được.

Cuối cùng Trâu Oánh kéo chị mình sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Người kia tên là gì?”

Bạch Lộc thấy Trâu Oánh không giống như rất hiếu kỳ, nhưng lại cảm thấy có chỗ kỳ lạ.

Cô không nghĩ nhiều: “Tần Long.”

“Tần Long à.” Trâu Oánh khô khốc đọc lại tên này, khuôn mặt bình thản, “Ồ, không có gì, em chỉ cảm thấy hình như là người quen, xem ra nhận nhầm người rồi.”

Bạch Lộc cười nhìn em gái: “Em vốn tưởng là ai?”

Trâu Oánh ấp a ấp úng: “Không có gì.”

Bạch Lộc thấy em gái không muốn nói, cũng không truy hỏi, hỏi lại: “Em đã nhìn thấy rồi, cảm thấy thế nào?”

“Cũng được.” Trâu Oánh gãi đầu, dè dặt hỏi, “Hai người quen nhau bao lâu rồi?”

Bạch Lộc cảm thấy hơi kỳ lạ, thái độ Trâu Oánh nói cũng được không hề giống như hồi trước mong chờ biết được, ngược lại có cảm giác mất mát nhìn một cái là thấy ngay, nhưng cô nghĩ tới chuyện của ban này của em gái cũng không để ý.

Cô ngửa mặt lên chìa tay tính toán: “Chính thức quen nhau được hai tháng.”

“Rất lâu rồi.” Trâu Oánh nhìn trên mặt Bạch Lộc lộ ra vẻ hạnh phúc, kè sát người hỏi, “Chị, hai người làm sao quen biết vậy?”

“Chuyện này...” Bạch Lộc dừng một chút, bả vai em gái, nhẹ giọng nói, “Em sẽ giúp chị giữ bí mật chứ?”

Trâu Oánh liếm môi, đáy mắt nhấp nháy bất định, gật đầu: “Em giúp chị giữ bí mật.”

Bạch Lộc nhìn chăm chăm em gái, không tin tưởng nói: “Thật giữ bí mật sao?”

Trâu Oánh lại bổ sung: “Em sẽ không nhắc tới trước mặt bố mẹ.”

Lúc này Bạch Lộc mới yên tâm, chuẩn bị một lúc, nói: “Năm ngoái không phải chị đến nhà giam Giang Tư khảo sát sao, anh ấy là người từ trong đó đi ra ngoài.”

Trâu Oánh nhìn cô há mồm: “Hả?”

Bạch Lộc biết em gái sẽ giật mình: “Hả cái gì, hiện tại người ta đã quay về chính đạo, đừng có thành kiến.”

Trâu Oánh chớp mắt mấy cái, đầu óc không biết suy nghĩ cái gì, lại hỏi: “Vậy chị có biết anh ta từng phạm tội gì không?”

Điều này khiến Bạch Lộc hơi lúng túng, cô cho rằng đây là một sự tiếp xúc, nói rõ ra biết sẽ dẫn tới sự chỉ trích, huống chi đây là chuyện của bản thân cô, cô đã nhận định thì không cần người khác tới đổi mới, cho dù có cũng không ảnh hưởng gì.

Nhưng cô vẫn không muốn tùy tiện đẩy anh tới trước mặt người khác, phạm vi quen biết của anh không nhiều lắm, tình trạng qua lại hiện nay của bọn họ, bình thường thảo nhiên là được rồi, đừng bị quấy nhiễu quá nhiều.

Song, trước mắt là em gái mình, cô lại cảm thấy không cần phải giấu diếm.

Bạch Lộc do dự một lúc, Trâu Oánh liền giành nói: “Chị không nói cũng không sao, em hiểu được, không hỏi chuyện bạn trai chị.”

Bạch Lộc muốn nói lại thôi, lúc này ngược lại nhẹ nhàng thở ra.

Cô lại nghe Trâu Oánh nói: “Chỗ mẹ em chị thế nào cũng phải biết ăn nói, ngộ nhỡ sau này có cái gì, để bọn họ biết, với lại bối cảnh nữa, chị phải rõ ràng, anh ta đã nói chuyện quá khứ với chị chưa?”

Bạch Lộc bị hỏi, nhớ lại ngoại trừ ban đầu, chính anh chủ động nói rõ chuyện này, mình quả thật chưa từng hỏi tới quá khứ của anh, hai người đã ở bên nhau một khoảng thời gian, anh cũng không chủ động mở miệng đề cập tới.

Chuyện này cô luôn cảm thấy giữa hai bên dường như hình thành sự ăn ý nào đó, có lẽ anh cho rằng cô không quan tâm cũng cảm thấy không cần thiết phải nói, còn cô tưởng rằng anh còn chưa tới thời điểm kể ra cho nên không hỏi, qua lâu rồi, việc này không có điểm đột phá, vĩnh viễn bị đóng kín trong quá khứ.

Nhưng Bạch Lộc đã nhận rõ thực tế, trong thời gian qua, cô chưa từng nghe được chút gì có liên quan tới cô gái kia từ miệng anh, hình như thật sự biến mất theo quá khứ, cô thậm chí cảm thấy dường như chưa từng tồn tại, thế nên chẳng hề có chút cảm giác uly hiếp.

“Đã qua rồi, là quá khứ rồi.” Cô trả lời Trâu Oánh, cũng như an ủi bản thân.

Dưới bóng cây mờ tối, phía sau ánh đèn chiếu rọi, khuôn mặt Bạch Lộc rất kiên định.

Trâu Oánh giật mình cảm thấy chị mình càng sống càng rõ ràng.

Mấy năm trước, cái người mờ mịt chẳng biết làm sao kia, nhìn người xung quanh, hỏi về người trong quá khứ, hiện giờ vượt qua sự lạc lối, trải qua cuộc sống hoàn toàn mới.

Nhưng mà...

“Chị, đạo này chị còn nằm mơ không?”

“Cũng ổn, thỉnh thoảng có mơ.”

“Mơ cái gì?”

“Không nói rõ được, cũng không nhớ nổi. Đúng rồi, lần trước sau khi ngừng uống thuốc, chị cảm thấy hơi lạ, có lẽ để cô giúp chị lấy thêm.”

“Được.”

34. Chương 34

Vừa mới đầu xuân, khí hậu ấm dần.

Mỗi tuần Bạch Lộc có thời gian đều đến lớp đào tạo tìm Tần Long, dần dần mọi người ở đó đều biết cô, cũng biết Tần Long có một cô bạn gái nhiệt tình lại tri kỷ.

Cô có đủ cảm giác tồn tại, nhưng nghĩ tới cảm nhận của anh, không thấy anh có bài xích gì, ngược lại đề tài chủ động cũng càng nhiều hơn.

Ví dụ như, lúc này vào cuối tuần.

Bọn họ ngồi trong thư viện của đại học A.

Nắng sớm xuyên qua cửa sổ kính lớn chiếu vào, rọi trên mỗi người ngồi tại bàn đọc sách, ấm áp dịu nhẹ, yên tĩnh lặng lẽ.

Buổi tối hôm trước cô mời anh đến, cũng giữ chỗ trước từ sáng sớm, suýt nữa tưởng là vì như hồi ấy bạn thi, sợ giành không được chỗ trống mà lo lắng chẳng biết làm sao.

Khi đó, cô thường cùng bạn cùng phòng ra vào, ít khi tiếp xúc bắt chuyện với người khác phái.

Lúc này là thời gian cuối đại học, cô lại cùng anh ngồi ở đây.

Thời gian trôi qua quá nhanh, trong lúc thoáng qua, tất cả ký ức của cô đều cất chứa người này.

Bạch Lộc tựa mép bàn, im lặng nhìn người bên cạnh cúi đầu lật sách, trước mặt còn có một chồng sách chuyên ngành, cộng thêm sách từ vụng tiếng Anh, đủ loại đặt cùng nhau.

Bản thân cô cũng mang theo quyển sổ viết luận văn, nhưng viết được một nửa thì luôn bất giác mà chuyển sang quan sát anh, nhìn xem tư duy của anh khi đọc sách, rốt cuộc anh có phải là người học hành chăm chỉ không, nếu lúc trước không xảy ra sai lầm trí mạng, hiện giờ anh sẽ có thành tựu thể nào, có lẽ giống phần lớn người bình thường, nhưng dù sao cũng thuận buồm xuôi gió không gợn sóng.

Vẫn nhớ hồi mới gặp, lúc ấy anh vẫn là một người đàn ông mang ánh mắt đầy u ám, nhưng anh đồng thời cũng có thể như thiếu niên hiện giờ siêng năng ngồi trước bàn, tuổi tác tương xứng, cô luôn vui mừng anh đi tới phương hướng tốt đẹp.

Một người đàn ông, lúc nghiêm túc nhất chẳng phải là bây giờ sao.

Cô nhìn anh chăm chăm một lúc chưa lấy lại tinh thần, Tần Long đọc xong trang giấy trong tay, nghiêng đầu qua nhìn ánh mắt cô.

Bạch Lộc ngơ ngác không phản ứng.

Tần Long nhìn cô chăm chăm, tay phải vói vào túi áo, lục lọi bên trong, lấy một thứ ra nắm trong lòng bàn tay, sau đó chẳng nói gì duỗi cánh tay nhét vật kia vào trong miệng cô.

Bạch Lộc giữ nguyên động tác không chuẩn bị, cho đến khi miệng bị nhét vào một viên kẹo thì mới phản ứng lại bởi vị ngọt mát lạnh.

Trong miệng cô đầu lưỡi cuộn cuộn hai cái, không nhỏ ra xem là cái gì, chạm vào một viên kẹo cứng, mút rồi hỏi: “Vị bạc hà?”

Tần Long gật đầu, tiếp tục cúi đầu lật sách.

Tâm tình Bạch Lộc tốt lên trong nháy mắt, dờn ghế nhích gần anh hơn, tiến đến bên tai anh thấp giọng hỏi: “Anh làm sao biết em thích mùi vị này?”

Anh không ngẩng đầu, ánh mắt bận rộn lướt qua mỗi một chữ trên trang giấy: “Tùy tiện cho thôi.”

Bạch Lộc cười tươi: “Trùng hợp là loại em thích.”

Cô thoáng thấy khóe miệng anh cũng hơi nhếch lên, kiềm chế lại tùy ý.

Tóc anh còn rất ngắn, không che mí mắt lỗ tai, nhẹ nhàng khoan khoái, gọn gàng sạch sẽ lại tự nhiên.

Bạch Lộc đột nhiên có tâm tư riêng, lấy cớ đi tìm sách chuyên ngành cho anh, đứng dậy đến giá sách bên cạnh, đi qua hai dãy rồi không thấy đâu.

Thực ra cô trốn tại lối đi ở một dãy giá sách đối diện trước mặt Tần Long, cầm di động trong tay mở ra chức năng chụp ảnh, tự động điều chỉnh tiêu điểm, lén bấm nút chụp.

Bạch Lộc xoay người dựa vào giá sách, phóng đại tấm ảnh, người bên trong dáng dấp nghiêm túc, khuôn mặt cúi xuống lộ ra vẻ điển trai, được ánh nắng bao phủ toàn thân tinh thần phần chần.

Cô đột nhiên còn muốn chụp thêm mấy tấm nữa, điều kiện là anh có thể ngồi ở tư thế khác nhau, điều này đối với cô có hơi khó khăn, dù sao không có người bên ngoài làm phiền, anh càng trông vô tâm hơn.

Bạch Lộc miệng ngậm kẹo bạc hà, định đi tìm sách chuyên ngành trước, sau khi so sánh lựa ra mấy quyển có tính tham khảo, cô vươn tay ngăn lại một nữ sinh đi một mình đi ngang qua bên cạnh.

“Giúp mình giao cho bạn nam sinh mặc áo đen bên kia. Cảm ơn!” Bạch Lộc chỉ về một hướng nói.

Nữ sinh mới đầu có chút không hiểu, nhưng thấy ánh mắt thành khẩn của cô, thế là nhận lời giúp.

Bạch Lộc cảm ơn lần nữa, sau đó đến gần mấy dãy giá sách, trốn ở chỗ tối lặng lẽ quan sát.

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa kia đi theo hướng Bạch Lộc chỉ, dừng lại trước mặt Tần Long, đặt lên bàn mấy quyển sách trong tay, cũng đưa tay chỉ về hướng cô, hình như đang giải thích nói rõ gì đó.

Tần Long bị nữ sinh kia ngăn cản tầm mắt, không nhìn thấy Bạch Lộc co người ở sau giá sách.

Mà cô lại có thể nhân cơ hội này, điều chỉnh ống kính xong, từ giá sách cách khoảng cách đối diện, chỉ đợi nữ sinh kia xoay người đi thôi.

Nhưng mà...

Bạch Lộc còn chưa kịp điều chỉnh tiêu điểm, đã thấy anh ngẩng đầu lên từ trong màn ảnh, nhìn thẳng vào cô.

Cái liếc mắt xoay chuyển tức khắc kia tương đối thuận theo tự nhiên, tựa như chỉ cần anh muốn tìm, luôn có thể tìm được cô đang ở đâu.

Bạch Lộc sững sờ nhìn người trong màn hình, người trong màn hình thì nhìn người phía sau giá sách.

Bị phát hiện có thể làm sao bây giờ, Bạch Lộc thuận tay bấm lia lịa mấy cái, không chụp thì uống, sau đó cô chỉnh đốn biểu cảm và di động, làm như không có gì đi ra ngoài.

Tần Long đang lật xem mấy quyển sách tham khảo kia, Bạch Lộc trở về chỗ ngồi của mình, nằm sắp hỏi: “Thế nào? Em có thể thư viện, lát nữa mượn cho anh nhé.”

Anh gật đầu một cái, không từ chối, sau đó hỏi: “Bảo người khác giúp em đưa sách, hồi trước em đã từng làm rồi ư?”

Bạch Lộc nhớ lại, lập tức lắc đầu: “Không có.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô một cái, tiếp theo cô lại bổ sung, tự tin nói: “Hồi đại học em chưa từng yêu đương.”

“Cao trung thì sao?” Anh lại nhìn cô, lần này tầm mắt không dời khỏi khuôn mặt cô.

Bạch Lộc gãi đầu, khẽ cười: “Không có.”

Anh cũng cười nhẹ, kéo sang đề tài khác nói: “Trường học bọn em dạo này đang chuẩn bị tổ chức lễ kỷ niệm 120 năm ngày thành lập trường phải không?”

Bạch Lộc gật đầu: “Đúng vậy. Thì sao?”

“Anh đã hỏi thăm, tới ngày lễ kỷ niệm nhà trường sẽ phân phối một bộ đồ lưu niệm, nhưng về phương án thiết kế thì còn chưa có quyết định cuối cùng.”

Bạch Lộc nghe nói anh vậy, cũng nhớ lại: “Là thế này, lễ kỷ niệm thành lập trường là vào cuối tháng năm, vào dịp sinh viên năm tư về trường biện luận, đến lúc đó có tổ chức tiệc tối, nghe nói còn mời cựu sinh viên nổi tiếng...” Nói đến một nửa, cô kéo đến trọng điểm, “Ý anh là, anh muốn thiết kế đồ lưu niệm cho lễ kỷ niệm thành lập trường lần này?”

Tần Long nhướn mày, đứng với ý nguyên.

Bạch Lộc hé miệng nhìn anh, ý tưởng này đột nhiên đánh sâu vào đầu óc, cô hưng phấn hỏi han: “Anh có kế hoạch gì tốt thế?”

Tần Long cong khoe miệng, rút ra một xấp giấy trong một quyển sách chuyên ngành trên tay, trang đầu là hình thiết kế bộ đồ lưu niệm do anh vẽ.

Bạch Lộc biết khả năng vẽ tranh của anh rất tốt, tưởng rằng chỉ giới hạn trong bản vẽ mặt phẳng, nhưng không ngờ đồ vật nhỏ bình thường cũng mô tả rất sống động, kích cỡ tỉ lệ cùng với sự phân phối màu sắc, giống như đồ vật thật sự.

Một bộ đồ lưu niệm, gồm có quạt xếp, bình giữ nhiệt, USB, huy hiệu đầy màu sắc cùng với móc khóa pha lê miễn phí.

Hình ảnh rõ ràng, cũng rất dễ tâm đến chi tiết nhỏ, ví dụ như trên quạt xếp in khẩu hiệu trường, trên bình giữ nhiệt có tên đầy đủ của trường, ngoài ra trên những vật nhỏ sẽ in logo trường cùng với con số kỷ niệm, ngoài quy trình sản xuất vật liệu còn có đủ loại phương án hoàn thiện để tham khảo lựa chọn...

Bạch Lộc không hiểu nhiều kiến thức về vật liệu, đọc sơ lược đại khái nhưng lòng rất khâm phục, nhìn anh hỏi: “Anh tốn bao lâu để hoàn thành thế?”

“Không lâu, tranh thủ làm thôi. Tạm thời còn chưa có thành phẩm, anh nghe nói còn có cạnh tranh, em giúp anh gửi vào, xem có vận may không.”

Anh nói qua loa, giống như mấy trang tâm sức này đánh nước đổ đi cũng không thêm quan tâm.

Điều này càng khiến Bạch Lộc có quyết tâm giúp anh chiến thắng, cô cẩn thận cất lại xấp giấy kia, đồng thời cam đoan với anh: “Em giúp anh giao cho chủ nhiệm của khoa bọn em, cô ấy quen biết nhiều người, phương án này nhất định có thể thông qua.”

Anh ngược lại cười khiêm tốn: “Nếu thật sự thông qua thì sẽ chia phần cho em.”

Bạch Lộc ôm phương án thiết kế trước ngực giống như bảo bối, đầy hứng thú hỏi: “Mấy phần?”

Anh ngược lại mong chờ câu trả lời của cô: “Em muốn mấy phần?”

“Phương án này chỉ có hai chúng ta tham gia?”

“Không phải.” Anh lắc đầu, “Đến lúc đó tính từng chi phí nhà máy sản xuất, trung gian chạy qua lại, nhân lực tài lực, anh để bọn Hầu Tử gia nhập nữa, thực sự có tiền thì cùng nhau kiếm.”

“Trước mắt có thông qua hay không là một chuyện, sau này chi phí sản xuất đặt hàng cần phải bỏ vốn cũng không ít, nếu bên phía nhà trường có thể đặt cọc một khoản trước, về mặt tiền bạc có thể tạm thời giảm nhẹ một chút.”

“Bản vẽ thiết kế anh giao cho em, là để em giúp gửi đi, nếu thông qua thì em cũng góp phần. Dựa theo số người mà phân chia, em cũng biết em có mấy phần.”

Bạch Lộc tính toán, cô chẳng qua là người chạy chân trong trường, nếu hợp lẽ thì coi như nhặt được hời lớn.

Nhưng cô cũng không tính toán tổng giá trị của phương án này sau khi trở thành sự thật là bao nhiêu, trước mắt tấm lòng chạy chân giúp anh là chân thành, cô hy vọng giúp anh một tay trên con đường sáng tạo của mình, cho dù nhỏ nhặt không đáng kể.

*

Buổi chiều cùng ngày, Bạch Lộc cầm phương án thiết kế đi vào văn phòng lãnh đạo khoa.

Giáo sư Phương đúng lúc ở đó, Bạch Lộc đem xấp giấy phương án đưa tới trên bàn của bà.

Phương Thư Bình tiện tay lật xem, ánh mắt sáng lên, ngẩng đầu hỏi: “Em thiết kế à?”

Phía cuối tờ giấy mới viết tên Tần Long, Bạch Lộc giải thích: “Một người bạn học thiết kế của em vẽ ra, cô à, cô xem thử, có đề nghị hợp lý nào không.”

Bản vẽ hợp ý người, Phương Thư Bình xem từng trang, liên tục gật đầu: “Cũng không tệ lắm. Em đến chỗ cô thử nước à?”

Bạch Lộc thấy thế, kéo ghế qua ngồi tán gẫu thoải mái: “Cái này cũng không cần thử nước, khẳng định có thể thông qua phải không ạ. Chủ yếu là có thể làm ra tinh phẩm, vào ngày lễ kỷ niệm cũng tặng chút thể diện, có chi tiết nào không hài lòng, bọn em lập tức cầm về sửa lại.”

Phương Thư Bình lại lật xem, đưa cho vị giáo sư đối diện xem, rồi quay đầu lại hỏi rõ ràng: “Em còn định để cô ra mặt giúp em đưa qua phải không?”

Bạch Lộc khiêm tốn thề lưỡi: “Cô à, cô hiểu em nhất đó.”

Giáo sư Phương lấy tay chỉ cô: “Giờ còn chưa hiểu em sao? Không có gì, lát nữa cô định đi qua, thuận tiện đem qua đó.”

“Cám ơn cô!”

Xấp giấy phương án chuyển trong văn phòng một lượt, không ít giáo sư tỏ vẻ tán thưởng có thể thực hiện, bước đầu nhận được lời tán thành, Bạch Lộc cảm thấy một bước này sắp thành công.

Bên trong phương án thiết kế Tần Long cũng viết ra đầy đủ chi tiết, Bạch Lộc không cần phải giải thích dư thừa, sau khi giao cho giáo sư Phương thì nán lại tán gẫu mấy câu.

Giáo sư Phương theo thường lệ hỏi: “Bản thảo luận văn sao rồi?”

Bạch Lộc đã có chuẩn bị trước: “Rất thuận lợi. Nhưng cô à, em không nghiên cứu tâm lý tội phạm nữa, trước mắt ở phòng tư vấn có một người khách rất đặc biệt thú vị, em dự định nghiên cứu người này.”

Giáo sư Phương khó hiểu: “Ồ? Em cũng thay đổi ư?”

“Không phải.” Bạch Lộc lắc đầu, lại không biết nên giải thích thế nào, “Chỉ là em cảm thấy đề tài đó không thích hợp với việc nghiên cứu văn bản cho lắm, em định chuyển sang làm riêng tư...”

Giáo sư Phương nghe hiểu, nhưng cũng không để ý: “Cô hiểu, tư tâm khó tránh, chỉ có điều...”

Bạch Lộc tiếp tục lắng nghe.

“Dạo này trí nhớ của em sao rồi? Còn chưa nhớ ra chuyện hồi trước ư?”

“Giáo sư Phương.” Bạch Lộc chuẩn bị tâm lý, chậm rãi lắc đầu, “Vẫn không tốt lắm.”

35. Chương 35

Giáo sư Phương đưa Bạch Lộc tới phòng họp trống vắng.

Bạch Lộc đã tới đây mấy lần, còn nhớ lần đầu tới cô rất khẩn trương, nhìn đông nhìn tây giống như bị vây hãm trong căn phòng khó chịu áp lực, nhưng hình thức cụ thể chỉ là kiểu trò chuyện thả lỏng, dần dà cũng quen.

Chuyện mất trí nhớ đối với cô là một bí mật sâu thẳm, tương đối không thực tế lại khó mở miệng, cô chưa từng kể với bất cứ người bạn thân nào, nếu hoán đổi vị trí để suy nghĩ thì bản thân cô cũng không quá sẵn lòng tin tưởng.

Trong khoảng thời gian dài, người cô tín nhiệm nhất chính là bản thân mình.

Người biết chuyện này không nhiều lắm, người nhà và giáo sư Phương.

Sau một buổi kiểm tra trí nhớ ngắn hạn tự giáo sư Phương phát hiện, lúc ấy tan học bà giữ lại một mình Bạch Lộc, đưa tới phòng họp nhỏ chỗ này.

“Em đã từng mất trí nhớ ư?” Giáo sư Phương đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Đầu óc Bạch Lộc nổ tung, lập tức lắc đầu: “Không có.”

Giáo sư Phương nhìn thẳng cô: “Em nói dối.”

Bạch Lộc lắc đầu lần thứ hai: “Không có.”

Giáo sư Phương: “Em không cần gạt cô.”

Bạch Lộc chậm rãi cúi đầu, thật lâu sau, cô gật đầu thừa nhận.

Cô nói ra nguyên nhân mất trí nhớ của mình: “Em cùng bố mẹ lái xe ra ngoài, lúc đi qua ngã tư đường thì bất cẩn đụng phải xe tải, cuối cùng chỉ còn em sống sót, nhưng rất nhiều chuyện đã quên mất.”

Không gian yên ắng, trong một lúc không ai nói gì.

Giáo sư Phương cảm thông, chỉ vào đầu hỏi: “Vết thương trên đầu còn chưa lành sao?”

“Đã gần lành hẳn rồi, nhưng chỉ là làm thế nào cũng không nhớ ra.”

Giáo sư Phương ngồi đối diện an ủi cô: “Đừng ép buộc chính mình nhớ lại, từ từ sẽ nhớ ra thôi.”

“Từ từ là bao lâu?” Cô ngẩng đầu cau mày hỏi, “Là mấy năm sao?”

Giáo sư Phương nhìn cô: “Em có người và sự việc nào cố gắng muốn nhớ lại nhưng không nhớ ra được không?”

Trong nháy mắt Bạch Lộc từ tốn nhớ lại: “Hình như không có. Cái nên biết cô em đã nói hết với em, còn cho em xem ảnh chụp của gia đình em hồi trước, em cảm thấy như là đã từng trải qua.”

“Bạn thân của em thì sao, hoặc là bạn học?”

“Em...” Lúc ấy ánh mắt cô lẻ loi, giống như con thú nhỏ chạy tán loạn, “Em không có cách liên lạc, hơn nữa em sợ bọn họ chê cười em.”

“Sao lại chê cười em?”

Bạch Lộc lắc đầu: “Cô em nói với em, người mất trí nhớ không được người khác coi trọng cho lắm, bọn họ cũng không kiên nhẫn tiếp xúc với em, cô em bảo rằng nỗ lực cho cuộc sống sau này, nhìn về phía trước là được rồi.”

Giáo sư Phương không tán thành: “Không ai sẽ coi thường người mất trí nhớ, chỉ có đương sự không tin tưởng vào bản thân. Em hãy thử đi tìm manh mối trước kia từ từ nhớ lại, sẽ có sự giúp đỡ rất lớn đối với việc em khôi phục trí nhớ.”

Lúc ấy Bạch Lộc tin tưởng, nhưng trở về ngôi nhà trước kia, cô lại phát hiện không tìm thấy bất cứ manh mối gì, cho dù là một tấm hình tốt nghiệp cao trung, nếu phải nói là chứng minh duy nhất, đoán rằng chỉ có thể học sinh dán ảnh cô, trên đó có tên trường cao trung của cô.

Nhưng Bạch Lộc vẫn chưa từng trở lại trường, cũng không tìm thấy cô trong trường hồi thăm, cô chỉ từng đi ngang qua bên ngoài ngôi trường cảm nhận một lúc, chỉ cảm thấy hết sức xa lạ.

Cô không thích cảm giác xa lạ, nán lại một chút rồi bỏ đi.

Tuy rằng cô quên đi quá khứ, nhưng những gì cô có hiện tại cũng không kém, ít nhất còn có người thân ở bên cạnh, còn bắt đầu quen biết bạn bè mới, không có hình thức ngăn cách, tựa như từng trải qua trước kia.

Cô có thể đoán được quá khứ từng trải qua như thế nào, nhưng không có tình lực nhớ lại căn kẽ lần nữa, và lại buổi tối còn mơ thấy vài giấc mộng khó hiểu. Mang theo hồi ức rời rạc nhìn về tương lai, là tôn chỉ và động lực mà cô mong đợi cho cuộc sống tương lai.

Quá khứ, cuối cùng sẽ trở thành quá khứ.

.....

Quay về hiện tại, giáo sư Phương cũng ngồi trước mặt cô.

Giống như lúc trước, chẳng qua cô vẫn là một cô gái trôi dạt lạc lối.

“Em mất trí nhớ quá lâu, cô thấy không bình thường cho lắm.” Giáo sư Phương nhủ mảy mà nhìn cô nói.

Bạch Lộc ngược lại đã không còn để tâm: “Em cảm thấy như bây giờ cũng rất tốt.”

“Vậy em còn nhớ mọi việc xảy ra sau khi bị thương không?”

Bạch Lộc do dự gật đầu: “Đại khái có thể.”

Giáo sư Phương để ý biểu cảm của cô: “Cụ thể chút thì sao? Ví dụ như em tỉnh lại ở bệnh viện, tình hình xung quanh là như thế nào, có ai đã nói gì?”

Bạch Lộc gãi đầu: “Hình như là cô dưỡng em còn có em họ...còn có mấy vị cảnh sát mặc đồng phục...”

“Cảnh sát tới làm gì?”

“Cảnh sát...” Bạch Lộc kinh ngạc mình thế mà không nhớ ra tình cảnh lúc ấy, chỉ có thể tự liên tưởng, “Chắc là...tìm hiểu quá trình xảy ra tai nạn thì phải.”

“Bọn họ hỏi em cái gì?”

Bạch Lộc hoang mang lắc đầu: “Em không nhớ cho lắm.”

Giáo sư Phương hoài nghi nhìn cô: “Đối với chuyện sau khi mất trí nhớ em đều không xác định sao?”

Bạch Lộc chưa từng nghi ngờ khả năng ghi nhớ của mình, đơn giản là cô chưa bao giờ có ý định nhớ lại, nhưng đối mặt với sự chất vấn của giáo sư Phương, cô đột nhiên cảm thấy nhớ lại là một chuyện hết sức đau khổ, cho dù bảo cô nhớ ra một chi tiết nhỏ bé, cũng có cảm giác nhức đầu như long trời lở đất.

“Thật sự không nhớ ra thì cũng đừng miễn cưỡng bản thân.” Giáo sư Phương nói, “Cô cho em một đề nghị, trong lúc tâm tính bình thản mới có thể chạm vào quá khứ, đương nhiên đã qua nhiều năm như vậy, trong tiềm thức của em đã không còn mang tâm tính khôi phục lại, đây là thái độ chân thật nhất trong lòng em.”

“Chẳng qua, cô cảm thấy kỳ lạ, vết thương của em nên hồi phục từ lâu, khôi phục trí nhớ cũng là thuận theo tự nhiên. Sau này em có từng đi kiểm tra lại không?”

Bạch Lộc gật đầu: “Có ạ, chuyện này em nhớ, bác sĩ còn nói em có di chứng sau khi bị chấn thương não bộ, đặc biệt kê thuốc cho em uống, hiện tại em vẫn còn uống.”

Giáo sư Phương hoang mang: “Bây giờ vẫn uống?”

Bạch Lộc gật đầu: “Vâng. Cái này không có tác dụng phụ, chủ yếu là vì em thường nằm mơ, dùng để điều tiết tâm trạng rối loạn, trấn tĩnh tâm tình.”

Giáo sư Phương hỏi: “Thuốc đó có ích cho em không?”

“Cũng ổn, lúc em bị cảm thì sẽ ngừng uống, gián đoạn, sau đó uống lại coi như thuốc ngủ.”

Giáo sư Phương suy nghĩ căn kẽ, cuối cùng nói: “Tạm thời em đừng uống thuốc nữa, có đôi khi đề nghị của bác sĩ cũng không nhất định chính xác, tình hình hiện tại của em không nghiêm trọng, lúc tâm tư rối loạn thì có thể lắng nghe bài hát êm đềm để thuyên giảm, đừng ỷ vào thuốc men nữa, hãy thử thoát khỏi, dựa vào nghị lực của bản thân em.”

Bạch Lộc ngẫm nghĩ kỹ càng, cảm thấy có thể thử xem: “Như vậy em sẽ có thay đổi gì không?”

Giáo sư Phương nói: “Ít nhất, em có thể từ từ đảo ngược trí nhớ, bắt đầu từ bây giờ, mà không phải bắt đầu từ quá khứ.”

Bạch Lộc nghiêng đầu suy nghĩ: “Có khác biệt sao ạ?”

Giáo sư Phương kiên định: “Có. Cô nghĩ rằng thuốc em đang uống bây giờ, đồng thời xóa bỏ hồi ức sau khi em mất trí nhớ.”

*

Từ tòa lầu học viện đi ra, cây cối ven đường rậm rạp, nhánh cây xanh non mùa xuân bắt đầu có ngọn, có mấy cụm kéo dài trên con đường mòn chật hẹp, ngăn trở không gian của người qua đường.

Bạch Lộc duỗi cánh tay chậm chậm lướt qua, giống như xóa bỏ suy nghĩ lộn xộn trong lòng, một mình lặng lẽ đi vào chỗ sâu.

Một mình vừa đi vừa nghĩ, quả thật không bình thường lắm, hồi trước cô từng xem qua trường hợp của người khác, từng có người bị chấn thương não bộ, miễn là không quá nghiêm trọng, lâu nhất là nửa năm là nhớ ra.

Cô cho rằng có lẽ mình không để trong lòng, nếu không nếu đã xác định rồi thì có thể hoàn toàn nhớ lại.

Nhưng lúc này cô nghiêm túc phân tích, mới phát giác mình nằm trong hoàn cảnh hoàn toàn vứt bỏ quá khứ.

Sau khi mất trí nhớ.

Cô dọn đến nhà cô dưỡng, tách khỏi hoàn cảnh cuộc sống ban đầu.

Cô bắt đầu học đại học, quen biết bạn bè lần nữa.

Cô học được kiến thức mới, tựa như quen lại không quen.

Cô đi ra ngoài chơi, cũng không gặp người quen biết cô.

Cô làm bất cứ chuyện gì, chưa bao giờ liên tưởng tới thời điểm giống vậy trong quá khứ.

Cô nói gì, cũng chẳng có ai nhắc nhở cô đã từng có cảm giác như thế trong quá khứ không.

Dường như trong im lặng, người xung quanh đều cố ý tránh nhắc tới người việc và chi tiết trong quá khứ với cô.

Đây là trùng hợp sao, có lẽ là sợ cô đau lòng, dù sao trong quá khứ của cô ngoại trừ bố mẹ thì còn có người nào có thể quan trọng chứ.

Thế nhưng, ngay cả hồi ức về bố mẹ cô cũng đánh mất.

Bọn họ nhất định giống như cha mẹ trong gia đình bình thường, giống như cô dưỡng, hy vọng cô sống vui vẻ hạnh phúc trưởng thành, mọi nỗ lực cho cuộc sống hiện tại của cô đã định sẽ không khiến bọn họ thất vọng.

Bạch Lộc ngồi xuống băng ghế dài cạnh hồ nước trong trường, làn gió mát phả vào mặt, tâm trạng khoan khoái một chút.

Cô lại nghĩ tới những giấc mộng kia, bỗng nhiên cảm thấy rất mơ hồ, thường xuyên mơ giấc mộng tương tự, phải chăng là một loại nhắc nhở tiềm ẩn, trong quá khứ cô có việc từng trải không thể quên được sao?

Chắc là không có, khẳng định không có, nếu không khi cô mở lòng với Trâu Oánh, em gái sẽ không quên nhắc lại với mình.

Cô đã từng hỏi Trâu Oánh, trước kia mình là người như thế nào.

Trâu Oánh không nói nhiều lắm, chỉ hình dung so với trước kia thì mình càng xuất sắc và hướng ngoại hơn.

Đây là mục tiêu và kết quả mà mỗi người muốn bản thân trở nên tốt hơn, Bạch Lộc cảm thấy là tất nhiên, thế nên cũng không để ý nhiều quá.

Khi phát hiện quá khứ khó mà tìm kiếm, cô càng làm nhiều chuyện nhìn về phía trước, đòi người không nên thụt lùi, mặc dù có nhiều hoài cổ như vậy, nhưng cô chỉ có thể nhớ lại bố mẹ, ngoài điều đó ra thì là nỗ lực cho tương lai, tạo ra càng nhiều khoảnh khắc có ý nghĩa hơn.

Nghĩ tới điểm này, cô nhớ tới anh, không phải là cơ hội sau khi có cuộc sống mới sao.

Bạch Lộc lấy di động ra, gửi một tin nhắn cho anh.

“Phương án đã giao cho giáo sư bọn em, tỷ lệ thất bại rất xa vời.”

Sau khi gửi đi, cô lại kéo lên phần kỷ lục trò chuyện, nhìn xem đối thoại bọn họ từng gửi hồi trước, ngược lại càng xem càng không dừng được.

Nhoáng một cái, bọn họ thế mà trò chuyện nhiều như vậy, từ hôm tết thử chào hỏi lẫn nhau, đến sau đó qua lại hòa hợp, cuối cùng đến sự phối hợp ăn ý hiện nay.

Một tin nhắn mới nhất, anh gửi đến ——

“Có phải nhớ anh hay không?”

Bạch Lộc chẳng hề suy nghĩ trả lời.

“Đúng vậy.”

Gửi xong cô hắt hơi một cái, xoa mũi rồi gửi qua ngay sau đó.

“Em hắt xì, chứng tỏ anh đang nhớ em.”

Tần Long: “Rét mùa xuân, em mặc nhiều quần áo một chút.”

Bạch Lộc: “Anh mặc ít như vậy, em bắt chước anh.”

Tần Long: “Đàn ông làm việc thể lực tốt, không cần phải mặc nhiều như vậy.”

Bạch Lộc: “Thể lực về mặt nào?”

Tần Long: “Mọi mặt.”

Bạch Lộc bật cười khúc khích, nhìn chăm chăm màn hình di động một hồi lâu, rồi đánh qua một hàng chữ.

“Nếu có một ngày anh phát hiện mình mất trí nhớ, anh hy vọng em nói gì với anh?”

Đoán chừng bên kia cảm thấy bất ngờ, cần tiêu hóa cân nhắc chậm rãi, Bạch Lộc thưởng thức cảnh xuân trước mắt thong thả chờ đợi.

Có lẽ trải qua một phút đồng hồ, màn hình sáng ngời, anh trả lời.

“Anh hy vọng em không cần nói gì cả, chỉ cần ở bên cạnh anh, không rời xa anh là được rồi, cho đến khi anh hoàn toàn nhớ lại.”

36. Chương 36

Phía tổ chức lựa chọn phương án về đồ lưu niệm cho dịp lễ kỷ niệm ngày thành lập trường mau chóng đưa ra thông tin, đoàn đội tham gia lựa chọn đều đầy kinh nghiệm phong phú, sức cạnh tranh cũng không nhỏ, bước đầu chọn lựa một vài phương án, còn mời người phụ trách mở cuộc họp nhỏ.

Tần Long nhận được điện thoại thông báo, hẹn thời gian đến đại học A trao đổi cụ thể.

Khi đó Bạch Lộc đang ở phòng tư vấn, rảnh rỗi gửi tin nhắn cho anh.

“Tiến triển thế nào rồi?”

“Đang giải thích ý nghĩa của phương án.”

“Sau khi được chọn cạnh tranh nhiều không?”

“Không nhiều, tổng cộng có ba nhóm.”

“Anh có lòng tin không?”

“Có.”

“Mấy phần?”

“Phụ thuộc em cho mấy phần.”

Bạch Lộc đang cầm di động một mình cười ngây ngô, lại gửi qua một chuỗi nụ hôn.

Một đồng nghiệp đi qua, ở một bên lấy nước uống, nhìn cô nói mập mờ: “Tiểu Bạch, dạo này đang yêu đương à.”

Bạch Lộc sờ mặt thừa nhận: “Đúng vậy.”

Đồng nghiệp ngồi xuống buôn chuyện: “Khi nào thì bạn trai lái xe tới đón em, để cho bọn chị xem thử.”

Bạch Lộc cười nhạt: “Anh ấy không lái xe.”

“Là để tài xế lái xe à? Anh ta là cậu ấm hả, gia đình làm nghề gì?”

Bạch Lộc nhăn nhĩ nể xung động muốn trốn tránh, chẳng biết chỗ nào trên mặt mình lộ ra tin tức, khiến đối phương có một loại ý tưởng như vậy.

Bạch Lộc lấy lại tinh thần, cô mỉm cười lịch sự: “Gia đình anh ấy mở công ty thám tử tư, mọi thông tin đều cần giữ bí mật, không thể tiết lộ ra ngoài.”

Bỏ lại đồng nghiệp ngỡ ngàng một bên, Bạch Lộc đứng dậy bận việc của mình.

Phương hướng phiền toái như vậy xem còn không ít, Bạch Lộc bình thường đều kéo sang chuyện khác đánh lừa nói cho qua.

Cũng may bọn họ không phải người cô cần để tâm đến.

Cô cảm thấy thời gian gần đây coi như thuận lợi, không có nhiều chuyện cần lo tới, ngoại trừ Trâu Oánh bỗng nhiên luôn mời cô ra ngoài chơi.

Thời gian mới mọc đều là ngày nghỉ cuối tuần, chuyện làm cũng rất phổ biến, ví dụ như ra ngoài dạo phố, hoặc là xem phim, hay là ăn cơm.

Hồi trước cũng không khác thường như vậy, Trâu Oánh chủ yếu chơi cùng nhóm bạn cùng phòng của mình, rất ít khi dính lấy người chị này, bây giờ không biết tại sao cứ thích chiếm giữ thời gian tự do của cô.

Sau đó Bạch Lộc khéo léo gửi tin nhắn cho Trâu Oánh: “Nếu thiếu tiền đi du lịch thì tìm chị, muốn mua quần áo ra ngoài chơi thì đi cùng bạn bè đáng tin cậy, làm tốt quan hệ nhiều hơn đứng ở một mình biết không? Có tâm sự gì bất cứ lúc nào cũng có thể trao đổi với chị, đừng một mình đoán mò suy nghĩ lung tung.”

Trâu Oánh trả lời: “Thế chị tin tưởng người kia sao?”

Bạch Lộc nhìn tin nhắn, một hồi lâu mới phản ứng lại, cô không trách Trâu Oánh gọi Tần Long là người kia, đây có lẽ là một loại quan tâm của em gái, dù sao chuyện hai người hẹn hò còn chưa nói với người nhà, sự lo lắng của em gái có thể hiểu được.

Nhưng mà thông qua những lời này, cô hiểu được động cơ Trâu Oánh thường xuyên hẹn cô ra ngoài.

Cô trả lời: “Chị có sức phán đoán của chính mình, anh ấy không phải là loại người như trong tưởng tượng của em.”

Trâu Oánh cũng gửi qua tiếp đó: “Chị, em thật sự lo lắng cho chị, chị cần phải kiểm tra hồ sơ tiền án của đối phương, ngộ nhỡ có bí mật gì không thể cho ai biết.”

Bạch Lộc nghĩ kỹ rồi trả lời: “Chuyện này tự chị sẽ giải quyết, anh ấy cũng sẽ nói rõ với chị.”

Cuối cùng Trâu Oánh trả lời: “Hy vọng chị mau chóng hiểu rõ mọi chuyện, đừng kéo dài tới lúc để mẹ em biết, nếu không mẹ nhất định sẽ nhúng tay vào.”

Bạch Lộc buông di động, không khỏi thở dài, cô vẫn lơ là một chút, từ trước đến nay cô tưởng rằng có thể không quan tâm ánh mắt của người nhà hoặc người bên ngoài, có lẽ không thể trốn tránh được.

Hiện nay là Trâu Oánh, dùng thân phận người quan tâm cho biết cái nhìn của mình, tương lai thì là ai, người nhà như cô dượng, hoặc là bạn thân bạn học, cùng với nhóm đồng nghiệp bên cạnh.

Cô không muốn suy nghĩ quá nhiều, đây là chuyện cô không muốn đối mặt.

Tuy rằng anh không tiết lộ quá khứ với cô, nhưng anh đang lặng lẽ chứng minh tương lai.

Dù anh chưa bao giờ ngầm ưng thuận, cô cũng không biết anh đang đợi cái gì.

.....

Một tuần sau, Bạch Lộc nhận được tin tốt, trải qua nhiều lần cân nhắc lựa chọn, phương án đồ lưu niệm của Tần Long cuối cùng được nhà trường xác nhận tuyển dụng, đến lúc đó sẽ phân phối một bộ đồ lưu niệm tại trường và cựu sinh viên cùng với rao bán.

Lúc Bạch Lộc chúc mừng anh, bản thân cô cũng được tiếp xúc hàng mẫu đầu tiên, bề ngoài tinh xảo cộng thêm thực dụng, cùng với chi tiết được khảm trên huy hiệu, được cô sờ mó nhiều lần yêu thích không buông tay.

“Mặt tiền xong thì thế nào?” Cô hỏi anh.

Anh ôm vai cô đi trong trường, giải thích: “Nhà trường chỉ ra một khoản, phần còn lại chúng ta tự bỏ tiền túi, tạm thời có thể thanh toán phí sản xuất cho nhà máy.”

Trước đó Bạch Lộc có ý định cho anh vay tiền, nhưng bị anh quyết đoán từ chối.

Lúc này cô không khỏi hoài nghi anh: “Anh không phải đổ hết tiền vốn vào chứ?”

Anh chơi đùa mái tóc dài tung bay trên vai cô, mắt nhìn đằng trước: “Ngắm lại thùng vàng này có bao nhiêu lớn, thì sẽ có đủ lòng tin trút vào.”

Bạch Lộc cân nhắc kỹ càng những lời này, lại cúi đầu nhìn hộp đồ lưu niệm trong tay, hỏi: “Lợi nhuận của một bộ này là bao nhiêu?”

Tần Long chìa ra ba ngón tay: “Đây là giá bán, chi phí sản xuất chiếm khoảng một nửa.”

Bạch Lộc nhanh chóng tính toán một lần trong đầu, đột nhiên bị một dãy số dài làm kinh ngạc đến ngây người, cô dừng bước: “Vậy chúng ta không phải kiếm lời nhiều sao, chỉ cần trường đặt mua với số lượng nhiều, phần còn lại tự chúng ta bán dần, bán đến khi tốt nghiệp nghỉ hè, dù thế nào cũng có thể bán hết.”

Anh nhìn vẻ mặt ao ước của cô, xoa đầu cô, cười nói: “Được, để em làm kế toán nhóm mình, khoản tiền này đến lúc đó giao cho em tính toán, đừng tính đến nỗi tay vọt bỏ.”

Bạch Lộc thuận thế nép trong lòng anh, lại ngẩng đầu nhìn anh: “Thế nên em không bỏ tiền ra cũng có thể làm bà chủ?”

Anh hiếm khi lộ ra ý cười vui sướng: “Ừ, ông chủ cho phép.”

Tiếp đó, Tần Long vừa đi học lớp đào tạo, vừa đốc thúc quy trình sản xuất của nhà máy, cùng phía bên nhà trường đạt được sự trao đổi cần thiết, còn giao cho bọn Hầu Tử việc giám sát đối chiếu cụ thể.

Thời tiết ẩm dần, nháy mắt tới đầu tháng năm, nhà máy chuyển giao một lượng lớn thành phẩm cuối cùng, mang đến trong kho hàng nhóm Tần Long tạm thời thuê mượn.

Bọn Hầu Tử kiểm tra xong chất lượng và bao bọc, bên này bên kia trao đổi một ánh mắt yên tâm, chuẩn bị kết thúc công việc.

Tần Long dẫn Bạch Lộc đến thăm, đúng lúc mời mọi người một bữa ăn khuya.

Chỗ ăn khuya nằm rất gần căn phòng bọn họ thuê, đương nhiên cũng cách gần căn hộ mới của Bạch Lộc, một quán thịt nướng tự phục vụ trên đường phố náo nhiệt.

Đúng vào lúc ban đêm bận rộn, đèn đường sáng lên, khách khứa tùm năm tùm ba một bàn, xung quanh thét to.

Nhóm Tần Long bận xong đợt này, hiếm khi rảnh rỗi ăn uống thỏa thuê, kêu một thùng bia, dùng sức đổ vào trong bụng, chai không nằm đầy bàn.

Uống đến khi mùi bia lan tỏa, Hầu Tử đột nhiên kêu lên: “Mẹ nó ông đây rồi cuộc có thể hãnh diện rồi!”

Nói xong, cậu ta dốc sức đổ bia vào bụng.

Hai người còn lại cũng hòa theo.

Bạch Lộc hết hồn, đảo mắt nhìn người bên cạnh, sắc mặt anh đỏ bừng, cũng hơi say ngà ngà, nhưng ánh mắt nhìn cô vẫn bình thường.

Anh chuyên tâm nướng thịt, không lơ là cũng không chậm chạp, lăn qua lộn lại chín đều, rắc lên bột thì là, gấp lên từng miếng, bỏ hết vào bát cô.

Bạch Lộc uống đồ lạnh, chẳng hề tự động tay, toàn bộ đều dựa vào anh cho ăn, mặc dù còn ăn được, nhưng nghĩ lại đầy qua.

“Tự anh ăn đi, đừng cho em hết.”

Anh cười, cầm đũa của mình, gấp một miếng trong bát cô ăn, rồi lại đẩy trở về.

“Như vậy có thể ăn hết không?” Anh hớp một ngụm bia nhìn cô nói.

Trên mặt Bạch Lộc bắt đầu đổ mồ hôi, không biết là bên trong không đủ hơi lạnh hay là hơi nóng khi ăn vẫn chưa lắng xuống, cô sờ hai má mình hơi nóng, đột nhiên nhớ tới cảnh tượng hồi trước lần đầu tiên cùng anh ăn mì.

Cô ăn không hết, bảo anh ăn một nửa, cuối cùng hai người cùng chia nhau giải quyết.

Lúc này giống như hồi trước, chỉ là hai người bọn họ không còn đề phòng, cho dù hiện tại cô dùng đũa anh để ăn, cũng không cảm thấy bất ổn chỗ nào.

Bạch Lộc lại đẩy bát trở về: “Anh ăn nhiều chút.”

Anh không có hành động, ngược lại nhìn thẳng cô, trong mắt dường như chứa độ nóng, nhờ sự ảnh hưởng của men say, trở nên có sắc thái mê đắm huyền ảo.

Bạch Lộc nhìn qua hai mắt anh, cầm lên đũa của mình, gấp lấy hai miếng để bên miệng anh, quá trình thuận lợi lại tự nhiên, anh cũng không phải không hề phản ứng, trong phút chốc không chớp mắt phối hợp há miệng ăn đồ ăn, cũng ngậm đầu đũa của cô.

Anh vẫn nghiêng người nhìn cô, miệng nhai kỹ nuốt chậm, giống như không biết mình ăn gì.

Bạch Lộc đặt đũa xuống, tự mình cầm ly thức uống uống hai hớp, chợt thấy cơ thể càng nóng hơn, cô nắm cổ áo lấy tay quạt gió.

Cô mặc chiếc áo ngắn tay có cổ áo hơi rộng, sau khi cởi áo khoác ra thì càng trông gầy gò hơn, ngọn đèn màu trắng trên đầu chiếu xuống, tôn lên làn da cô càng trắng nõn mịn màng hơn, lộ ra màu đỏ hây hây, tô điểm từng lớp.

Ánh mắt Tần Long cố định tại căn cổ cô không dời, thị lực của anh từ trước tới nay đều tốt, mặc dù giờ phút này men say làm mờ mắt, vẫn nắm bắt được cảnh tượng dưới cổ áo cô, một sợi dây màu kéo căng màu xanh nhạt.

Người trước mặt bỗng nhiên quay đầu qua, anh cố hết sức kiềm chế dời đi, thân thể ngồi hướng chính diện, cầm cốc bia trên bàn, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Thấy cô vẫn còn nhìn giống như rất hứng thú, anh có lý do nhìn lại, cười hỏi: “Sao vậy?”

Cô vươn ra ngón trỏ, chỉ vào khóe môi mình. Anh hiểu ngay lập tức, khẽ cười một tiếng, lấy tay lau miệng mình, cúi đầu nhìn, chẳng có gì cả.

Anh đang nghi hoặc muốn hỏi, ánh đèn trước mắt bỗng nhiên chợt lóe, bị bóng người đột nhiên đứng dậy bao phủ, toàn thân cô hình thành một vòng ảo ảnh, chỉ thấy người kia lần tới gần, trực tiếp nhào trên người anh.

Tần Long không có phòng bị, ý thức được giây thứ nhất, hai cánh tay mảnh khảnh quấn lên cổ; giây thứ hai, chúng nó buộc chặt sau vai anh; giây thứ ba, mùi nước hoa phụ nữ hòa lẫn trong trí nhớ, tràn ngập tất cả giác quan của anh, cô ngồi trên đùi anh; giây thứ tư, cảm giác được sự tiếp xúc của hai mảnh mềm mại phủ trên bờ môi, khiến đầu óc anh bùng nổ trước một khắc.

Giây cuối cùng, anh đảo khách thành chủ, hai cánh tay chia nhau phủ trên lưng cô và đầu cô, áp lực đè ngược lại chính mình, làm sâu nụ hôn bất ngờ này.

37. Chương 37

Gió đêm tháng năm thổi tan cảm giác khô nóng toàn thân, dịu nhẹ lại khoan khoái.

Bạch Lộc bị Tần Long từ trong quán kéo ra ngoài.

Nói “kéo” chỉ là một động tác, hẳn là còn phải mang theo chút nhẩn nại và tự kiềm chế.

Cô nhìn khuôn mặt nghiêng của anh vẫn như thường, bản thân mình thì ngược lại hơi say khướt, trong miệng có mùi bia anh đã uống trước đó, không nồng nặc pha lẫn một chút đắng chát.

Bạch Lộc liếm môi mình, vẫn mang theo cảm giác quyến luyến khi chạm vào nhau.

Hành động giật mình ban nãy, cô cũng không phải có ý xông tới hôn, ngược lại trong lòng luyện tập rất nhiều lần, cô suy đoán anh sẽ có biểu cảm gì, mới có thể cho phép mình đi ra bước đầu tiên kia.

Lúc ấy anh ngồi ở góc, không có cách nào lùi ra sau, cô nhào vào lòng anh, anh chỉ có thể giáp mặt đón lấy cô, để ổn định bản thân trước.

Khiến cô không ngờ tới là, phản ứng của anh cũng chẳng chậm chạp, cô mới chủ động mấy giây thì đã bị anh nắm bắt ngược lại, tựa như cô tự nguyện cắn câu người khác, anh mới là người nắm đại cuộc.

Ở trước mặt anh, cô bằng lòng nhượng bộ.

Lúc đi ra, sắc mặt Bạch Lộc đỏ ửng, không dám nhìn ai, khóe mắt chỉ thoáng thấy mấy người cùng bàn trộn mắt há mồm, giống như hóa đá.

Tần Long cầm áo khoác của cô, giờ phút này gió đêm lớn dần, anh giúp cô mặc vào từ phía sau, rồi giúp cô lấy ra phần tóc nằm sau cổ áo.

Bạch Lộc nhân tiện chỉnh đốn bản thân, đi hai bước phát hiện anh không bắt kịp, cô quay đầu nhìn, anh đứng thẳng ở đằng kia.

“Sao vậy?” Cô trở lại bên người anh hỏi.

Anh thân cao chân dài, khom lưng trước mặt cô: “Đường dài, qua đây anh công em.”

Bạch Lộc chẳng nói gì, khóe miệng hơi vểnh lên, vòng qua phía sau anh, dễ dàng nằm sấp trên lưng anh.

Anh nắm hai đùi cô vòng tay qua, hướng tới bên hông mình kẹp lấy, dễ dàng cõng lên rồi bước đi.

Bạch Lộc nằm bên tai anh, có thể rõ ràng nghe được tiếng thở dốc đều đặn của anh, kèm theo tần suất bước chân đi đường, khuấy động đáy lòng cô.

Dọc đường hai bên không nói gì, hoàn cảnh xung quanh rõ ràng ồn ào lộn xộn, nhưng lại tĩnh lặng đến mức có thể nghe được nhịp đập nhanh trong lòng.

Sắp đi đến một chỗ đầu phố, Bạch Lộc ngẩng đầu hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Tần Long nghiêng đầu: “Em muốn đi đâu?”

Bạch Lộc chỉ một phương hướng: “Đến cái hẻm bên nhà anh một chút.”

Anh công cô từ đường bên này đến đường đối diện, lại đi qua một con phố dài, ở giữa đợi một lúc, quẹo vào chỗ rẽ, tiến vào một hẻm nhỏ.

Cửa tiệm hai bên hẻm đã không còn khách lui tới, chỉ để lại một ngọn đèn mái hiên chiếu xuống, rọi ra ánh sáng êm dịu tĩnh lặng.

Có tiếng chó sủa từ trong chỗ sâu ngõ hẻm truyền tới, sau vài tiếng thì im lặng.

Bạch Lộc hơi di chuyển nửa thân dưới, hỏi anh: “Em nặng không?”

“Có nặng bao nhiêu cũng công đi được.”

“Ừm.” Cô dừng một chút, hỏi, “Vây vấn đề thứ hai thì sao?”

Anh nói ngay: “Vẫn là câu trả lời lần trước.”

Cô hài lòng với sự ăn ý của hai người, đã không phải lần thứ nhất, chỉ cần cô muốn biết câu trả lời, anh luôn có thể cho cô, không có gì khiến đầy lòng cô tràn đầy cảm động so với điều này.

Tới con đường giao nhau trong hẻm, cô cất tiếng trước khi bước chân anh do dự: “Tới nhà anh ngồi một chút.”

Anh dừng lại, khẽ cười một tiếng: “Nhà anh không có nước uống.”

Cô hiểu ngầm: “Không sao.”

Tần Long công cô, đi qua chỗ ngoặt tiếp theo hướng vào bên trong.

Đêm dài, trong hẻm không người.

Dưới ánh đèn có mấy con côn trùng nhỏ bay tới bay lui, cô lấy tay quạt quạt.

Mỗi lần đi qua một ngọn đèn, Bạch Lộc đều muốn quay đầu lại nhìn, bóng dáng của hai người họ chồng lên nhau, thoáng như một tổng thể, dần dần được kéo dài, trở nên nhạt dần rồi biến mất, cuối cùng lại xuất hiện dưới một ngọn đèn mới.

Tới đầu cầu thang, Bạch Lộc ngồi thẳng dậy, không muốn để anh mệt nữa, nói: “Để em xuống đi.”

Cánh tay anh không thả lỏng, chỉ nói: “Đèn hành lang hỏng rồi.”

Bạch Lộc nhìn cầu thang tối như mực, xê dịch cơ thể: “Em xuống đi được.”

Anh không kiên trì nữa, thả cô xuống, ngay lập tức nắm lấy tay cô, dẫn cô đi về phía trước.

“Nắm chặt.” Anh lên tiếng nhắc nhở.

Bạch Lộc sờ tay vịn cầu thang, cảm giác lòng bàn tay trơn nhẵn, không thô ráp, cô không khỏi bất ngờ: “Đã quét sơn rồi à?”

Giọng Tần Long bình thản: “Ừ.”

Cô không khỏi bật cười: “Hắn là hai cụ già kia làm rồi.”

Anh nghi hoặc: “Hai cụ nào?”

Bạch Lộc cười đùa: “Ngày đó em đi xuống, có hai cụ già đang trách mắng, nói ai thất đức cạy ra.”

Tần Long: “...”

Anh nói với bóng tối: “Chắc là vậy.”

Trên đường đến tầng năm, quả thật không có ngọn đèn nào phát sáng.

Bạch Lộc sờ soạng giống như người mù, đi ngấp ngừng, cũng may anh luôn nắm tay cô, để cô đi sát tay vịn cầu thang.

Cô tò mò hỏi: “Anh có tầm nhìn ban đêm hả? Tối như vậy cũng có thể thấy rõ?”

Nhưng câu trả lời của anh là: “Cái này còn sáng hơn nhiều so với lúc bị giam kín.”

Ngữ khí hơi hột qua loa.

Lúc nói chuyện, anh đang lấy ra chìa khóa, không nhờ ánh trăng chiếu vào từ ngoài hành lang, cũng có thể lấy ra chính xác là cái nào.

Bạch Lộc không đợi anh mở cửa ra hết, đột nhiên ôm chặt anh từ phía sau, hai cánh tay quấn bên hông anh, một loại bá đạo không cần thanh minh.

Động tác cắm chìa vào ổ khóa của người đàn ông trước người khựng lại.

Anh mặc không nhiều lắm, một chiếc áo thun hơi mỏng, cơ bắp khung xương toàn thân rõ rệt, mỗi một li cô chạm vào đều truyền tới một dòng sức mạnh hết sức chân thành.

Trong bóng tối tĩnh lặng, anh xoay chìa khóa, cánh cửa kêu kệt một tiếng bị đẩy ra.

Tay cô xoa nhẹ lồng ngực anh, kinh mạch ở đó đang đập, đồng thời cô cất tiếng: “Vào trước hay là chờ bên ngoài?”

Đầu Bạch Lộc kề sát trên lưng anh, thay đổi một phương hướng rồi tiếp tục dấn sát.

Anh cảm nhận được một dòng hơi nóng phả trên lưng: “Đi vào.”

Tần Long đi về trước một bước, Bạch Lộc đi theo, hai người dấn sát nhau từ ngoài cửa tiến vào bên trong.

Anh cảm thấy buồn cười, cô thấy chơi vui, càng có sự ăn ý hơn, anh hình như đã quen bóng tối, đi vào quên bật đèn, cô cũng không nhắc nhở.

Cánh cửa được cô trở tay đóng lại, bên trong càng có vẻ tối hơn, ngay cả một chút cảm giác lơ mơ cũng không có.

Thân thể cô khẽ run, ôm anh càng chặt hơn.

Anh ném chìa khóa trên tay tới chiếc bàn bên cạnh, trong phòng vang lên một tiếng trong trẻo. Ngay sau đó anh bắt lấy cánh tay cô, định thả lỏng nhưng không thành công.

“Em sợ tối ư?” Anh hỏi.

Bạch Lộc lắc đầu.

Anh lại hỏi: “Muốn cứ ôm như vậy?”

Người sau lưng hình như ngẩng đầu lên, cầm tì lên anh yêu cầu: “Anh quay lại ôm em.”

Anh khẽ khàng than thở một tiếng, theo cánh tay của cô, dưới phạm vi rộng rãi thỏa đáng của cô, để mình xoay người lại, trực tiếp ôm cô vào lòng.

Anh vỗ nhẹ lưng cô: “Cứ đứng vậy sao?”

Cô lẩm bẩm: “Anh đứng.”

Anh không hiểu: “Hửm?”

Tiếp theo cô dùng hành động thực tế chứng minh ý tứ của lời này.

Tần Long chỉ cảm thấy giờ phút này mình rất giống một thân cây, hai chân cô bám lấy chân anh trèo lên, dịch lên từng chút một, cuối cùng quấn lấy bên hông, trong nháy mắt toàn thân treo trên người anh.

Hai cánh tay mảnh khảnh của cô dán trên cổ anh, bầu không khí đột nhiên trở nên khô nóng, da thịt kề sát ứa ra mồ hôi, mùi nước hoa phụ nữ và mùi mồ hôi đàn ông hòa lẫn vào nhau chẳng thể phân biệt.

Vì không để cô ngã xuống, hai tay anh nâng lấy hông cô, cảm giác dính sát chân thật cách lớp váy cotton, chắc nịch lại co giãn, nhưng anh an phận không sờ soạng lung tung.

Trong bóng đêm, Bạch Lộc nghe được tiếng hầu kết chuyển động, mang theo sự kiềm chế bản thân mạnh mẽ và nóng nảy.

Cô thềm cười, nghiêng đầu đến gần cổ anh, nhẹ nhàng hôn lên bộ phận nhô ra kia.

Cơ thể anh hơi cứng đờ, vẫn không có động tác, cũng không có lời nói.

Sau khi hai cánh tay Bạch Lộc khoát trên vai anh, cô lại liên tục hôn môi vài cái, giống như đôi đũa cần thận với đồ trang sức, dịu dàng, bảo vệ nhẹ nhàng, thăm dò...

Từ cổ kéo đến mỗi chỗ hướng lên trên, sau tai, vành tai, huyết thái dương, xương lồng mày, chóp mũi...

Cuối cùng dừng lại đối diện với anh, hơi thở giao hòa, không ngừng thở dốc.

Cô đã quen thuộc với bóng tối bên trong, nhưng có thể tìm được chính xác ánh mắt anh, giống như trên châu phát sáng trong đêm tối, dẫn dắt người tìm kiếm đi về trước, cuối cùng vùi sâu vào chỗ này, chẳng muốn đi nơi nào nữa.

Không biết khi nào anh tìm một cái ghế ngồi xuống, cô cảm nhận được thân mình thấp xuống, tự nhiên ngồi trên đùi anh.

Hai cánh tay Bạch Lộc cũng không rời khỏi cổ anh, tựa như xà yêu quần quýt biến đổi đa dạng, ngón cái vuốt ve qua lại trên làn da người đàn ông.

Tần Long một tay đỡ phía sau lưng cô, cô thuận tiện tựa vào lồng ngực anh, anh cảm thấy cơ thể này càng trở nên mềm mại, bàn tay xoa lưng cô hỏi: “Còn sợ tối không?”

Bạch Lộc phồng má, đầu tựa trước ngực anh, hỏi lại: “Em mềm không?”

Anh véo nhẹ phần thịt sau lưng cô: “Mềm.”

Tay cô dán trước ngực anh, ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng tròn: “Còn có thứ mềm hơn không?”

Toàn thân anh kéo căng, lấy tay bắt được cô, nói nhỏ: “Đừng quậy.”

Cô quả thật không động nữa, ngẩng đầu nhìn anh, lặp lại lần nữa: “Còn có thứ mềm hơn không?”

Anh hình như cúi đầu, cũng hình như đang nhìn cô, kiên định đáp: “Không có.”

“Vậy anh thích mềm không?”

Cô bỗng nhiên phát giác giọng mình trở nên nũng nịu, nhưng lại không bỏ qua âm thanh nghe được hầu kết anh chuyển động.

“Thích.” Anh rất bình thản đáp lại, nhưng nghe ra là thích thật.

Cô cười rộ lên trong bóng đêm, hỏi anh liên tục: “Vậy anh thích làm với mềm không?”

Trước đó trả lời rất lưu loát, đến lúc này thế mà đột nhiên dừng lại.

Anh ngẩn ra trong giây lát, hình như là bất ngờ, Bạch Lộc cảm nhận được, muốn quan sát vẻ mặt anh giờ phút này, nhưng khổ nỗi bên trong tối om, không phỏng đoán được gì hết.

Cô sợ anh giả vờ không nghe thấy mà cố ý lơ là, cô nhắc lại lần nữa: “Anh thích làm với mềm không?”

Lần này cô tin anh nghe được, trong cổ họng anh phát ra một tiếng trầm lắng, tựa như im ắng là ngầm thừa nhận.

Nhưng cô muốn nghe được đáp án, bàn tay mò mẫm trên mặt anh, xoay anh hướng về chính mình.

Con người đen phát sáng kia đang nhìn cô, tựa như lần đầu gặp gỡ.

Cuối cùng anh có hành động, cúi đầu tìm được môi cô một cách chính xác, khẽ hôn lên một cái, âm thanh trong veo vang lên: “Đời này chỉ làm với em.”

Nói xong, lòng bàn tay anh phủ trên mặt cô, cặp mắt kia đã nhắm lại, tìm kiếm hôn lên má cô, chóp mũi, ánh mắt...

Bị động và chủ động, dường như vĩnh viễn hoán đổi qua lại trên người bọn họ.

Bạch Lộc chưa dả động đến, chỉ còn chờ anh hôn tới cổ cô, đột nhiên cảm thấy đau đớn, cô khẽ kêu một tiếng, nhưng nhanh chóng biến mất, là anh mút cắn trên đó một cái.

Ngay sau đó, anh dời khỏi trần địa, ở phần da thịt lộ ra ngoài. Tại chỗ cổ áo lộ ra da thịt, anh nhẹ nhàng liếm hôn, trong lúc đó một bàn tay vuốt ve chậm chậm dùm lại phần vải mỏng manh.

Đầu óc Bạch Lộc hỗn loạn, hưởng thụ đồng thời duy trì sự tỉnh táo, cô nhớ lại câu nói kia của anh.

Chỉ làm với cô, đời này.

Đây là một câu lời ngôn ngữ thì phải, cô không chỉ ra chứng cứ, vậy thì coi như là một câu câu cú chính xác đi.

Trước khi ý thức trầm luân, cô gắng gượng thốt ra tiếng: “Chúng ta có cần...”

Đúng lúc này, hình như cũng là đồng thời, anh ngẩng đầu trước ngực cô, dừng lại tất cả động tác, kể cả chỉnh lại quần áo của cô, mái tóc cũng gọn gàng.

Bàn tay anh tiến vào trong áo cô, kéo lại áo ngực bị lệch về vị trí ban đầu, phát hiện phải trái không đối xứng, hình như càng trở nên kỳ cục.

Mà cô căn bản chẳng quan tâm có thoải mái hay không, cũng không chống cự việc anh lúng ta lúng túng, cô ngó ra nhìn anh hý hoáy.

Anh ôm cơ thể cô đang run rẩy, giọng nói lấy lại sự điềm tĩnh: “Sau này hăng tính.”

Bạch Lộc còn ngây ra, tựa như một người gỗ.

“Tại sao?” Cô không gào thét, âm thanh lại mang theo cảm giác khàn khàn.

“Bây giờ còn chưa phải lúc.” Anh trả lời như vậy.

38. Chương 38

Chẳng biết có phải gió đêm thổi quá lâu không, lúc trở về cửa khu sinh hoạt, Bạch Lộc cảm nhẹ.

Vừa mới tới dưới tòa lầu ký túc xá, dì quản lý gọi cô lại, cô hiểu rõ đi qua ký tên vào sổ.

Thời gian đã gần mười một giờ tối.

Cô quần chặt áo khoác, nhỏ giọng khụt khịt mũi, đẩy ra cửa phòng ký túc.

Đường Giai đang đắp mặt nạ, chẳng dè nghị chuyện cô về trễ, từ trên giường ló người ra, tò mò hỏi: “Lại cùng bạn trai cậu ra ngoài chơi à?”

Bạch Lộc cởi áo khoác, tâm tình toàn thân uể oải, dáng vẻ phờ phạc.

“Ừ.”

Cô cầm áo tiện tay ném trên giường, rót cốc nước cho mình, xoay qua mặt không biểu cảm uống nước.

Khuôn mặt Đường Giai bất động, nhưng ánh mắt đột nhiên nhìn thẳng, miệng tấm tắc nói: “Tình hình chiến đấu đêm nay kịch liệt lắm hả? Sao cậu lại trở về, xảy ra chuyện gì rồi?”

Bạch Lộc liếc cô bạn một cái, nghe ra ý ngấm trong lời nói, lại không biết liên tưởng tới cái gì, cô mệt mỏi cãi lại: “Cậu nghĩ nhiều rồi.”

Đường Giai chẳng để ý cười cười: “Không phải tớ nghĩ nhiều, là cậu để lộ nhiều quá.”

Bạch Lộc khó hiểu nhìn cô bạn, vừa định hỏi lộ ra cái gì thì đã thấy Đường Giai chỉ cổ mình.

Bạch Lộc giật mình, thân mình uể oải lập tức đứng thẳng, cặp mắt nhìn làn da dưới cổ mình, trông thấy tại đó có mấy mảng màu đỏ lớn khác thường, không giống như ngứa ngáy cũng không giống gãi cào, là màu đỏ sậm rất bình thường, tựa như hai má đỏ bừng một hồi lại giống như phai dần.

Cô nháy mắt hiểu được xảy ra chuyện gì, Đường Giai đầu óc tinh ranh đương nhiên không nói cũng hiểu.

Bạch Lộc xấu hổ ho khan, lẩm bẩm: “Bị một con rồng hút máu rồi.”

Đường Giai: “...”

Bạch Lộc không nói thêm nữa, xoay người đặt cốc xuống, cầm gương vọt vào phòng vệ sinh, bật đèn trần, mượn ánh sáng sáng ngời, vừa lấy cái gương nhỏ soi cổ, vừa nhìn toàn thân trong tấm gương lớn.

Vậy mà có chút thảm thương.

Lần đầu tiên cô cảm nhận được làn da mình mỏng manh như vậy, chỗ bị môi anh mút qua gần như lan tràn cả phần cổ.

Đoán chừng bóng đêm qua dày đặc, lúc ấy tách ra anh cũng bất cẩn quên nhắc nhở cô che giấu một chút.

Bạch Lộc ngưỡng cổ, đứng phía trước tấm gương rộng lớn, ngắm nhìn bản thân bên trong một hồi lâu, tựa như đang nhìn người xa lạ, nhưng cơ thể này thật sự là của cô.

Cô cũng không phải bài xích, ngược lại cực kỳ thích chính mình giờ phút này. Đây là lần duy nhất, một người đàn ông lưu lại dấu vết trên người cô.

Cho dù đêm nay cô đã chuẩn bị trước phát triển tới bước cuối cùng, mặc dù cuối cùng trở về nguyên vẹn, tốt xấu cũng có chút đột phá, cô mang về “phiên toái” do anh tạo ra, tựa như gắn liền anh bên người.

Hai tay cô chống trước tấm gương, dựa mình gần hơn, xem kỹ càng từng chỗ, không bỏ qua cái nào, giống như có thể tưởng tượng được trong đêm tối anh thân mật hôn lên đó như thế nào, từ chỗ này đến chỗ khác, lưu luyến xoay vòng.

Anh trông như một người thô lỗ, nhưng động tác lại chẳng hề thô bạo.

Bạch Lộc giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve chính mình, sợ bất cẩn chùi nó đi, chỉ là tùy ý lướt qua, cho đến khi bản thân cô phát giác, những cái kia là dấu hôn, nổi lên rõ ràng xinh đẹp không đếm hết, dưới đáy lòng cô không ngừng lên men, dần dần tràn lên não.

Trước khi đi tắm, Bạch Lộc chợt có ý nghĩ, lấy di động vào, quay về cổ mình, ở từng góc độ khác nhau tự chụp vài tấm hình.

Chụp xong xem lại từng tấm, cô chợt phát hiện hành động này xấu hổ, thế là ẩn đi ảnh chụp.

*

Thời gian lại trôi qua một tuần.

Bạch Lộc vừa bận rộn đủ loại việc linh tinh sắp tốt nghiệp, vừa còn phải tham khảo chọn lựa các loại đồ gia dụng cho nhà mới. Tại phương diện này cô không hiểu biết nhiều lắm, thế là hợp lẽ thường yêu cầu anh tới đề nghị và tham khảo cho cô.

Tần Long thảo luận trong điện thoại: “Anh gửi cho em một số chất liệu và màu sắc của đồ gia dụng thường dùng, em cầm tới cửa hàng gia dụng, không cần phải so sánh, nói ra phong cách em thích cho ông chủ nghe, mua nguyên bộ lời hơn.”

Bạch Lộc cầm di động lắng nghe, nghe thế nào cũng cảm thấy có lẽ.

“Anh đi cùng em đi.” Cô thẳng thắn yêu cầu.

Bên kia anh điềm tĩnh: “Em bảo một người đàn ông cùng em đi mua sắm đồ gia dụng?”

Bạch Lộc gõ đầu ngón tay: “Đúng vậy, em lại không thiếu phụ nữ.”

“ ... ”

Anh ở bên kia cười bất đắc dĩ, không phản bác nữa, coi như đồng ý rồi.

.....

Bạch Lộc hẹn anh cuối tuần.

Cuối tuần vừa gặp mặt, anh liền hỏi cô: “Em có mang theo số liệu kích cỡ không?”

Bạch Lộc mấy ngày không gặp anh, ánh mắt dính trên cả khuôn mặt anh, gật đầu: “Có.”

Anh không yên tâm: “Thật có mang theo?”

Bạch Lộc lấy ra tờ giấy ghi số liệu cho anh xem: “Sao em lại quên chứ.”

Anh cũng cười, trong lời nói oán trách cô: “Anh tưởng em coi như tới hẹn hò.”

Bạch Lộc thấy anh hai tay đút túi đi về phía trước, cô xông lên ôm lấy cánh tay anh, ngữ khí ngang ngược: “Là tới hẹn hò thì sao, muốn gặp anh cũng không có thời gian, chuyện đồ lưu niệm thế nào rồi?”

Phía đối diện có xe chạy qua, anh rút ra cánh tay rồi ôm lấy cô, vừa đi vừa nói chuyện: “Hơn phân nửa đã giao cho nhà trường, qua vài hôm nữa thì sẽ gửi trọn số tiền, phần còn lại đến lúc đó tự chúng ta tuyên truyền tiêu thụ, tieba của trường, diễn đàn bạn học, nền tảng weixin, hoặc là mở sạp hàng trong trường, giảm giá đúng thời điểm, mục tiêu chính là tranh thủ bán hết.”

Bạch Lộc nghe vậy liền hưng phấn: “Đến lúc đó em triệu tập các bạn học giúp anh tuyên truyền.”

Tần Long cúi đầu nhìn cô, nụ cười tươi trên mặt chẳng hề che dấu, anh thấy rất nhiều ở trước mặt cô, lại có cảm giác dường như đã mấy đời.

Vào trung tâm mua sắm, lọt vào tầm mắt là tràn đầy đủ bảng hiệu quảng cáo đồ gia dụng.

Bạch Lộc nhìn hoa cả mắt, chân chẳng biết di chuyển về phía nào.

Tần Long nắm tay cô, đi lên cầu thang máy bên cạnh, hỏi: “Em muốn phong cách nào?”

Ánh mắt Bạch Lộc dạo qua nơi khác, hỏi lại: “Anh thích kiểu gì?”

“ ... ” Tần Long kéo cánh tay cô xuống, “Hỏi em, không phải hỏi anh.”

Bạch Lộc rất vô tư thẳng thắn quay lại nhìn anh: “Có khác nhau sao? Anh thích, em cũng thích.”

Con người đen láy của anh dò xét cô: “Đây là nhà của em.”

Bạch Lộc gật đầu: “Anh cũng có thể vào ở.”

Anh không nói chuyện, áp khí giữa hai bên hơi nặng nề.

Bạch Lộc thấy anh xoay đầu đi, nhỏ giọng nói: “Thật ra anh nên đổi căn phòng kia đi, chỗ quá nhỏ, bốn người các anh không chèn chịt sao?”

Anh trả lời: “Hai tháng nữa sẽ phá dỡ, sẽ đổi chỗ khác.”

Cầu thang máy sắp đến lầu hai, Bạch Lộc mất nhìn phía trước, nghe lời này của anh, trong lòng hơi nhảy nhót, lại dè dặt: “À, tìm được chỗ ở chưa?”

“Tạm thời chưa có.”

“Vậy đừng tìm.” Cô nói.

Cầu thang máy vừa lúc tới nơi, hai người cùng bước lên.

Anh không trả lời cô.

Cô kiên nhẫn đợi một lúc, cũng không thấy anh có phản ứng, thế là biết anh cố ý không đáp, cũng không miễn cưỡng lặp lại nữa.

Bước chân Tần Long rất kiên định rõ ràng, dọc đường đi vội vã tuy rằng lướt qua rất nhiều, nhưng đều đặt trong mắt, cho nên tới sau này khi so sánh với ông chủ, anh có thể nói ra chính xác số cửa cụ thể tương ứng với chỗ bằng hiệu.

Bạch Lộc thần phục trí nhớ của anh, tán thưởng nói: “Thị lực tốt sức quan sát cũng mạnh, còn có rất nhiều công việc thích hợp cho anh làm.”

Anh vừa đi vừa sờ bề ngoài đồ gia dụng, quay đầu lại nhìn cô: “Ví dụ như?”

“Ví dụ như làm quản gia của em.”

Tần Long: “...em nghiêm túc?”

Bạch Lộc: “Cũng có thể làm tài xế của em.”

Tần Long: “...”

Anh khẽ cười: “Tài xế chạy xe điện?”

Bạch Lộc vuốt tóc, nói: “Em chuẩn bị mua xe.”

Anh dừng bước, xem biểu cảm của cô: “Tự mình chi tiền mua?”

Cô khẽ gật đầu.

Anh hỏi: “Đủ tiền không?”

“Hử?”

Anh lặp lại: “Hỏi em có đủ tiền không?”

Cô làm sao không đủ được, hưởng chi cũng không cần mua loại quá tốt.

Bạch Lộc nói: “Áp dụng mô hình kinh tế, bình thường xài không bao nhiêu tiền.”

Anh đơn giản lắng nghe, cũng không nói tiếp.

Đi ra một cửa hàng, lại tiến vào một cửa hàng khác, bên trong bán giường.

Nhân viên bán hàng chào đón niềm nở, thấy khách hàng là một cặp nam nữ, vội dẫn vào trong: “Giường đôi của chúng tôi ở khu này.”

Bạch Lộc nhìn biểu cảm của cô nhân viên bán hàng, biết đối phương hiểu lầm cái gì, cô nghiêng đầu nhìn sắc mặt Tần Long, ngược lại trông như thường, thế thì cô càng không cần gò bó.

“Ừm, tôi đi xem thử.”

Từ trước cô đã chọn giường đôi, thích cái loại rộng rãi nằm xuống chân với không tới mép.

Bạch Lộc nhắc chân đi vào bên trong, cô nhân viên nghiêng người để cô qua trước, có đồng nghiệp bên trong dẫn dắt, hai bên hình thành hình thức phục vụ một tuyến.

Thế nhưng khi Bạch Lộc bước ra cách hai bước, lắng tai nghe được cô nhân viên phía sau còn nhiệt tình nói một câu: “Thưa anh, chỗ chúng tôi rất lớn, đi theo vợ anh đừng để lạc mất.”

Tiếp đó không ai trả lời, Bạch Lộc cũng không quay đầu lại nhìn, chỉ đưa ra một quyết định trong lòng, hôm nay nhất định mua đồ tại chỗ này.

Bạch Lộc mới đi đến khu giường, liền bị các nhân viên vây quanh giới thiệu đủ loại kiểu dáng chất vải màu sắc chi tiết.

Cô thích một mình từ từ xem, nhưng tới nơi bày hàng la liệt, ngược lại chọn lựa đến hoa mắt, lại không thích nghe ý kiến người khác, chỉ muốn trưng cầu ý kiến của anh.

Cô xoay đầu nhìn, anh không cùng qua đây.

Bạch Lộc tò mò, đi trở về tìm người.

Mới tới gần khu vực, phát hiện anh dừng tại một gian nhỏ, tùy ý nhìn xem, một nhân viên cửa hàng đi theo phía sau, thường xuyên nhỏ giọng mở miệng giới thiệu.

Bạch Lộc đi qua, hỏi anh: “Anh cũng muốn mua hả?”

Cô nhìn kiểu dáng họa tiết trong tay anh, đều là kiểu đơn giản thiên về màu tối, mới nhìn tuyệt đối không lọt vào mắt cô.

Nhưng cô nghĩ tới, đàn ông không thích lòe loẹt, vậy thì cô cũng có thể không thích.

Anh tùy ý: “Anh rảnh rồi đến nhằm chán, chờ em xem xong.”

Bạch Lộc dựa người nhìn anh, đầy hứng thú: “Anh rõ ràng đang xem rất nghiêm túc.”

Ánh mắt anh lướt qua khuôn mặt cô, đi tới một bên: “Anh chỉ ngại chỗ nhỏ quá, vòng vo tốn thời gian.”

Bạch Lộc nhìn bóng lưng của anh, lòng nói dối ra vẻ đứng đắn thật lạnh nhạt.

“Cô à!” Nhân viên vừa rồi giới thiệu cho Bạch Lộc đi tới, xin lỗi nói, “Màu sắc vừa rồi cô nói chỗ chúng tôi tạm thời thiếu hàng, cô muốn xem màu khác không hay là chờ chúng tôi liên lạc công xưởng...”

“Không cần, cái này đi.” Tay Bạch Lộc tùy ý chỉ ra bên ngoài, là cái vừa mới được ánh mắt Tần Long thiên vị.

Người đàn ông vừa mới đi cách đó không xa nghe lời này liền xoay người lại, ánh mắt không dám tin nhìn cô, giống như đang nhìn người điên cuồng.

Bạch Lộc thanh thần nhìn lại anh.

Cách mấy giây không đổi mặt, khóe miệng anh ẩn hiện nụ cười khê khàng, lại hình như không có, chỉ thấy anh từ sau đi về phía cô, nói: “Em xem đồ đặc tùy tiện vậy sao?”

Bạch Lộc hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Em nhìn người cũng không tùy tiện.”

Các nhân viên bên cạnh nhìn bọn họ cảm thấy khó hiểu.

Bạch Lộc nói trong lòng, bản thân cô chưa bao giờ không khó hiểu, hiện tại còn nhìn màu sắc này chưa vừa mắt đâu.

Trên mặt anh có phần không nói nổi, đi qua nắm nhẹ cổ tay cô kéo sang một bên: “Em có ý gì?”

“Em không có ý gì hết.” Cô giả vờ không biết.

Anh buông tay cô ra, nhẹ giọng giải thích: “Đừng nói với anh em ngủ một mình thích tấm chăn màu tối này.”

“Đương nhiên không phải rồi.” Cô vô tội chớp mắt, “Một người thì không thích, đây là đắp cho hai người.”

Tần Long: “...”

Hai người im lặng mấy giây, không gian cũng đông đặc mấy giây.

Cuối cùng là nhân viên cửa hàng đi qua phá vỡ cục diện căng thẳng, hỏi nữ chủ nhân cảm thấy có thể đưa ra quyết định: “Cô à, xin hỏi cô còn có ý kiến gì không?”

“Ừ.” Bạch Lộc mắt nhìn Tần Long, “Tôi còn muốn thử xem chăn có mềm hay không, tôi mua giường rất cứng, trên đó cần phải mềm một chút.”

Nhân viên cửa hàng kinh ngạc trong chớp lát, sau đó cười nói: “Cái này không thành vấn đề, tôi đưa cô qua thử, muốn mềm bao nhiêu thì mềm bấy nhiêu.”

“Được.” Bạch Lộc đáp ứng, dự định cùng cô nhân viên đi về phía trước, lúc lướt qua vai Tần Long, cô nhón chân tiến đến bên tai anh khẽ nói, “Anh thấy cô ấy có thể tìm được không? Em cảm thấy không được.”

Tần Long cup mắt nhìn cô, không hiểu được vẻ đắc ý nhàn nhạt trên mặt cô.

Trong lúc ngẩn ngơ, anh nhớ tới gì đó, lại bị cô khơi ra trước: “Còn nhớ tới đó, anh đã nói không?”

Một mùi nước hoa bay tới, đôi môi gợi cảm mềm mại của cô khẽ mở ra trước mắt.

“—— không có thứ gì mềm hơn em.”

Nói xong, lúm đồng tiền trên mặt cô tựa như đóa hoa, đứng vững người rồi rời khỏi.

Mà anh, cả cơ thể đứng thẳng bất động tại chỗ.

39. Chương 39

Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường tới đúng hạn, mấy ngày gần sát, nhóm bạn cùng phòng thực tập bên ngoài cũng trở về gặp mặt.

Bạch Lộc nhín thời gian vì buổi lễ kỷ niệm mà tự mình chuẩn bị một bài viết quảng cáo, thuận tiện cộng thêm lời văn và hình ảnh chi tiết cụ thể về bộ đồ lưu niệm, cuối cùng còn kèm thêm đường link mua bán, giao hàng trọn gói trong trường.

Cô thực hiện hoạt động dưới dạng quảng cáo, cũng trưng cầu ý kiến nhận được sự đồng ý của các học viện, đặt quảng cáo tại đại sảnh tòa lầu học viện.

Dòng người đông đúc, trong vòng mấy ngày đã nhận được sự chú ý.

Ngoại trừ nhóm đối tượng được nhà trường đặt mua phân phát cho, không khỏi sẽ có một số người thích thú muốn mua lần nữa, dần dà người như thế càng nhiều, ngay cả những người đi ngang ngoài trường không đánh giá gì nhìn được, thấy có tính giá trị cất giữ, vả lại giá cả phải chăng, cũng tìm tới cửa mua.

Vì chuyện này một mình Bạch Lộc hết sức bận rộn, khó tránh kéo theo nhóm bạn cùng phòng ký túc, mọi người thường xuyên qua lại cũng biết nhân vật thiết kế đồ lưu niệm là người nào.

Người phát hiện trước tiên chính là Khương Kỳ.

Hôm đó cuối tuần, Bạch Lộc hẹn bạn Hầu Tử lại chuyển sang mấy trăm bộ đồ lưu niệm, nửa đường gặp mặt dưới một bóng cây, chọn hàng cũng tán gẫu mấy câu.

Khương Kỳ nhìn từ xa, thấy bạn Hầu Tử, vẻ mặt hơi ngờ vực, sau khi đến gần Bạch Lộc mới kéo nhẹ góc áo cô.

Bạch Lộc nhìn lại, hiểu được cô bạn phát hiện cái gì.

“Đây không phải...” Giọng Khương Kỳ rất nhỏ, nhưng không nói tiếp, chỉ để tìm kiếm sự xác nhận.

Bạch Lộc trông như thường: “Phải, hồi trước chúng ta từng gặp ở trong đó.”

“Bạn họ sao lại...” Khương Kỳ nhìn một chồng hộp đồ lưu niệm trên mặt đất, càng khó tin hơn.

Bạch Lộc kéo Khương Kỳ xoay người đi ra một bước, thấp giọng nói: “Đừng tỏ ra để ý và khinh thường như vậy, người ta đã ra ngoài sắp nửa năm rồi, nói không chừng bán xong đồ lưu niệm đợt này, cũng có thể vượt qua tiền lương một năm sau khi tốt nghiệp của cậu.”

Khương Kỳ há hốc mồm, trông hơi giật mình, cuối cùng nuốt xuống lời còn muốn nói vào trong bụng.

Cùng ngày hôm đó, tất cả mọi người trong phòng ký túc đều biết bạn trai của Bạch Lộc là ai.

Chuyện này đương nhiên là do Bạch Lộc tự nói rõ.

Bản thân cô cảm thấy chẳng có gì, những người còn lại thì hơi thiếu kiên nhẫn bất an.

Đường Giai nằm trên giường lăn qua lộn lại, lúc trước cô đã đoán được một nửa, nhưng không đoán được là đám người đã từng gặp kia.

Giọng cô có phần tiếc rẻ: “Lộc Lộc, sao cậu lại thích...người ra tù chứ?”

Bạch Lộc khá điềm tĩnh gọt táo cho mình: “Thích chính là thích, không có lý do gì.”

“Vậy cậu thích anh ta cái gì?” Khương Kỳ hết sức khó hiểu.

Bạch Lộc nhớ tới anh cũng từng hỏi vấn đề tương tự, lúc ấy cô khéo léo né tránh, đến giờ vẫn chưa đưa ra câu trả lời trực tiếp, không biết anh còn chờ mong hay không.

Cơ mà nếu ngay cả anh còn không giải thích rõ ràng, cô không cần thiết nói rõ với người khác.

“Chỗ nào cũng thích.” Đây là lời nói thật toàn diện nhất.

Bạch Lộc cắn một miếng táo, lại nhớ tới lúc trước khi anh đến phòng ký túc, cảnh tượng hai người đứng ở ban công ăn táo. Nhớ lại cô không khỏi cảm thấy tốt đẹp, còn có nụ hôn trước khi xa nhau kia, tuy rằng chỉ ở trên trán, lại khiến cô quyến luyến mấy hôm liền.

Hà Thanh Thanh hình như cũng có chút mâu thuẫn, tới gần cô dè dặt hỏi: “Anh ta có nói chuyện hồi trước với cậu không? Ví dụ như phạm tội gì mà vào tù?”

Bạch Lộc nhai xong miếng táo, lại cắn một miếng to nữa: “Tớ biết.”

Khương Kỳ tò mò sáp lại gần, nhẹ giọng hỏi: “Tội gì?”

Bạch Lộc vẫn rất điềm tĩnh: “Một tội đối với người bị hại mà nói là không thể tha thứ, đối với anh ấy mà nói là tội lỗi không thể xóa bỏ.”

“...”

Lời này vừa thốt ra, ba người còn lại trong phòng ký túc đưa mắt nhìn nhau, dùng ánh mắt trao đổi ý nghĩ với nhau.

Các cô cũng không ngốc, trong phút chốc liền đoán được đại khái tám chín phần.

Bầu không khí trong phòng trở nên kỳ lạ, Bạch Lộc đứng thẳng lưng, còn nói một câu.

“Tớ không biết người bị hại đang ở đâu, nhưng tớ sẽ chịu trách nhiệm giải cứu anh ấy.”

*

Mấy hôm sau là lễ kỷ niệm ngày thành lập trường.

Tiệc tối cùng ngày tổ chức tại sân thể dục ngoài trời, cả sân đặt đầy ghế nhựa, sinh viên từ năm nhất tới năm ba phải tham dự, năm tư cùng những người từ nghiên cứu sinh trở lên thì không thể ngăn được có thể lựa chọn tự do sắp xếp.

Bạch Lộc cùng nhóm Khương Kỳ xem được một nửa thì rời khỏi.

Trên con đường trở về đầy bóng cây um tùm, ở phía đối diện có thể thấy rất nhiều bạn học đang cầm hộp quà lưu niệm trên tay, cười đùa đi ngang qua.

Nhóm Khương Kỳ bởi vậy mà có chút thay đổi quan điểm về Tần Long, đẩy vai Bạch Lộc nói: “Anh ta còn rất có năng lực, ngay từ đầu không thấy được.”

Bạch Lộc cúi đầu khẽ cười, cái loại cảm giác tự hào này đặt trong lòng cô là được rồi.

Đêm đầu hạ oi bức không gió, đi một lúc liền chảy mồ hôi, cây ngô đồng rậm rạp ven đường che đầy ngọn đèn, bóng cây đọng đưa âm u lơ mơ, cũng che lấp người nào đó dùng chân chờ đợi ở đâu chỗ ngoặt.

Tần Long xoay người, từ bốn cô nữ sinh liền nhìn thấy cô, dường như ánh mắt kia không cần phân biệt, tự động lược bớt người bên cạnh cô, dứt khoát nhận thức cô một cách chính xác.

Chỉ một ánh mắt đã quyết định.

Bạch Lộc dừng bước trước, ngừng lại hai giây ngắn ngủi, sau khi xác nhận liền đi nhanh về phía trước, đứng trước mặt người đàn ông cao lớn, khẽ cười: “Tìm em à?”

Trên thái dương cô có vài sợi tóc bị mồ hôi dính lấy, anh lặng lẽ lấy tay gạt đi, lại giúp cô vén mái tóc dài ra sau vai, nói: “Tìm em.”

“Tìm em làm gì?”

Anh khơi dậy lòng hiếu kỳ: “Mới vừa nhận được một tin tốt, em muốn nghe không?”

Cô cười đẩy vai anh: “Mau nói đi.”

“Bên phía trường em gửi tin nhắn cho anh, nói dự định mua hết phần đồ lưu niệm còn lưu lại, bên bọn họ có buổi trưng bày có thể giúp đẩy mạnh tiêu thụ, hẳn là không lo không bán được.”

“Thật sao?”

Anh dùng ngón tay khẽ véo má cô, không nhẹ không nặng: “Lừa em làm gì.”

Bạch Lộc rất thích động tác nhỏ này của anh, bắt lấy ngón tay anh chơi đùa: “Nhưng chính chúng ta cũng có thể bán hết, không phải còn lại không nhiều lắm sao?”

“Mấy hôm nay mọi người đều mệt rồi, kết thúc sớm một chút cũng tốt, đều tự bận chuyện của mình.”

Bạch Lộc không tỏ vẻ phản đối, biết anh thích làm việc quyết đoán một chút, quyết định này cũng chỉ là thông báo, cũng không phải trưng cầu ý kiến.

Lời ông chủ nói, bà chủ nghe theo.

Đáy lòng cô đắc ý vui vẻ, còn nói: “Ngoại trừ tin tức này, còn có chuyện gì tìm em phải không?”

Giờ phút này, nhóm Khương Kỳ đúng lúc từ từ đến gần.

Tần Long liếc nhìn phía sau một cái, nói: “Mời người trong phòng ký túc bọn em ra ngoài ăn hải sản, anh có hân hạnh không?”

Lời này âm thanh không lớn, nhưng mọi người trong ký túc xá của Bạch Lộc đều nghe được.

Cô quay đầu lại nhìn, vốn tưởng rằng đám bạn sẽ khó xử từ chối, không ngờ chẳng có quá trình cân nhắc, ba cô bạn đều gật đầu đồng ý.

*

Chỗ ăn hải sản không xa, tại bờ sông gần trường.

Tần Long đương nhiên cũng không phải một mình, đã hẹn trước với bọn Hầu Tử đi giữ chỗ, thế là bốn nam bốn nữ ngồi một bàn dùng bữa.

Ban đầu nhóm Khương Kỳ không biết, bầu không khí hơi gượng gạo, dù sao hơn nửa năm trước mọi người từng gặp mặt, trong hoàn cảnh khác thường chênh lệch, mọi người đều khác nhau.

Điểm khác biệt là vào lúc này, không còn bức tường báo chí, nhóm người dè dặt nhìn qua nhìn lại mấy lần, chẳng ai lên tiếng nói chuyện.

So sánh với nhau, Tần Long và Bạch Lộc ở chung tự nhiên, cực kỳ giống vợ chồng son tiếp đãi bạn bè của mình.

Hải sản đã nướng chín bùng lên bàn, khói bốc lên ngùn ngụt, Bạch Lộc giúp mọi người phân chia đồ uống.

Hầu Tử đứng dậy giúp đỡ, nói ngọt ngào: “Chị Lộc, để tôi rót đi.”

Nhóm Đường Giai nghe được, cảm thấy mới mẻ.

Cô bạn liếc mắt nhìn đầy Bạch Lộc, vui đùa nói: “Chị Lộc, cậu thành chị hồi nào hả?”

Bạch Lộc dùng ánh mắt đắc ý, nhún vai.

Hầu Tử nhảy bèn nghe được, mồm mép láu lỉnh nói: “Chị Lộc sắp không còn là chị Lộc nữa, sẽ đổi thành chị Long.”

Bàn tay Bạch Lộc cầm đồ uống khựng lại, bản thân cũng buồn cười bởi xưng hô mới này.

Cô theo bản năng nhìn người bên cạnh, anh đang bình thản ung dung lột vỏ tôm, giống như đang hưởng thụ lạc thú làm chuyện này, xong xuôi rồi thì một mớ tôm mê người toàn bộ đều bỏ vào bát cô.

Khương Kỳ thấy vậy, miệng tấm tắc mấy tiếng, tỏ vẻ hâm mộ.

Bạch Lộc thì cảm thấy mỹ mãn bắt đầu ăn.

Mọi người ăn uống, anh một lời tôi một câu tán gẫu rồi dần dần quen thuộc.

Hầu Tử biết tìm đề tài nhất, có đôi khi nói thô tục liên miên, nhưng là nói lời thật, nhóm Đường Giai nghe xong thỉnh thoảng còn cười ra tiếng.

Một đám người tuổi tác xấp xỉ nhau, tuy rằng bằng cấp từng trải khác nhau, nhưng đã là tuổi trẻ thì cách suy nghĩ vẫn có phần tương tự.

Tới lúc sáng khoái, Hầu Tử chỉ Hà Thanh Thanh ít nói, trêu đùa nói: “Này chị, có biết đàn ông loại nào mới coi là đàn ông chân chính không?”

Hà Thanh Thanh rụt cổ, lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Đường Giai nhìn thấu kiểu cách nói chuyện của cậu ta, giành nói: “Cậu không phải muốn nói bản thân mình à, đi một vòng lớn như vậy.”

Hầu Tử đột nhiên đặt chai bia xuống, “phịch” một tiếng, nhưng không tức giận, mà là đáp lại lời nói.

“Đúng!” Cậu ta chỉ vào Đường Giai nói, cảm xúc tăng cao, trên mặt đã lộ vẻ say ngà ngà, nói nhưng chuyển sang tự thuật, “Đàn ông chưa từng ngồi tù, không phải đàn ông chân chính.”

“Lời này là tự cậu nói phải không.” Đường Giai nhỏ giọng thêm một câu.

Hầu Tử tiếp tục lớn tiếng nói: “Sai, lời này là lúc ngồi tù, một đại ca đã nói với tôi.”

“...”

Việc buôn bán của tiệm hải sản đắt như tôm tươi, mấy bàn xung quanh ngồi rất nhiều người, có người đàn ông vạm vỡ mặc áo không tay uống bia rượu, cũng có bạn bè tụ họp âm áp, hề nghe thấy lời này là giật mình, cầm đũa trong tay sững sờ sắc mặt hoài nghi nhìn qua.

“Nhỏ tiếng chút.” Bạch Lộc nhắc nhở cậu ta.

Tần Long cũng lấy chân đá cậu ta: “Uống say rồi buổi tối ngủ ngoài đường đi.”

Hầu Tử thu miệng lại, bị bạn A Hoa lão Yêu đẩy xuống, lấy nước lạnh làm tỉnh rượu.

Khương Kỳ bắt đầu hiếu kỳ, hỏi tiếp: “Là đại ca nào, ở đâu?”

“Ngồi bên cạnh tôi này.” Hầu Tử gơ tay chỉ, “Anh Long, tôi chỉ có một người đại ca này.”

Tần Long uống xong ngụm bia, bỏ cốc xuống, phát hiện mọi người ngồi trên bàn đang nhìn mình, kể cả Bạch Lộc.

Anh bình tĩnh cầm đũa ăn một miếng, miệng nhai hai cái, gương mặt nhìn Hầu Tử: “An ủi đại ca một câu thôi, cũng không biết ngượng lấy ra khoe khoang.”

“Anh.” Hầu Tử thân thiết kêu lên, cơ thể sát gần anh, “Nhưng sau đó em nghĩ mãi, lại càng cảm nhận được một đạo lý như vậy. Hồi đó em nghèo túng, cả ngày chỉ nghĩ ăn không ngồi rồi, cho nên mới đi trộm đồ nhà người ta, em lá gan lớn chưa từng nghĩ sẽ vào tù, bây giờ nghĩ lại đi vào sớm hơn mới tốt, nếu không em thật sự không thể thay đổi.”

Lão Yêu cũng đồng cảm: “Đúng vậy, đây thật sự là tiền kiếm được bằng tay mình, mới cảm thấy thành công cảm động, chuyện trộm cướp hồi trước thì tính là cái gì chứ.”

A Hoa thấy hai người kia cảm thán, bản thân cũng bắt đầu sảm hỏi: “Lúc trước tôi đâm người khác một dao, mấy năm nay luôn hối hận, hận không thể để mình chịu một dao kia, bây giờ thấy con gián cũng không dám giẫm chân.”

Hầu Tử kêu to: “Anh là đàn ông dỏm, con gián sợ gì chứ, tới bao nhiêu thì đập bấy nhiêu, thứ bây giờ chúng ta phải biểu hiện chính là quyết đoán và khí thế của đàn ông.”

Lão Yêu thêm một câu: “Có đảm đương.”

A Hoa cũng chêm vào: “Có lòng trách nhiệm.”

Hầu Tử lại thêm một câu: “Phải, dám liều dám đánh dám lên...”

Bạch Lộc bổ sung thêm: “Còn có dám làm.”

Nói xong lời này, cô cảm thấy người bên cạnh hình như dùng ánh mắt nhìn qua cô, quay đầu lại thì đã thấy anh trở về chính diện, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

Đường Giai ở bên kia nghe được cười ha ha: “Các anh không phải nên lập thành một nhóm à, tôi thấy rất hợp đó.”

Hầu Tử kích động đập bàn: “Có chứ, chúng tôi tốt nghiệp đại học Giang Tư, tiếng tăm có vang hay không?”
“...”

Khuông Kỳ nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Tôi thấy gọi là F4 Giang Tư.”

Hà Thanh Thanh nhỏ giọng nói: “Đây coi như là hot boy nhà giam sao?”

Lão Yêu vỗ vai Tần Long, búng ngón tay nói: “Muốn nói hot boy nhà giam, anh Long nhất định là số một.”

Bạch Lộc: “...”

Nhìn ra được mọi người đều ăn uống no đủ, bắt đầu nói nhảm lung tung. Người nào bắt đầu nói một câu, mọi người còn lại đều kích động cười đùa.

Gió đêm tại bờ sông mang mùi mặn nhẹ nhàng thổi qua, thổi đi khô nóng ban đêm, thổi đi chuyện ưu sầu lo sợ không đâu. Một số chuyện cũ được kể ra, trở nên không khó xử đến vậy, chỉ là lòng người nghe được sẽ có chút cay đắng.

Nhưng ngọn nguồn cay đắng thật sự là do ai, cuối cùng cũng không thể nói rõ.

Ăn đến khi trước lúc rời buổi tiệc, Tần Long đứng dậy đi hút thuốc.

Anh hiếm khi đột nhiên hút thuốc, Bạch Lộc biết anh có ưu tư, bởi vậy ánh mắt cũng đuổi theo bóng lưng của anh.

Anh vòng qua rất nhiều cái bàn, đi qua con đường, tới bờ sông ở đối diện, dựa trên hàng rào bảo vệ. Qua một lúc, đầu ngón tay đột nhiên phát ra ánh lửa, chợt hiện một chút rồi dập tắt.

Tiếp theo anh xoay người, khuôn mặt hướng về dòng sông cuộn cuộn, để lại một bóng lưng mơ hồ cho mọi người.

Bạch Lộc ngồi tại chỗ, từ xa nhìn mấy lần, một hồi lâu sau mới thu lại ánh mắt.

Lần cúi đầu này, cô mới phát hiện anh bỏ quên di động ở đây, không mang theo.

Bạch Lộc nhìn di động cũng không phải ngẫu nhiên, chỉ là màn hình chợt lóe sáng khiến cô để ý tới.

Cô vốn không có ý tìm tòi, nhưng tưởng là có điện thoại gọi tới, cần báo cho anh biết, thế là cầm lên nhìn sơ qua.

Cái liếc mắt này lại là vô tình.

Nhưng vô tình thường nhìn lầm chuyện, hiểu lầm cũng thường vậy mà tạo thành.

Nhưng Bạch Lộc cảm thấy đây không phải hiểu lầm, tay chân cô hình như chỉ hơi khựng lại, cả trái tim ngừng đập trong giây lát, ngay cả mồ hôi nóng toàn thân mới ứa ra cũng bị lạnh một chút.

Mọi thứ đều bởi vì một tin nhắn vừa gửi vào di động anh.

“Mày sống cũng không tệ, cường hiếp người ta, ra tù còn có thể cùng nhau chơi đùa, cuộc đời viên mãn rồi.”

40. Chương 40

Gió lạnh thổi ngược, Bạch Lộc quay đầu lại uống mấy ngụm nhỏ.

Khi gương mặt lần nữa thì màn hình di động đã tắt ngóm.

Cô mau chóng lấy ra di động của mình, dựa vào trí nhớ tạm thời bấm vào dãy số không tên ban nãy.

Tiếp theo, cô một mình yên lặng chơi di động, thỉnh thoảng nói chuyện với người bên cạnh.

Khi Tần Long đi trở về, lúc đầu bước đi còn rất chậm, tới giữa đường anh sờ soạng trên người, phát hiện thiếu gì đó rồi mới bước nhanh trở về.

Anh ngồi trở về chỗ, chuyện đầu tiên chính là lấy di động.

Bạch Lộc và Hà Thanh Thanh thăm thì trò chuyện, tâm tư không đặt tại cuộc đối thoại, khéo mắt cô thoáng thấy anh đang chăm chú nhìn di động, màn hình kia sáng lên, tầm mắt anh nhìn chăm chăm mấy giây.

Bạch Lộc không quay qua nhìn, nhưng cảm ứng được người bên cạnh như có như không nghiêng đầu qua, cái liếc mắt kia ẩn chứa sự phỏng đoán và thăm dò.

Toàn bộ quá trình cô làm như không có gì.

Trên đường trở về, bọn họ vẫn trò chuyện nắm tay bình thường.

Muốn nói có chỗ nào không bình thường, hẳn là thiếu sự trao đổi qua ánh mắt. Cô không cố ý nhìn anh nhiều lần, thế nên cũng không biết anh có nhìn qua hay không.

Anh tiễn các cô đến cửa ký túc xá.

Nhóm Khương Kỳ đi vào trước, Bạch Lộc nán lại sau cùng.

Trước khi cô đi Tần Long giữ cô lại, Bạch Lộc mỉm cười trở về: “Sao vậy?”

Tay trái anh luồn vào túi quần, từ bên trong lấy ra một tấm thẻ, Bạch Lộc cup mắt nhìn rồi lại ngẩng đầu nhìn anh.

“Cái này cho em.” Anh đặt tấm thẻ trong lòng bàn tay cô, khép lại ngón tay cô nắm chặt, “Thù lao đã nói.”

Bạch Lộc giơ tấm thẻ lên trước mắt, lật qua lật lại nhìn kỹ, cuối cùng nhìn anh: “Cho em thật hả?”

Anh gật đầu: “Cho em thì cầm đi.”

Tại mép bụi cây dưới bóng đêm bay ra một con côn trùng nhỏ, Bạch Lộc nghiêng đầu gãi cổ, lại lấy tấm thẻ quạt gió trong không trung, tỏ ra một chút do dự.

“Trong đây có bao nhiêu tiền?”

“Không nhiều lắm.”

Bạch Lộc hỏi: “Không nhiều lắm là bao nhiêu?”

Anh đáp: “Mấy vạn.”

Cô cúi đầu đùa nghịch tấm thẻ kia, tự hỏi: “Em có thể lấy nhiều vậy ư? Em cũng không giúp cái gì.”

Anh nhìn cô gục đầu xuống: “Trước đó đã nói phân chia, đây là tiền em nên nhận được.”

Giờ phút này Bạch Lộc hơi khó xử, cô cũng không phải bởi vì chuyện tối hôm đó giận dữ không lấy, mà là quả thật không muốn lấy khoản tiền vất vả này của anh, lúc ấy chỉ vì kéo gần quan hệ giữa hai người mới thuận tiện nói thôi, giờ phút này thật sự cầm trong tay, cô lại cảm thấy mình vô lại.

Cô trả thẻ lại cho anh, thấy anh hơi khó hiểu, giọng cô thoải mái nói: “Em không cần tiền, chi bằng anh tặng em món quà tốt một chút, tặng cái gì cũng được.”

Anh không nhận, nhìn cô một hồi lâu rồi nói: “Không phải em nói muốn mua xe sao? Coi như là quà đi.”

Cô liếc nhìn anh, lẩm bẩm: “Vậy thì quá tùy tiện rồi.”

Anh khẽ cười: “Thế nào mới tính là không tùy tiện?”

Bạch Lộc không nói chuyện, cô nhìn bụi cây bên cạnh.

Hồi lâu sau, người trước mặt hỏi: “Dám làm là được?”

Bởi vì lời nói này, cô xoay đầu nhìn qua, đoán chừng sắc mặt anh, không cố ý vờ ngó ngán, chính là nói chuyện tối hôm ấy.

Bạch Lộc không khỏi trở nên ngông nghênh: “Không nhất định, phụ nữ dễ thay đổi, ý nghĩ mỗi phút mỗi giây đều không giống nhau.”

Ý là, bây giờ cho dù anh dám làm, cũng không nhất định có cơ hội đó.

Khi nói lời này cô rất bình thường thản nhiên, cảm xúc chẳng hề dao động, tựa như kiểu trong lúc cúi kính lại tỏ ra vẻ không cố tình gây sự.

Hai người im lặng giằng co một lát.

Qua một lúc, anh hình như hiểu được gì đó, nói với cô: “Em muốn anh làm thế nào thì nói thế đó, anh làm theo lời em.”

Bạch Lộc khẽ cười, đột nhiên mất hứng thú, cô có chút phiền chán bản thân mình như vậy, không biết phải biểu đạt cái gì, chẳng nói ra được chữ nào.

Ngại ngừng ngượng nghịu, rất không thoải mái.

Cuối cùng, cô ở trước mặt tiến lên một bước, nhón chân lên ôm cổ anh, kề sát lỗ tai anh nhỏ giọng hỏi: “Mấy hôm nay anh có bận không?”

Anh nói: “Cũng được.”

Cô nghiêng người bám trên người anh, nhưng không ép anh lùi về phía sau, cô lại hỏi: “Cũng được là ý gì, em hỏi anh có hay không?”

Anh lấy tay vỗ lưng cô, hơi thở phả bên tai cô: “Em nói ngày nào, dù không rảnh anh cũng dành thời gian.”

Bạch Lộc cân nhắc một lúc rồi nói: “Qua mấy hôm nữa em dọn nhà, ban ngày hay là ban đêm, bất cứ lúc nào báo cho anh biết, anh cũng nhất định đến sao?”

“Nổi gió đổ mưa cũng đến.”

Cô nhìn bầu trời đêm trên đầu, trăng sáng sao thưa.

“Nếu đang ngủ thì sao?”

“Ngủ cũng đến.”

Cô cong khóe môi: “Đây là anh nói đó.”

Anh nói: “Là anh nói.”

Cô buông anh ra: “Vậy bây giờ anh về đi, trở về ngủ.”

Tần Long không nhúc nhích, anh nhìn cô xoay người, vẫy tay nói: “Anh nhìn em đi vào.”

Bạch Lộc đi về phía cửa hai bước, vốn còn muốn quay đầu lại, cuối cùng vẫn nhịn xuống, đột nhiên nhấc chân chạy mau vào ký túc xá, người bỗng chốc không thấy đâu.

Tần Long nhìn xung quanh một vòng, lấy di động xem thời gian, cũng xoay người rời khỏi.

*

Bạch Lộc vào phòng ký túc, tháo xuống nguy trang nặng nề, ngồi trước bàn nhìn di động thẩn thờ.

Nhóm bạn cùng phòng từng người một đi vào tắm rửa, tất cả giải quyết xong xuôi rồi đẩy cô.

“Lộc Lộc, còn chưa chuẩn bị tắm nữa, ăn hải sản trên người cậu không có mùi à?”

Bạch Lộc lười biếng chẳng muốn động dậy, cô không biết tiếp theo mình nên làm gì, giống như mất đi ý nghĩa làm những việc này.

Cô vẫn sẽ tắm rửa, hồi trước tích cực tắm rửa, là bởi vì cô muốn nằm hưởng thụ kiểu trò chuyện sớm một chút.

Nhưng giờ phút này, cô cảm thấy mỗi mệt, cảm thấy mình không thể tiếp tục hồ đồ nữa.

Trâu Oánh nói rất đúng, có một số việc cô phải điều tra rõ ràng, tin nhắn kia mờ ám, biểu hiện của anh cũng hơi khả nghi.

Anh nhất định đã gặp cô gái tươi cười kia, hơn nữa không chỉ một lần.

Bạch Lộc cầm di động đứng dậy, đi tới ban công bên ngoài, bắt đầu tìm tòi trong danh bạ.

Đã lâu không liên lạc, cô ngược lại cảm thấy hơi xa lạ.

Bấm nút gọi, Bạch Lộc kiên nhẫn chờ đợi, đồng thời chuẩn bị cách nói năng.

Qua mười giây, bên kia nhận máy.

“Bạch Lộc?”

“Luật sư Kiều.”

Giọng nói Kiều Minh Kiệt hơi kinh ngạc, nhưng hình như không chuẩn bị đầy đủ, Bạch Lộc đứng thẳng tai lắng nghe, bên trong truyền đến tiếng mang dép, sau đó rất nhanh đi qua một khoảng cách, tới không gian im lặng, mới lại nghe anh ta nói tiếp: “Đã lâu không liên lạc, tìm anh có việc à?”

Bạch Lộc không muốn tỏ ra quá đột ngột, hỏi han trước: “Luật sư Kiều, dạo này anh bận rộn không?”

“Cũng ổn, đang xử lý ba vụ án.”

“Ừm.” Cô khựng lại, “Vụ án khó giải quyết không? Nếu gặp phải khó khăn, có thể tìm trường hợp ngày trước để tham khảo không?”

Kiều Minh Kiệt cũng là một người ưu tú, nghe ra câu nói của cô có hàm ý khác: “Em muốn hỏi gì à? Có khó khăn gì, cứ nói thẳng ra đi.”

Bạch Lộc ngừng một chút, cơ thể nằm sấp trên mép ban công, nhìn đám người đi qua lại phía dưới, giống như thấy bóng dáng anh đi qua hôm ấy.

“Em muốn hỏi anh về một vụ án rất lâu hồi trước, không biết anh có điều tra được không.”

Kiều Minh Kiệt khó xử nói: “Tình huống chung chung khó mà tra được.”

Bạch Lộc hơi mất mát: “À.”

Ngay sau đó bên kia lại chuyển hướng: “Cơ mà anh quen biết nhiều người, em muốn điều tra vụ gì, anh giúp em hỏi thử, nói không chừng có thể hoàn thành.”

Bạch Lộc nhen nhóm hy vọng, nhưng đồng thời cũng do dự: “Cái này có liên quan tới quyền riêng tư của đương sự, các anh thật sự sẽ bằng lòng giúp em lật tìm hồ sơ trước kia sao?”

Lúc này ngữ khí của Kiều Minh Kiệt càng khẳng định hơn trước đó: “Em nói đi, anh nhất định giúp em điều tra.”

Bên phía anh ta không thành vấn đề, bên Bạch Lộc ngược lại rối rắm, cô không biết làm vậy có đúng không, ngâm mượng quan hệ điều tra hồ sơ tiền án của anh, quả thật không phải chuyện ngay thẳng.

Nhưng nếu tiếp tục giả vờ không biết, cô lại không thể lừa mình dối người ở bên anh.

Cô càng không có dũng khí giáp mặt hỏi thẳng anh, giống như không có dũng khí đối mặt với kết quả có thể khiến cô thất vọng.

Chân tướng có lẽ khắc nghiệt, nhưng đồng thời cũng là lớp áo giáp chống đỡ trước tiên, không đến mức chảy máu còn mình đầy thương tích.

“Bạch Lộc, em còn nghe không?” Hồi lâu không đáp lại, bên kia vội hối thúc.

“Em đang nghe.”

Kiều Minh Kiệt hỏi: “Là vụ án nào? Tội gì?”

Bạch Lộc nhìn bầu trời phía xa xăm: “Tội cưỡng hiếp.”

Bên kia khựng một chút: “Tên gì?”

Bạch Lộc không muốn thảo luận trong điện thoại: “Lát nữa em gửi qua chi tiết cụ thể cho anh.”

“Được. Vụ án này bao lâu rồi?”

Bạch Lộc nhớ lại hồi trước Tần Long từng nói qua, trả lời: “Sắp bốn năm rồi.”

*

Trong mùa tốt nghiệp.

Mấy ngày liền bận rộn, hôm đó Bạch Lộc đang chụp ảnh tốt nghiệp, thuận tiện đến tòa lầu học viện nộp bản thảo luận văn.

Giáo sư Phương hình như đúng lúc đang đợi cô.

Bạch Lộc đẩy ra cửa văn phòng, chỉ có một mình bà ở lại, cô cười chào hỏi: “Cô Phương, không chụp hình tốt nghiệp à?”

Giáo sư Phương đang cầm tách uống trà, uống xong đặt xuống: “Bên ngoài nắng quá, cô không đi qua góp vui trước.”

Bà nhìn trong tay Bạch Lộc một cái: “Bản thảo luận văn xong rồi? Đem qua đây đi.”

Bạch Lộc đi qua đặt tại mép bàn, lại nhìn đằng sau giáo sư Phương, ánh mắt phát sáng: “Ồ, đây là cây trúc mới nhập phải không ạ, đẹp quá.”

Cô tiến lên sờ chiếc lá mềm xanh tươi, tựa như một mảnh mây bay, lay động nhẹ nhàng.

Giáo sư Phương quay đầu lại, vịn mắt kính nói: “Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường vừa chấm dứt, học trò hồi trước tặng cho cô.”

Bạch Lộc gật đầu: “Có lòng, lần sau em cũng mua cho cô, mua loại khác một chút.”

Giáo sư Phương cười: “Em ngồi xuống trò chuyện với cô một lát đi.”

Bạch Lộc kéo ghế qua ngồi xuống: “Trò chuyện gì ạ? Em nộp luận văn cho cô rồi, cô không thể trả lại đâu.”

“Không nói cái này.” Giáo sư Phương lắc đầu, “Lần trước cô bảo em ngừng thuốc, tới giờ cảm giác thế nào rồi?”

Bạch Lộc nhớ lại: “Hình như không nằm mơ gì hết, nhưng em không cảm thấy trí nhớ tốt hơn, vẫn như trước.”

Giáo sư Phương an ủi: “Đừng gấp, từ từ sẽ đến, cung phản xạ của em quá dài, quan sát một thời gian hãy tính.”

Bạch Lộc ừ một tiếng, qua một lúc: “Cô Phương?”

Giáo sư Phương nhìn qua: “Thế nào?”

Bạch Lộc chuẩn bị nhất thời, hỏi: “Cô có lúc nhìn nhầm không? Ví dụ như, cô luôn tín nhiệm một người, nhưng người đó có khả năng gạt cô một chuyện, nói tóm lại là chuyện khiến cô không thoải mái.”

Giáo sư Phương nhìn cô tỉ mỉ, mỉm cười rồi nói: “Em biết lựa chọn ngắm nhìn phong cảnh em thích, nhưng không thể đảm bảo phong cảnh này sẽ dần dần phai màu trở nên xấu xí, kết quả về sau không thể do em không chế. Có điều em đã có ý nghĩ như vậy, chẳng lẽ còn cần hỏi cô sao?”

Bạch Lộc biết mình đang nói lời thừa: “Em chủ yếu muốn hỏi, gặp phải tình huống như vậy, rốt cuộc là tin tưởng đối phương hay là lựa chọn nghe theo trực giác của đáy lòng?”

Giáo sư Phương nhìn cô học trò trước mắt, biết cô cần một câu trả lời, nhưng bà không đưa ra phương hướng rõ ràng, ngược lại mở đề tài: “Em không cần hỏi cô, trong lòng em đã có đáp án rồi.”

Bạch Lộc chột ngắc đầu, sau đó lại cúi xuống lặng im suy nghĩ.

*

Buổi sáng chụp hình tốt nghiệp, các sinh viên tận hưởng ánh mặt trời đủ rồi, xếp hàng chụp ảnh trước tòa lầu học viện.

Bạch Lộc mặc trang phục rộng rãi, đang đội mũ cử nhân, cùng đám bạn học chờ đợi dưới bóng cây mát mẻ.

Nói nói cười cười đến phân nửa, di động Bạch Lộc vang lên.

Cô nhìn di động một cái, sắc mặt trở nên nghiêm nghị, đi sang một bên bắt máy.

“Luật sư Kiều?” Cô đi tới dưới một gốc cây nhỏ.

“Bạch Lộc, em đang ở trường à?” Kiều Minh Kiệt lái xe, trong tiếng nói chuyện truyền tới tiếng còi, “Anh đúng lúc đi qua trường bọn em.”

Âm thanh xung quanh rất ồn ào, Bạch Lộc lại đi xa một bước: “Em đang ở trong trường.”

Kiều Minh Kiệt: “Tốt lắm, bây giờ anh đi tìm em, chuyện lần trước em nhờ anh điều tra, anh có tài liệu đưa cho em.”

Bạch Lộc xoay lại nhìn hàng người chụp ảnh, ít nhất còn phải chờ hai lớp nữa, cô lại nhìn thời gian, coi như dư dả.

“Anh vào cửa Tây của trường, em ở ven đường chờ anh.” Nói xong cô cúp máy, đi trở về nói với Hà Thanh Thanh mình có đồ chuyển phát nhanh phải đi lấy.

Bạch Lộc đi ra hàng lớp mình, tới phía sau tòa lầu học viện, vòng qua một dãy hàng rào xanh hóa, tới ven đường đầy bóng cây, đứng dưới một thân cây, lẳng lặng chờ xe Kiều Minh Kiệt.

Trên người cô không ngừng ứa ra mồ hôi nóng, không biết là vì phơi nắng quá lâu hay là ảnh hưởng tâm lý, nóng đến nỗi cô phải tháo mũ cử nhân ra, lấy làm cây quạt thổi gió.

Cái tua lắc lư theo động tác của cô, trái tim cô cũng đập dềnh theo.

Cô dám chắc tài liệu Kiều Minh Kiệt mang tới có lẽ là bản án hình sự năm đó, trên đó ngoại trừ tên Tần Long ra thì nhất định còn có tên của cô gái tươi cười kia.

Giống như nhân vật thần bí phơi bày mặt mũi, cuối cùng cô cũng có thể biết được đối phương tên là gì.

Thời gian trôi qua rất chậm, mồ hôi cô ứa ra từ lớp này tới lớp khác.

Xe của Kiều Minh Kiệt rốt cuộc tới nơi, không kịp chờ anh ta xuống xe trước, Bạch Lộc chạy tới giữa đường nghênh đón, đến cửa kính xe chỗ anh ta, nhìn anh ta chậm chạp xuống xe.

“Các em đang chụp hình tốt nghiệp à?” Kiều Minh Kiệt thấy cách ăn mặc của cô liền hỏi.

Bạch Lộc không rảnh tán dóc, gật đầu nhìn vào trong: “Đồ đâu?”

Kiều Minh Kiệt thấy vẻ nôn nóng của cô, anh ta hiểu rõ cười một tiếng, nếu là Bạch Lộc mọi khi nhất định chú ý điểm này, nhưng lúc này đáy lòng cô hỗn loạn, đã không rảnh quan tâm đến hoạt động tâm lý của anh ta.

Kiều Minh Kiệt xuống xe, cầm túi tài liệu trên tay trái, đưa tới trước mặt cô, miệng nói: “Anh thấy sắp tới trưa rồi, lát nữa cùng nhau ăn bữa trưa không?”

Bạch Lộc mau chóng cầm lấy cái túi kia, không chút suy nghĩ nói: “Lát nữa cả lớp liên hoan.”

Kiều Minh Kiệt sờ cằm mình, bề mặt cười cười: “Vậy thì lần sau cũng được.”

Bạch Lộc không để ý tới anh ta, sau khi nói cảm ơn thì xoay người bắt đầu mở túi ra, đợi đến lúc lấy ra tài liệu, động tác đột nhiên chậm lại.

Cô đưa tay chậm rãi lướt vào, giống như lần đầu nhận thư hồi trước, đầy sự tò mò và ẩn số, chỉ là lúc này lại thêm thấp thỏm và bất an.

Cuối cùng, cô vẫn nhắm một mắt rút ra, vài tờ giấy hơi mỏng, lọt vào trong tầm mắt là bốn chữ thể chữ to “Bản án hình sự” nổi bật.

Tinh thần Bạch Lộc đột nhiên chấn động, mở miệng hô hấp vài cái, liếm bờ môi khô ráo, mở ra trang thứ nhất, không bỏ sót chữ nào từ đầu đến cuối.

Qua chừng mười lăm giây.

Bạch Lộc đột nhiên xoay người, đi trở về bên cạnh Kiều Minh Kiệt, chỉ vào một cái tên trên đó hỏi: “Đây là ý gì?”

Kiều Minh Kiệt nghiêng người qua xem, à một tiếng: “Đây là người bị hại.”

Bạch Lộc càng không tin: “Người bị hại tên là Tiểu Văn? Tên đầy đủ thì sao?”

“Cái này không phải tên đầy đủ, đây là tên giả.”

Bạch Lộc không hiểu: “Cái này không phải công văn sao? Tại sao chỉ viết tên giả?”

Kiều Minh Kiệt hơi khó xử: “Cái này không dễ làm đâu, Bạch Lộc, đồng nghiệp ở phòng lưu trữ hồ sơ yêu cầu nghiêm khắc, anh có thể thay em tìm được vụ án lâu như vậy đã không dễ dàng rồi, người bị hại này ít nhất đã được bảo vệ rồi, thế nên bọn họ lo liệu tên cô gái này trước tiên.”

Bạch Lộc nghe anh ta nói vậy, ngược lại cảm thấy mình hơi hung hăng.

“Ồ, vậy cũng đúng, quả thật chắc là nhận được sự bảo vệ.” Bạch Lộc ngoài miệng nói thế, đáy lòng vẫn hơi mất mát.

“Người này...” Kiều Minh Kiệt thấy cô lại xoay người nhìn bản án, thử hỏi, “Người gọi là Tần Long này em quen biết sao?”

“Hả? Không biết, là bạn nhờ em tìm.”

Bạch Lộc biết rõ không thể đứng quá lâu, dứt khoát cất lại bản án vào trong túi, rồi nói với Kiều Minh Kiệt: “Cảm ơn anh, luật sư Kiều, sau này có rảnh mời anh ăn cơm, hôm nay em còn có việc bận, không thể tiếp đãi anh.”

Kiều Minh Kiệt cười khách khí: “Không có việc gì, nếu em rảnh ngày mai cũng có thể tìm anh.” Nói xong anh ta làm động tác tay xin cứ tự nhiên.

Bạch Lộc đột nhiên nhớ tới toàn bộ việc này đều dựa vào anh ta giúp đỡ, mình đi trước thật có vẻ không lễ phép cho lắm, thế là cô tự động lùi về ven đường: “Em tiễn anh nhé, cảm ơn anh đưa tài liệu cho em.”

Kiều Minh Kiệt gật đầu không đẩy đưa nữa, người trở về xe, khởi động xe từ trước mặt cô vòng qua chỗ ngoặt chạy ra cửa Tây của trường.

Bạch Lộc nhìn anh ta đi xa, cúi đầu nhìn lại cái túi trên tay mình, tâm trạng càng nặng nề hơn, cô cùng ôm cái túi và mũ cử nhân trước ngực, xoay người chuẩn bị trở về.

Vừa mới xoay người đi hai bước, cô liếc nhìn dưới lá cây nhô lên cao đọng đưa trong ánh nắng, ánh mắt dò xét hướng về phía dưới một thân cây đối diện, bước chân dừng giây lát.

Một người đàn ông mặc đồ đen, dựa nghiêng vào một thân cây đang rụng nhánh khô.

Toàn thân anh đứng tại chỗ không nhúc nhích, hai mắt nhìn cô chăm chăm từ xa, không thấy rõ ràng chỉ tiết nét mặt, tựa như hành động này đã duy trì rất lâu rồi.

41. Chương 41

Tối gần buổi trưa, mặt trời chói chang nóng hổi, trên không khô nóng không gió, tiếng ve kêu to trên đầu ngọn cây.

Hai mắt Bạch Lộc bị choáng, cô đứng tại chỗ sững sờ một hồi lâu, mới dần dần thấy rõ người kia đứng dựa thân cây, trong khoảng thời gian ngắn anh đứng thẳng, rồi hình như đi chuyển hai chân, nhìn xuống nền đường, tầm mắt không nhìn trái phải, từ con đường đối diện đi thẳng về phía cô.

Bạch Lộc biết giờ phút này vẻ mặt của mình rất hỗn loạn cứng đờ, cô khó chịu nuốt nước bọt mau chóng tỉnh táo lại.

Trước tiên cô lo âu về túi tài liệu trên tay.

Cơ mà cũng may cô còn nhớ, vừa rồi lúc cầm trong tay, đã nhìn kỹ trái phải, không có in ấn chữ gì.

Nhưng trong khoảng thời gian anh đi tới trước mặt, Bạch Lộc vẫn ung dung thản nhiên nhét cái túi kia vào trong lòng, một tay cầm mũ đặt trước người ngăn cản tầm nhìn.

Cô chẳng hề cúi đầu lúc nào, khi anh đi tới vài bước cuối cùng, cô cũng cong lên nụ cười bất ngờ nghênh đón.

“Anh tới hồi nào?” Cô nhìn qua anh một cái, như là trùng hợp đi ngang qua.

Tần Long nhìn chằm chằm khuôn mặt cô: “Vừa tới.”

Bạch Lộc gật đầu: “Ừm.”

Trải qua nhiều lần gặp mặt như vậy, cô đã hiểu rõ ý tứ tiềm ẩn trong hai chữ “vừa tới”.

“Chụp ảnh tốt nghiệp à?” Anh nhìn mũ cử nhân khá lớn trên tay cô.

Bạch Lộc ừ một tiếng, bàn tay nắm chặt mép túi tài liệu giấu phía sau cái mũ, trái tim cô đập mạnh.

Cô dùng giọng điệu thoải mái hỏi: “Anh tìm em có gì không?”

Trên mặt anh hiện lên ý cười: “Đến thăm em.” Lại nâng cằm chỉ cái mũ, “Chụp xong chưa?”

“Vẫn chưa.” Cô lắc đầu, lại cảm thấy hành vi một mình cô ra đây sẽ khiến anh nghi ngờ, thế là tự động giải thích, “Chụp ảnh chậm quá, đúng lúc em có một người bạn đi ngang qua đây, mang theo đồ cho em, thế nên ra xem thử.”

Lúc nói chuyện, cô nhìn về phía phương hướng Kiều Minh Kiệt lái xe đi một cái.

Tần Long cũng nhìn theo, tại cổng phía Tây xa xa đã trống không chẳng thấy bóng xe từ lâu, có vài người thừa thớt đi qua, anh quay lại nhìn cô, thuận tiện hỏi: “Bạn luật sư?”

Bạch Lộc gật đầu: “Hả?”

Lập tức, trái tim cô treo cao: “Sao anh biết?”

“Anh đoán thôi.”

“...” Bạch Lộc im lặng, nhìn anh, “Anh đoán đúng rồi.”

Ngay sau đó, anh giải thích: “Anh từng lái xe hộ, có chút ấn tượng.”

Bạch Lộc không biết nên phản ứng thế nào: “À.”

Qua một giây.

“Anh ấy biết anh không?” Bạch Lộc hỏi.

Anh cười: “Cái này em phải hỏi anh ta. Anh ta bao nhiêu tuổi?”

Bạch Lộc cúi đầu ôm chặt trước ngực: “Lớn hơn em hai tuổi.”

“Anh ta hẳn là không có bạn gái.”

Cô hiểu hết những lời này, trong nháy mắt ngẩng đầu lên, lời nói kiên định: “Em không thích anh ấy.”

Anh nói theo: “Anh cũng không thích anh ta.”

Lúc nói lời này, vẻ mặt anh rất nghiêm túc.

Bạch Lộc đột nhiên cười ra tiếng, cô nhắc chân đi về phía trước hai bước, nói: “Anh ấy là con trai của đồng nghiệp cô em.”

Tần Long đi bên tay trái cô, dùng tốc độ như nhau: “Là người cô em muốn tác hợp cho em à?”

“Sao anh biết?” Cô thả chậm bước chân.

Anh nhìn mặt đất đằng trước, bóng cây loang lổ, rọi thành từng mảng.

“Em đã quên cuộc gọi đầu tiên giữa chúng ta sao?”

Bạch Lộc ban đầu không hiểu, nhìn sắc mặt anh nhớ lại hồi lâu, rồi mới bừng tỉnh.

Khi đó, cô tưởng Bạch Tuệ Tiếp làm phiền cần nhẫn, nhanh mồm nhanh miệng nói lộ một câu, lại không ngờ bị anh nghe hết.

Khóe miệng Bạch Lộc chứa ý cười: “Thế nên, hồi ấy anh cũng biết là em phải không?”

Anh thừa nhận: “Biết.”

“Thế tại sao ngay từ đầu giả vờ như không biết?” Cô đột nhiên phát hiện, hai người thế mà có thể kéo sang đề tài khác.

“Anh không ngờ lá gan của em to vậy, lại sẵn lòng tiếp cận anh.”

Cô nhìn một bên mặt anh: “Em cũng không ngờ.”

Tới chỗ rẽ nhỏ, anh theo cô quẹo vào, hoài nghi nói: “Em còn có thể không ngờ tới động cơ của mình ư?”

“Không ngờ tới.” Cô rất khẳng định nói, “Thích anh cũng không ngờ tới.”

“...”

Cách biểu đạt tình cảm của cô từ trước đến nay đều rất thẳng thắn, mặc dù anh đã có lòng chuẩn bị từ trước, nhưng mỗi lần nghe được vẫn không khỏi kích động.

Đi trên con đường mòn thật dài, Bạch Lộc đi về phía một hồ sen nhỏ, lối đi bên cạnh dòng nước uốn lượn khúc khuỷu, một làn gió theo dòng nước gợn sóng thổi tới, lay động vạt áo cử nhân của cô.

Cô thấy anh không nói lời nào, lại hỏi: “Anh thích em khi nào?”

“Em cho là lúc nào?” Anh ném ngược vấn đề trở lại.

“Là hôm em tìm được anh?” Nói xong, bản thân cô cũng hồ đồ, trong ấn tượng hình như cô đi tìm anh không ít lần.

Thế thì xem ra cô cảm thấy mình vẫn rất chủ động.

Cô không bổ sung nói rõ là lần nào, anh cũng không truy hỏi là lần nào.

Tần Long nói: “Còn sớm hơn em nghĩ.”

Phạm vi của câu trả lời này khá rộng, Bạch Lộc có thể hiểu lần sớm nhất mà mình nói, mà câu trả lời của anh lại có thể nhắc tới lần đầu gặp gỡ, điều này không khỏi khiến cô nhớ đến cái liếc mắt trong nhà giam.

Cho tới giờ cô luôn muốn hỏi, cái liếc mắt hồi trước kia, đáy lòng anh suy nghĩ cái gì.

Là bởi vì lúc ấy cùng Đường Giai nói đứt quãng mấy câu, bị anh nghe được tưởng làm coi thường, cho nên mới như hung hăng nhìn chăm chăm qua đây? Hay là chỉ vì một người đàn ông đã lâu không thấy phụ nữ, một loại hưởng thụ và phóng ra thị giác thuần túy thôi?

Sau đó ở cùng nhau, cô cảm thấy cả hai đều không phải.

Mà giờ phút này, cô vẫn như trước không hỏi han.

Cô hiểu câu nói của anh, mở lời nói đùa: “Sớm hơn em nghĩ, trừ phi anh đã biết em từ rất lâu lắm rồi.”

Ngụ ý, anh ở trong nhà giam đã động lòng với cô.

Anh cười ha ha một tiếng, quay sang hồ nước bên cạnh, không có nhìn cô.

Đi qua lối đi, lại đi qua một bãi cỏ xanh non, cạnh tòa lầu học viện cách đó không xa, dưới bụi cây rậm rạp, một nhóm ba năm bóng người màu đen chổng chất tụ họp ở đó.

Bạch Lộc nhìn về phía xa một cái rồi nói: “Em phải đi chụp ảnh rồi.”

“Ừ.” Tần Long thấp giọng trả lời, đột nhiên nói, “Anh giúp em đội mũ.”

“...” Bàn tay Bạch Lộc cứng đờ một chút, ngay sau đó ung dung đưa cho anh.

Tần Long cầm lấy, đầu tiên nhìn trước sau vành mũ, đặt ngay ngắn theo trình tự ở không trung, sau đó đội trên đầu cô.

Bạch Lộc thuận thế cúi đầu, nhìn giày của anh, phát hiện trên mũi giày có vết sần.

Đội mũ ngay ngắn, cô muốn ngẩng đầu, anh vẫn còn giúp chỉnh sửa, cái tua thật dài kia đặt trái đặt phải, không biết phải chọn chỗ nào.

Bạch Lộc chỉ: “Bên phải đi.”

Vì thế anh đặt bên tay trái của mình.

Cái tua vẫn còn đóng đưa.

Bạch Lộc ngẩng đầu nhìn anh, lại phát hiện ánh mắt anh nhìn chăm chăm trước ngực cô hỏi: “Người kia đưa cái gì cho em thế?”

Bạch Lộc cúi đầu, đưa ra cái túi giữa hai người, bình tĩnh nói: “Thông tin về mấy phòng tư vấn, em định chọn một nơi gửi thư tự giới thiệu.”

Anh không hỏi nhiều, gạt đầu: “Ừ, chúc em thành công.”

Bạch Lộc khẽ cười, lại nghĩ tới mục đích của anh, cô ngượng ngùng nói: “Lát nữa cả lớp có liên hoan, có lẽ...”

Anh dường như đã hiểu được, nhìn bạn học cô ở phía xa, nói: “Em đi đi, anh cũng phải đi rồi.”

“Anh đi đâu vậy?” Cô bỗng nhiên cảm thấy băn khoăn, có lẽ anh thật sự tới tìm cô, nhưng cô không có cách nào cầm giữ bản án rõ ràng nhất về anh, cùng anh ôn hòa điềm tĩnh trò chuyện tiếp.

Đáy lòng cô sắp không kiên trì nổi.

“Đi đâu cũng được, đợi em rảnh lại đến tìm em.”

Cô mong đợi nói: “Vây em chờ anh tới tìm em.”

“Ừm.” Tần Long vươn tay qua, sờ mái tóc dài trên vai cô, bỗng nhiên thốt ra một câu, “Lại dài rồi.”

Bạch Lộc cúi đầu nhìn, không thấy ra cái gì, ngược lại cảm thấy không ít sợi tóc chẻ ngọn.

“Em định đi cắt.” Cô thuận miệng nói.

Anh không phản đối, chỉ nói: “Đừng cắt ngắn quá.”

Cô cười duyên một cái: “Nghe lời anh.”

Xa xa bắt đầu có tiếng xôn xao, người của lớp trước chụp ảnh xong, sau khi đi xuống lập tức giải tán, trong tiếng ồn ào Bạch Lộc nghe thấy có người đang gọi tên cô.

Tần Long cũng nghe được, cùng cô quay đầu lại nhìn, là nhóm Đường Giai, ở bên kia dùng sức vẫy tay ra hiệu.

“Đi thôi.” Anh đẩy nhẹ cô.

Bạch Lộc: “Ừm.”

Giây tiếp theo, cô xoay người rời khỏi.

Tầm mắt đôi bên không còn đối diện nhau, cô thu lại nụ cười trên mặt, hai cánh tay ôm túi tài liệu trước ngực lần nữa, lồng ngực nặng nề thở ra một hơi.

Khoảnh khắc đó, nhịp tim trái lại không đều đặn, cô cũng không dám quay đầu lại nhìn.

Trở về hàng lớp mình, Bạch Lộc thấy bọn Đường Giai vẫn còn nhìn đằng sau cô, mang theo trêu ghẹo nói đùa: “Nói là đi lấy đồ, thật ra muốn gặp anh Long à?”

Bạch Lộc thấy mọi người còn đang chỉnh sửa áo mũ, cô đi tới dựa vào một thân cây: “Trùng hợp gặp được.”

Nói xong cô quay đầu lại nhìn, phía bãi cỏ ban đầu đã không còn bóng dáng anh từ lâu, chỉ để lại một mảnh cây cỏ bị gió thổi ngã nghiêng.

Đi thật là nhanh, anh đi về phía nào nhỉ.

Khương Kỳ đứng tựa bên cạnh cô, nhìn trước người cô: “Trên tay cậu là gì vậy?”

Bạch Lộc cuộn lại túi tài liệu kia, nắm trong lòng bàn tay: “Không có gì, chỉ là bản nháp luận văn.”

“Ồ.” Các cô không hỏi nữa, lúc thì phàn nàn thời tiết quá nóng, lát nữa chụp ảnh sẽ không mở mắt ra được, lúc thì chỉnh sửa mũ bắt đầu bỏ sung trang điểm quạt gió, chốc lại chụp ảnh chung với nhau.

Bạch Lộc dựa vào thân cây suy nghĩ sự việc, gót chân đạp lên thân cây, tứ chi theo tư tưởng vô thức hoạt động.

Chờ thêm một lúc, bên kia có người thông báo xếp hàng, Bạch Lộc thả chân xuống, đứng thẳng người giậm chân, cúi đầu tùy ý nhìn, ánh mắt giật mình.

Tại mũi chân, bùn cỏ dơ bẩn, còn có chút vụn cây khô cằn, bị dính vào đen một chút.

Bạch Lộc lấy ra khăn giấy, khom lưng chùi chỗ bẩn, chỉ sạch có một tí.

Cô vốn muốn chùi lần nữa, lớp trưởng ở chỗ kia đang kêu to tập hợp.

Bạch Lộc đi nhanh qua, đứng bên trái Khương Kỳ.

Bởi vì xếp ở hàng trước, mấy người phía trước càng thấy rõ ràng hơn.

Trong lòng bàn tay Bạch Lộc còn cầm túi tài liệu kia, bị thợ chụp ảnh thấy được, đi qua chỉ vào nói: “Trong tay cầm đồ thì đặt sang một bên, phải chỉnh tề giống nhau.”

Bạch Lộc hơi do dự, nhưng thấy trong tay mọi người quả thật không có gì, tự mình ngược lại rất bất mắt, thế là đi nhanh trở về, tại nơi dừng chân nghỉ ngơi ban đầu chọn một bụi cây thấp bé, nhét vào bên trên.

Cô yên tâm nhìn thoáng qua xung quanh, rồi lại đi nhanh về chụp ảnh.

Quá trình chụp ảnh khá chậm, ngoại trừ thời gian xếp hàng, còn có hàng sau hoặc là bởi vì một người không chụp tốt, luôn phải chụp lại một lần.

Ban đầu Bạch Lộc còn có kiên nhẫn, sau đó không còn nhẫn nại, hơn nữa phơi nắng giữa trưa mồ hôi nóng chảy ròng ròng, nhưng nhiệt huyết tốt nghiệp tăng vọt, các bạn học đều chịu đựng cho qua.

Rốt cuộc chờ thợ chụp ảnh hô một tiếng kết thúc, mọi người như giải phóng tản ra bốn phía, tiếp tục chụp đủ loại ảnh nhỏ.

Bạch Lộc tách khỏi đám người, đi thẳng về phía bụi cây, một lòng nghĩ tới túi tài liệu kia, đến khi không nhớ ra vừa rồi để chỗ nào, dạo qua khắp nơi một vòng, hình như là tìm nhầm chỗ.

Nghĩ kỹ lại cô cảm thấy không thích hợp, vừa rồi chính là bên này, bụi cây từng đầu tiên, cô nhớ rõ ràng, lúc ấy bởi vì thuận tiện mới đặt chỗ này.

Đến gần nhìn lên, bên trên còn có dấu vết cô bỏ qua, Bạch Lộc đẩy ra nhánh cây khom lưng xuống nghiêng người nhìn, chỗ kia trên mặt đất xung quanh đều trống trơn, một tờ giấy vụn cũng chẳng thấy.

Trong nháy mắt đầu óc Bạch Lộc bùng nổ.

Túi tài liệu của cô, bản án của anh bên trong, trong thời gian chụp ảnh đã không cánh mà bay.

42. Chương 42

Tiếng ve sầu vẫn còn vang trên nhánh cây.

Một đám bạn học đi qua từ sau lưng, tiếng hoan hô cười đùa không dứt bên tai, Bạch Lộc chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh, hai mắt choáng váng.

Cô chưa từ bỏ ý định, đi qua đi lại mấy lần bên cạnh bụi cây này, vẫn không có kết quả gì.

“Lộc Lộc, cậu đang tìm gì đó?” Hà Thanh Thanh từ phía sau đến gần.

“Túi tài liệu ban nãy.” Bạch Lộc xoay người lại khoa tay múa chân, ánh mắt vẫn bận bịu tìm kiếm.

Kương Kỳ nói: “Không phải cậu cầm trong tay à?”

Bạch Lộc mím môi không hé răng, cô biết không tìm về được, chỗ nhỏ như vậy, cũng chẳng có nhân viên vệ sinh nào tới, chỉ có khả năng bị người ta lấy đi.

Về phần bị ai lấy đi, cô cũng chẳng cần suy đoán quá nhiều.

Lấy ra di động, cô lục tìm dãy số, quyết đoán trực tiếp bấm gọi.

Trong lòng bàn tay Bạch Lộc đổ mồ hôi, ánh mắt nhìn màn hình chằm chằm, mới vừa thông qua một giây, cô cúp máy lập tức.

Nói cái gì đây, cô còn chưa suy nghĩ nên nói gì, cũng không biết làm sao đối đáp, tạm thời hoãn lại trước.

Chụp xong ảnh tốt nghiệp, nhiệt huyết của các bạn học còn chưa tan hết, chỗ nào cũng nán lại một chút, chọn lựa phong cảnh đứng pose chụp ảnh.

Lòng hứng thú của Bạch Lộc không nhắc lên nổi, trên mặt cũng chẳng tươi cười, một mình đứng dưới một thân cây, nặng nề suy nghĩ sự việc.

Kương Kỳ thúc giục hô lên gọi cô: “Bạch Lộc, mau tới đây chụp ảnh!”

Bạch Lộc lê bước chân đi qua, miễn cưỡng theo chụp mấy tấm.

Sau khi xong xuôi, mọi người nửa nằm trên bãi cỏ thưởng thức những tấm ảnh đã chụp.

Bạch Lộc mất hứng xem mấy tấm, sau khi lướt qua hồi lâu, cô đứng dậy trở về chỗ cũ, cơ thể đột nhiên ngồi thẳng, cô giật lấy di động của Đường Giai.

Đường Giai: “Sao vậy? Kinh động việc không đâu.”

Bạch Lộc nhanh chóng lật xem mấy tấm chụp trước đó: “Tổ xem đã.”

Khương Kỳ cũng thấy kỳ lạ nhìn cô: “Không phải đều rất bình thường à, đều chụp đẹp mà.”

Bạch Lộc lắc đầu, một mình im lặng nhìn xem, không bỏ qua bất cứ chi tiết nào trong ảnh nền của mỗi tấm, bên trong có mặt cỏ xanh um ở phía xa, bụi cây rừng cây, kỷ lục thời gian đều là trước khi chụp ảnh tốt nghiệp.

Hà Thanh Thanh không hỏi, cô thấy vẻ mặt Bạch Lộc khẩn trương nhìn ảnh, mỗi tấm sau khi phóng to liền gạt qua, đến khi nhiều tấm qua đi, cuối cùng dừng lại rất lâu tại một tấm ảnh tự sướng.

Là ảnh tự sướng của Đường Giai và Khương Kỳ.

Lúc ấy đã đứng xếp hàng, nhưng vì còn xếp lại thêm mấy lần, hai người mở chức năng chụp ảnh nhìn ống kính, tạm thời chụp thêm mấy tấm.

Bởi vì chụp nghiêng, ảnh nền bên trong có phân nửa là đám người, nửa khác là phong cảnh, đúng lúc chụp được hàng cây đứng nghỉ ngơi trước đó.

Bạch Lộc nuốt nước bọt, phóng to bụi cây, tại một điểm rất nhỏ nào đó, xuất hiện một bóng lưng đàn ông mơ hồ.

Cô chỉ nhìn chăm chú mấy giây, rồi dời ánh mắt trả di động lại cho Đường Giai.

“Nhìn nhầm rồi.” Tự cô giải thích như vậy.

Đường Giai khó hiểu: “Cậu cho là ai hả?”

“Hotboy của khoa.”

“...”

*

Cùng ngày, Bạch Lộc tìm một người khách làm việc tại một công ty truyền thông, nhờ giúp một việc.

“Việc gì thế? Cô giáo Bạch, cô đừng khách khí nói thẳng đi.”

Bạch Lộc: “Giúp tôi kiểm tra một số điện thoại làm phiền, tôi muốn biết đối phương tên gì?”

“Việc nhỏ thôi, cô gửi số điện thoại qua cho tôi đi.”

“Được.”

Bạch Lộc lập tức gửi qua dãy số ghi lại lần trước.

Chưa tới năm phút đồng hồ, đối phương trả lời.

“Cố Dương Vũ, chủ sở hữu địa phương.”

Cố Dương Vũ, Bạch Lộc đọc lại một lần, nghe cái tên rất nghiêm túc, phía sau ngược lại rất u ám gây hấn.

Tin nhắn kia hiển nhiên không phải một phía gây sự, ngược lại hình như đôi bên gây hấn không ít, đối phương bị chọc giận nên gửi tới. Vả lại Tần Long còn chẳng muốn ghi lại tên đối phương, nhất định nhìn anh ta cũng bức bối.

Bạch Lộc vốn không muốn đụng tới người tên là Cố Dương Vũ này, nhưng mà anh ta nhất định biết rõ cả quá trình của vụ án này.

*

Cuối tuần Bạch Lộc về nhà cô dựng ăn bữa tối.

Bạch Lộc đã lâu chưa trở về, mua một đồng trái cây.

Từ khi Bạch Lộc vào cửa, Bạch Tuệ Tiệp không ngừng hỏi han quan tâm.

Bạch Tuệ Tiệp hỏi: “Chính thức tốt nghiệp rồi?”

Bạch Lộc nói: “Vâng.”

Bạch Tuệ Tiếp lại hỏi: “Tìm việc xong chưa?”

Bạch Lộc trả lời: “Tạm thời là chỗ thực tập.”

Bạch Tuệ Tiếp: “Thế chỗ ở thì sao? Căn hộ mới sao rồi?”

Bạch Lộc: “Gần xong từ sớm rồi, con xách túi vào là ở ngay thôi.”

Bạch Tuệ Tiếp lau tay đi qua: “Xe thì sao? Con chọn được cái vừa ý chưa?”

Bạch Lộc nhét quýt vào miệng: “Vẫn đang xem.”

Trâu Oánh ở một bên phụ họa: “Chị, tới lúc đó em sẽ giúp chị cùng nhau tham khảo.”

Bạch Lộc sờ đầu em gái: “Sẽ gọi em.”

Trâu Oánh thấy mẹ bỏ đi bận việc, thế là bật lớn tiếng tivi, người thì nhích sát tiến đến bên tai Bạch Lộc, nhẹ giọng hỏi: “Chị, chị và người kia sao rồi?”

Bạch Lộc liếc em gái một cái, nhìn tivi nói: “Sao rồi cái gì, cứ vậy thôi.”

Trâu Oánh thấy cô hình như vẫn là thái độ trước kia, có chút sốt ruột: “Chị không phải nói tự mình đi tìm hiểu à?”

Bạch Lộc đổ về một câu: “Chị đang tìm hiểu.”

Qua nửa khắc, chính cô hỏi Trâu Oánh: “Sao em cứ nhắc nhở chị chú ý mãi, có phải em biết chút gì rồi không?”

Trâu Oánh dè dặt nhìn thoáng qua phòng bếp, nói: “Không phải chị nói đối phương ra tù à? Em đương nhiên phải giúp chị cẩn thận một chút.”

Bạch Lộc nửa tin nửa ngờ nhìn em gái, đột nhiên hỏi: “Em thật sự biết gì hả?”

Trâu Oánh lắc đầu lia lịa: “Em biết cái gì chứ, em chẳng biết gì hết.”

Bạch Lộc nghiêng người tới gần: “Vậy em thấy luật sư Kiều sẽ biết chứ?”

“Luật sư Kiều...” Trâu Oánh hoang mang nhìn chị mình, giọng nhỏ đi, “Em làm sao biết.”

“Đúng vậy, em không biết.” Bạch Lộc xoay người lại lẩm bẩm, ngay sau đó bật cười, “Các người cũng không biết chuyện, vậy chị càng không biết rồi.”

Trâu Oánh sưng sốt, nhẹ nhàng vỗ vai chị mình.

.....

Lúc Bạch Tuệ Tiếp xào xong món ăn cuối cùng, Bạch Lộc tiến vào phòng bếp giúp lấy bát đĩa.

Bạch Tuệ Tiếp cười ha ha: “Sao con vào rồi, bên trong dầu mỡ lắm.”

Bạch Lộc lấy xong bát đĩa, bắt đầu xối cơm: “Cô ơi, cô có quen biết ai ở sở cảnh sát không?”

“Sở cảnh sát?” Bạch Tuệ Tiếp bứt rứt quay đầu lại, “Con có khó khăn gì?”

Bạch Lộc cười khiêm tốn: “Con muốn điều tra một người, có thể giúp con chút việc nhỏ này không?”

Bạch Tuệ Tiếp nghe vậy: “Cái này có thể không được, mọi người đều có quyền riêng tư, người ta sao có thể vô duyên vô cớ điều tra cho con.”

“Con chỉ muốn tìm hiểu một chút thôi.” Bạch Lộc cam đoan, “Không phải liên quan tới chuyện như địa chỉ nhà, là trình độ học vấn, ví dụ như học trường cao trung gì đại học nào.”

Bạch Tuệ Tiếp giảm lửa nhỏ, xào nguyên liệu đều đặn vài cái, hỏi: “Người này có quan hệ gì với con?”

“Không có quan hệ gì cả, nhưng mà liên quan tới một vụ án con đang phân tích hiện nay.” Bạch Lộc ôm cô mình lắc qua lắc lại, làm nũng nói, “Giúp con đi mà, cô.”

Bạch Tuệ Tiệp đành chịu, hỏi: “Nam hay nữ?”

Bạch Lộc: “Là nam.”

Bạch Tuệ Tiệp khựng lại nhìn cô: “Tên gì?”

“Cố Dương Vũ.”

*

Ngày hôm sau.

Bạch Lộc trở về trường, từ con đường của học viện dạo một vòng tới phía sau cửa khu sinh hoạt.

Gần chập tối, cô gửi tin nhắn cho Tần Long.

“Em muốn dọn đồ đạc.”

Qua một lúc, tin nhắn không tới, điện thoại tới.

Bạch Lộc do dự một hồi, nhận máy: “A lô?”

“Đang ở ký túc xá?” Anh hỏi.

Bạch Lộc đi đến ban công, nhẹ nhàng sờ quần áo đã khô từ lâu, tầm mắt nhìn dưới lầu: “Ừm.”

“Nằm sắp ở ban công?”

Bạch Lộc ngó ra rồi cười rộ lên: “Anh thật thần thông.”

Anh không đắc ý, dường như đã nằm trong dự đoán, hỏi cô: “Bây giờ muốn dọn đi?”

Bạch Lộc nói: “Rất nhiều người đã đi rồi.”

Anh hỏi: “Nhà mới của em ổn thỏa xong xuôi rồi?”

Có gió đêm nhẹ nhàng ập tới, Bạch Lộc vung lên mái tóc dài, lấy tay chải xuôi, đến phía cuối cầm lên nhìn, nhú mảy với sợi tóc chẻ ngọn.

“Ổn thỏa rồi, ăn được uống được ngủ được làm việc được.”

Người bên kia hình như khẽ cười: “VẬY anh tới đón em.”

“Em chờ anh.”

Cúp máy, Bạch Lộc bắt đầu dọn giường sắp xếp hành lý.

Một số đồ vật nhỏ còn lại đã thu xếp xong từ trước, nên bỏ nên giữ tất cả đều phân loại xong, bây giờ cô mới đóng hành lý đếm lại, đại khái bốn năm cái.

Nhóm Đường Giai đã thu xếp một khối, cả phòng như cần quét rộng rãi, va ly túi xách chất đống, không phân rõ cái nào là của ai.

Đường Giai thuê một căn hộ đơn thân bên ngoài, vẫn ở lại thành phố này.

Khương Kỳ và Hà Thanh Thanh thì trở lại nguyên quán thành phố Lâm, phát triển tương lai của chính mình.

Bạch Lộc ở phòng ký túc vừa rề rà vừa chờ Tần Long, thuận tiện ôn chuyện với các cô bạn.

Khương Kỳ đang thu dọn cái tủ, chẳng biết tìm kiếm cái gì bên trong, vẻ mặt thần bí đi tới giữa phòng, nói với ba người còn lại: “Tớ có đồ tốt nhiều lắm, muốn chia sẻ với các cậu, có cần không?”

Hà Thanh Thanh dọn sách vở, lau mồ hôi quay đầu lại: “Gì vậy?”

Đường Giai nghe giọng điệu này liền lắc đầu: “Khả định không phải thứ gì tốt.”

Khương Kỳ nóng nảy: “Tớ nói đồ tốt là đồ tốt, cậu có bản lĩnh thì cả đời không cần đi.”

Bạch Lộc rảnh rỗi nhất, mang lòng hiếu kỳ đi qua, lấy tay tóm lấy bàn tay Khương Kỳ giấu đằng sau.

“Đừng thừa nước đục thả câu, cái gì vậy?”

Khương Kỳ thấy cô nhanh nhẹn, che che giấu giấu nghiêng người né tránh một lúc, cuối cùng đột nhiên giơ tay tiết lộ, đầu ngón tay kẹp mấy cái gì đó vuông vắn, màu sắc bao bọc bên ngoài đa dạng.

Bạch Lộc cảm thấy nhìn hơi quen mắt, hình như đã thấy thứ này ở đâu đó, đến khi thấy rõ nhãn hiệu trên đó, cô giật mình kinh ngạc: “Đây là...durex?”

Khương Kỳ hưng phấn gật đầu, đem mấy miếng kia trải ra trong lòng bàn tay, hỏi cô: “Rất nhiều loại, cậu muốn cái nào?”

“...” Bạch Lộc ghét bỏ nhìn qua, “Không phải đồ chơi gì, có nhiều loại như vậy?”

Khương Kỳ khuyến khích cô: “Nhu cầu khác nhau mà, mau chọn đi, mỗi người chọn hai cái, coi như quà chia tay tốt nghiệp.”

Hà Thanh Thanh không có bạn trai, về phương diện này khá bảo thủ, thế nên không muốn.

Đường Giai thì chẳng thèm nhìn, nói thẳng ra: “Một loại xoắn ốc và một loại siêu mỏng.”

Khương Kỳ tìm kiếm trong lòng bàn tay, sau đó đưa qua nói: “Cậu may rồi, đúng lúc tới có.”

Bạch Lộc nhìn hai cô bạn trao đổi: “...Loại xoắn ốc là sao?”

Khương Kỳ cười ra tiếng: “Cậu hiểu nghĩa đen là đủ rồi, phương diện cảm giác không phải nên để đàn ông nhận thức à!”

Bạch Lộc gãi đầu.

Khương Kỳ hỏi tiếp: “Cậu có cần không? Không cần tớ cất đó.”

Bạch Lộc nhìn cô bạn sắp xếp mấy miếng kia, hỏi: “Cậu không có bạn trai, cần nhiều vậy ư?”

“Mua để đề phòng thôi, ngộ nhỡ đột nhiên có thì sao?” Khương Kỳ nói xong nháy mắt mờ ám với cô, “Cậu không biết thứ này, bởi vì cậu chưa từng làm? Hay là nói lúc làm cậu không cần tới?”

Bạch Lộc khàn giọng, cuối cùng nói: “Tớ không nói với cậu.”

Nói xong cô xoay người, Khương Kỳ ở phía sau hỏi tới cùng: “Thật sự không cần hả?”

“Không cần!” TỰ cô sẽ mua.

*

Nửa tiếng sau Tần Long đến.

Bạch Lộc mời anh lên lầu, lên xuống hai chuyến dọn hành lý xuống lầu.

TỰ Bạch Lộc đeo túi bên người, nhìn anh xách hai thùng lớn, sau khi xong việc chẳng hề thở hổn hển, cô đưa chai nước cho anh hỏi: “Mệt không?”

“Không mệt.”

Tần Long cầm uống hơn nửa chai, đầy nắp lại rồi từ trong túi áo lấy ra một viên kẹo đưa cho cô.

Bạch Lộc cúi đầu nhìn, là kẹo the.

Cô vui vẻ cầm lấy, lập tức lột ra ăn ngay.

Anh đóng cốp xe, choàng vai cô đi về phía ghế phó lái, giúp cô mở cửa xe.

Bạch Lộc ngồi lên, nhìn anh từ bên kia ngồi vào, hỏi: “Xe ai thế?”

“Anh mượn.”

Cô cười cười, không hỏi nhiều, nhìn anh khởi động xe, miệng chậm chậm ném vị kẹo.

Xe chạy trên đường, được một khoảng cách, hai người không nói gì.

Bạch Lộc nghĩ chuyện túi tài liệu hôm đó, liếc mắt nhìn một bên mặt anh, bình tĩnh như chưa từng xảy ra chuyện gì, điều này nhất thời khiến cô hơi bức bối, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Phong cảnh trên con đường thành phố lướt qua trước mắt tựa như dây chuyền sản xuất, tới một lúc nào đó, phía trước có đèn xanh đèn đỏ, xe ngừng lại.

Bạch Lộc lấy lại tinh thần, nhìn tòa nhà ngoài cửa sổ, nhất thời sửng sốt.

Hồi trước cô từng tới đây, là trường cao trung cô từng đi học.

Có điều Bạch Lộc hơi khó hiểu.

Cô ló đầu nhìn ra con đường phía sau, hỏi người trong xe: “Tại sao đi đường này, không phải nên đi đường cao tốc sao?”

Tần Long giải thích: “Lúc anh đi tới, ở đó xảy ra tình huống, phong tỏa mấy đoạn đường.”

Bạch Lộc không cần chứng thực: “À.”

Tần Long quay đầu hỏi cô: “Em từng đến đây rồi ư?”

Bạch Lộc khẽ gật đầu: “Hơi có ấn tượng.”

“Cái gì gọi là hơi ấn tượng.”

Bạch Lộc gãi đầu, cảm thấy hiện tại giải thích không rõ ràng, hơn nữa đầu cô hơi phình to đau nhức.

Khuỷu tay cô đặt trên cửa kính xe, tay chống trán, cảm giác xe khởi động lần nữa, đáy lòng đột nhiên hơi sốt ruột, hỏi anh: “Tiếp theo là đi thẳng sao?”

Tần Long điều khiển bánh lái vững vàng: “Chạy thẳng.”

Bạch Lộc hơi yên tâm, nhìn kiến trúc bên tay phải, tiệm sách, nhà hát, trung tâm mua sắm, rạp chiếu phim...

Dần dần, hình như phù hợp với hình ảnh được dự đoán.

Trái tim Bạch Lộc trở nên kích động, còn muốn biết chỗ tiếp theo, lại nghe người bên cạnh hỏi: “Trong nhà có đồ ăn không?”

Bạch Lộc quay đầu lại: “Không có. Sao vậy?”

Tần Long thả chậm tốc độ xe, dừng ở ven đường, đậu xe lại nói với cô: “Đi siêu thị mua chút đồ ăn, buổi tối anh nấu cho em ăn.”

43. Chương 43

Năm giờ chiều.

Siêu thị bị đám đông chiếm giữ vào giờ tan tầm cao điểm.

Bạch Lộc đi theo bên cạnh Tần Long, từ cánh cửa không rộng lắm đi vào.

Cửa vào siêu thị chân chính còn ở bên trong, dọc đường rất quanh co, lần đầu tiên Bạch Lộc tới chỗ này, nhìn xung quanh cảm thấy mới lạ.

Đến khi rút cuộc vào siêu thị, cô không khỏi tò mò nói: “Anh hình như rất quen thuộc với chỗ này.”

Tần Long nói: “Anh từng sống gần đây.”

Bạch Lộc gật đầu: “À.”

Cô thả chậm bước chân, cũng không nói căn nhà hồi trước của cô cũng ở gần đây.

Đáy lòng cô dâng lên cảm giác khác thường, đột nhiên đưa ra quyết định, vậy tối nay đi.

Tần Long đi thẳng tới khu thủy sản, Bạch Lộc hoa mắt nhìn sợ sệt, không rời anh tắc nào, lại nghe anh quay đầu lại nhắc nhở: “Coi chừng trượt.”

Bạch Lộc nhìn mặt đất, có trải mấy miếng đệm đề phòng trơn trượt, nhưng trong hồ cá hai bên luôn tạt nước ra, bắn ra mấy giọt, khiến cô cẩn thận nhón chân đi qua.

Quá trình này tốn mấy giây, khi ngẩng đầu lần nữa thì đã không thấy bóng anh đâu, chỉ để lại mấy bóng người xa lạ ở đằng trước dừng chân chọn hàng.

Bạch Lộc hơi nóng vội, tự cho là anh đi quá nhanh, qua giá hàng đằng trước, tạm thời không nhìn tới thôi.

Cô đang muốn bước nhanh theo sau, cổ tay bị người ta bắt lấy, đồng thời bên tai truyền đến tiếng trầm thấp của anh: “Ngậy ra làm gì đó?”

Bạch Lộc nghe tiếng quay đầu lại, thấy anh ở ngay trước mắt, trong lòng lấp đầy sự yên ổn, lắc đầu: “Em tìm anh.”

Anh hình như cười cười, cúi đầu thấy bàn chân cô đều dính nước, anh vươn hai tay đón lấy cánh tay cô, cô thuận thể mượn sức nhảy ra, hai người ăn ý đi sang nền đất sạch sẽ.

Bạch Lộc thấy anh chọn một con cá trích, ở bên cạnh hỏi: “Cá nấu thế nào?”

Tần Long cầm túi to đã bọc kỹ, nhìn cô: “Em thích ăn thế nào?”

Bạch Lộc không đáp hỏi lại: “Anh làm sao khẳng định em thích ăn cá chứ?”

Trên khuôn mặt Tần Long chẳng hề có vẻ chần chừ và do dự, tiếp theo đưa cô đi sang khu vực mua tôm, miệng nói: “Em đã quên bữa ăn đầu tiên ăn ở bên trong sao?”

Nhờ anh nhắc nhở, Bạch Lộc nhớ ra, khi đó quả thật từng ăn cá.

Không ngờ ngay cả điểm này anh cũng nhớ rõ, nói vậy, lúc ấy cũng không phải hoàn toàn không để ý.

Bạch Lộc cười dưới đáy lòng, lại nhìn sang anh, đã nhanh chóng xách một túi tôm.

Anh mua đồ mau lẹ, thẳng tới chủ đề không dây dưa, nói chuyện cũng lạnh lẽo.

Cái này nếu đổi thành cô, đã sớm bị đủ loại giá cả tra tấn.

Cô đứng bên ngoài, chờ anh lại đi ra, nói đáp án đã nghĩ xong cho anh biết: “Cá trích đun sôi, rạch hai đường thêm gia vị, lại cho thêm đậu hủ, bỏ lên chút hành băm, nấu nước dùng sôi lên vớt hết bọt, ăn vậy rất ngon.”

Sau khi nghe xong Tần Long gật đầu: “Em biết nấu?”

Bạch Lộc quyết đoán lắc đầu: “Không biết.”

Thế là anh như thường hỏi: “Em biết nấu món gì?”

Mặt Bạch Lộc hơi đỏ, tự đi về phía trước, giọng cũng nhỏ đi: “Em không biết nấu ăn.”

Cô không biết nấu ăn cũng có nguyên nhân, một là vì bình thường không có cơ hội, hai là vì lười.

Mà hai nguyên nhân này, cái thứ hai chiếm nhiều một chút.

Tần Long ở đằng sau không đáp lại, trong lòng Bạch Lộc không nắm chắc, vẫn trở về bên cạnh anh hỏi: “Anh sẽ ghét bỏ em sao?”

“Hử?” Anh cúi xuống nhìn cô.

Bạch Lộc bổ sung: “Anh sẽ ghét bỏ em không biết nấu ăn sao?”

Cô dùng ánh mắt mong chờ câu trả lời của anh, đáy lòng âm ỷ có chút khẩn trương không tự tin.

Ánh mắt anh ngừng hai giây trên mặt cô, rồi dời đi nói: “Không.”

Cô vốn không lo lắng, nghe anh trả lời vậy cũng chẳng dám quá đắc ý, hỏi lại: “Thật ư? Tại sao?”

Tần Long đem tất cả đồ đạc xách bên tay trái, tay phải nhẹ nhàng đẩy cô ở phía sau, cũng không dám lấy tay sờ sát, chỉ vì vừa rồi xách đồ hơi dính mùi tanh.

Anh nói: “Anh không phải bởi vậy mới ở bên em.”

“Thế là vì cái gì?” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Chỉ thấy khoe miệng anh hơi nhếch lên, nói: “Bởi vì bí mật không thể cho ai biết.”

Bạch Lộc ngỡ ra: “Gì cơ?”

Cô dừng bước, Tần Long đã tiến lên, tiếp tục mua nguyên liệu nấu ăn còn lại.

Bạch Lộc nhìn bóng lưng anh, càng cảm thấy con người anh thần bí, nhưng nhớ tới chuyện túi tài liệu, cô lại không khỏi chột dạ, đồng thời cảm thấy anh giả vờ cũng đỉnh quá đi.

Bạch Lộc thấy anh đi về phía hoa quả khô, cô thì tới giá hàng bên cạnh, tạm thời đi dạo một vòng.

Lúc gặp lại, trên tay anh có thêm một cái giỏ màu xanh, bên trong là một mớ rau củ tươi mới.

Bạch Lộc đơn giản liếc qua một cái, thuận miệng hỏi: “Anh mua nhiều vậy?”

Anh ngỡ ra một chút, nhìn trên tay đột nhiên bật cười: “Thấy thì mua, đã quên em không ăn nhiều lắm.”

Bạch Lộc ngược lại cảm thấy thích đáng: “Không sao, trong nhà có tủ lạnh, ăn không hết có thể đông lạnh.”

“Ừ.” Anh ngẫm đồng ý gật đầu, đi dọc theo giá hàng bên cạnh, chợt hỏi, “Em đã mua đồ gia vị cho phòng bếp chưa?”

Bạch Lộc dừng lại, bản thân cũng xấu hổ, nói: “Anh cũng biết em không biết nấu ăn, đương nhiên sẽ không mua những thứ đó.”

Anh có chút hết lời: “Một mình em thật biết sinh hoạt.”

Tần Long bắt đầu đi lựa muối dầu tương dấm chua, Bạch Lộc đi theo sau anh, nhỏ giọng phản bác: “Một mình đương nhiên tùy tiện, ăn bên ngoài hay mua về. Hai người mới có thể sinh hoạt, anh chưa từng nghe qua một câu sao, một nhà hai người ba bữa bốn mùa.”

Tần Long nghe xong, cười ngược lại: “Đây là vợ chồng son trải qua ngày tháng thanh nhàn, làm đàn ông phải ra ngoài làm việc, ai cả ngày nằm ở nhà.”

Bạch Lộc liếc anh một cái, không nói tiếp.

Chọn xong đồ gia vị, chai lọ ném bên trong, cái giỏ đã không chịu nổi gánh nặng.

Tần Long đặt giỏ xuống, bảo cô đứng đây đừng nhúc nhích, tự mình đi ra ngoài tìm một chiếc xe đẩy trống trở về, lấy tất cả đồ ăn đã mua bỏ vào trong xe, cái giỏ thì bỏ lại tại chỗ.

Bạch Lộc thấy cách làm của anh, hỏi: “Còn có đồ cần mua nữa sao?”

Tần Long đẩy xe đi về phía trước, bảo cô đi bên phải: “Anh đoán trong nhà em còn thiếu một số đồ dùng sinh hoạt, nhìn xem còn cần gì thì mua luôn đi.”

Nếu anh đã nói vậy, cô đương nhiên cũng không khách khí, chọn lựa đơn giản một số đồ thường dùng, không dám mua hàng tích trữ, nếu không xe đẩy đựng không hết.

Nhưng chỉ mấy thứ này, Bạch Lộc dự tính giá cả cũng hơn cả ngàn, cuối cùng lúc đi tính tiền, cô vừa lấy bóp ra vừa hỏi: “Đủ tiền không?”

Anh cúi đầu nhìn cái bóp trong tay cô, đẩy tay cô trở về: “Đủ rồi.”

Bạch Lộc lại đưa bóp ra nữa, thấy anh có chút không vui, mới cất lại.

Hàng người chờ trả tiền di chuyển hơi chậm, hơn nữa người và xe đều xếp hàng tới tận cạnh giá hàng gần đó.

Bạch Lộc đợi đến nhàm chán, thấy bên cạnh có người đang cầm bia quảng cáo đi qua, là cái loại bọn Tần Long thường uống, độ cồn không cao.

Cô nhìn đến ngứa ngáy, một mình bỏ đi tìm, mau chóng ôm một thùng nhỏ sáu lon trở về.

Tần Long thấy dáng vẻ thỏa mãn của cô, liền hỏi: “Em muốn uống bia?”

Cô nhất thời giành lý lẽ: “Uống ở nhà thì sao, sẽ không gây họa cho người khác.”

Anh cụp mắt liếc cô một cái: “Anh cũng không phải không cho em uống.”

Bạch Lộc cúi đầu, lén nở nụ cười, cảm thấy mình giống như đứa trẻ la hét đòi mua kẹo.

Nghĩ tới kẹo, cô sức nhớ kẹo bạc hà đã ăn hồi trước.

Mùi vị của nhãn hiệu anh cho cô ăn không tệ, độ the nhiều hơn độ ngọt, không đến mức quá ngán.

Nghĩ nghĩ cô giống con nít chưa đủ, thế là tới quầy thu ngân bên cạnh ít người, tìm loại kẹo cô muốn ăn.

Mới vừa chọn xong, thuận tiện xem hàng mới khác, đảo mắt thoáng thấy trên giá hàng bên trái cùng là một hàng hộp nhỏ.

Bìa hộp đủ loại màu sắc, nhãn hiệu chính là loại Khương Kỳ từng bày ra cho xem.

Bạch Lộc nhất thời nhìn đến ngây ra, nhưng cô bắn khoăn người từ xa sẽ để ý bên đây, cho nên chỉ dám dùng khóe mắt liếc xéo nhìn.

Ánh nhìn này lại khiến cô rất giật mình, hồi trước tuy rằng cũng từng để ý, nhưng chưa từng tìm hiểu kỹ, thế nên cũng không biết hóa ra thứ này còn rất có khả năng hưởng thụ, đủ loại nhu cầu cần gì có đó, đa dạng đầy rẫy.

Bạch Lộc vội vàng lướt qua một lượt, cầm kẹo đi trở về, đã thấy anh chuẩn bị trả tiền.

Biết cô tạm thời trốn đi một chuyến, cuối cùng anh hỏi cô: “Còn có thứ gì muốn mua sao?”

Bạch Lộc liếc mắt nhìn phía xa: “Ặc...không có.”

“Vậy em ra ngoài trước đi.” Anh nghiêng người bảo cô đi qua trước.

Bạch Lộc nhìn thấy chỗ trống trước mặt, chân đã không tình nguyện di chuyển, tạm thời sửa miệng: “Em đi xem lần nữa, anh trả tiền trước đi.”

Anh ngầm đồng ý, ánh mắt nhìn theo bóng dáng cô, qua vài giây mới quay lại xách đồ.

Bạch Lộc đi ra thật xa, quay đầu lại thừa dịp anh không để ý, lập tức hướng về giá hàng nhỏ gần đó, không nhìn chữ nhỏ cụ thể phía trên, tiện tay lấy một hộp nhỏ nhét trong tay, tiếp theo chui vào hàng ít người, tỏ ra vẻ lầy lòng.

“Để cháu trả tiền trước được không? Nhanh thôi ạ.” Cô năn nỉ một bà bác hiền hòa.

Bà bác thấy cô cầm đồ trong tay, nắm chặt không biết cái gì, sảng khoái nói: “Được, cháu đi trước đi.”

Bạch Lộc vội khom lưng cảm ơn, đưa đồ trong tay cho nhân viên thu ngân quét qua, nhanh chóng trả tiền đi ra ngoài.

Bạch Lộc như có tật giật mình, nhét đồ vào trong túi áo, cánh tay ở bên ngoài làm như ngăn chặn, để ngừa bất cẩn rớt ra ngoài làm cho xấu hổ.

Khi Tần Long trả tiền, ánh mắt thường nhìn xung quanh, vẫn không thấy cô đi ra, anh tính tiền trước rồi ra ngoài chờ.

Anh vừa mới xoay người, ngẩng đầu đã thấy cô ở ngay trước mặt.

Bạch Lộc thấy anh nghi hoặc, cười giải thích: “Bên kia ít người, em thuận tiện đi ra.”

Anh gật đầu không hỏi nhiều, sắp xếp lại mấy túi to trên tay, xách đi ra ngoài.

Bạch Lộc vươn tay giúp đỡ: “Để em xách.”

Anh cúi đầu cân nhắc, đưa cái túi nhẹ nhất lại sạch cho cô.

Ra cửa siêu thị, bên ngoài trời đã tối một nửa.

Tần Long đem mọi thứ bỏ lên xe, lại bảo cô lên ngồi trước, còn mình đi mua một bao gạo.

Bạch Lộc ngồi trên xe, nhìn thấy bóng dáng anh đi trong kính chiếu hậu, rốt cuộc có thể lấy ra cái hộp giấu kỹ, nhìn kỹ dòng chữ nhỏ phía trên.

Siêu mỏng.

Bạch Lộc khẽ giật khóe miệng, không phải là gần như ẩn hình chứ.

Cô lật qua xem, tự hiểu hết mỗi một chữ giải thích trên đó, mặt không đỏ tim không đập mạnh cất đồ trở về trong túi.

*

Xe chạy về căn hộ mới, quả thật giống như dọn nhà lớn.

Hai người lên xuống chừng mấy chuyến, mới rốt cuộc dọn xong đồ đạc trên xe.

Đây là lần đầu tiên Tần Long đặt chân đến nhà mới của Bạch Lộc sau khi trang trí xong xuôi.

Sau khi vào cửa, chuyện đầu tiên lo âu là trong nhà không có dép nam.

Bạch Lộc thấy anh chần chừ không tiến vào, cô mau chóng nghiêng người bảo anh: “Anh mang vào đi, dù sao nhà em cũng không sạch sẽ.”

Anh cúi đầu nhìn, quả thật không sạch sẽ, thế là chẳng hề lo ngại tiến vào.

Đầu tiên Tần Long tiến vào phòng bếp, đi vào ném đồ trên mặt đất trước, sau đó bắt đầu kiểm tra một số thiết bị cơ bản có bình thường hay không.

Bạch Lộc ở phòng khách thu xếp hành lý, nghĩ nghĩ cảm thấy khát nước, cô tới cửa phòng bếp, thấy anh đang ngồi xồm khom lưng, trước mặt là một cánh cửa tủ đang mở ra, hơn nữa người gần như chui vào trong, không biết đang hý hoáy cái gì.

Cô nhìn chưa đến một lúc, anh phủ tay đứng dậy, nhưng mà vô dụng, bàn tay dính dầu nhờn dơ bẩn, phải dùng xà phòng rửa tay.

Anh nhìn Bạch Lộc: “Em đứng đó làm gì?”

Bạch Lộc chỉ ẩm đun nước trên thớt: “Đun chút nước uống.”

Tần Long quay đầu nhìn, vẫy tay với cô: “Anh sẽ đun, em bận việc của mình đi.”

Bạch Lộc liếm môi, bỗng nhiên cảm thấy anh mới như là chủ nhân của căn hộ này, nhưng cô cần cảm giác này.

Cô vui sướng suy nghĩ, người đã xoay lại bỏ đi, không quên đến phòng vệ sinh cầm bình dung dịch rửa tay, lại đi trở về đưa cho anh: “Anh rửa tay đi.”

Tần Long đang cầm chậu hứng nước rửa rau, anh xoay người nhìn: “Để đó đi.”

Bạch Lộc tiến vào, đặt cạnh tay anh, lặng lẽ lui ra ngoài.

Đi đến phòng khách, cô cầm di động nhìn thời gian, bảy giờ hơn.

Nên tăng tốc độ, Bạch Lộc định mục tiêu cho mình, bảy giờ rưỡi phải thu xếp xong mọi thứ.

Nhưng chờ cô bận bịu xong, đã qua bảy giờ bốn mươi.

Đói bụng đến lặn qua lộn lại rồi.

Phòng khách cách phòng bếp không xa, bất cứ tiếng động truyền ra đều có thể nghe rõ, Bạch Lộc biết anh đang nấu mấy món cuối cùng, nhưng vì giữ bất ngờ cho chính mình, cô cố ý không đi qua chỗ anh nhìn.

Ngược lại khi cô bận rộn trước đó, thấy anh bưng ra một ly nước đã nguội.

Cô rất khát, cầm trong tay trực tiếp uống hết.

Ngay sau đó anh trở lại rót một ly cho cô, đặt trên bàn để nguội.

Lúc này bên anh có thời gian trống, chỉ cần hầm thêm một chút, anh đi ra chạy thẳng vào phòng vệ sinh, lấy cây lau nhà thấm nước ra, kéo dọc theo mặt nền phòng khách.

Bạch Lộc đang nghiên cứu làm sao xem chương trình tivi, khom lưng sờ soạng cái hộp máy phía trên, không biết phải làm thế nào.

Tần Long thấy, đặt cây lau nhà ở một bên, qua đây nói: “Anh xem thử.”

Bạch Lộc giao điều khiển từ xa cho anh, thuận tiện chứa chỗ, mình thì lùi ra sau anh nhìn.

Mới ra khỏi hai bước, đế giày dính nước trượt một cái, nửa người dưới không thể kiểm soát, đột nhiên lao đảo.

Bạch Lộc sắp ngã xuống mặt nền, may mà bàn tay đúng lúc chống đỡ nửa người trên.

Nhưng đồng thời có thứ gì đó rơi ra.

Cô theo bản năng vươn tay sờ túi áo, bên trong trống không chẳng có vật gì.

Cô cảnh giác quay đầu tìm kiếm, đã thấy người đàn ông trước mắt xoay người lại, trên tay cầm một cái hộp, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm dòng chữ trên đó, miệng đọc tên nhãn hiệu.

Bạch Lộc nhất thời có loại ý nghĩ mãnh liệt muốn độn thổ.

44. Chương 44

18+++++ XD

Tần Long nhìn cái hộp kia, bình tĩnh đặt một bên trên bàn trà, coi như vật linh tinh.

Tiếp theo anh đứng dậy đi về phía cô, từ phía sau túm lấy dưới hai cánh tay cô, kéo người qua: “Tới sofa ngồi.”

Bạch Lộc lén nhìn anh hai cái, không phát hiện trên khuôn mặt anh có gì khác thường, cũng cảm thấy anh sẽ không hỏi gì nhiều.

Ngồi trên sofa, cô chờ không kịp nữa liền giải thích trước: “Cái này là hồi trước người khác cho em.”

“Ừm.” Trên mặt anh vẫn không có biểu cảm gì, sau khi buông cô ra, trong tay hình như nắm một tờ giấy, lúc này anh đặt ở mép bàn, bắt đầu cời giày bóp chân cho cô.

Bạch Lộc tò mò, mở to hai mắt nhìn, đó là một tờ hóa đơn nhỏ mua một thứ đồ của siêu thị.

“...” Khuôn mặt Bạch Lộc từ từ đỏ lên.

Người đàn ông này, ngoài mặt có thể giả vờ gió yên sóng lặng, cá nhân lại rõ ràng hơn ai hết.

Giờ phút này anh không nói lời nào, chuyên tâm xoa bóp mắt cá chân cho cô, động tác nhẹ nhàng cẩn thận, từ lòng bàn chân tới bắp chân.

Bạch Lộc thực ra chẳng đau chút nào, nhưng vì phối hợp với anh, cô cũng ngồi yên.

Bàn tay thô ráp của người đàn ông bao bọc xương bắp chân, có ý ngựa ngửa tê dại, đối với cô hoàn toàn không thấy đau, ngược lại có loại hưởng thụ thoải mái, cũng càng như là một loại khiêu khích.

Bạch Lộc khẽ khàng dựa người ra sau, góc độ nhìn anh là nhìn xuống, cứ vậy cách một lúc sau, cô đột nhiên cất tiếng: “Anh từng dùng rồi sao?”

“Chưa từng dùng.” Anh rất quyết đoán đáp lại, âm thanh trong phòng khách đặc biệt rõ ràng, giống như biết cô sẽ hỏi như vậy.

Bạch Lộc cân nhắc câu “chưa từng dùng” của anh, là chỉ chưa từng làm hay là làm mà không dùng.

Nhưng cô tỉnh táo ngay sau đó, anh làm sao có thể chưa từng làm chứ.

Bạch Lộc ngửa đầu, nhìn đèn thủy tinh trên trần nhà, ánh sáng lóng lánh.

Trong lòng cô suy nghĩ, nếu đột nhiên đèn tắt thì sẽ xảy ra tình huống gì.

Nhưng cô còn chưa tưởng tượng bao nhiêu thì sức lực dưới chân đột nhiên không còn nữa.

Tần Long đứng dậy, anh tiếp tục đi kéo cây lau nhà, rồi trở lại dặn cô: “Em ngồi yên đó.”

Bạch Lộc đương nhiên sẽ không để mình di chuyển nhiều, cô từ góc sofa đi qua, nhìn thấy anh đi qua đi lại bên ngoài, sau lưng chiếc áo thun ngắn tay thấm một mảng mồ hôi.

Cô nhẹ giọng đề nghị: “Nếu không cởi áo ra đi.”

Động tác anh chậm lại, xoay người nhìn cô, hình như đang cân nhắc.

“Hay là đừng cởi.” Cô lập tức sửa miệng.

Cơ thể đàn ông, trước cái nhìn đầu tiên thì vẫn nên chạm vào.

Tần Long khựng lại rồi xoay người, tiếp tục lau nhà.

Trong phòng bếp truyền ra mùi hương mê người, Bạch Lộc liếm môi, bụng đã biểu tình đến cực điểm, cô nhìn anh đang bận rộn, hỏi: “Anh làm mấy món thế?”

“Qua nhìn rồi biết.”

Bạch Lộc chờ không kịp, ngay sau đó lập tức mang giày vào, chạy thẳng về phía phòng bếp.

Tần Long: “...”

Tần Long lau xong tới phòng vệ sinh thì đổ nước bẩn, lúc chuẩn bị trở về lau lần nữa, đi ngang qua phòng bếp lại thấy cô khom lưng, đưa lưng về phía anh không biết đang làm gì.

Giây tiếp theo, cô nghiêng người, ngẩng đầu lên, đưa một chiếc dưa vào miệng.

Lúc miệng nhắm nuốt món ăn ngon, khóe mắt phát hiện người đàn ông đứng bên ngoài.

Bạch Lộc nhìn sang anh, liếm khóe miệng: “...Em đói bụng.”

Anh nhìn cô, cố nén cười: “Ăn đi.” Nói xong anh tiếp tục lau nhà.

Cơ bản nấu nướng của Tần Long là những món ăn thường ngày, tay nghề hơn Bạch Tuệ Tiệp một chút, nhưng lại không phải cách xào nấu bình thường, anh thích cho chút trứng thái sợi vào tô điểm, ngon miệng không dầu mỡ số lượng cũng đồng đều, màu sắc hương vị đều hấp dẫn người ta.

Bạch Lộc ăn đĩa bông cải xanh xào kia không dùng được, trong nháy mắt một nửa tôm đã lột vỏ trong đó đã nằm trong dạ dày cô.

Cô tạm thời bưng món hầm lên, xoay người đi ăn cánh gà om, miệng đầy vị ngọt, sau khi liếm một lần thì lấy tay gặm thịt, thừa lúc này đi nhìn món tiếp theo.

Canh củ từ nấu sườn. Là món ruột của cô.

Khoai tây thái sợi chua cay. Cô từng nhắc tới rất nhiều lần ở trước mặt anh, vừa khai vị lại chua ngon.

Canh cá trích đậu hũ sữa trắng. Anh thật sự biết nấu, cô cầm cái muôi nếm một ngụm, vị thơm ngon lan tỏa.

Trên bếp còn có một món cuối cùng, Bạch Lộc khỏi cần đoán cũng biết, là thịt kho tàu, lửa nhỏ hầm từ từ. Khi Tần Long đi vào phòng bếp, Bạch Lộc đang bưng toàn bộ món ăn ra ngoài, cơm trong nồi cơm điện cũng đã nấu chín mở ra, mùi gạo thơm lừng bay ra.

Bạch Lộc và Tần Long ăn ý chuyền qua chuyền lại, tựa như hình thức ở chung tương tự đã quen từ lâu.

Cô nhớ trước đó còn mua bia, trở lại đi tìm kiếm, trong lòng bỗng nhiên tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

Một bữa cơm thật sự thỏa mãn, Bạch Lộc uống một lon bia, không có vẻ say, chỉ là mặt hơi đỏ, căn phòng mở ra cửa sổ, nhưng chẳng có chút gió thổi vào.

Trong nhà còn chưa mua quạt đứng, bởi vậy càng không có chỗ hóng gió.

Bạch Lộc đẩy lon bia không qua một bên, đứng dậy đi lấy lon khác, đếm lại mới phát hiện anh cũng chỉ uống một lon, cô không khỏi tò mò: “Anh ăn no rồi à?”

Tần Long gấp một miếng thịt, gặm đầu: “Không đói.”

Bạch Lộc à một tiếng, lại nghe anh hỏi: “Em ăn no chưa?”

“No rồi.”

Tần Long buông dưa xuống, miệng nhai từ từ, nhìn một bàn đồ ăn, mỗi một đĩa đều còn thừa chút ít.

Anh hình như suy nghĩ nên thu dọn thế nào, Bạch Lộc đã nói trước: “Phần còn dư bỏ tủ lạnh, ngày mai em hâm nóng ăn.”

Anh trông lo lắng: “Em biết hâm nóng không?”

Cô nói chắc nịch: “Biết.”

Anh lại đột nhiên đứng dậy, đi vào trong lấy bát sạch ra, thu dọn đồ ăn còn thừa cho cô.

Bạch Lộc thấy anh hành động lưu loát nhanh chóng, tưởng rằng anh vội vã muốn đi, cô liền hỏi: “Anh muốn mang về một chút không?”

Anh lựa cho cô mấy miếng thịt có xương: “Không cần.”

“Anh định về sao?” Cô đứng lên.

Anh ngẩng đầu nhìn cô: “Biết rửa bát không?”

“...” Bạch Lộc đỏ mặt, “Đương nhiên biết.”

“Anh rửa giúp em.” Nói xong anh bưng bát đĩa đi vào phòng bếp, bảo cô lau sạch bàn.

Bạch Lộc đi tìm giẻ lau, thấm nước dưới vòi nước, vừa vắt giẻ vừa nhìn anh bên cạnh, anh mặc áo ngắn tay hơi mỏng, nhưng bởi vì làm việc nhiều, mồ hôi bốc ra, lan tỏa mùi mồ hôi đàn ông khó ngửi đậm đặc.

Bạch Lộc không cảm thấy phản cảm, hít sâu mấy hơi. Cô giương mắt nhìn, lỗ tai và má anh đều đang nhỏ giọt mồ hôi.

Cô mau chóng lau bàn xong, đi trở về va ly của mình, cô nhớ có mang bộ đồ lưu niệm cùng về đây.

Bạch Lộc lấy ra quạt xếp bên trong, sau khi mở ra thì quạt mấy cái, gió còn rất lớn.

Thế là cô đi vào phòng bếp, từ sau lưng đến bên cạnh quạt gió cho anh, không ngừng khắc nào.

Tần Long cảm thấy một trận mát mẻ, bàn tay bận rộn rửa bát nước rửa bát, anh nghiêng đầu nhìn cô: “Em không mệt sao?”

Bạch Lộc lắc đầu: “Không mệt chút nào.”

Giây tiếp theo, cô vén lên áo thun sau lưng anh, vải vóc bị mồ hôi thấm ướt rời khỏi da thịt người đàn ông, trong nháy mắt có gió thổi tới toàn bộ không gian phía sau lưng.

Cơ thể Tần Long nao nao, anh đã cảm giác được bàn tay ấm áp của cô, như có như không chạm vào mình.

Có điều không đợi anh nghĩ đến dự vọng gì, sự tình đã phát triển đến bước không thể khống chế, cái tay kia từ phía sau lưng chậm chậm dán sát tới phần eo của mình, khẽ khàng xoa nắn mấy cái lại dờ tới bụng trước người.

Cái vòi vẫn còn chảy nước, động tác Tần Long dừng lại: “Bạch Lộc?”

Lúc này Bạch Lộc đã ngừng động tác quạt gió, toàn thân cô tựa trên lưng anh, hai cánh tay quấn chặt trước người anh, đầu cô ngẩng lên nhìn cái ót của anh: “Hửm?”

“Hơi nóng.” Giọng anh khàn khàn.

Trước ngực Bạch Lộc dán sát phía sau lưng anh, chỉ là ôm nhẹ nhàng nhưng chẳng chừa ra chút khe hở, hai cánh tay anh to lớn mạnh mẽ, bờ lưng rộng bấp thịt cũng cường tráng rắn chắc, khiến cô có cảm giác ôm một cái cây to.

Cái cây thô ráp nứt nẻ, tuy rằng anh cũng thô ráp, nhưng càng có cảm giác an toàn ấm áp hơn nhiều.

Bạch Lộc nhắm hai mắt lại, đầu chuyển sang bên trái, lỗ tai dán sau lưng anh, hai tay ở trước người anh làm động tác nhỏ.

Một bàn tay kéo lên vạt áo trước của anh, tay kia mở quạt ra lần nữa, bởi vì không gian nhỏ, chỉ có thể nhẹ nhàng quạt cho anh trong phạm vi nhỏ.

“Như vậy không nóng.” Cô trả lời câu trước đó của anh.

Tần Long rửa bát xong, đặt nghiêng trên giá, đóng vòi nước, vẩy khô giọt nước, cuối cùng bắt lấy hai tay không an phận của cô.

“Bây giờ rất hưng phấn sao?”

Lúc anh nói chuyện, xương cốt toàn thân đều rung động.

Bạch Lộc cảm nhận được, đột nhiên cười ra tiếng.

“Em cười cái gì?” Anh nghi hoặc.

Cảm giác lại rung một chút, Bạch Lộc thấy chơi vui: “Anh nói thêm câu nữa đi, em muốn nghe anh nói chuyện.”

Tần Long: “...Nói cái gì?”

“Nói gì cũng được.” Bạch Lộc im lặng lại giống như hưởng thụ dựa vào người anh, bỗng nhiên nhớ ra gì đó, “Anh nói anh thích em cái gì?”

Vấn đề này từng xuất hiện rất nhiều lần giữa hai người họ, mặc kệ là cô hỏi hay là anh hỏi, chỉ là đôi bên đều chưa cho đối phương một câu trả lời rõ ràng.

Tuy rằng đối với hai người họ, câu trả lời này cũng không quan trọng đến vậy.

Thật lòng yêu thích, nhìn ánh mắt đối phương, có thể biết tất cả.

Bởi vì ngoài người ấy ra thì không hề có ai khác.

Điều này cũng là chỗ Bạch Lộc luôn cảm thấy mâu thuẫn, cô tin tưởng cảm giác của anh đối với cô, cũng tin tưởng trực giác của chính mình, nhưng lại không thể nào xem nhẹ quá khứ tựa như cái gai đột nhiên xuất hiện.

“Thích em cái gì?” Cô hỏi lần nữa.

“Rất nhiều, đều thích cả.” Lúc này anh không lấp liếm, rất thành thật đáp lại.

Cô hỏi tới cùng: “Là thích mỗi một chỗ của em?”

Anh nhẹ giọng: “Ừm.”

Cô nói tiếp: “...Hay là mỗi một chỗ của anh đều thích em?”

Đường như nghe được lời sáo rỗng, anh hơi ngớ ra, cứ cảm thấy trong lời nói của cô có hàm ý khác, còn chưa nghĩ ra cái gì, cơ thể đã cảm giác được lời mời nhiệt tình của cô.

Tay phải Bạch Lộc gấp quạt giấy lại, tay dờ xuống, lấy cán quạt nhẹ nhàng gõ vào nơi nào đó, không nhẹ không nặng.

Tần Long đột nhiên cứng đờ, ban đầu mới buông tay cô ra, giờ phút này nắm chặt lần nữa, âm thanh hơi nguy hiểm: “Em muốn chơi ư?”

Bạch Lộc khẽ cười: “Muốn chơi hay không? Hỏi nó không phải hỏi anh.”

Người phía trước đột nhiên im bất, hình như đang kiềm nén gì đó, Bạch Lộc nghiêng người nhìn anh, cơ thể không đứng vững, đột nhiên cảm thấy thân trên nhẹ bẫng, trong nháy mắt cả người bị bông lên.

Cô phát ra một tiếng hô nhỏ, nhất thời phản ứng lại, mình đang ngồi trên mép bàn bếp.

Bạch Lộc không thể đi xuống, người đàn ông trước mặt chen chúc giữa hai chân rộng mở của cô, hai tay vòng qua bên hông cô, phản bác nói: “Là em rất muốn chơi.”

Đột nhiên mặt đối mặt, chạm vào ánh mắt nóng cháy của anh, Bạch Lộc mới phát giác tất cả đều do mình khiêu khích.

Nhưng cô chẳng hề hối hận, bàn tay cầm quạt ở sau lưng anh mở ra lần nữa, giúp anh quạt mấy cái, trong khoảng thời gian ngắn hai bên đối mặt không nói gì.

Một lát sau, cô đột nhiên thu lại không gian, cả thân trên nhảy về phía trước, nhảy thẳng lên người anh.

Tần Long có chút bất đắc dĩ muốn cười, anh lại bị người ta coi là thân cây lần nữa.

Hai chân Bạch Lộc kẹp lấy bên hông anh, bàn tay từ khe hở phía trước của hai người mà di chuyển xuống, lớn mật lại trực tiếp nắm lấy anh.

Tựa như bị người ta bóp cổ họng, máu toàn thân của Tần Long ngừng chảy trong nháy mắt hướng lên trên, anh trực tiếp bông cô đè lên cửa tủ lạnh, hô hấp ép buộc ần ần.

Bạch Lộc cảm giác được, bật cười ra tiếng: “Anh nhẫn nhịn gì chứ?”

Anh không trả lời, mà dùng cơ thể đè cô ở giữa mình và tủ lạnh, đề phòng hành động có khả năng xảy ra tiếp theo của cô.

Cô đột nhiên châm chọc: “Lúc cùng với người khác, anh cũng nhẫn nhịn sao?”

Khuôn mặt anh ở trước mắt cô, nhưng trên đầu lại bao phủ ngọn đèn, phía sau có chút không thấy rõ, có lẽ lúc này anh mất hứng, sự mông lung càng giúp anh nổi lên hơi thở nguy hiểm.

Anh hình như bị chọc giận, lấy nơi nào đó đẩy cô một cái: “Cùng với ai?”

Bạch Lộc bị đẩy vào, cơ thể có chút như nhũn ra, không muốn làm rõ, chỉ cảm thấy anh vĩnh viễn giả khờ.

“Cùng với ai anh còn không biết sao?” Cô âm thầm cắn răng, “Anh cũng không phải chưa từng làm.”

Lúc này đây toàn thân anh đẩy lên, ôm cô càng chặt hơn, đầu ngửa lên nhìn cô, lồng ngực thở mạnh, hình như đưa ra một quyết định, nói: “Bạch Lộc, em muốn làm, ông đây làm với em.”

Bạch Lộc đột nhiên cảm thấy trước mắt hơi choáng váng, hình như câu nói kia từng nghe qua đâu rồi, cô sững sốt đờ đẫn một hồi, cơ thể đã rời khỏi tủ lạnh, ngược lại bị mang tới vách tường ngoài phòng bếp.

Anh không buông cô ra khắc nào, hình như định lao thẳng vào cô, một tay nâng lên cặp mông của cô, tay kia luống cuống cởi ra chỗ nào đó.

Không biết vì sao, trước đó có lòng chủ động dũng cảm như vậy, giờ phút này cô đột nhiên bắt đầu bồn chồn.

Bạch Lộc hơi sợ hãi, phía sau lưng lại cần thứ gì đó gồ lên, khiến cô khó chịu không thôi, lúc anh phân tâm, bàn tay cô vòng ra sau chạm nhẹ vào.

Trong nháy mắt, cả phòng tối sầm lại.

Hóa ra vừa rồi cô tắt đi hai ngọn đèn, phòng khách và phòng bếp.

Bạch Lộc càng sợ hơn, toàn thân nhào tới người anh, ôm chặt lấy cổ anh, lẳng lặng thở dốc.

Tần Long cũng cảm nhận được sự run rẩy của cô, vốn tưởng rằng cô đã chuẩn bị xong từ trước, lúc này anh lại không khỏi do dự.

Anh vừa định muốn buông cô ra, lại nghe cô nói bên tai: “Vào đi.”

Nói xong câu đó, cô bắt đầu làm chuẩn bị, tuy rằng bóng tối vô biên đáng sợ, nhưng có anh ở đây, tựa như một màu sắc tự vệ, cuốn hai người vào bên trong.

Tần Long khê khằng vỗ lưng cô, tới lúc này rồi, anh cũng không cần lấy tay nâng cô lên, sức lực của bản thân cô đã đủ ôm chặt anh không rơi xuống dưới.

Anh chỉ cần nhẹ nhàng giữ eo cô, thử dò góc độ, sau đó đột nhiên ra sức, vọt vào một chỗ nào đó ấm áp bên trên.

Bạch Lộc bị dòng lực mạnh kia đâm vào suýt nữa xuy lơ, cơ thể có dấu hiệu rớt xuống, cô lập tức kẹp lại hai chân để mình giữ chặt anh, đồng thời miệng phát ra tiếng đau đớn, âm thanh nhỏ nhẹ khẩn cầu anh nhẹ một chút.

Tần Long làm sao còn có thể động nữa, sau động tác vừa rồi của anh, ngay sau đó đã bị cô xoắn chặt, tiến thoái lưỡng nan, nhưng không muốn làm cô bị đau, anh chỉ có thể đứng yên đề nén.

Qua mấy phút ăn ý, cô có ý vận vẹo thắt lưng, anh cũng xoa nhẹ cái mông vài cái, hôn lên má cô: “Tốt hơn chưa?”

“Được rồi.” Cô cố gắng hít vào, bắm lấy bờ vai anh, hình như muốn ngồi trên người anh, nhưng lại không biết nên dùng tư thế như thế nào.

Đáy lòng anh rõ ràng, cô muốn kết hợp, một lần nữa bỗng cô tới trên vách tường, để cô trước sau đều có chỗ dựa, thân dưới bắt đầu chậm rãi di chuyển: “Anh quan trọng không?”

Tư tưởng Bạch Lộc bắt đầu hơi hỗn loạn, sau đó mới từ kích thích của cơ thể dần dần tỉnh táo, cô nhớ ra câu hỏi mình từng hỏi trước đây.

Hai tay cô ôm lấy khuôn mặt anh trong bóng đêm, cặp mắt kia lóe sáng, cô ngửa ngáy cười cười: “Quan trọng hay không anh không cảm thấy sao?”

Tốc độ anh không thay đổi, đột nhiên tăng thêm sức lực: “Bây giờ thì sao?”

Cô vẫn cười, âm thanh trong trẻo như chuông bạc: “Có thể lại hướng lên trên một chút.”

“Như vậy câu thứ hai thì sao?” Lần này là anh hỏi.

“Hai chữ ở giữa.” Lần này là cô đáp.

Anh hỏi thêm một câu: “Chỉ hai chữ thôi?”

“Ừ.” Cô mơ mơ màng màng, đột nhiên cảm giác động tác anh trở nên nhẹ nhàng, lại vắt hết óc nghĩ ngợi, “Phía trước thêm một chữ ‘rất’.”

Anh lần nữa hướng chính mình vào trong, hai mắt nhìn cô chăm chú, nhưng cô thoải mái nhắm mắt lại.

“Muốn nghe câu trả lời của anh không?” Anh hỏi.

Đầu óc cô bắt đầu chẳng hiểu được, chỉ đáp theo: “Ừ, muốn nghe.”

“Phía sau thêm một chữ ‘nhất’.”

“Ừ, nhất.” Cô nói theo, nhưng hoàn toàn không nghe vào.

“Em quan trọng nhất.” Anh kết hợp lại, nói lại lần nữa.

45. Chương 45

18+++++ XD

Bạch Lộc cảm thấy toàn thân mình tựa như ngâm mình trong nước biển cuộn cuộn lênh xuống, lại dường như bản thân hóa thành một vũng nước mềm, lúc nhẹ lúc nặng.

Đáy biển có một người ngao du, tùy ý vùng vẫy khuếch trương, ở trong mắt cô, ở trong lòng cô, ở trong cơ thể cô...

Cô làm việc thích có cảm giác nhịp nhàng, khiến cô bất ngờ là người đang ở cùng cô giờ phút này, cảm giác nhịp nhàng mạnh mẽ.

Giữa người có tình tâm tư hòa hợp, là một chuyện rất tốt đẹp. Cô và anh cách gần như vậy, lúc ôm anh, nhịp đập mạnh mẽ đẩy sức sống của anh truyền đến xương ngực của cô, khiến nhịp tim cô cũng đập theo.

Bạch Lộc ôm cổ anh, đầu cúi tới sau vai anh, thân dưới tê dại, hai chân suýt nữa không bám nổi.

Mồ hôi bên gò má người đàn ông liên tục nhỏ giọt, sau khi ứa ra trở nên lạnh lạnh, chảy xuống cần cổ dính vào da thịt của cô, xúc cảm lạnh lẽo, thỉnh thoảng rơi xuống trước ngực cô, dính dính giao hòa.

Tinh thần Bạch Lộc mù mờ hồi lâu, sau khi bị anh xâm nhập sâu sắc lần nữa mới lại bắt đầu dần dần tỉnh táo.

Điều đầu tiên cô nghĩ tới chính là ban nãy hình như anh đã nói lời gì đó quan trọng, là nói với cô, nhưng cô thật sự chẳng nhớ ra, rốt cuộc anh đã nói gì.

Bạch Lộc điên đảo đến mức tâm tư hỗn loạn, bởi vậy cũng không để trong lòng, đột nhiên cô thả ra bàn tay ôm cổ anh, cơ thể cũng đẩy ra một chút, muốn quan sát khuôn mặt của anh trong đêm đen.

Vừa mới ngồi thẳng lưng, cô nghe anh ản ản nói: “Đến phòng em.”

Bạch Lộc ôm lấy khuôn mặt anh một cách chính xác, để anh nhìn chính mình: “Anh mệt rồi ư?”

Trong hoàn cảnh tối om, cô nhìn thấy hình như trên khuôn mặt anh nở nụ cười, âm thanh cũng trở nên hấp dẫn: “Anh sẽ cho em mệt trước.”

Bạch Lộc chớp mắt, tưởng tượng cô sẽ mệt đến mức nào.

Nhưng ở trước mặt anh, cô chịu lép vế.

Giờ phút này bọn họ vẫn kết hợp, anh bỗng lấy cô từ trên tường, hai tay ôm hông cô nhẹ nhàng đẩy lên một cái, sau đó chậm rãi rơi xuống, cô cảm thấy anh lại tiến vào một phần, loại kích thích âm thầm này khiến cô phát điên, hai chân đã rớt xuống đôi giày mười ngón thoải mái cuộn lại.

“Vậy anh để em mệt một chút, rất lâu rồi em chưa từng mệt.” Hai tay cô đột nhiên che ánh mắt anh, nằm bên tai anh nói vậy.

Trong tiếng thở dốc hỗn loạn, cô nghe được hắt hắt anh chuyển động: “Bạch Lộc?”

Hơi thở cô phả vào bên má anh: “Ừ, anh nói đi.”

“Anh không nhìn thấy.” Cơ thể anh vẫn không nhúc nhích.

Bạch Lộc không dời bàn tay khỏi khuôn mặt anh, ngược lại càng che kín hơn, cô hình như cố ý, kề sát lỗ tai anh thổi hơi: “Em chính là không cho anh nhìn thấy.”

Anh nhếch môi, ánh mắt chớp một cái trong lòng bàn tay cô.

Anh lại nghe cô bổ sung: “Dù sao em cũng không nhìn thấy.”

Cô biết anh có tầm nhìn ban đêm, cứ như vậy hai người đều mò mẫm đi đường, rất công bằng.

“Không nhìn thấy thì anh đi thế nào?” Ngờ khi anh bình tĩnh hỏi.

Cô nói: “Em chỉ anh đi thế nào.”

Anh vẫn bồng cô, lồng ngực phập phồng, bởi vì không nhìn thấy, tâm tư tạm thời tỉnh táo lại, nhưng thân dưới thì không dễ chịu, cô dựa vào anh chống đỡ cho mình, khi thì vặn vẹo phần eo điều chỉnh, khiến anh có cảm giác xung động muốn đâm chết vào một khoảng khắc nào đó.

“Em có thể dừng cự quậy trước không?” Anh cắn răng, giọng điệu hơi kiềm nén.

Bạch Lộc nhìn nửa khuôn mặt bị che khuất của anh, mang theo vẻ hoang mang: “Cái gì gọi là cự quậy? Em muốn cạ...”

Cô hơi kéo dài âm cuối một chút, nghe ra tiếng rên rỉ trên chộc người khác, khiến anh nhất thời không thể kiềm chế, nắm lấy hông cô đè tới càng chặt hơn, cắt đứt hoàn toàn không gian hoạt động của cô.

Bạch Lộc không hề phòng anh có hành động này, đột nhiên hít sâu một hơi, người căng cứng khó chịu, đè vai anh muốn rút ra, nhưng bởi anh có linh cảm, ngược lại càng đè xuống mạnh hơn.

“Em muốn chết!” Cô đột nhiên kêu to.

“Là ai muốn ai chết, em nói rõ ràng đi.” Anh lạnh lùng nói.

Bạch Lộc hiểu rõ đàn ông tại phương diện này đều có lòng ngang bướng, cô không thể đánh bừa, chỉ đành làm mềm chính mình.

“Anh đi về trước hai bước.” Cô năn nỉ anh.

Anh nghe lời đi hai bước, sau đó dừng lại, thứ kia hình như đang xoay chuyển theo trong cơ thể cô, nhưng chẳng hề tách khỏi.

Hai người đều thoải mái thở ra một tiếng.

Cô nhẫn nại: “Đi nữa, cứ đi tiếp.”

Anh sải ra một bước, đi chậm chậm, bước chân rất nhỏ.

Bạch Lộc quay đầu nhìn phía sau, bọn họ vẫn còn ở chính giữa phòng khách, còn cách phòng ngủ mấy mét.

Cô chợt khơi dậy tâm tư đùa giỡn, lấy ngón tay nhẹ nhàng vờ vẽ bờ môi anh.

Bởi vì bị che mắt, anh chỉ có thể mở miệng hô hấp.

Vờ vẽ chơi đùa một hồi, cô đổi sang bờ môi mình dán lên, khẽ khàng hôn một cái.

Anh giống như nắng hạn gặp mưa rào, chỉ một chút không nhận được sự thỏa mãn, nghênh đón muốn hôn lấy cô.

Cô cho cơ hội này, nhưng mới vừa chạm vào thì lập tức rời khỏi, trên chộc như gần như xa, chơi trò mờ ám.

Qua mấy hiệp, cuối cùng anh bắt mãn, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ kiềm nén, giơ lên một bàn tay khổng lồ cái ót của cô, động tác hung hăng gặm cắn.

Cùng lúc đó, Bạch Lộc mất chỗ dựa, suýt nữa sắp rơi xuống, theo phản xạ kẹp lấy thắt lưng anh, hai tay cũng buông ra ánh mắt anh, sửa thành ôm cổ anh.

Tình thế lại trở về trước đó, cô nhìn hai tròng mắt anh gần ngay trước mắt, lồng ngực phập phồng dữ dội.

Anh không muốn cứ đứng trì hoãn nữa, sau khi hôn sâu vài cái, vịn eo cô đi thẳng vào phòng ngủ, giơ chân dùng sức mở cửa.

Bạch Lộc bị mang vào ngược hướng, cảm thấy mình giống như một cơn gió, ngay sau đó bị cuốn trong chiếc giường mềm mại.

Tần Long theo cơ thể cô cùng nằm xuống, sức hút kia đè nén cô đến nỗi lồng ngực khó chịu.

Anh lập tức nhô dậy, nằm trên người cô, hình như nhìn một hồi lâu, sau đó chậm rãi đứng lên.

Bạch Lộc có cảm giác cô độc bị tách rời, cô nằm tại chỗ nghi hoặc hỏi: “Anh đi đâu thế?”

Tần Long không nói chuyện, người đã đi tới cửa, dừng lại, sờ soạng một lúc, bộp một tiếng bật đèn lên.

Bạch Lộc bị ánh sáng phía trên đầu chiếu thẳng vào không mở mắt ra được, cô lấy tay che trên đầu, híp mắt nhìn anh ở đằng kia điều chỉnh nhiệt độ trong phòng, ngay sau đó hơi lạnh từ trong góc thổi ra ào ào.

“Anh qua đây.” Cô gọi anh, “Tắt đèn đi.”

Cô vừa mới nói xong câu này, đèn theo đó mà tắt đi.

Ánh mắt thích ứng với bóng tối lần nữa, cô thấy bóng dáng anh đi đến mép giường, bắt đầu cởi áo sau đó là quần.

Bạch Lộc lẳng lặng chờ đợi, để không kéo dài tiến độ, đồng thời cũng cởi ra nội y của mình.

Cái móc cửa cô khá rườm rà, nửa nghiêng người, hai tay với ra sau, đang bận rộn thì cảm thấy phía sau giường lõm xuống, hai lòng bàn tay to lớn bao phủ hai tay cô.

“Để anh.” Anh cầm lấy sợi dây đeo, cởi móc ra cho cô.

Bạch Lộc nghe theo buông tay, cảm giác được sự run rẩy khi tay anh chạm vào da thịt mình, nhưng cô lại đồng thời yêu cầu nhiều hơn: “Giúp em gỡ ngứa một chút.”

“Chỗ nào?”

“Chỗ này nè.”

Anh cười một tiếng: “Tay anh thô ráp, gỡ làm trầy da em thì sao?”

“Anh chưa từng gỡ trầy da à?” Giọng cô giống như câu hồn, thốt ra một cách êm ái.

Tần Long không còn kiên nhẫn dây dưa với cô nữa, trực tiếp mau chóng giúp cô cởi ra hết thân trên, ngay sau đó hai tay cầm lấy bờ ngực mềm mại của cô.

Bạch Lộc ôm cổ anh lần nữa đổi vị trí cơ thể, hai chân quấn sau thắt lưng anh, tay phủ trên bàn tay người đàn ông ở trước ngực, theo anh xoa nắn mấy cái, dùng cơ thể hết sức mời mọc.

Bất cứ người đàn ông nào cũng không chịu được như vậy, nhưng Tần Long vẫn trì hoãn một chút, nửa đường ngắt ngang: “Em không phải mua bao cao su sao?”

Bạch Lộc suy nghĩ: “Vừa rồi không dùng, giờ anh muốn dùng ư?”

Anh không trả lời thẳng: “Dùng thì tốt cho em.”

Cô hỏi lại: “Đối với anh có tốt không?”

Anh lại đổi cách nói khác: “Dùng rồi không có phiền toái.”

Cô lại hỏi: “Thật sự có phiền toái thì giải quyết thế nào?”

Anh giật mình, chẳng biết trả lời ra sao.

Bạch Lộc chỉ tùy tiện hỏi thôi, cũng không muốn khiến anh khó xử, cô lấy tay chỉ trên mặt đất: “Anh tìm thử xem, chắc là có một cái.”

Tần Long đứng dậy tìm, thật sự có, sau khi lấy được anh liền xé ra, trực tiếp mang vào cho mình.

Bạch Lộc nhắm hai mắt, lắng nghe rõ ràng cả quá trình anh mang vào, sau đó cảm giác được anh lại nằm lên, nằm lại tư thế trước đó của hai người, cô phối hợp với anh, cho đến khi anh tiến vào cơ thể cô.

Lần này hai người đều không nói chuyện, im lặng hưởng thụ khoái cảm vui sướng.

Không biết qua bao lâu, anh đột nhiên lên tiếng: “Màu sắc phòng em khá tối*.”

Cô giải thích: “Đây là phong cách trang trí.”

Anh không đáp lời, cô vuốt ve lồng ngực nhẵn nhụi của anh, cuối cùng di chuyển xuống, nói: “Anh cũng rất sâu*.”

“ ... ”

(*) bạn Lộc chơi chữ, cả hai từ “tối” và “sâu” đều dùng từ (thâm)

Anh cảm thấy cái tay kia sắp chạm vào mình, thân dưới đẩy mạnh mấy phần, hỏi cô: “Màu tối hay là anh sâu?”

Bạch Lộc bị sức lực kia đâm vào rên rỉ ra tiếng, muốn nói nhưng lại không muốn để anh quá đắc ý.

Anh không nghe được câu trả lời, không hài lòng lặp lại sức lực: “Màu tối hay là anh sâu?”

“Anh sâu.” Cô hạ giọng, vì để trả thù gãi ngứa chỗ bụng anh.

Anh gầm nhẹ một tiếng, bắt lấy bàn tay giở trò xấu của cô khóa ở phía trên, con ngươi đen nhìn cô chăm chăm: “Hồi trước đã từng chơi đùa?”

Cô không hiểu, nói: “Anh cũng biết em là lần đầu tiên.”

“Trước kia thì sao? Có người từng thích không?” Anh ép hỏi, động tác cũng có chút không dịu dàng.

Bạch Lộc không hiểu vì sao anh đột nhiên tức giận đến vậy, không muốn để anh hiểu lầm giận dữ, cô giải thích: “Anh là người duy nhất em thích, sau này cũng vậy.”

Cô tưởng rằng câu trả lời chính xác như vậy đã đủ, nhưng anh vẫn thấy chưa đủ, đè xuống gặm mút cổ cô, nói ra trọng điểm: “Anh hỏi hồi trước của em, có hay không?”

“Hồi trước...” Bạch Lộc thì thào vài tiếng, đầu óc đột nhiên bùng nổ, sau khi mù mờ một lúc mới nói, “Em không có trước kia?”

Anh từ cằn cổ cô ngẩng đầu lên, nhẹ giọng: “Là ý gì?”

Cô sờ khuôn mặt anh, yên tĩnh một lúc: “Nếu em nói với anh, em là một người không có quá khứ thì sao?”

Động tác Tần Long dừng lại, anh nuốt nước bọt, trong cổ họng phát ra một tiếng: “Em nói tiếp đi.”

Bạch Lộc hít sâu một hơi, giọng bình thản kể lại: “Trận tai nạn xe cộ của bố mẹ em, bản thân em cũng mất trí nhớ.”

“Trước đây tại sao không nói?”

“Chuyện quá khứ, em thật sự không nhớ ra, cũng không có ảnh hưởng gì, không cần phải nói ra làm anh sợ.” Cô ngẩng đầu hôn môi anh, “Anh là hiện tại.”

Anh không nhúc nhích, hỏi: “Chưa từng nghĩ tới lẽ như có người rất quan trọng sao?”

Cô lập tức đáp lại: “Có, chính là bố mẹ em.”

“Còn lại thì sao?”

“Còn lại chính là bạn học bình thường.”

“Em không liên lạc ư?”

“Liên lạc không được.”

“Vì sao vẫn chưa khôi phục trí nhớ?”

“Hiện tại em đang hoang mang về vấn đề này.”

“Bạch Lộc?”

“Hửm?”

Tần Long nằm xuống bên cạnh cô, không ngừng vuốt ve khuôn mặt cô, sau một lúc cân nhắc thì cất tiếng: “Em có nghĩ tới, đi tìm về quá khứ, lẽ như có...”

“Lỡ như có cái gì?” Khuôn mặt cô hướng về phía anh.

“Lỡ như có người rất yêu rất yêu em, vẫn luôn chờ em.”

Cô quyết đoán lắc đầu: “Không đâu.”

“Tại sao không chứ?”

Giọng nói cô kiên định: “Nếu thật sự có, người nhà em sẽ nói cho em biết, huống chi người kia vì sao không đến tìm em?”

Anh hỏi tiếp: “Nếu anh ta thật sự tới tìm em, em sẽ chấp nhận chứ?”

Cô vẫn lắc đầu: “Không.”

Không đợi anh hỏi lại vì sao, cô nói rõ trước: “Quan điểm của em về phương diện tình cảm là không có thứ tự trước sau, cho dù có người càng tốt hơn anh, em cũng coi như không nhìn thấy, em chỉ cần anh.”

Lý do của cô chắc chắn, rơi vào lỗ tai anh không sót chữ nào, nhưng anh không biết nên có cảm tưởng gì.

Khoảnh khắc ấy, lòng anh chua xót, là nên cảm thấy hạnh phúc hay là nên cảm thấy tiếc nuối đây.

Thật đáng buồn là, hai loại cảm giác này đều có liên quan tới anh.

46. Chương 46

Đêm đó đối với Bạch Lộc nên đáng kỷ niệm.

Bác sĩ cuối cùng ở bên bệnh nhân.

Nhưng nhìn vào hình thức hai người họ ở cùng, cô thấy mình càng giống như bệnh nhân, luôn luôn muốn vùi sâu trong lòng người đàn ông này.

Anh đã nói, anh sẽ cho cô một trước.

Anh làm được, toàn thân cô mệt lử giống như bị máy móc hạng nặng nghiền qua, vòng này tới vòng khác, dừng giữa chừng mấy lần, cuối cùng vẫn được cảm giác cao triêu của anh bao phủ.

Cô chẳng hề nghỉ ngơi, mấy năm nay anh kiềm nén rất lâu, sau khi ra ngoài cũng không tìm phụ nữ.

Khi nhận ra điểm này, cô liền coi chính mình là một vật phẩm cung phụng, phơi bày trọn vẹn ở trước mặt anh, mặc anh đòi lấy, mặc anh lộn tới lộn lui, cần gì cứ lấy.

Tới sau đó gây sức ép đến nỗi quá mệt mỏi, cô trực tiếp nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Vừa tỉnh lại thì đã là sáng sớm hôm sau.

Lúc Bạch Lộc mở mắt liền cảm thấy là lạ chỗ nào đó, hôm qua cô lỡ thể ôm anh ngủ say, lúc này trên người lại mặc váy ngủ, còn là chiếc cô thường hay mặc, chắc là tối qua khi cô thu xếp đồ đạc tiện tay bỏ vào tủ quần áo, thế mà bị anh kiểm ra.

Cô không khỏi tò mò, rón ra rón rén xuống giường, đi vào phòng tắm nhìn xem, quả thật có vệt nước từng tắm rửa.

Nói cách khác, anh đã bông cô vào, nhưng cô lại chẳng hề có chút ấn tượng.

Bạch Lộc đi ra phòng tắm, trở về phòng ngủ, lại phát hiện người đàn ông trên giường đã thức dậy, đang lười biếng tựa người vào thành giường.

Cô cong khóe môi, lộ ra nụ cười ngọt ngào, đi chân trần chạy nhanh lên trên giường, gần như nhảy vào lòng ngực anh.

Mà trước khi cô làm ra động tác này, anh đã phối hợp vươn ra hai cánh tay đón lấy cô, cuối cùng ôm cô vững vàng trước ngực.

Mái tóc dài của Bạch Lộc xõa ra, cô ngẩng đầu lên từ trong lồng ngực anh, đôi mắt linh hoạt nhìn anh, còn anh thì nhìn xuống, vài sợi tóc vụn trên trán rũ xuống hỗn độn, che khuất nửa con mắt của anh, trông hơi mê đắm.

“Chào buổi sáng.” Cô chống khuỷu tay giữa ngực anh, gần kề chuyên chú đối diện ánh mắt anh.

Mới thức dậy, cặp mắt kia trong suốt sáng ngời, không có nhiều ý nghĩ phức tạp, cũng không có dục vọng của đêm qua, bên trong chỉ ngập tràn đáng vẻ tươi cười của cô.

Một tay anh ôm lưng cô, tay kia vỗ nhẹ hông cô, cách lớp váy ngủ xoa bóp vài cái, cuối cùng cúi đầu hôn môi cô, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, tràn đầy tình yêu.

“Em đói bụng chưa?” Anh khàn giọng hỏi.

“Rất đói, nhưng em còn muốn ngủ một lát.” Cô ngửa đầu hôn lại một cái.

Anh mỉm cười một cái, xoa đầu cô, chỉnh lại phần tóc bị rối, giúp cô chải xuôi, sau đó ôm cô nằm sang một bên, nói: “Anh đi nấu chút đồ ăn.”

Nói xong câu đó anh liền xoay người muốn đi xuống, Bạch Lộc lập tức hơi nhồm dậy hỏi: “Anh nấu món gì thế?”

Anh quay đầu lại sờ mặt cô: “Ngủ một lúc đi, xong rồi anh gọi em.”

Tần Long nhặt lên quần áo của mình nằm trên mặt đất, chỉnh sửa đơn giản thân trên, ánh mắt thoáng thấy ở góc có mấy cái bao cao su tùy tiện ném đi, anh nhìn kỹ mấy giây, khom lưng nhặt lên rồi ném vào thùng rác trong phòng vệ sinh.

Bạch Lộc một mình không có tâm tư ngủ, đồ ăn tối qua đã ăn gần như tiêu hóa hết, cái bụng trở nên trống rỗng, cô nằm một lúc thì rời giường đi rửa mặt, sau đó thay quần áo rộng rãi ra phòng ngủ.

Mới đến cửa phòng bếp, mùi thức ăn nấu chín bay tới.

Bạch Lộc đi vào nhìn, Tần Long đang cầm môi ở trong nồi nước, sau đó vớt ra một viên tròn trắng bóng nấu chín bỏ vào trong đĩa.

“Anh nấu sủi cảo hả?” Bạch Lộc tò mò đứng phía sau anh nhìn qua, hơi nước trắng bốc lên.

Tần Long cúi đầu nhìn lại cô: “Ừ.”

Bạch Lộc không khỏi nghi hoặc: “Ngày hôm qua em không thấy anh mua cái này.”

Anh cong khóe môi cười: “Anh gói tối qua.”

“Thật sao?” Trong mắt cô tràn đầy niềm vui bất ngờ, từ phía sau anh đi đến bên cạnh anh, cầm lấy chiếc đũa bên cạnh muốn nếm thử, “Nhân gì vậy?”

“Tôm thịt.” Anh ngăn cản động tác của cô nói, “Còn nóng, đợi nguội trước đã.”

Bạch Lộc liền bưng ra đĩa sủi cảo tôm thịt, khi trở về phòng bếp thì thấy anh đang đổ giấm chua ra đĩa, cô đi tới bên cạnh vừa nhìn vừa nói: “Hồi tết thấy anh anh gói bánh, lúc ấy em đã rất muốn ăn.”

Anh cũng không thấy lạ: “Anh cảm nhận được.”

Cô hơi khom người ngửa đầu nhìn anh hỏi: “Anh gói bao nhiêu?”

Anh chỉ túm đá ngăn dưới: “Tự em mở ra xem đi.”

Bạch Lộc tràn đầy mong chờ đi qua mở tủ lạnh, bên trong có mấy ngăn, ngăn thứ nhất là sủi cảo tôm thịt anh đã làm xong, đếm sơ qua đủ để cô ăn mấy ngày.

Mở ra ngăn thứ hai, là một ít đồ tươi sống mua tối qua, để đông lạnh.

Bạch Lộc nghiêng đầu nhìn anh: “Để lại những thứ này bảo em làm thế nào?”

Anh bưng đĩa giấm ra đặt bên ngoài, lúc đi ngang qua nói: “Em không cần làm, anh có thời gian sẽ tới nấu.”

Bạch Lộc đóng cửa tủ lạnh, đi tới trước bàn ăn bên ngoài ngồi xuống, híp mắt cười hỏi: “Anh sẽ tới mỗi ngày sao?”

Anh đặt cái đĩa trống trước mặt cô, lại đưa đĩa cho cô, sau đó tự mình ngồi xuống bắt đầu ăn, cắn một miếng nếm thử, hình như cảm thấy mùi vị cũng được.

Anh nhai đầy miệng, sau khi nuốt xuống thì trả lời vấn đề của cô: “Nếu anh tới mỗi ngày, vậy anh coi là cái gì của em?”

Bạch Lộc không chớp mắt nhìn anh: “Người đàn ông của em.”

Tần Long nhìn cô chăm chăm, đột nhiên cười rộ lên, quay đầu nhìn căn hộ của cô, hỏi: “Có người đàn ông mỗi ngày đều ở trong nhà phụ nữ ư?”

Bạch Lộc cầm đĩa của mình, chỉ hai cái trên bàn, nói: “Vậy đối quan điểm có phải bình thường hay không?”

“Em đến chỗ anh ở?” Anh chẳng hề suy nghĩ lắc đầu, “Không có khả năng.”

Bạch Lộc liếc nhìn anh cười, chỗ của anh, cô ngược lại muốn đến, nhưng mà không có dũng khí ở lại, cũng không phải vì hoàn cảnh dơ bẩn hỗn loạn, cũng không xem còn có đàn ông khác.

Cô cắn một miếng sủi cảo, nhớ tới tổ phá dỡ nhà cửa chẳng phải nên thi công rồi ư, sao còn chưa phá dỡ chỗ đó.

Trong lòng cô nhớ rõ đến vậy, cũng muốn đi cửa sau bảo bọn họ tăng nhanh tiến độ.

Không thể không nói, tay nghề của Tần Long không tệ, Bạch Lộc ăn mỗi một miếng đều phải nhìn bộ dáng của mỗi cái đang hoàng, đây đều do hai tay anh làm ra, hoàn mỹ khiến cô không đành lòng cắn nát.

Cứ ăn chậm rãi như vậy, Tần Long ăn xong trước, giúp cô đi thu dọn phòng khách lộn xộn tối qua.

Đột nhiên, tại nơi nào đó vang lên một hồi chuông.

Là di động của Bạch Lộc.

Cô nghe tiếng, lại không biết di động nằm đâu, đúng lúc gần ngay chỗ Tần Long, anh đưa qua cho cô.

Lúc anh cầm lấy cúi đầu nhìn, sắc mặt hơi thay đổi.

Bạch Lộc chú ý tới, hỏi anh: “Ai gọi thế?”

Tần Long đã đặt trên bàn trước mặt cô, rất bình tĩnh nói: “Cô em.”

Bạch Lộc nghe anh nói thế là xoay người cầm, lấy qua nhìn rõ rồi mới bắt máy: “Cô.”

Bạch Tuệ Tiệp ở bên kia hỏi: “Lộc Lộc, thức dậy chưa?”

“Con đang ăn sáng.” Lúc nói chuyện, Bạch Lộc nhét một miếng vào miệng.

“Hôm nay con nghỉ phải không.” Bạch Tuệ Tiệp nói, “Đúng lúc, cô mang qua thức ăn đã nấu xong cho con, đều là những món con thích ăn.”

“Cô.” Bạch Lộc vội vàng gọi lại, liếc nhìn bóng dáng người đàn ông ở phòng khách, cô đứng dậy tới gần bên cửa sổ, “Khi nào cô tới ạ?”

Bạch Tuệ Tiệp nói: “Bây giờ cô đang trên đường, hơi kẹt xe, cũng sắp tới thôi.”

“Ồ, vậy cô đi đường cẩn thận.”

Bạch Lộc cúp máy, trở lại cạnh bàn, ăn hết sủi cảo còn thừa, không bỏ lại cái nào.

Lúc đứng dậy cô khựng lại, vừa rồi quên đếm, rốt cuộc mình đã ăn bao nhiêu rồi.

Cô dọn bát đĩa bỏ vào bồn rửa, rồi đi qua phòng khách, đúng lúc thấy anh bận rộn xong, hỏi: “Ban này anh nấu mấy cái thế?”

Anh nhìn bàn ăn phía sau cô, nói: “Em ăn hết rồi ư?”

“Hết rồi.”

Anh hỏi: “Mùi vị thế nào?”

“Rất ngon.” Cô bổ sung một câu, “Ăn ngon hơn tiệm bên ngoài nhiều.”

Anh cười, trả lời câu trước: “Mười.”

Cô cười theo, sức nhớ lời cam đoan hồi trước, khoe khoang nói: “Em thật sự có thể ăn mười cái đấy.”

Anh trêu chọc: “Không tệ, khẩu vị trở nên lớn rồi.”

Bạch Lộc nghe những lời này hơi nghĩ sai, còn tự cười, tiến lên vịn vai anh, ngụ ý mờ ám nói: “Tối qua trước khi ở cùng anh, khẩu vị của em còn chưa lớn đâu.”

Ý tứ là...

Tần Long không thể không bội phục ám hiệu của cô vào một số thời điểm, dễ dàng khơi lên dục vọng bị đè nén thật sâu trong lòng anh, nhưng lúc này anh không phối hợp tán gẫu tiếp với cô, ngược lại cầm tay cô nói: “Anh nên xuống rồi.”

Bạch Lộc cũng không phản đối, Bạch Tuệ Tiệp sắp tới, tạm thời cô cũng nên để anh tránh một chút, nhưng đồng thời cô lại muốn để anh lộ diện. Trải qua tối hôm qua, cô cảm thấy cô có thể giới thiệu anh cho người nhà.

Loại ý nghĩ này đối với cô là sự trao ra tín niệm, giống như cô cũng muốn gặp người nhà của anh.

“Em tiễn anh.” Cô cầm chìa khóa trên cái quây bên cạnh.

Anh kiên quyết: “Không cần.”

Cô nhượng bộ: “Em đưa anh tới thang máy.”

Anh gật đầu: “Được.”

Bạch Lộc mở rộng cửa, người đi theo anh ra bên ngoài, Tần Long ở đằng trước, đã mau chóng bấm nút.

Bạch Lộc nhìn dây số kia liên tục đi lên trên, đột nhiên cất tiếng: “Anh Long.”

Đây là lần đầu tiên cô gọi anh như vậy, trong ấn tượng, cô hình như chưa từng xưng hô cụ thể với anh thế nào, giống như hai người vừa gặp mặt, có thể trò chuyện như đã quen thuộc, nhưng rõ ràng trong những ngày tháng trước đây, đều chưa có lúc nào thân thiết như tối qua.

Tần Long quay đầu lại: “Hửm?”

Bạch Lộc khôi phục sự bình tĩnh, không muốn giả bộ hồ đồ, cô thở sâu nói: “Ngày đó, có phải anh không đi không?”

“Hôm nào?” Anh nhìn ánh mắt cô.

“Hôm em chụp ảnh tốt nghiệp.” Cô không hy vọng nảy sinh cục diện cãi vã, thế nên lý trí muốn ngả bài với anh, “Sau đó anh không có đi phải không?”

Ánh mắt anh rõ ràng giấu đi biểu cảm, dần dần anh gật đầu thừa nhận: “Là anh đấy.”

“Tại sao?” Cô bình tĩnh hỏi, “Tại sao không hỏi em?”

Cô cũng không phải không hiểu cách làm như vậy của anh, mà là cô đang cho cơ hội chờ anh tự mình tới cửa giải thích, nhưng anh vẫn không nói lời nào vào lúc này.

Tần Long dời tầm mắt, nhìn chằm chằm con số đang nhảy lên kia, nói: “Anh không muốn để em nghĩ ngợi lung tung.”

Cô đến gần một bước, thử hỏi: “Là bởi vì anh yêu em sao?”

Vừa dứt lời, thang máy “đình” một tiếng, cửa mở ra.

Tần Long đi vào trước, Bạch Lộc đưa đến cạnh cửa, còn muốn nghe đáp án của anh, bàn tay chống tại cạnh khe cửa không cho khép lại.

Hai người chia nhau đứng trong ngoài cánh cửa, ánh mắt cũng cách khoảng không nhìn nhau chăm chú.

Bầu không khí im lặng, qua một lúc lâu sau anh mới nói: “Anh có yêu em không, một ngày nào đó, em sẽ càng hiểu rõ hơn anh.”

Bạch Lộc cái hiểu cái không buông tay ra, bọn họ đồng thời nhìn cửa thang máy khép lại, đồng thời nhìn đối phương biến mất trong tầm mắt lẫn nhau.

Thang máy đi xuống, Tần Long ở bên trong đứng thẳng bất động, đột nhiên anh ngửa mặt lên thở dài, lấy tay lau mặt, sắc mặt lập tức tỉnh táo lại.

Tình cảnh ngày hôm qua đối với anh tựa như cảnh trong mơ huyền ảo, sáng hôm nay lại cảm nhận được sự tiếp diễn rõ ràng. Anh biết rõ đây không phải là bốn năm trước, nhưng tại sao, nhiệt tình ở trong cơ thể cô lại khiến anh cảm thấy phát cuồng, cho dù giẫm lên vết xe đổ này, anh cũng cam chịu chết lần nữa.

Thở phào thật dài, thang máy tới nơi.

Anh lấy lại bình tĩnh, đi ra thang máy, thẳng hướng về phía ngoài khu nhà ở.

Vừa qua chỗ rẽ, anh đụng phải một người đàn bà đang cúi đầu đi tới.

“Ôi...cẩn thận một chút...” Trên tay người đàn bà còn bung mấy hộp đồ ăn còn tươi mới, suýt nữa lật đổ.

Tần Long vốn muốn trực tiếp vòng qua, khoe mắt chạm vào ánh mắt ngược lên của đối phương, trong phút chốc hai bên đều ngớ ra.

“Là cậu!”

“ ... ”

*

Bạch Lộc đứng cạnh cửa sổ phòng bếp, bàn tay hí hoáy cái tua trên bức màn, ánh mắt nhìn lối đi nhỏ dưới lầu.

Cô luôn chờ bóng dáng Tần Long xuất hiện, đến khi anh thật sự đi ra, cô phát giác tốc độ đi đường của anh rất nhanh, chẳng giống bước đi bình thường hồi trước.

Cô kết luận anh ở dưới lầu gặp phải chuyện gì đó, có lẽ là nhận điện thoại hút điều thuốc, sức nhớ có việc gấp thế là vội vàng đi ngay.

Cái gì có khả năng đều tính tới, nghĩ xong rồi thôi.

Cô không rời khỏi cửa sổ, cứ vậy ở trên lầu nhìn anh bỏ đi, cho đến khi bóng dáng anh bị tòa nhà gần đó che đi không nhìn thấy.

Sau đó, chuông cửa bên ngoài vang lên.

Bạch Lộc đi qua mở cửa, hơi bất ngờ lên tiếng: “Cô, cô tới rồi. Con không thấy xe cô.”

Sau khi vào cửa Bạch Tuệ Tiệp nhìn cô, giọng điệu lạnh lùng: “Cô đỗ xe bên ngoài tiểu khu.”

Bạch Lộc à một tiếng, cầm lấy đồ đạc trên tay cô mình, bỏ vào ngăn tủ bên cạnh, thuận miệng hỏi: “Cô à, lúc cô đi lên có gặp phải người nào không?”

Bạch Tuệ Tiệp hỏi: “Gặp ai?”

Bạch Lộc cười cười: “Nhân viên dọn dẹp, buổi sáng chưa có lên lấy rác.”

Sau khi vào cửa Bạch Tuệ Tiệp lướt mắt nhìn thoáng qua bố trí trong phòng khách, nói: “Con ở một mình, rác gì đó mỗi ngày mang xuống một lần là đủ rồi.”

“Vâng.”

Bạch Lộc đóng cửa lại, tự vào phòng bếp rót nước, xong xuôi bưng ra đưa cho Bạch Tuệ Tiệp: “Cô, ngồi xuống uống nước.”

Bạch Tuệ Tiệp cầm cốc, vẫn không uống ngụm nào, bà đi vài bước trong phòng khách, cuối cùng ngồi xuống sofa, hỏi han Bạch Lộc: “Qua đây nói chuyện với cô.”

Bạch Lộc cảm thấy có việc, cẩn thận ước đoán sắc mặt của bà, hỏi: “Sao vậy cô?”

Bạch Tuệ Tiệp đặt cốc trên bàn trà, sắc mặt bình tĩnh, ngữ khí không cho phép từ chối: “Con hãy nghe cô một câu, chia tay với người đàn ông kia cho cô.”

Lời tác giả:

Tần Long: vững vàng.

Bạch Lộc: chúng ta có thể thắng.

47. Chương 47

Bạch Lộc tưởng rằng mình nghe nhầm: “Dạ?”

Bạch Tuệ Tiệp trình trọng lặp lại: “Chia tay với cậu ta.”

Trong lồng ngực Bạch Lộc giống như bị người ta đâm mạnh một cái, cô lập tức từ sofa bật dậy, rất không hiểu: “Tại sao?”

“Con ngồi xuống, bình tĩnh trước.” Bạch Tuệ Tiệp ngửa đầu nhìn Bạch Lộc.

Bạch Lộc không thể bình tĩnh, cô biết thái độ hành xử của cô mình, đưa ra quyết định thẳng vào vấn đề, không hề thuận miệng nói ra, cũng chẳng thăm dò.

Cô đại khái đoán được mấy phút trước đó, dưới lầu đã xảy ra chuyện gì, tại sao Tần Long đi ra chậm như vậy, là Bạch Tuệ Tiệp lại đứng lúc tối nơi, hai người họ chẳng lẽ đã gặp nhau rồi.

“Cô.” Bạch Lộc cố gắng khiến bản thân bình tĩnh trở lại, trước hết chứng tỏ lập trường của mình, “Con sẽ không chia tay với anh ấy.”

Bạch Tuệ Tiệp nghe cô nói, đột nhiên cao giọng: “Con có biết cậu ta là ai không? Đã thế thốt nói sẽ không chia tay với cậu ta.”

Bạch Lộc lắc đầu: “Anh ấy là ai không quan trọng, quan trọng là anh ấy là người con thích.”

“Con thích cậu ta?” Bạch Tuệ Tiệp không dám tin, “Hiện tại trí nhớ của con không ổn định, ngay cả tư duy của người bình thường cũng mất rồi sao?”

Bạch Lộc nhớ Bạch Tuệ Tiệp là trưởng bối, tiếp tục ôn hòa nhã nhặn đối thoại: “Con thích anh ấy, con là người bình thường, anh ấy cũng vậy. Cô không thể khinh thường người khác như thế.”

Bạch Tuệ Tiệp nhìn chằm chằm Bạch Lộc mấy giây, sau khi im lặng thật lâu mới chất vấn: “Con không phải đã biết rõ bối cảnh của cậu ta rồi ư?”

Bạch Lộc nhìn lại nói: “Vâng.”

Bạch Tuệ Tiệp tạm thời ổn định tâm trạng, hỏi: “Vậy con nói đi, con và cậu ta quen biết thế nào, bắt đầu từ lúc nào, cậu ta đã nói rõ những gì với con?”

Bạch Lộc hít sâu mấy hơi, lại cúi đầu đắn đo dùng từ, mím môi nói: “Anh ấy từ Giang Tư ra ngoài, lúc ở bên trong bọn con từng gửi thư qua lại, hiểu biết một chút, sau đó chạm mặt mấy lần thì ở bên nhau.”

Bạch Tuệ Tiệp hỏi: “Thư là do ai viết trước?”

Bạch Lộc trả lời: “Anh ấy viết trước.”

Bạch Tuệ Tiệp cắn răng: “Cô biết mà!”

Bạch Lộc nghe vậy ngẩng đầu nhìn bà: “Cô, cô...biết anh ấy ư?”

“Không phải đặc biệt quen biết.” Bạch Tuệ Tiệp vạch rõ trọng điểm, “Con nên biết cậu ta phạm tội gì!”

Bạch Lộc hơi nhú mày: “Con biết là tội gì.”

Bạch Tuệ Tiệp sững sốt, lên tiếng nhắc lại: “Tội cường hiếp!” Đồng thời bà cũng vỗ thật mạnh tại mép sofa.

Nói xong, trong phòng rơi vào sự im lặng.

Hồi lâu sau, Bạch Lộc từ trong bình tĩnh ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt: “Con biết, con không để ý.”

Bạch Tuệ Tiệp bị thái độ kiên quyết của cô kích động, không khỏi tức giận nói: “Sao con lại như vậy, giới thiệu luật sư Kiều cho con con không thích, ngược lại đi thích người có vết nhơ trong quá khứ. Lộc Lộc, cô nhìn ra được con là người có chủ kiến, có ý tưởng có lựa chọn là chuyện tốt, nhưng không phải là lựa chọn như vậy, bên ngoài nhiều người xuất sắc, tại sao con khẳng khái thích cậu ta?!”

Bạch Lộc gục đầu, mỗi một câu của Bạch Tuệ Tiệp cô đều nghe hết, cô chẳng hề có chút hối hận, ngược lại suy nghĩ làm sao cố gắng thuyết phục, cô thậm chí nghi ngờ trước đó khi Tần Long rời khỏi nhanh như vậy, lẽ nào bởi vì bị Bạch Tuệ Tiệp nhìn ra thốt lời châm chọc gì đó.

Nghĩ tới đây, cô lại đứng dậy, ánh mắt lo âu đi tìm di động.

Bạch Tuệ Tiệp thấy cô bỏ đi, gọi cô lại: “Con làm gì?”

Bạch Lộc tìm được di động trên cái quầy cạnh cửa, bấm mở màn hình nói: “Xem thời gian.”

“Con liên lạc với cậu ta?” Bạch Tuệ Tiệp không vui nói.

“Không có.” Bạch Lộc quả thật đang xem thời gian, thuận tiện xem thử có tin nhắn nào không, cô nhét di động vào trong túi, tạm thời không muốn làm bầu không khí trở nên căng thẳng, cô đi trở về ngồi xuống, “Cô, cô làm sao biết được anh ấy?”

Bạch Tuệ Tiệp tức giận, liếc nhìn cô một cái: “Con bảo luật sư Kiều giúp con đi cửa sau, lục tìm vụ án của mấy năm trước, đừng tưởng là cô không biết.”

Bạch Lộc nhú mi: “Kiều Minh Kiệt nói với cô?”

Bạch Tuệ Tiệp phát tay: “Việc này không cần cậu ấy nói với cô.”

“Vậy thì ai nói?” Bạch Lộc không chấp nhận có sự trùng hợp đến vậy.

Bạch Tuệ Tiệp đáp: “Cô có người quen trong phòng lưu trữ hồ sơ.”

Bạch Lộc rất nghi ngờ không tin: “Thế sao bọn họ đúng lúc nói với cô, là con nhờ luật sư Kiều, trừ phi chính Kiều Minh Kiệt nói với cô con đang điều tra, nếu không cô làm sao để ý tới?”

Bạch Tuệ Tiệp hé miệng, nhất thời chẳng thể phản bác, vẫn mạnh miệng nói: “Tóm lại cô đã biết, việc này giấu diếm không được.”

Nói vậy, Bạch Tuệ Tiệp nhất định xem được bản án hình sự kia, có lẽ vẫn còn tài liệu gốc.

Bạch Lộc đột nhiên hối hận mình đã làm một chuyện ngu xuẩn.

“Cô.” Bạch Lộc tĩnh tâm giải thích khơi thông, “Mặc kệ quá khứ anh ấy đã làm cái gì, cho dù anh ấy giết người phóng hỏa, mãn hạn tù ra ngoài anh ấy vẫn cần sinh sống, đây là quyền lợi của anh ấy, không liên quan tới tội danh, không ai có thể cướp đoạt. Nếu anh ấy đã hợp pháp, tại sao con không thể thích, con thích anh ấy.”

Tuy Bạch Tuệ Tiệp bình thường biết ăn nói, lúc này cũng bị cháu gái mình làm im bật á khẩu không trả lời được, nhưng bà tin chắc rằng việc này không thành lập, sẽ không để hậu quả tiếp tục phát triển.

Bạch Tuệ Tiệp dò hỏi: “Lộc Lộc, một cô gái tìm đối tượng, nhìn chuẩn yếu tố cơ bản của đối phương là cái gì?”

Bạch Lộc ngó ra một lúc lâu, nói hai chữ: “Tần Long.”

“Con ——” Bạch Tuệ Tiệp giật mình, nhẹ nhàng quở trách, “Con quả thật mê muội rồi.”

Bạch Lộc thì rất điềm tĩnh: “Con rất tỉnh táo.”

Bạch Tuệ Tiệp tiếp tục hỏi tới: “Giữa con và cậu ta, là cậu ta ép buộc con phải không? Cậu ta đã nói gì với con?”

Nhắc tới điểm ấy, Bạch Lộc nhớ lại, ngược lại có cảm giác thành tựu.

“Anh ấy chưa từng ép buộc con. Là con theo đuổi anh ấy, con đuổi theo anh ấy tới từng nơi, anh ấy mới quyết định ở bên con. Từ hồi đại học tới giờ, con chưa thích ai cả, anh ấy là người duy nhất.” Cô nói xong nhìn sang Bạch Tuệ Tiệp, “Cô, ý nghĩ của con rất đơn giản, thứ con theo đuổi không nhiều lắm, chỉ một người đàn ông cũng không được sao?”

Bạch Tuệ Tiệp chán nản nhìn Bạch Lộc, tư tưởng không khỏi xúc động, bà đi qua vỗ vai cô nói: “Lộc Lộc, bố mẹ con qua đời, chúng ta coi con như con gái ruột thịt. Bởi vì con mất trí nhớ, tư tưởng càng đơn thuần hơn, chúng ta sợ con bị người có phẩm hạnh bất chính mê hoặc bắt cóc, thế nên nhắc nhở con cẩn thận người có ý xấu tiếp cận con.”

Bạch Lộc lắc đầu: “Anh ấy không có ý xấu, anh ấy cũng chưa từng gạt con cái gì. Cô có thể không tin, nhưng con tin tưởng anh ấy.”

“Con không thể suy nghĩ như vậy, con nên nghĩ kỹ lại, cậu ta có từng nói rõ quá khứ với con hay chưa, rốt cuộc cậu ta...làm sao phạm tội, cô gái kia hiện tại ra sao, cậu ta tạo thành tổn thương thể nào cho người ta, nhưng không thể bù đắp...” Lúc nói, Bạch Tuệ Tiệp nhìn chằm chằm khuôn mặt Bạch Lộc.

Bạch Lộc chẳng hề dao động, mấy vấn đề này cô đã nghĩ tới lúc đầu, khi đó các cô thật là người đứng ở hai cực diện, nhưng sau đó rốt cuộc cô thay đổi quan điểm của mình thế nào, bản thân cô cũng không nhớ rõ, có lẽ loại chuyện này vốn không cần biết quá nhiều.

“Con sẽ cùng anh ấy đối mặt.” Cô nói vậy.

Bạch Tuệ Tiệp buông cô ra, trong lòng biết làm thế nào cũng nói không thông, bà đột nhiên đứng dậy, đi quanh phòng khách một vòng: “So sánh điều kiện hiện tại của cậu ta với con, con cảm thấy cậu ta xứng đôi với con sao?”

Bạch Lộc vẫn ngồi, chẳng hề suy nghĩ nói: “Về mặt tình cảm, chúng con xứng đôi là được.”

Bạch Tuệ Tiệp nhìn cô, cuối cùng thở dài thật sâu: “Lộc Lộc, mọi việc cô làm đều là tốt cho con.”

Bạch Lộc không trả lời.

Bạch Tuệ Tiệp đi về phía trước, Bạch Lộc vẫn tiễn bà tới cửa, cô bị Bạch Tuệ Tiệp ngăn lại, nói: “Sống một mình phải học chăm sóc bản thân, thường xuyên để đàn ông ra vào, để người khác thấy được thì sẽ buồn lời ong tiếng ve.”

Bạch Lộc không nghe vào trong đầu, hỏi ngược lại: “Người đàn ông lần trước con nhờ cô điều tra giúp, có tin tức chưa ạ?”

Bạch Tuệ Tiệp nhớ tới việc này, rõ ràng hơi lảng tránh: “Tạm thời vẫn chưa có tin tức.”

Bạch Lộc nhìn cô mình: “Chậm vậy à.”

Bạch Tuệ Tiệp không khỏi hỏi: “Cố Dương Vũ này, con điều tra cụ thể làm gì? Đừng nói vụ án nào cần tới nữa.”

Bạch Lộc chỉ nói: “Người này không phải người tốt.”

Bạch Tuệ Tiệp hỏi: “Người này đang liên lạc với con?”

Bạch Lộc nói: “Không có, anh ta quấy rầy người khác.”

Bạch Tuệ Tiệp yên tâm: “À, vậy con đừng lo tới.”

Bạch Lộc ngẩng đầu, nhìn phản ứng của cô mình, đột nhiên cảm thấy việc này phải xen vào.

“Cô?”

Bạch Tuệ Tiệp: “Hửm?”

Bạch Lộc vốn không muốn nói, nhưng nếu Bạch Tuệ Tiệp đã biết vụ án của Tần Long, cô dứt khoát tìm điểm đột phá từ phía bà.

“Về vụ án của anh ấy, cô không phải chỉ biết một ít, cô gái kia, con muốn biết tình hình hiện tại của đối phương.”

Bạch Tuệ Tiệp nghi hoặc nhìn sang cô: “Con muốn biết cái này làm gì?”

“Chỉ là muốn hiểu rõ, tin tức gì cũng được, ở đâu, làm việc gì, hiện tại kết hôn chưa, có bạn trai không, con biết cô có thể hỏi được những điều này, giúp con hỏi thăm một chút.”

Bạch Tuệ Tiệp đi hai bước rồi trở về, hỏi: “Cậu ta chưa từng nói với con?”

Bạch Lộc hiểu ý, lắc đầu nói: “Sau khi anh ấy ra ngoài luôn muốn liên lạc, nhưng mà tìm bạn học có liên lạc cũng không tìm thấy.”

Cô đồng thời nhớ lại tin nhắn hôm đó, Cố Dương Vũ nói trắng ra mỗi ngày Tần Long ở cùng cô gái tươi cười kia, trông không giống lời nói suông bịa đặt, nhưng lại chẳng thực tế, cô cũng không cảm thấy Tần Long đang lừa dối cô, thế nên cô cần chứng thực.

Nhưng manh mối bên Cố Dương Vũ lại chậm chạp khó hiểu, chẳng biết có phải bên trong có người cản trở, dù sao cũng là điều tra việc tư của người khác, chẳng qua cô muốn xác nhận đối phương có phải là nhân chứng của vụ án Tần Long hồi trước không.

Bạch Tuệ Tiệp lặp lại lời của Bạch Lộc: “Cậu ta nói với con cậu ta không tìm thấy.”

Bạch Lộc: “Vâng. Sao ạ?”

Bạch Tuệ Tiệp không nói gì, vẻ mặt kỳ lạ nhìn lướt qua, nói: “Cô đi hỏi thăm thử, nhiều năm như vậy, lẽ như người ta dọn đi rồi thay đổi tên họ, không nhất định tìm được.”

Tại phương diện này Bạch Lộc không quen biết ai, cũng chỉ có thể dựa vào cô mình, thế nên không dám có quá nhiều ý kiến.

Bạch Tuệ Tiệp đi rồi, Bạch Lộc trở về phòng lần nữa, cô bóp trán nằm trên sofa, tâm tình càng rối rắm hơn.

Cô cảm thấy giờ phút này mình như là đứng ở giữa cái cân, phía trước là Tần Long, cô liều mạng chạy về phía anh, đứng lúc phía sau là gia đình cô dượng, ân cần dạy bảo khuyên răn cô nên quen biết người như thế nào, bắt cô chia tay với anh, tới cuối cùng bọn họ thành công kéo cô trở về, cái cân rốt cuộc nghiêng sang một bên, mà bóng dáng của anh đã hoàn toàn biến mất đằng trước, không dấu vết có thể tìm ra.

.....

Bạch Lộc rơi nước mắt mà tỉnh lại, cô tưởng rằng anh giận dữ rời khỏi, bỏ lại mình cô thất hứa đi mất.

May mà đây chỉ là một giấc mộng.

Trong mộng cô cảm nhận được sự khó chịu và bất lực sau khi đánh mất, hiện thực khiến cô càng phản tỉnh sâu sắc hơn.

Thái độ của cô vẫn kiên định không đổi, bọn họ vẫn ở bên nhau.

Bạch Lộc lấy di động ra, thời gian đã gần giữa trưa.

Cô gửi sang một tin nhắn.

“Em muốn gặp anh.”

Cô cầm di động ngồi trên sofa chờ đợi, bên kia trả lời.

“Mới hai tiếng đồng hồ, đã nhớ anh rồi?”

Bạch Lộc nhớ anh mãnh liệt, chỉ cảm thấy câu này nên xóa dấu chấm hỏi, đổi thành câu khẳng định, hoặc là câu cảm thán, nói tóm lại cô hiểu rõ, giờ phút này cô còn nhớ hơn anh.

“Anh đang ở đâu? Em đi tìm anh.” Cô bắt đầu suy nghĩ ra ngoài mặc quần áo gì.

Qua vài giây, bên kia gửi lại.

“Đừng tới tìm anh.”

Ngón tay Bạch Lộc chỉ màn hình cứng đờ.

Trái tim thoáng chốc lạnh xuống, nhất định là Bạch Tuệ Tiệp, trước đây ở dưới lầu đã nói gì đó với anh, khiến anh khó chịu không vui.

“Anh tức giận ư?”

Cô biên soạn rất lâu, dè dặt gửi qua câu này.

Bên kia không có hồi âm.

Cô sốt ruột đến độ muốn khóc.

Bạch Lộc đứng dậy chạy vào phòng ngủ, vừa muốn chuẩn bị thay quần áo, di động trong tay rung lên.

Cô cầm lên nhìn, là anh trả lời.

“Đừng ra ngoài, anh đi tìm em, trong nhà không phải còn món chưa ăn hết sao, hôm nay anh xào thêm mấy món cho em ăn.”

Có lẽ bởi vì cảnh trong mơ kia quá chân thật, thật sự nhìn anh gửi qua bất cứ chữ nào, cô đều nhạy cảm liên tưởng tới sự mất hứng.

Nhưng khi nhìn thấy dòng chữ này, cô lại có chút muốn khóc, khóc đến đáy lòng muốn mắng người.

48. Chương 48

Khi Tần Long tiến vào tiểu khu lầu nữa, Bạch Lộc ở trên lầu nhìn xuống rõ ràng.

Cô thấy anh đi qua cánh cửa nhỏ cạnh phòng bảo vệ, sau đó là suối nước ở giữa, cuối cùng dọc theo con đường rợp bóng cây quẹo tới dưới lầu phía Bắc.

Bạch Lộc mở cửa ra trước cho anh, cũng nhìn thấy thang máy bên ngoài đang chạy xuống.

Cô chờ ở cửa.

Không bao lâu, anh từ trong thang máy đi ra.

Lúc cô nhìn thấy khuôn mặt anh, giật mình cảm thấy thời gian không quá bao lâu, nhưng chỉ là đặc biệt nhớ nhung.

Tần Long cũng chẳng phải tay không đến nơi, trên tay anh xách theo mấy cái túi to, Bạch Lộc cầm lấy nhìn, có mấy chai sữa tươi sữa chua và bánh mì nướng, còn một cốc trà sữa mua bên ngoài.

“Để ăn sáng.” Anh giải thích xong, giúp cô bỏ vào tủ lạnh.

Khuôn mặt anh vẫn bình thản, không mang theo cảm xúc gì, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Bạch Lộc đi theo đuôi anh, ở sau lưng hỏi: “Trong khoảng thời gian này anh đi đâu vậy?”

“Dạo một vòng bên ngoài.”

Bạch Lộc nhìn địa chỉ tiệm sữa tươi và tiệm trà sữa trên túi, cách nơi này một đoạn đường, cũng không biết anh thuận tiện đi ngang qua hay là cố ý đi mua, thế mà đều là hương vị cô thích.

Cô cầm ống hút bắt đầu uống trà sữa, thấy anh sắp xếp xong xuôi trong tủ lạnh, lại lục lọi đồ ăn ở tầng dưới, cô đi qua nói: “Bữa trưa ăn thế nào?”

“Em muốn ăn gì?” Anh dừng lại, tham khảo ý kiến của cô.

“Hôm nóng đồ ăn tối qua, sau đó em còn muốn ăn tôm rang.”

Anh trả lời: “Được.”

Bạch Lộc ở phòng bếp nhìn một vòng, cảm thấy nước đun tối qua uống sắp hết rồi, cô đi qua hứng nước lại đun một ấm.

Nước chảy ào ào, cô nghe anh hỏi: “Đậu tương này là cô em mang tới?”

Bạch Lộc quay đầu lại, thấy một túi lớn xanh mơn mớn kia, gật đầu nói: “Còn tươi, lát nữa luộc.”

Tần Long xếp đậu tương ra một cái đĩa, phần còn thừa cất lại vào tủ lạnh.

Bạch Lộc đặt xong ấm nước điện thì mở điện, quay đầu lại nhìn, anh đang ngồi xỏ lột vỏ đậu tương.

“Không phải nói luộc sao?” Cô đi qua.

“Lột vỏ ra, như thế này xào với tôm.”

Bạch Lộc tưởng tượng màu sắc sau khi làm xong, hẳn là không tệ, cô liền ngồi xổm xuống nói: “Để em lột đi.”

“Có móng tay không?” Anh hỏi.

Bạch Lộc trở tay nhìn, đúng lúc cắt móng hai hôm trước.

Tần Long nhìn thoáng qua, bảo cô đứng dậy: “Bận việc của em đi.”

“Không được.” Trong lòng cô không được tự nhiên, rất muốn tìm chút chuyện làm, dạo qua một vòng, vẫn không biết làm gì.

Tần Long ngẩng đầu nhìn cô lơ đãng, thế là sai việc: “Em qua đây.”

Bạch Lộc ngồi xổm trở lại.

Tần Long lấy ra một ít đậu tương, đưa cho cô phần còn lại trên đĩa, nói: “Dùng kéo cắt hai bên góc đậu.”

Bạch Lộc hiểu được, lập tức đứng dậy đi tìm kéo, sau khi cầm về ngồi trở lại, cùng anh làm việc.

Hai người đều cúi đầu, im lặng phân công.

Bạch Lộc ho nhẹ một tiếng, ngược mắt nhìn anh: “Trước đó khi anh đi xuống đã gặp phải cô em đứng không?”

Giọng anh bình thản: “Ừ.”

“Đã nói những gì?”

Động tác anh nhanh chóng lưu loát, thỉnh thoảng nhìn cô: “Bà ấy không nói với em?”

Ban này Bạch Lộc đâu dám hỏi, biết rõ cô mình sẽ không nói, nhưng cô đại khái đoán được là nội dung gì.

“Cô em không nói.” Cô cắt xong một phần nhỏ, dừng lại nhìn anh lột vỏ, “Cô em khẳng định nhìn thấy anh, cũng nhất định nói lời khó nghe phải không?”

Tần Long cúi đầu bận việc, miệng nói: “Cho dù nói gì cũng đều là quan tâm đến em.”

Bạch Lộc không ủng hộ: “Loại quan tâm quá mù quáng tự cho là tốt này, em không cần.”

Anh bình tĩnh lắng nghe, qua một lát chợt nói: “Bà ấy là người thân quan trọng nhất hiện nay của em.” Cuối cùng anh còn bổ sung một câu, “Sau khi mất trí nhớ.”

Bạch Lộc gật đầu: “Phải.”

Cô tiếp tục cắt đậu tương, đột nhiên nhận ra anh đang chuyển đề tài, thế là cô lặp lại câu hỏi: “Bà ấy nói gì?”

Lần này anh không lảng tránh: “Chỉ quen biết một chút.”

Bạch Lộc tò mò: “Quen biết một chút? Từng biết nhau hồi trước sao?”

Anh gật đầu: “Vụ án bốn năm trước, đã từng gặp cô em.”

“Bốn năm trước.” Bạch Lộc nhớ lại, lúc ấy có lẽ cô đã mất trí nhớ, không biết người ở đâu, cũng không nghe Bạch Tuệ Tiệp nhắc qua, cô truy hỏi, “Là vụ án do cô em tiếp nhận sao?”

Tần Long ngược mắt nhìn Bạch Lộc, nói: “Không phải.”

“Vậy quen biết thế nào?” Cô rối rắm hơn.

“Đồng nghiệp của cô em tiếp nhận vụ án.”

“Đồng nghiệp tiếp nhận?” Cô tự hỏi một lần.

Nếu là quen biết, thì thật sự quen thuộc với vụ án này, đáy lòng Bạch Lộc thấy kỳ lạ nói không nên lời, nếu cô nói sớm cho cô mình, anh không phải bại lộ nhanh hơn sao, như vậy quan hệ trước đó của hai người còn có thể phát triển bình thường như vậy không?

Cô chẳng dám đưa ra bất cứ giả thuyết không thuận lợi nào, dù sao hiện tại anh đang đứng trước mặt cô, cho dù làm việc vất vả hàng ngày nhằm chán, cô cũng cảm thấy hạnh phúc, như vậy đã đủ rồi.

Bạch Lộc không hỏi cụ thể cô mình đã nói những gì với anh nữa, cho dù là lời châm chọc uy hiếp có khó nghe đi chăng nữa, cái cô để ý nhất là ý nghĩ của anh.

“Anh sẽ không đem lời nói của cô em để trong lòng phải không?” Cô thử thăm dò nhìn biểu cảm của anh.

Tần Long không ngẩng đầu: “Không đâu.”

Bạch Lộc ngừng tay, trong lòng không xác định, yên lặng nhìn anh.

Anh để ý tới, lúc này mới ngẩng đầu, trên tay vẫn đang lột đậu tương, khóe miệng chợt mỉm cười, hai mắt đối diện cô, lặp lại: “Không đâu.”

Bạch Lộc mím môi, cũng cười cười.

Qua hồi lâu, Tần Long lột xong đậu tương trước, đổ vỏ vụn vào túi rác, lại đi tìm chổi quét sạch mặt nền.

Bạch Lộc cũng làm xong, định cầm đi rửa, nhưng bị anh ngăn lại nói: “Việc còn lại để anh.”

Cô không chịu, kiên trì nói: “Em chỉ không biết xào nấu, loại công việc đơn giản này vẫn để em làm đi.”

Anh ở một bên khựng lại, rồi nói: “Được.”

Cô mở ra vòi nước, xát đậu tương dưới nước, qua loa một lần nước, tiếp theo đổ vào trong nồi, thêm vào mực nước thích hợp, đặt trên bếp bật lửa.

Bận xong xoay người nhìn, phát hiện anh đang cầm nồi cơm điện, hai người làm việc hiệu suất cao, làm cô nghĩ tới câu nói kia.

Nam nữ phối hợp, làm việc không mệt nhọc.

Tiếp đó bắt đầu hâm nóng đồ ăn và xào nấu, Bạch Lộc không rời phòng bếp bước nào, chỉ lặng lẽ nhìn anh làm từng động tác.

Càng xem càng cảm thấy hết sức xấu hổ, cô dựa trên cửa tủ lạnh, nhìn anh nói: “Anh làm thế nào học nấu ăn?”

“Trong nhà không người, tự nhiên học biết thôi.”

Bạch Lộc hỏi: “Bố mẹ anh bận rộn lắm sao?”

Anh hình như không muốn nhắc tới gia đình, nói qua loa: “Hồi trước bận.”

Nhưng cô vẫn hỏi tiếp: “Bây giờ thì sao?”

“Hiện tại bố anh đã mất, mẹ anh có gia đình mới.”

Bạch Lộc không khỏi thổn thức một trận, câu trả lời này khiến cô bất ngờ, trong lòng chậm rãi ước đoán cảm nhận của anh, không hỏi nhiều nữa.

Một bữa cơm trưa rất bình thường, hai người trò chuyện đơn giản, nói về dự định cuộc sống sau này, đều là những đối thoại bình thường, lúc thì nhìn nhau một cái, ánh mắt có thể chạm vào đáy mắt đối phương.

Ăn uống xong, Bạch Lộc chủ động đi rửa bát.

Tần Long không dưng đẩy, người đứng bên ngoài, tay lục lọi trong túi, nhưng không lấy ra cái gì.

Bạch Lộc thấy, trong lòng cũng hiểu được, chỉ về phía ban công: “Anh qua đó hút đi.”

Anh ngẩn người, sau đó mỉm cười, xoay người tìm ban công.

Ban công căn hộ hướng về phía Bắc, nằm cạnh phòng bếp, có thể nghe được tiếng cô rửa bát, nhưng không thể nhìn thấy hai bên.

Tần Long dựa lan can, tựa lưng châm điếu thuốc, tiếp theo xoay người hút.

Anh hút sâu một hơi, lấy điếu thuốc ra, hai tay chống trên tay vịn, mắt cụp xuống, nhìn địa hình dưới lầu, lẳng lặng thưởng thức cảnh vật.

Đúng lúc giữa trưa, mặc dù không bị ánh nắng chiếu vào, nhưng không khí oi bức khó chịu, người đứng một hồi liền khô nóng ứa ra mồ hôi.

Anh nhớ lại buổi sáng lúc đi xuống.

.....

“Là cậu!”

Đây là phản ứng đầu tiên của đối phương sau khi thấy anh, trong ánh mắt mang theo vẻ khiếp sợ, nghi hoặc, khó tin, biểu cảm thay đổi khôn lường.

Thứ không thay đổi chính là phần nộ của bốn năm trước, hiện giờ cũng trút ra hết với anh.

“Cậu vẫn còn quần lầy Lộc Lộc, không chịu buông tha cho con bé sao? Cậu lừa con bé cái gì?”

Đối phương liên tục ném ra chất vấn, anh chẳng muốn đáp lại, chỉ chào một tiếng: “Luật sư Bạch, đã lâu không gặp.”

“Tôi không muốn gặp cậu.” Bạch Tuệ Tiệp nhẹ giọng cảnh cáo, “Cậu cũng đừng xuất hiện trước mặt Lộc Lộc, hiện tại con bé không cùng loại người như cậu.”

Lúc ấy anh cười châm biếm, nói: “Ngại quá, tôi lại ở bên cô ấy.”

Bạch Tuệ Tiệp nổi giận, giơ tay chỉ vào anh: “Cậu nhất định muốn đối nghịch với chúng tôi có phải hay không?”

Anh chẳng sợ sệt: “Hiện tại nếu tôi đối nghịch với bà, thì sẽ là kết cục gì đây?”

“...”

“Lại vào tù lần nữa sao?”

Bạch Tuệ Tiệp khẽ mắng: “Cậu đừng quá đắc ý.”

“Tôi không đắc ý, nhưng bà tốt nhất phải có chứng cứ. Bốn năm trước tôi bị vu oan, các người không ai tin tôi, hiện giờ Tần Long tôi nếu thua trong tay các người nữa, trừ phi...” Cảm xúc anh thoáng khơi dậy, nhưng tỉnh tâm lại, “Trừ phi các người làm cho cô ấy mất trí nhớ lần nữa, tôi không còn gì để nói.”

Sắc mặt Bạch Tuệ Tiệp trở nên trắng bệch, lập tức nghiêm túc: “Bốn năm rồi, cậu vẫn không chịu nhận tội phải không?”

Anh cũng nói giống vậy: “Bốn năm rồi, các người vẫn không chịu tin tưởng tôi, không phân tốt xấu vu tội cho tôi.”

Bạch Tuệ Tiệp nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Chúng tôi chỉ tin tưởng chứng cứ, chứng cứ tố cáo cậu.”

Anh đột nhiên cười chế nhạo: “Chứng cứ? Chứng cứ không phải bị các người hủy rồi sao? Các người để cô ấy tiếp tục mất trí nhớ, lấy đi hết hồi ức trước kia của cô ấy, bố trí hoàn cảnh mới trí nhớ mới thậm chí cái tên mới cho cô ấy, còn tạo ra sự giả dối, để cô ấy tưởng rằng bởi vì tai nạn xe cộ mới dẫn đến việc cô ấy mất trí nhớ.”

Bạch Tuệ Tiệp phản bác: “Cậu đừng vu cáo một cách vô lý, chuyện tai nạn xe cộ, cậu cũng có trách nhiệm. Nếu cậu không đưa Lộc Lộc đến chơi ở chỗ như vậy, con bé không nhận được điện thoại của bố mẹ, để bọn họ sốt ruột dẫn tới tai nạn xe cộ sao?!”

Nhắc tới bố mẹ cô, Tần Long liền im lặng.

Đây cũng là nguyên nhân anh muốn chuộc tội nhất hồi trước, khi đó anh tắt đi cuộc gọi kia, để cô tiếp tục theo anh tiêu khiển trút ra hết phiền muộn, hiện giờ nghĩ lại đều bởi vì còn trẻ ngông cuồng, tưởng rằng tạm thời ném đi tất cả thì có thể vượt qua, ai ngờ dẫn tới một trận bi kịch.

Anh không biết bị kịch khởi nguồn từ đâu, nhưng anh gián tiếp có trách nhiệm, điểm này anh không phủ nhận.

“Bốn năm nay, tôi chịu đựng xong rồi.” Anh như là rất mệt mỏi, hít sâu một hơi nói, “Tôi nên chuộc tội đã chuộc rồi, người tôi nên yêu thương bảo vệ lần nữa, tôi vẫn sẽ yêu.”

“Cô ấy trong bốn năm qua, tôi không lo được. Quãng đời còn lại của cô ấy, tôi đã quyết định lo tới rồi.”

“Luật sư Bạch, bà có bản lĩnh hơn tôi, bây giờ bà có thể đi lên nói rõ với cô ấy, tôi gây tội với ai mới bị ngồi tù, nếu bà không sợ cô ấy sụp đổ, không sợ vạch trần chân tướng sự thật, bà cứ việc đi lên nói thẳng.”

Bạch Tuệ Tiệp kiên định lắc đầu: “Cậu đừng nằm mơ, chính cậu đến giờ cũng không dám nói, chẳng phải bởi vì để cậu lừa gạt con bé sao. Bốn năm trước lấy lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ con bé, bây giờ còn muốn dùng thủ đoạn giống vậy, cậu không sợ con bé khôi phục trí nhớ rồi thì sẽ càng chán ghét cậu hơn ư? Không đúng, cậu không sợ chán ghét, cậu chỉ đang đùa giỡn, ức hiếp con bé hiện tại không có ẩn tượng với cậu.”

“Chán ghét tôi?” Anh cười chế nhạo, sau đó màu mắt nghiêm nghị, “Tôi chờ mong ngày này tới sớm.”

Nói xong, anh không nhiều lời nữa, trực tiếp nghiêng người rời khỏi.

.....

Tàn thuốc rơi xuống một đoạn thật dài, anh đột nhiên phục hồi tinh thần.

Cơn gió tại ban công lầu trên trở nên mạnh hơn, đầu thuốc lá chọt lóe chọt tắt, anh hút mạnh lần nữa, lắng tai nghe động tĩnh sát vách.

Cô đứng giữa phòng khách, cảm nhận được gió lùa ập tới, pha lẫn mùi thuốc lá nồng nặc của anh.

Cô hít sâu một hơi, tiếp theo đi về phía anh.

Tần Long nghe tiếng bước chân, cảm giác cô đến gần sau lưng, nhưng không đi tới bên cạnh anh, mà ôm anh từ phía sau, cánh tay mảnh khảnh nhô ra từ bên hông, ôm chặt trước người anh.

Cơ thể cô rất nhẹ rất mềm, anh luôn biết, cơn gió thổi trước người anh, có anh giúp cô chống đỡ, cô muốn tựa vào sau lưng, không động đậy dính sát vào nhau.

Chắc là đáng vẻ giống như sắp ngủ rồi.

Anh nghĩ vậy, lặng lẽ cười nhẹ.

49. Chương 49

Bạch Lộc không có cảm giác an toàn, chuyện này cô chẳng hề thừa nhận, anh cũng không hỏi nhiều, nhưng trong lòng hiểu rõ.

Thế nên mỗi khi cô ôm anh từ phía sau, anh đều sẽ im lặng một lúc, chờ qua một hồi lâu, anh xoay người lại đặt cô trong lòng, để đầu cô kề sát trước ngực anh, bàn tay vuốt ve chậm rãi từ trên đỉnh đầu vuốt xuống, cuối cùng vỗ nhẹ lưng cô, giống như dỗ dành một đứa nhỏ.

Nếu đã ôm, thì anh không thể hút thuốc nữa, anh ném điếu thuốc xuống đất, dùng chân giẫm mạnh dập tắt.

Hôm đó bọn họ cũng không rảnh rỗi, hình như làm rất nhiều việc, lại dường như chẳng làm gì cả.

Vào chập tối hai người ra ngoài đi dạo tản bộ, thuận tiện ăn cơm bên ngoài, tựa như trôi qua một ngày chưa từng xảy ra bất cứ chuyện buồn phiền nào.

Ngày hôm sau Bạch Lộc quay về phòng tư vấn tiếp tục đi làm.

Chấm dứt công việc thực tập, cô cũng chính thức bắt đầu toàn bộ quá trình tiếp đãi giúp đỡ khách của mình, chứng lo âu, áp lực công việc, mâu thuẫn hóa quan hệ gia đình đủ loại phiền não, cô đều ghi chép lại từng cái, cũng nhấn nài khơi thông với bọn họ.

Một tuần trôi qua, cô gần như thích ứng với khuôn mẫu mới.

Lúc rảnh rỗi, cô pha một tách trà lai cho mình, ngồi trên ghế nháp môi uống một ngụm, sau đó lẳng lặng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thực ra tình trạng hiện nay đối với cô mà nói đã khá hài lòng, có người cô yêu cũng có người yêu cô, cuộc sống vui vẻ, vả lại không có phiền não lớn.

Ngoại trừ đôi lúc Bạch Tuệ Tiệp gọi điện thoại qua, bảo cô trở về ăn cơm, trải qua chuyện lần trước Bạch Lộc cũng không căng thẳng với cô mình, cô biết ở trong mắt bọn họ có lẽ mình tùy hứng một lúc thôi, nhưng cô hiểu rõ bản thân đang làm gì, cũng biết mình nên làm gì nhất, là cân bằng cân cân trong lòng kia.

Cô từng trở về một lần, hôm đó cũng nói rõ với Tần Long, anh không có ý kiến gì, ngược lại khiến cô tính tâm một chút.

Đến nhà cô dựng ăn cơm như thường lệ, mọi người tán gẫu như mọi khi, giống như đã hẹn quy ước rồi, chẳng hề nhắc tới một số mâu thuẫn từng xảy ra.

Nhưng bản thân cô lại cảm nhận được sự khó xử ẩn giấu không thể nói ra.

Bạch Lộc không dám hỏi cô mình ngay trước mặt, thế là lén tìm hiểu tình hình từ phía Trâu Oánh.

Trâu Oánh cũng không giấu diếm cô, chỉ nói: “Chị, lần trước em bảo chị chú ý chính là vì vậy, người kia mẹ em cũng quen biết.”

Bạch Lộc nghiền ngẫm lời này trong lòng một lúc, nhìn chăm chăm em gái mình, nói ngược lại: “Chị thấy em cũng biết đúng không?”

“Em...” Trâu Oánh ấp a ấp úng không nói.

Bạch Lộc sức nhớ, bưng tỉnh hiểu ra: “Em không chỉ quen biết, cũng biết tên anh ấy, chị nhớ hôm ấy em nói nhận nhầm người, thực ra là gạ chị phải không?”

Trâu Oánh muốn nói lại thôi.

Bạch Lộc lại nhớ ra một phần, nói: “Em còn hỏi chị một số vấn đề kỳ lạ, hóa ra em đã biết từ trước, lúc ấy còn gạ chị ư?”

Trâu Oánh hoàn toàn im bặt, ánh mắt né tránh, trong sắc mặt vẫn mang theo vẻ giấu diếm và khổ tâm.

Bạch Lộc càng nhìn càng nghi ngờ, đáy lòng chợt lạnh, cô chất vấn: “Em làm sao biết anh ấy, lúc đó tại sao gạ chị, cố ý làm bộ như không biết, còn nữa tại sao không nói cho chị hay thực ra cô cũng quen biết?”

Khí thế Trâu Oánh yếu đi, Trâu Oánh chưa bao giờ giả vờ trước mặt chị mình, giờ phút này bị ép hỏi một trận, trong lòng cũng sắp đảo tới đây, ấp a ấp úng nói ra: “Em thấy chị thích như vậy, không muốn hắt hủi nước lạnh vạ trần với chị, huống hồ lúc đó chị đã biết sơ sơ nội tình, em muốn để chị hiểu rõ thêm nữa, dù sao chị biết thăm dò ý tứ qua lời nói sắc mặt, điểm này khẳng định mạnh hơn em.”

Bạch Lộc nhú mày lắng nghe xong, vẫn cảm thấy không thích hợp: “Nếu em lo lắng tới những điều đó, tại sao không nói ra hết với chị? Em chẳng phải biết càng nhiều hơn chị sao?”

Trâu Oánh lảng tránh vấn đề chính từ chối: “Em biết không nhiều lắm, em đều nghe mẹ nói thôi, mẹ em biết nhiều nhưng đâu có nói cho em biết.”

Lông mày Bạch Lộc càng nhíu chặt hơn, lúc ấy đầu óc cô là một mớ bột nhào, bỗng nhiên cảm thấy việc này càng trở nên phức tạp hơn, một phần tài liệu hồ sơ, dính dáng tới một đồng chuyện, hóa ra mọi người quen biết nhau, điều này chứng tỏ vào lúc ấy vụ án này có sức ảnh hưởng không nhỏ.

Nhưng Bạch Lộc lại hoàn toàn không biết gì về chuyện này.

Cô cảm thấy mình như là người trong cuộc, bị mọi người che kín chẳng hay biết gì.

Cô đoán thời gian xảy ra việc này chắc là vào khoảng thời gian cô mất trí nhớ không biết gì, nhưng sau đó lại chẳng có ai nhắc tới tin tức này với cô.

Hồi trước không đề cập tới, cô hiểu được, bởi vì không phải người quan trọng.

Nhưng bây giờ vẫn cứ che giấu, khiến cô nảy sinh ngờ vực, bọn họ đang che giấu một chuyện nào đó rất quan trọng, mà nhân vật mấu chốt của chuyện này, nói vậy chính là Tần Long.

Ngoài ra, bằng chứng có thể điều tra cũng chính là bản án hình sự kia.

.....

Nghĩ tới đây, cô cầm lên tách trà, nhấp một ngụm nhỏ.

Phần tài liệu kia là Kiều Minh Kiệt đưa cho, cuối cùng lại bị Tần Long lấy đi.

Nếu anh không quan tâm, tại sao muốn âm thầm lấy đi chứ, hay là theo như lời anh nói, là sợ cô suy nghĩ lung tung.

Hôm đó cầm trong tay trước tiên, cô chỉ vội vàng lướt qua tên đương sự, vẫn chưa xem tình tiết còn lại, nghĩ vậy không khỏi hơi hối hận.

Nhưng thứ đồ này, cô không dám giáp mặt hỏi anh đòi lấy, mà cô cũng sẽ không đi tìm Kiều Minh Kiệt nữa, nghĩ tới nghĩ lui nên đổi khía cạnh khác tìm hiểu.

Bạch Lộc thần thờ suy nghĩ, đặt cái tách trong tay lên trên bàn, người cũng trở lại trước bàn, di chuyển con chuột, bấm vào khung tìm kiếm trên mạng trong máy tính, nhập vào mấy từ mấu chốt bên trong.

Tần Long, cường hiếp, thành phố C...

Tạm thời nghĩ ra nhiều đây, sau đó bấm nút tìm kiếm, phía dưới xuất hiện một loạt trang web tin tức, cô nhìn kỹ từng cái, không có phát hiện manh mối nào tương ứng.

Bạch Lộc chống khuỷu tay nhú mày trầm tư, nhớ tới tên giả Tiểu Văn trên bản án kia, đoán rằng tên anh cũng đã được pháp luật bảo hộ, cứ vậy mất đi điểm nhân vật mấu chốt, độ khó tìm kiếm càng tăng cao.

Nhưng Bạch Lộc không từ bỏ ý định, nghĩ thêm vài từ nữa, nhìn rất nhiều trang web, cho đến khi tìm tới những tin tức chẳng hề có liên quan, vẫn không có manh mối nào.

Cô rơi vào khó khăn, cảm thấy hình như internet cũng đang giấu diếm cô.

Khi loại tò mò này dần dần sâu thêm, đầu óc cô lại đau lên.

Bóp trán nhắm mắt một lúc, di động vang lên.

Cô mở mắt nhìn, là giáo sư Phương.

Lông mày Bạch Lộc giãn ra một chút, điều chỉnh tâm tình tức khắc, cầm lên bắt máy.

“Cô Phương.”

Giáo sư Phương đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Bạch Lộc, gần đây khỏe chứ?”

Kiểu hỏi han này rất thông thường, Bạch Lộc mỉm cười: “Rất khỏe ạ, cô à dạo này cô bận không?”

Giáo sư Phương ở đầu dây bên kia cười: “Thế nào, muốn tới thăm cô à?”

Bạch Lộc quét sạch mây mù trong lòng, thoải mái nói: “Vâng, tuần này cô có thời gian không?”

“Có.” Giáo sư Phương nói, “Đúng lúc cô có chút chuyện nói với em.”

*

Cách ngày.

Phương Thư Bình hẹn gặp Bạch Lộc tại một quán trà.

Hoàn cảnh trong quán trà rất tốt, cách xa sự ồn ào ầm ĩ, cách trang trí bên trong mang vẻ cổ xưa, kèm theo mùi trà đậm đặc, tâm tư phiền muộn trong cơ thể cũng theo đó bỏ lại phía sau.

Bạch Lộc ngồi cạnh cái bàn nhỏ nằm trong góc lầu hai, nhìn giáo sư Phương ngồi đối diện cầm lên ấm trà, thông thả châm trà vào tách cho hai người, sau khi rót xong thì mời cô thưởng trà.

“Đậm đà, mùi rất nồng, dư vị còn đó.” Giáo sư Phương vừa uống vừa tán thưởng.

Bạch Lộc không khỏi cười: “Cô Phương, cô bảo em một người trẻ tuổi cùng cô uống trà, trông không hợp lắm.”

Giáo sư Phương liếc nhìn cô một cái: “Không hợp chỗ nào?”

Bạch Lộc khiêm tốn cười nói: “Em thấy ngồi uống trà với cô nên giống như vị giáo sư già tóc hoa râm của khoa chúng ta.”

Giáo sư Phương lắng nghe cười ra tiếng, chậm rãi đặt tách trà xuống, im lặng nhìn chăm chăm Bạch Lộc ở đối diện, nhìn đến nỗi đáy lòng cô sợ hãi.

“Sao vậy ạ?” Bạch Lộc dè dặt hỏi, “Cô Phương, cô có gì muốn nói ư?”

Giáo sư Phương hiểu ý cười: “Chỉ nhìn em, nhìn đến khi em khấn trương. Có chuyện, nhưng không phải chuyện lớn, để tới sau cùng nói cũng được.”

Bạch Lộc không hiểu nguyên do, nhỏ giọng hỏi: “Thế...rốt cuộc là chuyện gì?”

“Uống trà.” Giáo sư Phương châm trà cho cô.

Bạch Lộc à một tiếng, lại cầm tách lên uống chậm chậm.

Cô không thích uống trà cho lắm, nhất là vị trà đắng chát, đối với loại này, cô am hiểu uống cạn một hơi, tuyệt đối không miễn cưỡng bản thân chịu tội, đắng một lần thôi.

Cô giương mắt lên nhìn giáo sư Phương, đối phương quay đầu thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ, nét mặt xa xăm, hình như đang ngẫm nghĩ gì đó.

Những lời muốn nói chắc hẳn cũng có liên quan tới cô.

Nghĩ vậy, Bạch Lộc hơi lo lắng đề phòng, trong sâu xa cứ cảm thấy có phần nghi hoặc không rõ nguyên do, thời cơ đang chậm rãi giải đáp cho cô.

Thưởng trà chừng hơn mười phút, giáo sư Phương rót cuộc lên tiếng nói: “Đắng không?”

Bạch Lộc gật đầu nói thật: “Đắng ạ.”

“Đắng mới là đời người.” Giáo sư Phương đặt tách xuống nói.

Bạch Lộc nghĩ rồi nói: “Đây là câu nói của một vị đại sư.”

Giáo sư Phương gật đầu: “Cuộc đời của rất nhiều người đều là đắng trước ngọt sau, em có biết hiện tại em ở trong giai đoạn nào không?”

Bạch Lộc trả lời: “Em còn trẻ, em đương nhiên là đang chịu đắng.”

“Thật ra mỗi một giai đoạn đều là đắng, càng đắng mới càng ném ra được vị ngọt, cuộc đời cứ ngọt mãi thì có gì thú vị chứ, em nói có phải không?”

Bạch Lộc ngơ ngác gật đầu: “Cô nói đúng ạ.”

Giáo sư Phương buông tách trà, nhìn cô nói: “Đương nhiên nếu cô nói với em, không phải nói em hiện tại không khổ, em đang mờ mịt lạc lối, nhưng em sống tự tại, cô mong em giữ gìn tâm tính này, cho dù một ngày nào đó trong tương lai em đột nhiên nhớ ra mọi việc trước kia, có lẽ em không thể chấp nhận, cũng hy vọng sau khi hiểu rõ em có thể nhìn thẳng vào chính mình, kịp thời điều chỉnh lại.”

Bạch Lộc ngẩn người, một lát sau mỉm cười: “Thưa cô, quá khứ của em không quan trọng.”

Giáo sư Phương nhìn cô chằm chằm: “Em nói không quan trọng, em làm sao biết chứ?”

Bạch Lộc bị nhìn đến chột dạ, không nói tiếp.

Nói tới đây, giáo sư Phương chuyển sang vấn đề chính: “Việc khôi phục trí nhớ sao rồi?”

Bạch Lộc sợ nhất trả lời loại vấn đề này, bởi vì đang lúc cô hoang mang, cũng đại diện không nhớ ra.

Cô dùng vẻ mặt khó xử giải đáp cho chính mình, giáo sư Phương hiểu rõ gật đầu: “Cô hiểu rồi, hôm nay cô cũng bối rối vậy mà nói với em việc này.”

Bạch Lộc chẳng hề chớp mắt, chờ bà nói tiếp.

“Trí nhớ của em hẳn là tác dụng phụ do việc uống thuốc gây ra, không biết vị bác sĩ viết đơn thuốc cho em là ai, em tuyệt đối đừng uống nữa.” Giáo sư Phương nói tới một nửa, đưa một tấm danh thiếp cho cô, “Đây là bác sĩ Trương của bệnh viện phụ thuộc đại học C, là bạn của cô cũng là cô giáo của Đường Giai, em có thời gian thì qua đó tìm hiểu thử, hẳn là giúp được việc khôi phục trí nhớ của em.”

Bạch Lộc ngỡ ngàng cầm lấy, cúi đầu nhìn một cái, nhớ ra: “Đây là bác sĩ ở buổi tọa đàm hồi trước ư?”

“Phải.” Giáo sư Phương cũng nhớ tới, “Chắc em còn nhớ.”

Bạch Lộc hỏi: “Có thể giúp em khôi phục trí nhớ sao?”

Giáo sư Phương gật đầu: “Có thể, không cần uống thuốc nữa.”

“Vậy làm như thế nào?”

“Thôi miên.”

.....

Sau khi rời khỏi quán trà, Bạch Lộc cất tấm danh thiếp kia trong túi, cô cân nhắc hồi lâu, cảm thấy tạm thời vẫn không kiên nghị bản thân đi thôi miên.

Không có nguyên nhân gì, chỉ là sợ hãi.

Tuy nói tại phương diện này ngành y học có uy tín, người giáo sư Phương giới thiệu cũng đáng tin cậy, dù sao những tri thức chuyên ngành này cũng có qua lại với tâm lý học, cô không có lý do gì để nghi ngờ.

Nhưng nguyên nhân cô không tự tin là ở chính mình, cô không xác định bản thân sẽ xuất hiện ký ức xáo trộn hay không, khiến sự rối loạn thần kinh của cô ngày càng nghiêm trọng.

Cô biết rõ hiện tại mình đã là một bệnh nhân, nếu không giáo sư Phương cũng sẽ không nghĩ ra cách như vậy, loại phương pháp này đối với cô mà nói là sự ép buộc.

Sau khi suy nghĩ thông suốt triệt để, đáy lòng cô cũng không mâu thuẫn, chỉ bởi vì lại nghĩ tới anh.

Lúc nghĩ tới anh, cô cảm thấy tình trạng hiện nay cũng rất tốt, cô không muốn bởi vì một bước sai lầm mà quên đi anh.

Một khoảng thời gian sau đó, Bạch Lộc tiếp tục trôi qua nửa mơ hồ nửa tỉnh táo.

Loại hành vi này hơi mâu thuẫn, lúc mơ hồ cô dốc sức muốn tỉnh táo; lúc tỉnh táo cô lại hoài nghi loại tình trạng tỉnh táo này.

Đang lúc hai loại trạng thái này xen kẽ, có một người khách tới phòng tư vấn.

Là một cô gái bằng tuổi.

Bạch Lộc đi qua tiếp đón, cũng đưa đối phương vào phòng tiếp khách.

Cô rót một tách trà đưa qua, ngồi xuống trò chuyện đơn giản: “Cô có phiền nào gì sao?”

Cô gái gãi đầu, rất khổ não thẳng thắn: “Ngủ không ngon, trí nhớ cũng không tốt lắm, làm hại tôi suýt nữa mất công việc.”

Bạch Lộc nhìn cô gái hỏi: “Cô làm việc gì?”

“Kế toán.”

“Áp lực lớn không?”

Cô gái gật đầu: “Áp lực cuối tháng đặc biệt lớn, tôi đã hai tháng liên tục tính sai số liệu.”

“Cô rất thích công việc này ư?”

“Cũng được, nhưng từ trước đến nay tôi đều ép buộc chính mình, công ty không tệ, tôi không muốn đổi công việc.”

Bạch Lộc gật đầu, nói: “Cô rất để ý ánh mắt của người khác phải không? Người khác cảm thấy tốt, cô liền cảm thấy nhất định tốt.”

Cô gái nghe vậy ngẩng đầu: “Cô nói trúng trong lòng tôi rồi.”

“Cô học trường đại học nào?”

“Đại học kỹ thuật 211.”

Bạch Lộc đặt nét bút xuống, trên mặt mang theo nụ cười: “Tôi có thể đoán được, trường trung học hồi trước của cô cũng là trường trọng điểm đúng không?”

Cô gái lại gật đầu: “Cái này cô nói đúng rồi, tôi tốt nghiệp trường trung học Hồ Nham.”

Cây bút trên đầu ngón tay Bạch Lộc rút xuống, cô nhặt lên không viết tiếp nữa, nghiêm mặt hỏi: “Trường trung học gì?”

Cô gái lặp lại: “Trung học Hồ Nham.”

Sau khi hơi ngó ra Bạch Lộc nói: “Tôi cũng tốt nghiệp trường trung học Hồ Nham.”

Lời tác giả:

Bạch Lộc: anh Long, hôm nay là đêm thất tịch.

Tần Long: đêm thất tịch vui vẻ!

Bạch Lộc: em đột nhiên cảm thấy rất buồn.

Tần Long: tại sao buồn? Qua đây anh ôm một cái.

Bạch Lộc: Ngưu Lang Chức Nữ mỗi năm gặp một lần, chúng ta bốn năm một lần.

Tần Long: sợ gì chứ, sau này không xa nhau nữa.

Bạch Lộc: anh làm sao cam đoan?

Tần Long: em muốn anh cam đoan thế nào?

Bạch Lộc: nếu xa nhau nữa, liền phạt anh vĩnh viễn không ra được.

Tần Long: không ra được chỗ nào?

Bạch Lộc: không ra được chỗ ấy.

Tần Long: chỗ nào?

Bạch Lộc: không phải anh từng nói, vào rồi sẽ không muốn ra sao?

Tần Long: vào rồi thì không muốn ra, nhưng nếu ở quá lâu mọc cỏ thì làm sao?

Bạch Lộc: đừng lo lắng, trùng hợp hôm nay em mua nguyệt trang, đúng lúc tặng cho anh.

Tần Long: mấy phần nguyệt trang?

Bạch Lộc: thế phải xem sức chịu đựng và sức lưu trữ của anh.

Tần Long: em cũng đừng hối hận.

Bạch Lộc: em hối hận gì chứ?

Tần Long: hối hận người bón phân cung cấp quá nhiều chất dinh dưỡng, không thể không mọc cỏ.

50. Chương 50

“Thật sao?” Cô gái hơi kinh ngạc, hỏi, “Khóa bao nhiêu?”

Bạch Lộc tính thử trong lòng, cô cảm thấy theo hiểu biết hồi trước thì đúng là vậy.

Cô điềm tĩnh trả lời: “Khóa 13.”

Cô gái nghe xong ừ một tiếng: “Sau tôi một khóa.”

Bạch Lộc thở dài trong lòng, cô sợ đối phương truy hỏi, với trí nhớ trống rỗng của mình sẽ không dễ đối phó.

Nhưng cô gái đối diện đã bắt đầu quan sát cô, nghiêng đầu nhú mày nói: “Hình như tôi không có ấn tượng với cô, hồi trước cô học lớp mấy?”

Bản thân Bạch Lộc cũng quên mất, thế là tùy tiện nói ra số lớp: “Lớp ba.”

Cô gái đầy hứng thú hỏi tiếp: “Là lớp ba khối ba, hay lớp ba khối hai?”

Bạch Lộc nghĩ thầm điều này có gì khác biệt, với cô mà nói đều trở thành quá khứ.

Nhưng nếu đối phương nói hơn cô một lớp, nhất định cũng chỉ quen bầu không khí hồi đi học, thế là Bạch Lộc nói khối ba, để đối phương không có đề tài có quyền tham dự.

Không nghĩ tới cô mới nói xong, cô gái kia buông tiếng thở dài đầy ý sâu xa: “Lớp ba khối ba à.”

Điều này khiến Bạch Lộc không khỏi tò mò, khối ba khóa đó từng xảy ra chuyện gì mà cả trường đều biết chuyện.

Quả thật không đợi cô nói lời khách sáo, đối phương buôn chuyện trước: “Cái người kia của lớp cô bây giờ sao rồi?”

Bạch Lộc chẳng biết gì, hỏi: “Người nào?”

Cô gái nhất thời không nhớ ra tên là gì, nháy mắt: “Chính là người kia ấy.”

Bạch Lộc càng chẳng hiểu đầu đuôi, đang nghĩ ngợi có nên tùy ý lừa gạt, lại nghe cô gái kia nói ra một câu: “Chính là bạn nữ khác lớp bị cưỡng hiếp, sau đó kết quả người kia ngồi tù.”

Bầu không khí chợt lặng im.

“...” Bạch Lộc nắm chặt cây bút trong tay, làm nắp bút văng ra, sau đó cô đẩy lại thật mạnh, nhìn chăm chăm đối phương, “Tên gì?”

Đối phương gãi đầu nhớ lại: “Tên gì quên rồi, hình như là hai chữ.”

Ngay sau đó cô gái ngược lại tò mò hỏi: “Sao vậy, cô thế mà không biết ư?”

“Hình như tôi nhầm rồi, tôi không phải ở lớp ấy.” Cô cười xấu hổ.

Cô gái nói: “Không sao, chuyện kia cũng là sau khi tốt nghiệp, tôi cũng nghe bạn học kể lại thôi, lúc ấy lan truyền trên trang web trường.”

Bạch Lộc đặt hai nắm tay trước ngực, vẫn hỏi: “Nam sinh kia tên gì?”

Trong lòng cô có một đáp án dự tuyển, nhưng cô hy vọng không phải.

Cô thông thả chờ đợi, chờ đợi cô gái nhớ ra, nhưng đối phương chỉ nhớ sơ sơ không có kết quả, từ bỏ việc tìm tòi, nói tiếp: “Nghe nói nam sinh kia bị phán bốn năm tù, bây giờ chắc là ra ngoài rồi.”

Hồ hập Bạch Lộc chợt tắc nghẽn, cây bút trên tay có phần không nắm nổi.

“Bốn năm.” Cô lẩm bẩm, giống như nói với chính mình.

“Trông cô có vẻ chưa từng nghe qua.” Cô gái bắt đầu giải thích cho cô, “Nam sinh kia cưỡng hiếp bạn học nữ, bị bắt ngay sau đó, cô gái kia rất đáng thương, nghe nói sau đó cũng mất tích, bạn học cùng lớp cũng không liên lạc được, ngấm lại đoán chừng là điên rồi.”

Bạch Lộc giương mắt nhìn đối phương một cái, kết hợp với lý giải của mình nói: “Xảy ra chuyện như vậy, chắc là dọn đi rồi.”

Cô lợi dụng cuộc trò chuyện che giấu nỗi khiếp sợ trong lòng mình, tuy rằng chưa từng chứng thực, nhưng làm thế nào cũng không muốn tin tưởng, anh và cô học cùng một trường trung học, hơn nữa còn là cùng khóa.

Anh không phải nói lớn hơn cô một tuổi sao.

Bạch Lộc càng nghĩ càng lơ mơ, hỏi cô gái: “Nữ sinh bị hại kia là ai thế?”

Cô gái lắc đầu: “Tôi không biết tên, cái này hồi ấy hình như không tiết lộ, chỉ có tên của nam sinh kia...” Nói đến đây, cô gái cầm di động, “Cô chờ chút, tôi hỏi người biết chuyện.”

Bạch Lộc nắm chặt lòng bàn tay, loáng thoáng cảm thấy đầu hơi đau.

Cô thừa dịp cô gái kia cúi đầu liên lạc, đứng dậy đi rót nước cho mình, uống hai ngụm rồi trở về ngồi xuống, lo âu chờ đợi kết quả.

Thật lâu sau, cô gái ngẩng đầu nói: “Còn chưa biết được.”

Bạch Lộc biết không nên thúc ép, cô thở sâu, bình phục sự hồ hập cho mình.

Mới vừa thở ra, lại nghe cô gái cảm thán: “Bạn nữ kia cũng rất thảm, nghe nói đầu óc bị hỏng.”

Bạch Lộc ngó ra: “Là...tinh thần không bình thường sao?”

“Cũng không phải.” Cô gái trông hiểu biết lơ mơ, tỏ vẻ thần bí nghiêng người qua nói, “Tôi nghe người khác nói, lúc ấy cô ấy từ trên cầu thang ngã xuống, cái đầu bị ảnh hưởng, gây ra việc mất trí nhớ, chẳng biết sau này có ổn không, ôi nói tới thật đáng thương...”

Ánh mắt Bạch Lộc chưa từng rời khỏi khuôn mặt đối phương, ban đầu cô vô cùng khiếp sợ, lúc này bắt đầu trắng bệch, ánh mắt cũng trở nên rời rạc, cô hơi hé miệng, thở dốc nhẹ nhẹ, âm thanh như nói mơ: “Mất trí nhớ...”

“Đúng vậy, nói ra cũng thật sự khó tin, lúc ấy tôi nghe xong còn thấy rất kỳ lạ, cô nói xem sao lại có chuyện trùng hợp đến vậy.” Cô gái không để ý tới sự khác thường của Bạch Lộc, nói tiếp, “Nam sinh kia không phải bị người nhà nữ sinh tố cáo sao, vốn là cô ấy nên ra tòa chỉ chứng, nhưng người ta nằm trong bệnh viện, chẳng xuất hiện lần nào, không biết tình huống gì cả. Nhưng mặc kệ nói thế nào, việc cưỡng hiếp người thân đều cảm phần, nên ngồi tù trên một năm...”

Cô gái nói liên tục, nói đến cuối cùng mới để ý hình như mình đã nói nhiều, dừng lại quan sát nhà tư vấn của mình, lại phát hiện sắc mặt đối phương tái nhợt, toàn thân giống như mất đi màu máu, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm ở một điểm nào đó đằng sau mình.

Cô gái tự thấy kỳ lạ, thử vẫy tay trước mắt Bạch Lộc, không thấy phản ứng, đang muốn lên tiếng quát rầy thì di động trên tay có tin nhắn.

Cô gái cúi đầu nhìn, chính là câu trả lời đã hỏi trước đó, ánh mắt dừng lại một giây, lập tức bừng tỉnh hiểu ra.

Cô gái ngẩng đầu nói với Bạch Lộc: “A, cô giáo Bạch, tôi biết tên nam sinh kia rồi...”

Không đợi cô gái nói hết, Bạch Lộc đột nhiên hoảng hốt hoàn hồn, giống như động vật giật mình, đồng thời bật dậy ngắt ngang: “Không cần, tôi không muốn biết.”

Không có lời giải thích hoàn chỉnh, cô hốt hoảng chạy đi.

*

Bạch Lộc đi ra phòng tiếp khách, không tìm chỗ để bình tĩnh lại, mà trực tiếp chạy ra phòng tư vấn, xuyên qua con đường nhỏ, tới một con đường lớn, đón một chiếc xe taxi.

Sau khi lên xe, cô vội vàng kêu tài xế: “Đến bệnh viện nhân dân số 1.”

Xe mau chóng chạy đi, ánh mắt Bạch Lộc lạnh như băng, cô dời ánh mắt ra ngoài cửa sổ, phong cảnh lướt qua lại chẳng có chút gì lọt vào đáy mắt.

Trong đầu cô là một mớ bột nhão, nhưng có một việc hiện ra rất rõ.

Thái độ của cô đối với chuyện này, vừa hy vọng là thật, lại hy vọng là giả.

Đáy lòng vô cùng nôn nóng, cô bấm mở di động, tìm nút mở khung đối thoại, gửi tin nhắn qua cho đối phương.

“Anh ăn chưa?”

“Chuẩn bị ăn, em thì sao?”

“Em cũng vậy.”

“Ăn nhiều một chút.”

Cô nhìn màn hình hồi lâu, sau đó cất lại, ép mình tĩnh tâm.

Mới một lúc, di động rung lên.

Cô lấy ra nhìn, là anh gửi qua.

“Buổi tối em muốn ăn gì?”

Bạch Lộc lại nhìn hồi lâu, đầu óc trống rỗng, chẳng biết nghĩ gì, trả lời thế nào, nhưng lại không muốn trả lời, cuối cùng cô gửi qua: “Chưa nghĩ ra, buổi tối hãy nói.”

Anh lại gửi tới: “Anh chờ em nghĩ xong.”

Bạch Lộc không trả lời nữa, ngắm phong cảnh bên ngoài lại chẳng hiểu được, cô dứt khoát nhắm hai mắt lại, bỏ đi hàng vạn hàng nghìn tâm tư.

Nhưng trước mắt tối sầm, cô lại tưởng tượng trong hoàn cảnh tối tăm, một cô gái trượt chân, sợ ý ngã xuống dưới lầu, cả người cuộn lại tại đó, cạnh đầu là một vũng máu.

Bạch Lộc đột nhiên mở mắt ra, mới phát hiện mình đang ngồi trên taxi, thân xe hơi xóc nảy, cô nhìn ra cửa sổ, chẳng đường mới đi được một nửa.

Cô không dám nhắm mắt nữa, cứ vậy nhìn chăm chú dòng xe cộ hai bên, dọc đường kiên trì tới bệnh viện.

Số lần cô tới đây không ít, quen thuộc đi đăng ký.

Nhân viên y tế trong cửa hỏi cô: “Đi khám khoa nào?”

Bạch Lộc do dự năm giây, nói: “Khoa chỉnh hình.”

Khoa chỉnh hình ở lầu ba, người đi thang máy nhiều lắm, Bạch Lộc không muốn ở trong hoàn cảnh ồn ào, trực tiếp chọn lựa đi lên cầu thang.

Đợi đến khi vào phòng khám, cô giải thích với bác sĩ đầu mình từng bị thương, bác sĩ kiểm tra một lượt, xong rồi xem phim chụp X-quang, an ủi cô nói: “Không có vấn đề gì, yên tâm trở về đi.”

Bạch Lộc không đi, lòng có nghi hoặc, hỏi bác sĩ: “Có thể nhìn ra tôi làm sao bị thương không?”

Bác sĩ ngược lại cảm thấy tò mò: “Cô không biết mình làm sao bị thương à?”

Bạch Lộc gật đầu: “Tôi mất trí nhớ.”

Bác sĩ nghe vậy hơi giật mình, nhìn ra cô không nói dối, thật không để ý, lại cúi đầu nhìn phim chụp X-quang của cô lần nữa, sau đó chỉ dẫn cho cô: “Đi khám khoa thần kinh đi, xương cốt của cô khỏi hẳn rồi, tôi chỗ này không nhìn ra.”

Cô nắm chắc hỏi: “Vậy bác sĩ có thể giúp tôi phán đoán, đây là vết thương do tai nạn xe cộ gây ra hay là do ngã xuống cầu thang không?”

Bác sĩ nâng kính mắt, nhìn phim chụp lần nữa, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Không có vết nứt, không thể phán đoán kỹ lưỡng.”

Bạch Lộc không còn cách nào khác, chỉ đành đi ra tìm khoa thần kinh.

Đi được nửa đường, cô nhớ tới Đường Giai, cô bạn nên ở gần đây, e rằng tình cờ gặp được không nói rõ, Bạch Lộc tạm thời không muốn đến chỗ kia.

Cô đi dạo dọc đường, tạm thời chẳng biết đi đâu, tìm dây ghế dựa ngồi xuống.

Đầu dựa vào vách tường, nhắm mắt lại, xung quanh người đến người đi, âm thanh ồn ào hỗn loạn không dứt bên tai.

Trong đó, âm thanh của một cô gái đi ngang qua truyền tới bên tai.

“Biết rồi, tôi sẽ phá thai, nhưng anh phải chi tiền, từ nay về sau đừng liên lạc với tôi nữa...”

Bạch Lộc nghe xong một lúc, đợi sau khi cô gái kia đi qua, đột nhiên mở hai mắt, tay đặt lên bụng.

Sau đó cô đứng dậy, mục đích của bước chân vô cùng chính xác, lại tới cửa sổ đăng ký.

Nhân viên y tế liếc nhìn cô một cái, vẫn là câu máy móc kia: “Đi khám khoa gì?”

Lần này Bạch Lộc sửa miệng: “Phụ khoa.”

Phụ khoa ở một hướng khác, Bạch Lộc đi đường rất chậm, cũng rất cẩn thận, đi tới một nửa thì cô sức nhớ ra, cô cần kiểm tra cái gì.

Cô tự hỏi bản thân.

Nếu là trước đó còn chưa phát sinh quan hệ với anh, cô còn có thể làm chứng hé lộ chân tướng, nhưng hiện tại cô có thể nhìn ra cái gì.

Bạch Lộc bóp chặt tờ đăng ký trong tay, trong nháy mắt vo lại nhẵn nhúm.

Một lát sau, cô đi về phía thùng rác trong góc, ném thẳng vào đó.

Cô quay người lại dựa vào tường, ngửa đầu nhìn lên trên, nhìn thấy trần nhà, đáy lòng trống trơn, vẫn không tra được cái gì, nhưng dường như cái gì cũng đã biết rồi.

51. Chương 51

Trước khi rời khỏi bệnh viện, Bạch Lộc vẫn đi một chuyến tới khoa thần kinh.

Nhưng cô không phải đến khám bệnh.

Cô gọi điện thoại cho Đường Giai trước, đối phương ở cuối hành lang đối diện đi ra.

Đường Giai thấy cô, không khỏi kinh ngạc: “Sao cậu lại đến bệnh viện? Khám bệnh hả?”

“Hơi cảm mạo.” Bạch Lộc véo cái mũi.

Đường Giai chớp mắt mờ ám: “Mùa hè mà còn cảm mạo, cậu không phải buổi tối làm chuyện gì đúng không?”

Bạch Lộc không có tâm tư tán gẫu về những điều này, dẫn cô bạn đến một chỗ bên cạnh ngồi xuống.

Cô nghiêm túc nói: “Tớ có chuyện muốn nhờ cậu.”

Đường Giai quan sát cô, cũng nghiêm mặt nói: “Chuyện gì?”

Bạch Lộc đi thẳng vào vấn đề: “Cậu có thể giúp tớ điều tra một chút, sau khi mất trí nhớ nhiều năm có khả năng khôi phục trí nhớ hay không? Trường hợp nào thành công nhất, giúp tớ tìm thử xem.”

Đường Giai nghe nói thể nhú mày: “Ai hả, mất trí nhớ mấy năm?”

Bạch Lộc mím môi nói: “Tớ có một người khách, mất trí nhớ bốn năm, cũng không biết làm sao bị thương, mấy năm nay vẫn không nhớ ra.”

Sắc mặt Đường Giai trở nên kỳ lạ, suy nghĩ rồi nói: “Nhiều năm vậy không nhớ ra, chỉ bằng đừng nhớ nữa, bảo cô ấy sống cho tốt đi, hồi trước không phải cậu cũng nói vậy à.”

“Không được.” Bạch Lộc kiên quyết lắc đầu, “Quá khứ của cô ấy liên quan đến người và sự việc quan trọng, cần phải khôi phục.”

“Chuyện gì?” Đường Giai tò mò, nhích tới gần nhỏ giọng hỏi, “Phá án hả?”

Bạch Lộc phì cười: “Cậu đừng lo tới, tớ cũng không xen vào.”

Đường Giai lại cười cười: “Cậu ngược lại rất dễ tâm đó.”

Bạch Lộc nóng vội, nói: “Cậu có giúp không?”

“Giúp.” Đường Giai rút cuộc thẳng thắn, nhưng lại tò mò, “Nhưng tìm ra thì có thể làm gì? Xem xác suất thành công tìm lòng tin ư? Chuyện mất trí nhớ này sao không đến thẳng bệnh viện đi?”

Bạch Lộc cúi đầu nhìn mặt đất: “Tớ sẽ bảo cô ấy đến bệnh viện.”

Đường Giai đứng dậy nói: “VẬY cậu bảo cô ấy mau đến đi, tớ còn có việc. ĐÚNG rồi, bệnh cảm của cậu không sao chứ?”

Bạch Lộc lắc đầu: “Không sao.”

*

Bạch Lộc trở lại xin nghỉ một ngày, trong điện thoại nói mình có việc, còn giải thích xin lỗi chuyện mình bỏ lại người khách một mình chạy đi mất.

Cúp máy, cô đứng tại con đường xe tới người qua, ngẩn ngơ một hồi lâu.

Cho đến khi có chiếc xe xích lô dừng lại trước mặt cô, hỏi: “Người đẹp, đi đâu thế?”

Bạch Lộc hoàn hồn, nhìn khuôn mặt đối phương xa lạ lại nhiệt tình, ánh mắt quan sát một lúc rồi ngẩng ngốc lắc đầu.

Người lái xe lướt nhìn cô từ trên xuống dưới, không từ bỏ nói tiếp: “Đi đâu, tôi chở cô đi.”

Bạch Lộc lòng mang cảnh giác, không muốn đáp lời người ta, cô xoay người hướng vào bên trong, người lái xe chán nản rời khỏi.

Cô đi về phía trước, không có mục đích, tới một trạm xe đông người, không ít người vây quanh tìm tuyến đường.

Bạch Lộc vì né tránh xe cộ bên cạnh, cô đi lên chỗ cao, đúng lúc phía sau có một chiếc xe buýt tới nơi, tản đi không ít người, cô rảnh rỗi tùy ý nhìn thông tin tuyến đường ở trạm xe.

Chỉ liếc mắt một cái, cô nhắm trúng bốn chữ “Trung học Hồ Nham”.

Trong lòng Bạch Lộc kích động, nhìn chăm chú mấy giây, sau đó nhìn sang số xe tương ứng.

Mười mấy phút sau, Bạch Lộc thuận lợi đi lên một chiếc xe buýt, trên đường đi sẽ chạy ngang qua trung học Hồ Nham.

Ấn tượng của Bạch Lộc về ngôi trường này chỉ giới hạn qua sự đánh giá nghe được từ miệng người khác, cùng với hồi trước Trâu Oánh từng đi học ở đây, cô còn đến đón em gái vài lần.

Ngôi trường này là trường trung học trọng điểm của tỉnh, vị trí nằm thiên về phía Nam thành phố, gần ngôi nhà ban đầu của Bạch Lộc.

Xuống xe, trạm dừng nằm ở phía đối diện trường trung học Hồ Nham.

Bạch Lộc dạo một vòng tại chỗ, nhìn qua cảnh vật xung quanh, vẫn tràn đầy cảm giác lạ lẫm.

Cô đợi một lúc, thừa dịp dòng xe cộ ít dần, băng qua đường đi tới phía đối diện.

Đối diện cũng có một trạm xe, bên cạnh là một sạp báo, ông cụ bán báo ngồi bên trong, đang đeo kính mắt đọc báo nghe radio, bên cạnh có một cái quạt đang thổi gió.

Khi Bạch Lộc đi ngang qua bên ngoài thì nán lại một chút, ánh mắt tùy ý lướt qua tất cả tập san báo chí đặt ở đó, đều là tin giải trí và thời sự gần đây.

Cô đi qua sạp báo, tiếp tục tiến về phía trước, nhanh chóng tới cổng trường.

Đã vào tháng bảy, trường học đều nghỉ hè, trong trường yên tĩnh lặng im, không một bóng người.

Có người ngồi trong phòng trực ban, Bạch Lộc đến gần nhìn bên trong, là một chú bảo an.

Bảo an nhìn thấy có người đến, đứng dậy cảnh giác hỏi: “Tìm ai?”

Bạch Lộc khoát tay, nhìn mấy cái rồi bỏ đi.

Cô đi dọc theo bức tường ngoài trường, xuyên qua song sắt nhìn vào trong, tòa lầu nối tiếp nhau, sân huấn luyện trống trải, đường chạy xi măng nhựa to như vậy, rừng cây nhỏ tĩnh mịch...

Đây là ấn tượng của Bạch Lộc về ngôi trường này, trong trường đại học cũng có những bố trí thế này, hơn nữa quy mô còn lớn hơn, nhưng...

Bước chân cô dừng lại, cơ thể tiến đến gần, hai tay bắt lấy song sắt, lẳng lặng nhìn chăm chú một cây một cỏ bên trong, vậy mà có cảm nhận như đã từng quen biết.

Bạch Lộc dừng chân hồi lâu, thử chậm rãi tìm tòi quá khứ trong tiềm thức, cho dù cuối cùng uống công chấm dứt, cũng có chút tiến bộ hơn hồi trước.

Cô không biết mình nhìn bao lâu, cho đến khi điện thoại vang lên.

Từ tiếng chuông nhận ra, là anh gọi tới.

Bạch Lộc đứng dưới ánh nắng buổi trưa nóng cháy, đầu hơi choáng nhìn thấy màn hình mờ mờ, cô bấm mở bắt máy, giọng khô khan: “A lô?”

Anh hỏi: “Đang ở đâu?”

Đầu óc cô lơ mơ: “Hở?”

Anh nhấn nại: “Hỏi em đang ở đâu?”

Bạch Lộc nhìn dòng xe cộ trên đường, đi tới dưới một thân cây rồi dừng lại: “Em ở bên ngoài.”

“Có việc ra ngoài à?”

“Hở?”

Bạch Lộc cảm thấy tư duy của mình lúc này rất chậm chạp, muốn phản ứng gì cũng rất chậm, nói gì cũng trông trì trệ, nhất thời không có tâm tư trò chuyện như hồi trước.

Anh nói: “Anh hiện tại đang ở cửa phòng tư vấn của bọn em.”

Bạch Lộc một tay gỡ đầu, lúc này nghe hiểu được, tò mò hỏi: “Anh đến đó làm gì?”

“Đi tìm em.” Anh bổ sung, “Cảm thấy hơi lạ, sao lại đột nhiên chạy đi?”

Bạch Lộc đứng thấy hơi mệt, cô ngồi xổm xuống, nghĩ kỹ lại, chắc là đồng nghiệp nói gì với anh.

Cô nhìn con kiến bò lung tung trên mặt đất, nói: “Em bỏ quên đồ, nên đi lấy về.”

“Gì thế?” Anh hỏi.

Con kiến bò tới chân, cô lùi một bước nói: “Đối với em rất quan trọng.”

Anh hỏi lại: “Vậy lấy được chưa?”

Anh không hỏi cụ thể là cái gì, cô cứ mơ hồ vậy nói tiếp: “Chưa, còn chưa xác định, nhưng em sẽ lấy được.”

Anh lại phối hợp trả lời: “Em đừng lo, là của em thì sẽ là của em, không ai lấy đi được.”

Hai người nói lung tung, nhưng không ai phá vỡ loại ăn ý kỳ lạ này.

“Ăn trưa chưa?” Anh đổi đề tài trước.

“Rồi.” Cô sờ cái bụng trống rỗng đã đói từ lâu nói dối, “Ăn một bát mì lớn.”

Anh ở đầu dây bên kia truyền đến tiếng khẽ cười: “Em không cần về phòng tư vấn nữa, bận xong thì về thẳng nhà.”

“Được.”

“Đã nghỉ xong buổi tối ăn gì chưa?”

“À...” Cô bắt đầu suy nghĩ.

Anh ở bên kia lẳng lặng chờ đợi.

Qua chừng mười lăm giây, cô vẫn còn à, không nghĩ ra cụ thể ăn gì.

Thật ra cho dù anh nấu gì cô cũng muốn ăn, chỉ là không muốn phụ lòng câu hỏi của anh.

Còn đang suy nghĩ thì bên kia cất tiếng hỏi: “Mì ăn trước đó ngon không?”

“Cũng bình thường.”

“Bên trong có gì?”

“Cà chua trứng.”

“Rất bình thường, anh cho em thêm thứ khác, ăn không?”

Cô rất cuộc không còn hoang mang, lộ ra sắc mặt vui mừng: “Được, ăn gì cũng được, em thích ăn mì anh nấu.”

“...” Bên kia hình như khựng lại.

Bạch Lộc tưởng rằng anh đang đợi mình nói chuyện, cô hô một tiếng: “Anh Long?”

Anh hỏi: “Em nói gì?”

Cô thở sâu: “Ba chữ.”

Bên kia khựng lại nữa, cô tưởng lỗ tai không nghe được, hô lên: “Anh Long?”

“Anh đây.” Giọng anh truyền tới rõ ràng, đang lắng nghe, “Ba chữ gì?”

Bạch Lộc ngồi xổm đến mỗi chân, cô đứng dậy phủi chính mình, lau mồ hôi trên mặt, đúng lúc một làn gió mát thổi tới, tâm trạng cô thoải mái hơn nhiều, hơi cong khóe môi: “Trở về nói với anh.”

Anh không ép hỏi, chỉ nói: “Vậy em về đi, đồ không tìm thấy thì thôi. Nếu có thể mua được thì anh mua cho em, nếu không mua được thì anh cùng em từ từ đi tìm.”

Bạch Lộc cắn môi: “Cảm ơn anh.”

Anh cười một tiếng: “Cảm ơn cái gì, loại câu nói này anh không cần nói, em cũng có thể hiểu rõ.”

“Ừm.”

“Ba chữ kia, em không cần phải nói, anh cũng sẽ nói với em.”

“Ừm.”

“Trên đường trở về cẩn thận.”

“Ừm.”

Bạch Lộc cúp máy, đứng tại chỗ một hồi, cuối cùng liếc nhìn trong trường một cái, rồi xoay người đi trên lề đường.

Lúc về tới nhà, đúng lúc là ba giờ chiều.

Trước đó Bạch Lộc đi dạo bên ngoài một lúc lâu, tùy ý mua bánh mì trên đường giải quyết vấn đề bữa trưa.

Ngày hôm nay cô đi đường nhiều lắm, đã đi qua không ít giao lộ, nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Cởi giày ra, cô chẳng muốn lo tới gì cả, trực tiếp nhào lên sofa ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, ngoài cửa sổ nổi cơn mưa phùn.

Cửa sổ phòng khách hơi mở ra, bức màn khẽ lay động, cơn gió mang theo mưa cùng tiến vào ào ạt.

Bạch Lộc sực nhớ quần áo treo ở ban công còn chưa lấy vào, mới vừa nhồm dậy, muốn đi xuống tìm dép mang vào thì phát hiện trên người có tấm chăn mỏng.

Cầm lên nhìn, là cái trong phòng cô.

Sau khi trở về, cô chưa từng vào phòng ngủ, tấm chăn này đương nhiên không thể là do tự mình đắp.

Quá tò mò, cô lướt ánh mắt về chỗ huyền quan, một đôi giày nam ngoài trời đặt ở đây.

Trong mắt Bạch Lộc hiện lên vẻ kinh ngạc vui mừng, cô đứng dậy đi xung quanh tìm kiếm bóng người.

Mới vừa bước xuống, có một người từ góc thông tới ban công đi qua đây, trên tay cầm một đồng quần áo, đều là vừa lấy vào, ném tới sofa: “Dậy rồi?”

Bạch Lộc nhìn khuôn mặt anh, như là nhiều năm không gặp: “Ừm.”

Cô yên lặng đứng đó, bị anh nhìn cười: “Em đứng không mệt à?”

Thế là cô ngồi xuống, vẫn nhìn anh, chẳng hề chớp mắt.

Tần Long không bị mất tự nhiên bởi cái nhìn chăm chăm của cô, anh nhìn qua dịu dàng tự nhiên, đặt quần lót của cô sang một bên, gấp quần áo cho cô trước, động tác trôi chảy tự nhiên.

“Lại để mấy hôm giặt một lần?” Trong giọng anh lộ ra sự bất đắc dĩ.

Bạch Lộc tựa vào sofa, anh liền đứng sau lưng sofa, cô ngửa đầu, anh cúi đầu, hai người cách khoảng không đối diện nhau trên dưới.

Cô tìm cớ: “Quần áo ít quá, lười giặt.”

Trên tay anh bận rộn, ánh mắt không hề dời đi, khoe miệng đột nhiên mỉm cười, hừ một tiếng: “Lại muốn lừa anh qua đây ử.”

Bạch Lộc không nói chuyện, cô chớp mắt hai cái, giờ phút này cô nhìn thấy khuôn mặt đảo ngược của anh, cần cổ màu da ngăm đen, đoán chừng phơi nắng trong khoảng thời gian này, cái cằm cứng rắn kéo căng, đôi môi khép mở sung mãn gợi cảm, đôi mắt đen láy thì nhìn cô thật sâu, cái mũi thẳng tới chỗ trán ứa ra lớp mồ hôi mỏng, hình như chỉ sau một khắc là sắp nhỏ xuống.

Bạch Lộc lẳng lặng chờ đợi, đợi anh gấp xong quần áo vẫn không có động tĩnh, cô không chờ kịp nữa, hai tay đột ngột vọt lên trên, túm thẳng vải vóc trước ngực anh, sau đó kéo xuống.

Cô không dùng nhiều sức lực, nhưng anh cũng phối hợp cúi thấp xuống, gần như tới thẳng bên má cô, để cô vừa lúc có thể kề sát tai anh nói chuyện.

“Em nghĩ muốn anh.”

52. Chương 52

“Em nghĩ muốn anh.”

Những lời này, cô nói rất nhẹ.

Trong sự quan sát gần kề, cô thấy rõ mồ hôi trên gương mặt anh, nhưng chẳng ngửi được mùi gì, như là bị nước mưa hắt ngay trước mặt, có dấu vết tay lau đi, cảm giác mát mẻ tan đi nắng nóng.

Anh nghiêng đầu qua, nhìn xéo cô hỏi: “Không phải nói ba chữ à? Sao biến thành bốn chữ rồi.”

Cô phản ứng lại, tay nắm càng chặt hơn: “Không phải, em còn chưa nói.”

Anh im lặng chờ đợi: “Vậy em nói xem. Là nghĩ hay là muốn?”

Anh cho cô cơ hội, cô lại đột nhiên khó xử.

Bạch Lộc cắn chặt răng, mau chóng thả lỏng tay, sức lực trên tay cũng nhẹ dần, cô còn chưa chuẩn bị tốt, vì thế chuyển đề tài: “Lát nữa nói với anh sau.”

Nói xong, cô buông tay ra.

Đồng thời, anh cũng đứng thẳng lưng, vẫn nhìn cô chăm chú ở phía trên, bỗng nhiên xoa đầu cô, hỏi: “Đói bụng chưa?”

Cô nhìn anh si mê, lắc đầu. Một lát sau hiểu được ý tứ, lại thành thật sửa thành gật đầu.

Anh cúi đầu nhìn thời gian: “Bây giờ ăn, buổi tối không sợ đói à?”

“Đói thì ăn táo.” Cô nói.

Anh nhú mào.

Cô lại bổ sung: “Anh ăn cùng em.”

Anh nhún miệng cười, lấy lòng bàn tay vuốt ve mặt mũi cô: “Anh sẽ không để em đói.”

Bạch Lộc cười nhẹ, từ khe hở của lòng bàn tay anh nhìn thấy ánh mắt anh, đặc biệt rõ ràng, dường như cô ở bất cứ góc tối nào anh đều có thể tìm được, không chỗ ẩn trốn.

“Hỏi anh một câu.” Cô đột nhiên bắt lấy cổ tay anh nói.

“Hửm?”

“Lần đầu tiên gặp em, anh đã nghĩ gì?”

Bàn tay Tần Long vẫn vuốt ve khuôn mặt cô, anh dời tầm mắt, chốc lát lại chuyển trở về, nhìn gương mặt cô bị che một nửa, đáp: “Thích, muốn.”

Cô thường thức hai từ này dưới đáy lòng một hồi lâu.

Sau đó, gật đầu nói: “Ừm, em biết rồi.”

Tiếp theo lại bổ sung: “Giống như em.”

Anh không nói gì, sờ mặt cô rồi xoay người bỏ đi.

Bạch Lộc ngưỡng cổ một cách khó khăn, ánh mắt đi theo bóng lưng đảo ngược của anh, đang bận bịu ở đằng xa.

Cứ quan sát như vậy một lúc, cô ngồi thẳng lưng, kéo lê đôi dép chạy qua.

Tần Long đang thái rau, nghe thấy động tĩnh liền quay đầu lại.

Bạch Lộc đẩy cửa tiến vào, dựa vào bên cạnh tủ lạnh, lẳng lặng thưởng thức anh.

Anh trì hoãn động tác trên tay, thấy cô chẳng làm gì, anh chỉ tủ lạnh: “Bên trong có đồ uống lạnh, em mở ra lấy uống đi.”

Bạch Lộc tiện tay mở cửa, liếc một cái thấy ngay, hỏi anh: “Anh mua hả?”

“Ừm.”

Cô lấy ra, thoáng nhìn tên và địa chỉ tiệm phía trên, còn nói: “Anh hình như rất thích mua ở tiệm này.”

Anh bỏ rau đã thái xong vào đĩa, nói: “Mùi vị của tiệm này không tệ.”

Bạch Lộc mở ra uống một ngụm, tán thành: “Ừm, ngon.”

Hương vị rất quen thuộc, lần trước cô đã muốn nói.

Cô uống một ngụm rồi dừng lại, cầm cốc đặt tới trước mặt anh, duỗi tay đưa ống hút tới miệng anh, nói: “Uống một miếng.”

Anh không từ chối, hút nhẹ một cái.

Bạch Lộc cầm về, đặt tới trước mắt nhìn, không nhìn ra uống bao nhiêu.

Cô lại duỗi tới trước mặt anh, nói: “Thêm miếng nữa.”

Lúc này anh lắc đầu: “Không uống nữa.”

Cô không gò ép, cầm về trong tay, chuyên tâm thông thả uống tiếp.

Anh tiếp tục cúi đầu bận rộn, cô tiếp tục đứng thẳng nhìn.

Qua một lúc, anh nghiêng đầu hỏi: “Em đứng không mỏi sao?”

“Em muốn nhìn anh.” Cô dán mắt nhìn khuôn mặt nghiêng của anh.

Anh đã bắt đầu xào đồ ăn, nói đùa: “Còn nhìn nữa sẽ đốt ra một cái lỗ trên mặt anh.”

Cô nhả ống hút ra, vẻ mặt càng kiên định hơn: “Vậy em cũng muốn nhìn anh mỗi ngày.”

“Thế nào, sợ anh chạy đi à?” Anh cười nói.

“Không sợ anh chạy.” Cô nói câu đầy ý sâu xa, “Anh không phải luôn luôn chạy quanh em sao?”

Tay phải Tần Long cầm xẻng xào qua xào lại hai cái, anh khựng lại liếc nhìn cô, biểu tình trên mặt không rõ ràng, cuối cùng gật đầu một cái: “Đúng vậy.”

Bạch Lộc rất hưởng thụ câu trả lời này, cô cảm thấy mỹ mãn, vẫn không rời khỏi.

Tần Long xào đồ ăn xong, đổ vào bát đặt sang một bên, mùi hương mê người tỏa ra.

Anh lấy nồi ra tráng qua một lớp nước, sau khi hứng nước thì đặt lên bếp bắt đầu đun sôi, sau đó giơ tay lục tìm mì hảo hạng ở tủ trên.

Anh cầm được lấy mì ra, quay đầu thấy cô vẫn còn đó, anh vừa lau dầu mỡ trên tay vừa hỏi: “Nhìn không mệt à?”

Cô lắc đầu: “Em không chỉ muốn nhìn anh, còn nhìn phía dưới của anh.”

“...” Anh cup mắt im lặng suy nghĩ một lát, rồi liếc qua nhìn cô chằm chằm, “Nhìn cái gì?”

Cô lặp lại không thay đổi chữ nào: “Nhìn phía dưới của anh.”

Nước vẫn còn đang đun ở một bên, tốc độ rất chậm, không cần trông coi.

Anh đột nhiên đến gần cô một bước, neho mắt lại, có chút nguy hiểm, lại có chút ý tứ cáo đội lột hổ.

“Lặp lại lần nữa?”

Sắc mặt cô không thay đổi, thốt ra từng chữ: “Em muốn nhìn phía dưới của anh.”

“...”

Anh đã tới gần trước mặt, vây cô ở cửa tủ lạnh, lại chẳng nói lời nào, nhìn chằm chằm khuôn mặt cô, giống như đang căn dặn cô phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình.

Trên mặt Bạch Lộc chẳng hề có chút sợ sệt chùn bước, sắc mặt cô vô tư, hai bên nhìn nhau hồi lâu, cô vươn tay đẩy nhẹ ngực anh, lấy ánh mắt chỉ: “Nước sắp sôi rồi, em còn chờ ăn mì đấy.”

Cơ thể anh không nhúc nhích, lại nhìn chằm chằm cô một hồi, rồi mới lùi người trở về trước cái nồi, ném một bó nhỏ vào.

Mới thả vào một nửa, nghe cô ở một bên căn dặn: “Bỏ nhiều một chút, em sợ không đủ ăn.”

Anh lại liếc qua nhìn, giờ phút này trên mặt có thêm vẻ cân nhắc, bị cô dùng mật hiệu lâu như vậy, anh không còn khả năng nhìn cô một cách nghiêm túc nữa.

“Sẽ cho em ăn no.” Anh làm như quyết tâm nói.

Cô cười nhẹ: “Vậy là tốt rồi.”

Bạch Lộc vây xem cả quá trình anh nấu mì, mì sợi chín rất nhanh, bỏ vào trong bát, trên đó bỏ thêm món xào trước đó, trộn một chút trông rất ngon miệng.

Lúc ăn mì, hai người không nói nhiều lắm, gần như ăn xong cùng lúc.

Tần Long cho đồ ăn đầy đủ, Bạch Lộc ăn cũng không ít, xong rồi thì xoa bụng, đúng lúc ợ một tiếng.

Bị anh nghe được, không thể thiếu tiếng cười.

Ăn xong dọn dẹp bàn ăn, Bạch Lộc đi vào rửa bát, bảo anh đến phòng khách: “Tối nay anh đừng về sớm, cùng em xem chương trình tạp kỹ.”

Anh nhìn thời gian, trấn an cô: “Còn sớm.”

Bạch Lộc nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời còn sáng, tối mà không tối.

Cô vốn muốn nhắc anh bật đèn, lời chưa thốt ra đã bị chính mình ngừng lại, thấy anh không có ý này mà trực tiếp ngồi trên sofa bắt đầu xem tivi.

Tầm nhìn ban đêm quả nhiên có thể thực hiện được, cô nghĩ.

Bạch Lộc lén nhìn thời gian lúc này, sau đó trở lại trong phòng bếp, nhanh chóng làm xong việc, cuối cùng khi đi ra liếc nhìn một cái, chỉ qua mấy phút bầu trời bên ngoài đã tối đen.

Trong tivi đặt ở phòng khách đang chiếu chương trình tạp kỹ giải trí thư giãn, bầu không khí hóm hỉnh hài hòa, anh ngồi trên sofa chẳng hề động đậy, im lặng xem chương trình, cô đứng ở phía sau cũng nhìn mấy giây.

Sau đó, cô cầm trái cây quay về phòng bếp gọt vỏ, xắt thành miếng nhỏ lại nặn thêm tương vào, nhanh chóng làm ra một đĩa trái cây.

Ra khỏi phòng bếp lần nữa, trời lại đen nữa, ánh sáng chiếu ra từ màn hình tivi càng làm nổi bật sự u ám trong cả phòng.

Cô vòng qua sofa, từ sau lưng anh đi qua, lúc đi được một nửa anh lên tiếng nhắc nhở: “Bật đèn đi.”

Bạch Lộc vẫn cứ đi không ngừng, đặt đĩa trái cây trên bàn trà, tiếp theo ngồi xuống bên cạnh anh.

Cô quăng dép ra, ngồi xếp bằng, người chen chúc bên cạnh anh, tựa vào vai anh hỏi: “Không bật đèn, cứ xem vậy đi.”

“Như vậy không tốt cho đôi mắt của em.” Anh cúi đầu nhìn cô.

“Vậy thì không xem.” Cô nhắm mắt lại.

Anh khó hiểu: “Không phải em muốn xem à?”

Cô ngửa đầu: “Anh không biết em nghĩ gì hả?”

Anh không trả lời, nhìn cô gần trong gang tấc, hơi thở nặng nề một phần.

“Ha ha ha ha...” Người trong chương trình tivi đang buồn cười, đột nhiên phát ra một tràng cười.

Bạch Lộc như bị tai không nghe thấy, cô gơ tay sờ mặt anh, mới có một lúc ánh sáng bên trong đã không còn bao nhiêu, dưới sự bao phủ của lời mờ, cô lần mò đường nét của anh, ngửa đầu hôn lên.

Gần như cùng lúc, lòng bàn tay anh giữ lấy gáy cô, đưa đầu cô qua đây, kết hợp hôn lên.

Cơ thể cô nghiêng ngả, tư thế hơi khó khăn, thế là dứt khoát vợ lấy cổ anh, thân trên kề sát, phía dưới một chân sải ra vắt ngang eo anh, đặt tới bên kia.

Tần Long đón nhận cơ thể cô đến trước mặt, động tác dịu dàng ôm lấy cô, đặt cô trước người mình, trong nháy mắt ánh sáng màn hình tivi bị cô ngăn chặn.

Bạch Lộc hoàn toàn ngồi trên đùi anh, cẳng chân gấp lại, hai cánh tay khoác trên vai anh, ánh mắt nhìn thẳng anh, chỉ là cô che đi ánh sáng khiến anh càng nhìn kỹ hồi lâu.

Hai bên cứ vậy lẳng lặng nhìn hồi lâu, nhưng cũng không phải không có động tác, lòng bàn tay anh ở sau lưng cô khẽ xoa bóp vài cái, cô thì gãi sau gáy anh, tóc anh, cuối cùng vuốt ve khuôn mặt anh.

Trước khi trời hoàn toàn tối đen, hai người đều không có gì để nói, chỉ là ở trong bầu không khí trầm tĩnh bên ngoài, lại giấu diếm sự mãnh liệt, ám muội âm thầm nảy sinh.

Âm thanh nguồn sáng duy nhất trong phòng khách đều đến từ tivi, nhưng đối với bọn họ những thứ này chỉ là một vật trang trí, đồng thời mượn để nhìn rõ khuôn mặt đối phương, ngoài điều đó thì không có ích gì.

Tới một khoảnh khắc nào đó, Tần Long ôm người cô hơi nghiêng về đằng trước, Bạch Lộc không biết anh muốn làm gì, để phòng ngừa mình ngã xuống cô nắm chặt khuỷu tay anh một chút, sau đó cảm thấy hình như anh lấy được gì đó, ngay sau đó âm thanh tivi nhỏ đi, nhưng không hoàn toàn im lặng, tiếng xì xào vẫn còn truyền ra.

“Anh chê ồn à?” Cô nằm bên tai anh hỏi.

Ánh sáng màu xanh chiếu trên mặt anh, Bạch Lộc quay đầu qua nhìn anh chăm chú, nghe anh mặt không đổi sắc nói: “Anh sợ không nghe được tiếng em kêu.”

Nói xong lời này, anh quay đầu, cup mắt nhìn cô.

Bạch Lộc nhìn khuôn mặt nghiêm chỉnh của anh, đột nhiên cười lên tiếng, véo một cái sau vai anh mang tính trêu chọc, nhưng chẳng thấy chút tác dụng nào.

“Giúp em cởi quần áo.” Cô yêu cầu.

Anh ném điều khiển từ xa sang một bên, hai tay mò tới dưới vạt áo của cô, đầu tiên cuốn lên trên mấy lớp, nửa đường bị cô lấy tay chặn lại, cũng không phải ngăn trở, mà là bao phủ tay anh có ý hối thúc, giúp anh mau chóng kéo lên trên, cho đến khi thoát khỏi đầu.

Giây phút đó, anh nhìn thấy sợi tóc dài phất phơ trước mắt, anh bị ảnh hưởng bởi động tác cởi áo của cô, tiếp theo hai cánh tay cô lại ôm lấy anh.

“Còn nữa.” Cô ưỡn ngực lên, nhắc nhở.

Tần Long nhìn chằm chằm cơ thể khuất bóng của cô, xung quanh cả người cô giống như phát ra ánh sáng, cho dù trong hoàn cảnh u tối, anh vẫn bắt được bờ ngực trắng như tuyết của cô, giữa hai đỉnh chen chúc một rãnh, phía trên bao lấy sống động, dây vai mảnh khảnh buộc chặt hai bên, bàn tay anh chạm vào ở phía sau, lần mò mấy cái móc khóa chặt, từ tốn tháo ra từng cái một.

Ràng buộc của người phụ nữ rất phiền toái, nhưng cả đời anh cũng chỉ tháo ra cho một người phụ nữ, động tác khá kiên nhẫn.

Bạch Lộc không biết tiến trình phía sau ra sao, chỉ đột nhiên cảm thấy dây vai rơi lỏng, vai phải tuột xuống trước, tiếp theo hai tay anh từ vai cô chạm đến cánh tay cô, thuận tiện tháo xuống hai dây vai một lượt, đồng thời sức nâng đỡ trước người biến mất không còn.

Nhưng ngay sau đó, đôi gò bồng đảo hơi rũ xuống kia bị hai tay anh cầm lên lần nữa, vôn về đỉnh nhọn, bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp.

Bạch Lộc thở nhẹ một tiếng bởi sự kích thích đột ngột, cô nhích tới gần anh hơn, hai mắt híp lại, trong đầu tưởng tượng anh thuận kim đồng hồ hay ngược kim đồng hồ.

Không qua bao lâu, cảm thấy một tay anh buông lỏng, nâng bên hông cô lên, để cô hơi nhô lên, bờ vai vượt qua đầu anh.

Bạch Lộc bị động nhô dậy, mới đến một nửa đã bị anh cắn mút, cô chưa chuẩn bị tâm lý, trong nháy mắt núm chặt tóc anh.

Mái tóc anh ngắn gọn chỉnh tề, hoàn toàn không đủ nắm, vừa bắt lấy liền trượt, chỉ có thể không ngừng cào cào, muốn không chế anh, nhưng cũng muốn bỏ mặc anh, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm sao mới tốt.

Thân trên Bạch Lộc phả ra mồ hôi nóng, mà chỗ bị anh cắn mút vừa kích thích lại mát mẻ, giống như đã không còn là của chính mình.

Cơ thể cô không cân bằng, không vui giãy dụa, anh lập tức cảm nhận được, thả bên trái ra chế ngự phía bên phải, vẫn dùng sức như nhau.

Bạch Lộc dần dần thoải mái, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, từng căn nhà bật đèn sáng, cùng với đèn đường xa xa, còn có ánh trăng chiếu vào, cũng không bằng bóng tối bên trong dạy cô cảm thấy yên lòng.

Hình như trong lúc bất chợt cô đã có thói quen yêu màu đen, từ khi ở bên anh, màu này đã trở thành màu sắc bảo vệ của hai người.

Người đàn ông trước mặt vùi đầu giữa ngực cô, anh chợt ngẩng đầu lên, hơi thở phả lên da thịt, cảm giác tê dại, khiến cô hoang mang cúi đầu.

“Sao vậy?” Cô hỏi.

Anh đoán: “Hình như lớn hơn hồi trước.”

Bạch Lộc bỗng đứng ngẩn ra, hỏi: “Hồi trước là lúc nào?”

Anh hỏi lại: “Em cho là lúc nào?”

Cô nói ngay: “Anh cũng biết em hồi trước? Hồi trước em bao nhiêu?”

Tần Long nói ra một số đo, hơi thở lại phả ra.

Bạch Lộc nhớ lại, đây là số đo hôm đó cô lấy hàng bị anh vô tình nhìn thấy.

“Còn màu sắc thì sao?” Cô truy hỏi.

Anh dễ dàng đáp lại: “Đỏ, xanh.” Tiếp theo anh lại trêu chọc, “Cách mấy ngày mua cùng kiểu, sợ người khác không biết à?”

Cô giật mình, ngồi xuống, hơi nghiêng người, xuyên qua ánh sáng nhìn anh, hỏi: “Anh làm sao biết được?”

“Hôm đó anh ở trong tiệm, phân chia hàng thấy được.”

Cô bắt mắt lên án: “Nhưng lần thứ hai không phải anh giao hàng.”

“Sau đó anh có việc.” Anh giải thích, xoa bóp da thịt trên lưng cô, “Chỉ chút tâm tư như vậy, tưởng rằng người khác không nhìn thấy sao?”

Cô cũng phản bác: “Chút tâm tư kia của anh, lại cho rằng em không thấy ư?”

“Anh có tâm tư gì?” Anh nhàn nhã tựa lưng tại chỗ, cánh tay vẫn nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Bóng dáng Bạch Lộc ngồi thẳng, lập tức chặn ánh sáng trước mặt anh, người ngồi thẳng, nửa thân trên bổ nhào tới đối diện anh nói: “Tâm tư giống như em bây giờ.”

Thế mà anh lại thẳng thắn thành khẩn: “Anh không phủ nhận.”

Bạch Lộc ép tới, lại hỏi: “Thế bốn năm trước thì sao? Anh nghĩ gì về em?”

53. Chương 53

18+ đoạn đầu =)))

Chạng vạng đỏ cơn mưa rào, gió lạnh ở tầng cao không thổi bao lâu, bầu không khí lại bị khô nóng thổi quét.

Bên trong không bật máy điều hòa, khi ban công phía Bắc thổi tới làn gió mát mẻ, xuyên qua phòng vòng tới sau lưng sofa, đúng lúc thổi vào hai người đang nhìn nhau.

Bạch Lộc nói xong câu kia, không cảm thấy cơ thể anh cứng đờ, ngược lại là chính mình, bị một trận gió đột ngột thổi tới làm thân trên lửa lò run rẩy.

Cô ôm chặt anh một chút, tay anh xoa nhẹ sau lưng mấy cái, không cảm xúc hỏi: “Tìm được rồi?”

“Tìm được cái gì?” Cô chuyên tâm phân tích sắc mặt anh, không suy nghĩ kỹ càng.

Anh gợi ý: “Ban ngày không phải em nói đã đánh mất thứ gì quan trọng ư?”

Bạch Lộc không dám động đây, tầm mắt vẫn dán chặt trên mặt anh, quan sát trong chốc lát, cô phát giác anh quả nhiên là một cao thủ diễn nội tâm, tuy cô có bao nhiêu kinh nghiệm đi nữa, giờ phút này hoàn toàn không xác định được anh đang suy nghĩ cái gì, nhưng cô khẳng định anh đã biết chút gì đó.

Nhận ra điểm này, cô trở nên áy náy, cúi đầu: “Xin lỗi, em chưa tìm được.”

Anh đỡ sau lưng cô: “Nói xin lỗi với anh?”

Cô không nhìn anh, gật đầu, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện.

Dáng vẻ trầm tĩnh này của cô khiến anh hiếm thấy, không khỏi vuốt mái tóc dài cô một cách trìu mến, khẽ dỗ dành: “Anh lại không trách em.”

Cô không cam lòng: “Nhưng em đã đánh mất.”

Anh hỏi: “Em có biết mình mất cái gì không?”

Cô buồn rầu lắc đầu: “Không biết, cái này cũng là lỗi của em.”

Tần Long đặt hai bàn tay bên má cô, véo nhẹ: “Lúc này thừa nhận rất quan trọng, anh có thể tha thứ cho em.”

Hai tay cô nín áo anh, giống như thề thốt nói: “Em sẽ mau chóng tìm được.”

Giọng anh thoải mái an ủi cô: “Tìm không được cũng đừng miễn cưỡng, đã đánh mất lâu như vậy, chẳng phải ngày tháng vẫn trôi qua thuận lợi à.”

Trong lòng cô vô cùng khó chịu, hỏi lại: “Anh không để ý sao?”

“Đổi là hiện tại, anh có thể không để ý.” Anh bình tĩnh nói, “Dù sao anh cũng không ngờ tới, anh gặp được em còn sớm hơn mong đợi của mình.”

Bạch Lộc nhớ lại, vẫn đầy ý hổ thẹn: “Lúc ở bên trong em nên nhớ ra anh.”

Anh không nói gì.

Cô nói tiếp: “Mỗi lần ánh mắt anh nhìn em, em nên nghiền ngẫm nhiều hơn, còn có những lời anh từng nói, hành động lúc thường, khi anh nhắc tới ‘cô ấy’...”

“Trách anh không nói rõ sớm hơn với em?”

Cô lắc đầu, nói khẳng định: “Cho anh một cơ hội nữa, anh vẫn sẽ làm như vậy.”

Anh cười cười: “Còn nhớ em từng hỏi anh mất trí nhớ rồi thì phải làm sao không?”

Cô gật đầu, không quên câu trả lời của anh lúc ấy.

“Đó là câu trả lời trực tiếp của anh.”

Bạch Lộc cắn môi, trong đầu chiếu ra không ít hình ảnh trước kia, những điểm luôn khó giải thích nghi hoặc ấy cuối cùng đã tiêu tan.

Cái cô gái cô từng ghen tị, cô gái được anh tuyên bố rằng không tìm thấy, cô gái từng bị anh chê rằng mắc bệnh hay quên rất lớn, cô gái thường ở cùng anh sau khi anh ra ngoài, nhân vật chính liên quan đến vụ án của bốn năm trước, hóa ra đều chính là bản thân cô.

Dạo một vòng, cô vậy mà luôn tìm kiếm chính mình.

Nực cười lại đáng buồn cỡ nào, nhầm lẫn hoang đường lại tiếc nuối.

Cô lạc lối lâu như vậy, may mà còn có thể yêu thương anh một cách thuần túy, không hỏi nguyên do.

“Thì ra...” Cô thán một tiếng, khựng lại.

Anh lắng nghe, hỏi: “Thì ra cái gì?”

Cô tiếp tục: “Thì ra, em không phải đột nhiên thích anh.”

Anh không đáp lại, lòng bàn tay dày rộng vuốt ve cơ thể cô, ma xát chậm chậm, cảm nhận được sự run rẩy của cô, anh đột nhiên hôn lên xương quai xanh của cô, chẳng hề báo trước.

Trái tim Bạch Lộc lỡ một nhịp, lại ôm lấy đầu anh, cầm tì trên đỉnh đầu anh, quấn lấy thật chặt, cảm nhận được anh ngừng lại, cô cũng thả người xuống, chậm chậm ngồi xuống.

Tầm mắt hai người từ cao thấp dần chuyển thành nhìn ngang nhau, cô không nhờ ánh sáng vẫn có thể thuận lợi nắm bắt con người của anh, nơi đó tản ra tia sáng sâu thẳm, tựa như mắt thú mờ tối, nhìn chăm chăm con mồi của mình.

Bạch Lộc hơi ngửa đầu, hôn lên trán anh trước, rồi tới mũi, nhảy qua bờ môi, lướt qua hai má, chuyển sang cắn vành tai anh.

Cơ thể người đàn ông đột ngột cứng đờ, tựa như tảng đá rắn chắc, bắp thịt cũng trở nên kéo căng, rất có sức tấn công.

Bạch Lộc nằm bên tai anh, nói ba chữ kia.

Bàn tay nằm bên hông cô đột nhiên giữ chặt.

Thân dưới Bạch Lộc mặc váy ngắn, phía dưới chỉ có miếng vải hơi mỏng, lúc thì cọ xát ám muội với đùi anh, lúc thì đặt lên vật nam tính của anh.

Mặc anh kiềm nén hồi lâu, cùng cô làm đủ màn dạo đầu, nhưng khoảnh khắc cơ thể trắng bóng của cô lác lư trước mặt, hơn nữa xúc cảm làn da trơn mềm như thế, chỗ kia vẫn không nhịn được mà lặng lẽ gờ cao.

Bạch Lộc dần dần cảm nhận được, cô ngồi không thoải mái, thấy anh cũng khó chịu, cô dứt khoát hơi nhồm đậy, vươn tay tìm khóa kéo cởi ra, sau khi lấy ra thì vuốt ve vài cái.

Tần Long không cúi đầu, chỉ nhìn khuôn mặt hơi ngượng ngùng của cô, còn mang theo vẻ hiếu kỳ và thử nghiệm, động tác nhẹ nhàng chậm chậm giúp anh thư giãn, trước đó anh đã chống đỡ sắp nổ tung, lúc này nên có bao nhiêu hưởng thụ và sung sướng.

Duy trì như vậy một chút, anh khàn giọng: “Không cần dùng tay.”

“Không cần?” Cô ngược mắt nhìn anh.

Anh dùng cằm chỉ: “Dùng em.”

Bạch Lộc đỏ mặt cười rộ lên, lúc này má cô nóng lên, thật không nên trực tiếp như thế làm cho anh, nhưng đáy lòng cô hiểu rõ, ở trước mặt anh, không có gì là không thể.

Cô thông cảm anh đang ngồi không tiện, cũng không yêu cầu anh chủ động, hai cánh tay dè vai anh, chống lại sức mạnh anh có thể hướng lên trên, coi như trấn an nói: “Để em thử xem.”

Anh cho cô cơ hội, thông thả chờ cô.

Cô cởi ra lớp phòng tuyến cuối cùng, ở ngay trước mặt anh, bị anh nhìn thấy toàn bộ quá trình, thậm chí còn phối hợp giúp cô dời hai chân, thành công cởi ra lớp vải.

Cô lại ngồi lên lần nữa.

Lúc này, không có lời nói dư thừa, không có một chút trì trệ, không có bất cứ thứ gì che chắn.

Cô cúi đầu nhìn anh, anh thì ngửa đầu nhìn cô, tầm mắt không giao nhau, hai bên đều nỗ lực bởi vì làm cùng một chuyện.

Lòng bàn tay anh vẫn đặt trên lưng cô, chờ đến lúc cô nuốt anh trọn vẹn vào trong mới biết anh vẫn dùng chút sức lực, khống chế điều chỉnh tốc độ của từng động tác.

Bạch Lộc thở ra một hơi, có chút không chịu nổi, cảm giác chương bụng dâng lên trong người, cô dốc sức nằm trên vai anh thở dốc, anh trấn an cô đừng nhúc nhích, để hai bên tạm dừng tại đó.

Đợi hồi lâu, cô nhớ tới gì đó, đột nhiên nói: “Em quên mất.”

Anh khẽ sát khuôn mặt cô: “Quên gì?”

“Đã quên mang cho anh rồi.”

“...”

Bạch Lộc nhích người ra, cái đầu quay xung quanh, hoang mang nói: “Không biết để đâu rồi, mới mua đây, là loại khác.”

Trong bóng đêm, anh nhoẻn miệng cười, động tác mạnh kéo cô trở về, mặt kề mặt nói: “Không cần, đợi lát nữa anh ra ngoài.”

Cô cố ý nghi ngờ: “Kỹ năng của anh được không?”

Anh giả vờ tức giận: “Xem ra em còn chưa tin anh.”

Cô vuốt mặt anh, trịnh trọng lắc đầu: “Không tin, thế nên đêm nay phải làm thêm mấy lần.”

Anh chuyển động trước, đi sâu vào cô một phần: “Chờ em đó.”

Cô đột nhiên khẽ kêu lên, đánh anh một cái, khổng chế bờ vai anh, tự mình từ từ nhồm dậy, rồi hạ xuống nặng nề.

Anh không dùng sức nữa, nhẹ nhàng ôm lấy phía sau cô, hưởng thụ say sưa.

“Em muốn hỏi anh.” Thừa lúc kết hợp, cô phân tâm nói.

“Ừm.”

“Kể lại lần đầu tiên đi, là như thế nào?”

“Khó quên.”

Cô coi như trừng phạt dùng cơ thể kéo anh hơi nghiêng một chút: “Hỏi anh là tình huống gì?”

Anh hít sâu một hơi, cũng mang tính trả miếng véo trước người cô, nói: “Em uống say?”

Trái tim cô trầm xuống, hỏi: “Sao lại uống say?”

“Bị người ta lừa uống rượu, bên trong có bỏ thuốc.”

Cô ngồi xuống, tạm thời dừng lại: “Là ai? Ở đâu?”

“Ở quán bar.”

Bạch Lộc bình tĩnh hô hấp hai cái, nghĩ không thông: “Sao em lại đến quán bar?”

“Anh đưa em đi.” Anh nói.

Cô dè dặt hỏi: “Khi đó...em thích anh không?”

Anh nói rõ sự thật: “Kết thúc kỳ thi tuyển sinh đại học, anh muốn thổ lộ với em, đúng lúc hôm đó tâm trạng của em không tốt, chạy ra khỏi nhà, anh muốn để em thả lỏng trút ra hết phiền muộn nên đưa em đi quán bar...”

“Khoan đã ——” cô hô dừng, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Người bỏ thuốc có phải là người quen biết không?”

“Một nam sinh khỏi chúng ta.”

Cô nghi ngờ nói: “Tên là Cố Dương Vũ?”

Anh kinh ngạc: “Em biết?”

Cô hoàn toàn xác nhận: “Sau khi ra ngoài, người này còn gửi tin nhắn làm phiền anh.”

Giọng anh oán giận: “Cậu ta cũng từng quấy rầy em?”

“Không có.” Cô lắc đầu, vừa áy náy vừa nói, “Em...trong lúc vô tình nhìn thấy tin nhắn của anh.”

Anh im lặng một lúc, hình như nhớ tới là lần nào, nói: “Vậy nên tối đó em suy nghĩ lung tung?”

Cô thừa nhận: “Ừm.”

Tần Long vỗ hông cô: “Sau này không được suy nghĩ vớ vẩn nữa.”

Bạch Lộc gật đầu, lại hỏi: “Người kia tại sao hại em?”

“Thật muốn biết ư?”

Cô nghi hoặc, tự nhiên nói: “Đương nhiên.”

Tần Long di chuyển thân dưới, làm cô chuyển động theo, anh kể lại: “Em từng thích cậu ta, sau đó phát hiện mình nhìn nhầm người, cậu ta ngược lại theo đuổi không thành, hôm đó đúng lúc em cũng ở đó nên đã dùng thủ đoạn này, anh bỏ đi một lúc thì em bị trúng chiêu.”

Cô hiểu được, cắn răng co lại nắm tay: “Em thế mà từng thích một tên căn bã như vậy!”

Anh làm dịu sự phẫn nộ của cô, nói tiếp: “Lúc anh tìm được em thì em cứ bảo nóng nực khó chịu, anh đuổi cổ bọn họ đi, muốn đưa em về nhà. Em nói không muốn, lại nôn ra trên người, bởi vậy anh đưa em tới khách sạn gần nhất, thu xếp xong xuôi cho em mới phát hiện em không thích hợp.”

“Em trực tiếp hạ gục anh sao?” Cô không hiểu loại cảm nhận này.

Anh cười lắc đầu: “Hạ gục thì không, em chẳng có hơi sức nào tới, chỉ là dính lấy trên người anh, cứ không cho anh đi.”

Bạch Lộc tưởng tượng hình ảnh đó, thật cũng có hơi ngượng ngùng, trong đêm đen khuôn mặt đỏ lên, hỏi: “Thế sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Anh chậm rãi nhớ lại, không nói tường tận, ngược lại hỏi cô, “Em cảm thấy khi một người con trai đối mặt với lời mời của người mình thích thì sẽ có mấy phần sức tự kiềm chế. Anh tưởng rằng sau đêm đó mối quan hệ của chúng ta sẽ tiến thêm một bước, nhưng vẫn chưa qua đêm đó, bố mẹ em xảy ra tai nạn xe cộ.”

Trái tim cô đột nhiên siết lại: “Bọn họ là vì ra ngoài tìm em?”

Tần Long gật đầu: “Em có nói nguyên nhân tâm trạng của em không tốt, là vì bố mẹ em nói với em, bọn họ muốn ly hôn.”

Lúc này cô đột nhiên cứng đờ, trong lòng rõ ràng có muôn vàn điều khó mà nói ra, cô lẩm bẩm: “Bọn họ muốn ly hôn, sao có thể chứ, cô em nói quan hệ của bố mẹ em rất tốt.”

Anh ngẩng đầu nhìn cô: “Cô em đã nói dối không ít với em, nhưng cũng là vì để em yên tâm.”

Bạch Lộc sững sốt hồi lâu còn chưa hòa hoãn, cuối cùng cô cười chua xót: “Ít nhất đến cuối cùng bọn họ vẫn ở bên nhau. Nhưng mà, tất cả đều do em làm hại.”

“Không, là tại anh.” Anh ôm chặt cô, cho cô sức mạnh, “Lúc đó anh không nên chẳng nói chẳng rằng dẫn em đi, đưa em tới chỗ như vậy, còn...”

Anh chưa nói tiếp, nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của cô, anh tránh né ánh mắt, nói tiếp: “Còn tự mình tắt đi cuộc gọi cuối cùng bọn họ gọi cho em trước khi xảy ra tai nạn.”

Dứt lời, hai người đều im lặng, không gian xung quanh cũng dần dần nhuộm lên sự tĩnh lặng, tựa như người bọn họ hại chết việc nhận tội đã muộn màng vào giờ phút này của bốn năm sau.

Không biết qua bao lâu, cô lên tiếng trước, giọng điệu bình thản: “Sắp tới ngày giỗ rồi, lần sau anh cùng em đi thăm viếng nhé.”

Anh hít sâu, nói tiếng được.

“Còn nữa...” Cô vuốt ve khuôn mặt anh, nhẹ giọng nói, “Em không trách anh.”

Anh vẫn không nhúc nhích, trên mặt cũng chẳng có biểu cảm gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Nói nhiều rồi, ám muội tan đi, say mê trước đó cũng nhạt dần.

Cả người Bạch Lộc từ trên xuống dưới đều đỏ mồ hôi, cô cũng không biết mình chống được bao lâu, tách khỏi anh muốn đi xuống, bước chân vừa đặt xuống liền run rẩy, cơ thể suýt nữa ngã quỵ.

Tần Long còn ôm cô, đúng lúc đỡ lấy, sau đó dứt khoát bồng cô lên, cùng cô đi vào phòng tắm.

Tới phòng tắm, rốt cuộc đèn được bật lên.

Tia sáng đột ngột đâm vào mắt khiến cô không quen, anh che đầu cô, dìu người cô đi vào.

Đây vẫn là lần đầu tiên hai bên đối diện trung thực, nhưng cô biết anh không phải lần đầu.

“Lần trước, sau khi chúng ta làm xong, anh mang em đi tắm ư?” Cô hỏi.

Tần Long đang khom lưng điều chỉnh nước ấm, một tay vẫn ôm eo cô không để cô ngã xuống, anh nhìn bàn tay mình bị nước gội rửa, nói: “Phải.”

“Anh không mệt sao?”

Anh hừ một tiếng: “Em cho là em nặng bao nhiêu?”

Cô lắng nghe, trêu đùa: “Ý em là anh làm lâu như vậy, lại còn nhìn giúp em tắm rửa, chỗ đó không mệt sao?”

Lúc Bạch Lộc nói chuyện, cô nhìn chằm chằm một chỗ nào đó dưới thân anh, cô tin nó là một tinh linh ẩn chứa năng lượng, ẩn náu trên thảo nguyên, đột nhiên trong lời ngôn ngữ ám thị nó run rẩy hai cái, lặng lẽ ngẩng lên.

Bạch Lộc xoay đầu qua, đột nhiên suy nghĩ, có ngôn ngữ gì có thể khiến nó nằm xuống hay không.

Nghĩ tới nghĩ lui, đây là một chuyện không có khả năng.

Kích động cơ quan, chỉ có thể chờ bùng nổ.

Giờ phút này, cách lúc tách ra ban nãy hình như cũng mới hai phút thôi.

Mạnh thật đấy.

Nghĩ vậy, cô lại cúi đầu lén nhìn một cái, hình như còn to hơn trước đó.

Nước ấm dần, động tác tinh linh theo chủ nhân đứng dậy, vừa khéo nằm ngay bên hông cô.

Bạch Lộc kề sát người anh, không khỏi bị đâm loạn xạ mấy cái, ý thức cô nhộn nhạo, đột nhiên xuất hiện một ý tưởng lớn mật.

Tần Long đã mở vòi hoa sen, màn mưa rơi xuống, hắt trên vai trên lưng cô, chỉ chút ướt sũng.

Bạch Lộc nheo mắt, cánh tay mềm mại đặt trong ngực anh nói: “Anh tắm trước đi.”

Anh nhường cô: “Cho em tắm trước đây.”

Cô dứt khoát cầm vòi nước, nước từ trên tay phun ra, gội giúp anh: “Anh tắm trước.”

Anh cười gượng hai tiếng, nhìn cô không rõ: “Vội gì chứ?”

Bạch Lộc chẳng nói lời nào, cũng không muốn giải thích gì.

Đợi Tần Long tắm sạch cơ bản từ trên xuống dưới, mới phát hiện cô giống như một bà bảo mẫu, luôn bên cạnh giúp đỡ, không khỏi bắt đầu nghi ngờ động cơ của cô.

Quả thật, lúc anh xoay người muốn tắm cho cô thì bị cô từ chối, tưởng rằng trong lòng cô không được tự nhiên, nhưng cô lại vô tư như vậy ở trước mặt anh, giống như sợ rằng không gọi lên nỗi dục vọng của anh.

“Em nghĩ gì đó?” Anh thấy cô trốn tránh, muốn khống chế cô trong lòng ngực, đã thấy cô giống như con cá chạch, trực tiếp trượt xuống, tay cũng bắt lấy vật kia của anh, khiến anh bỗng dưng ngừng lại.

Ngay sau đó, sự việc phát triển khiến anh khó tin, bờ môi cô lướt qua cơ bụng của anh, hôn qua loa mấy cái, cuối cùng trực tiếp xông xuống dưới, hai mắt nhìn kỹ, không chút do dự há mồm.

Trong phút chốc anh khê thán, muốn gào thét, cổ nén nổi kích động, nên mới chẳng nói gì nhất thời.

Cảm giác như thủy triều trào quá nhanh, mặc dù hơi lỗ mãng, nhưng anh vẫn tiếp nhận một lúc, sau đó vỗ đầu cô, nhẹ giọng nói: “Đứng lên đi.”

Cô ngược mắt nhìn anh, dùng ánh mắt cự tuyệt.

Anh ngược lại trông có vẻ lúng túng, tư thế này khiến anh có muôn vàn mâu thuẫn, vừa hưởng thụ lại đau lòng.

“Đứng dậy, anh cho em bám trên người.” Anh không biết làm sao nói ra những lời này, anh cũng bị chính mình làm sững sờ.

Bạch Lộc ngồi xổm, một chân khụy xuống có chút mỏi, cô nhồm dậy đổi bàn chân. Bận rộn một hồi, không thấy hiệu quả gì, cô mới rút cuộc đứng lên, như là rã rời được anh đỡ dìu, âm thanh cũng hơi uất ức: “Không cho em thể diện.”

Rốt cuộc là ai không cho ai thể diện, anh ngửa đầu dờ khóc dờ cười, biết cô mất sức từ sớm, anh nửa ôm người, hòa với dòng nước cọ rửa, anh nâng lên một chân cô tiến thẳng vào.

.....

Ba ngày sau Bạch Lộc nhận được điện thoại của Đường Giai.

Hôm đó cô đang đi trên đường, tìm một góc tĩnh lặng dừng lại bắt máy.

“Lộc Lộc, trường hợp cậu nhờ tớ tìm không được.” Vừa mở miệng là câu xin lỗi.

Bạch Lộc không còn cảm thấy quan trọng nữa, đối với việc có nhớ hay không, cô chỉ giao cho thời gian.

Người quan trọng đang ở bên cạnh, cô cũng không cưỡng cầu gì nữa.

“Nhưng mà ——” Đường Giai còn có câu tiếp theo, “Tớ phát hiện một trường hợp khác thường, có muốn tìm hiểu một chút không?”

Bạch Lộc đi chậm rãi về phía trước, cười tùy ý: “Trường hợp không phải vậy thì có gì khác thường?”

“Không phải, trường hợp này vừa khéo tương phản với cái cậu cần. Cậu muốn tìm trường hợp khôi phục trí nhớ, cái này cậu đoán xem, người kia là định xóa bỏ trí nhớ.”

Bạch Lộc tạm dừng bước, lặp lại một lần: “Xóa bỏ trí nhớ?”

“Phải.” Đường Giai hình như đang lật hồ sơ, vang lên tiếng lật trang giấy, “À đúng rồi, người kia bởi vì trí nhớ không ổn định, đến chỗ bác sĩ Trương bọn tớ thôi miên. Chờ chút để tớ xem, đây là lúc nào...trùng hợp, cũng là bốn năm trước.”

Bạch Lộc đi sát vách tường, dựa người vào, hô hấp chậm lại: “Người kia tên gì?”

“Để tớ lật về đằng trước, hình như ban nãy có thấy, cùng họ với cậu, tên là...” Đường Giai dừng một chút, “Tên là Bạch Tiểu Như.”

Bạch Lộc cảm thấy toàn thân mất sức, cơ thể dựa vào tường ngồi xổm xuống, bàn tay nắm chặt di động, hơi thở yếu ớt, nói từng chữ: “Bạch Tiểu Như?”

“Ừ.” Đường Giai ở bên kia đáp lại, hình như đọc xong cảm thấy kỳ lạ, “Người này không biết làm sao cái đầu bị thương, cũng không biết nghĩ gì, không đi khôi phục ngược lại đến làm xóa bỏ, thật đúng là hiếm thấy, không biết hiện tại sao rồi...”

Bạch Lộc giống như ù tai, không nghe vào câu nào nữa, chưa tới một lúc, bên kia tự quyết định cúp máy trước.

Cô buông di động xuống, cúi đầu nhìn hồi lâu, cũng ngồi xổm một lát, thật lâu sau mới vịn tường đứng dậy.

Cô trực tiếp gọi điện cho Trâu Oánh.

Trâu Oánh bắt máy: “A lô, chị hả, tìm em có việc?”

“Buổi chiều có chuyện gì không?” Bạch Lộc quanh quẩn tại chỗ hai bước, “Chị mời em xem phim.”

*

Bạch Lộc hẹn Trâu Oánh gặp mặt tại cổng rạp chiếu phim mà họ thường đến.

Bạch Lộc tới trước, Trâu Oánh ngồi xe đến, vừa đến liền ôm cô.

Trâu Oánh ủy khuất nói: “Đã lâu không gặp chị, lần nào em cũng muốn tới chỗ chị.”

“Vậy sao em không đến?” Bạch Lộc cười.

Trâu Oánh dè dặt nhìn cô, còn nhỏ giọng nói: “Mẹ em không cho em đi.”

Bạch Lộc không nói gì, đi lấy vé phim trước.

Trâu Oánh ở khu vực chờ đợi tìm chỗ trống ngồi xuống, đợi chị mình tới nơi ngồi xuống, tiến qua thăm dò: “Hôm nay sao chị có thời gian ra ngoài, không ở cùng bạn trai chị à.”

Bạch Lộc: “Anh ấy bận.”

Trâu Oánh: “À.”

Bạch Lộc đột nhiên gọi: “Oánh Oánh.”

Trâu Oánh chơi di động, ngẩng đầu: “Hử?”

Bạch Lộc ngồi gần em gái một chút: “Chị hỏi em một vấn đề.”

Trâu Oánh nhìn di động lần nữa: “Ừm.”

Bạch Lộc nhìn đám người lui tới xung quanh, khẽ khàng nói ra một câu: “Bị mọi người bên cạnh lừa gạt thì có cảm giác gì nhỉ?”

Trâu Oánh dừng ngón tay bấm phím, dè dặt: “Chị, tại sao chị hỏi vậy?”

Bạch Lộc quay sang nhìn em gái: “Thì hỏi em thôi.”

Trâu Oánh tránh né ánh mắt, cúi đầu: “Chắc là...không dễ chịu rồi.”

Bạch Lộc nói theo: “Ừ, không dễ chịu.”

Ngay sau đó cô không nói nữa, Trâu Oánh cũng chẳng nói.

Bầu không khí giữa hai bên rất kỳ lạ.

Đợi đến khi phim sắp chiếu, Bạch Lộc nói đi mua bỏng ngô, bảo Trâu Oánh đi vào trước.

Trâu Oánh nhìn bóng lưng chị mình đi về phía quầy hàng, trong lòng thấp thỏm bất an, tới chỗ rẽ đưa vé phim, rồi đi thẳng vào phòng vệ sinh đối diện.

Tìm được phòng vệ sinh, Trâu Oánh tùy ý đi vào một cánh cửa, sau khi đóng cửa thì bắt đầu gọi điện thoại.

Trâu Oánh gọi cho Bạch Tuệ Tiệp, điện thoại kêu hai tiếng liền kết nối.

“A lô mẹ, con có dự cảm không tốt, chị hình như đã nhớ ra, vừa rồi chị ấy hỏi con...làm sao bây giờ?”

Bạch Tuệ Tiệp ở đầu dây bên kia cũng trông giật mình, nói trấn an mấy câu, rồi tạm thời cúp máy trước.

Nhịp tim Trâu Oánh đập như trống nổi, ở bên trong ngực một hồi, sau khi điều chỉnh lại biểu tình đi đẩy cửa gian phòng đi ra, vừa ngẩng đầu lên chợt giật mình.

Bạch Lộc đứng bên ngoài, thân mình dựa khung cửa, đang bình thản nhìn chằm chằm em gái.

Trâu Oánh đi tới, hai chân như nhũn ra: “Chị...”

Sắc mặt Bạch Lộc rất bình tĩnh, có lòng nhắc nhở: “Không cần rửa tay sao?”

Trâu Oánh chợt dạ nhìn cô, lắc đầu.

“Nên rửa một cái đi.” Cô nói, “Ra vào đều có vi khuẩn.”

Dưới cái nhìn chăm chú của chị mình, Trâu Oánh đi rửa tay, từ trong gương nhìn đối phương, hai bên đều hiểu nhưng không nói.

Sau khi ra khỏi phòng vệ sinh, đám đông đang trước chỗ soát vé đã đi qua.

Bộ phim bắt đầu chiếu.

Bạch Lộc đi đằng trước, Trâu Oánh theo phía sau, đáy lòng không nhin nổi nữa, bước chân tạm dừng trước.

Trâu Oánh ở phía sau hô lên: “Chị.”

Bạch Lộc quay đầu lại hỏi: “Sao vậy?”

Trâu Oánh lên tiếng: “Em với chị nói chuyện đi.”

Chỗ nói chuyện vẫn là cái bàn lúc này, chẳng qua bên cạnh đã đi không ít người, âm thanh xung quanh không còn ồn ào ầm ĩ.

Bạch Lộc không muốn giả vờ hung dữ, nói khéo léo: “Chị biết em không thích nói dối, bắt đầu từ bây giờ, em không thể nói dối nữa.”

“Vâng.”

Bạch Lộc cầm lên một miếng bông ngô, bỏ vào trong miệng: “Nói đi.”

Trâu Oánh nhìn cô, sau khi chuẩn bị xong lại không biết nên nói thế nào, vì thế cầu xin tha thứ: “Chị, hay là chị hỏi em đi, chị hỏi gì em đều trả lời chị.”

Bạch Lộc gật đầu, đặt câu hỏi: “Chị làm sao bị thương?”

“Chị từ trên cầu thang ngã xuống.”

“Cầu thang chỗ nào?”

“Một khách sạn.” Trâu Oánh bổ sung, “Chính là nơi chị phát sinh quan hệ với anh ta.”

Bạch Lộc tạm dừng, suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Sau khi bị thương, chị đi đâu?”

Trâu Oánh thấp giọng nói: “Hôm đó hai bác xảy ra tai nạn qua đời, mọi người đi tìm chị trước, lúc tìm được chị, đầu chị lại bị thương, cho nên đưa chị tới bệnh viện, nhưng mà...”

Bạch Lộc nhìn cái bàn hỏi: “Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà bác sĩ nói, trên người chị còn có một số vết thương xé rách, cùng với đã bị bỏ thuốc...” Trâu Oánh dè dặt quan sát cô, thấy cô không đổi sắc mặt, mới tiếp tục nói, “Thế nên mọi người nhất trí cho rằng là người kia xâm phạm cưỡng ép chị, khi đó anh ta cũng ở bệnh viện, ba mẹ em liền báo cảnh sát tố cáo anh ta trước.”

“Sau đó thì sao? Khi nào thì chị tỉnh lại?”

“Khi đó em ở bệnh viện với chị, chị vẫn hôn mê, có khi sẽ tỉnh lại, lúc tỉnh lại thì không nhớ mình là ai, bác sĩ nói là chứng mất trí nhớ tạm thời, qua một thời gian sẽ tốt.”

Bạch Lộc hỏi Trâu Oánh: “Anh ấy thì sao? Cảnh sát không tới tìm chị à?”

Trâu Oánh nói: “Có tìm mấy lần, nhưng tinh thần chị không ổn định.”

“Cho nên trong lúc chị hoàn toàn không có ý thức, anh ấy cũng có thể bị phán quyết vào tù sao? Chị là đương sự quan trọng nhất, làm sao không hỏi chị, anh ấy đã ngồi tù?”

Trâu Oánh thấy cảm xúc cô hơi kích động, vội vàng giải thích: “Lúc ấy mọi người đều rối loạn, vừa vội vàng lo chuyện ba mẹ chị, vừa lo lắng chuyện chị mất trí nhớ. Lúc đó mẹ nói với em, chị không nhớ lại cũng tốt, vậy không cần biết nhiều chuyện phiền lòng.”

Bạch Lộc không hiểu: “Nhưng chuyện của anh ấy, các người có bằng chứng gì chứ?”

Lúc này Trâu Oánh cũng hiểu được, có phần khó mở miệng: “Mẹ em là luật sư, ngay từ đầu mẹ đã tố cáo đối phương, đương nhiên là suy nghĩ cho chị, dù sao khi đó ngay cả bạn trai chị cũng chưa có, cũng không ai từng thấy hai người ở cùng, còn có người nói anh ta mỗi ngày đều bám theo chị, hướng chỉ gia đình anh ta...”

Bạch Lộc nhú mày: “Gia đình anh ấy làm sao?”

Trâu Oánh cắn môi nói ra: “Ba anh ta phạm tội cưỡng hiếp.”

Bạch Lộc khiếp sợ, nhìn sang Trâu Oánh, xác nhận em gái không nói dối, cô ngẫm nghĩ một lúc, lại cười ra tiếng: “Cho nên như vậy, cô lợi dụng chức quyền tố cáo anh ấy?”

“Mẹ em không có tham dự, mẹ không thể tham dự.” Trâu Oánh nói, “Là dì Kiều, mẹ của Kiều Minh Kiệt tiếp nhận vụ án.”

Bạch Lộc kết nối tất cả mọi chuyện, nghĩ thông suốt một chút: “Chẳng trách, cả nhà bọn họ thấy chị không thích hợp, thực ra vẫn coi chị là thứ phẩm rồi. Còn có Kiều Minh Kiệt, cô tác hợp chị với anh ta, là bởi vì cảm thấy gia đình bọn họ bằng lòng chấp nhận chị ư?”

Trâu Oánh cúi đầu ngầm thừa nhận.

“Vậy chuyện thôi miên là sao? Tại sao gạt chị thẳng thừng như vậy?”

Trâu Oánh cúi gằm xuống: “Mọi người đều nghĩ như vậy, mẹ em sợ chị chịu tội thân, sau khi biết chuyện của bản thân sẽ nghĩ không thoág, thế nên dứt khoát cho chị quên sạch sẽ, thế thì tổn thương gì cũng không còn nữa.”

Bạch Lộc ngửa mặt lên thở dài một hơi, không biết nên đánh giá thế nào, đáy lòng lại cảm thấy lạnh lẽo.

Sau một lúc lâu, cô hỏi: “Bác sĩ tìm ở đâu?”

“Bệnh viện nhân dân số một.”

“Bác sĩ Trương?”

Trâu Oánh gật đầu: “Hình như phải, là mẹ em liên lạc.”

Bạch Lộc từ trong túi xách lấy ra một cái chai không, đặt trên bàn, chỉ vào nói: “Thuốc chị đã uống bốn năm qua, nói là giúp chị ngủ ngon trí nhớ tốt, trên thực tế là sao?”

Trâu Oánh giải thích: “Thuốc này được bác sĩ tư vấn, quả thật có tác dụng ổn định giấc ngủ, chẳng qua sẽ có tác dụng phụ, khiến khả năng hồi phục trí nhớ, mẹ em đã bảo bác sĩ kiểm tra cho chị, cân nhắc mãi mới quyết định cho chị dùng.”

“...”

Trâu Oánh thấy cô không hỏi nữa, nín chặt vạt áo mình, nhẹ giọng hỏi: “Chị, chị còn muốn biết gì nữa không?”

Bạch Lộc giống như tượng gỗ, hai mắt vô thần, qua một lúc lắc đầu: “Không cần.”

“Ừm.”

“Em trở về nói với cô một tiếng.”

Trâu Oánh chuyển tầm mắt: “Nói gì ạ?”

Bạch Lộc trịnh trọng nói: “Nói chị sẽ kết hôn với anh ấy.”

Trâu Oánh ngẩn người: “...Chị, chị nhớ ra rồi sao?”

Cô không trả lời, chỉ nói: “Đem hiện tại dời về bốn năm trước, chị cũng chỉ kết hôn với anh ấy.”

Trâu Oánh nhìn Bạch Lộc, khuôn mặt kia lúc trước còn mê man, giờ phút này là vẻ kiên định trước nay chưa từng có.

*

Mấy hôm nay rất nóng, Bạch Lộc đưa Tần Long tới nghĩa trang một chuyến.

Bạch Lộc nghe theo lời Bạch Tuệ Tiệp, mua mấy bó hoa cúc và nhang trầm hương, còn mang theo chút đồ ăn rượu nước, lúc đến trải trên mặt đất, bái lạy vài cái.

Trong lúc tự nói chuyện, cô giới thiệu Tần Long với bố mẹ, điềm tĩnh nói rằng anh là chôn về tương lai của cô.

Tần Long đứng một bên, cũng không nói nhiều, chỉ là cùng đứng nghiêm chỉnh, lúc quỳ thì dập đầu thêm mấy cái.

Ra khỏi nghĩa trang, anh nắm tay cô, lặng lẽ đi ở ven đường.

Trên đường đi, anh không có dấu hiệu gì ngừng lại, đột nhiên quỳ một gối xuống đất, trên tay giơ lên một cái hộp nhỏ.

Bạch Lộc che miệng lại, lúng túng nhìn anh.

“Anh...” Mặc dù anh từng cam đoan, nhưng cô không nghĩ tới anh dùng hành động thực tế nhanh như vậy.

Tần Long ngửa đầu nhìn cô, ánh mắt hết sức nghiêm túc: “Anh đã thi được bằng hành nghề, sẽ ổn định công việc trước, sau này tuy rằng sẽ bận rộn nhưng anh cố hết sức dành thời gian ở bên em. Căn hộ anh thuê hiện tại đã bắt đầu thi công, có một việc anh chưa nói với em, thật ra đó là căn hộ ba anh để lại cho mẹ anh, sau khi mẹ anh tái giá thì để lại cho anh, hiện tại khoản tiền bồi thường có thể lấy được không ít, cũng không thua kém em bao nhiêu. Sau này em thích căn nhà khác, chúng ta có thể mua lại, bây giờ em có bằng lòng thu nhận anh không?”

Bạch Lộc cắn môi, trong mắt đã hiện lên vẻ lóng lánh, mỉm cười nhìn anh.

“Anh biết, đáy lòng em thiếu cảm giác an toàn, trước kia là vậy, bây giờ cũng vậy. Nơi góc đó anh luôn muốn đi vào, mỗi ngày anh sẽ nấu cơm cho em, mỗi ngày cùng em làm bất cứ chuyện gì, mỗi ngày cùng em ngủ, cho dù em muốn mỗi ngày đều đánh lấy anh. Anh cũng biết, em không có anh là không được, anh cũng không có em là không được, cùng anh trải qua những ngày tháng bình thường được không?”

Anh nói xong, mở hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn sáng chói lóa mắt.

Bạch Lộc nhìn thoáng qua, lại nhìn sang anh, giả vờ chần chừ một hồi: “Nhưng em là một người không có quá khứ, tới bây giờ em vẫn chưa nhớ ra.”

Anh lắc đầu: “Không sao, quá khứ của anh cũng chẳng ra sao, đặt ra ngay trước mắt em.”

Cô nói: “Quên đi giống như em.”

Anh nói theo: “Quên đi giống như em.”

Sau đó, anh lại vươn tay đưa tới trước mặt cô: “Không muốn sao?”

Bạch Lộc đột nhiên cúi đầu che mặt, cười trộm một chút, thở sâu rồi buông tay ra, cong khóe môi nói: “Sao không chứ?”

Cô tự động cảm nhận lên, đeo vào ngón áp út của mình, vừa khít.

“Anh chọn thế nào?” Cô hỏi.

Anh đáp sự thật: “Lúc ấy làm hộp đồ lưu niệm, anh tiện tay vẽ một bản thiết kế, nhân tiện tìm công ty làm ra, lượng công việc hơi chậm, nhưng dù sao cũng làm ra.”

Cô giật mình, càng nhìn tỉ mỉ hơn, không dám tin: “Anh làm.”

Nhấn cũng không đắt tiền, nhưng đẹp ở sự độc đáo lóa sáng, còn thoải mái xinh xắn.

Cô càng nhìn càng thích không rời tay, bổ sung: “Em thích.”

Cô lại hỏi: “Tại sao bây giờ anh đột nhiên nhớ tới làm chuyện này?”

Anh ôm lấy vai cô: “Trước đó làm cái gì cũng là em chủ động, chuyện này còn không làm sớm, anh sợ em giành lấy sự nổi bật của anh.”

“Không đâu.” Cô mỉm cười ôm lấy cổ anh, “Đêm nay nổi bật, em nhường cho anh trước.”

Anh thuận thế bồng cô lên: “Vậy thì trước tiên...”

Thân mình cô nhẹ bẫng, nhanh chóng được anh ẵm trong lòng, nửa nhướn mày nhìn anh: “Trước tiên cái gì?”

“Trước tiên về nhà thôi.”

Nói xong, anh bồng cô dùng sức đi về phía trước, cô không ngừng tươi cười.

Tiếng cười dần bay xa, chỉ để lại tiếng ve trên cây, kêu hót không ngừng.

Mùa hè còn chưa đi xa, tựa như thời gian năm ấy anh yêu em.

Mấy năm nay, anh không có lúc nào là không nhớ tới em, nhưng em cuối cùng vẫn không nhớ ra anh.

Vậy thì thế nào, nên là của nhau thì sẽ vĩnh viễn không xa rời, luôn sẽ trở về bên nhau.

Em lạc phương hướng, anh sẽ luôn dẫn dắt cho em.

Lần này đi theo anh, đừng để lạc mất.

-Hoàn chính văn-

Còn phần kết và 3 ngoại truyện nhé!:)

54. Chương 54: Phần Kết : Phong Thư Vượt Qua Năm Tháng

Cuối tuần, con đường chính ở phía Nam thành phố đông nghịt, cuối phố là một cửa tiệm trà sữa danh tiếng có không ít khách hàng ra vào, các nhân viên cửa tiệm đều bận rộn không ngừng nghỉ.

Đúng vào ngày hè nóng bức, bên ngoài mặt trời chói chang đốt cháy mặt đường, bên trong mọi nơi đều bật máy điều hòa.

Bởi vì mặt tiền cửa tiệm tương đối rộng rãi, phân nửa không gian bố trí vài chỗ ngồi trò chuyện uống trà, trên giá sách bên cạnh là mấy quyển tạp san báo chí chồng chất lên nhau, dành cho khách dừng chân ngồi lật xem.

Vài vị khách hàng vừa mới đi ra, chuông cửa vang lên một tiếng leng keng, một cô gái tiến vào, mặc chiếc đầm màu nhạt trơn, tóc dài eo nhỏ, làn da trắng nõn.

Cô cất lại cái ô che nắng trên tay, đi đến cạnh quầy, trực tiếp gọi một cốc trà sữa xoài.

Nhân viên cửa tiệm chào đón niềm nở: “Được, chờ một chút, cô có thể ngồi chỗ đối diện đằng trước.”

Bạch Lộc quay đầu lại, thấy có chỗ trống, thế là đi qua chọn vị trí sát cửa sổ.

Khách ngồi lại trong tiệm có người yêu bạn thân, đều tự uống cốc nước lạnh trên tay, mặt đối mặt khi thì nói nhỏ lúc thì cười đùa nhẹ nhàng, bầu không khí yên ả thoải mái.

Bạch Lộc cảm nhận được làn gió mát mẻ, thổi tan khô nóng từ bên ngoài cuốn vào, cô thoải mái ngồi trên ghế mở tin nhắn.

“Đang làm gì?”

Đối phương trả lời: “Bạn việc và nhớ em.”

Bạch Lộc cong khóe môi, xem thời gian mới ba giờ chiều, cách giờ anh tan tầm còn sớm.

Hôm nay cô được nghỉ, bởi vậy ra ngoài đi dạo, chủ yếu qua bên này lo chuyện căn nhà cũ, rốt cuộc làm xong bước thủ tục cuối cùng, thuận tiện đi trên đường, đúng lúc gặp được tiệm trà sữa lần trước anh tới mua cho cô, bởi vậy cô tiến vào nghỉ chân.

“Xong việc chưa?” Anh lại hỏi.

“Hoàn thành rồi.”

“Buổi tối em muốn ăn gì?”

“Hôm nay ăn bên ngoài đi, em muốn ăn lẩu.”

“Được. Giờ em đang ở đâu?”

“Ngồi tại một cửa tiệm trà sữa.”

“Gửi địa chỉ qua đi, lát nữa anh tới đón em.”

Bạch Lộc lập tức gửi địa chỉ qua, sau đó đặt di động xuống, nhìn bố trí của tiệm trà sữa này, rồi tiện tay cầm một quyển sách tại giá sách gần nhất.

Tâm tình cô thoải mái, tùy ý lật xem.

Chỉ chốc lát, nhân viên cửa tiệm gọi tên.

Bạch Lộc đi qua lấy, lại quay về chỗ ngồi xuống, vừa uống vừa đọc sách.

*

Một tháng trước, sau khi cô từ miệng Trâu Oánh nghe được sự thật năm đó, cô dùng hai ngày khiến mình bình tĩnh trở lại.

Sau đó, cô lựa thời gian trở về nhà cô dựng một chuyến.

Khi mở cửa, ánh mắt Bạch Tuệ Tiệp hiện lên vẻ kỳ lạ, có chứa sự suy đoán lơ mơ.

Bạch Lộc vẫn như mọi khi vui vẻ chào hỏi, sau đó tiến vào phòng bếp giúp đỡ.

Lúc Bạch Lộc đang rửa rau, Bạch Tuệ Tiệp cũng bận bịu ngay bên cạnh, bà hỏi: “Hiện tại trí nhớ có cảm giác nhiều hơn chưa?”

Bạch Lộc lắc đầu: “Còn chưa tốt hoàn toàn.” Sau đó lại bổ sung một câu, “Chỉ có chút ấn tượng.”

Bạch Tuệ Tiệp gật đầu, dời tầm mắt nhìn cô cúi đầu bận rộn: “Trâu Oánh đã nói với cô, nói con hỏi chuyện nó.”

Bạch Lộc không tỏ thái độ, chỉ ừ một tiếng.

Bạch Tuệ Tiệp dừng một lát, thở dài: “Con thật sự khẳng định muốn ở cùng cậu ta?”

Bạch Lộc vẫn cúi đầu: “Con chỉ ở cùng người con yêu.”

Bạch Tuệ Tiệp nói: “Cô khuyên con đợi nhớ lại rồi hãy suy nghĩ cẩn thận.”

Lần này Bạch Lộc ngẩng đầu, nhưng là nhìn ngoài cửa sổ: “Cô, cho dù anh ấy có từng làm hay không, quyết định của con đều như vậy.”

“Cậu ta tốt đến thế sao?” Bạch Tuệ Tiệp khó hiểu hỏi.

“Anh ấy tốt.” Cô thì thào nhưng tin chắc, “Còn tốt hơn cả cảm nhận của con.”

Bạch Tuệ Tiệp tới gần bên cạnh cô, nói: “Lộc Lộc, con đừng hồ đồ.”

Giọng nói của cô kiên định: “Con không hồ đồ.”

Bạch Tuệ Tiệp kinh ngạc: “Con thật sự nhớ ra rồi?”

Bạch Lộc không trả lời thẳng: “Con cần phải nhớ lại, vậy nên cô hãy cho con biết vị bác sĩ thôi miên cho con là ai.”

Bạch Tuệ Tiệp không nói, xoay người đi ra ngoài, cách không lâu thì trở về, trên tay cầm một tấm danh thiếp, đưa cho Bạch Lộc.

Bạch Lộc cầm lấy nhìn, giống như đúc tấm danh thiếp mà giáo sư Phương đưa cho cô trước đó.

Cô đột nhiên nghĩ tới những lời giáo sư Phương đã nói hôm hẹn cô ra ngoài, vậy mà có ý nghĩa từ sớm rồi.

Hóa ra tới giờ cô đều bị rất nhiều người che đậy, ngay cả anh sau khi ra ngoài vẫn cứ giấu cô, dù rằng bọn họ có khả năng không thể đến bên nhau.

“Cô.” Bạch Lộc cầm tấm danh thiếp kia trên tay, bất đắc dĩ thở dài, “Cô thật sự hao tâm tổn trí quá rồi.”

Bạch Tuệ Tiệp biết cô chỉ cái gì, bà lắc đầu: “Cô không hối hận, cho dù đổi là ba mẹ con, bọn họ cũng sẽ giải quyết hậu quả như vậy. Lộc Lộc, từ bé con đã vâng lời hiểu chuyện, ba mẹ con cũng hy vọng con có một tương lai tốt đẹp thuận lợi, đương nhiên cũng không muốn con bởi vì một số chuyện tồi tệ mà trở nên suy sụp.”

Biểu cảm trên mặt Bạch Lộc chẳng hề dao động: “Nhưng mà bố mẹ con đã chuẩn bị ly hôn, điều này tại sao cô không nói cho con biết?”

Bạch Tuệ Tiệp nói thẳng: “Không nói với con là không muốn để con thất vọng nhiều hơn.”

Bạch Lộc lắc đầu: “Hai người họ đi rồi, còn nói thất vọng gì chứ.”

Bạch Tuệ Tiệp chẳng nói gì.

Bạch Lộc nói tiếp: “Còn nữa, việc tồi tệ mà cô nói, thực ra chỉ là ở một phía cô, đối với con mà nói chẳng hề tồi tệ chút nào.”

Bạch Tuệ Tiệp kinh ngạc: “Lộc Lộc...”

“Phải, con đã nhớ ra chuyện này.” Bạch Lộc nắm chặt tấm danh thiếp trong lòng bàn tay, “Hôm đó, là do con chủ động, tất cả đều do con yêu cầu, rượu cũng không phải anh ấy đưa cho con, là người khác hãm hại, anh ấy hoàn toàn bị oan uổng. Còn cú điện thoại kia, cũng là do chính con cắt đứt.”

Toàn thân Bạch Tuệ Tiệp sửng sốt, hai mắt nhìn chăm chăm Bạch Lộc, nói: “Nói vậy, từ trước tới nay là chúng ta...”

Âm thanh Bạch Lộc cực kỳ bình thản, cô tiến lên một bước, cầm tay cô mình, nói: “Con hy vọng cô có thể giúp anh ấy lật lại bản án này, trả lại sự trong sạch cho anh ấy. Gần bốn năm rồi, cô ơi, anh ấy vốn không nên ở chỗ kia, nếu con nhớ lại sớm một chút thì anh ấy càng không có khả năng ở lâu như vậy.”

Bạch Tuệ Tiệp hồi lâu không nói tiếp, bà quá giật mình, nhìn cháu gái trước mặt, còn nghĩ tới chàng trai tự chịu tội trước đây, trong đầu bà nửa tin nửa ngờ, bà thử hỏi: “Lộc Lộc?”

Bạch Lộc lắc đầu: “Không, cô, con không gọi là Bạch Lộc, con tên là Bạch Tiểu Như, Lộc Lộc là nữ danh của con.”

Bạch Tuệ Tiệp giống như bị một cây gậy gõ vào đầu, dè dặt nhìn Bạch Lộc: “Con...đã nhớ lại cái tên vốn có của mình?”

“Nhớ ạ.” Bạch Lộc gật đầu.

“Tiểu Như.” Giọng Bạch Tuệ Tiệp nghẹn ngào, áy náy nói, “Là cô có lỗi với con.”

Bạch Lộc lắc đầu sửa lại: “Không phải có lỗi với con, là có lỗi với anh ấy.”

Bạch Tuệ Tiệp gật đầu hứa hẹn: “Cô sẽ giúp cậu ấy lật lại bản án.”

Bạch Tuệ Tiếp nói được thì làm được, ngay lập tức liên lạc với đồng nghiệp bên tòa án, yêu cầu tra xét lại vụ án năm xưa.

Ngày đó, thực ra Bạch Lộc chẳng nhớ được gì cả.

Cô không thể nhớ ra nhanh như vậy, trong lòng cô cũng rõ ràng, chỉ là cô chờ không được, mỗi một ngày ở bên anh, cô đều cảm thấy mình nghiệp chướng nặng nề.

Cô phải tìm được điểm đột phá khôi phục quá khứ.

Bạch Lộc biết được cái tên trước đây của mình, cũng không phải do ai tiết lộ ra, hoàn toàn là vì hồi trước ở nhà, khi lật xem bằng học sinh trung học có thoáng nhìn thấy, sau đó không hỏi nguyên nhân đã đổi tên, cũng vì đối với cô đều là xa lạ hết thôi.

Hiện giờ nhìn lại, cô gái tươi cười kia từ đâu mà đến, có thể hiểu rồi.

xr tức là Tiểu Như (xiǎo rú).

Chỉ là sự tương ứng vậy thôi, cô nhớ lại xúc động muốn khóc.

Sau hôm đó không bao lâu, Tần Long được người bên tòa án liên lạc, Bạch Lộc là đương sự tự nhiên cũng được mời qua. Vào bốn năm trước, ý thức cô mê man không thể tham dự, lần này cho dù là giả vờ, cô cũng thể sống chết đòi về sự trong sạch của anh.

Bởi có sự ra mặt của đương sự là cô, chứng minh kết quả đương nhiên cũng nằm trong dự kiến.

Tần Long ngược lại không cảm thấy thoải mái còn để ý, anh biết ý định của cô, lắc đầu nói: “Kết quả này đối với anh đã không còn ý nghĩa mong đợi quá lớn, phải hay không phải, có em ở bên cạnh như thế là đủ rồi.”

Bạch Lộc không tán thành: “Tuy rằng chân tướng đến muộn, nhưng mà nó không thể thiếu được. Đây là em đưa cho anh, anh phải nhận lấy.”

Anh chẳng nói gì, ôm chặt người phụ nữ trước mặt vào lòng.

Bạch Tuệ Tiếp đứng từ xa nhìn thấy, chờ hai người tách ra, bà đi tới trước mặt Tần Long, trình trọng nói lời xin lỗi.

“Tôi xin lỗi, cậu Tần Long, làm luật sư, tôi đã phạm vào một sai lầm trí mạng, không mong cậu tha thứ. Là người làm cô, tôi bằng lòng giao Lộc Lộc cho cậu, hy vọng cậu đối xử tốt với con bé cả đời.”

Tần Long nắm tay Bạch Lộc, nói: “Luật sư Bạch, tôi sẽ đối xử tốt với cô ấy.”

*

Anh đối xử rất tốt với cô, cả tháng nay đều như vậy.

Sau đó Bạch Lộc đi tìm bác sĩ Trương, đối phương thế mà nhận ra cô, cũng biết từng viết đơn thuốc gì cho cô uống.

“Cô muốn thôi miên khôi phục lại?” Bác sĩ Trương hỏi cô.

Bạch Lộc gật đầu: “Tôi muốn nhớ lại chuyện trước đây.”

Bác sĩ Trương lật xem ca bệnh hồi trước của Bạch Lộc, sau khi đối chiếu nói: “Tôi biết làm thế nào, có điều việc khôi phục cần thời gian dài, phải qua mấy đợt trị liệu, cô phải theo định kỳ đến trị liệu một lần.”

Bạch Lộc gật đầu: “Tôi biết.”

Sau đó mỗi lần đến bệnh viện Bạch Lộc đều yêu cầu Tần Long đi cùng cô, đưa cô đến rồi đưa cô về, một tắc cũng không rời.

Tần Long nhìn ra cô đang lo lắng cái gì, anh cười hỏi: “Không yên tâm đối với bác sĩ à?”

“Em không muốn đột nhiên lại mất trí nhớ, cho dù nói vậy, chỉ cần anh ở bên ngoài chờ em, anh là người đầu tiên em nhìn thấy, em nhất định tin anh trước nhất.”

Tần Long dở khóc dở cười, giọng điệu trịnh trọng nói: “Em yên tâm, lần này ai xóa đi trí nhớ của em nữa, anh sẽ giết người đó!”

Đến khi đi tới trước cửa phòng điều trị, cô ôm chặt eo anh không buông: “Vậy anh cũng không được đi, không được rời khỏi bước nào!”

Anh vuốt tóc cô: “Không đi, không có sự đồng ý của em, một bước cũng không di chuyển.”

Lúc này cô mới cười hì hì, nhón chân lên hôn môi anh trước mặt mọi người, anh chẳng hề che giấu hôn trở lại.

Hôn xong, cô lại rầu rĩ nói: “Nếu anh đi rồi, em lại quên mất, lần sau em làm sao gặp được anh chứ?”

Cô thật sự bồn chồn, ngay cả bàn tay đang nắm lấy anh cũng phát run, anh cảm nhận được cô thiếu cảm giác an toàn, anh thở dài thật sâu, nhất thời nghĩ ra gì đó, từ văn phòng bên cạnh mượn một cây bút, viết hai chữ trong lòng bàn tay cô.

Bạch Lộc nhìn anh viết xuống tên mình trong tay cô, hai chữ màu đen to lớn, lúc này trên mặt cô mới lộ ra nụ cười, cô sợ làm nhem bõ vậy không dám co nắm tay lại, chờ khô rồi mới dần dần nắm chặt lại, giống như thu anh dưới đáy lòng.

“Ở đây cũng phải viết.” Cô giơ lên lòng bàn tay còn lại.

Anh cười cười, tiếp tục viết trên tay cô.

Xong rồi, anh hỏi: “Được chưa?”

Cô lắc đầu, vẫn chưa hài lòng, nhưng không nói rõ chưa hài lòng chỗ nào.

Đợi sau đó cô rút cuộc được anh dỗ dành đi vào, anh mới phát giác cô vẫn là cô gái năm đó, trong nũng nịu mang theo chút kỳ quái, nhưng điều không thay đổi là, anh vẫn yêu thích, theo ngày tháng quá khứ, tình yêu của anh càng trở nên sâu đậm mãnh liệt hơn, cho đến giờ phút này, tình yêu của cô cũng hiện rõ trước mặt anh.

Sau lần trị liệu đầu tiên tỉnh lại, Bạch Lộc phải xem lòng bàn tay trước tiên, hai tay đều giữ lại tên của anh, cô cũng không quên đi anh, khoảnh khắc đó cô bật cười tựa như một đứa trẻ.

Vừa mới bước ra, cô không cần tìm, anh lập tức đứng ở trước mặt.

“Cảm thấy thế nào?” Anh hỏi.

Cô xoay chuyển con người tinh ranh nói: “Anh đoán đi.”

Anh nói thẳng: “Anh không đoán được.”

“Đợi lần sau đi.” Đáy lòng cô cất giấu bí mật, “Lần này ngắn quá, giữa chừng tỉnh lại rồi.”

Anh an ủi cô: “Từ từ thôi, tâm trạng thoải mái là tốt rồi, đừng làm đau đầu.”

Cô được anh nắm tay đi ra bệnh viện, thỉnh thoảng cô nghĩ ra ý tưởng nói: “Em nghĩ ra một cách, để em vĩnh viễn không quên đi anh, anh cũng không quên em.”

Anh ngược lại nghi hoặc: “Em nói đi.”

Cô ôm lấy cánh tay anh: “Chúng ta đi xăm hình, xăm tên của đối phương.”

Anh vừa nghe liền nhíu mày: “Cái đó không tốt cho cơ thể.”

“Chỉ một chút thôi.” Cô khoa tay múa chân trước ngực, “Chỗ soi gương là thấy được.”

Anh càng trở nên không vui: “Em muốn cho người khác xăm lên ngực mình?”

Cô hiểu ra: “Không nhất định tìm thợ nam, chúng ta tìm thợ nữ.”

Anh nhếch môi, hình như nghiêm túc suy nghĩ một lúc, nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn mong chờ của cô, qua vài hôm hỏi tìm được một tiệm xăm hình tương đối đáng tin cậy.

Thợ xăm bên ấy lại là nữ, điểm này xua tan sự băn khoăn của anh, sau đó anh xác nhận cơ bản quá trình xăm hình, sẽ không bị nhiễm trùng gì đó.

Bạch Lộc ở bên cạnh xem hoa văn hình xăm trong quyển sách hình vẽ, đột nhiên bị mấy sinh vật sống động đánh thức, cô đi qua nói xen vào: “Tôi muốn xăm thêm một con hươu nhỏ và con rồng nhỏ, được không?”

Người thợ nữ nói được, tiếp đó cùng Bạch Lộc nói về hình vẽ chi tiết của rồng và hươu.

Tần Long lắng nghe động tác dáng vẻ phức tạp như vậy, anh nhất thời nhũn mỳ: “Cũng không thể đơn giản hóa à?”

Bạch Lộc hỏi: “Anh muốn đơn giản hóa thể nào?”

Tần Long nói: “Đơn giản giống như tranh biếm họa.”

“...” Bạch Lộc liếc nhìn anh một cái, không đồng ý, “Vậy còn xăm làm gì chứ, chẳng hề sống động gì cả.”

Anh nhất thời ôm eo cô, khẽ sát tai cô nói: “Cần sống động như vậy làm gì, trừ phi lúc em muốn cho anh xem thì càng hứng thú hơn một chút?”

Bạch Lộc vặn vẹo người, đưa tay đẩy anh ra, then thùng nói: “Xin anh hãy rõ ràng, em xăm con rồng, anh là con hươu, anh nhìn thấy chính anh thôi, anh còn phát cuồng với chính mình à?”

Anh không buông tay, vẫn giữ chặt cô: “Vậy em nói muốn xăm ở chỗ nào, một con rồng, đầu đuôi thật dài, đặt giữa hai điểm một đường sao? Lần sau anh hôn đầu nó tốt, hay là hôn đuôi nó tốt đây?”

Bạch Lộc thoát đầu không hiểu ý anh, sau đó mới hiểu được hàm ý bên trong, cô vẫn không cảm thấy mặt đỏ tai hồng, ngược lại thuận thể ôm anh chặt chút, tự nhiên đáp lại: “Anh không phải đều thích cả hai sao?”

Tần Long nhìn chằm chằm gương mặt cô, không nói gì, hai người cứ vậy nhìn nhau một lúc, nữ thợ xăm ở một bên cuối cùng không nhịn được ngắt ngang: “Xin hỏi hai vị suy nghĩ xong chưa?”

“Nghĩ xong rồi, dựa theo lời tôi mà làm.” Tần Long nói.

Bạch Lộc thấy anh chủ động, không xen vào nữa.

Kết quả thảo luận cuối cùng đưa ra là chi tiết hình vẽ vẫn nghe theo lời Bạch Lộc, nhưng rút nhỏ kích cỡ, diện tích xăm lên nhỏ hơn, nhìn thấy cũng vẫn sống động.

Tần Long nằm xuống thể nghiệm việc xăm hình trước, Bạch Lộc ở bên cạnh nhìn, sau đó đổi sang cô xăm, anh ngồi một bên nhìn.

Đến cuối cùng hoàn thành, hai người đều tự đứng trước gương, nữ thợ xăm không khỏi khen ngợi: “Rất xứng, hai người cũng rất xứng đôi.”

Bạch Lộc mỉm cười nói với người đàn ông trong gương: “Giờ thì em vĩnh viễn sẽ không quên anh.”

Anh dời tầm mắt nhìn qua cô nói: “Phải là em rồi cuộc trốn không thoát rồi.”

*

Bạch Lộc phục hồi tinh thần lơ đãng từ trong quyển sách, nhớ tới một tháng nay, điều trị mới ba lần, đầu óc hình như quả thật rõ ràng hơn hồi trước không ít, nhưng dù sao cũng coi như là cách lớp sương mù ngấm hoa, suýt nữa là rõ ràng nhưng lại bị thực tế kéo về.

Nhưng ít nhất, đây cũng là một dấu hiệu tốt, Bạch Lộc kiên nhẫn với chính mình, cũng không nóng lòng nhất thời.

Nhưng trước mắt, cô hình như nhìn thấy sự vật nào đó quen thuộc, trước kia tới cửa tiệm này, còn có cảm giác thân thiết khó hiểu.

Cô ngẩng đầu, nhìn lại cửa tiệm này, sau đó cúi đầu nhìn quyển sách trên bàn.

Cô ngơ ngác một lúc, khép lại quyển sách, phát hiện đây không phải sách mới, thời gian trên bìa là năm trước.

Nội dung quyển sách hình như cô đã từng đọc qua, nhưng không nhớ là đọc ở đâu.

Bạch Lộc cảm thấy không hiểu, đứng dậy đặt sách về chỗ cũ, lúc cất lại tầm mắt hơi thấp xuống, phát hiện trong ngăn tủ trong suốt bên dưới chứa không ít thư từ.

Cô khom lưng nhìn sơ qua, trên cơ bản đã lâu không đụng tới.

Đúng lúc một nhân viên cửa tiệm đi qua lau bàn, Bạch Lộc thuận miệng hỏi: “Những bức thư này là sao?”

Nhân viên cửa tiệm quay đầu: “Ồ, những bức thư này là của một số người lạ gửi tới.”

Bạch Lộc không hiểu: “Hả?”

Nhân viên cửa tiệm giải thích: “Là vậy, tiệm chúng tôi kinh doanh đã nhiều năm, hồi trước lúc nào cũng có các cặp người yêu tiến vào viết xuống tuyên ngôn tình yêu trong quyển sổ, thế nên ông chủ chúng tôi từng tổ chức một hoạt động, nói là những cặp người yêu kia nếu sau này xa nhau, nếu có lời gì muốn để lại cho đối phương thì có thể gửi thư tới tiệm, nếu đối phương qua đây nhận thư, vậy thì chúng tôi hai người sẽ mượn cơ hội này tái hợp.”

Bạch Lộc gật đầu hiểu ra: “Thế à, ông chủ các anh rất lãng mạn nhỉ.”

“Ông chủ chúng tôi không chỉ lãng mạn, con người cũng tốt lắm.” Nhân viên cửa tiệm nói tiếp, “Hồi trước trong tiệm từng sửa sang lại, có một số thư vẫn không ai đến nhận, suýt nữa bị coi như rác quảng đi, nhưng ông chủ vẫn cất lại, nói ngộ nhờ sau này những người đó còn tìm được. Haiz, tình cảm bây giờ mỏng manh quá, giữa nam nữ động một chút là chia tay, thực ra người gửi thư tới đây không ít, nhưng đến nhận thì thật là không nhiều lắm.”

Bạch Lộc nghe xong cười đùa nói: “Thật sự muốn giữ lại đối phương thì trực tiếp gọi điện thoại hành động, còn có người dùng phương pháp gửi thư lỗi thời vậy sao?”

Nhân viên cửa tiệm phản đối: “Ngược lại không phải, có một số người chỉ là không dám liên lạc.”

Bạch Lộc: “Ồ?”

Nhân viên cửa tiệm nói tiếp: “Ông chủ chúng tôi mở tiệm cũng gần sáu năm rồi, chưa từng chuyển địa chỉ, trong những bức thư này, thời gian gửi dài nhất chính là bốn năm, lúc ấy gửi ba bức thư, bên kia không có tới nhận, thế nên vẫn để lại tới giờ.”

Bạch Lộc gật đầu: “Bốn năm à!”

Nhân viên cửa tiệm gật đầu: “Bốn năm, thời gian vẫn còn in trên đây, không tin cô xem đi.”

Đối phương nói xong thì khom lưng đi lấy, hình như lục lọi rất nhiều lần, rồi lấy ra bì thư giấy dai kia.

Lúc nhìn thấy Bạch Lộc sửng sốt, bì thư này giống y như đúc số thư Tần Long gửi cho cô hồi trước, nhưng loại bì thư này không hiếm thấy, thế nên cô cũng không nghĩ nhiều.

Nhân viên cửa tiệm cho Bạch Lộc xem chứng minh, Bạch Lộc không tò mò lắm, cũng không quan tâm là ai, từ chối nói: “Tôi chỉ cảm thấy lạ thôi.”

Nhân viên cửa tiệm cất thư trở về, Bạch Lộc nhìn thấy, là ba bức thư cùng cỡ.

Đáy lòng cô bui ngủi, bốn năm rồi, những người này thật sự viết thư, cuộc sống hiện giờ cũng có thể khác rồi, những việc làm năm xưa đã bị chính người viết thư quên đi mất.

Nhân viên cửa tiệm cất thư xong, nuối tiếc nói một tiếng: “Cũng không biết cái người gọi là Tần Long này bây giờ thế nào.”

Âm thanh rất nhỏ, giống như lẩm bẩm, nhưng được Bạch Lộc nắm bắt chính xác, cô như bị đá một cái, toàn thân ngớ ra, không dám tin quay đầu nhìn, đồng thời ngồi xổm xuống, hỏi nhân viên cửa tiệm: “Vừa rồi anh nói gì?”

Nhân viên cửa tiệm không rõ, chớp mắt nhìn cô.

Bạch Lộc không đợi đối phương trả lời, cũng không muốn đợi đối phương trả lời, cô quyết đoán rút ra bức thư vừa rồi bị cô liếc nhìn một cái.

Nhịp tim cô đập như trống nổi, để bức thư ngay trước mặt, lật qua từng cái, nhất thời đặt mông ngồi xuống đất, cô quá chênh mảng, bốn năm trước anh viết thư cho cô, hơn nữa tại cửa tiệm đã tới gần đây, còn mua mùi vị cô thích nhất.

Tại sao cô suýt nữa bỏ lỡ anh lần nữa.

Người nhận thư trên mỗi bức thư đều là Bạch Tiểu Như, mỗi một người gửi đều là Tần Long.

Bốn năm trước, Tần Long thích Bạch Tiểu Như, Bạch Tiểu Như quên đi anh.

Bốn năm sau, Tần Long gặp Bạch Lộc, Bạch Lộc vẫn không nhớ ra anh.

Cô nắm chặt bức thư trong lòng bàn tay, nhìn chăm chăm cái tên ở phía trên, trái tim bắt đầu nhói đau, con rồng đã xăm trước ngực hình như đang đau đớn âm ỉ.

Đáy mắt cô bắt đầu mơ hồ, có chất lỏng trong suốt đang ngưng đọng, đột nhiên chảy xuống một giọt, làm ướt cái tên kia, để lại vết nước đậm màu.

Anh đã ở trong lòng cô, khoảnh khắc này cô mãi mãi không quên.

Đối mặt với sự nghi ngờ và hỏi dò của nhân viên cửa tiệm, sau khi ổn định cảm xúc Bạch Lộc nói: “Những bức thư này là của tôi.”

Đối phương giật mình đặc biệt nhìn cô hai cái, không nói gì bỏ đi.

Bạch Lộc mau chóng lau khô khóe mắt, trở về chỗ ngồi, theo thứ tự thời gian xé thư ra.

Bạch Tiểu Như, nếu em là Bạch Tiểu Như học lớp bảy khối ba trường trung học Hồ Nham, nếu em đọc được bức thư này, chứng tỏ em vẫn không quên tôi, chứng tỏ em cũng thích tôi, xin em nghĩ kỹ lại, giữa chúng ta rất cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tôi tên là Tần Long.

Bạch Tiểu Như, tôi đã nghe rồi, hóa ra em thật sự mất trí nhớ ha ha. Thực ra tôi cũng không trách em, trách tôi lúc ấy không giữ chặt em, nhưng tôi xin em hãy mau chóng nhớ lại đi, tôi không muốn em quên đi tôi, thật sự xin em đừng quên tôi, hãy cho tôi biết em giả vờ đúng không.

Em không thích tôi cũng không sao, nhưng đêm đó em thật sự đã quên rồi ư? Tôi không tin em không có cảm giác đối với tôi.

Còn nữa, con mẹ nó em hãy nhớ kỹ cho tôi, đời này ông đây còn chưa ra ngoài, em không được thích người khác!

Tôi tên là Tần Long.

Bạch Tiểu Như, xem ra em thật sự mất trí nhớ rồi, thật sự không nhận được thư à? Thôi đi, ông đây hiểu rồi, trước đó gửi thư tới nhà em cũng không có hồi đáp, đây là lần cuối cùng tôi gửi thư, tôi có tội, tội của ba mẹ em, bốn năm sau ra ngoài, tôi sẽ dùng cả đời đối xử tốt với em, tôi nói thật đó.

Em có thể chờ tôi không? Trước hết đừng thích người khác được không? Cầu xin em.

Cuối cùng tôi nói lại lần nữa, tôi tên là Tần Long, bạn trai em, người muốn kết hôn với em trong tương lai.

.....

Bạch Lộc đọc liên tục ba bức thư, còn đọc lại mấy lần nữa, mỗi một câu mỗi một chữ vẫn đắm sâu trong lòng cô, giống như ngay sau đó sẽ nát vụn.

Cô dần dần cảm thấy đau ngực, tay ôm trước ngực, trong đầu dần dần hiện lên từng mẩu chuyện xưa.

Bức thư vượt qua bốn năm rồi, đúng là vẫn được cô nhận được, nhưng chúng nó đã tới quá muộn, tưởng tượng đến tâm trạng viết thư lúc ấy của anh, cô chưa kịp đau thương thì trong lòng đã tràn đầy sự áy náy và khó chịu.

Cô không dám đọc thư nữa, loại tâm tình này tựa như xem một bộ phim bi kịch, đáng để vui mừng là đoạn kết nhân vật chính vẫn hạnh phúc gặp lại nhau.

Trong tương lai, bọn họ không còn chia lìa nữa, ở trong lòng đối phương, luôn luôn ghi nhớ lẫn nhau.

Chuông di động vang lên, kéo cô ra từ trong tâm tư buồn bã.

Cô hít sâu, bấm nút nhận máy.

“Anh sắp đến rồi.” Anh ở đầu dây bên kia báo cô hay.

Bạch Lộc cúi đầu cất thư lại, bình thản trả lời: “Ừm, em ở đầu phố chờ anh.”

Anh hình như nghe ra một chút là lạ, hỏi: “Tâm trạng không tốt sao?”

Cô không đáp lại nguyên do, lấy thư xong đứng dậy ra khỏi tiệm, nhìn dòng người qua lại trên phố, trịnh trọng mời anh: “Bạn học Tần Long, em muốn mời anh đi xem phim, em có vinh hạnh không?”

Người bên kia sững sốt, khựng một chút rồi hỏi: “Lấy danh nghĩa của ai?”

Bạch Lộc thở ra nhẹ nhàng, giọng nói khê khàng truyền qua: “Bạch Tiểu Như.”

Đầu dây bên kia cúp máy trước.

Bạch Lộc đi tới đầu phố chờ đợi.

Năm phút sau, vẫn không nhìn thấy xe anh, cô đang đợi lại nghe thấy phía sau có người đang gọi một cái tên.

“Bạch Tiểu Như!”

Bạch Lộc đột nhiên quay đầu lại, Tần Long đứng cách hơn năm mét, nhìn thẳng cô, cô cũng nhìn anh chằm chằm không dời đi chút nào.

Trong nháy mắt, hoàn cảnh xung quanh dường như chỉ còn lẫn nhau.

Bạch Lộc đi qua trước, anh cũng đồng thời đi tới, một làn gió mùa hè hoang hôn xuyên qua ngọn cây, thổi bay mái tóc cô, làn váy lay động.

Trước bước chân cuối cùng anh đã ở trước mặt, cô nhón chân ôm lấy cổ anh, kề sát lỗ tai anh khẽ nói: “Bạn học Tần Long, em thổ lộ với anh, em thích anh.”

Phía sau lưng được cánh tay anh buộc chặt, đưa cô càng kề sát anh hơn: “Chỉ thích thôi ư?”

Ngay sau đó, cô thốt ra: “Em yêu anh.”

Làn gió vẫn đang thổi, thổi đi thời tiết khô nóng, nhưng không thể thổi tan tình nồng rực cháy của một đôi yêu nhau.

55. Chương 55: Ngoại Truyện 1

Hôm nay là lễ tình nhân.

Bạch Tiểu Như thức dậy rất sớm, gội đầu rửa mặt rồi thay đồ, chải tóc rất nhiều lần mới rút cuộc hài lòng nhìn mình trong gương.

Cô vỗ vỗ mặt, lộ ra nụ cười thật tươi.

Trước khi ra ngoài, cô lục lại cặp sách một lần, xác định không quên mang theo thứ gì đó, lòng đầy tự tin mà xuất phát.

Ngày đặc biệt, cũng là ngày khai giảng.

Vì ngày hôm nay, cô đợi cả kỳ nghỉ đông, mỗi một ngày đều hết sức dầy vò.

Cô suy nghĩ đủ loại khả năng, cuối cùng vẫn quyết định lấy dũng khí.

Cô về tới lớp học quen thuộc, im lặng ngồi tại chỗ chuẩn bị tâm tư, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, chờ thời cơ thích hợp xuất hiện.

Rất cuộc nán ná tới lúc nghỉ trưa, các bạn học còn chưa sẵn sàng vào học một thân biếng nhác, một số nằm nhào trên bàn tán gẫu chuyện thú vị trong kỳ nghỉ, số khác thì chơi đùa ở hành lang, hoặc là hẹn chơi bóng rổ ở sân bóng...

Từ trong cặp sách Bạch Tiểu Như lấy ra một cái hộp cùng với một lá thư, lén lút giấu ở ngăn trong áo khoác đang mở rộng.

Cô mang một trái tim hồi hộp, ngón trở bấu trong lòng bàn tay, bình tĩnh cất bước ra khỏi lớp học, đi thẳng xuống một đường tới bên ngoài phòng học lớp ba nằm ở lầu một, xuyên qua cửa sổ nhìn bên trong một vòng, không có người cô muốn tìm.

Bạch Tiểu Như chuyển phương hướng, cô biết nên đi đâu.

Sân bóng rổ nằm cạnh tòa lầu dạy học, từ xa nghe được một tràng âm thanh reo hò, trong ngoài đẳng ấy có không ít bạn học vây xem.

Bạch Tiểu Như không ngờ tới nhiều người như vậy, thế thì xem ra, chuyện dự định hình như không thể giữ bí mật rồi.

Nhưng ngoại trừ hiện tại, cô sẽ không tìm được thời cơ tốt hơn cũng thuận lợi hơn nữa.

Bạch Tiểu Như đứng thẳng lưng, mím chặt môi, cô cho chính mình thêm can đảm, bước chân không cho phép sợ sệt lùi bước mà tới gần chỗ mục tiêu.

Tới bên ngoài hàng rào lưới cách ly, cô liền dừng lại.

Bọn họ đang nghiêm túc chơi bóng rổ, cô không nên quấy rầy, thế là ôm đồ vật trong lòng, lẳng lặng dựa một bên, ánh mắt thưởng thức một nam sinh trong đó tại sân bóng.

Rất đẹp trai. Cô suy nghĩ, cô có thể nhìn cả ngày.

Qua năm phút đồng hồ, các cầu thủ rời sân nghỉ ngơi một lúc.

Tinh thần Bạch Tiểu Như chợt tỉnh táo, cô đi chuyển mấy bước tiến lên, một bàn tay nắm lấy hàng rào lưới, hướng vào bên trong hô lên rõ ràng: “Cố Dương Vũ!”

Trên sân bóng không có nữ sinh, âm thanh của Bạch Tiểu Như trở nên đặc biệt. Gần như tất cả mọi người trong sân đều nhìn sang phía cô, đều tỏ ra đáng vẻ đầy hứng thú.

Cố Dương Vũ cùng người bên cạnh ngửa đầu uống nước, nghe được tiếng gọi này, tầm mắt anh ta chuyển sang theo, nhìn nghiêng kinh ngạc.

Sắc mặt Bạch Tiểu Như ửng đỏ, trái tim đập như trống nổi, nhưng cô không dám lùi bước, cô giữ bình tĩnh tâm trạng, vẫy tay về phía anh ta: “Bạn qua đây một chút.”

Nam sinh xung quanh nhất thời xôn xao, trêu ghẹo nhìn hai người họ.

Cố Dương Vũ chẳng hề chần chừ, anh ta buông xuống chai nước trong tay.

Trước mắt bao người, anh ta vòng qua lưới sắt, đi tới trước mặt Bạch Tiểu Như.

Anh ta nhận ra cô nữ sinh này, học kỳ trước cứ hai ba hôm tới lớp bọn họ tìm bạn, trên cơ bản quen mặt với tất cả mọi người trong lớp. Nhưng hôm nay chỉ mới ngày đầu khai giảng, cô tìm anh ta, khiến người khác không khỏi tò mò.

Cố Dương Vũ dáng cao chân dài, nhanh chóng đứng trước mặt cô: “Cậu tìm tôi?”

Bạch Tiểu Như nhìn thấy anh ta đi tới, cô hơi thần thờ, hô hấp như bị rút đi, cô ngơ ngác gật đầu.

“Chuyện gì?” Anh ta tò mò đánh giá cô từ trên xuống dưới.

Bạch Tiểu Như ôm chặt đồ vật trong lòng, lòng bồn chồn vì bên trong sân bóng có vô số ánh mắt đang xem kịch, cô đi mấy bước tới dưới một gốc cây nhãn nằm gần đó, dẫn anh ta qua: “Mình có lời muốn nói với bạn.”

Cố Dương Vũ như là không đoán được mục đích của cô, vẫn đi theo qua.

Đợi khi xung quanh hai người yên tĩnh lại, Bạch Tiểu Như dè dặt nhìn anh ta chăm chăm mấy giây, tiếp theo từ trong lòng lấy ra quả gập mặt đã cất giấu từ lâu, một hộp sô cô la, một lá thư màu trắng.

Cô nín thở tập trung suy nghĩ một lúc rồi thốt ra: “Bạn học Cố Dương Vũ, cái này tặng cho bạn, bên trong thư có lời mình muốn nói, bây giờ bạn đừng xem, để trở về rồi hãy xem. Ngoài ra, lễ tình nhân vui vẻ!”

Dùng hết dũng khí nói hết những lời này, hai tay cô đưa món đồ kia qua, đưa tới trước mặt anh ta.

Một giây, hai giây...

Năm giây trôi qua, anh ta nhận lấy.

Bạch Tiểu Như thở nhẹ, nhưng không dám ngược mắt nhìn lên, thoáng thấy khóe miệng anh ta có một tia cười khê, sau đó nghe anh ta nói: “Cậu đang thổ lộ với tôi?”

Anh ta hồi tưởng, trong lòng Bạch Tiểu Như bất định, cô mím môi, gật đầu.

Cố Dương Vũ nhìn qua loa ngoài mặt lá thư, sau đó ước lượng hộp sô cô la, nói với cô: “Tôi biết rồi, cậu về trước đi.”

Bạch Tiểu Như mở to mắt chớp chớp, không hiểu nguyên do: “Ý bạn là...”

Anh ta nói ngắn gọn: “Chờ tôi đi tìm cậu.”

Khoảnh khắc đó Bạch Tiểu Như không thể tin vào lỗ tai của mình, sau khi trong lòng nhảy nhót nở rộ, cô bắt buộc đè nén nỗi kích động kia, rụt rè gật đầu: “Được, vậy mình về trước.”

“Tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

*

Cố Dương Vũ trở lại trong sân, các anh em trong đội đều cười vang: “Anh Cố nhận được thư tình nữa rồi!”

Cố Dương Vũ chia sô cô la ngay tại chỗ, trong tay giữ lại một lá thư, bĩu môi khê cười, chỉ nhìn bên ngoài, không mở ra trước mặt mọi người.

Mới dẫn đo một lúc, thư đã bị người khác giật lấy.

Tần Long đã đi tới, tay gác trên bờ vai anh ta, giơ lên lá thư này dưới ánh mặt trời, trông thấy tờ giấy viết thư gập lại bên trong, một tờ giấy hơi mỏng, trông chỉ chút chữ viết màu đen.

“Thư tỏ tình?” Tần Long nhú mày, anh nhìn một hàng chữ viết xinh đẹp ngoài lá thư, viết: người nhận Cố Dương Vũ.

Cố Dương Vũ khê cười, trong giọng điệu có chút hưng phấn: “Coi vậy đi, hôm nay là người thứ ba rồi.”

Tần Long không biểu cảm, nhìn anh ta hỏi: “Cậu đồng ý rồi?”

Cố Dương Vũ nói: “Tôi bảo cô ấy chờ tôi đi tìm.”

Tần Long gật đầu: “Thì là không từ chối.”

Nói xong, anh bổ sung: “Hai người trước cậu cũng không từ chối.”

Cố Dương Vũ không phủ nhận, đối với loại chuyện này anh ta đã quen đối đáp từ lâu, chẳng muốn nói thêm gì nữa, anh ta lấy thư về, cuộn lại nhét đại vào trong túi quần, chuẩn bị tiếp tục chơi bóng.

Tần Long theo sau, đứng bên cạnh anh ta, giống như đang nói chuyện rất bình thường, giọng điệu bình tĩnh: “Chơi một người đã đủ rồi, cậu còn chơi cả ba.”

Cố Dương Vũ quay đầu nhìn anh, nghiêng ngả nói: “Cậu không phát hiện sao? Cô này còn xinh đẹp hơn hai cô trước, cho dù là khuôn mặt hay là vóc dáng.”

Tần Long hơi nhú mào, không cảm xúc hỏi: “Cho nên thế nào?”

Cố Dương Vũ dừng lại, anh ta không đáp lời, bắt đầu đá trái bóng bên chân, định lấy tay đón lấy.

Bóng bay đến giữa không trung lại bị tay người khác chặn lại.

Ngón tay Tần Long nhanh nhẹn đón bóng, hơi thay đổi sắc mặt, vẫn là câu kia: “Cho nên thế nào? Cậu định một chân đập ba thuyền, không nghiêm túc với người nào cả sao?”

Sắc mặt Cố Dương Vũ trở nên bất mãn, giọng nói không có kiên nhẫn: “Cậu lo nhiều như vậy, tôi còn chưa chuẩn bị lên giường đâu, ngộ nhỡ trong đó không có gái trinh, tôi khẳng định vứt đi, sau này để anh em các cậu quét mìn.”

Người nói lời này phải có bao nhiêu tự tin, Cố Dương Vũ quả thật có lòng tự tin như vậy, bởi vì anh ta có vẻ ngoài điển trai hấp dẫn, dùng lời nói của người ngoài, nữ sinh trong ngoài trường đổ anh ta hết người này tới người kia không có thiếu.

Theo anh ta thấy, Bạch Tiểu Như hôm nay cũng chỉ là một trong số đó.

Các nam sinh khác trong đội nghe được, nô đùa cười nói: “Nữ sinh qua tay cậu, còn trinh nữa sao?”

Cố Dương Vũ rõ ràng tháo ra lớp ngực trắng, nói trắng ra: “Có, bộ dáng xấu xí.”

“Cô gái vừa rồi cũng không xấu, cậu thích à?”

Cố Dương Vũ nhếch khóe môi, ánh mắt thăm dò: “Bạch Tiểu Như...tôi đoán cô ta vẫn là gái trinh.”

Người xung quanh đều cười to, trêu ghẹo hỏi: “Lần này tính bao lâu mới thành công đây?”

Cố Dương Vũ hết sức tự tin: “Cô này trông đơn thuần, chưa tới hai tuần.”

Dễ dàng thổi phồng ngoài miệng như vậy, các nam sinh đầy hứng thú thảo luận, nói qua nói lại buồn chuyện nhiệt tình.

“Bộp!”

Đột nhiên một tiếng thật mạnh nổ vang bên tai.

Mọi người ngẩng đầu, trái bóng rời khỏi tay Tần Long, đập mạnh vào tấm bảng trên cái rỗ, rồi bắn ngược về phía xa hơn.

“Sao thế?” Có người hỏi.

Sắc mặt Tần Long âm u lạnh tanh, như là chạm phải điện, toàn thân tỏa ra âm khí, ánh mắt anh nhìn thẳng Cố Dương Vũ, đi vài bước về phía anh ta, thấp giọng nói: “Cậu đi theo tôi!”

Cố Dương Vũ còn chưa kịp nói gì thì đã bị anh níu áo, anh ta hết sức khó hiểu: “Cậu làm gì hả?”

Sức lực trên tay Tần Long không thả lỏng, lôi kéo cả người sang một bên, lạnh lùng cảnh cáo: “Nữ sinh vừa rồi, cậu đừng trêu chọc người ta. Có nghe hay không?”

Cố Dương Vũ vùng vẫy thoát khỏi sự khống chế, điều chỉnh lại quần áo mình, như là nghe được chuyện cười: “Dựa vào gì hả! Cậu quần rộng quá đi, không thấy người ta tự tới tìm tôi sao?”

Tần Long nhếch môi, sau một lúc nhẩn nhin hỏi: “Cậu vẫn muốn lừa gạt tình cảm của người ta phải không?”

Cố Dương Vũ mới xoa người, bởi vì câu này mà quay lại, lần này chỉ lồng ngực Tần Long, chẳng hề khách khí gần từng tiếng: “Tôi lên giường với cô ta mấy trăm lần, không có liên quan gì tới cậu...”

Anh ta còn chưa dứt lời, đầu ngón tay chợt đau nhói, như là bị người ta bẻ gãy, anh ta đau đốn gào thét lên tiếng, âm thanh vô cùng thảm thiết.

Cố Dương Vũ tỏ vẻ dữ tợn, cắn răng mắng chửi: “Khốn kiếp, đau...”

Tần Long không định thu tay lại, sau khi vặn ngón tay đối phương, anh túm cả người qua đây, đánh mạnh hai quyền, đánh ngã anh ta xuống đất chế ngự, ngoài miệng rất bình tĩnh: “Mẹ nó tao bảo mày đừng đi chọc ghẹo Bạch Tiểu Như! Là tự mày muốn chết!”

Cố Dương Vũ không chịu thua, khuôn mặt anh ta bị đè xuống đất, kêu cứu các anh em ở đằng xa: “Mau kéo cái tên thần kinh này ra đi!”

Mọi người thấy tình hình khác thường, lần lượt chạy tới giải vây.

Hai mắt Tần Long lạnh tanh nhìn sang bọn họ, uy hiếp nói: “Mẹ nó ai dám qua đây!”

Tiếng bước chân tới gần lại bị tiếng quát bảo làm ngưng lại.

Cố Dương Vũ trừng to mắt, gào thét: “Mau kéo nó ra đi!”

Tần Long dè dặt Cố Dương Vũ xuống đất nữa, ánh mắt nhìn đám nam sinh trước mặt, giống như ra mệnh lệnh: “Bọn mày! Đã nghe rõ rồi chứ, sau này ai dám có ý với Bạch Tiểu Như, ra cổng trường tao gặp một đứa sẽ giết một đứa!”

Ngữ khí không nhẹ không nặng, nhưng trọng lượng của lời nói không cho phép xem nhẹ.

Các nam sinh im lặng một hồi, đưa mắt nhìn nhau, tiếp theo có người cười: “Tần Long, mọi người chỉ đùa chút thôi, đừng tưởng thật...”

“Mẹ nó tao không nói đùa với chúng mày!”

“...”

Thời gian trôi qua nửa phút.

Bàn tay Tần Long đè xuống mấy phần, nghiêm chỉnh cảnh cáo: “Mày có nghe hay không?”

Cố Dương Vũ ngậm chịu, không lên tiếng, người run rẩy, gặt đầu.

Tần Long rút cuộc đứng dậy, thả người ra.

Cố Dương Vũ lập tức nhếch nhác đứng lên, toàn thân nằm dưới đất hết sức dơ bẩn, anh ta lùi về địa bàn an toàn, thở gấp hô lên về phía anh: “Tần Long! Mày có gan!”

Tần Long đến gần mấy bước, híp mắt lại: “Có gan thì trở lại lần nữa, coi ai đè chết ai.”

Trong lòng Cố Dương Vũ phát run, dáng người anh ta gầy gò, không có cơ thể cường tráng như Tần Long, đấu đá nhau thì khẳng định là phía yếu kém, đây cũng là nguyên nhân mọi người sợ anh.

Một mình đấu nhất định thua, thế nên anh ta chỉ đành nói ngoài miệng: “Mày và Bạch Tiểu Như có quan hệ gì?”

Tần Long tiếp tục đi tới đằng trước, ánh mắt không thèm nhìn ai, không trả lời thẳng: “Mẹ nó không bằng mày đánh thẳng tao, tao có thể cân nhắc nói với mày.”

*

Tần Long và Bạch Tiểu Như thật ra không có quan hệ gì, tuy rằng hai người từng nghe nói về đối phương, nhưng cũng không tính là quen sơ.

Cả ngày, Bạch Tiểu Như đều đắm chìm trong nỗi niềm vui sướng của quá trình thổ lộ.

Cô đang chờ Cố Dương Vũ thực hiện lời hẹn đến tìm cô, nhưng không đợi được anh ta, lại đợi được tin tức về anh ta trước.

Nghe đồn Cố Dương Vũ đánh nhau với người khác ở sân bóng rổ, bị chủ nhiệm lớp giữ lại, mới khai giảng đã xảy ra chuyện như vậy, nghe ra cũng phiền lòng, hẳn là người có liên quan đều bị ghi lại trong hồ sơ điện tử.

Khi Bạch Tiểu Như nhận được tin này thì đúng lúc đã tan học, cô tìm mấy người hỏi thăm, biết được người đánh nhau với Cố Dương Vũ là Tần Long.

Nói tới Tần Long, gần như mọi người trong trường đều biết, từng tập hợp bạn học kéo bè kéo lũ đánh nhau với người ngoài trường, ngay cả đài thời sự địa phương cũng từng phát sóng, vứt bỏ thể diện của nhà trường, lúc ấy còn bị xử phạt nghiêm trọng.

Ấn tượng của Bạch Tiểu Như về Tần Long không tốt lắm, mỗi lần nhìn thấy từ xa đều phải đi đường vòng, cố gắng ngăn ngừa bị nhiễm phải không khí xấu. Nhưng cô muốn gặp Cố Dương Vũ, những nam sinh này lại thường xuyên đi chung, tự nhiên cũng gặp nhiều hơn.

Cô lo lắng cho Cố Dương Vũ, lúc tan học đặc biệt đứng chờ ở cổng trường.

Từng bạn học đi qua, ánh mắt cô bận rộn tìm kiếm, rất sợ không để ý bỏ qua mất.

Đám đông đi qua, cô nhìn thấy một người chậm rãi từ bên trong đi ra, nhìn kỹ lại là Tần Long.

Tần Long đeo cặp trên một vai, vào đông trong ngoài ăn mặc phong phanh, nhưng cơ thể trông rất cường tráng.

Anh nhìn chằm chằm đi qua trước mặt Bạch Tiểu Như, sải bước đi nhanh ra phía ngoài, biểu tình trên mặt thoải mái tự nhiên, chẳng nhìn ra vẻ biết suy nghĩ sau khi bị giáo huấn chút nào.

Đây là phẩm hạnh của học trò hư hỏng, vô kỷ luật tùy ý.

Bạch Tiểu Như rất bình tĩnh nhìn anh một cái, tầm mắt lại nhìn vào trong, đoán rằng Cố Dương Vũ cũng nên đi ra, cô dẫn đo tìm lời mở đầu gặp mặt.

Đang cúi đầu nghĩ sẵn trong đầu thì sau lưng truyền đến một tiếng: “Này!”

Bạch Tiểu Như quay đầu lại, Tần Long đứng cách hơn năm mét.

Ánh mắt anh nhìn thẳng cô, khiến Bạch Tiểu Như không hề nghi ngờ anh đang gọi mình.

Bạch Tiểu Như không lên tiếng đáp lại cũng không dời bước chân, không hiểu gì nhìn anh.

Tần Long đứng tại chỗ, không xác thực gọi tên cô, một bàn tay cầm cặp, tay khác lấy ra gì đó từ trong túi quần, vươn ngón trỏ ngoắc cô hai cái, ý bảo cô đi qua.

Bạch Tiểu Như không có can đảm, chỉ cảm thấy người tới không tốt, loại thời điểm này phớt lờ là tốt nhất.

Cô quay người qua không nhìn, tiếp tục nhìn bên trong cổng trường.

Thời gian trôi qua năm giây, phía sau rõ ràng có tiếng bước chân truyền đến.

Trái tim cô đập thành thịch, có chút bối rối, cảm ứng được người tới là ai, trước hết đề phòng chuẩn bị xong rồi xoay người qua.

Tần Long còn chưa tới gần, chỉ thấy cô hai tay đan chéo ở trước ngực, về mặt phòng bị nhìn anh.

Bạch Tiểu Như đoán được là anh, lòng phòng người càng nặng hơn, gót chân lùi tới vách tường phía sau.

Tần Long thấy thế dừng bước chân, hất cằm hỏi cô: “Chờ Cố Dương Vũ?”

Bạch Tiểu Như im lặng nhìn anh, không rõ ý đồ và mục đích của anh cho lắm.

Cô không trả lời, ngay cả gật đầu cũng không.

Cô trông như một người câm điếc.

Đối phương nhướn mày, hình như bất đắc dĩ, không lạnh không nóng ném ra một câu: “Đừng đợi, cậu ta đi lâu rồi.”

Bạch Tiểu Như vẫn không có biểu tình gì, sau khi nghe qua thì hơi giật mình, cô lên tiếng hỏi: “Cậu và cậu ấy không phải cùng ở văn phòng sao?”

Tần Long biếng nhác thay đổi tư thế đứng, nói sự thật: “Là ở cùng, nhưng tôi ra tay đánh cậu ta, tình huống của tôi nghiêm trọng hơn, thời gian ở lại lâu hơn.”

Anh nói những lời này giống như đang báo thời tiết, bình tĩnh thản nhiên chẳng hề gợn sóng, càng khỏi nói đến vẻ ăn năn.

Bạch Tiểu Như hiểu, cúi đầu à một tiếng, đi qua trước mặt anh, chuẩn bị về nhà.

Tần Long đi cùng hướng với cô, sau đó sóng vai đi cùng.

Bạch Tiểu Như có chút không được tự nhiên, cô thả chậm bước chân để anh đi trước, nhưng không ngờ anh cũng giảm tần suất. Cô đành phải dần dần đi nhanh hơn, anh chỉ cần hai ba bước lại theo sát, tốc độ tự nhiên, giống như hai người đã hẹn trước.

Phía trước cách đó không xa có một sạp báo, Bạch Tiểu Như tìm được chỗ thoát, dừng lại tìm đọc tạp chí mới ra.

Anh cũng dừng ở đây, làm như có hứng thú lật xem.

Bạch Tiểu Như không cố nữa, cảm thấy con người anh không kiên nhẫn, không bao lâu có thể bỏ đi, cô từ từ chờ.

Nhìn tới nhìn lui, cô phát giác có một ánh mắt đang nhìn cô chăm chú, chuyên tâm nóng cháy, cô cố hết sức coi nhẹ, lật qua một trang xem hình, trên đó người đẹp như mây.

Trên đầu chợt truyền đến âm thanh: “Ông chủ, hai cây xúc xích.”

Ông chủ tay chân lanh lẹ, chỉ chốc lát đưa ra, cây xúc xích đồ nóng tỏa ra mùi hương bốn phía.

Bạch Tiểu Như không có tâm tư, chờ sau khi anh cầm lấy thì bỏ đi.

Nhưng Tần Long không đi, ngược lại lấy ra một cây vươn tới trước mặt Bạch Tiểu Như, che chắn tầm mắt cô xem tạp chí.

Bạch Tiểu Như kinh ngạc, quay đầu nhìn anh, lại nhìn xúc xích trong tay anh.

Tần Long dùng ánh mắt chỉ: “Ăn.”

Bạch Tiểu Như không nhận, cô lắc đầu: “Không muốn ăn.”

Tần Long không gò ép, anh thu tay trở về, bắt đầu cắn một cây trong đó.

Bạch Tiểu Như thấy anh vẫn đứng tại chỗ, im lặng khép lại quyển tạp chí, đặt lại vị trí ban đầu, nắm dây đeo cặp sách nhanh chóng đi về phía trước.

Phía sau, có người gọi cô lại ngay tức khắc: “Bạch Tiểu Như!”

Bạch Tiểu Như dừng bước xoay lại, đối diện tầm mắt Tần Long, cô biết là anh gọi, cũng không bất ngờ anh biết tên mình.

Lúc này cô không muốn mơ hồ nữa, hỏi thẳng: “Cậu có chuyện gì?”

Tần Long chậm rãi đi tới, cái nhìn tựa như núi cao đè ép, anh nhai nuốt xong âm thanh rõ ràng: “Cố Dương Vũ, cậu ta không tốt như em nghĩ đâu, cậu ta đã từng quen không ít bạn gái, mười ngón tay cũng không đếm hết, chẳng thật lòng với ai cả.”

Bạch Tiểu Như chớp mắt vài cái, ánh mắt từ trên mặt anh chuyển sang vai anh, tại đó có tia sáng nắng chiều xuyên qua khe hở lá cây chiếu xuống, loang lổ thành khối.

“Cái gì...” Cô càng nghe càng ngây ra, “Tại sao cậu nói vậy?”

Tần Long đoán được cô sẽ có biểu cảm này, chỉ nói: “Lời tôi nói là thật.”

Bạch Tiểu Như biết anh và Cố Dương Vũ chơi chung với nhau, hiểu biết thấu đáo hơn cô, nhưng hiện tại tình huống khác biệt, hai người họ mới đánh nhau xong, anh liền khó hiểu nói ra những lời này, cô không biết có bao nhiêu khả năng đáng tin cậy.

Cô đương nhiên giữ thái độ nghi ngờ: “Vì sao tôi phải tin cậu?”

Tần Long nhìn chăm chú ánh mắt cô, sâu đen óng ánh, miệng mím thành một đường, anh lười nhác đáp: “Tôi không cần phải gạt em, tôi chỉ là nhắc nhở em tính chất nguy hại, nếu cậu ta bằng lòng với em, cũng chỉ vì muốn lên giường với em.”

Bạch Tiểu Như hít một hơi thật sâu, đối với lời nói thẳng thừng của anh, sắc mặt cô xanh trắng lẫn lộn, không dám tin.

Tần Long còn nói: “Cậu ta thích gái trinh, chơi xong thì đá...”

“Cậu dựa vào gì phải nói như vậy?” Giọng nói Bạch Tiểu Như phát run, lớn tiếng ngắt lời anh, “Có phải cậu ấy đánh cậu, nên cậu bực dọc nói xấu cậu ấy phải không?”

Sắc mặt Tần Long vẫn bình tĩnh, trấn định tự nhiên đến mức không hề dao động, anh cắn hai ba miếng ăn hết xúc xích trên tay, ném cây không xuống tầng cây bên cạnh, nhìn Bạch Tiểu Như không nói gì.

Bạch Tiểu Như đứng đó giằng co với anh một lúc lâu, cảm xúc hơi ổn định lại, tò mò hỏi: “Tại sao hai người đánh nhau?”

Tần Long đi sang bên cạnh mấy bước, dựa lưng vào thân cây cứng cáp, trọng lực người ảnh hưởng, trên đó bay xuống vài phiến lá khô.

Mùa này hẳn là sắp mọc nhánh mới, nhưng lá khô vẫn nhiều như trước, rớt xuống một lớp xung quanh người bọn họ.

Bạch Tiểu Như để ý có một lá rơi trên vai anh, cơ mà cô không có ý nhắc nhở, chỉ nhìn lảng lạng đợi anh trả lời.

Tần Long khoanh tay, một chân đá miếng gạch vụn trên mặt đất, nói ra có lệ: “Thì nhìn cậu ta thấy khó chịu.”

Lời này nghe ra rất muốn ăn đòn, Bạch Tiểu Như nảy sinh ý nghĩ không biết từ đâu ra muốn thay Cố Dương Vũ trút giận: “Cậu thấy khó chịu thì đánh người, bản thân cậu có chỗ nào tốt, ngoài trường quen một đồng bạn gái, chuyện hư hỏng chẳng hề dừng lại, đánh nhau với người ta không học hành cho tốt, cậu không có tư cách nói vậy với người khác, cậu chính là một người...”

Nói đến một nửa thì cô không nói tiếp được, bởi vì phát hiện ánh mắt nguy hiểm của anh nheo lại, đột nhiên đứng thẳng hướng tới gần cô.

Loại thời điểm này, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Bạch Tiểu Như đó là bỏ chạy thật xa, chỉ là hai chân cô đã tê rần, vừa định di chuyển rồi cuộc vẫn chậm một bước, mới xoay người, cánh tay trái bị một bàn tay bắt lấy.

Cô nhú mày muốn giãy ra, ngược lại bị kéo qua, giọng nói đầy lạnh lẽo vang lên bên tai: “Tôi là loại người thế nào, nói rõ cho tôi biết, em từ đâu nghe được những chuyện kia?”

Bạch Tiểu Như nuốt nước bọt: “Bạn học.”

“Bạn học nào?”

Bạch Tiểu Như vùng vẫy, uống công vô dụng, cô trả lời: “Mọi người.”

Thực ra cô nghe được từ mấy bạn nữ cùng lớp khi họ huyền thuyên buôn chuyện, lúc ấy cô thốn thức không thôi, cũng rất dễ tin, bây giờ nghĩ lại cũng chỉ là lời truyền miệng.

Cơ mà cô không để ý tới anh, thế nên cũng không quan tâm anh thật sự là một người như thế nào.

“Em tin tưởng lời người khác nói như vậy?” Anh hỏi.

Bạch Tiểu Như không muốn nói ra cảm nhận của mình, cô gật đầu cho xong việc.

Tần Long không buông cô ra, yên lặng phút chốc, giải thích với cô: “Tin tức em nghe được đều là hiểu lầm, tôi chưa từng có bạn gái.”

Bạch Tiểu Như tỏ vẻ kỳ lạ trở nên mơ màng, không truy hỏi tình hình cụ thể, chỉ nói: “Tôi muốn về nhà.”

Nói xong cô giẫy tay kháng nghị.

Không ngờ cô nói xong anh liền buông tay, giống như cái bắt lấy vừa rồi chỉ vì giải thích một sự trong sạch nào đó.

Người như anh sẽ để ý tới tin đồn, quả thật khiến Bạch Tiểu Như hơi giật mình, dù sao những chuyện anh đánh nhau còn thổi phồng hơn tin nhảm này, cũng không thấy anh khiêm tốn giải thích vì thanh danh của mình.

Thế nên, lời giải thích này nghe được trong tai Bạch Tiểu Như cũng không có bao nhiêu tác dụng tẩy trắng.

Trong lòng cô nghĩ thế nào, anh hoàn toàn không rõ ràng, cũng không để ý, dù sao người có ý nghĩ giống như cô nhiều lắm, anh quản không hết.

Bạch Tiểu Như nhận được sự tự do, bóp cánh tay xoa dịu sự ràng buộc, cảnh giác nhìn anh một cái, lặng lẽ bỏ đi.

Đi chưa được vài bước, cô lại phát hiện anh bắt kịp.

Bạch Tiểu Như nhất thời cau kinh, quay đầu lại tức giận hỏi: “Vì sao cậu đi theo tôi?”

Tần Long vác cặp trên lưng lần nữa, tùy ý nhìn cô một cái nói: “Đúng lúc tiện đường mà thôi.”

Bạch Tiểu Như không còn gì nói nữa, chỉ có thể tăng tốc bước chân, dựa vào tốc độ thoát khỏi anh.

Ban đầu cô sắp thành công, nhưng vận khí không tốt, đầu đường vừa mới bật đèn đỏ, thẩm thoát bị anh đuổi kịp.

Nhà Bạch Tiểu Như nằm sau đường giao lộ quẹo phải, mỗi ngày đi về không cần ngồi giao thông công cộng, thời gian chưa đến mấy phút, nhưng hiện tại sợ hành tung tuyến đường bị bại lộ, thế là cô suy tính đến một nhà sách đi dạo.

Tới cửa nhà sách, cô nghỉ chân tạm dừng, tưởng rằng Tần Long cũng sẽ dừng lại, đã thấy anh đi không ngừng, đi qua bên cạnh cô, không có ý định nấn ná.

Tần Long đi đằng trước, Bạch Tiểu Như thở phào nhẹ nhõm, cô ở phía sau nhìn một lát, cũng không định tiến vào nhà sách, chờ anh đi xa hơn mười mét, cô mới yên lòng đi về phía nhà mình.

Hai người một trước một sau vẫn duy trì khoảng cách, đều tự đi trên một con đường.

Ánh mắt Bạch Tiểu Như nhìn đằng trước, bất giác để ý tới bóng lưng của anh, cao lớn rắn rỏi, hơn một mét tám lăm, cao hơn cô gần một cái đầu. Vừa rồi hai người đứng cùng nhau, khí thế của anh quá mạnh mẽ, cô suýt nữa đánh mất hình dạng cơ thể của mình.

Bạch Tiểu Như vừa đi vừa quan sát, sắp tới giao lộ thứ hai, cô phát hiện Tần Long quẹo vào chỗ rẽ không thấy bóng dáng đâu, đó là phương hướng cô muốn đến.

Lòng hiếu kỳ không khỏi tăng thêm, cô bước nhanh, người mau chóng tới chỗ góc tường, dừng lại tìm tòi bóng dáng của anh, muốn nhìn con đường tiếp theo của anh.

Tần Long đi thẳng một đường, khoảng chừng qua một trăm mét, hòa với dòng xe cộ vào giờ cao điểm như thoi đưa, bóng dáng anh quẹo vào cổng tiểu khu đằng trước biến mất.

Trông mắt Bạch Tiểu Như suýt nữa rớt ra, cô trợn mắt há mồm hồi lâu, hiện thân chạy vài bước về phía trước, mới xác định vừa rồi chỗ Tần Long đi vào không phải nơi nào khác, vừa khéo là tiểu khu chỗ nhà cô.

Sự việc trùng hợp khiến cô bắt đầu hoài nghi, anh sống ở đây hồi nào, cô chưa từng gặp qua.

Căn hộ trong tiểu khu bán mới không cũ, các hộ gia đình thuê mướn cũng nhiều hơn, trong trí nhớ của Bạch Tiểu Như từ khi sống ở đây, nếu muốn nói người bên trong đã từng gặp qua, cô cảm thấy tám mươi phần nên có chút ấn tượng.

Trong lòng cô đầy tò mò, tới cổng tiểu khu thả chậm bước chân, nhìn khắp nơi xung quanh, không có bóng dáng Tần Long.

Bảo an gác cổng là một ông chú nhiệt tình, ông ta biết Bạch Tiểu Như, chủ động chào hỏi: “Tiểu Như tan học rồi à!”

Bạch Tiểu Như lễ phép mỉm cười, trong lòng tăng thêm nghi hoặc, thế là đến ngoài cửa sổ, hỏi bên trong: “Chú ơi, vừa rồi có một nam sinh cao cao tiến vào không?”

Chú bảo an trả lời: “Cháu nói thẳng nhóc cùng tuổi với cháu à?”

Bạch Tiểu Như gật đầu.

“Ồ, đi qua rồi, là Tần Long.” Chú bảo an chỉ về đằng trước, “Hôm nay trở về sớm quá, hồi trước về muộn lắm.”

“Hồi trước?” Bạch Tiểu Như nắm bắt từ mấu chốt, “Nhà cậu ta ở trong tiểu khu ạ?”

Chú bảo an hình như nhớ lại: “Đúng vậy, nói mới nhớ hai đứa học cùng trường mà, chú thấy đồng phục của hai đứa giống y nhau.”

Lúc này Bạch Tiểu Như càng hoang mang hơn: “Gia đình bọn họ luôn sống ở chỗ này ư?”

“Không phải, mới dọn tới năm ngoái, thuê một căn hộ, chỉ có hai mẹ con.”

Bạch Tiểu Như thấy Tần Long cũng không giống người từ vùng khác tới, giọng nói rất cơ bản, trong lúc nhất thời không đoán ra nguyên do, cũng chẳng muốn buôn chuyện dư thừa, cứ vậy dừng lại lòng hiếu kỳ.

Về đến nhà, Bạch Tiểu Như chui vào phòng, làm bài tập trước.

Lúc làm được một nửa ra ngoài nghỉ ngơi, bà Bạch ở phòng bếp vừa xào rau vừa gọi: “Tiểu Như, xuống lầu mua giúp mẹ một bình dấm chua!”

Bạch Tiểu Như lên tiếng đáp lại, cầm tiền lẻ, ra cửa xuống lầu.

Chạng vạng đầu mùa xuân trời tối rất sớm, Bạch Tiểu Như quần chặt áo bông, đi ra tòa lầu của mình, theo con đường nhỏ đi ra ngoài, chuẩn bị đi tới cửa hàng nằm phía trước cổng tiểu khu.

Mới vừa đi qua một chỗ rẽ, trong bóng cây đá ra một hòn đá, lăn qua mặt đường phía trước cô, cô sợ tới mức dừng lại sững sốt, đảo mắt nhìn cẩn thận, trong phút chốc một bóng người màu đen cao lớn nhảy ra.

Sau đó, bóng người kêu cô một tiếng.

“Bạn học Bạch Tiểu Như!”

56. Chương 56: Ngoại Truyện 2

Đột nhiên một người xa lạ gọi tên mình, Bạch Tiểu Như đương nhiên bị hù dọa không nhẹ.

Cô lùi ra sau một bước, giữ khoảng cách với người xâm nhập liễu lĩnh trước mắt này, sau đó nhờ ngọn đèn đường chiếu sáng, cô dần dần thấy rõ khuôn mặt đối phương.

Là Tần Long.

Bạch Tiểu Như hơi thở phào nhẹ nhõm, rồi lại âm thầm nắm chặt tiền mặt trong tay, toàn thân đề phòng hỏi: “Cậu làm gì?”

Hỏi xong, cô lại giả vờ không biết rõ tình hình: “Sao cậu ở chỗ này?”

Tần Long rút hai tay trong túi, vẫn là dáng dấp tùy ý buông thả hồi ban ngày, anh người cao chân dài, nhẹ nhàng đá văng hòn đá ban nãy, vừa nghiêng mặt nhìn cô, thờ ơ nói: “Tôi theo dõi em.”

Bạch Tiểu Như đương nhiên không tin câu này của anh, trong lòng suy đoán anh đã biết rõ số lần nhà cô từ lâu, hoặc có lẽ trùng hợp gặp được lúc này.

Nhưng mặc kệ là loại nào, đều khiến đáy lòng cô có chút phòng bị.

Người cô lui xa chút, thấy anh đứng cản giữa đường, định vòng qua phía bên trái, mới vừa lướt qua vai anh, lại bị anh đột ngột duỗi cánh tay ra ngăn lại.

Bạch Tiểu Như dừng bước ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng vẫn che giấu vẻ sợ sệt, không rõ ý đồ của anh.

Cơ mà đây là ở trong tiểu khu, hàng xóm người quen lui tới nhiều, cũng không sợ anh làm ra hành động điên cuồng gì ngay tại chỗ.

“Em ăn cơm chưa?” Anh đột nhiên cúi đầu tiến lại gần nhẹ giọng hỏi.

Bạch Tiểu Như bị anh bao vây bên cạnh, có thể cảm giác được hơi nóng của anh khi nói chuyện phả trên đỉnh đầu.

Cô cúi đầu lắc lắc, hất ra cánh tay anh, nhưng bởi vì chủ động mà thuận thế bị anh nắm ngược trở lại.

“Tôi mời em ăn cơm nhé, muốn ăn gì?” Anh kéo nhẹ cánh tay cô.

Bạch Tiểu Như hơi bối rối bởi hành động đột ngột của anh, muốn giãy ra cánh tay mình, thế nhưng anh bắt lấy trung tâm cổ tay cô, nắm bắt chuẩn xác, cô hoàn toàn không có sức phản kháng.

Trong phút chốc cô hơi bất mãn: “Tôi về nhà ăn cơm!”

“Gia đình em ăn cơm muộn thế à.” Anh nửa trêu đùa nói, “Vậy bây giờ em ra ngoài làm gì, dất chó hả?”

Dứt lời, anh làm bộ nhìn xung quanh.

“Tôi đi mua dấm chua.” Cô lại giãy một chút, lúc này rốt cuộc hất ra được.

Tần Long gật đầu, giống như ngầm đồng ý, cái cằm hất về phía trước, nói: “Đi tới cửa tiệm nhỏ bên ngoài à? Tôi đi cùng em.”

Bạch Tiểu Như hơi mâu thuẫn đối với sự thân thiết khó hiểu của anh, cô liếc nhìn anh với vẻ quái lạ: “Cậu rảnh quá mà, đừng đi theo tôi.”

Nói xong cô đi về phía trước hai bước, ánh mắt chú ý mặt đất, cái bóng của anh bị đèn đường kéo dài, ngay sau đó cũng di chuyển theo.

“Tôi bảo cậu đừng đi theo tôi!” Bạch Tiểu Như đột nhiên xoay người, giơ tay chỉ vào anh cảnh cáo.

Tần Long quả thật đứng tại chỗ không nhúc nhích, anh giơ hai tay lên, giống như tư thế đầu hàng, sau đó hỏi: “Cậu ta không liên lạc với em chứ?”

Bạch Tiểu Như rầu rĩ, vừa nghe ra anh chỉ gì, cô nhìn sang hướng khác mạnh miệng nói: “Ai cần cậu lo.”

Tần Long nhìn khuôn mặt cô dưới ánh trăng, nói khẳng định: “Cậu ta đương nhiên sẽ không liên lạc với em, bởi vì cậu ta còn bận rộn ở cùng nữ sinh khác, bớt đi em cũng chẳng sao cả.”

Bạch Tiểu Như lắng nghe lời này trong lòng rất khó chịu, ban ngày khi nghe được từ miệng anh, cô giữ thái độ nửa tin nửa ngờ, bây giờ nghe anh lặp lại, không khỏi tức giận bởi sắp đến gần chân tướng.

Cố Dương Vũ là một người như thế nào, nói thật, cô thực sự còn chưa đoán được sao.

Nhưng cô trọng thể diện, cho dù sự thật là thế, cô cũng cảm thấy hành vi của anh hơi kỳ quái.

“Cậu có lòng tốt như vậy, sao không đi nhắc nhở nữ sinh khác, cứ tới nói với tôi làm gì?”

Tần Long thấy cô không có phòng bị chống đỡ, tới gần cô hai bước, hỏi lại: “Tại sao tôi phải đi lo cho người khác?”

Bạch Tiểu Như thấy anh tới gần, cảm giác giữa hai người ở cùng là một trận đánh giằng co khó hiểu, cô còn chưa đến nỗi hồ đồ đến mức vẫn tiếp tục giằng co, mẹ ở nhà còn chờ cô mua dấm trở về.

“Làm sao tôi biết được.”

Cô tùy ý mở miệng, không phí lời nữa, lập tức xoay người lâm trận bỏ chạy.

Về phần người phía sau có phản ứng gì, Bạch Tiểu Như chẳng hề quay đầu lại nhìn.

Tới trong tiệm, cô trực tiếp cầm bình dấm chua đi trả tiền, cất tiền thối ông chủ đưa vào trong túi, sau đó xoay người đi vào phía trong tiểu khu.

Bạch Tiểu Như lo lắng Tần Long vẫn còn ở nơi ban đầu đứng chặn chờ cô, thế là đi vòng con đường nhỏ dọc theo bức tường, không đi qua chỗ nhiều người.

Nhưng ai ngờ cô vừa tiến vào cửa tiểu khu, gặp được anh dựa nghiêng người ở mép tường.

Bạch Tiểu Như gãi đầu, hơi ảo não vì bị quấy rầy.

Cô cố ý như không nhìn thấy anh, trực tiếp đi qua anh, lúc tới gần, còn cố ý tăng tốc bước chân.

Tần Long nhìn cô chăm chăm, ánh mắt xoay chuyển theo cô, thấy cô đi qua phía sau mình, anh cũng xoay người theo sau.

Bạch Tiểu Như một mặt sợ mẹ chờ sốt ruột, mặt khác lại sợ anh quần lầy có lòng nhắc nhở nữa, cô đột nhiên tạm dừng bước, xoay người uể oải nói: “Cậu không về nhà cứ theo tôi làm gì?”

“Tôi muốn đi theo em thì sao?” Anh sải bước dài, chốc lát đã tới gần, lời nói chắc chắn, “Tôi đã định cả đời với em rồi, em xem rồi liệu đi.”

Cây cối xung quanh tĩnh lặng, may mà không có người đi qua, nếu không Bạch Tiểu Như phải chui xuống lỗ mất thôi.

Cô sợ ngầy người bởi giọng điệu bá đạo của anh, nhất thời mặt đỏ tai hồng chẳng biết nên nói gì, cô nói năng lộn xộn rũ bỏ sạch sẽ: “Cậu đừng nói lung tung, tôi biết nhà cậu ở trong tiểu khu, nếu cậu muốn tản bộ, tự cậu đi là được rồi, tôi...tôi về nhà có việc, tôi đi trước.”

Nói xong, cô không lo tới anh nữa, xoay người chạy về phía trước, ít nhiều hoảng loạn.

“Này!” Anh ở phía sau hô lên.

Đầu óc Bạch Tiểu Như phát điên rồi, trong lòng rối loạn thành mớ bòng bong.

Im miệng đi, xin cậu đừng nói nữa.

“Này!” Anh lại hô lên, hình như cũng chạy chậm mấy bước, “Ngày mai mấy giờ em thức dậy?”

Bạch Tiểu Như nghe được không trả lời, sau khi anh nói xong lời này, cô đứng lúc quẹo vào chỗ rẽ, mắng rùng cây che chắn, hai bên không thấy nhau.

Bạch Tiểu Như gần như chạy một hơi tới dưới lầu nhà mình, tin tưởng anh không đuổi theo, lại một mạch không nghĩ chạy lên lầu, khi đẩy ra cửa nhà mình còn cẩn thận nhìn xung quanh ngoài cửa, mới vỗ ngực đóng cửa lại.

Nhưng mà, mặc dù cô nhất thời thoát khỏi anh, nhưng lời anh nói trước khi đi tựa như âm thanh ma quỷ, cứ vang lên bên tai cô.

Anh nói cả đời này định với cô rồi.

Sao da mặt lại dày thế chứ, lần đầu tiên Bạch Tiểu Như nhìn thấy người ngạo mạn như vậy.

Nhưng cô không biết, sau khi cô về rồi, Tần Long dừng lại đứng yên tại chỗ, từ trong túi quần lấy ra một lá thư, nó đã bị vô vô số lần, nhăn nhúm không bằng phẳng.

Mặt ngoài lá thư còn viết tên của một nam sinh khác, khiến anh nhìn đã thấy khó chịu, nhưng nghĩ tới lúc ban ngày chế ngự đối phương, thuận tiện âm thầm đoạt lấy, cắt đứt liên lạc của hai bên, trong lòng anh lại vui sướng không ít.

Miệng anh hừ một tiếng, xé mở lá thư này, cơ thể dựa vào một cột đèn đường, ánh đèn mờ nhạt chiếu rọi, yên lặng đọc thư.

Chỉ là một chút tâm tư thiếu nữ, trong cách diễn đạt vừa mang theo sự yêu thương ưa thích còn chứa sự dè dặt, càng xem anh càng bất mãn nhàu mảy, đáy lòng bức dọc, bàn tay dùng sức vò nát trang giấy thành một cục rác.

Anh cúi đầu nhìn một lúc, xoay người tìm được thùng rác, muốn từ xa ném qua.

Nhưng chỉ liếc mắt một cái, thoáng thấy nét chữ nắn nót ân cần được cô viết ra bên trong trở nên méo mó, anh nhất thời không đành lòng, cầm về vuốt ra thẳng một chút, khi vuốt ra lại nhìn mấy lần, tự tìm buồn bực gấp lại rồi cất đi.

Đêm đó, Bạch Tiểu Như làm xong bài tập lên giường, trước khi ngủ chỉnh lại thời gian của đồng hồ báo thức, sớm hơn mọi ngày mười phút.

Tuy rằng Tần Long không nói gì, nhưng Bạch Tiểu Như đoán được câu hỏi của anh trước khi cô chạy đi kia nhất định có ám chỉ.

Ngày hôm sau, chuông báo thức vang lên, Bạch Tiểu Như buồn ngủ mở mắt ra, nhớ tới chuyện tối qua, cô cắn răng rời khỏi giường.

Bà Bạch nhìn thấy, hơi bất ngờ: “Sao con dậy sớm thế, chẳng phải còn kịp giờ à?”

Bạch Tiểu Như ngoan ngoãn đáp: “Mới vừa khai giảng, con muốn chăm chỉ chút.”

Bà Bạch nghe vậy vui mừng cười nói: “Học kỳ cuối rồi phải nắm vững một chút, bữa sáng cũng phải ăn đủ chất dinh dưỡng, con đi đường chú ý an toàn.”

Bạch Tiểu Như chuẩn bị xong, ở cửa nói lời tạm biệt, rồi đi xuống lầu.

Trải qua chuyện tối qua, Bạch Tiểu Như lòng còn sợ hãi, cứ cảm thấy Tần Long này sẽ đột ngột nhảy ra lúc cô đang đi trên đường.

Buổi sáng mùa xuân gió lạnh, thổi bốn phía cảm thấy rùng mình, cô quấn chặt khăn quàng cổ, trong tay nắm chặt mấy đồng tiền xu, định trên đường đi mua bữa sáng ăn.

Trên con đường trong tiểu khu không có bao nhiêu người qua lại, thời gian rõ ràng còn rất sớm.

Cô hà hơi lạnh, đi tới chỗ cửa bảo vệ, ông chú hôm qua lên tiếng chào hỏi, mới vừa đi ra hai bước, liền nghe thấy ông chú kia cũng hô lên với người đằng sau: “Đi học à, Tần Long.”

Đầu Bạch Tiểu Như bùng nổ, lập tức quay đầu lại, quả thật gặp phải cái người âm hồn bất tán kia.

Cô điều chỉnh cảm xúc, giả vờ không biết, tiếp tục đi về phía trước, vừa hối hận đi ra sớm vậy, vừa nghĩ nên làm thế nào thoát khỏi.

Tiệm bánh bao ở ngã tư đường đằng trước kín người hết chỗ, xếp hàng dài tới bên ngoài, Bạch Tiểu Như đi lên đứng ở cuối hàng.

Lòng cô có phòng bị, khóe mắt thoáng thấy anh đi tới, cũng dừng lại đằng sau cô, không động đậy.

Được, cô không hỏi, hỏi cũng như không, dân lấy ăn làm trọng, ăn bữa sáng là việc nên làm.

Bạch Tiểu Như tiếp tục giả vờ không biết, theo sát hàng ngũ chen chúc đi lên, định thừa lúc anh mua đồ sẽ mau chóng tìm khoảng trống lên đi.

Nhưng hiển nhiên đối phương không nghĩ vậy, lúc còn chưa đi tới, Bạch Tiểu Như nghe được người đằng sau kề sát bên tai cô nói: “Lời tôi nói hôm qua không phải nói đùa.”

Ngày hôm qua nói cái gì, Bạch Tiểu Như chẳng muốn nhớ tới nữa, chỉ đánh giá của anh về Cố Dương Vũ cũng đã đủ khiến cô phiền muộn trong lòng.

Cô không quay đầu lại, giống như nói chuyện với người lạ: “Tôi coi như cậu nói đùa.”

Tần Long đứng đằng sau thay đổi sắc mặt, nhưng cô không thấy được, vẫn cố chấp nhìn đằng trước, không định để ý tới anh.

“Này!” Anh dùng khuỷu tay chạm vào cô.

Bạch Tiểu Như co người di chuyển lên phía trước.

Anh nhìn ra động tác nhỏ của cô, còn muốn nói gì nữa, bên trái đột nhiên truyền đến tiếng còi, một chiếc xe chạy bằng điện đang chạy trên đường, định tìm khe hở chạy qua hàng ngũ.

Đầu xe nhắm ngay Bạch Tiểu Như, cô còn chưa phát hiện đã cảm thấy trên vai mình có một bàn tay, dùng tư thế chống đỡ, mang theo cô dồn về phía trước, thuận tiện để chiếc xe kia chạy qua phía sau anh.

Bạch Tiểu Như quay đầu, đã biết là tình huống gì, cô tạm thời nhịn xuống, nhưng đồng thời cảm giác bàn tay trên vai rất nặng, như là muốn giữ chặt cô.

Xe mau chóng chạy qua, Bạch Tiểu Như thả lỏng vai ngay lập tức, cũng ngẩng đầu liếc anh một cái.

Tần Long vẫn chưa buông tay, nghiêng đầu nhìn cô, đột nhiên hỏi: “Em thích Cố Dương Vũ cái gì?”

Bạch Tiểu Như không muốn trả lời vấn đề này, nói có lệ: “Không có gì.”

“Không có gì thì em thích điểm nào của cậu ta nhất? Học tập hay là bề ngoài?”

Bạch Tiểu Như cho rằng mình không phải một người nông cạn, tự nhiên đáp: “Cậu ấy học giỏi.”

Tần Long bổ sung theo: “Học giỏi, nhân phẩm không tốt.”

Cô không khỏi nhíu mày: “Đây là cậu nói.”

Anh không thừa nhận: “Em nên tìm thêm mấy người hỏi thăm, tìm nam sinh quen biết mà hỏi, bọn họ sẽ nói thật với em.”

Bạch Tiểu Như lắng nghe đáy lòng càng loạn hơn, cô đã mất đi hứng thú ngày trước đối với những gì có liên quan đến cái tên Cố Dương Vũ, thế là cô dứt khoát im miệng không nói, nhưng tinh tâm rồi lại phát hiện bàn tay anh vẫn còn đặt trên vai mình.

Vừa rồi bị lời anh nói làm phân tâm, thế mà nhất thời không để ý tới.

Cô hất không ra, chỉ đành lấy tay gạt ra, vừa chạm vào bàn tay anh lại là một cái bẫy, thuận thế bị anh nắm lấy.

Bạch Tiểu Như còn chưa kịp bối rối, nghe được giọng điệu ghét bỏ của anh trên đỉnh đầu: “Tay em làm bằng nước đá hả? Lạnh như vậy.”

Nói xong, anh giơ hai tay ra, rồi bao bọc bàn tay trái của cô, đồng thời xoa nhẹ vài cái, giống như muốn chà ra hơi nóng.

Bạch Tiểu Như: “...”

Anh thật sự quá chủ động, vả lại trông như xuất phát từ lòng tốt, nhưng đối với Bạch Tiểu Như chưa từng tiếp xúc gần gũi với nam sinh thì hành vi này đã vượt quá giới hạn dự đoán của cô.

Bạch Tiểu Như đương nhiên muốn dùng hết sức rút tay về, mà anh cũng biết rõ tâm tư của cô, cuối cùng thả lỏng tay, sau đó hỏi: “Em trông học hành không tệ nhỉ?”

Câu suy một ra ba này khiến cô chịu thua, tuy rằng cũng không có ý này, nhưng ở trước mặt anh cô đành thừa nhận.

Người đằng sau rốt cuộc im lặng, nhưng hình như không phải thất bại bị đánh lui, mà là thoát khỏi đề tài này.

“Bữa sáng ăn gì?” Anh ngược lại rất biết tán gẫu.

Bạch Tiểu Như vẫn im lặng.

Qua vài giây, anh không đợi được câu trả lời của cô, nói: “Em nói ít quá.”

Cô tiếp tục trầm lặng.

Anh vẫn nói: “Người dịu dàng ít nói như vậy, làm sao có dũng khí thổ lộ nhỉ?”

Chuyện xấu hổ bị nói ngay trước mặt, Bạch Tiểu Như không nén nổi nữa, cũng không biết bọn họ bàn luận sau lưng mình thế nào, cô tiếp tục coi như không biết, đầu cũng cúi thấp xuống.

Anh ở sau lưng nhìn chằm chằm ót cô, giống như nhìn thấy một người phạm sai lầm, đột nhiên không nỡ lòng nói nữa.

Hàng ngũ bọn họ đang đứng đã tới nơi, Bạch Tiểu Như đã nghĩ xong muốn ăn gì, tới gần cạnh quầy nói ra một hơi.

Tần Long đứng bên cạnh cùng với cô, nghe cô nói một tràng xong, anh cũng nói theo y chang, sau đó mau chóng hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Nhân viên cửa tiệm thấy bọn họ đứng cùng nhau, tự nhiên tưởng là người quen, cộng lại tiền bữa sáng.

Bạch Tiểu Như nóng vội, đầu óc là một mớ hỗn độn, lúc còn đang tính tiền, có một bàn tay còn mau lẹ hơn cô, đưa tiền cho nhân viên thu ngân trước.

Bạch Tiểu Như ngẩng đầu, mắt thấy đối phương nhận tiền, cô ơ một tiếng cũng đã không kịp rồi.

Nhân viên cửa tiệm mau chóng xách bữa sáng chung của hai người ra, khuôn mặt Bạch Tiểu Như nóng lên, nắm chặt tiền không nói gì liếc anh một cái.

Tần Long thì làm như không có việc gì, đẩy cô cùng đi ra ngoài, nhường chỗ cho người ở phía sau.

Bạch Tiểu Như sòng phẳng đưa tiền bữa sáng cho anh, cứng rắn nói câu: “Cám ơn!”

Tần Long không nhận, đưa sữa đậu nành nóng hổi cho cô trước bảo cô cầm lấy, còn dặn dò: “Cẩn thận còn hơi nóng.”

Bạch Tiểu Như thấy trên tay anh nhiều thứ đồ, sữa đậu nành sắp đổ ra, cô vội vươn tay cầm lấy, quả thật phồng tay, nhưng làm ấm bàn tay đông cứng của cô.

Đồng thời cô cũng không quên trả tiền, bàn tay vẫn đưa qua.

Không ngờ vẻ mặt anh trở nên mất kiên nhẫn: “Em muốn tính toán rõ ràng vậy sao? Tôi mời em ăn cũng không được ư?”

Bạch Tiểu Như không thích nợ tình nghĩa, cô khách khí thờ ơ với anh, kiên định nhét qua: “Cậu cầm đi.”

Anh né tránh, nói: “Có nhiều đây thôi.”

Lúc này ngược lại khiến Bạch Tiểu Như có chút không biết làm sao, chẳng lẽ cô cứ vậy thiếu nợ anh sao? Cái này khiến cô sau này làm sao đối mặt với anh, nhưng tiền dù sao cũng phải trả, có lẽ không phải dùng phương thức như vậy.

Sau khi nhận lấy bánh bao cô mua, trong lòng Bạch Tiểu Như lo tính nếu không lát nữa mua mấy chai nước trả cho anh, nam sinh không phải vận động xong thích uống nước đó sao.

Nhưng anh hình như biết cô suy nghĩ cái gì, tự nói ra đề nghị: “Tôi mời em bữa sáng, em mời tôi bữa trưa đi.”

Bạch Tiểu Như nghe vậy nhú mày, mời qua mời lại, làm hoài không dứt.

“Muốn phiền toái như vậy làm chi.” Đáy lòng cô buồn bực, lại đưa tiền qua, gần như muốn ném lên người anh, “Cậu cầm là được rồi.”

Lần này khuôn mặt anh lạnh nhạt, hô một tiếng: “Bạn học Bạch Tiểu Như!”

Bạch Tiểu Như dừng tay.

“Bữa trưa tan học trước khi ăn cơm đến lớp chúng tôi tìm tôi.” Anh làm như mệnh lệnh nói.

Bạch Tiểu Như không vui: “Vì sao muốn tôi tới tìm cậu?”

“Em không phải rất thích đến lớp chúng tôi tìm người sao?” Anh châm chọc lật tẩy cô, “Mỗi lần tìm cậu ta, lại không dám tiếp cận cậu ta, em tưởng rằng tôi không thấy hả?”

“Vậy thì thế nào?” Khuôn mặt cô bối rối, hạ quyết tâm nói, “Sau này tôi không đến nữa.”

Tần Long khẽ cười, nói: “Chẳng phải em không tin lời tôi nói sao? Giữa trưa tới đi, tôi dẫn em đi nhìn bộ mặt thật của cậu ta.”

Bạch Tiểu Như ngoài mặt coi nhẹ, nhưng đáy lòng nhớ kỹ, cô không biết làm sao mình dao động, có lẽ là lời nói từ hôm qua đến giờ của anh thôi thúc, hoặc là hành động gần gũi thường xuyên, khiến lòng cô dần dần nảy sinh sự khác thường.

Hai người vừa ăn sáng vừa đi về phía trường học.

Sau khi vào cổng thì tách ra, Bạch Tiểu Như vẫn mơ màng như trong mộng, cô đột nhiên gần gũi với cậu nam sinh nghe đồn không học giỏi, còn vì vậy thiếu một nhân tình.

Nói đến tiền, cô lại quên mất, ban nãy muốn đưa lại bị anh chuyển đề tài.

Bạch Tiểu Như rất buồn bực, nhìn bóng lưng anh đi vào lớp học ở lầu một, cô nắm chặt cái cặp to, chạy thẳng lên lầu.

Cả buổi sáng, tiết nào Bạch Tiểu Như cũng phân tâm, chỉ ngồi nghe mơ hồ, trạng thái rất hồng bét.

Cô kinh ngạc phát hiện, hồi trước hình ảnh thường xuyên sẽ ảo tưởng tới Cố Dương Vũ, giờ phút này tất cả đều thay thành khuôn mặt của Tần Long.

Rốt cuộc học xong tiết cuối, Bạch Tiểu Như biết rõ giờ anh hẹn, cô vẫn còn do dự có nên đi hay không.

Ngộ nhớ anh quên thì sao, hay nhớ ra lát nữa thật sự thấy được cảnh tượng không tốt thì sao.

Cô đang rối rắm giữa đi và không đi, đúng lúc có bạn học nữ gọi cô, Bạch Tiểu Như ngẩng đầu đáp lại: “Tổ đau bụng, hôm nay không ăn.”

Trong nháy mắt các bạn học đều đi mất.

Bạch Tiểu Như âm thầm đưa ra quyết định, cô tính theo cầu thang khác đi xuống trước, từ bên hông đằng xa để ý tình hình ở lớp ba, nếu thật sự là như thế hãy hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Kết quả thật giống như mong đợi của cô, mọi người trong cả tòa lầu đã đi hết, ngoài phòng học lớp ba chỉ có một người đang đứng, người kia tựa vào khung cửa, tầm mắt vốn nhìn bụi cây bãi cỏ phía trước, đột nhiên chuyển qua thấy được ánh mắt rình mò của Bạch Tiểu Như.

Bạch Tiểu Như hơi xấu hổ vì bị phát hiện, người lui vào trong hành lang, đã thấy anh ngoắc ngón tay với cô, âm thầm ra hiệu cô đi xuống.

Còn có thể làm thế nào, đương nhiên là đi xuống.

Bạch Tiểu Như xoay người xuống lầu, xác nhận xung quanh không có ai thăm dò, cô đến bên cạnh người đang đợi, giống như ám hiệu, ánh mắt không nhìn anh hỏi: “Cậu bảo tôi tới làm gì?”

Giờ phút này trên mặt Tần Long tràn đầy ý cười, vui sướng nhất bởi vì cô chịu đến, anh lại vẫy tay với cô nói: “Em vào đây.”

Nói xong anh đi vào trong lớp học trước.

Bạch Tiểu Như hơi băn khoăn, sợ thế này có người nhìn thấy thì phải không sạch được, cô đứng ở cửa lưỡng lự: “Tôi không đi vào, cậu không phải nói cho tôi xem chân tướng sao? Có chuyện nói mau!”

Tần Long đi vào trong một nửa thì dừng lại, quay đầu nhìn cô, làm như bất đắc dĩ đối với hành vi tư tưởng của cô, nhưng anh không quá gò ép, sau khi tới cạnh một cái bàn trong lớp học thì trực tiếp với tay vào trong lục lọi gì đó.

Từ xa ở đầu cầu thang có người đi qua nói chuyện, Bạch Tiểu Như hoảng hốt: “Anh xong chưa?”

Tần Long nhìn cô, đột nhiên nhoẻn miệng cười một cái: “Em gấp cái gì, chúng ta cũng không phải làm chuyện không thể trông thấy.”

Đối với Bạch Tiểu Như, chính là chuyện không thể trông thấy, ngay cả trong vòng một ngày quen biết anh, cô cũng cảm thấy khó mở miệng.

Qua một lúc, Tần Long rút cuộc đi ra, cầm một quyển sổ trên tay, đưa cho Bạch Tiểu Như xem.

Bạch Tiểu Như khó hiểu cầm lấy, giương mắt nhìn anh trước: “Đây là cái gì?”

“Hoa đào mỏng manh của Cố Dương Vũ.”

Cô kinh ngạc: “Gì cơ?”

Anh thay đổi cách nói: “Sổ thông tin tán gái của cậu ta.”

Bạch Tiểu Như chẳng hề tò mò về việc này: “Cậu cho tôi xem cái này làm gì?”

Anh ra hiệu: “Em xem trước đi.”

Dưới cái nhìn chăm chú của anh, Bạch Tiểu Như mở ra quyển sổ kia, bên trong là một bảng biểu, phía trên trái liệt kê tên người, giống như danh sách, tất cả đều là nữ sinh.

Bạch Tiểu Như nhìn sơ qua mấy tên người, có hơn một nửa là người cô từng nghe qua hoặc quen biết, mà tên của cô cũng ở trong danh sách, bị đặt ở cuối cùng, hình như mới ghi thêm.

Cô lại nhìn sang bên phải, là một số từ tương tự như ghi chú.

Cô nhìn kỹ, lại nhìn thấy vấn đề còn trình hay không, cùng với thời gian qua lại và chờ điện thoại liên lạc.

Bạch Tiểu Như đương nhiên xem đến mức ngó ra hết hồn, không chịu nổi khép lại quyển sổ, dùng sức đập về phía Tần Long: “Cậu có ý gì? Cho tôi xem cái này làm chi? Có liên quan tới tôi sao?”

Tâm tình cô khó chịu, quả thực muốn mắng ra lời thô tục.

Tần Long cầm lại quyển sổ, nhìn cô: “Không phải em thích cậu ta à?”

Cô bất mãn phản bác: “Ai nói tôi thích cậu ta.”

Anh đột nhiên bật cười: “Tôi hiểu, vỡ mộng rồi phải không?”

Bạch Tiểu Như biết anh muốn nói gì, không để anh thực hiện được, cố ý nói: “Tôi làm sao biết được không phải cậu hãm hại cậu ta, tôi dựa vào gì phải tin cậu chứ?”

Anh cười nhạo một tiếng: “Vịt chết còn mạnh miệng.”

Tần Long cúi đầu lấy ra di động, bấm mở gì đó, ngay sau đó đưa cho cô xem.

Bạch Tiểu Như có dự cảm là hình ảnh gì không tốt, im lặng từ chối.

“Xem đi, bằng chứng xác thực.”

Sắc mặt cô khó chịu, nhưng lại hết sức tò mò, giằng co mấy giây mới chần chừ cầm lấy, đưa mắt nhìn từ từ, lật qua từng tấm một, càng xem lông mày càng nhíu chặt, cho đến khi xem hết.

Ảnh chụp trên di động, gần như mỗi tấm đều là Cố Dương Vũ ôm ấp từng nữ sinh khác nhau, tư thế thân mật mờ ám, trên mặt không nhìn rõ mức độ vui vẻ.

Tần Long biết trong lòng cô có chủ ý, chủ động lấy di động về, an ủi không có phân lượng: “Em đừng buồn.”

Nói xong, anh xoay người trở về, cất lại quyển sổ.

Tiếp theo quay trở lại, muốn nói chuyện với cô, mới hé miệng thì khép lại.
Bóng người ở cửa đã không thấy đâu.

57. Chương 57: Ngoại Truyện 3

Tần Long tăng tốc bước chân, đi ra lớp học hết nhìn đông tới nhìn tây, chẳng thấy người đâu, cũng không biết cô đi đâu.

Anh nhíu mày, nghĩ đến tính khí của cô, đoán chừng bức bội một mình trút ra hết, thế là anh tìm đến nhà vệ sinh ở phía cuối.

Anh dừng lại ở cửa nhà vệ sinh nữ, vánh tai lắng nghe một lúc, quả thật phát hiện một chút động tĩnh.

“Bạch Tiểu Như!” Anh hướng vào trong hô một tiếng, truyền ra tiếng vọng lại.

Người ở bên trong không đáp, làm bộ không nghe được.

Anh không thể đi vào, chỉ có thể chặn ở cửa: “Em chưa ăn cơm phải không? Không đói bụng à?”

Cô vẫn không nói chuyện, nhưng tiếng sụt sùi rất nhỏ, hình như chắc chắn anh sẽ không đi vào.

“Không ngờ tâm tính của em yếu đuối như vậy.” Đợi một lát, anh không nhịn được nói.

Bạch Tiểu Như quả thật hơi buồn bã, nhưng không đến mức quá khó chịu, dù sao cô còn chưa hiểu biết thật sự, cô buồn cho mình, sự hiểu biết về thích nông cạn như vậy, lại không từ vẻ ngoài nhìn thấy nội tâm của một người.

“Em định ở trong nhà vệ sinh luôn à?” Người bên ngoài cứ một lúc lại hô lên.

Bạch Tiểu Như cúi kính: “Cậu có phiền hay không!”

“Cần tôi mang giường qua cho em không?”

“Cậu phiền quá đi!”

Tần Long gõ nhịp nhàng trên cửa nhà vệ sinh, giả vờ đe dọa: “Nếu em không ra thì tôi sẽ đi vào.”

Bạch Tiểu Như nghe thấy tiếng xô cửa lạnh lạnh, cô mau chóng điều chỉnh bản thân, trong lòng thầm mắng, đẩy cửa gian phòng ra nhìn về phía cửa nhà vệ sinh, thấy người anh vẫn ở bên ngoài, chỉ lộ ra nửa người, thách anh cũng không dám vào.

Anh nhìn cô, nói: “Theo tôi ăn cơm đi!”

Bạch Tiểu Như sửa sang chính mình trước gương, thông thả ung dung: “Cậu đi trước đi, lát nữa tôi tự đi.”

Anh hơi bất mãn: “Em lèo nhèo gì hả, vì một thằng con trai, ngay cả cơm cũng không ăn?”

Tâm trạng cô không thoải mái: “Không cần cậu lo.”

“Thế thì tôi càng muốn lo.” Anh mạnh bạo nói, “Còn nữa, em đã hứa mời tôi ăn trưa.”

Bạch Tiểu Như nhíu mày, hô với người ở trước cửa: “Ai hứa mời cậu ăn, đưa tiền cho cậu lại không chịu cầm, đừng trách tôi.”

“Không trách em.” Anh hình như bất đắc dĩ, thả nhẹ giọng nói, “Tôi mời em ăn được chưa, xem tâm trạng của em không tốt, ăn với tôi không có ý kiến chứ.”

Bạch Tiểu Như vẫn sa sầm mặt, bị những lời này chọc cười, cô hỏi anh: “Cậu mang bao nhiêu tiền hả?”

Anh không muốn cách khoảng không nói tiếp nữa: “Em ra đây nói chuyện với tôi.”

Bạch Tiểu Như rửa tay xong, vẩy khô vệt nước rồi đi ra ngoài, vừa mới đứng trước mặt anh, đã bị anh nắm tay áo đồng phục, kéo mấy bước ra bên ngoài, ghét bỏ nói: “Nữ sinh các em không có việc gì thì thích ở trong nhà vệ sinh, có chuyện nghiêm chỉnh nào khác làm không?”

Bạch Tiểu Như không đấu võ mồm với anh, sờ bụng nói: “Tôi đi ăn cơm.”

Tần Long nghe cô nói vậy, cũng không phát biểu ý kiến, đi theo bên cạnh cô, tới cùng nơi.

Bạch Tiểu Như không muốn để người quen nhìn thấy, tự mình đi xa chút, nhưng bị anh đuổi theo, cô nhỏ giọng nhủ thầm: “Cậu đừng đi theo tôi, tôi không đến căn tin, tôi đi siêu thị ăn trưa.”

“Siêu thị?” Anh hỏi, “Ăn gì?”

“Mì nước.”

“Mì nước có dinh dưỡng à?” Anh liếc mắt nhìn vóc dáng mảnh khảnh của cô.

Cô kiên trì: “Tôi thích ăn.”

Lúc Bạch Tiểu Như khó chịu trong lòng, cô dựa vào ăn vặt để trút ra hết phiền muộn, hướng chỉ đến căn tin muộn vậy, đã không còn đồ ăn ngon từ lâu, cô cũng lười xếp hàng tranh giành.

Tần Long thấy cô bốc đồng, đột nhiên dung túng, đi theo nói: “Tôi đi ăn với em.”

Bạch Tiểu Như liếc anh một cái, không từ chối nữa.

Vào siêu thị, anh hỏi cô: “Hương vị gì?”

Bạch Tiểu Như nói: “Không cay đều được.”

“Thịt bò kho?”

“Được.”

Tần Long trực tiếp tiến vào trong, quay đầu lại dặn dò: “Em tìm chỗ ngồi đi.”

Bạch Tiểu Như ngồi xuống chỗ gần đây, ngay sau đó sức nhớ gì đó, lại đứng dậy đi qua bắt kịp.

Tần Long quay đầu thấy, hỏi cô: “Thế nào?”

“Tôi còn thiếu tiền cậu mà!” Nói xong cô nhét mười đồng trong tay anh, “Lần này tôi mời.”

Anh không phòng bị cầm lấy, nhưng không nhét trở về, gật đầu: “Được.”

Bạch Tiểu Như rút cuộc yên tâm, xoay người trở về chỗ chờ đợi.

Tần Long nhanh chóng trả tiền xong đi ra, thuận tiện để mì ngâm trong nước sôi, bận rộn một lúc, rồi mới mỗi tay cầm một bát mì trở về.

Bạch Tiểu Như đứng dậy nhận lấy, hơi phồng tay lại rút về, mà anh cũng không định để cô bưng, cả quá trình đều tự mình bưng trên bàn.

Trước đó Bạch Tiểu Như không phát hiện, thấy anh vừa ngồi xuống, trên tay có thêm hai chai thức uống, cùng với một túi đồ ăn vặt nhỏ, anh đưa hết cho cô, cô nhất thời chẳng hiểu gì.

Tần Long ra hiệu cô cầm lấy: “Lát nữa mang đi.”

Cô giả vờ: “Tôi không ăn đồ ăn vặt.”

“Em còn rất biết nói dối.”

Cô nhủ thầm: “...Cậu thấy gì rồi hả?”

“Hồi trước không phải em thường đi dạo siêu thị sao?”

“...”

Chả trách, trong túi đồ ăn vặt này toàn bộ đều hợp khẩu vị của cô.

Bạch Tiểu Như nhất thời không biết nên nói gì mới được.

Hơn nữa, nếu cô nhận thì như là nợ anh gì đó, sự tình hình như đột nhiên trở nên dây dưa không rõ ràng.

Cô lười xử trí với các mối quan hệ cá nhân, vả lại còn là một nam sinh trước đây cô không xem trọng, nhưng hiện giờ tiếp xúc với nhau, hình như cũng không tệ như cô nghĩ.

Lúc ăn mì, cô chủ động hỏi: “Câu dọn đến tiểu khu chúng tôi hồi nào thế?”

“Trước tết.”

Cô tò mò: “Tại sao chuyển nhà vậy?”

Tần Long im lặng, ăn một ngụm mì lớn, tiếng húp mì rất lớn.

Bạch Tiểu Như nhìn anh nuốt xuống, trên tay mình vẫn không nhúc nhích, vẫn đang đợi anh trả lời.

Sắc mặt Tần Long rõ ràng tránh né, cuối cùng thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô, nói ra: “Ba tôi phạm tội, truyền ra ngoài khó nghe, cho nên đổi chỗ ở.”

Theo ý nghĩ của người bình thường, cô tự nhiên hỏi: “Phạm tội gì?”

Anh đắn đo một lúc, cẩn thận nhìn cô, thấp giọng nói: “Tội cưỡng hiếp.”

Bạch Tiểu Như kiềm nén nổi kinh hãi, cô không nghĩ tới, gia đình anh lại xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng việc này không liên quan tới anh, thế nên cô mau chóng điều chỉnh biểu cảm, không gây sự hỏi tiếp nữa, sau đó chuyên tâm ăn hết bát mì.

Cô cúi đầu, không dám nhìn anh, ngó thấy anh ăn mì vị cay, không khỏi nói: “Câu thích ăn cay à.”

Anh hỏi lại: “Em không thích?”

Cô lắc đầu: “Sẽ nổi mụn.”

“Em còn lo nổi mụn?” Anh ngẩng đầu nhìn mặt cô, giống như đang chuyên tâm nghiên cứu, sau đó nói, “Không sao đâu, làn da em đẹp lắm.”

Lời khen ngợi đột ngột, còn chi tiết nữa, khiến Bạch Tiểu Như hơi ngượng ngùng: “Bây giờ không được, dễ nóng người.”

Anh thuận tiện đẩy thức uống tới trước mặt cô: “Uống cái này hạ hỏa.”

Cô lắc đầu: “Lạnh quá.”

Kiêng lạnh lại kiêng cay, điều này khiến Tần Long không khỏi liên tưởng tới gì đó, ánh mắt dừng lại trên mặt cô, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Cái kia tới rồi hả?”

“Hử?” Bạch Tiểu Như trở tay không kịp, lập tức hiểu ngay, xấu hổ nói, “Câu mới tới đó.”

Anh nở nụ cười sang sảng: “Tôi thấy em tới rồi, thảo nào hôm nay tính khí tệ như vậy.”

Bạch Tiểu Như: “...”

Cái này coi như hiểu lầm, cô thật sự không phải không khỏe, chỉ là từ trước đến nay ăn uống lành mạnh, không ăn uống quá độ, cũng kiêng chua cay lạnh lẽo.

Hiện giờ ăn mì, coi như là hành động tùy hứng của cô.

Với lại cô lo lắng, ăn xong bát mì này, trở về dạ dày mình sẽ khó chịu, nhưng trước mắt quan trọng là tâm tình, tâm tình tốt lên cô mới cảm thấy có một số việc có thể vứt đi.

“Vậy uống đồ nóng nhé? Em thích uống gì?” Anh hỏi.

Bạch Tiểu Như chẳng hề nghĩ ngợi nói: “Trà sữa.”

Nói xong cô do dự, không biết có phải tự mình đa tình không, cứ cảm thấy mỗi câu trả lời của cô, anh đều sẽ đặt trong lòng.

Cô gãi đầu, bổ sung một câu: “Cũng không thường uống, thỉnh thoảng uống thôi.”

Anh gật đầu, hình như cũng không để trong lòng.

Nhưng tới buổi chiều tiết thứ hai chấm dứt, Bạch Tiểu Như từ nhà vệ sinh trở về lớp, vào phòng học, còn chưa đi đến cạnh bàn đã phát hiện trên đó đặt một cốc trà sữa chưa mở ra, bên cạnh có một cái ống hút.

Bạch Tiểu Như còn đang nghi hoặc, bạn học nữ đi qua bên cạnh giải thích: “Vừa rồi có một nữ sinh đưa tới, không nói là ai đưa. Tiểu Như, không phải có người thầm mến cậu chứ?”

“Không có.” Bạch Tiểu Như cười ha ha, che dấu bằng lời biện bạch vớ vẩn, “Tớ bảo người ta mang đến.”

Miệng cô nói vậy, nhưng sau khi cầm cốc trà sữa, nhìn mùi vị phía trên, trùng hợp là loại cô thường uống, khiến cô nghĩ ngay tới anh.

Thật sự là rất kỳ quái, cô và anh xác thực quen biết còn chưa đến một ngày, nhưng đã nói nhiều như vậy.

Bạch Tiểu Như biết rõ nên cách xa người này một chút, hiện tại nhiệm vụ hàng đầu của cô là học tập.

Mới vừa ngồi xuống, di động trong túi rung lên.

Bạch Tiểu Như lấy ra xem, một dãy số xa lạ gửi tin nhắn tới.

“Bạn học Bạch Tiểu Như, vị trà sữa vừa ý không?”

Bạch Tiểu Như quyết đoán trả lời: “Tần Long?”

Đối phương hồi âm: “Coi như tôi không đưa uống phí.”

Bạch Tiểu Như hoang mang nhìn, sau đó gửi qua: “Tại sao cậu mang trà sữa cho tôi?”

Cô chỉ muốn biết lý do, nguyên nhân anh đột nhiên nhiệt tình như vậy.

Nhưng lời nhắn anh gửi sau đó lại khiến cô rơi vào trong suy nghĩ miên man dài lâu.

“Bởi vì tôi thích em.”

Bạch Tiểu Như nhìn năm chữ này hồi lâu, một câu rất đơn giản rất thuần túy, lại khiến cô cúi đầu hai má không khỏi nóng lên, cô vẫn còn chậm rãi trở về chỗ ngồi, luôn cảm thấy lạ lùng không dám tin.

Ngày hôm qua, cô mới thổ lộ với một nam sinh, thực tế kết quả bằng không.

Hôm nay, lại bị nam sinh quấy nhiễu cô thổ lộ.

Sự việc phát triển có chút kịch tính, cô xóc lại tinh thần nhìn rõ tình trạng hiện nay.

Nhưng mà, không trả lời thì không tốt, sẽ khiến đối phương có cảm giác xấu hổ cam chịu.

“Tôi không thích.” Đây là âm thanh chân thật nhất trong lòng cô lúc này.

Trước khi tắt máy cô đợi một lát, anh quả thực gửi qua: “Vậy tôi chờ em.”

Liếc mắt một cái xem xong, trong lòng Bạch Tiểu Như càng mất bình tĩnh hơn, trực tiếp tắt điện thoại.

Hôm nay tan học, Bạch Tiểu Như cố ý nấn ná trong phòng học hồi lâu, cũng chẳng biết mình đang trốn tránh cái gì.

Cho dù đối phương không cho cô gợi ý rõ ràng, nhưng cô vẫn khẳng định cảm thấy được anh ở một góc nào đó chờ cô.

Còn trở về nhà, trở lại tiểu khu vẫn ngẫu nhiên gặp anh.

Trong lòng Bạch Tiểu Như hết sức rối rắm, rối rắm lời anh nói không phải thật, cũng rối rắm chính mình rốt cuộc suy nghĩ thế nào, lại rối rắm sau này làm sao ở chung, càng rối hơn là ngộ nhờ bị bố mẹ hiểu lầm yêu sớm thì phải làm sao đây...

Cô vừa nghĩ vừa cúi đầu đi đường, lúc tới cổng trường bên tai truyền đến một tiếng huýt sáo vui tươi.

Bạch Tiểu Như ngẩng đầu, Tần Long tựa vào mép tường, hình như đợi cô rất lâu rồi.

Ánh mắt Bạch Tiểu Như dừng trên khuôn mặt anh hai giây, nhớ tới tin nhắn anh gửi qua, cô làm như không có việc gì rồi khỏi, nhìn về đám người xung quanh.

“Muộn vậy mới ra?” Anh đứng thẳng lưng, trên khuôn mặt mang nụ cười đứng đắn, đã không còn dáng vẻ ngang ngạnh.

Bạch Tiểu Như trông hơi mất tự nhiên, bàn tay không biết đặt chỗ nào.

Khuôn mặt cô không biểu cảm từ một tiếng, tự mình đi ra trước.

Tần Long theo kịp, đi đằng sau cô, giữ khoảng cách nhất định với cô.

Đáy lòng Bạch Tiểu Như rối bời, lại không dám quay đầu nhìn, sợ đúng lúc chạm vào ánh mắt anh.

Không có gì làm, cô lấy ra di động khởi động máy, lại phát hiện trên đó có một tin nhắn.

Thời gian là mấy tiếng trước, sau khi cô tắt máy.

“Tôi cho em một tiếng đồng hồ, em nói không thích tôi cái gì, nếu không nói được, tôi coi như em đồng ý rồi.”

Cái này...cô hoàn toàn không thấy kịp lúc, anh không phải già mồm át lệ phải thì là cái gì.

Bạch Tiểu Như đương nhiên sẽ không cam chịu, cô ngay tức khắc vừa đi vừa trả lời làm sáng tỏ: “Hồi chiều tôi tắt di động, không nhìn thấy.”

Gửi xong cô mới nhớ ánh mắt anh nhìn cô ban nãy, thật tưởng là mình đồng ý rồi?

Không bao lâu, phía sau truyền đến tiếng tin nhắn.

Bạch Tiểu Như suy đoán, anh và cô cách khoảng năm mét.

Tần Long ở phía sau dừng chân, cúi đầu xem di động, một giây qua đi anh lại ngẩng đầu nhìn người đằng trước, hai tay mau chóng bấm máy trả lời.

Hai người tự đi trên đường tốc độ đều đặn, không quấy rầy lẫn nhau, nhưng đường về cũng giống nhau.

Lúc Bạch Tiểu Như nhận được âm nhắc nhở, đang muốn cúi đầu xem, Tần Long đã bước nhanh tiến lên, sóng vai với cô.

Sắc mặt cô lúng túng, cất di động, tạm thời không xem tin nhắn trước.

Anh ở bên cạnh hối thúc cô: “Sao không xem hả?”

Ý chí cô bất định, lại không biết anh cụ thể muốn nói gì, nhất thời vội nói: “Rốt cuộc cậu có ý gì?”

Anh quyết đoán nói: “Tôi muốn theo đuổi em, là ý này.”

“...”

Bạch Tiểu Như bị lời nói thẳng thừng của anh làm sợ tới mức chột dạ hoang mang, ngay cả từ ngữ đã nghĩ xong ban đầu đều bị đánh tan, ánh mắt chuyển động xung quanh, cuối cùng nhỏ giọng kiên quyết: “Không được.”

“Không được chỗ nào?” Anh tới gần cô hỏi.

Cô tách ra một chút khoảng cách: “Không được chính là không được.”

“Em nói rõ không được chỗ nào.” Anh giúp cô nêu ra ví dụ, “Em không phải nữ, hay là tôi không phải nam?”

Lung tung loạn xạ, cô nghĩ ngợi.

“Tôi còn đi học mà.” Cô cúi đầu nói, “Không nghĩ đến những chuyện đó.”

Anh tỏ ý sâu xa à một tiếng: “Ngày hôm qua còn muốn nói chuyện yêu đương, hôm nay đã nghĩ thông suốt nhanh vậy? Em thật có tư duy nhảy vọt.”

Quả nhiên, sự kiện kia có thể bị anh nói rất nhiều lần, đừng mãi đề cập đến việc riêng của người khác chứ.

Cô còn nói: “Bố mẹ tôi không cho tôi yêu sớm.”

Lý do này dù sao cũng đủ rồi chứ, trừ phi anh có thể làm âm trước mặt bố mẹ cô, xem bố có tố cáo anh tội quấy rối không.

“Em mười tám chưa?” Anh hỏi.

“Vẫn chưa.”

“Tròn mười tám thì tự do.”

Cô liếc nhìn anh một cái: “Cái này có quan hệ gì?”

“Em âm thầm viết thư tình, lén làm chuyện không hợp với vẻ ngoài của em, chuyện này hẳn là không thể nào nói rõ trước mặt ba mẹ em phải không?”

Mặt cô đỏ, trừng mắt nhìn anh: “Anh dám nói!”

“Tôi không nói.” Anh giơ tay cam đoan, đi cùng cô, còn nói, “Tôi thấy gia giáo nhà em rất nghiêm, mười giờ tối sẽ tắt đèn đi ngủ, bình thường cũng không có cơ hội ra ngoài chơi nhỉ?”

Cô bĩu môi: “Học kỳ cuối cùng, tôi chỉ nghĩ tới chuyện thi tuyển sinh đại học, bài còn làm không kịp, có thời gian nào ra ngoài chơi chứ.”

Anh hỏi: “Em định thi vào trường đại học nào?”

Cô thẳng thắn: “Đại học C.”

Anh im lặng một lúc, lại hỏi: “Chuyên ngành gì?”

“Còn chưa nghĩ kỹ, thi xong hẵng tính.”

Tần Long gật đầu, người đi bên cạnh cô, làm như đang giao hẹn: “VẬY CHỜ THI TUYỂN SINH ĐẠI HỌC XONG RỒI, EM HÃY CHO TÔI MỘT ĐÁP ÁN.”

Bạch Tiểu Như dừng bước, nhìn thẳng anh hỏi: “Tại sao cậu muốn tôi đồng ý với cậu?”

Thực ra ban đầu cô muốn nói rằng “Tự tin của cậu từ đâu ra”, nghĩ nghĩ cảm thấy có chút đả kích người khác, cuối cùng mới đổi câu khác.

Tần Long cũng dừng lại, cúi đầu nhìn mặt mũi cô, không hề chớp mắt nói: “Chỉ dựa vào tôi có thể thích em cả đời, vĩnh viễn đối xử tốt với em.”

“...” Câu trả lời này quá bá đạo, khiến cô chẳng thể phản bác.

Khoảnh khắc ấy, xung quanh rõ ràng không có tia sáng, Bạch Tiểu Như lại cảm thấy ánh mắt anh đang phát sáng.

Cũng là lần đó, lần đầu tiên cô cảm nhận được sự nghiêm túc của anh.

Nhưng cô vẫn hỏi có lẽ: “Cậu thích tôi cái gì?”

Anh cười rộ lên: “Câu trả lời rất rộng, tôi nói toàn bộ em tin không?”

“Nói một điểm cũng được chứ?” Cô nhúu mày.

“VẬY NÓI MỘT ĐIỂM, BỞI VÌ LÀ EM.” Anh nói, “Nếu muốn nói toàn diện, vậy đợi em ở bên tôi rồi, tôi lại nói với em.”

Bạch Tiểu Như bực mình suy nghĩ, ngang ngược không nói lý, không nói thì không nói.

Nhưng cô lại suy nghĩ tới, muốn cho anh đáp án bây giờ, nhưng lý trí trong đáy lòng lại đang kêu gào, bảo cô bình tĩnh đừng xung động, chuyện còn mấy tháng nữa, vẫn quản lý việc học tập trước.

Cuối cùng chính cô nói, lại giống như đang nhắc nhở lẫn nhau: “Chúng ta phải lấy việc học làm trọng.”

Tần Long nghe theo mỉm cười: “Được, nghe lời em, lấy việc học làm trọng.”

Bạch Tiểu Như không tin anh cho lắm: “Cậu...còn đánh nhau nữa không?”

“Tôi không đánh nhau, là người khác tới tìm tôi.” Sau đó anh bổ sung, nhìn cô nói, “Hoặc là có người thốt ra lời tôi không thích nghe.”

Bạch Tiểu Như không hiểu ý tứ ở trong mắt anh, còn nói: “Làm học trò ngoan đi, đừng để sau này hối hận.”

Anh gật đầu: “Tôi sẽ học tập theo em, làm học trò ngoan với em.”

Cô nghe xong thở dài: “Cậu không cần lấy lệ với tôi, cậu nên tính toán cho bản thân mình.”

Anh nhìn cô: “Tôi đang tính toán cho tương lai của chúng ta.”

Bạch Tiểu Như hiểu ra, hơi sững sốt, xấu hổ nói: “Cậu đừng không đứng đắn, tôi không có quan hệ gì với cậu đâu.”

Anh hỏi: “Vậy em muốn tôi làm thế nào? Tôi nghe lời em.”

“Cậu...” Cô nghĩ nghĩ, tạm thời đưa ra ba điều quy ước, “Lúc ở trường đừng đến gần tôi, đi đường bên ngoài cách tôi năm mét, cũng đừng nói chuyện với tôi khi có mặt bố mẹ tôi.”

Anh nhún mày: “Coi như người xa lạ?”

Cô gật đầu: “Tôi muốn học hành chăm chỉ.”

“Vậy em dứt khoát chuyển nhà đi.” Anh không vui nói, “Em coi tôi như là tai họa à?”

Bạch Tiểu Như biết cái này nghe ra hơi vô lý, nhưng ý định ban đầu của cô chính là muốn mình có một bầu không khí học tập thanh tịnh, thế là nói thẳng: “Mỗi lần cậu nói chuyện với tôi, đầu óc tôi loạn hết.”

Tần Long nhìn cô chăm chăm thật lâu, một lúc sau mới thoải mái nhoẻn miệng cười.

Anh giơ tay, chuẩn bị tiến lên sờ đầu cô, nhưng nhớ tới chuyện vừa giao hẹn, lại nhịn xuống buông tay: “Em quả thật ngốc nghếch, ý nghĩ chân thật của mình cũng không biết.”

Cô bĩu môi, ngoài mặt không chấp nhận xưng hô ngốc nghếch này.

“Bạn học Bạch Tiểu Như.” Anh vươn tay mời cô, “Vậy đi thôi.”

Bạch Tiểu Như nhất thời không phản ứng lại: “Đi cái gì?”

“Không phải nói giữ khoảng cách với em sao?” Anh cao giọng nói, “Em đi trước, tôi đi phía sau em, tôi nhìn em đi.”

Cô ngượng ngùng, không hiểu sự kiên định của anh: “Cậu...”

“Cậu cái gì cậu.” Tần Long giành nói, “Em đi đường em, tôi theo đường tôi, đừng nhiều lời nữa.”

Xem ra đồng ý với yêu cầu của cô rồi, Bạch Tiểu Như xoay người, lúc thở phào nhẹ nhõm lại có chút xót xa, xót xa cô ngăn chặn trái tim hết sức chân thành của anh ở bên ngoài, lại xót xa sau khi cô nói ra lời từ chối thái độ của anh vẫn kiên trì.

Cái này nếu đổi là cô thì đã cởi áo giáp tháo chạy một mối và thất vọng từ lâu, đâu còn dũng khí kiên trì nỗ lực.

Trên lễ đường tràn đầy ý xuân, mầm non mùa xuân bắt đầu đâm chồi, tỏa ra hơi thở tươi mới. Phía dưới mấy tầng cây đa già, chàng trai và cô gái bước đi chậm chậm, cô gái nhìn đằng trước, chàng trai thì nhìn cô gái chăm chú, cả đoạn đường chưa bao giờ dời tầm mắt.

Một ánh mắt đã định, chỉ thế thôi.

Cùng đêm hôm đó, nhiệt độ không khí chợt hạ thấp, bông tuyết nhỏ bé bỗng nhiên tung bay trên bầu trời đêm.

Bạch Tiểu Như ngồi trước cửa sổ làm bài tập, chẳng hề để ý, sau đó nghe di động vang lên.

Anh gửi tin nhắn đến, nói: “Tuyết rơi rồi, ra xem đi.”

Bạch Tiểu Như kinh ngạc vui mừng, vội đứng dậy kéo tấm màn ra, rồi lại mở cửa, hơi lạnh phả vào, xen lẫn bông tuyết bay loạn xạ.

Bông tuyết đêm khuya tung bay im lặng, thế giới bên ngoài như là không có âm thanh, hình như càng có thể nghe được tiếng tuyết đọng lại nhịp nhàng, trái tim cũng bình thản trở lại.

Hít vào mấy hơi lạnh, cô nghe được có tiếng đá văng hòn đá, tầm mắt cúi xuống nhìn, có một người đứng dưới một ngọn đèn đường sáng ngời!

Bởi vì tầng lầu cao, không thấy rõ gương mặt đối phương, nhưng cô biết đó là ai.

Bạch Tiểu Như hé miệng, muốn hô lên gì đó, cô nhẫn nhịn cầm di động, gửi qua cho đối phương: “Đứng nhìn cái gì đó, cậu không lạnh hả?”

Anh nhận được tin nhắn, thu hồi ánh mắt, cúi đầu xem di động.

Ngay sau đó, anh bấm gửi lại.

“Bạn học Bạch Tiểu Như, lúc tôi từ dưới tuyết chạy đến đứng chỗ này, phản ứng của em chậm quá, tuyết rơi cũng không biết.”

Bạch Tiểu Như đứng bên cửa sổ, cúi đầu vừa nhìn anh vừa gửi tin nhắn: “Bạn học Tần Tiểu Long, tôi đang làm bài tập.”

Người dưới lầu khẽ run, hình như đang nở nụ cười, anh cầm di động ngẩng đầu lên nhìn cô.

Đèn đường chiếu rọi khuôn mặt điển trai của chàng trai, trong mắt anh chứa đầy yêu thương, chỉ vì cô gái trên lầu cũng nhìn anh.

Hai bên nhìn nhau chăm chú không bao lâu, chàng trai giơ lên tay phải trống không kia, đặt lòng bàn tay trên bờ môi, dừng lại một lát, sau đó bên trong như là chứa đầy năng lượng, sau khi được anh tách ra thì giơ tay đưa lên, đúng lúc nhắm ngay cô gái ở cửa sổ.

Bạch Tiểu Như hoảng loạn, trái tim đột nhiên đập mạnh, tựa như ngọn lửa nóng đang bùng cháy.

Cô mím môi, bàn tay buông xuống trốn sau tấm màn, lặng lẽ làm động tác tay tiếp nhận.

Thế nhưng, người dưới lầu không nhìn thấy, anh chỉ truyền qua một chiều, không hề so đo hồi báo.

Cuối cùng, chàng trai dừng một lúc rồi rời khỏi.

Trước khi đi, anh cúi đầu bấm di động.

Khoảnh khắc anh bước đi, màn hình trên tay cô phát sáng.

“Ngủ ngon! Lộc Lộc.”

-Hết-

Cảm ơn mọi người đã cùng mình đồng hành với Lộc Long trong thời gian qua <>

58. Chương 58: Ngoại Truyện : Phiên Bản Động Vật

***Ngoại truyện do tác giả đăng riêng trên weibo, không liên quan đến chính truyện ***

“Em lạc lối, để anh dẫn đường cho em.” –Tần Long

Nghe đồn vào thời cổ xưa chưa được nhân loại ghi chép lại, thế gian lấy chủng tộc động vật phân chia, loài bò sát lưỡng cư có vú lông vũ, đều duy trì quy luật sinh tồn sinh sản cá lớn nuốt cá bé.

Mà trong thủy vực Giang Tư tự nhiên, thường có một tiểu thanh long nổi trên mặt nước tìm vui, từ nhỏ hẳn đã có thiên phú phi thường, uy vũ hùng tráng, tương lai là vua thần long đứng đầu giới sông nước.

Nhưng bởi vì một hôm lén chuồn ra ngoài, xúc phạm sự cân bằng sinh thái của giới động vật, từ đó bị giam cầm tại cấm địa rừng rậm mấy năm, suốt ngày đối diện vách tường hồi lỗi.

Hắn bị giáng xuống làm quái vật thể gian, sừng lân thiếu nước khô cạn, dần dần lột xác thành loài rồng phổ thông, hẳn nhớ nhung người thân bên ngoài, nhớ đến thủy vực vui chơi, nhưng hắn chỉ có thể đối diện cánh cửa sổ có ánh sáng xuyên qua của nhà giam kia, lấy nước mắt rửa mặt.

Một hôm nọ, một tiểu bạch lộc đi qua trước cửa sổ, không sừng là giống cái, toàn thân trắng như tuyết xinh đẹp, hai lỗ tai nhung mềm mại, một đôi mắt to màu nâu linh hoạt chuyển động, lại mang theo vẻ mờ mịt hoang mang.

Nàng nhảy tới dưới một gốc cây cổ thụ, đứng tại đó nhìn xung quanh, hình như chờ bạn đồng hành tới đi cùng.

Nàng lạc hướng trong rừng rậm thâm sâu.

Tiểu thanh long chưa kịp thương tiếc cho mình, trông thấy cảnh tượng bên ngoài hẳn không khỏi bị thu hút, hẳn kéo lê thân hình uể oải nằm bò tới trước cửa sổ nhỏ, trong bóng đêm vắng lặng nhìn chăm chăm tiểu tinh linh đột nhiên xông vào tầm mắt.

Hươu ở ngoài sáng, rồng ở trong tối.

Qua thật lâu, tiểu bạch lộc vẫn cô quạnh lẻ loi, nàng không dám đi về phía trước, cũng chẳng dám trở về.

Bỗng nhiên, nàng nghe thấy xung quanh khu rừng rậm rạp truyền đến tiếng hà hơi yếu ớt.

Là tiểu thanh long lại rụng mất một mảnh sừng lân, toác ra máu thịt, hòa lẫn nước mắt mằn mặn đau âm ỉ.

Tiểu bạch lộc nghe ra gần đây có loài vật, nàng cảnh giác thận trọng nhìn xung quanh, run rẩy hỏi: “Ai ở đó hả?”

Tiểu thanh long không nói lời nào, cắn răng chịu đựng đau đớn, nhưng ánh mắt vẫn nhìn bóng dáng con hươu màu trắng bên ngoài.

“Rốt cuộc là ai ở đằng kia?” Tiểu bạch lộc cao giọng lặp lại.

Trong rừng rậm bóng cây um tùm, dây leo bò trên mặt đất khô héo, không hề có tiếng lạ truyền ra, nhưng ngược lại bởi vì tiếng kêu la của nàng mà mấy con chim loài thú hốt hoảng bay chạy đi mất, chỉ để lại cành cây lay động.

Ngay sau đó mọi âm thanh xung quanh đều trở nên tĩnh lặng.

Tiểu bạch lộc dứt khoát dựa vào cổ thụ lắng lắng trì hoãn thời gian.

Từng giây từng phút trôi qua, nàng dường như nghe được tiếng nước chảy. Phân biệt kỹ càng lần nữa, không phải nước chảy, mà là tiếng nhỏ nước, tích tích tích, giống như rơi xuống hòn đá cứng rắn.

Trong lúc ngẩn ngơ tại khóe mắt nàng thấy được một chỗ nào đó chuyển động.

Tiểu bạch lộc xoay đầu qua, yên lặng quan sát hồi lâu, sau đó từ từ đứng dậy đi về phía chỗ kia.

Đến gần, nàng phát hiện phía sau một mảng dây leo rủ xuống, có một cái lỗ nhỏ màu đen, nàng ngửi được hơi thở của sinh mệnh.

Ánh sáng chiếu vào thứ gì đó đen tuyền bên trong cũng không thấy rõ.

Tiểu bạch lộc đứng dưới ban ngày, bên trong tối lại có quái vật, nàng tăng thêm can đảm cho mình: “Ta đến xem người đằng giả thần giả quỷ.”

Xung quanh vẫn rất im lặng giống như nàng đang nói chuyện với không khí.

Tiểu bạch lộc lại đi về trước hai bước, dùng lỗ tai vén ra dây mây vướng ngại, ngửa cổ chuẩn bị ngó nhìn đằng trước.

Còn chưa tới độ cao của cái lỗ kia, trong bóng đêm lấp lóe hai tròng mắt hết sức thâm sâu, đối diện với ánh mắt nàng.

Trong cặp mắt kia đầy áp đau khổ, bi ai, yếu ớt, khát khao được giải thoát.

Tiểu bạch lộc lùi ra sau một bước, trong đầu hiện lên dấu hiệu của các chủng tộc trong giới động vật, nhưng nàng chưa từng thấy qua loài này.

Nàng hỏi cặp mắt kia: “Người là ai vì sao đứng ở bên trong không lên tiếng?”

Cặp mắt kia trả lời nàng: “Không phải ta muốn ở trong này, mà là ta bị nhốt ở đây.”

“Nơi này là chỗ nào?”

“Cấm địa rừng rậm.”

“À, cấm địa rừng rậm.” Tiểu bạch lộc gật đầu, đầu óc chợt tỉnh ngộ nổ tung, “Cấm địa rừng rậm?”

Tứ chi nàng đều lùi ra sau một bước, hai lỗ tai dựng lên nhọn hoắt, nghi ngờ: “Người không phải là con tiểu thanh long phạm sai lầm bị nhốt lại kia chứ?”

“Là ta.”

“Thì ra là người.”

“Chính là ta.”

Tiểu bạch lộc đứng bên ngoài, bình tĩnh quan sát hắc hắc, nhưng không cảm thấy hắc hắc có bất cứ hành động công kích nào, khuôn mặt ngược lại có loại chiều hướng méo mó.

“Xi –” Tiểu Thanh Long không nhịn được rít ra tiếng, là hắc hắc cắn kéo đục miệng vết thương.

Tiểu bạch lộc mũi thính, hít vài cái liền ngửi ra mùi máu tanh, nàng hoài nghi hỏi: “Người bị thương sao?”

Hắc hắc lên sừng lân trên mặt đất uống công dân vào miệng vết thương, cây mạnh nói: “Không có bị thương.”

“Người gạt người.” Nàng quyết đoán vạch trần, “Ta hành y nhiều năm, mùi bằng hữu bị thương chảy máu có thể ngửi được trong phạm vi mấy dặm.”

Tiểu thanh long cố nhẫn nhịn: “Vậy người làm sao ngửi ra được mùi máu rồng?”

Tiểu bạch lộc tò mò: “Tại sao không thể?”

“Ta là rồng nước, sinh trưởng tại thủy vực Giang Tư, mùi máu rất nhạt, chủng tộc bình thường không thể ngửi ra được.”

“Ta cũng không rõ lắm.” Tiểu bạch lộc thanh thần ngồi xổm xuống làm như tán gẫu, lắc lư gãi ngứa lỗ tai, “Hồi nhỏ ta từng trải qua một cơn bệnh nặng, sau đó cái mũi trở nên nhạy cảm, có thể ngửi ra trăm nghìn thảo dược, bởi vậy ta liền hành y. Mùi hương của người ngửi ra không giống người thường có lẽ cũng không phải giới phàm thế.”

Tiểu thanh long thở dài: “Ta hiện tại thương tích đầy mình, rút mất tiên lực, cơ thể phàm trần, suýt nữa thì chết.”

“Đừng bi quan như vậy.” Tiểu bạch lộc an ủi hắc hắc, “Người bị thương chỗ nào, tứ chi còn cơ thể còn đuôi nữa, đưa ra ta xem thử, coi có thể tùy bệnh tùy thuốc cho người không?”

Tiểu thanh long lắc đầu từ chối: “Không cần, ta rời khỏi thủy vực coi như chết rồi, mấy năm nay ở đây chẳng qua dựa vào sương sớm do sơn động ban cho để sống sót.”

Tiểu bạch lộc hỏi: “Người nhà người đâu? Tại sao không đến cứu người?”

Tiểu thanh long nói: “Bọn họ không biết ta ở đây.”

Tiểu bạch lộc lại hỏi: “Người không phải thần sao? Không thể thông qua cảm ứng cầu cứu?”

Tiểu thanh long vẫn lắc đầu: “Vô dụng thôi, ta lên ra ngoài, nhiều năm như vậy ở đáy nước chỉ mới qua một khoảng thời gian ngắn không ai biết được.”

Tiểu bạch lộc không khỏi đồng cảm, khó xử nói: “Vậy đường tới nhà người như thế nào, ta giúp người thông báo một tiếng.”

“Người sẽ lạc đường.”

“Không đâu.”

Hắn ở trong cái lỗ tối như mực nhìn nàng ngồi xổm bên ngoài, nói: “Hiện tại người cũng đã lạc đường.”

Bị vạch trần lời nói dối, tiểu bạch lộc chợt tỉnh ngộ: “Ô, hóa ra người nhìn thấy ta từ sớm cố tình ẩn núp không lên tiếng sao?”

Hắn nói: “Ta không muốn quấy nhiễu đến người.”

“Bây giờ không gì rồi.” Tiểu bạch lộc lắc lư cái đầu, ngồi xổm mãi rồi bèn đứng dậy, “Vậy long huynh, người cho ta xem thương thế đi, ta cũng không phải thấy chết không cứu.”

“Người thật muốn cứu ta ư?” Tiểu thanh long đứng ở lập trường của nàng suy nghĩ, “Người không sợ ta sao?”

Tiểu bạch lộc chẳng hề băn khoăn tí nào: “Trò chuyện với người lâu như vậy, trông người không phải kẻ xấu, huống hồ trong mắt người hành y không phân biệt người tốt người xấu, cái ta cứu là sinh mệnh cần được tôn trọng.”

Hắn vẫn còn thái độ tiêu cực: “Ta đã là một con ngựa chết, không phiền người mất công, lòng tốt của người ta nhận.”

“Không được, vạn vật thế gian đều có tâm linh, tất cả sinh mệnh đều phải đối xử bình đẳng, vì đời sau của long tộc các người được sinh sản, người phải bình phục ra khỏi đây, trở về nơi vốn thuộc về chính người.”

Hắn toàn thân uể oải: “Người không oán trách ta từng phạm lỗi với giới động vật các người sao?”

“Ta biết đó là tội gì, theo ta thấy, nó có thể được tha thứ.”

Lúc tiểu bạch lộc nói hai mắt sáng ngời long lánh lại đáng yêu.

Tiểu thanh long bị nụ cười an ủi kia cảm hóa, hắn gật đầu, nói cho nàng một sự thật: “Ta là rồng, đã thương tích đầy người, không có tứ chi giống các người, chữa trị khá phiền toái, huống hồ ta không muốn làm người sợ.”

Tiểu bạch lộc hoang mang: “Vậy ta nên giúp người thế nào?”

Tiểu thanh long nói: “Ta muốn uống nước, người có thể giúp ta tìm nước uống không?”

“Đương nhiên là được.” Tiểu bạch lộc lập tức gật đầu đồng ý, nhưng vừa mới xoay người chạy ra hai bước thì nàng quay đầu lại hỏi, “Gần đây chỗ nào có đầm lầy?”

“Người cứ đi về phía trước, đi qua ba cây cổ thụ cao cao ở ven đường, gần đó chắc chắn có thể thấy nước.”

Tiểu bạch lộc lo lắng: “Nhưng nơi này không có đường lối rõ ràng, ta sợ đi sai đường, có dấu hiệu gì đặc biệt không?”

Tiểu thanh long suy nghĩ một chút, cảm ký hiệu trên cây đi qua: “Ta có mấy phiến lá, người có thể trở về sẽ không lạc đường.”

“Ý kiến hay.” Nàng đồng ý cười tươi, “Phiến lá ở đâu?”

“Ở đây, cửa sổ.” Hắn không có tứ chi, không với ra được, chỉ có thể ở tại chỗ.

Tiểu bạch lộc nhìn thấy, cam đoan: “Người yên tâm đi.” Nàng nhảy lên ngậm lấy, thè thốt với hắn, “Ta nhất định sẽ cứu người, ở tại chỗ chờ ta.”

Tiểu thanh long: “Ừm, ta chờ người trở về.”

Tiểu bạch lộc chạy đi mất bóng dáng trong chớp mắt, nàng biến mất trong lùm cây phía trước, đi qua mỗi thân cây liền cắm vào một phiến lá.

Tiểu thanh long vẫn chờ đợi trong nhà giam của mình, hắn cúi đầu liếm vết thương trên người đã lành lại, cầm lấy một cái sừng lân không biết bị phơi nắng bao lâu, có hình quạt uốn cong, hắn cười vui vẻ: “Tốt xấu cũng có tác dụng rồi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huou-lac-loi>